

Hướng Dẫn Xử Lý Rác Thải

Contents

Hướng Dẫn Xử Lý Rác Thải	3
1. Q.1 - Chương 1	4
2. Q.1 - Chương 2	7
3. Q.1 - Chương 3	11
4. Q.1 - Chương 4	14
5. Q.1 - Chương 5	18
6. Q.1 - Chương 6	21
7. Q.1 - Chương 7	24
8. Q.1 - Chương 8	28
9. Q.1 - Chương 9	32
10. Q.1 - Chương 10	35
11. Q.1 - Chương 11	39
12. Q.1 - Chương 12	42
13. Q.1 - Chương 13: Chương 13 (ngoại Truyện)	45
14. Q.2 - Chương 14	49
15. Q.2 - Chương 15	52
16. Q.2 - Chương 16	56
17. Q.2 - Chương 17	59
18. Q.2 - Chương 18	63
19. Q.2 - Chương 19	67
20. Q.2 - Chương 20	70
21. Q.2 - Chương 21	73
22. Q.2 - Chương 22	77
23. Q.2 - Chương 23	80
24. Q.2 - Chương 24	84
25. Q.2 - Chương 25: Chương 25: Ngoại Truyện	87
26. Q.3 - Chương 1: Lời Ủy Thác Bền Giường Bệnh	90
27. Q.3 - Chương 2: Ấn Tượng Đầu Tiên	93
28. Q.3 - Chương 3: Tìm Hiểu	100
29. Q.3 - Chương 4: Vào Cuộc	103
30. Q.3 - Chương 5: Một Ngày Bình Thường	108
31. Q.3 - Chương 6: Bị Thương	113
32. Q.3 - Chương 7: Cát Lưới	118
33. Q.3 - Chương 8: Sau Đó	123
34. Q.4 - Chương 1: Người Giàu Ủy Thác	126
35. Q.4 - Chương 2: Mẹ Con Nhà Họ Thời	130
36. Q.4 - Chương 3: Mây Mù	135
37. Q.4 - Chương 4: Chuyện Xưa	137
38. Q.4 - Chương 5: Dao Động	142
39. Q.4 - Chương 6: Người Thứ Tư	149
40. Q.4 - Chương 7: Say Rượu	158

41. Q.4 - Chương 8: Thắng Bại	164
42. Q.4 - Chương 9: Bức Bách	170
43. Q.4 - Chương 10: Báo Ứng	174
44. Q.5 - Chương 1: Chủ Nợ	178
45. Q.5 - Chương 2: Lăn Theo Dấu Vết	183
46. Q.5 - Chương 3: Thả Mồi	187
47. Q.5 - Chương 4: Sập Bẫy	199
48. Q.5 - Chương 5: Vui Quá Hóa Buồn	202
49. Q.5 - Chương 6: Hạnh Phúc Là Một Loại Tín Ngưỡng	207
50. Q.6 - Chương 1: Thiếu Nữ Báo Thù	211
51. Q.6 - Chương 2: Bỏ Về Nhà	218
52. Q.6 - Chương 3: Nổi Loạn	225
53. Q.7 - Chương 4: Trần Minh Minh, Giang Tĩnh	233
54. Q.7 - Chương 7: Bạn Học	242
55. Q.8 - Chương 1: Thân Chủ	250
56. Q.8 - Chương 2: Báo Thù	256
57. Q.8 - Chương 3: Trừng Trị	261
58. Q.8 - Chương 4: Kiện Cáo	264
59. Q.8 - Chương 5: Tấm Lòng Cha Mẹ	270
60. Q.8 - Chương 6: Hại Người Thành Ra Hại Mình	273
61. Q.8 - Chương 7: Đi Xa	275
62. Q.9 - Chương 1: Tổ Tình	277
63. Q.9 - Chương 2: Chạy Trốn	278
64. Q.9 - Chương 3: Gặp Mặt	283
65. Q.9 - Chương 4: Dừng Chân	286
66. Q.9 - Chương 5: Có Tóc Và Trọc Đầu	292
67. Q.9 - Chương 6: Bệnh Tâm Thần	297
68. Q.10 - Chương 1: Tiết Văn Vũ	302
69. Q.10 - Chương 2: Chuyện Năm Xưa	306
70. Q.10 - Chương 3: Điều Tra	311
71. Q.10 - Chương 4: Ngôi Nhà Pha Lê	319
72. Q.10 - Chương 5: Phụ Lòng	321
73. Q.10 - Chương 6: Cái Gọi Là Chính Nghĩa	324
74. Q.10 - Chương 7: Vũ Khí Giết Người	327
75. Q.10 - Chương 8: Phục Thù	333
76. Q.10 - Chương 9: Sau Đó	335
77. Q.11 - Chương 1: Xem Bói	337
78. Q.11 - Chương 2: Ủy Thác Từ Nước Ngoài	338
79. Q.11 - Chương 3: Thái Hậu Giá Lâm	341
80. Q.11 - Chương 4: Dễ Dành	344
81. Q.11 - Chương 5: Gừng Càng Già Càng Cay	347
82. Q.11 - Chương 6: Hứa Hẹn	354
83. Q.11 - Chương 7: Con Nợ	360
84. Q.11 - Chương 8: Ba Người Phụ Nữ Một Tấn Trò	364
85. Q.11 - Chương 9: Cầu Gì Được Nấy	370
86. Q.12 - Chương 1: Mẹ Chồng Nàng Dâu	373
87. Q.12 - Chương 2: Tấm Lòng Cha Mẹ	375
88. Q.12 - Chương 3: Cái Gọi Là Cốt Nhục	380
89. Q.12 - Chương 4: Điều Tra	387
90. Q.12 - Chương 5: Biến Cố	392
91. Q.12 - Chương 6: Cái Gọi Là Tầng Lớp	396
92. Q.12 - Chương 7: Rạn Nứt	400
93. Q.12 - Chương 8: Quay Lại? Không Quay Lại?	404
94. Q.12 - Chương 9: Bất Lực	406

95. Q.13 - Chương 1: Bí Ẩn Vụ Án Rơi Lầu	412
96. Q.13 - Chương 2: Tội Lỗi Nguyên Thủy	415
97. Q.13 - Chương 3: Mẹ	419
98. Q.13 - Chương 4: Quần Chúng Phẫn Nộ	421
99. Q.13 - Chương 5: Tìm Kiếm	423
100. Q.13 - Chương 6: Niềm Vui Trên Mạng	428
101. Q.13 - Chương 7: Nhập Vai Quá Sâu	430
102. Q.13 - Chương 8: Nước Đã Rút Mà Đá Chưa Nhô	435
103. Q.13 - Chương 9: Tội Ác Và Trừng Phạt	439
104. Q.14 - Chương 1: Thân Chủ Nhỏ Tuổi Nhất	442
105. Q.14 - Chương 2: Đồ Vỡ	446
106. Q.14 - Chương 3: Bản Năng Bảo Vệ Con	449
107. Q.14 - Chương 4: Cuộc Đời Thăng Trầm	453
108. Q.14 - Chương 5: Vô Tội	455
109. Q.14 - Chương 6: Tiểu Thuyết Ngôn Tình	459
110. Q.14 - Chương 7: Tình Cờ Gặp Mặt	463
111. Q.14 - Chương 8: Bụi Trong Ánh Nắng	468
112. Q.14 - Chương 9: Kiện Tụng	470
113. Q.14 - Chương 10: Nhân Nào Quả Ấy	472
114. Q.15 - Chương 1: Tre Mập Mọc Măng Còi	475
115. Q.15 - Chương 2: Khởi Đầu Thuận Lợi	479
116. Q.15 - Chương 3: Tra Hỏi	482
117. Q.15 - Chương 4: Độc Ác Tột Cùng	486
118. Q.15 - Chương 5: Bình Thường	490
119. Q.16 - Chương 1: Bỏ Trốn	492
120. Q.16 - Chương 2: Giám Định Thương Tật	496
121. Q.16 - Chương 3: Khống Chế	501
122. Q.16 - Chương 4: Tạo Hình	504
123. Q.16 - Chương 5: Kẻ Cuồng Khống Chế	507
124. Q.16 - Chương 6: Mặt Người Dạ Thú	512
125. Q.16 - Chương 7: Dùng Bạo Lực Chống Bạo Lực	515
126. Q.16 - Chương 8: Ly Hôn	521
127. Q.16 - Chương 9: Rút Lui	523

Hướng Dẫn Xử Lý Rác Thải

Giới thiệu

Hướng dẫn xử lý rác thải là quyển cẩm nang mà ở đó bạn có thể tìm thấy được cách xử lý những tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-dan-xu-ly-rac-thai>

1. Q.1 - Chương 1

Trích lời Gia Mộc: Một người tự sát, ít nhất sẽ ảnh hưởng đến 6 người thân trong vòng 10 năm.

Ngày 5 tháng 7, trời nắng. Có điều đối với cư dân thành phố A, đây lại không phải một tin tốt lành gì. Dự báo thời tiết cảnh báo mức nhiệt độ ầu cam ngày thứ ba liên tiếp. Trên ti vi, một phóng viên đài truyền hình tỉnh đã biểu diễn màn rán trứng gà trên nắp cống thoát nước. Nhiệt độ cao nhất là 42 độ, tiếp tục phá kỉ lục mức nhiệt độ cao nhất được ghi nhận tại thành phố này.

Giữa thời tiết ngột ngạt như vậy, mọi nhà đều đóng kín cửa, điều hòa nhiệt độ hoạt động 24/7 không ngừng. Nội dung trao đổi duy nhất khi gặp nhau ngoài đường là “thời tiết thật là kinh khủng”, sau đó từng người lại vội vã đi tiếp, cho dù là người thích giao du đến mấy cũng không thể nào nán lại được thêm một giây đồng hồ.

Hơn tám giờ tối, nhiệt độ hơi giảm một chút, trong tiểu khu bắt đầu có bóng người lác đác. Có người dắt chó đi dạo, có người bế con ra hóng mát, chủ đề nói chuyện vĩnh viễn vẫn là thời tiết chết tiệt.

Nếu như trong số những người này có một người ngẩng đầu nhìn lên thì cũng không ai phát hiện chuyện gì khác thường. Trời nóng kinh người, buổi tối mới đỡ hơn một chút, đứng ngoài ban công hóng mát là chuyện không thể bình thường hơn được...

Trên ban công tầng 14 nhà số 7 thuộc khu nhà số 9 có một người phụ nữ đang đứng hóng mát như vậy. Cô khoảng gần ba mươi tuổi, da rất trắng, mặc một chiếc váy cổ chữ V bó sát người màu trắng. Đây là một chiếc váy thịnh hành khoảng hai ba năm trước nhưng vẫn rất hợp với cô. Vai váy rộng để lộ bờ vai nhỏ nhắn, phần ngực gấp nếp làm bộ ngực tương đối nhỏ của cô trở nên đầy đặn hơn, lưng váy bó chặt khiến dáng người cô càng tỏ ra mảnh dẻ. Gió trên tầng 14 thổi rất mạnh, mái tóc đen bóng xoã tung. Cô đưa tay vén tóc để lộ gương mặt xinh xắn với đôi mắt hơi sưng và một vết thương đã mờ bên khóe miệng, ngoài ra tất cả đều có vẻ rất tốt. Cô nhìn những người đi dạo dưới lầu, lại quay đầu thoáng nhìn chiếc điện thoại đặt trên chiếc giường đôi.

Kim đồng hồ sớm đã vượt qua thời hạn cô định ra cho người đó mà điện thoại vẫn chưa hề đổ chuông, cho nên... đành thôi người ơi, xa nhau từ đây...

Cô cởi đôi giày cao gót dưới chân, chậm rãi bước lên ghế. Đôi giày cao gót cô rất thích có một chiếc đổ xuống, chiếc còn lại bị đá ra rất xa. Cô suy nghĩ một chút rồi nhặt chiếc giày bị đá ra xa đó về, dựng chiếc giày bị đổ lên, xếp đôi giày lại ngay ngắn. Cô chính là một người theo chủ nghĩa hoàn mĩ như vậy, cô không muốn có bất cứ một điểm không hoàn mĩ nào lộ trước mặt người ngoài.

Khi cô bước lên chiếc ghế lần thứ hai, chuông điện thoại di động mới vang lên...

Cô không định nghe máy. Thời hạn cuối cùng đã qua, bây giờ mới gọi điện tới thì có ích gì? Nói là đặt ra thời hạn cho anh ta, nhưng thực ra chính là cô đặt ra thời hạn cho chính mình. Từ nhỏ cô đã là một cô bé “con nhà người ta” điển hình trong miệng hàng xóm láng giềng, luôn luôn ngoan ngoãn, lễ phép, học giỏi, luôn là niềm tự hào của bố mẹ từ thời học tiểu học, trung học, thậm chí cả khi học đại học. Khi đi làm, cô cũng là nhân viên chủ chốt trong công ty, bất kể là tiền lương hay là chức vị đều không ai có thể chê trách một câu. Ngay cả chuyện hôn nhân của cô cũng hoàn mĩ không có khuyết điểm gì. Không mạnh mẽ đến mức không cần tình yêu và hôn nhân như những người phụ nữ quá hoàn mĩ khác, hai mươi sáu tuổi cô đã cùng bạn trai đầu tiên đi vào cung điện hôn nhân. Có nhà, có xe, có tiền tiết kiệm, có tương lai, có tiền đồ... thậm chí họ còn đã chuẩn bị sinh một đứa con. Mười điểm, đây là điểm số tất cả mọi người đánh giá về cô. Cô cũng từng cho chính mình mười điểm, đến tận lúc hiện thực cho cô một cái bạt tai vô tình.

Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên dồn dập. Anh ta lại kiên nhẫn đến vậy sao? Đã lâu lắm không thấy anh ta tử tế như vậy.

Cô nghĩ một lát rồi vẫn quyết định bước xuống ghế cầm lấy điện thoại... Một dãy số xa lạ...

“A lô?”

“Cô thật sự muốn làm như vậy à?” Giọng nữ trong điện thoại nói rất rõ ràng, âm thanh rất êm tai, cũng rất xa lạ.

“Cô là ai?”

“Tôi là ai không hề quan trọng, quan trọng là cô thật sự phải làm như vậy sao?”

Cô quay lại, thoáng nhìn chiếc ghế đó: “Tôi không có thói quen nói chuyện với người lạ...”

“Nhưng cô lại nghe điện thoại... Cô vẫn còn đang hi vọng đúng không?”

“Rất cục cô là ai? Là con bé đó...”

“Tôi và Điền Kiều Kiều không có bất cứ quan hệ nào, chị cô đã cho tôi số điện thoại của cô”.

“Chị tôi?” Cô ngồi xuống: “Chị ấy...”

“Chị ấy rất lo lắng cho cô”.

“Chị ấy...”

“Chúng tôi đã nói đến những chuyện sẽ xảy ra sau khi cô nhảy xuống”.

“Sao?”

“Thứ nhất, cô chưa li hôn hẳn ta. Căn hộ của vợ chồng cô do cô bỏ tiền mua, nhà hẳn ta chỉ bỏ một trăm ngàn tệ để hoàn thiện. Căn hộ lại đứng tên hai người, một thời gian rất dài sau khi cưới, thu nhập của hẳn ta chỉ bằng một phần ba của cô, cho nên đại bộ phận tiền sinh hoạt và trả nợ ngân hàng đều do cô trả. Nhưng bởi vì thu nhập của cô thuộc về tài sản chung sau hôn nhân, nên dù hai năm trước cô đã dùng tiền thưởng của mình trả hết tất cả mọi khoản vay thì căn hộ đó vẫn là tài sản chung của hai vợ chồng cô, mỗi người đều có một nửa quyền tài sản. Nếu cô nhảy xuống, quyền tài sản một nửa căn hộ vẫn thuộc về hẳn ta, một nửa còn lại của cô sẽ được chia cho hẳn ta và bố mẹ cô. Xe là tài sản trước hôn nhân của cô, nhưng hẳn ta vẫn cứ có quyền thừa kế. Mặt khác, cô còn có tài khoản tiết kiệm hai trăm năm mươi ngàn tệ. Năm nay cô đã hoàn thành một dự án lớn cho công ty, theo thỏa thuận giữ cô và công ty, cô có thể nhận được tiền thưởng khoảng ba trăm hai mươi ngàn tệ. Bố mẹ cô không biết cô để thẻ ngân hàng ở đâu, cũng không biết mật mã thẻ. Chuyện này chưa nói tới, cho dù có biết thì khoản tiền tiết kiệm bây giờ và tiền thưởng sắp tới cũng đều là tài sản chung của hai vợ chồng... Chúc mừng cô, cô đã thể hiện rõ tình yêu của mình với hẳn ta lần cuối cùng. Hẳn có xe, có nhà, có tiền gửi, bây giờ lại đã thăng chức, lương một năm một trăm ngàn đúng không? Quả nhiên là một người chồng lí tưởng, thảo nào Điền Kiều Kiều cứ bám dai như đĩa dính”.

Người phụ nữ yên lặng...

“Thứ hai, bây giờ chúng ta tính đến thiệt hại của bố mẹ cô. Bố mẹ cô chỉ có một mình cô, người chị cô đó là chị họ đúng không?”

“Đúng”.

“Năm nay bố mẹ cô một người sáu mươi hai tuổi, một người sáu mươi tuổi, cô có cảm thấy họ thiếu tiền không? Có thiếu một phần tư căn hộ không? Có thiếu gần trăm ngàn tiền gửi không? Họ đã đến tuổi hoa giáp mà lại mất đứa con gái duy nhất, từ nay về sau không có chỗ dựa dẫm...”

Người phụ nữ òa khóc: “Đừng nói nữa, tôi biết mình đã làm mất mặt bố mẹ...”

“Cô làm họ mất mặt thế nào? Chẳng qua là cô hoa mắt, yêu một gã đàn ông chẳng ra gì. Trên thế giới này, trước nay đàn ông chưa bao giờ là nhu yếu phẩm. Cô còn nhớ bài văn cô viết năm học lớp 10 không? Kiểm không mài không sắc. Mặc dù tôi rất ghét cái câu này, nhưng nó vẫn rất chính xác đúng không? Phụng hoàng muốn sống lại thì chỉ có cách tắm lửa, cô còn có nhiều thứ như vậy, vì sao cô phải buông xuôi?”

“Tôi...”

“Cô hiểu hết đúng không? Nhưng cô vẫn không thể thoát khỏi ý nghĩ đó? Vậy cô giúp tôi một việc được không?”

“Việc gì?”

“Mở cửa, đi ra ngoài, xuống dưới sân ngồi một lát, chơi đùa với bọn nhỏ và mấy con chó. Nếu sau khi đi lên cô vẫn muốn nhảy xuống thì cô cứ việc nhảy, tôi sẽ không ngăn cản cô nữa. Nhưng nếu cô không còn muốn nhảy xuống thì đến quán trà Phượng Hoàng ở đường Cẩm Xuân số 3 tìm tôi, tôi tên là Lâm Gia Mộc”.

Đường Cẩm Xuân số 3 cách trung tâm thành phố không xa không gần, cũng không hề đông đúc. Trời nóng thế này, người đi đường thưa thớt, người người đều vội vã nhả ga vì sợ dừng lâu lớp xe sẽ nóng chảy. Trong quán trà bát điều hòa đã chật ních, mỗi người một cốc trà, một chiếc máy tính bảng, ngồi cả một buổi chiều. Một người phụ nữ mặc váy ngắn màu trắng, áo màu vàng nhạt, để tóc ngắn màu nâu chải gọn gàng nhìn không có gì nổi bật đang ngồi một mình bên chiếc bàn trong góc. Bên ngoài cô rất trẻ, nhìn chỉ hai mươi hai hai sáu tuổi, nhưng lúc mỉm cười với nhân viên quán đến rót thêm nước, ánh mắt cô lại lộ vẻ bề dẫu khiến người khác cảm thấy không hề giống ánh mắt của một cô gái hai mươi hai hai sáu. Trên cổ tay cô đeo một chuỗi tràng hạt bằng gỗ tử đàn, trên tai đeo cặp bông tai rất to rất lạ giống như một người đến từ đất nước Nam Á nào đó.

Cô thoáng nhìn màn hình máy tính, hình như đang chờ đợi người nào đó, lại hình như chỉ kiểm tra xem có thông báo gì mới hay không.

“Reng reng...” Chuông cửa quán trà vang lên, cô ngẩng đầu thoáng nhìn và mỉm cười.

Thấy cô mỉm cười, Tần Du lập tức nhận ra cô. Hai người thoáng nhìn nhau, Tần Du đi tới: “Cô là cô Lâm Gia Mộc?”

“Gọi tôi là Gia Mộc được rồi”, Lâm Gia Mộc cười nói: “Cô đã liên lạc với chị cô rồi chứ?”

Tần Du cúi đầu hơi xấu hổ: “Xin lỗi đã để hai người phải lo lắng”.

Nghe giọng cô qua điện thoại tối hôm qua, Tần Du vốn cho rằng Lâm Gia Mộc là một người phụ nữ từng trải khoảng hơn bốn mươi tuổi, không ngờ cô lại trẻ như vậy: “Cô và chị tôi...”

“Chúng tôi là bạn học”.

Tần Du kinh ngạc. Tần Du kém chị họ một tuổi, năm nay cô ba mươi mốt tuổi, nếu là bạn học của chị họ thì đã là ba mươi hai rồi, nhưng Lâm Gia Mộc lại nhìn rất trẻ...

“Tôi hơn chị cô ba tháng”.

“Xin lỗi... Chị chăm sóc sắc đẹp tốt quá”.

“Không có gì”, Lâm Gia Mộc cười: “Chị cô cũng nói như vậy”.

“Nghe nói chị mở một văn phòng thám tử tư?” Lúc nói đến văn phòng thám tử tư, Tần Du hơi nhỏ giọng. Trung Quốc không cho phép thực hiện nghiệp vụ thám tử tư.

“Ờ”, Lâm Gia Mộc gật đầu: “Có điều chúng tôi gọi là văn phòng tư vấn”.

“Tôi đã mang đủ những thứ chị tôi dặn đến đây”. Tần Du lấy một túi tài liệu màu vàng ra. Bây giờ nhìn cô hoàn toàn không khác gì một người bình thường đang đi trao đổi chuyện làm ăn, ai ngờ được mười mấy tiếng trước cô còn đứng ngoài ban công nhà mình, phân vân không biết có nên đặt dấu chấm hết cho cuộc đời hay không?

Lâm Gia Mộc nhận lấy túi tài liệu, không thèm nhìn mà đặt luôn xuống bên cạnh: “Chúng ta còn phải đợi một người bạn nữa. Cô muốn uống gì?”

“Trà xanh...” Tần Du nghĩ một lát: “Không, tôi uống cà phê cũng được”. Cô nghiện cà phê rất nặng, nhưng đã kiêng một thời gian để chuẩn bị sinh con. Bây giờ tất cả đều đã kết thúc, kiêng khem đâu còn ý nghĩa gì nữa?

“Cà phê không có lợi với xương cốt”.

“Nhưng lại có lợi với tâm tình của tôi”.

Lâm Gia Mộc mỉm cười nhìn cô. Tần Du là một thân chủ rất khác thường. Nếu chỉ nhìn hai người tiếp xúc bình thường lúc này, bạn sẽ cho rằng cô là người rất mạnh mẽ, đã thoát khỏi được nỗi đau trong lòng. Nhưng Lâm Gia Mộc biết, bất cứ lúc nào một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ như Tần Du cũng trang bị ỉn

một vẻ ngoài hoàn mỹ, ngược lại những vết thương lòng sẽ luôn được chôn giấu rất sâu, sâu đến mức dù vết thương đã mưng mủ, gây nguy hiểm cho tính mạng thì bề ngoài của cô vẫn hoàn mỹ như cũ.

Lúc Tần Du uống đến cốc cà phê thứ hai thì người bọn họ đợi cũng đến. Đó là một người đàn ông, từ chỗ ngồi của họ vừa vặn có thể nhìn thấy anh ta dừng xe. Anh ta mặc áo thun không tay màu trắng bó sát người, quần dài màu quân phục. Trước khi đi vào quán, anh ta lấy một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô từ ghế sau ra khoác lên người, bỏ kính đen xuống nhét vào túi áo sơ mi, lại cầm một chiếc máy ảnh và một túi tài liệu đặt trên ghế bên cạnh lên. Ngoại hình anh ta rất khôi ngô, thời đại này rất ít người có vẻ đẹp khỏe mạnh như vậy, làn da nâu rám nắng, cơ bắp rắn chắc lộ rõ kể cả trên những vị trí lộ ra lẫn những nơi được che dưới chiếc áo thun. Lúc anh ta đi vào quán, một nửa phụ nữ và một phần ba nam giới trong quán đều ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Anh ta cũng lập tức phát hiện vị trí hai người. Đi tới trước mặt họ, ngồi xuống bên cạnh Lâm Gia Mộc, anh ta tháo chiếc mặt dây chuyền hình con rắn đeo trên cổ xuống giao cho Lâm Gia Mộc: “Chúng có thân chủ trước yêu cầu”.

Lâm Gia Mộc cầm con rắn, rút đầu con rắn ra, cắm phần còn lại vào cổng USB trên điện thoại: “Thân chủ mới của chúng ta, Tần Du. Đây là Trịnh Đặc, trợ lý của tôi”.

“Chào anh”. Tần Du đưa tay ra bắt tay Trịnh Đặc. Lúc này cô mới để ý trên cổ tay trái Trịnh Đặc có xăm một cảnh ô liu quần quanh một con sói đang gầm rú. Hình xăm bị chiếc đồng hồ Omega che khuất một nửa nên cô nhìn không rõ, có điều vẫn thấy rất thú vị: “Chiếc USB rất hay”.

“Sáng kiến của Gia Mộc đấy”. Trịnh Đặc cười nói: “Cô ấy sợ có người cướp chúng cơ”.

Làm nghề này của họ chắc chắn sẽ gặp trường hợp người bị điều tra cướp đoạt bằng chứng, mà thứ họ muốn cướp đoạt chắc chắn sẽ là túi hồ sơ và máy ảnh, chứ không có ai chú ý tới một thứ đồ trang sức đeo cổ thông thường.

Lâm Gia Mộc chuyển các nội dung lưu trữ trong USB sang điện thoại rồi trả USB lại cho Trịnh Đặc. Trịnh Đặc lại đeo con rắn lên cổ như cũ.

“Xong rồi. Thưa cô Tần, cô muốn gì nào?”

2. Q.1 - Chương 2

Trích lời Gia Mộc: Hôn nhân tan vỡ sẽ là một sự tấn công rất lớn đối với bất kỳ ai, đặc biệt là li hôn do có người ngoại tình. Người ngoại tình luôn tìm ra lí do cho việc ngoại tình của mình, lúc này phải nói rõ cho thân chủ hiểu, bất cứ lí do đường hoàng nào cũng đều là ngụy biện. Rác chính là rác, có bao nhiêu lí do thì cũng vẫn là rác. Đương nhiên, đối với bên thứ ba, điều quan trọng nhất là phải hiểu rõ thân chủ mình thật sự muốn gì.

Sau khi nói chuyện với chị họ, Tần Du vẫn tự hỏi mình câu hỏi này. Trước khi bước lên chiếc ghế đó, cô hi vọng Trương Gia Kiệt gọi điện thoại cho cô, ăn năn hối lỗi với cô, bỏ Điền Kiều Kiều quay lại bên cạnh cô, hai người cùng tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân hoàn mỹ. Nhưng bây giờ cô không xác định được nữa, cô chỉ có thể xác định: “Tôi muốn li hôn, nhưng tôi không muốn Trương Gia Kiệt nhận được một xu nào. Tôi muốn Điền Kiều Kiều không thể sống yên ổn ở thành phố này, tôi còn muốn Trương Gia Kiệt mất việc, lại trở lại nguyên hình trước kia”.

Tần Du căm thù hai người này như vậy không phải là căm thù vô lí. Trương Gia Kiệt là mối tình đầu của cô. Khi đó cô là sinh viên đại học, Trương Gia Kiệt chỉ là sinh viên cao đẳng nghề, không có ưu điểm gì ngoài một ngoại hình rất đẹp trai. Sau khi tốt nghiệp cô cũng tìm được việc trước, Trương Gia Kiệt làm việc tại vị trí có đồng lương chỉ hơn hai ngàn tệ trong suốt ba năm, sau đó cô nhận thấy tình hình không ổn, quyết đoán bảo hấn bỏ việc đi học. Chẳng những hấn lấy được bằng đại học liên thông mà còn lấy được cả chứng chỉ chuyên ngành. Khi tìm việc lần hai, nhờ có những mối quan hệ của cô, hấn thuận lợi tìm được

một công việc với mức lương một năm là năm mươi ngàn, cộng thêm tiền thưởng theo doanh số. Sau đó vì có kết quả công việc xuất sắc, hắn được tăng lương thăng chức mấy lần, mới đạt được mức lương một năm cả trăm ngàn như bây giờ. Nhưng trong thời gian trọn sáu năm trước đó, cô đều phải nuôi hắn ta, nộp học phí cho hắn, trả tiền sinh hoạt, tiền vay ngân hàng mua nhà, tiền quà cáp thăm hỏi bố mẹ hai bên.

Không ngờ chuyện đầu tiên hắn làm sau khi “thành đạt” chính là đánh đòn phủ đầu cô bằng cách cặp bồ. Cô không thể quên được Trương Gia Kiệt từng nói với cô, hắn vốn là một người không có tham vọng nhưng lại bị cô ép tiến lên phía trước, sống cùng cô khiến hắn ngạt thở, cô là một người phụ nữ đáng sợ, không có bất kì ai có thể sống với cô được hơn một năm, mấy năm nay hắn vẫn phải nhẫn nhịn cô...

Chính là những lời này đã đập nát ước mơ hoàn mỹ của Tần Du, đẩy cô đến cảnh cả ngày tự trách mình, cũng khiến cô nảy ra ý nghĩ nhảy lầu tự tử, vĩnh biệt cuộc đời vô vọng này.

Hôm qua chị họ cô lại nói: “Lúc một tháng kiếm được hai ngàn, tại sao Trương Gia Kiệt không nói em làm nó ngạt thở? Lúc nó bỏ việc, phải nhờ em nuôi ăn học, tại sao không nói em bức ép nó? Lúc đó áp lực của nó còn lớn hơn bây giờ nhiều mà sao không thấy kêu ca? Nó lí do lí trấu chỉ đơn giản là để che giấu sự thật rằng nó chỉ là một thứ rác rưởi hèn hạ!”

Tần Du chẳng qua chỉ đi nhầm vào ngõ cụt, sau khi đã suy nghĩ thông suốt, không còn ý nghĩ quỵ sinh, tư tưởng báo thù cũng lập tức trở nên mạnh mẽ.

Nghe thấy điều kiện của cô, Lâm Gia Mộc gật đầu: “Tốt, sự hài lòng của khách hàng chính là tôn chỉ của chúng tôi. Trước hết cô giao một nửa chi phí, sau khi xong việc chúng tôi sẽ nhận phần còn lại. Bởi vì chị họ cô là chỗ thân quen nên tôi bớt cho cô hai mươi phần trăm”.

Trước khi đến đây, Tần Du đã nghe chị họ nói đến vấn đề này. Cô lấy mười ngàn tệ vừa rút từ ngân hàng ra giao cho Lâm Gia Mộc: “Tôi không cần giảm giá. Tôi chỉ muốn lúc anh chị bắt quả tang thì tôi phải có mặt tại hiện trường”. Tần Du còn tức giận vì một vấn đề khác, Trương Gia Kiệt vẫn tuyên bố hắn và Điền Kiều Kiều “trong sạch”, hắn chỉ ngoại tình về tình cảm chứ không hề ngoại tình thể xác. Hắn trách Tần Du hiểu lầm hắn vô căn cứ mà cứ bức bách hắn không thôi, còn làm ảnh hưởng đến công việc của Điền Kiều Kiều, vì vậy hắn mới buộc phải li hôn.

“Vẫn là câu nói kia, sự hài lòng của khách hàng chính là tôn chỉ của chúng tôi”. Lâm Gia Mộc nhận tiền, cất vào trong túi xách: “Đây là danh thiếp của tôi, chúng ta sẽ duy trì liên lạc”. Lâm Gia Mộc đưa cho cô một tấm danh thiếp, trên danh thiếp chỉ có ba chữ Lâm Gia Mộc và hai số điện thoại di động: “Bên trên là số điện thoại của tôi, bên dưới là của Trịnh Đặc. Nhưng nếu có việc gì thì cô cứ liên lạc với tôi”.

“Được rồi”.

Trịnh Đặc tắm xong đi từ trong phòng tắm ra, vừa vặn nhìn thấy Lâm Gia Mộc đang bỏ tiền vào két sắt: “Vẫn không tín nhiệm ngân hàng à?”

“Tạm thời không tin được”. Lâm Gia Mộc quay lại, nhíu mày nhìn trang phục của Trịnh Đặc. Áo trắng sát nách, quần soóc ka ki, dép lê, thật sự không phải trang phục làm việc: “Anh... chấp hành quy định ăn mặc tại văn phòng cho đàng hoàng vào”.

“Nếu em bố trí lại văn phòng cho giống văn phòng theo đề nghị của anh thì anh sẽ chấp hành đàng hoàng”.

Văn phòng tư vấn của Gia Mộc được mở ngay tại một căn hộ bên trên quán trà. Căn hộ gồm hai phòng ngủ, một phòng sinh hoạt chung, phòng sinh hoạt chung chính là phòng tiếp khách, nhưng lại bày một chiếc tivi vi LCD hiệu LG bốn mươi hai inch, hệ thống âm thanh ba chiều, một máy chiếu, một bộ sofa bọc da, thoát nhìn không khác gì một căn hộ bình thường. Điểm bất đồng duy nhất so với các căn hộ khác chính là các loại thiết bị bày la liệt trong tủ thiết bị chuyên nghiệp.

Một gian phòng ngủ bày hai cái bàn, cũng là chất đầy các loại thiết bị. Phòng ngủ còn lại thì dùng làm phòng tư liệu.

Trịnh Đặc không chỉ một hai lần yêu cầu bố trí lại thành một văn phòng đúng nghĩa, đồng thời thuê một trợ lý đến làm các việc vặt vãnh nhưng Lâm Gia Mộc vẫn không đồng ý. Kết quả là hai người phải thay

phiên dọn dẹp vệ sinh, vì Lâm Gia Mộc thật sự không biết làm việc nhà nên cuối cùng người làm vẫn là Trịnh Đạc đã được huấn luyện chu đáo trong quân đội. Anh ta có oán trách gì cũng là phải lẽ.

Lâm Gia Mộc vẫn không để ý tới yêu cầu của anh ta: “Đàn ông các anh thường mở những loại tin nhắn quảng cáo nào?”

Trịnh Đạc cười cười: “Tin nhắn quảng cáo bình thường thôi”.

“Đã thử rồi nhưng hẳn không mắc lừa”. Lâm Gia Mộc vừa nói vừa mở trang weibo và QQ của Điền Kiều Kiều ra, quả nhiên đều là xuân buồn thu nhớ, cái gì mà tôi muốn một tình yêu quang minh chính đại; cái gì mà tình yêu làm con người thương tổn; cái gì mà nửa đêm chợt nhớ tới anh không ngủ được; anh nói trong tình yêu, người không được yêu mới là người thứ ba; mình chỉ cần đứng nhìn anh là đã đủ, vì sao cô ta lại nhất định phải cưỡng ép mình? Cô ta lại gọi điện thoại đến, mình lại khóc Lời lẽ cực kì ngây thơ trong trắng, ai không biết sự tình sẽ thật sự cho rằng cô ta mới là người bị hại.

Ngoài những thứ này thì chỉ có ảnh các loại giấy dép và quần áo cô ta mới mua. Theo đánh dấu trên các bài viết của cô ta, Lâm Gia Mộc tìm được cửa hàng trực tuyến cô ta thường xuyên mua hàng. Cô giả danh chủ cửa hàng online đó, gửi cho cô ta một tin nhắn quảng cáo sản phẩm mới, quả nhiên cô ta mở ra xem ngay. Phần mềm giám sát trên chiếc máy tính để bên trái Lâm Gia Mộc thông báo đã kiểm soát được điện thoại của Điền Kiều Kiều, cô lại giả danh Điền Kiều Kiều gửi một tin nhắn cho Trương Gia Kiệt. Một lát sau, phần mềm tiếp tục thông báo đã giám sát thành công điện thoại của Trương Gia Kiệt.

Lâm Gia Mộc mở lịch sử trò chuyện giữa hai người, lại thông qua chương trình thanh toán trực tuyến tìm được nội dung chi tiêu của hai người trên các website lớn. Bắt được chúng rồi! Chỉ là quan hệ đồng nghiệp thông thường đồng nghiệp thông thường mà lại mua đồ lót gợi cảm cho đối phương? Thậm chí đơn hàng mua sớm nhất là từ tháng năm năm ngoái, theo Tần Du nói, cuối năm ngoái quan hệ giữa cô và Trương Gia Kiệt còn rất tốt, lúc nói đến chuyện sinh con, Trương Gia Kiệt còn rất vui vẻ...

Trịnh Đạc thoáng nhìn qua danh sách mua sắm vừa được in ra: “Oa ha ha, họ yêu nhau thật là say đắm, mua một lúc năm mươi hộp Durex”. Anh ta nhú mày, có điều cũng không hề quá kinh ngạc. Làm nghề này của họ, danh sách mua sắm kì quái đến mức nào cũng đã từng nhìn thấy, cặp nam nữ này vẫn còn được coi như “bình thường”.

“Chúng lại à ơ rồi”. Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều lại bắt đầu tán tỉnh lẫn nhau. Sau khoảng hơn năm mươi tin nhắn đông đưa vô nghĩa, Trương Gia Kiệt bắt đầu nói đến vấn đề chính: “Xin lỗi em, hình như anh không thể cho em một mái nhà đáng hoàng được. Cô ta nói li hôn thì được, nhưng nhà thì không thể cho anh”.

“Em chỉ cần được sống với anh thôi, những thứ khác em không để ý”.

Xem đến đây, Trịnh Đạc mới bật cười: “Cô ả Điền Kiều Kiều này kể ra cũng tương đối có khá phách đấy chứ”.

Lâm Gia Mộc lườm anh ta: “Đàn ông các anh vừa sinh ra đã ngu ngốc như vậy hay là sau khi trở thành đàn ông mới trở nên ngu ngốc?” Cô vừa dứt lời, Điền Kiều Kiều đã cập nhật trạng thái weibo, lại là một đoạn dài thu buồn xuân nhớ, đại để là mình bất chấp tất cả vì tình yêu, mình không cần gì hết, không thực dụng như một số người cho rằng cưới chồng mấy năm là có thể chiếm được nhà của người ta.

Lâm Gia Mộc hầu như phải bật cười. Tất cả những ả bồ nhí đều luôn nói mình vì tình yêu, cuối cùng lúc nhìn thấy tiền thì mới lòi cái mặt tham lam vô sỉ ra. Tần Du nói cô cần cẩn hộ, xem ra đã chạm đúng chỗ đau của ả Điền Kiều Kiều này.

Lâm Gia Mộc có điện thoại, người gọi là Tần Du: “Cô đọc weibo của cô ta rồi chứ?”

“Cô ta đã biết tôi theo dõi weibo của cô ta”.

“Bài mới đăng quả là đặc sắc”.

“Bây giờ đã có rất nhiều người biết cô ta làm bồ nhí nên đương nhiên phải đăng bài thật đặc sắc”. Tần Du cười lạnh. Khi không còn đau khổ sợ người khác biết chồng mình cặp bồ bên ngoài thì cô cũng là một người đáo đẽ. Mới hơn ba mươi tuổi đã trở thành quản lí cao cấp của công ty, ả lẽ tân Điền Kiều Kiều vừa tốt

ngiệp đại học kia sao có thể so bì mức khôn ngoan với cô được: “Ngày mai là thứ bảy, tôi dẫn bố mẹ tôi đi xem nhà”.

“Ồ”.

“Số tiền gửi tiết kiệm mấy trăm ngàn dù sao cũng phải tiêu hết mới được”.

Bố mẹ Tần Du là người bản địa, cả hai người đều thành thật chất phác, một người là công nhân xí nghiệp quốc doanh đã về hưu, một người thôi việc mở một cửa hàng nhỏ ở nhà. Trước kia ông bà có một căn hộ tập thể được phát, đến lúc cải cách nhà đất, hai người đã gom góp hơn mười ngàn để mua đứt căn hộ này luôn. Hơn hai mươi năm trước, nhân dịp khu nhà tập thể đó bị giải tỏa, ông bà lại được đền bù căn nhà tám mươi lăm mét vuông hiện nay đang ở, ngoài ra còn có hai phòng ở và một gian cửa hàng cho thuê. Hai vợ chồng không thích tiêu tiền, chỉ thích dành dụm, mà dành dụm rồi cũng không đầu tư gì cả mà chỉ biết mua nhà khác. Vì vậy ngoài ngôi nhà được đền bù khi giải tỏa, ông bà còn có một cửa hàng cho thuê khác, tất cả đều là tài sản riêng của hai ông bà. Nhưng cặp vợ chồng già này vẫn sống rất giản dị, mọi người nhìn thấy đều cho rằng họ chỉ là những người dân thành phố thông thường. Nhìn chung ở thành phố này, những người như vợ chồng họ cũng không phải là hiếm.

Như vậy, lẽ ra bố mẹ cô cũng không cần mua nhà nữa làm gì, nhưng Tần Du lại nhất quyết bắt bố mẹ cô đi mua nhà mới, hiển nhiên là cô đã tìm ra cách giải quyết số tiền gửi tiết kiệm của mình.

“Đã làm thì phải mạnh tay một chút, nếu phải vay nợ thêm thì càng tốt”. Tiền gửi tiết kiệm của nhà Tần Du toàn bộ đều là một mình cô dành dụm, hai năm nay Trương Gia Kiệt mới bắt đầu kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng hần lại phải nuôi bồ, sao có thể mang tiền về nhà được. Thậm chí ngày lễ ngày tết, với lí do mang về biếu bố mẹ, hần còn lấy hơn hai mươi ngàn từ tay Tần Du. Khi ra tòa, tòa án sẽ không để ý đến những chuyện này, tất cả được phân xử như tài sản chung của hai vợ chồng. Tần Du mua nhà cho bố mẹ dưới dạng cho biếu có chứng nhận của pháp luật, nhà được đăng kí tên ông bà, không có bất cứ quan hệ gì với Trương Gia Kiệt. Hần có muốn đòi thì cũng phải kiện tụng, mà các quy định của pháp luật về vấn đề này lại rất lằng nhằng với vô số phiền phức. Cũng may là thành phố này còn chưa quy định hạn chế mua nhà đối với người đã có nhà ở, nếu không cô lại phải giải quyết rất nhiều vấn đề phiền hà khác. Việc này mà thực hiện thành công thì Trương Gia Kiệt gần như sẽ không làm gì được số tiền tiết kiệm này nữa.

“Ồ”, Tần Du cười: “Tôi còn vay chị họ thêm một trăm ngàn nữa, chị ấy không tính lãi”.

“Bố mẹ cô biết chuyện này chưa?”

“Họ còn khuyên tôi hòa giải với Trương Gia Kiệt, tôi nói hần không thèm nghe điện thoại của tôi nữa mà suốt ngày dính lấy con bé kia. Chị họ tôi cũng khuyên bảo thêm, bây giờ bố mẹ đã ủng hộ tôi li hôn, còn nói may mà tôi chưa có con”.

“Thế thì tốt”. Chỉ sợ bố mẹ không ủng hộ chuyện này mà nhất định bắt con gái giữ lấy cái gia đình đã tan nát kia. Tình trạng của Tần Du đã đủ thê thảm rồi, nếu bố mẹ lại không thông cảm thì sớm muộn gì cô cũng lại tái diễn cảnh tối qua.

“Ồ... Trương Gia Kiệt hẹn tôi đi ăn trưa”.

“Ở đâu?” Lâm Gia Mộc thoáng nhìn màn hình máy tính. Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều đang ở một chỗ. Cô có linh cảm rằng người hẹn Tần Du không phải Trương Gia Kiệt.

Tần Du đọc địa chỉ, Lâm Gia Mộc ghi lại. Đó là một nhà hàng bình thường, cách công ty của Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều không xa.

“Cô cẩn thận một chút, tôi nghi là Điền Kiều Kiều hẹn cô”.

“Hừ, cô ta hẹn tôi thì càng tốt”. Nói xong Tần Du chào tạm biệt cô.

Trịnh Đặc cầm mảnh giấy lên, xem qua địa chỉ đó: “Trưa này chúng ta xác định được chỗ ăn cơm rồi”.

Lâm Gia Mộc cười hì hì, đưa bản sao chứng minh thư của Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều cho anh ta: “Hẹn tay anh em vào sinh ra tử của anh đi ăn cơm đi. Tiền cơm em trả, còn chỗ này thì em đến một mình là được”.

Trịnh Đặc gãi gãi đầu: “Thế cũng được”.

3. Q.1 - Chương 3

Trích lời Gia Mộc: Trong tất cả các kiểu bồ nhí thì kiểu hoa sen trắng là thường gặp nhất ở Trung Quốc. Hình tượng phổ biến của chúng là ngay thơ thuần khiết, tôn thờ tình yêu, có sức sát thương cực lớn, có thể coi là kẻ thù chung của xã hội.

Trịnh Đặc từng đi lính, đơn vị cuối cùng trước khi xuất ngũ là một đơn vị đặc công tinh nhuệ nhất cả nước. Trong thành phố này anh ta có không nhiều chiến hữu, nhưng người nào cũng đều có sở trường riêng. Chẳng hạn như cảnh sát Lưu hôm nay anh ta mời đi ăn thịt nướng chính là một trong số đó, cảnh sát Lưu và anh ta xuất ngũ cùng năm, vừa xuất ngũ đã vào làm việc tại Phòng công an thành phố luôn, hiện nay đã là trung úy, đội phó đội cảnh sát hình sự. Vị cảnh sát Lưu này không phải một người dễ mời, nhưng một khi người mời là Trịnh Đặc thì không những anh ta đến ngay mà còn tự mang theo rượu nữa.

“Chai rượu này là do một thằng Tây tặng tôi đấy, nghe nói là Vodka chuẩn, ông thử tí xem thế nào”.

“Tôi bỏ rượu rồi”. Trịnh Đặc lắc đầu.

“Đúng là mất hứng”, cảnh sát Lưu nhếch miệng: “Nói đi, tìm tôi có việc gì vậy?” Gã Trịnh Đặc này không có việc gì sẽ không tìm anh ta, đương nhiên lúc anh ta có việc tìm Trịnh Đặc, chỉ cần Trịnh Đặc đồng ý thì dù có là nước sôi lửa bỏng Trịnh Đặc cũng sẽ giải quyết được cho anh ta. Cảnh sát Lưu và Trịnh Đặc từng lẫn lộn bỏ trường cùng một chiến hào, hai người đã nợ nhau không biết bao nhiêu ân tình, từ lâu đã không còn coi nhau như người ngoài, thậm chí anh em ruột cũng chưa chắc đã thân thiết được như bọn họ.

“Muốn nhờ ông hạ cố tra giúp tôi hai cái chứng minh thư này”.

Cảnh sát Lưu nhét chai rượu vào tay Trịnh Đặc: “Ông rót rượu giúp tôi...”

Vừa nói đến đây, một nhân viên phục vụ đã đi tới: “Thưa ngài, ở đây chúng tôi phục vụ rượu miễn phí, cảm...”

Nhân viên còn chưa nói xong, quản lý nhà hàng đã vội vàng chạy đến: “Đội phó Lưu, cậu ta mới vào đây làm...”

“Không sao, người mới đi làm phải tuân thủ đúng nguyên tắc, đó là chuyện tốt. Anh nói với đầu bếp đừng nướng thịt kĩ quá như thế, thịt phải còn đỏ mới ngon. Lát nữa bảo cậu nhân viên này mang đồ lên cho tôi”. Cảnh sát Lưu phát tay, bây giờ anh ta cũng đã là nhân vật số má ở thành phố này, người có quen biết hay không cũng đều muốn bắt chuyện với anh ta. Như nhân viên này vốn cũng không làm gì sai, nếu cảnh sát Lưu không nói rõ ràng làm công việc của cậu ta bị ảnh hưởng thì người ta sẽ cho rằng anh ta cố ý làm khó một nhân viên quen.

“Vâng, vâng vâng...” Quản lý nhà hàng dẫn cậu nhân viên đang sợ toát mồ hôi hột đi ra.

Trịnh Đặc cười hề hề: “Xử lí đẹp đấy”, nói xong anh ta cầm lấy chai rượu: “Tôi có việc nhờ ông, rót một chén rượu thì đã là gì...”

“Chuyện thế này ông cứ gọi điện cho tôi là được, cần gì phải mời đi ăn uống cho phiền phức”/

“Ông chê chỗ này không đủ sang trọng, Không xứng với đường đường đội phó Lưu đấy à?”

“Mệt thật...” Cảnh sát Lưu thở dài: “Khoác bộ quần áo này lên người, đi đến đâu cũng không được tự do, cứ như ông lại thoải mái. Ông già nhà tôi đúng là cổ hủ, cứ nhất quyết bắt tôi phải vào đây làm”.

“Đừng có chảnh nữa, có thích đổi ông già với tôi không?”

Cảnh sát Lưu không phải con cháu cán bộ cấp cao gì, bố anh ta công tác vài chục năm mà vẫn chỉ là một cảnh sát già thông thường. Con trai đi lính đặc công xuất ngũ, ông đến gặp lãnh đạo cũ, xin cho con vào

đội cảnh sát hình sự mà không gặp trở ngại gì, còn lại tất cả đều do cảnh sát Lưu tự mình phấn đấu nên mới lên được chức đội phó bây giờ. Còn bố Trịnh Đạc thì không cần nhắc tới làm gì. Từ khi Trịnh Đạc còn nhỏ, ông ta đã suốt ngày vào tù ra khám, vì lý do này mà Trịnh Đạc suốt nửa không được đi lính, sau khi xuất ngũ vốn cũng có thể tìm được một công việc yên ổn, nhưng lại xảy ra vài chuyện nên mới đến làm cùng Lâm Gia Mộc. Bây giờ quan hệ giữa Lâm Gia Mộc và anh ta là đối tác làm ăn, sau khi trừ chi phí và đóng thuế, tiền kiếm được sẽ được hai người chia theo tỉ lệ Lâm Gia Mộc sáu, anh ta bốn.

“Hoặc đổi công việc cũng được, suốt ngày tôi phải làm mấy vụ ngoại tình, chán muốn chết luôn. Tại sao người ta không thể sống với nhau tử tế được nhỉ?”

“Ha ha...” Cảnh sát Lưu cũng lắc đầu: “Ông làm ở đó có sai lầm gì cũng dễ sửa chữa, còn tôi mà sai lầm là liên quan đến tính mạng người ta ngay. Thôi không nói chuyện này nữa, tôi sẽ bảo mấy thằng đệ tra thông tin về hai người này cho ông”. Đây không phải lần đầu tiên cảnh sát Lưu giúp Trịnh Đạc làm việc này.

Bên này, hai người bọn họ là bạn thân đi ăn trưa, trò chuyện với nhau hết sức vui vẻ. Bên kia, Tần Du vừa đi vào một nhà hàng lịch sự, có âm nhạc du dương. Gần nhà hàng này có mấy tòa nhà văn phòng, nhà hàng khá khang trang sạch sẽ, giá cả cũng không quá đắt nên rất nhiều nhân viên văn phòng hay kéo nhau đến ăn cơm, thỉnh thoảng có vài cặp tình nhân tỏ ra khá thân mật, ngoài ra cũng có mấy nữ nhân viên văn phòng ngồi một mình cạnh cửa sổ, vừa ăn vừa buồn bã nhìn trời ngấm đẫm...

Điền Kiều Kiều mặc một chiếc váy liền áo dài màu trắng, đang giữa độ tuổi xinh đẹp nhất, da trắng như tuyết, dung mạo như hoa, mái tóc dài đen nhánh vấn cao, tóc mái để ngang lông mày khiến đôi mắt to sáng trở nên rõ ràng.

Vốn cô ta chỉ tốt nghiệp một trường đại học hạng ba, nếu không phải có dung mạo xinh xắn, lại trông rất ngây thơ thì làm sao có thể xin được việc tại một công ty kiến trúc?

Hôm nay cô ta lại trang điểm cẩn thận, lựa chọn trang phục kỹ càng, thật sự không hề kém người mẫu bao nhiêu.

Vừa vào đến cửa, Tần Du đã lập tức nhìn thấy cô ta. Hôm nay Tần Du đi từ công ty đến đây. Với vị trí của cô bây giờ, không còn ai giám sát cô đi làm sớm hay muộn, có làm thêm giờ hay không nữa, nhưng cô vẫn đi làm sớm hơn người khác, về muộn hơn người khác, làm thêm giờ cũng là chuyện cơm bữa. Nếu không phải vì cô đã có gia đình mà chưa có con, ông chủ sợ cô vừa thăng chức đã phải nghỉ sinh con thì chắc chắn vị trí của cô còn cao hơn bây giờ. Mặc dù vậy, cô vẫn còn khá trẻ so với vị trí đó, để thể hiện sự chuyên nghiệp, lúc nào đến công ty cô cũng mặc đồ văn phòng đàng hoàng. Hôm nay cô mặc một chiếc váy đỏ bó sát người dài ngang gối, bên ngoài khoác áo vét màu trắng, tóc vấn lên gọn gàng, chân đi giày cao gót đỏ, gương mặt trang điểm vừa đúng mực, thoạt nhìn đã thấy là một người phụ nữ thành công trong công việc.

Ở công ty có rất nhiều phụ nữ như Tần Du, Điền Kiều Kiều biết những phụ nữ này phần lớn đều coi trời bằng vung, không ai thèm để ý đến loại lễ tân như cô ta, có việc gì cần giao cho cấp dưới cũng không hề nói thừa một chữ, sự nghiệp lung linh rực rỡ, nhưng trên tình trường lại kém cô ta một trời một vực.

“Chị Tần đúng không ạ? Em là Điền Kiều Kiều...”

Tần Du đánh giá cô ta một lát, loại lọ hoa điển hình, dung mạo không tồi, nếu hơi có đầu óc và biết tự trọng thì nói không chừng sẽ có thể tìm được một người đàn ông thành đạt. Nhưng nếu không có lòng tự trọng... tiếng xấu lan xa, đám nhân viên nam trong công ty bu vào tán tỉnh, nhưng nếu nói đến chuyện cưới xin thì ai cũng không chịu. Trước đây Trương Gia Kiệt về nhà cũng từng nói với cô về chuyện lãng nhãng của Điền Kiều Kiều ở công ty, không ngờ rằng chính hần ta lại dính vào.

“Trương Gia Kiệt đâu?”

“Anh ấy còn có việc, em đến thay cũng được mà”. Quả nhiên Điền Kiều Kiều không hề coi mình là người ngoài, vẫn cố ý tỏ ra mình và Trương Gia Kiệt không có gì phân biệt.

“Tôi có việc cần nói với anh ta, không nói với cô được”.

“Anh ấy sẽ đến ngay. Chúng ta cứ nói chuyện trước đã”. Từ đầu tới giờ Điền Kiều Kiều vẫn tươi cười, người ngoài không biết sẽ cho rằng đây là một mục Bạch Cốt Tinh đang nghiêm mặt trách mắng một thiếu nữ trẻ trung xinh xắn. Cô ta nhìn phản ứng của những người xung quanh, cảm thấy rất hài lòng. Con người bao

giờ cũng thông cảm với người yếu thế. Cô ta lại nhìn chiếc túi Tần Du đang đeo, mẫu mới nhất mùa hè này của Chanel. Trương Gia Kiệt từng kể với cô ta đây là chiếc túi Tần Du mua trong chuyến đi công tác châu Âu. Còn bộ váy áo của Tần Du đang mặc, lúc không có việc gì, Điền Kiều Kiều rất thích đi dạo cửa hàng, đôi mắt đã tôi luyện không kém gì máy quét giá. Chiếc váy của Tần Du này ít nhất cũng phải có giá ba ngàn tệ, áo vét phải hơn bốn ngàn, đôi giày cao gót không có hai ngàn tệ thì đừng nghĩ đến chuyện sờ vào.

Trương Gia Kiệt nói cô kiếm được nhiều tiền hơn anh ta một chút, sợ rằng không phải một chút mà là hơn rất nhiều, đáng tiếc là khi có tiền, một người phụ nữ như vậy lại làm cho đàn ông phải lùi bước.

“Túi của chị đẹp quá, nghe nói mẫu này chỉ bán tại châu Âu, ở trong nước không thể mua được”.

“Ồ”, Tần Du không phải một người thích hàng hiệu, đối với cô, quần áo, giày dép, túi xách chỉ cần dùng bền là được. Có điều khi đi làm không thể không trang bị cho bản thân nên cô mới mua mà thôi. Chiếc túi này là một đồng nghiệp khuyên cô mua lúc đi dạo phố, khá hợp với kiểu trang phục của cô, tuy nhiên nó lại khá nhỏ nên không đựng được nhiều đồ đạc. Tần Du có rất nhiều thứ phải mang theo, vì vậy rất ít khi dùng đến chiếc túi này, tính cả hôm nay cũng chưa dùng đến mười lần, có điều xem ra lại rất có sức hấp dẫn đối với Điền Kiều Kiều. Một con bé thực dụng như vậy, Trương Gia Kiệt, anh có nuôi nổi không?

“Hôm nay chủ yếu là em muốn giải thích với chị, quan hệ giữa em và Trương Gia Kiệt thật sự không giống như chị tưởng tượng, bọn em chỉ là bạn bình thường, nhưng sau một thời gian làm việc cùng nhau...” Điền Kiều Kiều cắn môi, ra vẻ rất khó mở miệng: “Em biết em đã làm sai, chị muốn trách thì trách một mình em thôi. Em là con nhà gia giáo, em không cảm lòng được nên mới để xảy ra chuyện như vậy. Em đã mấy lần muốn rời xa anh ấy, nhưng...”

Tần Du tiện tay nhét một tờ khăn giấy vào trong lòng cô ta: “Cô cứ khóc đi. Tôi gọi điện cho Trương Gia Kiệt”. Con nhà gia giáo? Vì sao bây giờ con nhà gia giáo luôn bị sét đánh? Con nhà gia giáo mà đi làm bồ nhí, còn làm như bị vợ người tình ức hiếp thảm hại nữa? Tần Du cũng từng khóc, nhưng chưa bao giờ khóc trước mặt người khác, thậm chí cả trước mặt Trương Gia Kiệt. Không lẽ vì vậy Trương Gia Kiệt mới coi thường cô?

“Em biết chị không tin những gì em nói, ngoại hình em như thế nào thì chị cũng đã thấy rồi, thời học đại học đã có rất nhiều người giàu có theo đuổi em, vào công ty làm ngay cả phó tổng giám đốc cũng từng theo đuổi em, nhưng em đều từ chối. Em không phải một cô gái yêu người khác vì tiền bạc vật chất, Gia Kiệt không có nhiều tiền, nhưng anh ấy rất tốt với em, em thật sự...” Nói xong Điền Kiều Kiều dứt khoát nằm sấp xuống bàn khóc nức nở.

Phó tổng giám đốc? Tần Du trầm nghĩ, may mà cô không nói là tổng giám đốc. Tổng giám đốc công ty cô ta làm là khách hàng quen của Tần Du, một người đàn ông bốn mươi tuổi rất giỏi, nhưng cũng rất phong lưu. Ông ta có một nguyên tắc là luôn đánh bắt xa bờ, không bao giờ dây vào gái cơ quan. Còn những người khác trong công ty... Công ty họ nhiều nam ít nữ, Điền Kiều Kiều vừa vào công ty đã cặp với phó tổng, có điều lại định có con để giữ chân ông ta nên đã bị ông ta đá. Sau đó cô ta còn cặp với giám đốc bộ phận, với khách hàng của công ty... Cô ta mà được giáo dục thì cũng là giáo dục cách cặp bồ với người có gia đình rồi tìm cách bắt họ bỏ vợ để cưới mình, kết quả đương nhiên là thất bại thảm hại. Cũng chỉ có kẻ ngo ngốc như Trương Gia Kiệt mới bị cô ta lừa.

Tần Du thật sự chẳng muốn nói nhảm với cô ta cho phí lời, cô suốt ruột nhìn quanh, thấy ngay Lâm Gia Mộc đang ngồi bên bàn gần đó mỉm cười với cô, vì vậy cũng thấy đỡ sốt ruột hơn một chút.

Điền Kiều Kiều khóc một hồi lâu, thấy không có tác dụng gì, ngẩng đầu nhìn thấy Tần Du vẫn đang cười lạnh. Cô ta cũng không phải dạng vừa, lập tức ngồi dậy, lấy khăn giấy lau mặt: “Mấy năm nay Gia Kiệt cũng vất vả, bố mẹ anh ấy đã dùng hết tiền dành dụm để hoàn thiện căn hộ đó, anh ấy cũng vất vả kiếm tiền trả ngân hàng, nhưng dù thế anh ấy vẫn sẵn sàng để lại căn hộ đó cho chị. Được biết chuyện này, bác trai bác gái đã tức giận đến mức ngã bệnh...”

Khi đó hai người mua nhà kết hôn, với điều kiện của nhà họ Tần, mua đứt cả căn hộ cũng là chuyện trong tầm tay. Nhà họ Tần cũng có sẵn nhà cho hai vợ chồng son ở, nhưng Trương Gia Kiệt lúc đó có khí phách, nhất quyết không chịu ở nhà bố mẹ vợ cho. Hai người đăng kí được gần một năm, cuối cùng Tần Du cũng dành dụm đủ tiền trả ban đầu cho căn hộ trả góp, Trương Gia Kiệt cũng lấy một trăm ngàn của nhà mình để hoàn thiện, mua đồ gia dụng và tổ chức hôn lễ rất long trọng.

Bố mẹ Trương Gia Kiệt là nhân viên một cơ quan nhỏ. Bố Trương Gia Kiệt phấn đấu cả đời mới lên được một chức lãnh đạo nhỏ, gần mười năm mới dành dụm được trăm ngàn, quả thật cũng đã lòi cả tiền đường lão ra cho con trai. Nhưng vợ chồng nhà họ Trương vẫn không thích cô con dâu này, cho rằng cô quá chú trọng sự nghiệp nên sẽ không biết cách chăm sóc chồng con, cảm thấy gia đình cô là dạng nhà giàu mới phát nhờ được nhà nước đền bù, bố mẹ Tần Du là con buôn, không xứng với gia đình cán bộ như bọn họ.

Tần Du đã gọi điện thoại nói với mẹ chồng về chuyện Trương Gia Kiệt ngoại tình nhưng mẹ chồng cô nói Tần Du chỉ nghi ngờ vô căn cứ, Trương Gia Kiệt không thể ngoại tình được, bảo cô phải quan tâm đến Trương Gia Kiệt nhiều hơn. Sau đó cô không còn nói chuyện của vợ chồng mình với nhà chồng nữa vì biết họ nhất định sẽ bênh vực con trai mình, không ngờ Trương Gia Kiệt lại tự nói với bố mẹ, không những thế bố mẹ hắn còn bị Điền Kiều Kiều lợi dụng để mặc cả căn hộ với Tần Du.

“Phân chia tài sản thế nào là chuyện riêng của vợ chồng tôi, không có quan hệ gì với cô”. Tần Du thật sự không còn kiên nhẫn để nói chuyện với Điền Kiều Kiều nữa. Cô cầm túi xách đứng dậy: “Sau này Trương Gia Kiệt có chuyện gì thì bảo anh ta về nhà nói chuyện với tôi”.

“Chị...” Điền Kiều Kiều đuổi theo, chân còn bị va vào ghế: “Chị, em biết là em đã sai, em và Gia Kiệt đều có lỗi với chị. Nhưng chị đừng đối xử với bác trai bác gái như vậy... Dù sao chị cũng gọi họ là bố mẹ mấy năm nay, căn hộ đó là tiền mồ hôi nước mắt của họ mà!” Cô ta nói rất to, thì ra đã có nhiều người đang chú ý tới họ, dù sao thì hai người cũng quá khác biệt, một quá mạnh mẽ, một quá yếu đuối, mà người yếu đuối còn mới khóc lóc một hồi lâu.

Tần Du hiểu rõ dụng ý của Điền Kiều Kiều, nơi này là chỗ tập trung của giới cổ cồn, cách công ty của hai người bọn họ đều không xa. Cô mới nhìn qua đã phát hiện có hai người quen. Chuyện quan hệ giữa cô và Trương Gia Kiệt rạn nứt, hắn cặp bồ bên ngoài vốn cũng không có nhiều người biết, nhưng bây giờ thì chắc chắn tất cả mọi người đều sẽ biết: “Chuyện của tôi và anh ta không có quan hệ gì với cô”.

“Em thật sự không có gì với anh ấy, em vẫn còn là gái trinh mà...”

Tần Du suýt nữa bị trượt chân vì câu này. Con bà nó, sự đời bây giờ đúng là không chữ không được...

4. Q.1 - Chương 4

Trích lời Gia Mộc: Hoa sen trắng thì phải bơi đen. Mình cực thích nhìn vẻ mặt ướt đẫm nước mắt của bọn chúng khi lớp áo khoác ngậy thơ trong trắng bị xé rách. Khi lật tẩy hoa sen trắng nhớ để sẵn một bức hình nam nữ thân mật đã che mặt trong điện thoại, nhất định sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Lúc đi vào nhà hàng, Trương Gia Kiệt nhìn thấy Tần Du đứng bên cạnh với vẻ mặt lãnh đạm, Điền Kiều Kiều đứng sau lưng giữ cô lại, không cầm được nước mắt. Điền Kiều Kiều đưa tay kéo Tần Du, Tần Du hất tay, đẩy Điền Kiều Kiều sang một bên.

“Em làm gì thế?” Trương Gia Kiệt đi tới, xót xa đỡ Điền Kiều Kiều dậy: “Anh đã nói rồi, chuyện tình cảm của chúng ta là chuyện riêng của chúng ta, em không được kéo người khác vào”.

Ai là người kéo người khác vào? Tần Du quả thực chán ghét đến mức không muốn nhìn người đàn ông này thêm một giây nào nữa: “Chuyện của tôi và anh không liên quan gì đến cô ta, sau này anh đừng có để cô ta xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi cứ nhìn thấy cô ta là lại ngứa mắt”.

“Sao cô có thể lăng mạ người ta như vậy?” Trương Gia Kiệt nghĩ bụng, trước mặt mình mà Tần Du vẫn ngạo mạn như vậy, không biết Kiều Kiều gặp cô ta từ hồi này đã bị cô ta ức hiếp đến mức nào: “Anh đã nói rồi, cô ta là người không có tình cảm, em không cần phải nói chuyện với cô ta làm gì”. Hắn cúi đầu nói với Điền Kiều Kiều.

“Em chỉ muốn làm cho chị ấy hiểu được tình yêu của chúng ta, chúng ta đã không cần gì nữa, cả thể diện, cả gia giáo cũng đều đã từ bỏ, vì sao chị ấy vẫn không buông tha cho chúng ta...” Điền Kiều Kiều dựa vào trong lòng Trương Gia Kiệt.

Tần Du gần như không đứng nổi nữa. Không có tình cảm... Lúc cô và Trương Gia Kiệt yêu nhau, Trương Gia Kiệt không có gì cả, bao nhiêu người khuyên cô Trương Gia Kiệt không xứng với cô, nhưng cô bất chấp tất cả, nhất định phải đến với Trương Gia Kiệt. Bây giờ Trương Gia Kiệt cuối cùng cũng “thành đạt”, cô lại trở thành kẻ không có tình cảm... Nghe những người xung quanh khe khẽ thảo luận, cô cảm thấy giống như mình bị người khác bạt tai vô số lần ngay trước đám đông. Chẳng lẽ những thứ trước đây cô đã giữ gìn, những kỉ niệm ngọt ngào đó chỉ có ý nghĩa với một mình cô hay sao? Cô thấy chóng mặt, hình như sắp ngất xỉu, lúc này chợt một người đỡ lấy cô.

Cô quay sang nhìn, người này là Lâm Gia Mộc. Lâm Gia Mộc cầm tay cô, mỉm cười nhìn cô.

“Điền Kiều Kiều! Cô còn có mặt mũi xuất hiện ở đây à?” Lâm Gia Mộc đột nhiên nghiêm mặt, lớn tiếng quát mắng.

Điền Kiều Kiều đang làm bộ yếu đuối dựa vào trong lòng Trương Gia Kiệt, vẻ mặt đau đớn của Tần Du giống như một phần thưởng đối với cô ta, không ngờ bỗng dưng một phụ nữ ở đâu đột nhiên xuất hiện quát tháo ầm ĩ.

“Cô là ai?” Điền Kiều Kiều hỏi sau một giây sững sờ.

“Tôi là ai? Cô quyến rũ chồng tôi mà còn hỏi tôi là ai? Gái trinh? Lúc cô ngủ với chồng tôi sao không nói mình là gái trinh?” Cô vừa nói vừa đi tới lôi Điền Kiều Kiều ra khỏi lòng Trương Gia Kiệt: “Cô là đồ đê tiện! Không phải cô đã nhận tiền đi nạo thai rồi à? Không phải cô đã hứa sẽ biến khỏi thành phố A hay sao? Sao bây giờ còn xuất hiện ở đây? Hay là tiền chồng tôi cho cô còn chưa đủ?”

“Cô...” Điền Kiều Kiều nghẹn lời: “Tôi quyến rũ chồng cô bao giờ?”

“Cô còn chối à? Ảnh cô và chồng tôi vẫn còn trong điện thoại đây!” Lâm Gia Mộc vừa nói vừa mở một bức ảnh ra giơ lên một vòng, sau đó lại cất điện thoại đi: “Tôi đã nói từ trước, cô mà dám xuất hiện ở thành phố A thì tôi gặp lần nào đánh lần đó!” Nói xong cô đưa tay cho Điền Kiều Kiều một bạt tai.

Điền Kiều Kiều đầu tiên bị Lâm Gia Mộc nói cứng họng, cô ta đã làm bồ nhí bao nhiêu lần, không phải vợ người nào cô ta cũng biết mặt. Lúc nhìn thấy Lâm Gia Mộc, đầu tiên cô ta nghĩ không ra Lâm Gia Mộc là vợ người nào, nhưng lúc nói đến nạo thai thì Điền Kiều Kiều đã biết là không đúng. Chuyện nạo thai cô ta chỉ làm một lần thời đại học, cô ta rất rõ ràng đối phương là ai, nhưng người phụ nữ này lại giơ điện thoại lên khoe ảnh khắp nơi, cô ta muốn nhìn kĩ người trong ảnh, nhưng người phụ nữ đó lại cất điện thoại đi rồi lao thẳng đến chỗ mình.

Trương Gia Kiệt nổi giận: “Cô là ai? Vì sao đánh người vô cớ?”

“Loại đê tiện suốt ngày dụ dỗ chồng người khác này, tôi gặp một lần đánh một lần!” Lâm Gia Mộc trợn mắt, lại quan sát Trương Gia Kiệt một lát: “Anh là bồ cô ta hiện nay à? Tôi có thể nói với anh, số đàn ông từng leo lên người con này không đến một đại đội thì cũng đủ một trung đội tăng cường! Từ cung cạo đến bây giờ còn mỏng hơn tờ giấy, cẩn thận không là vô sinh đấy!”

“Mày nói cái gì?” Điền Kiều Kiều không thể giữ hình tượng thực nữ được nữa, cô ta lao tới như điên. Lâm Gia Mộc vẫn chờ cô ta xông tới, lập tức co chân đạp thẳng vào bụng cô ta. Điền Kiều Kiều kêu lên, ngã bệt xuống đất, Lâm Gia Mộc lập tức co chân chuẩn bị đạp tiếp. Mặc dù Trương Gia Kiệt cũng rất nghi ngờ không biết Lâm Gia Mộc nói có đúng không nhưng vẫn bước tới ngăn cô lại.

“Cô phải chịu trách nhiệm về những gì mình nói...”

Điền Kiều Kiều lại không muốn Trương Gia Kiệt phân bua ằng: “Đánh nó đi! Đánh đi! Anh có phải đàn ông không đấy? Thấy người khác đánh người yêu mình mà không biết đánh trả à?”

Trương Gia Kiệt nghe vậy không biết làm sao, nhìn xung quanh thấy những người vây xem đều đang cười nhạo, hần đành đưa tay định đánh Lâm Gia Mộc. Lúc này bảo vệ nhà hàng đã đi tới, phụ nữ đánh nhau thì không sao, nhưng đàn ông đánh phụ nữ thì không được. Bảo vệ chạy tới đứng ngăn giữa hai người: “Hai người có tranh chấp thì mời ra ngoài giải quyết, không được làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của chúng tôi, nếu không chúng tôi sẽ báo cảnh sát”.

Vừa nghe nói đến cảnh sát, Trương Gia Kiệt đã bắt đầu lo lắng. Còn ty hắn rất nhiều việc, thời gian nghỉ trưa chỉ có một tiếng, nếu phải đến đồn công an thì kiểu gì cũng phải mất cả buổi chiều...

Tần Du nhếch miệng cười nhìn hắn, Trương Gia Kiệt lau mồ hôi trên đầu, nâng Điền Kiều Kiều dậy đi mất. Lâm Gia Mộc thoáng nhìn Tần Du: “Thưa quý cô, đối phó với loại người này mà dùng lí lẽ thì không giải quyết được chuyện gì, cứ một bạt tai cho nó biết đau là được”.

Nói xong cô quay đi như không quen biết Tần Du, Tần Du hít sâu vài hơi rồi cũng đi về.

Trịnh Đặc đặt một xấp giấy tờ lên bàn, đưa tay lau mặt. Thời tiết thật khó chịu, ở bên ngoài nóng không chịu nổi, vào nhà điều hòa chạy lại đau đầu. Anh ta chỉnh điều hòa lên hai mươi sáu độ, sau đó mới tự rót một cốc nước, còn chưa uống xong thì Lâm Gia Mộc đã về.

“Lại đánh người rồi à?”

“Tần Du văn minh quá, em không ra tay thì cô ấy sẽ thua thiệt”.

“Tại em ngứa tay muốn đánh người ta thì có”. Trịnh Đặc bóc mẽ. Anh ta hiểu Lâm Gia Mộc, trước mặt anh ta, sức chiến đấu của Lâm Gia Mộc không hề đáng nhắc tới, nhưng đối với đám nhân viên văn phòng ngồi suốt ngày không hề rèn luyện thì bất kể nam nữ, Lâm Gia Mộc đều có thể chấp ba người ngon lành.

“Ha ha”, Lâm Gia Mộc ngoài cười nhưng trong không cười: “Anh tra được gì rồi?” Cô vừa nói vừa đi tới bên bàn cầm xấp giấy tờ lên: “A, với số lần thuê phòng thể này thì có thể được cấp thẻ VIP đấy!”

“Phía sau còn có thứ hay hơn nhiều”.

Cảnh sát Lưu thật sự rất chu đáo, không những tra thông tin thuê phòng khách sạn của Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều mà còn nhân tiện tra thông tin về bố mẹ Điền Kiều Kiều. Trương Gia Kiệt từng nói Điền Kiều Kiều xuất thân dòng dõi thư hương, quả nhiên là thư hương thật. Bố Điền Kiều Kiều là giáo viên dạy thể dục tiểu học, mẹ cô ta nấu cơm tại nhà ăn cùng trường. Cô ta nói có một chị gái đi du học nước ngoài về nhưng hoàn toàn không có thông tin nào về vấn đề này.

“Trương Gia Kiệt vợ được của quý thật”. Lâm Gia Mộc cười hề hề.

Ghi chép về thuê phòng khách sạn cũng rất đặc sắc. Điền Kiều Kiều nói mình vẫn là gái trinh, qua tin nhắn có thể thấy cô ta và Trương Gia Kiệt bắt đầu cặp với nhau từ tháng năm tháng sáu năm ngoái, nhưng theo thông tin thuê phòng của sổ chứng minh thư này thì có thể ngược dòng đến ba năm trước đây. Gái trinh? Cô ta thuê phòng để đánh bài với người khác sao? Chỉ có ngoại ngữ gốc như Trương Gia Kiệt mới phá hoại gia đình vì một phụ nữ thế này.

Ngoài trẻ tuổi hơn Tần Du ra, những mặt khác cô ta còn không bằng một góc nhỏ của Tần Du. Trương Gia Kiệt quả thật cũng đúng với những gì chị họ Tần Du đánh giá, là một người chân chất lương thiện. Hắn phải lương thiện đến mức nào mới có thể coi lịch sử rục rờ của Điền Kiều Kiều là ngây thơ trong trắng bị người khác lừa gạt, phải chân chất đến mức nào mới có thể cho rằng mình sẽ là cảnh tránh bão cho Điền Kiều Kiều neo đậu.

Lâm Gia Mộc giám sát điện thoại di động của Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều, xem hai người này không ngừng nhắn tin qua lại trên weibo, cô thật sự đau đầu: “Anh nhìn giúp em một lát, em đi giao kết quả vụ lần trước cho khách hàng”.

“Đừng quên thu tiền đấy!”

“Vớ vẩn!” Từ trước đến giờ, có một lần duy nhất cô không nợ thu tiền của khách hàng nên cứ bị Trịnh Đặc trêu mãi. Khách hàng cô sắp đi gặp bây giờ là một người giàu có, không thu tiền thì đúng là có lỗi với người ta.

Kết quả cô vừa thu tiền xong, đeo một túi tiền nặng vào thang máy lên lầu thì Trịnh Đặc đã gọi điện: “Trương Gia Kiệt sắp về nhà rồi”.

“Hả?”

“Em về mà xem”.

Lúc cô ra khỏi thang máy về đến văn phòng thì Tần Du cũng gọi điện thoại tới: “Trương Gia Kiệt đã về nhà nhận lỗi với tôi rồi”. Có thể thấy Tần Du vẫn còn hơi do dự.

“Một tiếng sau cô gọi lại cho tôi”. Lâm Gia Mộc không nói gì thêm, Tần Du ngoài miệng nói rất mạnh nhưng thực ra trong lòng vẫn còn chưa hoàn toàn hết hi vọng với Trương Gia Kiệt. Khách hàng như vậy cô đã gặp quá nhiều.

Tần Du đặt điện thoại xuống, không biết cảm giác trong lòng là gì. Nếu hôm qua Trương Gia Kiệt về nhà trong lúc cô đang tuyệt vọng đó thì cô sẽ thật sự tha thứ cho hắn mà không hỏi han gì. Nhưng cô đã lượn một vòng trước cửa âm phủ rồi quay lại, đã nghe thấy những gì Điền Kiều Kiều nói, đã nhìn thấy Trương Gia Kiệt che chở cô ta thế nào, Tần Du thật sự không biết phải dùng vẻ mặt nào để đối diện với hắn.

“Em ăn cơm chưa?” Trương Gia Kiệt xoay người để lộ một mâm thức ăn trên bàn phía sau. Lúc hắn bỏ việc đi học, cơm nước trong nhà chính là do hắn lo liệu, tay nghề nấu ăn cũng tương đối ổn.

“Tôi ăn rồi”. Tần Du nói lạnh lùng: “Anh về làm gì?”

“Đây là nhà anh, em không cho anh về à?”

Tần Du nhìn hắn một cái: “Tôi còn có việc, anh ăn xong thì đi đi”. Ở cùng người đàn ông này trong một phòng cũng khiến cô cảm thấy ngạt thở, nhưng tại sao trong lòng cô vẫn le lói một tia hi vọng? Bởi vì Lâm Gia Mộc gây chuyện ở nhà hàng nên Trương Gia Kiệt đã thấy rõ bộ mặt Điền Kiều Kiều? Cô có nên tha thứ cho hắn không?”

Bình thường khi chuyện này xảy ra với người khác, cô luôn cười nhạo những người phụ nữ chọn cách nhẫn nhục đó, nhưng khi chuyện xảy ra trên người mình, Tần Du lại thật sự do dự. Sự kiên cường của cô trước mặt Lâm Gia Mộc không biết đã vỡ thành bao nhiêu mảnh, cô đã ba mươi hai tuổi, cô không muốn li hôn...

Nếu Trương Gia Kiệt thật tình tỉnh ngộ, cô sẵn lòng cho Trương Gia Kiệt một cơ hội...

Tần Du đi vào phòng ngủ, ngồi xuống mở máy tính, lại bắt đầu cười nhạo chính mình mềm yếu. Trương Gia Kiệt cặp kè với Điền Kiều Kiều bao nhiêu lâu, không biết đã bẩn đến mức nào rồi...

Trương Gia Kiệt mở cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy Tần Du đang ngồi ngẩn người trước máy tính. Hắn đi tới bên cạnh, đặt tay lên vai cô: “Xin lỗi em, anh sai rồi. Anh không nên giận dữ em lâu như vậy. Kiều Kiều cô ấy...”

“Đừng nhắc tới cái tên này trước mặt tôi”.

“Cô ấy là cô gái tốt, chẳng qua là bị người xấu lợi dụng thôi. Bây giờ cô ấy đã biết sai rồi...”

Tần Du chỉ cảm thấy giống như vừa bị đập một búa vào đầu. Trương Gia Kiệt đã về nhà nhưng lại bào chữa cho Điền Kiều Kiều trước mặt cô: “Cô ta là cô gái tốt, anh đi mà tìm cô ta! Cút đi! Cút, cút!”

Cô đưa tay đẩy Trương Gia Kiệt, Trương Gia Kiệt hơi kinh ngạc nhìn cô. Trong ấn tượng của hắn, trước giờ Tần Du vẫn là một người đoan trang nhã nhặn, cho dù có tức giận cũng sẽ không khốc liệt giống như những phụ nữ bình thường khác...

“Em xem xem bản thân em thế nào! Anh đang nói chuyện đàng hoàng với em!”

“Anh muốn nói gì với tôi?” Triệt để chia tay Điền Kiều Kiều, hoặc li hôn, không có lựa chọn thứ ba nào!” Tần Du quát lên. Cô chưa bao giờ biết rằng mình lại có thể nói chuyện to tiếng như vậy.

“Anh...” Trương Gia Kiệt cũng hơi giật mình: “Anh... Anh sẽ chia tay Điền Kiều Kiều, cô ấy cũng nói không muốn làm em tổn thương, nhưng anh cần thời gian...”

“Thời gian?”

“Đúng, cô ấy nói không có anh, cô ấy không sống nổi... Anh không thể tàn nhẫn như vậy được...”

Tàn nhẫn? Buổi tối hôm qua người không sống nổi, đứng trên ban công định nhảy lầu là cô, Tần Du, chứ không phải Điền Kiều Kiều... Nếu như trước đây Tần Du còn có một tia ảo tưởng thì bây giờ cô đã triệt để tỉnh ngộ...

5. Q.1 - Chương 5

Trích lời Gia Mộc: Muốn chặt được gỗ thì phải có dao sắc. Trong thời đại Internet, nắm giữ công nghệ tiên tiến sẽ chiếm được tiên cơ.

Thành phố A rất lớn, nhưng phạm vi mỗi người thường xuyên giao tiếp lại không lớn. Nhà hàng nơi Tần Du và Điền Kiều Kiều cãi nhau đó cách công ty cả hai người đều không xa, chuyện vợ tranh chồng với bồ, giữa đường lại có một phụ nữ ra tay đánh bồ nhí, bóc trần bộ mặt lẳng lơ của ả như thế này càng được mọi người chú ý. Chưa được một buổi tối, những người nên biết đều đã biết, đến sáng hôm sau, ngay cả nhân viên vệ sinh trong công ty cũng đã bàn tán say sưa.

Chuyện Trương Gia Kiệt cặp với Điền Kiều Kiều vốn chính là một bí mật công khai trong công ty, không ít người thầm cười hắc hắc là kẻ đồ vô, cũng có người khen Điền Kiều Kiều cao tay, cuối cùng cũng xích được một thằng. Lãnh đạo công ty cũng rất vui vẻ, cô ả Điền Kiều Kiều lúc nào cũng nhắm nhắm muốn phá hoại gia đình họ cuối cùng cũng có người thu nạp. Vì vậy tuy trong công ty vẫn có lời ra tiếng vào nhưng vẫn không có ai động đến hai người này, cũng như không ai nói những gì mình nghĩ với đôi gian phu dâm phụ.

Rất nhiều người trong công ty biết Tần Du, thậm chí so sánh Tần Du với Điền Kiều Kiều. Người nào cũng nói Tần Du hơn đứt Điền Kiều Kiều một trăm lần. Về dung mạo, Tần Du là người đẹp đảm thắm, hơn ba mươi mà nhìn không hề già, cũng rất biết cách ăn mặc, càng không cần phải nói đến chuyện thành đạt trong sự nghiệp. Nghe nói Trương Gia Kiệt từng trách Tần Du ép hấn phải vương lên, nhưng chẳng lẽ điều đó lại là chuyện xấu?

Có lẽ sống với Tần Du sẽ cảm thấy ngột thở, nhưng hấn cũng không nên chọn Điền Kiều Kiều. Cô nàng đó là người kiêu gì, người ngoài không biết, không lẽ người trong công ty cũng không biết nốt?

Để tránh quá lộ liễu, giờ nghỉ trưa Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều có ý một trước một sau đi ra ngoài. Trong mắt mọi người xung quanh, hành động không khác gì bịt tai trộm chuông này cũng là một chuyện cười thú vị.

“Cả hai ngày cuối tuần Tần Du đều đi ra ngoài, chưa đến tối không về nhà, không biết đang bận làm gì. Anh đã tìm khắp phòng ngủ, không biết cô ta cất thẻ ngân hàng, sổ tiết kiệm và sổ đỏ ở đâu nữa”.

“Đều vì em không tốt nên đã làm cho cô ta cảnh giác với anh...” Điền Kiều Kiều nắm tay Trương Gia Kiệt: “Em thật sự không quan tâm những thứ này, được sống với anh thì dù phải thuê nhà em cũng rất vui. Nhưng bố mẹ em... nói anh đã hơn ba mươi, chúng ta cưới nhau sẽ phải sớm có con. Không thể để con mình suốt ngày lếch thếch chuyển nhà theo mình được... Mấy năm nay em cũng bị chủ nhà đuổi đến phát sợ rồi...”

“Kiều Kiều...” Trương Gia Kiệt rất áy náy khi thấy Điền Kiều Kiều biết lo xa như vậy: “Đều tại anh mấy năm nay không hề để ý đến việc nhà, ngay cả trong nhà có bao nhiêu tiền cũng không biết. Anh sẽ không để em phải chịu khổ cùng anh đâu...”

“Em không phải loại người thực dụng đó, có những người đàn ông từng theo đuổi em đã giao cả sổ đỏ cho em mà em không nhận. Em chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn bên người mình yêu thôi”, nói đến đây, Điền Kiều Kiều bật khóc: “Rõ ràng một nửa căn hộ là của anh, tiền gửi tiết kiệm cũng có một nửa là của anh... Anh cũng thương anh, cô ta thấy anh hiền nên bắt nạt, nếu anh thật sự ra đi tay trắng thì công sức phấn đấu bao nhiêu năm của anh thành ra đổ sông đổ biển hết à?”

Trương Gia Kiệt ôm Điền Kiều Kiều, nhẹ nhàng dỗ dành, cảm thấy có được tình yêu của một cô gái như vậy cũng như có cả thế giới trong tay.

Tần Du đặt hợp đồng mua nhà lên bàn, lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán: “Xong rồi, tất cả tiền tiết kiệm đều đã tiêu hết, còn vay nợ bốn trăm ngàn nữa”.

Lâm Gia Mộc lật xem hợp đồng mua nhà: “Khu này rất tốt, còn là khu nhà của trường học nữa”.

“Ồ, nhà ở tầng hai, không phải ở cao. Vườn hoa ở đây cũng đẹp, rất hợp với bố mẹ tôi. Khu họ ở bây giờ mặc dù có vị trí đẹp nhưng ồn ào quá, hàng xóm xung quanh cũng phức tạp, căn nhà đó để cho thuê thì tốt hơn”.

“Đúng vậy, như thế hợp lí hơn”.

Tần Du gọi một cốc trà xanh: “Bây giờ tôi đã hiểu ra rồi. Cả thế giới này không có ai quan trọng hơn bố mẹ tôi. Vì một kẻ rác rưởi mà làm cho bố mẹ đau lòng thì đúng là không đáng”.

Thấy cô đã thật sự tỉnh ngộ, Lâm Gia Mộc cũng cảm thấy vui vẻ trong lòng: “Nghe lời tôi, lúc nào rảnh rồi thì đi làm tóc, mua mấy món quần áo mới, làm mình thật xinh đẹp, tâm tình cũng sẽ tốt hơn nhiều”.

“Ồ”. Tần Du gật đầu. Mặc dù lúc ngồi một mình nhớ tới chuyện này, cô vẫn đau lòng như cắt, có bao nhiêu lời trong bụng mà không biết tâm sự cùng ai. Nhưng bây giờ đã chuẩn bị rất nhiều việc để li hôn, cô cũng thấy lòng mình vui đi nhiều.

“Đi nào, văn phòng của tôi ở trên lầu, chúng ta lên đó ngồi”. Lúc này Lâm Gia Mộc mới mời Tần Du lên văn phòng mình. Cũng khó trách cô, trong số những người tìm bằng chứng chồng ngoại tình, có rất nhiều người không hề biết ơn người tìm được chứng cứ để họ có thể li hôn thuận lợi. Lâm Gia Mộc từng gặp những trường hợp này, vì vậy khi gặp khách hàng mới, cho dù có người giới thiệu, cô vẫn hẹn gặp người ta ở quán trà Phượng Hoàng.

Tần Du vốn cho rằng Lâm Gia Mộc không có văn phòng, thì ra không những có mà còn ở ngay trên đầu quán trà Phượng Hoàng. Giá nhà ở đây không thấp, không biết cô thuê hay là mua. Nghĩ đến đây, Tần Du lại thầm giễu mình lắm chuyện.

Thang máy dừng lại ở tầng 16, Lâm Gia Mộc đi trước, qua một chỗ rẽ, cô dừng lại trước một cánh cửa không có biển bảng gì. Vừa mở cửa, hai người đã nghe thấy tiếng súng vang lên trong nhà.

“Trịnh Đạt!” Lâm Gia Mộc kêu một tiếng.

Trịnh Đạt đang bắn CS kêu “Bà chủ về rồi à?” rồi bỏ tai nghe, thoát khỏi trò chơi, để mặc đám người chơi cùng đội chửi bới ầm ĩ.

Tần Du cười cười nhìn Trịnh Đạt: “Chúng ta đã gặp nhau rồi”.

“Ồ”, Trịnh Đạt luôn luôn kiêu lời trước mặt phụ nữ xa lạ: “Cô Tần đúng không?”

“Đúng”.

Thấy bọn họ đã chào hỏi xong, Lâm Gia Mộc nói: “Trịnh Đạt, thiết bị em dặn anh chuẩn bị thế nào rồi?”

Trịnh Đạt đã đi đến tủ thiết bị: “Đã chuẩn bị xong, camera HD hồng ngoại không dây”. Anh ta mở tủ, mở bốn chiếc hộp khá nhỏ ra, bên trong là bốn chiếc camera.

Tần Du thắc mắc nhìn Lâm Gia Mộc: “Camera này dùng để làm gì?”

“Bắt quả tang”, Lâm Gia Mộc cười nói: “Cô yên tâm, chúng tôi lắp đặt, điều chỉnh thiết bị miễn phí, kết nối thẳng đến laptop của cô”.

“Việc này là phạm pháp”.

“Đúng vậy, nếu không lắp đặt trong nhà của chính cô”. Lâm Gia Mộc cười nói.

“Hả?”

“Phạm là đàn ông đã đi đến bước thề non hẹn biển với người tình, cuối cùng tất cả đều sẽ không nhận được...” Lâm Gia Mộc nhìn Tần Du hơi áy náy, với bộ thiết bị này, tỉ lệ thành công của họ có thể lên tới 80%.

“Có nghĩa là phải... lắp trong nhà tôi?”

“Buổi chiều hôm nay cô có xin nghỉ được không?”

“Tôi nói ra ngoài gặp khách hàng, dặn thư kí một tiếng là được”. Thực ra người trong công ty cũng đã biết chuyện chồng cô ngoại tình. Cả những nhân viên nam bị cô áp chế lẫn những đồng nghiệp nữ ghen tị với cô

đều thường xuyên nói xấu sau lưng cô. Thư kí của cô còn mấy lần cãi nhau với những người này, kể cả ông chủ cũng đã nghe thấy phong thanh. Không phải Tần Du không thể xin nghỉ, nhưng cô mà xin nghỉ thì lại có rất nhiều người bàn ra tán vào.

“Vây lát nữa chúng ta ăn trưa xong sẽ đi luôn”.

Trịnh Đặc cất camera vào trong hộp, cho vào trong chiếc túi luôn mang theo người: “Đi thôi, tôi lái xe, mời hai quý cô đi ăn trưa”.

“Tần Du, cô muốn ăn gì?”

“Không, tôi phải mời anh chị mới đúng. Tôi biết một nhà hàng ngon lắm, tôi mời anh chị ăn cơm”.

Nhà Tần Du bố trí rất tốt, nam bắc thông thoáng, trang trí rất đơn giản nhưng cũng rất dễ chịu và thực dụng, mang đậm phong cách dứt khoát gọn gàng của bản thân Tần Du.

Trịnh Đặc trước hết lựa chọn bốn vị trí trong phòng khách, phòng ngủ và phòng sách, sau đó lắp đặt camera, lại lợi dụng những vật trang trí hiện có để che giấu ống kính. Khi Trịnh Đặc nhìn đến khung ảnh cưới của Tần Du, Tần Du ngẩn ngơ nhìn một lát rồi gật đầu: “Anh cứ dùng đi”. Hôn nhân đã chỉ còn danh nghĩa, ảnh cưới còn có giá trị gì?

Tần Du nhìn bức ảnh cưới, nhớ lại hôm hai người chụp ảnh là một ngày mưa, cô khó khăn lắm mới xin nghỉ việc cả ngày, hai người hẹn nhau bắt taxi đi chụp ảnh. Nhưng chờ mãi mà không làm sao bắt được xe, hai người đã chạy rất lâu dưới mưa...

Khi đến nơi, tóc Tần Du đã ướt sũng, riêng việc sấy khô tóc đã khiến thợ trang điểm mất một thời gian dài...

Trịnh Đặc mở ộp sau khung ảnh, đặt camera vào rồi đẩy lại, sau đó đặt khung ảnh vào vị trí cũ rồi quan sát: “Không được, dễ bị phát hiện quá”. Anh ta ngẩng đầu cười áy náy: “Xin lỗi...”

“Không sao”. Cô chỉ đồng hồ: “Dùng cái kia được không?”

“Nhưng sẽ phải di chuyển vị trí...”

“Không vấn đề gì, anh ta anh bao giờ để ý những chuyện này, chỉ có tôi mới thích di chuyển vị trí các đồ đạc trong nhà”.

Trịnh Đặc lắp camera trong phòng khách và phòng sách xong, còn lại hai chiếc quan trọng nhất trong phòng ngủ. Cuối cùng anh ta chọn một con gấu bông và một bức tranh. Sau khi lắp đặt xong, Trịnh Đặc bắt đầu cài đặt phần mềm kèm theo lên máy tính của Tần Du, kết nối bốn camera với máy tính, gọi Tần Du đến hướng dẫn cô cách sử dụng. Cách sử dụng phần mềm này không hề khó, cái khó là cô phải qua được cửa ải tâm lí của mình.

Tần Du nhìn hai chiếc camera quay lại toàn bộ các góc trên giường, không biết cảm giác trong lòng là gì. Cô không rõ mình hi vọng Trương Gia Kiệt thật sự vô sỉ đến mức dẫn Điền Kiều Kiều về nhà rồi ăn nằm với nhau ngay trên chiếc giường họ đã chung chăn chung gối nhiều năm, hay là hi vọng Trương Gia Kiệt còn vót vát được chút liêm sỉ để cô không cảm thấy những gì mình chịu đựng mấy năm nay là uổng phí.

Trịnh Đặc thật sự là đã quá quen thuộc với vẻ mặt này của Tần Du, anh ta thở dài một tiếng, đi tới bên cạnh Lâm Gia Mộc: “Cô ấy có...”

“Cô ấy sẽ không lùi bước đâu”. Tần Du rất kiên cường, mặc dù cô sẽ do dự, sẽ đau lòng, nhưng cô đã thật sự thất vọng với người đàn ông này, cô sẽ không lùi bước. Một phụ nữ như cô khi yêu một người sẽ yêu hết mình, nhưng khi thật sự hận một người, khát vọng báo thù của cô cũng rất đáng sợ. Cô tin rằng cho dù Tần Du không đến gặp mình thì cũng sẽ làm cho Trương Gia Kiệt cực kì thê thảm, cùng lắm là quá trình sẽ không quá thuận lợi mà thôi. Nhưng bản thân việc tìm gặp và tin tưởng mình cũng là một năng lực của Tần Du cơ mà.

Quả nhiên Tần Du đã điều chỉnh được tâm tình, hiểu rõ cách thức sử dụng cả hệ thống: “Bán kính phát sóng của camera là bao nhiêu?”

“Năm trăm mét”.

Năm trăm mét cũng không phải quá ngắn đối với một thành phố như thế này, bây giờ Tần Du đã nghĩ ra được mấy cách để giám thị nhà mình 24/7 mà không làm cho người khác nghi ngờ.

“Nhưng chúng ta có thể theo dõi biết được thời điểm bọn họ về, lúc đó chúng ta ngồi trên xe là được”.

“Ồ”, Tần Du gật đầu: “Đúng rồi, làm sao chị đọc được nội dung tin nhắn điện thoại và tin nhắn riêng tư trên weibo của bọn họ?”

“Phần mềm trojan”. Lâm Gia Mộc không hề có ý định che giấu Tần Du.

“Thảo nào chị chỉ gọi điện liên lạc với tôi”.

“Thực ra cũng không thể nói là gọi điện sẽ thật sự an toàn, nhưng dù sao cũng an toàn hơn nhắn tin hay tán gẫu trên mạng”. Lâm Gia Mộc cười nói, cô không nói số điện thoại di động của cô không đăng kí tên cô, bình thường cô liên lạc với khách hàng cũng dùng điện thoại Nokia 3110, chất lượng cuộc gọi tốt, thời gian chờ siêu dài, lại không phải điện thoại thông minh, có muốn cũng không cài đặt trojan được: “Điện thoại của cô đâu?”

“Sao?”

“Tôi kiểm tra giúp cô xem sao”. Cẩn thận vẫn hơn, nhờ đâu điện thoại của Tần Du cũng bị nghe lén thì sao? Điền Kiều Kiều cũng không phải dạng vừa. Lâm Gia Mộc cầm chiếc iPhone 5 của Tần Du, loay hoay một hồi rồi trả lại cho cô: “Bây giờ ít nhất cô cũng không cần sợ các loại trojan thông thường nữa”.

“VẬY Ạ?”

“Cô định dụ bọn họ cắn câu thế nào?”

Tần Du suy nghĩ một chút: “Tôi nói tôi phải đi công tác là được”. Với công việc của cô, đi công tác là chuyện bình thường, một năm ít nhất cô cũng phải đi công tác mấy lần. Đột nhiên cô nhớ ra năm nay mình đã đi công tác hai lần, chẳng lẽ... Trương Gia Kiệt đã dẫn Điền Kiều Kiều về nhà rồi? Nghĩ tới đây, Tần Du chợt rung mình nổi da gà.

6. Q.1 - Chương 6

Trích lời Gia Mộc: Khi bắt quả tang một kẻ ngoại tình, vấn đề quan trọng nhất luôn luôn là thời cơ!

Tần Du ngồi trên giường trong phòng một khách sạn mini cách nhà mình hai con phố nhìn máy tính chằm chằm, không biết là hi vọng hình ảnh camera gửi về sẽ có thay đổi hay là không có gì thay đổi.

Đến trưa, Lâm Gia Mộc mua đồ ăn mang tới: “Thực ra cô không cần phải theo dõi chặt như vậy. Tôi vẫn xem tin nhắn trên weibo của hai người bọn họ, bọn họ... hẹn buổi chiều đi làm về sẽ về nhà cô”. Còn nội dung hai người đó tán tỉnh nhau thì Lâm Gia Mộc dứt khoát lược bớt không nói.

Tần Du thở dài: “Tôi không biết nên làm gì...”

Cuối cùng cô vẫn quyết định mở miệng xin phép ông chủ, ông chủ không do dự, cho cô nghỉ hẳn ba ngày để cô xử lí công việc, ba ngày sau trở lại đi làm.

“Xem ti vi đi, giờ cô có theo dõi bộ phim truyền hình nào không?”

Tần Du lắc đầu: “Mấy năm nay tôi gần như không xem ti vi”.

“Thế mấy bộ phim truyền hình đang thịnh hành hiện nay thì sao? Cô xem được mấy bộ?”

“Một bộ cũng không xem”.

“Vậy chúng ta xem phim chiếu rạp nhé, gần đây tôi có xem được một bộ rất hay...” Lâm Gia Mộc tắt cửa sổ chương trình giám sát, tìm một bộ phim rồi bảo Tần Du cùng xem với cô.

Tần Du mới xem được một lát đã cảm thấy chẳng hay ho gì: “Tôi... không muốn xem nữa...”

Lâm Gia Mộc biết trong lòng cô đang rối bời, bị người chồng muối mặn gừng cay phản bội đến nước phải theo dõi lẫn nhau, dù là ai thì tâm tình cũng không thể tốt được.

“VẬY... chúng ta đến quán bar ngồi một lát đi, trêu đùa mấy gã đàn ông đến bắt chuyện, uống rượu miễn phí người ta mời”.

Quán bar? Hình như là một thứ rất xa xôi: “Đã mấy năm tôi không đến quán bar...”

“Đây chính là lợi ích của cuộc sống độc thân. Lần này cứ coi như là thử nghiệm cuộc sống độc thân hạnh phúc của cô sắp tới đi”.

“Tôi không có bộ quần áo nào thích hợp...” Quần áo của Tần Du đa số đều là đồ văn phòng, không hợp để mặc đến quán bar.

“Bộ cô đang mặc bây giờ ổn lắm mà. Không cần mặc áo khoác, cởi bớt cúc ra, buông tóc xuống...” Lâm Gia Mộc vuốt mái tóc dài trơn mượt của Tần Du. Hôm nay Tần Du vẫn mặc váy liền áo bó sát người, bên ngoài khoác áo vét. Chiếc máy màu tím nhạt có hai cúc cổ, Tần Du cài kín hai cúc, rất đoan trang.

“Như vậy là được à?”

“Đúng rồi, như vậy là được”. Lâm Gia Mộc xoa tung mái tóc ngắn, cởi áo chống nắng, chỉ mặc áo không tay và quần soóc bó, rất mát mẻ gợi cảm: “Đi, chúng ta đến quán bar”.

Đến giờ tan tầm, Trịnh Đặc lái xe gần một tiếng giữa dòng xe cộ chen chúc mới đón được hai người phụ nữ sắp sửa say mềm. Tần Du khoác vai Lâm Gia Mộc, nói: “Chị nói đúng, chỉ cần cởi hai cúc cổ ra là có rượu uống miễn phí... Tần Du em đây cũng rất hấp dẫn đấy chứ...”

Nói xong cô dựa vào vai Lâm Gia Mộc và ngủ mất.

“Uống bao nhiêu?” Trịnh Đặc nhìn hai quý cô trong gương chiếu hậu.

“Không nhiều, bốn li cocktail và sáu chai bia”.

“Hai người uống bằng đấy à?”

“Không, một mình cô ấy”. Lâm Gia Mộc chỉ Tần Du: “May mà buổi chiều quán bar không đông lắm, nếu không em sợ không trông nổi cô ấy mất”.

“Buổi tối làm thế nào?”

“Hai người đó sắp lịch dày lắm. Đi ăn tối, xem phim, đi dạo, đến lúc về nhà kiểu gì cũng phải hơn mười giờ. Khi đó cô ấy đã tỉnh rượu rồi...” Thấy một mình Tần Du ngồi cô đơn trong khách sạn nhìn màn hình máy tính quá đáng thương, Lâm Gia Mộc mới đưa cô ra ngoài cho khuây khỏa.

Trịnh Đặc mở tủ lạnh trên xe, lấy một chai nước trái cây ép đưa cho Lâm Gia Mộc: “Này, uống đi”.

Lâm Gia Mộc nhú mày nhìn chiếc cốc đó: “Đây là cái thứ nước thanh nhiệt giải độc vừa rồi anh uống năm ngày liền đấy à?”

Sau khi kiêng rượu, Trịnh Đặc bắt đầu tự hành hạ bản thân, ngày lễ lại ăn chay, mỗi tháng uống dung dịch thanh nhiệt giải độc làm từ loại trái cây gì đó năm ngày liền. Cái thứ nước này, Lâm Gia Mộc thậm chí còn không muốn ngửi đến.

“Đây là một công thức khác, chuyên dùng để giải rượu”.

Lâm Gia Mộc cảm lấy, mở nắp ra ngửi ngửi. Một thứ mùi lạ rất khó tả. Cô uống một ngụm: “Oe...”

“Đừng nôn ra. Nín thở uống liền một hơi đi, được bao nhiêu thì được. Để lại một phần cho Tần Du”.

Lâm Gia Mộc nhìn Trịnh Đặc, mấy thứ này của anh ta tuy khó uống nhưng hiệu quả lại rất tốt, ít nhất thì bây giờ Trịnh Đặc vẫn rất ổn, thân hình săn chắc, không bao giờ mụn nhọt, tinh thần sáng láng, giọng nói sang sảng... Lâm Gia Mộc nín thở, mở miệng uống một ngụm to, không dám để thứ chất lỏng kì lạ này

dừng lại trong miệng mà nuốt xuống bụng ngay. Sau khi uống hết nửa chai nước khoáng Trịnh Đạc đưa, mùi lạ trong miệng cô mới đỡ hơn một chút.

Một lát sau cô ợ một hơi, quả nhiên đầu óc đã tỉnh táo hơn nhiều. Cô lắc Tần Du dậy, đưa hơn nửa chai nước giải rượu cho cô. Đầu óc Tần Du vẫn lơ mơ, đang rất khát nước. Nhìn thấy chai nước Lâm Gia Mộc nhét vào tay mình, cô mở miệng uống một hơi lớn không hề nghĩ ngợi. Thấy có vị lạ, Tần Du định nhổ ra nhưng đã bị Lâm Gia Mộc che miệng lại: “Nuốt xuống đi”.

Tần Du nhắm mắt nuốt thứ trong miệng xuống, lại uống hết nửa chai nước khoáng Trịnh Đạc đưa rồi mới nói được.

“Đây là cái gì thế?”

“Nước giải rượu”. Trịnh Đạc cười hì hì: “Nếu không phải buổi tối có việc thì nên uống loại đặc hơn một chút, uống xong nôn một trận, đi tắm rồi ngủ một giấc, ngày mai sẽ không có chuyện gì cả”.

“Uống cái này sẽ nôn à?” Lâm Gia Mộc trợn mắt nhìn Trịnh Đạc.

“Không, đây là loại loãng, chỉ làm cơ thể thải chất cặn ra ngoài nhanh hơn thôi”.

Trương Gia Kiệt mở cửa căn hộ, quay sang cười tíu tít nhìn Điền Kiều Kiều: “Đây chính là nhà của chúng ta”.

Điền Kiều Kiều hồn dỗi trợn mắt nhìn hắn, đi vào nhà, bật đèn. Trong nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, có điều mọi thứ quá đơn giản, đồ trang trí cũng không nhiều, không hề có mùi phụ nữ. Điền Kiều Kiều nghĩ đến sự nghiệp thành đạt của Tần Du, thảo nào nhà cửa lại lạnh lẽo thế này: “Gia Kiệt.. Cô ta đi công tác thật chứ?”

“Anh đã gọi điện hỏi thư kí của cô ta, cô ta đi công tác thật”.

Trương Gia Kiệt đóng cửa lại, Điền Kiều Kiều quay sang ôm hắn: “Gia Kiệt, em rất sợ...”

“Em sợ cái gì?”

“Em sợ hạnh phúc của chúng ta bây giờ chỉ là ảo ảnh, em sợ đột nhiên có người đến phá vỡ ảo ảnh này... Hay là chúng ta để lại tất cả những thứ này cho cô ta, em chỉ cần có anh thôi!”

“Không, anh không thể đến với em với hai bàn tay trắng, anh chỉ muốn giành lấy phần thuộc về mình... Tần Du... Nhà cô ta rất có điều kiện, công việc của cô ta cũng rất thuận lợi, cô ta không cần những thứ này...”

Điền Kiều Kiều dựa vào lòng hắn ta, hai mắt long lanh, đưa tay ôm cổ hắn: “Gia Kiệt, em yêu anh...”

Trịnh Đạc bỏ một miếng khoai tây chiên vào miệng: “Hai người này rất biết cách đánh dấu lãnh thổ”. Từ phòng khách vào bếp, từ bếp ra phòng ngủ, nơi nào cũng lưu lại dấu vết thân mật của họ.

Lâm Gia Mộc đấm anh ta rồi quay sang nhìn Tần Du. Tần Du lạnh mặt, dường như đôi nam nữ đang thân thiết đó không có quan hệ gì với cô. “Lúc nào chúng ta ập tới?”

“Đợi thêm nửa tiếng nữa”. Tần Du thoáng nhìn đồng hồ.

“Vậy bây giờ chuẩn bị gọi điện thoại được rồi”. Lâm Gia Mộc móc một tấm danh thiếp ra: “Số điện thoại của ban quản lý chung cư và đồn công an. Cô nói cô đi công tác về, quên mang chìa khóa, gõ cửa không có ai mở cửa. Cô thuê thợ mở khóa đến mở cửa, mời ban quản lý và công an đến chứng kiến”. Cái gọi là bắt quả tang tại trận nhất định phải có nhiều người làm chứng.

“Vậy tôi phải giới thiệu anh chị thế nào?”

“Tôi là bạn học của cô, anh ta là chồng tôi. Chúng tôi đến thành phố A du lịch, muốn đến tá túc nhà cô”. Lâm Gia Mộc phân vai ình và Trịnh Đạc với tốc độ cực nhanh, cũng tìm được lí do hợp lí để giải thích cho chiếc máy ảnh Trịnh Đạc đeo trên người.

“Trương Gia Kiệt biết hết các bạn học cùng đại học của tôi”.

“Tôi là bạn học cùng cô thời cấp ba”.

Trịnh Đạc lái xe đến cổng khu chung cư. Nhìn thấy Tần Du trên xe, bảo vệ vẫy tay cho phép xe qua. Khoảng năm sáu phút sau, Trịnh Đạc ra hiệu.

“Ồ”, Tần Du lấy điện thoại di động gọi cho ban quản lý, quả nhiên nhân viên quản lý nói muốn thuê thợ mở khóa phải có công an chứng kiến. Tần Du lại gọi điện thoại đến đồn công an.

Trịnh Đạc lại đánh xe đến văn phòng ban quản lý. Mười phút sau, một người công an và một nhân viên công ty sửa khóa mặc đồng phục cùng đi đến. Tần Du lấy chứng minh thư ra, nhân viên quản lý cũng xác nhận cô là chủ căn hộ đó. Người công an nhìn Trịnh Đạc và Lâm Gia Mộc: “Anh chị là ai?”

Trịnh Đạc cười ha ha, rút một điều thuốc ra mời: “Bà xã tôi là bạn học của Tần Du, chúng tôi từ Bắc Kinh đến đây du lịch. Tần Du đã đồng ý cho chúng tôi đến nhà cô ấy ở nhờ mấy hôm”. Dứt lời anh ta chỉ chỉ chiếc máy ảnh đeo trước ngực.

Thấy bọn họ cũng không có gì khả nghi, người công an, nhân viên quản lý và thợ sửa khóa cùng đi lên nhà Tần Du.

Thợ sửa khóa mở được khóa rất nhanh, lại nghe thấy trong nhà có tiếng nói chuyện, đèn phòng ngủ vẫn sáng. Lâm Gia Mộc không cho những người này thời gian phản ứng, cô nhanh chóng bật đèn phòng khách: “Có trộm!”

Trịnh Đạc lập tức xông vào, co chân đạp tung cửa phòng ngủ. Trên giường, Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều vừa thi đấu xong một hiệp, lúc này đang nằm ve vãn nhau, trên người không một mảnh vải. Thấy có động tĩnh bên ngoài, bọn họ chưa kịp làm gì thì cửa đã bị đạp ra, một đám người xông vào phòng. Thấy gã cơ bắp đi đầu cầm máy ảnh chụp liên tục, Trương Gia Kiệt vội lao tới định cướp máy ảnh, bất chấp tình trạng khỏa thân của mình.

Nhưng Tần Du đã xông tới cho hắn một bạt tai: “Trương Gia Kiệt! Anh có biết xấu hổ không? Không ngờ anh lại dám dẫn gái về nhà!”

“Đúng vậy! Trương Gia Kiệt! Anh khá lắm! Dám gọi gái đến tận nhà cơ đấy!” Lâm Gia Mộc quát còn to hơn.

Người công an cũng rất từng trải, thấy trong phòng ngủ có ánh đèn, nghe âm thanh có vẻ không đúng, anh ta đã biết đây là một vụ bắt quả tang ngoại tình, còn mình thì bị lợi dụng làm nhân chứng. Nhưng không ngờ cô bạn học của bà chủ nhà lại lợi hại như vậy, đầu tiên là chụp ảnh tại trận, sau đó lại lớn tiếng nói ông chủ nhà dẫn gái mại dâm về. Một khi đã dính dáng đến tệ nạn bán dâm, dù không muốn can thiệp thì anh ta vẫn không thể quay đi được.

“Cô... cô... cô đừng có nói bừa!” Trương Gia Kiệt không biết nên lấy ga trải giường để che ình, che cho Điền Kiều Kiều, xông đến cướp máy ảnh hay là nên giải thích với Tần Du. Từ lúc vào nhà Trịnh Đạc vẫn chưa hề ngừng chụp ảnh, không biết đã chụp được bao nhiêu kiểu từ mọi góc độ rồi.

“Anh đừng chụp nữa!” Người công an nói với Trịnh Đạc rồi quay sang: “Hai người mặc quần áo vào, đến đồn công an, cả ba người này nữa!”

7. Q.1 - Chương 7

Trích lời Gia Mộc: Đã là cha là mẹ, không ai không bênh vực con mình. Bạn vĩnh viễn không được kì vọng cha mẹ đối phương đứng về phía mình.

Buổi tối ở đồn công an luôn luôn tấp nập hơn ban ngày, nào là say rượu, đánh nhau, bạo hành gia đình, trộm cắp vặt... Màn đêm buông xuống giống như khoác một tấm áo tàng hình lên thế giới này, làm ột số người cho rằng mình muốn làm gì cũng không ai biết được.

Khi người công an họ Trương dẫn một đám đông từ bên ngoài đi vào đồn công an, trưởng đồn Vương đang trực cười hì hì đi tới vỗ vai anh ta: “Chỉ đi chứng kiến mở khóa mà sao lại dẫn bao nhiêu người về như vậy?”

Không đợi công an Trương nói chuyện, Trương Gia Kiệt đã kêu lên: “Tôi không gọi gái, tôi thật sự không gọi gái! Điền Kiều Kiều là bạn gái tôi, họ cũng biết cô ấy!”

Công an Trương nhìn hẩn một cái: “Cô ta là bạn gái anh?” Anh ta chỉ chỉ Tần Du với vẻ mặt lạnh như băng đứng bên cạnh: “Vậy cô ấy là ai?”

“Cô ấy là vợ tôi... Tần Du, em không nhận ra Kiều Kiều à?”

Tần Du lạnh lùng trừng mắt nhìn hẩn: “Kiều kiều diễm diễm cái gì? Tôi không biết”.

Trưởng đồn Vương và công an Trương trao đổi một ánh mắt, công an Trương há mồm nói không phát ra âm thanh, trưởng đồn Vương nhìn khẩu hình lập tức hiểu rõ mọi chuyện: “Chị tên là Tần Du đúng không? Chị và anh ta có quan hệ gì?”

“Vợ chồng”. Tần Du nói lãnh đạm.

“Chị thật sự không biết người này à?” Trưởng đồn Vương chỉ Điền Kiều Kiều đang mặc váy trắng với họa tiết hoa vàng, tóc rối bời, che mặt khóc không ngừng...

“Không biết”.

“Chị phải suy nghĩ cho cẩn thận. Nếu chị biết thì chuyện này có thể xử lý như mâu thuẫn gia đình thông thường, chúng tôi hòa giải một lát là xong. Nếu chị nói chị không biết, nhất định buộc tội chồng chị dẫn gái bán dâm về nhà thì có thể anh ta sẽ rắc rối đấy”. Giải quyết mâu thuẫn gia đình rất phức tạp, hôm nay bạn đóng vai Bao Thanh Thiên bảo vệ người ta, có thể ngày mai người ta đã đến tận nhà mắng chửi bạn, vì vậy trước khi giải quyết nhất định phải nói cho thật rõ ràng.

Tần Du cười lạnh nói: “Hẩn rắc rối với pháp luật thì liên quan gì tới tôi?”

“Tần Du! Đây là do cô gái bấy đúng không? Hai người này cũng do cô gọi đến!” Trương Gia Kiệt chỉ Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạt: “Cô... Tôi nhận ra cô, cô chính là người ở nhà hàng hôm trước...”

“Anh biết tôi à? Sao tôi lại không nhận ra anh nhỉ?” Lâm Gia Mộc nói lạnh lùng.

“Tần Du, cô không được quá đáng!” Trương Gia Kiệt quát lớn.

“Tôi quá đáng à? Anh đã dẫn gái về tận nhà, ngủ với nhau trên giường tôi, vậy mà anh nói tôi quá đáng? Trương Gia Kiệt, anh còn có liêm sỉ nữa không?” Tần Du cũng lớn tiếng quát lên.

Điền Kiều Kiều nãy giờ vẫn khóc lóc không nói gì đột nhiên quỳ xuống nắm góc áo Tần Du van xin: “Chị Tần, em có lỗi với chị, em không có liêm sỉ. Em xin chị, chị hãy nói với họ rằng em không phải gái gọi, chị biết em từ trước! Nếu họ báo cho lãnh đạo cơ quan thì em và Gia Kiệt đều không giữ được công việc nữa!”

Tần Du vừa định nói gì đó thì Lâm Gia Mộc đã đi tới, nhân lúc chưa có ai phản ứng kịp, cô co chân đạp Điền Kiều Kiều văng ra: “Cô gọi ai là chị đấy? Tần Du đã nói là không biết cô! Cô nói cô làm cùng công ty với Trương Gia Kiệt, nếu cô không phải gái bán dâm thì gọi người của công ty đến xác nhận!”

“Dừng tay dừng tay, không được đánh người ở đồn công an!” Công an Trương và hai công an viên khác chạy tới ngăn cản Lâm Gia Mộc.

Lâm Gia Mộc lập tức lui lại: “Xin lỗi đồng chí công an, tôi nóng giận quá, trước giờ tôi vẫn ghét nhất thể loại này...”

Trịnh Đạt cũng giữ Lâm Gia Mộc lại và đứng che trước mặt cô, anh ta cười cầu tài với mấy người công an: “Đúng vậy đúng vậy, tính khí bà xã tôi không tốt, rất hay nóng giận, mong các anh thứ lỗi!”

Điền Kiều Kiều nằm trên mặt đất khóc càng thảm thiết hơn: “Tôi không phải gái gọi, tôi không phải gái gọi...” Trong đồn công an có cả công an lẫn dân thường, những người này đều thừa biết là chuyện gì, không phải gái gọi thì cũng là bồ nhí, đều không phải thứ gì hay ho, bị vợ người ta dẫn người đến đánh ghen thì phải chịu thôi. Cũng có người thông cảm với cô ta, thoát nhìn rất trẻ, ngoại hình cũng không tồi, giờ thì thảm thế này cũng đáng thương, vì vậy đi tới đỡ cô ta lên.

Đồn trưởng Vương cũng đã hiểu rõ, đây là bà vợ có ý định làm to chuyện, vì vậy ông không còn khuyên giải nữa: “Thôi nào, bất kể có phải gái bán dâm hay không thì ba người cũng phải khai báo thông tin cá nhân để tôi vào sổ”.

Điền Kiều Kiều lùi lại mấy bước: “Tôi không phải gái bán dâm, tôi không khai báo”.

“Căn hộ C tầng 14 nhà số 7 khu Kim Định có phải là nhà cô không?” Công an Trương hỏi.

“Không phải”.

“Không phải nhà cô, vậy mà cô nằm trên giường với một người đã có vợ ở đó, bây giờ chúng tôi yêu cầu cô phải khai báo thông tin để tôi vào sổ, có gì sai không?” Công an Trương nói chuyện rất quan cách.

Điền Kiều Kiều khóc thút thít một hồi lâu, Trương Gia Kiệt không nhịn được đi tới ôm cô ta an ủi. Tần Du hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác: “Họ không báo thì tôi báo”.

Tần Du ghi rõ họ tên, giới tính, số chứng minh thư vào tờ mẫu do công an quy định.

“Chị là người báo án à?” Nữ công an phụ trách tiếp nhận các vụ tố giác hỏi.

“Tôi là người báo án”.

“Báo án gì?”

“Bán dâm. Mua dâm. Gọi gái tới nhà”. Tần Du cắn răng nói ra tám chữ.

“Tần Du!” Trương Gia Kiệt quát to: “Tần Du, cô đừng có tuyệt tình như vậy!”

“Anh tuyệt tình thì tôi cũng tuyệt tình được. Anh gọi gái đến nhà, tôi đi báo án, đây là chuyện hiển nhiên phải làm”. Bây giờ Tần Du đã hoàn toàn tuyệt vọng với Trương Gia Kiệt.

Nữ công an lại nhìn Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều như đôi uyên ương đang đau khổ ôm nhau: “Hai người tới khai báo thông tin”.

“Tôi không phải...”

“Cô có phải hay không phải cũng không có quan hệ gì với tôi, tôi chỉ phụ trách vào sổ thôi”.

Trưởng đồn Vương nhìn Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạt: “Còn anh chị là ai?”

“Chúng tôi là người chứng kiến tận mắt”.

“Cũng đến khai báo thông tin”.

Lâm Gia Mộc cười cười: “OK!”

Khai báo thông tin chỉ là thủ tục đầu tiên. Bây giờ Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều nói họ là quan hệ ngoại tình, Tần Du lại nói Điền Kiều Kiều là gái bán dâm, lời khai của ba người không giống nhau. Hai nhân chứng là người ở nơi khác đến du lịch, chỉ biết một mình Tần Du, không đủ để làm chứng. Trương Gia Kiệt là người địa phương, Tần Du không muốn làm chứng cho hắn, đồn công an đành phải liên lạc với bố mẹ hắn. Điền Kiều Kiều là người bên ngoài đến đây xin việc, người nhà đều không ở thành phố này nên đồn công an liên lạc với đơn vị công tác.

Nửa đêm nhận được điện thoại nói con trai đang ở đồn công an, bố mẹ Trương Gia Kiệt vội vàng vàng đi đến ngay. Nhìn thấy tình hình này, cơ bản đã đoán ra mọi chuyện, bố Trương Gia Kiệt đưa tay cho con trai ngay một cái bạt tai: “Thằng ranh giới thật, dám dẫn gái về tận nhà cơ à?”

Mẹ Trương Gia Kiệt thì xót con ngăn cản: “Ai da, ông cứ nghe con trai nói đã nào!”

“Nói cái gì mà nói? Nó mà hiểu chuyện thì đã không làm loạn như thế!”

“Cho dù là làm loạn thì Tần Du cũng không nên báo công an chứ, tốt đẹp phô ra, xấu xa đây lại!” Mẹ hắn xót xa xoa má con trai, lại thoáng nhìn Điền Kiều Kiều đang nắm chặt tay con trai mình: “Cô là...”

“Cháu chào bác, cháu là bạn gái Gia Kiệt”. Điền Kiều Kiều lau nước mắt nói nhỏ.

“A, cháu chính là Điền Kiều Kiều à? Thế sao bác lại nghe nói là nó gọi gái về nhà?” Mẹ Trương Gia Kiệt biết chuyện hấn ngoại tình, bà ta cũng chỉ khuyên Tần Du phải nhẫn nhịn, phải dỗ dành Trương Gia Kiệt chứ không hề coi trọng chuyện này.

“Đó là Tần Du hăm hại con!” Trương Gia Kiệt nói lớn tiếng.

Lúc vợ chồng họ vừa đến đã nhìn thấy Tần Du, Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều ngồi trong phòng trong ở đồn công an, Tần Du thì ngồi ngoài phòng tiếp khách bên ngoài, coi như không nhìn thấy hai người bọn họ.

“Sao Tần Du có thể làm thế chứ? Nó còn muốn sông với nhau nữa không?” Dù mẹ hấn rất khắt khe với con dâu nhưng thật ra cơ bản vẫn hài lòng, dù sao điều kiện nhà Tần Du cũng tốt, cô có bằng cấp cao, công việc ổn định, cũng rộng rãi với bố mẹ chồng. Bây giờ con trai có xe, có nhà, lương một năm cả trăm ngàn, tất cả đều là công lao của Tần Du. Bà ta thừa nhận điều này, chuyện không hài lòng duy nhất chính là đến bây giờ Tần Du còn chưa cho vợ chồng bà ta bé cháu, nhưng nghe nói vấn đề này cũng sắp được giải quyết. Bọn họ còn đang tính đến chuyện chăm sóc cháu, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này. Bà ta vỗ vỗ tay con trai: “Con chờ mẹ, để mẹ ra nói chuyện với nó”.

Tần Du sớm đã nhìn thấy cặp vợ chồng này nhưng cô không muốn để ý đến họ, vì dù sao cũng đã đến lúc phải trở mặt rồi. Lúc đầu cô phát hiện Trương Gia Kiệt ngoại tình, nhưng mẹ chồng lại nói là cô đa nghi, bảo cô phải nhẫn nhịn để lấy lòng Trương Gia Kiệt. Từ lúc đó cô đã hiểu rõ quan điểm của bà ta rồi.

Mẹ Trương Gia Kiệt đi tới bên cạnh Tần Du, tìm một chiếc ghế trống ngồi xuống: “Tần Du, chuyện hôm nay con làm quả thật hơi quá đáng...”

“VẬY Ạ?”

“Thằng Kiệt quả thật đã làm sai, nhưng có chuyện gì thì các con cứ nói cho tử tế, cần gì phải lời nhau đến đồn công an? Con còn vu khống nó chơi gái nữa...”

“Con không vu khống ai cả”.

“Ừ thì cứ cho là nó dẫn gái về nhà, nhưng đó cũng là mâu thuẫn nội bộ gia đình. Con lại khoe chuyện xấu ra ngoài, con và nó có còn muốn ăn ở với nhau nữa hay không?”

“Con thì muốn nhưng anh ấy lại không. Hôm nay mẹ cứ dẫn anh ấy về nhà đi, ngày mai con sẽ chuyển đồ của anh ấy về, bọn con li hôn”.

Mẹ hấn đứng lên: “Tần Du, hai chữ li hôn này không thể nói bừa được”. Bây giờ bà ta rất tự tin đối với con trai mình, hấn là nhân viên nghiệp vụ chủ chốt ở công ty, lương trăm ngàn một năm chưa kể thưởng, có nhà có xe, Tần Du mặc dù cũng tốt nhưng dù sao cũng đã quá ba mươi, không bám lấy con trai mình thì còn có thể lấy ai?

“Con không hề nói bừa. Con nói rất nghiêm túc. Mẹ nói với Trương Gia Kiệt đi”.

“Con bé này, đừng mạnh miệng như vậy rồi lại phải hối hận đấy”.

“Điều con hối hận nhất chính là đã lấy Trương Gia Kiệt”. Tần Du nói lạnh lùng.

Nhìn thái độ của cô, biết mình không thể nói chuyện bằng giọng mẹ chồng nữa, mẹ Trương Gia Kiệt đứng lên: “Tôi nói lại lần nữa, sau này cô đừng có hối hận!”

Nói xong bà ta quay đầu đi.

Bên kia bố hấn đã gọi điện thoại tìm người thân, hai vợ chồng ông ta đều làm việc ở cơ quan nhà nước, chức vụ không cao nhưng lại quen biết rất nhiều người. Một lát sau đã có người gọi điện thoại tới cho trưởng đồn Vương. Trưởng đồn Vương nghe máy, qua giọng nói của người bên kia điện thoại có thể thấy đó là người quen của bố Trương Gia Kiệt nhưng cũng không phải quá thân quen, gọi điện đến cũng chỉ để tìm hiểu tình hình.

Biết rõ đây không phải một vụ phạm pháp nghiêm trọng gì, trưởng đồn Vương cũng nể mặt người đó một chút: “Được rồi, tôi làm rõ mấy chi tiết nữa rồi sẽ thả người”.

Trưởng đồn Vương gọi tất cả mọi người vào một chỗ: “Trương Gia Kiệt, quan hệ giữa anh và Điền Kiều Kiều có đúng là bạn trai bạn gái không?”

“Đúng, tin nhắn điện thoại và tin nhắn trên weibo của tôi và cô ấy có thể chứng minh được điều này”.

“Tần Du... Cô nghĩ thế nào?”

“Tôi phải xem lịch sử tin nhắn trên điện thoại và trên mạng của hai người bọn họ”. Đây mới là mục đích cơ bản của Lâm Gia Mộc khi buộc tội Trương Gia Kiệt chơi gái, bắt hai người này phải thừa nhận là có quan hệ ngoài hôn nhân để hợp pháp hóa các chứng cứ trong điện thoại di động của hai người này.

Trưởng đồn Vương bảo công an Trương mang điện thoại di động của Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều đến: “Đồng chí toàn bộ lịch sử tin nhắn điện thoại và tin nhắn weibo trong này ra để làm chứng cứ”.

“Rõ!”

Điền Kiều Kiều đột nhiên nói xen vào: “Anh ta đã chụp ảnh... Tôi phải lấy lại!” Cô ta chỉ Trịnh Đạc.

Trưởng đồn Vương hơi khó xử: “Anh Trịnh này... Anh...”

“Trưởng đồn Vương đã nói vậy thì tôi cũng không giữ lại mấy thứ này nữa!” Trịnh Đạc lấy chiếc thẻ nhớ máy ảnh ra một cách rất hào phóng.

Điền Kiều Kiều giật lấy chiếc thẻ, không thèm nhìn mà lập tức giẫm nát luôn.

“Thẻ nhớ này là hàng nhập khẩu, tôi mua với giá hơn ba trăm tệ...” Trịnh Đạc nói với vẻ tiếc của.

“Tôi đền cho anh!”

Giày vò đến gần sáng, đám người này mới ra khỏi đồn công an. Hai vợ chồng già nhà họ Trương dẫn Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều lên một chiếc taxi đi trước. Trịnh Đạc, Lâm Gia Mộc và Tần Du thì đi bộ về tiểu khu Kim Đỉnh.

Tần Du hít một hơi thật sâu: “Có chứng cứ này thì tôi li hôn sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

“Li hôn? Bây giờ cô không cần vội vã li hôn làm gì”. Lâm Gia Mộc cười nói.

“Sao?”

“Cô đã nói mà, li hôn không phải mục đích của cô. Hơn nữa khi li hôn, bên có lỗi sẽ phải bồi thường cho bên không có lỗi, nhưng bồi thường bao nhiêu lại không được quy định cụ thể. Trương Gia Kiệt vẫn có một nửa căn hộ của cô như thường, kể cả xe và tiền gửi tiết kiệm hần cũng có phần”.

“Thế thì...”

“Đây chỉ là bước đầu tiên để li hôn mà thôi”, Lâm Gia Mộc cười nói: “Lát nữa về đến nhà cô, tôi cho cô xem một thứ rất hay”.

8. Q.1 - Chương 8

Trích lời Gia Mộc: Bất cứ lúc nào đều không được từ bỏ sự nghiệp của mình. Sự nghiệp và tiền bạc vĩnh viễn sẽ không phản bội bạn, càng không bao giờ biết ngoại tình. Khi nói đến li hôn, một người có tiền, có sự nghiệp sẽ luôn tự tin hơn. Khi bàn luận đến chuyện li hôn của bạn, những người xung quanh cũng chỉ mắng kẻ còn lại là ngu ngốc.

Tần Du mở cửa nhà mình, cảm thấy tất cả đều không giống trước đây. Căn hộ này vốn là tổ ấm của cô và Trương Gia Kiệt, là nhà của cô. Bây giờ cô lại cảm thấy mình không muốn ở đây thêm một giây đồng hồ nào nữa.

“Dù cô không thích ở đây thì cũng phải giữ lại căn hộ này, đến lúc hoàn toàn sở hữu được nó thì muốn bán hay sửa chữa thế nào cũng được”. Lâm Gia Mộc nói, cô vừa nói vừa tắt bóng đèn cửa vẫn bật từ lúc mọi người đến đồn công an.

Tần Du gạt đầu, mở tủ quần áo, lấy va li và bắt đầu tìm quần áo của Trương Gia Kiệt. Cô vẫn gấp quần áo của Trương Gia Kiệt rất gọn gàng theo thói quen, đến lúc nhìn thấy chiếc giường bừa bộn, nước mắt cô không nhịn được chảy xuống. Cô lôi quần áo Trương Gia Kiệt vừa bỏ vào va li ra, ném xuống đất, liên tục dùng chân giẫm lên.

Lâm Gia Mộc đi ra phòng khách, đóng cửa phòng ngủ lại. Cô ngồi trên sofa trong phòng khách chờ Tần Du bình tĩnh lại. Rất lâu sau Tần Du mới đi từ phòng ngủ ra, tay xách một chiếc va li. Lúc này Trịnh Đặc cũng xách máy tính đến.

“Tần Du, qua đây xem!” Anh ta bật máy tính lên: “Tôi đã biên tập lại hình ảnh tối qua thành một đoạn video độ nét cao, file gốc cũng đã lưu lại. Còn đây là ảnh chụp tối qua”.

“Không phải anh đã trả thẻ nhớ cho Điền Kiều Kiều rồi à?” Từ nhà Tần Du đến đồn công an bọn họ đều đi cùng nhau, Tần Du biết Trịnh Đặc không có cơ hội thay thẻ nhớ khác vào máy ảnh. Vì hình ảnh trong thẻ nhớ quá quan trọng nên Điền Kiều Kiều có lẽ còn giám sát máy ảnh chặt hơn cả Tần Du.

“Ha ha, thẻ SD wifi, lưu đồng bộ hình ảnh được ghi lại lên nơi lưu trữ trên mạng”. Trịnh Đặc gõ mật khẩu, tải tất cả ảnh chụp từ vùng lưu trữ đám mây xuống laptop. Hơn ba trăm bức ảnh từ nhiều góc độ với độ phân giải cao, không thiếu một bức nào: “Sáu trăm đồng, đáng giá từng đồng một”. Trịnh Đặc nháy mắt với Lâm Gia Mộc.

Lâm Gia Mộc không quan tâm đến anh ta. Lúc anh ta đề nghị mua thẻ wifi SD, Lâm Gia Mộc không chịu phê chuẩn. Anh ta tự trả tiền mua hai chiếc thẻ trên amazon về dùng thử, Lâm Gia Mộc vừa dùng đã thích ngay, nhưng cũng vì vậy mà cô bị Trịnh Đặc trêu đùa đến tận bây giờ.

Nhìn những hình ảnh chường mắt đó, Tần Du không biết là nên vui hay buồn: “Khi bình tĩnh lại, nhất định Trương Gia Kiệt sẽ quay lại làm phiền tôi. Tôi muốn chuyển đến nơi khác”.

“Mang hết các thứ quan trọng đi, thay khóa khác, xuống gặp ban quản lý nói với họ cô và hần đang chuẩn bị ra tòa li hôn, nếu ban quản lý tự ý để hần vào nhà thì họ phải chịu trách nhiệm”. Chỉ cần kế hoạch của họ thành công, cuối cùng quyền tài sản thuộc về Tần Du thì Trương Gia Kiệt có quay về cũng không làm được trò trống gì. “Tôi thu dọn đồ đạc giúp cô”.

Tần Du lắc đầu: “Không cần, tôi bảo chị họ và bố mẹ tôi đến giúp”.

“Hay là gọi cho công ty chuyển nhà?”

“Tôi không muốn mang theo thứ gì ngoài quần áo cả”. Tần Du đã quan sát toàn bộ quá trình ghi hình, trong căn nhà này gần như không còn thứ gì chưa bị Điền Kiều Kiều dây bẩn vào. Đây chính là nguyên nhân đám bồ nhí thích đến nhà người tình? Để cô người khắp nơi tuyên bố quyền sở hữu như chó cái động đực?

“Thế thì bọn tôi đi về trước, còn có một số việc cần xử lý”.

“Nếu hần yêu cầu li hôn thì làm thế nào?”

“Cứ câu giờ đã, ít nhất phải kéo dài thời gian được một tuần. Một tuần sau hẹn gặp hần để thương lượng. Đúng rồi, cô biết gì về ông chủ của Trương Gia Kiệt?”

Trương Gia Kiệt làm việc ở công ty quảng cáo, ông chủ hần năm nay bốn mươi hai tuổi, trước làm mười năm ở công ty vốn nước ngoài sau đó mới tự thành lập công ty, là một người cực kì thành công trong lĩnh vực quảng cáo, có thể nói là có địa vị hết sức quan trọng trong lĩnh vực này.

“Tổng thể mà nói thì ông ta là một người không tồi, nhưng tư tưởng cũng tương đối thoáng, không phải một người sẽ đuổi việc cấp dưới vì cấp dưới ngoại tình lăng nhăng”.

“Nếu cấp dưới lấy cấp ý tưởng quảng cáo của ông ta thì sao?” Từ khi Tần Du nói muốn Trương Gia Kiệt bị đánh về nguyên hình, Lâm Gia Mộc đã bắt đầu nghiên cứu thông tin về ông chủ hần, cuối cùng cũng tìm được điểm yếu này của ông ta.

“Tổng giám đốc Hạ là người rất khó tính, có lúc còn trở mặt với cả khách hàng. Nếu ông ta phát hiện có người đánh cắp ý tưởng của ông ta thì...” Tần Du cười: “Nhưng Trương Gia Kiệt cũng là người có tài, hẳn sẽ không...”

“Vì vậy chúng ta mới phải kéo dài thời gian một tuần, thậm chí là hai tuần. Cô không được gặp hẳn, không được nghe điện thoại của hẳn, nói với hẳn cô phải bình tĩnh suy xét quan hệ giữa hai người, cũng cho hẳn thời gian xử lý tốt quan hệ với Điền Kiều Kiều”.

Nếu nói vậy thì cả Trương Gia Kiệt và bố mẹ hẳn đều sẽ cho rằng Tần Du còn giận nhưng vẫn muốn nói lại với Trương Gia Kiệt. Cô làm to chuyện như vậy đơn giản là muốn ép Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều chia tay. Vì vậy tất cả áp lực sẽ đè lên trên người Trương Gia Kiệt và Điền Kiều Kiều.

Làm công việc cần sáng tạo như thiết kế quảng cáo, một khi tâm tình đã loạn thì sẽ rất khó có ý tưởng mới, hơn nữa với truyền thống vi phạm bản quyền ở Trung Quốc...

“Làm thế nào có thể bảo đảm hẳn nhất định sẽ đánh cắp ý tưởng của Tổng giám đốc Hạ?”

“Việc này cứ để hai chúng tôi lo là được”.

”Nhà họ Trương nằm trong một tiểu khu tương đối cũ ở trung tâm thành phố, không có sân, hành lang chật hẹp, hệ thống sưởi vào mùa đông cũng rất kém. Đây là khu chung cư cũ có vị trí không tồi nên luôn có tin đồn sẽ được giải tỏa để xây mới. Nhưng các nhà đầu tư đến xem khu này xong đa số đều lắc đầu bỏ đi vì mặc dù vị trí đẹp nhưng giá đền bù lại quá cao. Cũng vì như vậy nên giá căn hộ ở đây không rẻ, giá cho thuê cũng rất cao.

Nhà họ Trương cũng rất tự đắc vì có một căn hộ hai phòng ở đây. Bố mẹ chồng Tần Du không ít lần kể với cô rằng lúc đầu mình mua căn hộ này chỉ hết chưa đến một trăm ngàn tệ, vậy mà bây giờ đã tăng lên gấp mười lần. Tần Du chỉ cười không nói gì, giá nhà đắt hơn nữa thì có thể thế nào? Chẳng lẽ lúc cần tiền có thể bán bớt một phòng? Không bằng bỏ tiền hai ông bà dành dụm, cộng thêm tiền con trai con dâu tài trợ để mua một căn hộ mới ở khu vực xa trung tâm hơn một chút. Hai người bọn họ đều đã về hưu, một căn hộ có điều kiện sống tốt sẽ thích hợp hơn nhiều so với căn hộ cũ suốt ngày mất điện mất nước như vậy. Căn hộ này cũng không cần bán, riêng tiền cho thuê đã đủ để hai vợ chồng sinh hoạt và trả tiền mua nhà mới rồi.

Chuyện này vốn đã bàn bạc gần như xong xuôi, hai ông bà già đã nhiều lần tranh thủ thời gian rảnh đi xem nhà, không ngờ lại xảy ra một sự cố như vậy...

Bố Trương Gia Kiệt kéo một chiếc ghế nhỏ ra ban công ngồi hút thuốc lá, ông là người cổ hủ, cực lực phản đối chuyện con trai ngoại tình. Ông muốn dạy con trai một bài học tử tế, nhưng bị vợ ngăn cản, ông chỉ có thể ra ban công ngồi buồn bực hút thuốc, không muốn nhìn thẳng con trai lấy một cái.

Mẹ Trương Gia Kiệt thì là gọt táo bên cạnh con trai, thấy trong phòng cũ của con trai không có động tĩnh gì nữa, bà ta mới nhỏ giọng hỏi con trai: “Con bé Điền Kiều Kiều này năm nay bao nhiêu tuổi? Bố mẹ nó làm gì? Nó làm gì?”

“Kiều Kiều năm nay hai mươi sáu, bố mẹ cô ấy đều là giáo viên, cô ấy là lễ tân công ty con”.

“Lễ tân... Thế một tháng nó kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Hơn ba ngàn”.

Mẹ Trương Gia Kiệt nhếch miệng: “Tần Du bây giờ một tháng kiếm bao nhiêu tiền?”

“Con không biết, ít nhất cũng phải hơn hai mươi ngàn”.

“Lần trước con còn nói riêng tiền thưởng của nó năm ngoái đã được ba trăm ngàn”.

“Đó là vì năm ngoái cô ta làm được một dự án lớn nên cuối năm ông chủ mới thưởng dày”.

Mẹ Trương Gia Kiệt nhắm mắt lại tính toán. Tần Du đâu chỉ là gà mái biết đẻ trứng mà quả thực chính là gà đẻ trứng vàng ấy chứ. Lại nghĩ đến tài sản của nhà họ Tần, bà ta càng nhìn cô ả Điền Kiều Kiều từ lúc vào nhà đến giờ vẫn chỉ biết khóc càng thấy không vừa mắt: “Sao ngốc thế hả con? Loại gái như thế con chơi đùa thì không sao, tự nhiên lại dẫn nó về nhà làm gì? Còn để Tần Du bắt quả tang nữa!” Bà ta véo con trai thật mạnh.

“Mẹ, mẹ đừng thực dụng như vậy được không? Bây giờ con cũng kiếm được không ít... Hơn nữa mẹ không biết trước đây sống với Tần Du con cảm thấy thế nào đâu...”

“Thả cái gì mà cảm? Đã sống với nhau gần mười năm rồi còn kêu ca gì? Thế lúc đầu ai nói nhất định phải lấy nó?”

“Mẹ...” Từ buổi tối hôm qua đến giờ Trương Gia Kiệt chưa chợp mắt được phút nào, trong lòng cũng như tơ vò, chỉ muốn nằm xuống ngủ một lát mà mẹ hắt cứ cằn nhằn bên tai không dứt: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, đây là chuyện riêng của con!”

“Cái gì mà chuyện riêng của mày? Mày li hôn Tần Du, không nói chuyện Tần Du có thể kiếm tiền, cũng có thể không nói đến tài sản nhà nó, nhưng căn hộ đó thì làm thế nào? Bây giờ giá nhà cao như vậy, hai đứa mày vất vả lắm mới trả hết nợ ngân hàng được. Nếu phải bán đi mỗi đứa một nửa, Tần Du nó kiếm được nhiều tiền nó không sợ, mày cầm tiền bán nửa căn hộ đi mua nhà mới rồi lại bỏ tiền hoàn thiện nữa, mày có gánh hết được không? Mà Điền Kiều Kiều thì lại không giúp gì được mày cả”.

“Mẹ, mẹ đừng thực tế quá được không?” Nếu Trương Gia Kiệt có thể nghĩ rõ những “thực tế” này thì chắc hẳn đã không ngoại tình trắng trợn như vậy. Nói cho cùng, hẳn vẫn là một người sống rất “tình cảm”.

“Hơn nữa... con và Tần Du cưới nhau bao nhiêu năm mà không có con, không phải bố mẹ vẫn muốn có cháu trai à? Con với Kiều Kiều lấy nhau, đảm bảo trong vòng một năm mẹ sẽ được bế cháu”.

Nghe thấy hai chữ cháu trai, bố hẳn đang ngồi ngoài ban công dừng hút thuốc, mẹ hẳn ngồi bên cạnh cũng bớt gay gắt hơn một chút: “Con nói là Kiều Kiều có thai rồi à?”

“Còn chưa có”.

Mặt mẹ hẳn lại cau có: “Tần Du cũng không phải không sinh được”.

“Con với cô ta lấy nhau bao nhiêu năm, nhưng thậm chí cô ta cũng không có thai ngoài ý muốn lần nào...”
Đương nhiên điều này cũng do chế độ tránh thai kép của Tần Du. Chính cô thì uống thuốc tránh thai, Trương Gia Kiệt cũng phải dùng bao cao su. Sau khi quyết định chuẩn bị sinh con, cô đã dùng thuốc tránh thai nhưng Trương Gia Kiệt lại bị cô kiểm soát chặt chẽ hơn. Cô sợ mình có thai ngoài kế hoạch khi độc tố còn sót lại của thuốc tránh thai chưa tiêu hết, thân thể cô chưa đạt điều kiện tốt nhất. Nhưng Trương Gia Kiệt cố tình không nói đến những điều này.

Rốt cục là tiền quan trọng hay là cháu trai quan trọng? Bố mẹ Trương Gia Kiệt rơi vào trầm tư...

“Hơn nữa Điền Kiều Kiều là dòng dõi thư hương, cơ ngơi cũng không tệ. Mẹ nhìn quần áo cô ấy xem, có giống là sao nhà nghèo không?”

Điền Kiều Kiều nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, nằm xuống chiếc giường hơi ẩm ướt vì đã lâu không có người nằm. Gian phòng của Trương Gia Kiệt này rất giống gian phòng của cô ta trong ngôi nhà ở huyện lỵ, có điều phòng cô ta cũ hơn một chút, mà lúc rời khỏi nhà đi học đại học, cô ta đã thề nhất định không thể sống trong gian phòng đó nữa. Khi mẹ Trương Gia Kiệt nhắc tới chuyện tiền bạc, cô ta tưởng mình đã mất điểm nghiêm trọng. Tự hỏi lòng, cô ta phải công nhận mặt này mình thật sự thua kém Tần Du, mặc dù những người đàn ông đã chia tay cô ta đều đối xử với cô ta không tồi, nhưng cô ta tiêu tiền cũng rất nhanh nên trong tay không hề có khoản dành dụm nào cả. Cô ta cũng sớm đã quen với việc cấp với ai thì người đó bao ăn bao uống bao ở bao ngủ bao mặc, dựa vào đàn ông để bảo đảm cho cuộc sống sung túc của mình. Nhưng khi Trương Gia Kiệt nhắc tới con cái, cô ta thấy rõ mẹ Trương Gia Kiệt đã dao động. Còn khi Trương Gia Kiệt nói Điền Kiều Kiều không giống như là con nhà nghèo thì cô ta hoàn toàn coi như gió thoảng bên tai.

Trương Gia Kiệt có xe có nhà, lương trăm ngàn một năm, loại đàn ông này chính là dạng khá giả điển hình. Cô ta cưới Trương Gia Kiệt là đã đặt chân vững chắc tại thành phố A, sau này cuộc sống sẽ chỉ càng ngày càng khấm khá...

9. Q.1 - Chương 9

Trích lời Gia Mộc: Những người của thế hệ trước sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện con cái li hôn. Trong mắt họ, li hôn là một vấn đề rất lớn. Cho nên trước khi li hôn, nhất định phải thuyết phục được bố mẹ, rào kín mọi ngã đường để tránh mâu thuẫn nội bộ.

Mẹ Tần Du đeo kính lão kí tên vào chỗ con gái chỉ trên tờ hợp đồng mua nhà. Sau khi bà kí xong, cô bé nhân viên phụ trách tiêu thụ tươi cười chỉ sang một gian phòng làm việc khác: “Cháu mời bác qua phòng đầu tiên bên trái làm thủ tục vào ở”.

Bà gật đầu, cầm tay con gái: “Cô đợi lát nữa, tôi bàn bạc với con gái tôi một lát”.

Bà kéo con gái đến phòng uống nước của khu giao dịch, lo lắng hỏi: “Tần Du này, con không nói chuyện mua nhà với Trương Gia Kiệt à?”

“Mẹ, con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, con và anh ta đã chấm dứt rồi”.

“Nhưng con lén mua nhà ẹ như vậy thì có bị kiện ra tòa không?”

“Có kiện cáo gì thì cũng là chuyện giữa con và hai người bọn họ, không quan hệ gì với mẹ và bố cả. Mẹ cứ suy nghĩ xem nên trang trí lấp đặt nhà mới thế nào đi”.

“Không được. Mẹ đã bàn với bố con rồi, chuyện này chưa xong xuôi thì bố mẹ không thể hoàn thiện nhà, cũng không thể chuyển đến ở được. Nhỡ đâu mới hoàn thiện được một nửa...”

“Mẹ à, con làm việc mà mẹ còn không yên tâm sao...”

“Mẹ yên tâm với con nhưng không yên tâm với chị họ con, suốt ngày quậy phá, quen biết cũng toàn đứa...”

Trong số anh em họ hàng nhà Tần Du thì cô là điển hình chính diện, còn Trương Kỳ chị họ cô chính là điển hình phản diện. Trương Kỳ học hành chẳng ra gì, nhưng bản lãnh lôi kéo bè cánh lại không nhỏ, mới mười mấy tuổi tuổi đầu đã cầm đầu đám choai choai trong phố, mười tám tuổi tốt nghiệp cấp ba chạy đi học làm tóc, sau khi làm thuê cho người ta năm sáu năm cuối cùng cũng ổn định được một chút. Cô lấy tiền dành dụm và vay tiền nhà mở một salon làm đẹp, cuộc sống cũng xem như đi vào quỹ đạo. Bây giờ tiền cũng có, nhà cũng có, xe cũng có, mỗi tội đã lớn tuổi mà chưa lấy chồng, làm mẹ cô tức giận đến mức phải cầm chổi đuổi ra khỏi nhà. Kết quả là cô chẳng những không sợ mà còn cả gan đi sống chung với người ta như vợ chồng, không cưới vẫn hoàn không cưới.

“Mẹ nhắc tới chị họ con làm gì? Hơn nữa chị ấy cũng rất ổn mà...”

“Ổn cái gì mà ổn? Đừng tưởng rằng mẹ không biết, chính là bạn nó cam thiệp vào nên chuyện mới ồn ào thế này...”

“Mẹ, có phải mẹ chồng con gọi điện thoại ẹ không?” Bây giờ Tần Du mới phát hiện tình hình không đúng: “Mẹ không nói chuyện chị họ con tìm người ở văn phòng tư vấn đến giúp con với nhà họ đấy chứ?”

“Chuyện đó thì không...” Giọng mẹ cô yếu hơn một chút: “Bà ấy nói bà ấy đã nghiêm túc phê bình Trương Gia Kiệt, ngoại tình không phải gia phong nhà họ Trương, còn nói chỉ cần con chịu tha thứ cho Trương Gia Kiệt, bà ấy sẵn lòng dẫn Trương Gia Kiệt đến nhà chúng ta quỳ xuống đất xin lỗi, viết cam kết đảng hoàng... Mẹ nói mọi chuyện cũng chưa đến nỗi nào, con đã bắt chúng nó đến đồn công an, còn giữ cả bằng chứng, thế là được rồi...”

Càng nghe, mặt Tần Du càng méo xệch: “Mẹ, Trương Gia Kiệt có nói chuyện điện thoại với mẹ không?”

“Không”.

“Bà ấy có thể quyết việc của mình nhưng không quyết việc của con trai bà ấy được. Đến bây giờ Trương Gia Kiệt vẫn chưa thèm gọi điện cho con lấy một lần, hẳn đã quyết tâm li hôn con để lấy con bé kia rồi. Mẹ, mẹ biết rõ chuyện của con và hẳn ta mà, nếu không phải con đã tuyệt vọng với hẳn ta thì con đã chẳng tuyệt tình như vậy. Hẳn ta đã dẫn con bé kia về nhà rồi. Mẹ...”

Mẹ cô cúi đầu nhỏ giọng: “Bố con đã nói phải đánh gãy chân nó rồi mới nói đến chuyện có li hôn hay không...”

“Nếu không li hôn, bố con đánh gãy chân hân thì con lại phải trả tiền viện phí, lại phải hầu hạ, có tác dụng gì chứ?”

Thái độ của bố cô là kiên quyết ủng hộ con gái li hôn. Sau khi Tần Du về nhà, ông đã mắng Trương Gia Kiệt đủ bảy tám lượt. Nhưng ông lại không đồng ý với việc Tần Du mua nhà cho ông bà, cho rằng làm người phải quang minh chính đại, không thể gian trá như vậy... Nhà họ Tần không thiếu tiền. Ông bảo con gái cứ kí tên li hôn luôn, cho thẳng con rể quý hóa biến đi đâu thì đi.

Tần Du ôm mẹ: “Mẹ, con gái mẹ đẹp như vậy, lại còn thành đạt nữa. Con li hôn Trương Gia Kiệt, lập tức sẽ có một đại đội người đến theo đuổi con. Mẹ cứ yên tâm đi, nếu không còn cách nào khác thì con sang Hồng Kông thụ tinh nhân tạo, sinh ẹ một thằng cháu ngoại tóc vàng mắt xanh luôn...”

“Nói nhảm!” Mẹ cô đẩy con gái ra.

“Đi nào, mẹ, chúng ta đi lấy chìa khóa. Ngày mai con phải đi làm rồi, chiều nay phải liên hệ với công ty hoàn thiện nữa”.

“Người ta nói là các công ty hoàn thiện ăn bớt nhiều lắm...”

“Công ty này là chị Trương Kỳ giới thiệu, quan hệ thân thiết lắm, ăn bớt của ai thì được chứ nhất định không dám ăn bớt của mẹ”.

“Lại là chị họ con...” Bà lẩm bẩm một tiếng, thở dài cầm tay con gái. Bà thật sự không hiểu nổi thế giới của những người tuổi trẻ nữa.

Nhà họ Tần tuy có âu sầu phiền muộn, nhưng mỗi khi hai ông bà có ý kiến khác nhau thì con gái mới luôn là người quyết định cuối cùng. Chuyện hoàn thiện nhà cũng làm ông bà tốn rất nhiều thời gian và công sức. Hai người xoay quanh một cậu kiến trúc sư hỏi nọ hỏi kia, hôm nay định làm thế này, ngày mai lại đổi ý làm thế khác. May mà cậu kiến trúc sư này cũng dễ tính, lại biết cách lấy lòng người khác nên cuối cùng vẫn chốt được phương án hoàn thiện cuối cùng. Hai ông bà hỏi thăm giá tiền công và vật liệu hoàn thiện của mấy nhà xung quanh, biết giá cả như thế quả thật là hợp lí, vậy là suốt ngày theo kiến trúc sư đi lựa chọn các loại vật liệu xây dựng cần thiết.

Còn nhà họ Trương lúc này thì rất u ám. Sau khi suy nghĩ kỹ và quan sát đánh giá Điền Kiều Kiều, ông bà Trương xác định con bé này không phải loại tốt đẹp gì, biết rõ con trai mình đã có vợ mà còn cố ý quyến rũ, ngồi vào bàn ăn là kén cá chọn canh, ăn cơm thì như mèo ăn, cơm nước xong dù cũng biết chủ động giúp ông bà rửa bát nhưng lại không phân biệt nổi đâu là nước rửa bát, đâu là nước giặt, không phải mất kém thì chính là không biết chữ. Hơn nữa khi được hỏi có biết nấu cơm hay không, con bé đó nói mình biết nấu mì ăn liền và cơm rang trứng, đây là lối sống của một người đứng đắn sao? Càng không cần phải nói chưa cưới đã sống chung với đàn ông, hàng ngày ngủ đến lúc mặt trời cao bằng cây sào mới rời giường, ngay trước mặt ông bà mà còn tỉnh tứ lả lơi với con trai mình, đúng là không đỡ được.

Đến tận lúc hai đứa đi làm, ông bà già mới được yên tĩnh một chút. Bố mẹ Trương Gia Kiệt ngồi xuống trao đổi tình hình với nhau, càng cảm thấy chuyện này không ổn: “Tôi đã hỏi nó rồi, nó nói quan điểm của bố mẹ nó tương đối hiện đại, không thích con cái dựa dẫm vào bố mẹ, việc tổ chức đám cưới nó và Gia Kiệt sẽ tự lo liệu trong khả năng của mình...” Lo liệu trong khả năng của mình? Nói thật là hay, bây giờ Gia Kiệt kiếm được nhiều tiền, công việc tốt, có nhà có xe, còn cô ta có cái gì? Rõ ràng là nhất quyết phải ăn bám Gia Kiệt, không thể nào so sánh được với Tần Du.

“Tôi đã hỏi thăm một bạn học cũ ở huyện lỵ, bố Điền Kiều Kiều là giáo viên dạy môn thể chất, mẹ là nhân viên nấu cơm ở nhà ăn”.

“Cái gì?” Mẹ Trương Gia Kiệt lập tức nổi giận: “Như vậy còn dám nói là dòng dõi thư hương? Hừ! Thì ra là quân lừa đảo!”

“Bà phải đến nói chuyện tử tế với nhà thông gia đi, loại con dâu như Điền Kiều Kiều không được, Tần Du vẫn tốt hơn nhiều”.

“Tôi đã gọi điện nói chuyện với bà thông gia rồi, lúc đầu bà ấy nói phải trao đổi với Tần Du, bây giờ lại đổi giọng, nói chuyện của bọn trẻ cứ để bọn trẻ giải quyết, bọn họ không thể can thiệp được”.

“Lúc đầu Tần Du nói với bà rằng Gia Kiệt ngoại tình, chẳng phải bà cũng nói để Tần Du tự xử lí à? Đúng là con hư tại mẹ! Bà làm được thì người ta cũng làm được. Lần này bà không vác mặt đến nhà thì con trai bà không giữ được vợ đâu”.

“Tôi vác mặt mo đến cũng không sao, nhưng nhà họ Tần còn nói Gia Kiệt phải tự mình tới nhà xin Tần Du tha thứ...” Bây giờ bà không thuyết phục được thông gia, lại không quản nổi con trai, hai vợ chồng già nhìn nhau, chỉ có thể bó tay rầu rĩ: “Không được, tôi phải nói với Gia Kiệt, nếu nó lấy Điền Kiều Kiều thì đừng gọi tôi là mẹ nữa!”

Trương Gia Kiệt đặt điện thoại xuống, cảm thấy vô cùng đau đầu. Hắn dùng sức vuốt mặt, muốn làm cho tinh thần tốt hơn một chút. Hắn và bố mẹ hắn thật sự không thể thống nhất quan điểm được, Tần Du đã làm cạn tài sản như vậy mà bố mẹ hắn vẫn còn muốn hắn hàn gắn với Tần Du.

Kiều Kiều nói đúng, tam thập nhi lập, mình đã quá ba mươi rồi, nên độc lập rồi. Bây giờ Kiều Kiều thuê nhà cùng người khác, mỗi lần hắn đến đều nhìn thấy ánh mắt soi mói của bạn cùng phòng Kiều Kiều, thật sự là bất tiện. Hắn bật máy tính, lên mạng, bắt đầu tìm thông tin cho thuê nhà. Chính hắn đã tính toán rồi, căn hộ đó là hắn và Tần Du mua sau khi đăng kí, coi như tài sản chung của vợ chồng. Bây giờ Tần Du nói không chịu buông ra cũng không có tác dụng gì, hắn vẫn có thể nhận được một nửa quyền tài sản. Căn hộ của vợ chồng hắn ở khu vực có vị trí đẹp, nội thất cũng khang trang, bây giờ nhu cầu mua nhà cũ đang cao, một nửa số tiền bán nhà cũng đủ để trả lần đầu khi mua một căn hộ rộng rãi khác.

Trong thời gian này tìm nhà cho thuê thì thời hạn thuê không thể quá dài, mà thời hạn ngắn quá lại không có lợi. Hắn tìm tới tìm lui mà vẫn không thấy căn nào thích hợp, lúc này điện thoại lại đổ chuông, người gọi vẫn là mẹ hắn.

“Mẹ...”

“Mẹ đã nói chuyện với Tần Du rồi, nó nói con phải gặp nó nói chuyện. Điều kiện của nó vẫn là con và Điền Kiều Kiều phải cắt đứt hoàn toàn. Con trai, con nghe mẹ nói...”

“Mẹ, đây là chuyện riêng của con, mẹ không cần can thiệp nữa”. Trương Gia Kiệt dừng cuộc gọi, quả nhiên Tần Du vẫn không chịu buông tay, bây giờ đã vận động đến mẹ hắn rồi. Trương Gia Kiệt vốn tưởng rằng mẹ hắn sẽ thích Điền Kiều Kiều, không nghĩ tới càng chung sống thì mẹ hắn càng không hài lòng với Điền Kiều Kiều. Tần Du giỏi kiếm tiền chứ gì? Phụ nữ càng già càng không có tiềm lực, làm sao mẹ hắn lại không thấy rằng hắn nhất định sẽ kiếm được nhiều hơn Tần Du chứ?

Hắn đang ngồi phiên muộn thì cấp trên của hắn, phó tổng giám đốc Lê đi đến gõ gõ bàn hắn: “Jay, lần trước cậu đạo diễn tiết mục quảng cáo đó rất tốt, việc lần này là đích thân ông chủ giao, cậu cố làm cho tốt hơn nữa”.

Trương Gia Kiệt nhận lấy xấp tài liệu phó tổng giám đốc Lê đưa cho: “Rượu Tây?”

“Rượu vang và rượu trái cây, công ty ở California đang hoàng, muốn phát triển vào thị trường trong nước. Dự toán dành cho quảng cáo rất cao, yêu cầu là tập trung làm nổi bật chất lượng, danh điệu, tốt cho sức khỏe, an toàn...”

“Biết rồi”. Trương Gia Kiệt đặt xấp tài liệu sang bên cạnh.

“Làm cho tốt, đừng để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến công việc”. Phó tổng Lê thoáng nhìn màn hình máy tính của hắn.

“Vâng”.

Sau khi phó tổng Lê đã đi, Trương Gia Kiệt lật tài liệu nhưng không có tâm tư đọc một chữ nào. Hắn tiện tay ném tập tài liệu xuống bàn, đứng dậy đi uống trà, không để ý màn hình điện thoại đang kết nối với máy tính để sạc pin chợt sáng lên một lát, màn hình máy tính cũng nháy lên rồi lập tức trở lại bình thường...

Ngón tay Trịnh Đặc múa trên bàn phím máy tính. Quân đội thời đại công nghệ yêu cầu bộ đội phải có kiến thức công nghệ thông tin nhất định, Trịnh Đặc mặc dù không phải hacker chuyên nghiệp nhưng đã học được mấy chiêu của các chiến hữu có trình độ rất cao, xâm nhập một chiếc máy tính dân dụng bình thường hoàn toàn không có khó khăn gì.

Càng không cần phải nói trước đó họ đã cài được phần mềm gián điệp vào điện thoại di động của Trương Gia Kiệt, điện thoại của hắn đang kết nối máy tính để sạc điện. Trịnh Đặc không tốn chút công sức nào đã xâm nhập được vào máy tính của Trương Gia Kiệt, tìm được folder chứa tư liệu tham khảo của Trương Gia Kiệt, mấy file tài liệu vào đó.

“Nếu Trương Gia Kiệt không ăn cắp ý tưởng đó thì làm thế nào?” Vì sợ gián điệp kinh tế, hệ thống tường lửa của công ty quảng cáo này thuộc dạng đứng đầu trong số các công ty hiện nay. Trịnh Đặc tự nhận mình chỉ là dân nghiệp dư, sợ bị phát hiện nên không dám ở lại lâu mà nhanh chóng thoát ra.

“Trộm cắp sẽ thành thói quen”. Cười nói, một người phản bội vợ, vụng trộm với bồ nhí bên ngoài, bất chấp tình cảm vợ chồng mà chỉ muốn bỏ vợ lấy vợ mới thì chuẩn mực đạo đức của người đó cao được bao nhiêu chứ?

10. Q.1 - Chương 10

Trích lời Gia Mộc: Giới hạn đạo đức giống như là một hàng rào, đã vượt qua một lần nhất định sẽ vượt qua lần thứ hai. Người vợ đồng cam cộng khổ cũng có thể vứt bỏ không chút do dự thì đâu còn thứ gì là không thể vứt bỏ?

Tần Du từ chối cuộc gọi, phân vân không biết có nên đưa số của Trương Gia Kiệt vào danh sách đen hay không. Đây là lần thứ năm hắn gọi cho cô trong ngày hôm nay. Cô nghe cuộc đầu tiên, Trương Gia Kiệt nói rất cứng rắn, bất kể cô dùng chiêu trò gì thì hắn vẫn nhất định sẽ li hôn, yêu cầu Tần Du tranh thủ thời gian rảnh để kí thỏa thuận.

Tần Du không nói gì mà chấm dứt cuộc gọi luôn, sau đó cũng không nghe điện thoại của Trương Gia Kiệt nữa. Li hôn là nhất định phải làm, vấn đề là làm như thế nào thôi. Tính toán của Trương Gia Kiệt sẽ thất bại, tiền của cô đều là cô vất vả làm thêm giờ kiếm được, trước đây cô không ngại một mình nuôi sống cả nhà, biểu xén bố mẹ hai bên, đó là bởi vì cô định sống với Trương Gia Kiệt cả đời. Bây giờ... cô cho Trương Gia Kiệt một xu cũng thấy xót ruột.

Tạm thời cứ để Trương Gia Kiệt cho rằng cô cố nín kìm, không chịu cho hắn được tự do đi. Đến lúc đặt bài xuống Trương Gia Kiệt sẽ càng đau hơn. Nhưng Trương Gia Kiệt có đau đến mấy cũng không thể bằng được nỗi đau của cô.

Tần Du đăng nhập weibo, quả nhiên nhìn thấy Điền Kiều Kiều khoe đầy ảnh tình cảm của hai người. Ảnh sáng sớm ngủ dậy mắt đẫm lệ, bình luận “Ông xã nói mắt mình sưng mọng càng đáng yêu nhưng mình thấy thật là xấu”. Ảnh hai người cùng đi ăn trưa, Điền Kiều Kiều chụp đủ mỗi món ăn một kiểu ảnh, bình luận “Ông xã nói mình không biết nấu cơm cũng không sao, anh ấy sẽ nuôi mình. Nhưng mình rất muốn học cách tự nấu ăn”. Rồi lại “Ông xã nói cô ta vẫn không chịu buông tay, vì sao lại có người không có lòng tự trọng như vậy chứ? Người ta đã không cần ả mà ả vẫn giữ chặt tờ đăng kí kết hôn không chịu thả ra. Mình nói với ông xã, nếu mình thì mình sẽ bình thần quay lưng bước đi”.

Tần Du vừa đóng cửa sổ weibo thì điện thoại đổ chuông, người gọi là Lâm Gia Mộc, đã một tuần nay Lâm Gia Mộc không liên lạc với cô.

“A lô!”

“Cẩn câu rồi”, Lâm Gia Mộc chỉ nói ba chữ này, Tần Du đã hiểu rõ tình hình.

“Hắn thật sự...” Tần Du thở dài, tên Trương Gia Kiệt này dù đạo đức chẳng ra gì nhưng cũng là một kẻ tài hoa, cũng ghét cay ghét đắng chuyện đánh cắp ý tưởng, không ngờ cuối cùng hắn vẫn làm cái chuyện hắn luôn phản đối này.

“Điền Kiều Kiều cả ngày quần quýt lấy hắn; bố mẹ hắn cả ngày nói hắn; cô không chịu buông tay, cũng không chịu nghe điện thoại; Đồng sự, bạn bè, bạn học đều khuyên hắn đừng chia tay cô, bây giờ mỗi ngày hắn phải hút đến trọn hai bao thuốc, ngay cả cơm cũng không ăn được bao nhiêu, nói gì đến chuyện lên ý tưởng quảng cáo chứ”.

Tần Du cười lạnh nói: “Như vậy gọi là tự làm tự chịu chẳng ai thương”.

“Bây giờ chúng ta cắt lưới được chưa?”

“Cắt lưới luôn, tôi không muốn nhìn thấy đôi nam nữ chó má này một phút nào nữa”. Cô bỏ điện thoại xuống, gọi thư kí vào.

“Cô Vương này, cô gọi điện thoại cho luật sư Giang bảo anh ấy fax thỏa thuận li hôn đã chuẩn bị trước đến đây”.

Thư kí Vương gật đầu: “Vâng!” Trước khi đóng cửa ra ngoài, cô lại hỏi một câu: “Chị Tần Du, chị định li hôn thật à?”

“Ồ!”

“Em ủng hộ chị”.

“Cảm ơn cô”. Tần Du cười cười.

Nhận được thỏa thuận li hôn, thư kí Vương xem qua loa mấy lượt, càng xem càng thấy kì lạ. Thỏa thuận li hôn này tương đối ưu ái cho bên vợ, còn đối với bên chồng thì lại quá ngặt nghèo. Có phải chị Tần Du đau lòng quá độ nên mới nghĩ ra một bản thỏa thuận li hôn không thể được bên kia chấp nhận như vậy hay không?

Lúc đi ra khỏi phòng họp, chân Trương Gia Kiệt đã mềm nhũn. Trong thời gian không đến mười phút, hắn đã đi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục. Theo thông lệ, mỗi lần trước khi chuyển phương án quảng cáo cho khách hàng, công ty hắn đều tiến hành một cuộc thẩm định nội bộ. Vì khách hàng lần này rất quan trọng nên ngài Tổng giám đốc Hạ bình thường rất ít khi xuất hiện ở công ty cũng đến dự thẩm định. Trương Gia Kiệt cực kì tự tin với phương án quảng cáo của mình, cho rằng lần này mình nhất định sẽ nở mày nở mặt trước mặt Tổng giám đốc Hạ. Nhưng không ngờ hắn mới trình bày được một nửa phương án của mình thì Tổng giám đốc Hạ đã kêu dừng lại.

“Phương án này là anh làm à?”

“Vâng!”

“Không có người nào giúp anh à?”

Trương Gia Kiệt thoáng nhìn phó tổng giám đốc Lê: “Phó tổng Lê đã xem qua một lần và đưa ra ý kiến chỉ đạo”.

Tổng giám đốc Hạ cười lạnh lùng: “Anh có thể đưa ra ý tưởng quảng cáo tốt như vậy, quả nhiên là kì tài khó gặp. Phó tổng Lê đã khen ngợi anh trước mặt tôi mấy lần, tôi vẫn cho rằng anh còn hơi non tay một chút, bây giờ mới biết thì ra đã đánh giá thấp anh. Không ngờ anh lại có khả năng sáng tạo và tầm nhìn xa, có thể đưa ra được cả một phương án như thế này”.

Trương Gia Kiệt cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, về mặt phó tổng giám đốc Lê cũng rất tế nhị. Nhớ lại lúc mình cho phó tổng giám đốc xem kế hoạch của mình, ông ta chỉ yên lặng một lát rồi chỉ điểm qua loa mấy chỗ. Khi đó hắn cho rằng phó tổng giám đốc cảm thấy ý tưởng của hắn quá hay, bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ...

“Tổng giám đốc Hạ...” Phó tổng giám đốc Lê đứng lên: “Đây là lỗi của tôi, tôi cho rằng...”

“Anh không cần phải nói nữa”. Tổng giám đốc Hạ phát tay: “Không ngờ ý tưởng quảng cáo mười năm trước của tôi mà đến giờ còn có người đánh giá cao như vậy”.

Trương Gia Kiệt toát mồ hôi lạnh. Vì chuyện li hôn khiến hắn rất bức bối, hắn không có tâm tư lên phương án quảng cáo nên không thể không tìm kiếm những phương án tương tự trong kho tư liệu tham khảo của mình. Hắn nhớ rất rõ phương án này là của một người Mĩ, địa điểm thực hiện cũng là ở khu vực Bắc Mĩ, hơn nữa đã là chuyện của mười năm trước. Hắn đã “bản địa hóa” phương án này rồi sửa chữa điều chỉnh đôi chút, người bình thường sẽ không phát hiện phương án của hắn là ăn cắp ý tưởng, nhưng không ngờ...

“Tổng giám đốc Hạ, ngài nghe tôi giải thích...”

“Anh không cần giải thích, từ hôm nay anh có thể không cần đi làm nữa, cuối tháng đến phòng tài vụ kết toán tiền lương”.

“Tổng giám đốc Hạ!”

Tổng giám đốc Hạ không nghe hần giải thích mà đứng dậy đi ra khỏi phòng họp. Mọi người trong phòng họp cũng lục đục về phòng làm việc, trước khi đi có một số người vỗ vai Trương Gia Kiệt, có một số người thì dứt khoát không thèm nhìn hần lấy một cái.

Trương Gia Kiệt ngồi trên ghế, cảm thấy giống như mình vừa gặp một cơn ác mộng. Công việc tiền đồ xán lạn của hần không ngờ đã hóa thành hư ảo chỉ sau mười phút. Tất cả mọi cố gắng của hần đều tan thành bọt nước chỉ vì một lần đánh cắp ý tưởng.

Người đi cuối cùng là phó tổng giám đốc Lê đề vai Trương Gia Kiệt xuống: “Gia Kiệt à, lần này việc cậu làm thật sự là quá sai. Cậu có biết vì sao Tổng giám đốc Hạ phải rời khỏi công ty vốn nước ngoài trước đây không?”

Trương Gia Kiệt nhớ lại những chuyện các nhân viên lâu năm trong công ty hay tán gẫu. Năm đó Tổng giám đốc Hạ làm việc ột công ty nước ngoài, có một ý tưởng quảng cáo bị Tổng giám đốc người nước ngoài bác bỏ, nhưng không ngờ nửa năm sau ông ta về Mĩ lại dùng ý tưởng đó quảng cáo ột thương hiệu nổi tiếng. Tổng giám đốc Hạ đã khiêu nại mấy lần nhưng đều không nhận được kết quả. Những người Mĩ đó bảo vệ lẫn nhau, dù Tổng giám đốc Hạ đưa ra chứng cứ đầy đủ nhưng cũng không nhận được bất cứ phản hồi nào. Tổng giám đốc Hạ quá giận dữ nên mới bỏ việc ở đó, tay trắng dựng nghiệp, tự đứng ra thành lập công ty.

“Phương án quảng cáo này chính là...”

“Đúng!”

Trương Gia Kiệt ngẩng đầu nhìn phó tổng giám đốc Lê: “Vì sao... Vì sao anh không nói với tôi?”

“Jay, cậu cũng biết vì sao mà”.

Trương Gia Kiệt đang là ngôi sao mới nổi trong công ty, con đường thăng tiến cực kì rộng rãi. Nếu hần còn tiếp tục đi lên thì phó tổng giám đốc Lê sẽ phải lo lắng cho chiếc ghế của mình. Trương Gia Kiệt đã tự tìm đường chết như vậy thì phó tổng giám đốc Lê đâm thêm một dao sau lưng hần cũng là chuyện khó ai trách được.

Bố mẹ Trương Gia Kiệt đang ở trong phòng nghiên cứu chuyện con trai li hôn, không ngờ con trai lẽ ra phải đến tối mới về lại về sớm như vậy. Hần không nói một lời, đi thẳng vào phòng nằm xuống ngủ. Không đến một tiếng sau Điền Kiều Kiều cũng về, cô ta gõ cửa phòng Trương Gia Kiệt một hồi lâu nhưng hần vẫn không mở cửa.

“Kiều Kiều, hai đứa lại cãi nhau rồi à?” Mẹ Trương Gia Kiệt thăm dò.

“Gia Kiệt bị đuổi việc rồi”. Điền Kiều Kiều nói ảo não, vốn cô ta cho rằng mình đã tìm được chỗ dựa vững chắc, không ngờ còn chưa bám được vào mà chỗ dựa vững chắc đó đã tự đổ rồi.

“Đang làm việc tốt, sao lại bị đuổi việc? Có phải vì Tần Du nói lung tung trước mặt ông chủ công ty không?”

“Không có quan hệ gì với Tần Du, là Gia Kiệt...” Kiều Kiều nói được một nửa rồi không nói tiếp được nữa. Bây giờ cả xã hội Trung Quốc đều không có ý thức bản quyền, tất cả cùng sao chép xào xáo, quan trọng là ai xào xáo ngon hơn mà thôi. Không ngờ Trương Gia Kiệt mới đạo ý tưởng một lần mà đã dính đòn rồi: “Anh ấy mắc sai lầm trong công việc, đặc tội ông chủ, ông chủ đuổi việc anh ấy rồi”.

“Cái ông chủ này sao lại hà khắc như vậy? Lúc đầu Gia Kiệt đã kí hợp đồng lao động 5 năm với công ty, ông ta không thể tùy tiện đuổi việc được!” Mẹ Trương Gia Kiệt cảm thấy máu dồn lên não, trước mắt tối sầm.

“Ông ta là ông chủ, đương nhiên có thể thích đuổi ai thì đuổi”. Điền Kiều Kiều nói giận dữ, cô ta lại gõ cửa phòng Trương Gia Kiệt: “Gia Kiệt, anh ra đi, chúng ta bàn bạc xem nên làm thế nào”.

Trước cô ta tưởng Trương Gia Kiệt có tiền đồ rộng mở, giờ thoảng cái đã tối tăm như tiền đồ chị Dậu rồi. Lúc này Điền Kiều Kiều đã bắt đầu nghĩ đến các mối hàng dự trữ trong danh bạ điện thoại của mình, không biết có mối nào tốt hơn Trương Gia Kiệt không.

Nhưng cô ta và Trương Gia Kiệt dây dưa quá lâu, lãng phí quá nhiều thời gian, danh tiếng cũng tổn hại rất nhiều, cứ thế bỏ đi thì thật sự không cam lòng. Nghĩ đến việc Trương Gia Kiệt còn có quyền sở hữu một nửa căn hộ ở khu đất vàng, còn có tiền gửi tiết kiệm, Điền Kiều Kiều đã có thêm một chút động lực. Bất kể thế nào, ít nhất cô ta cũng phải giành được phần tài sản này từ tay Trương Gia Kiệt.

Nghe tiếng gọi như gọi hồn của Điền Kiều Kiều ngoài cửa, Trương Gia Kiệt cảm thấy mình không có mặt mũi nào nhìn thấy cô ta. Cuộc sống tốt đẹp hần hứa hẹn với cô ta trong nháy mắt đã biến thành bọt nước. Hần nằm trên giường, hận Tổng giám đốc Hạ quá vô tình, không cho hần cơ hội giải thích, cũng hận phó tổng giám đốc Lê âm hiểm độc địa làm hần không ngóc đầu lên được.

Đúng lúc này, điện thoại của hần đổ chuông, người gọi là Tần Du.

“A lô!”

“Năm giờ chiều mai, chúng ta bàn chuyện li hôn ở tiểu khu Kim Đỉnh”.

“Cô đồng ý rồi à?”

“Đến lúc đó nói tiếp”. Nói xong Tần Du tắt máy.

Công ty quảng cáo của Trương Gia Kiệt cách công ty của Tần Du không xa, hai công ty cũng có quan hệ công việc. Chẳng lẽ Tần Du nghe nói mình bị đuổi việc, cảm thấy mình không còn tiền đồ gì nên quyết định vứt bỏ mình?

Trương Gia Kiệt oán hận đâm gổ, đúng là trên thế gian, độc nhất là lòng dạ đàn bà! Hần ngồi dậy, mở cửa phòng cho Điền Kiều Kiều vào. Điền Kiều Kiều vừa vào đã ôm chặt lấy hần: “Gia Kiệt, em sẽ không rời bỏ anh, chúng ta cùng nhau làm lại từ đầu. Em tin tưởng anh nhất định sẽ đứng lên được. Cả nước có bao nhiêu là công ty quảng cáo, em không tin anh không tìm được công việc tốt hơn. Tổng giám đốc Hạ chẳng phải cũng đã từng bỏ việc, tay trắng dựng nghiệp mới có hết thảy mọi thứ bây giờ hay sao? Việc ông ta có thể làm được, em tin rằng anh cũng sẽ làm được”.

Trương Gia Kiệt ôm chặt cô ta, than thở, có người vợ như thế còn mong muốn gì hơn nữa?

Cửa phòng Trương Gia Kiệt khá mỏng, Điền Kiều Kiều ở bên ngoài nghe rất lâu, đương nhiên đã nghe thấy Trương Gia Kiệt nói chuyện điện thoại. Thấy Trương Gia Kiệt đã ổn định hơn một chút, cô ta nhỏ giọng hỏi: “Gia Kiệt, vừa rồi ai gọi điện thoại cho anh vậy?”

“Tần Du, cô ta đồng ý li hôn rồi”.

“Anh biết anh và cô ta có bao nhiêu tiền tiết kiệm không?”

“Không biết”.

“Em đã hỏi thăm và được biết Tần Du đã mua một căn hộ cho bố mẹ cô ta, trả một lần chứ không trả góp, tổng cộng hết tám trăm ngàn tệ”. Điền Kiều Kiều cố ý cao giọng.

“Cái gì?”

“Cô ta kéo dài thời gian lâu như vậy không chịu li hôn chính là vì muốn tẩu tán tài sản”.

“Tần Du!”

“Gia Kiệt, anh yên tâm, em đã hỏi luật sư rồi. Hành vi này của cô ta là cố ý tẩu tán tài sản, chỉ cần chúng ta đưa ra chứng cứ là toà án nhất định sẽ ủng hộ chúng ta”.

“Luật sư?”

“Đúng vậy, chuyện này cứ phải tìm luật sư mới được”.

“Ồ, nghe em. Chúng ta tìm luật sư”.

Bố mẹ Trương Gia Kiệt ở bên ngoài nghe rất lâu, nghe nói Tần Du tiêu tám trăm ngàn mua nhà cho bố mẹ cô, hai ông bà đều giận giữ đẩy cửa vào: “Chuyện này có thật không?”

“Đương nhiên là thật!” Điền Kiều Kiều sửa lại mái tóc, nói.

“Gia Kiệt, chúng ta tìm luật sư! Không thể để nó làm vậy được!”

11. Q.1 - Chương 11

Trích lời Gia Mộc: Không cần sợ đối phương tìm trợ giúp từ những người chuyên nghiệp. Trên thực tế, người đối phương mời lại có thể là trợ lực của bạn, dù sao họ cũng có đầu óc tỉnh táo, cũng hiểu rõ pháp luật, cũng biết rõ ưu thế của bạn.

Lâm Gia Mộc cười ha ha nói với người ở bên kia điện thoại: “Họ thuê điều tra thì các anh cứ điều tra thôi. Mặc dù chúng ta có giao hảo nhưng tôi cũng không thể chặn đường làm ăn của anh đúng không? Anh yên tâm, tôi sẽ không giận anh đâu, lần sau có mối làm ăn nào tôi vẫn sẽ nhớ đến anh, anh có mối nào cũng đừng quên tôi. Hôm nào rảnh mời anh đi uống trà, bye bye...”

Trịnh Đạc cắn một miếng bánh, hỏi: “Ai đấy?”

“Lão Tiêu”.

“Hắn có việc gì?”

“Hắn nhận một vụ, có người thuê hắn tra rõ thông tin về Tần Du, hắn mới tra được một hồi thì phát hiện có bàn tay của chúng ta nên gọi điện tới hỏi thăm tình hình. Em bảo hắn cứ làm bình thường thôi”.

“Là Trương Gia Kiệt hay là Điền Kiều Kiều?”

“Hắn nói là một cô gái trẻ, nhìn rất ngoan ngoãn”.

Đó chính là Điền Kiều Kiều, không sai đi đâu được.

Lâm Gia Mộc bật cười: “Cô ta còn nhờ lão Tiêu tra xem Tần Du có ngoại tình hay không, còn nói nếu không có thì có thể chế ra chứng cứ cũng được”.

“Đúng là một người thông minh”. Trịnh Đạc cười nói: “Đáng tiếc là ra tay hơi muộn một chút”.

“Xem ra việc Trương Gia Kiệt bị đuổi đã tạo thành tổn thất công rất lớn đối với cô ta. Cô ta không chịu đứng đằng sau đóng vai hiền lành ngoan ngoãn mà nhảy ra khống chế cục diện rồi. Nếu không phải chúng ta đã hẹn ngày mai kéo lưới thì em rất muốn chờ thêm một thời gian xem cô ta có thể làm ra được chứng cứ gì”.

“Ha ha”. Trịnh Đạc cười lạnh một tiếng: “Loại bánh kẹp ở quán dưới lầu được đấy, em có nếm thử không?”

“Quá 12 giờ không ăn nữa. Em đang ăn kiêng”. Lâm Gia Mộc oán hận nhìn sau lưng cơ bụng dưới lớp áo may ô của Trịnh Đạc. Đúng là bất công, từ khi cô biết Trịnh Đạc đến bây giờ, ngoài việc ăn chay cách ngày thì Trịnh Đạc ăn rất nhiều, nước ngọt uống thay nước, vậy mà trên người không thừa một lạng mỡ nào.

“Ăn ít hay nhiều không quan trọng, quan trọng là phải vận động nhiều. Bây giờ cơ thể em đã quen với việc chạy dài mười cây số mỗi sáng sớm, anh đề nghị em bơi thêm mười vòng mỗi đêm nữa”.

“Không có thời gian”. Lâm Gia Mộc nhìn anh ta ăn bánh, bánh kẹp rau hẹ, khoai tây, hành băm và dăm bông... Trịnh Đạc là người rất dễ nuôi, bất kể là đồ ăn giá rẻ nào cũng có thể ăn ngon lành như sơn hào hải vị, khiến một người đang ăn kiêng như cô càng nhìn càng thấy thèm.

“Bánh anh để đâu?” Thôi kệ, béo thì béo, ăn vẫn cứ phải ăn!

“Trong bếp”. Trịnh Đạc cười ha ha: “Thực ra em không béo...”

“Sắp năm mươi cân rồi mà còn không béo”.

“Chẳng qua là chỗ không nên béo thì lại béo, chẳng hạn như eo. Chỗ nên béo lại béo, chẳng hạn như ngực”.

“Anh còn nói kiểu đấy nữa, có tin là em sẽ chém chết anh không?”

“Tin chứ”. Trịnh Đạc lại cắn một miếng bánh.

Nhà họ Trương và Điền Kiều Kiều dẫn luật sư cùng đến tiểu khu Kim Đình. Tần Du, Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đã đến trước. Trịnh Đặc đun một ấm nước trong bếp, đang đợi nước sôi để pha trà. Thấy bọn họ đến, anh ta cười ha ha bước ra đón: “Đến đủ rồi, chờ một chút nước sôi, chúng ta pha trà uống”.

Trương Gia Kiệt nhíu mày: “Anh không phải chồng bạn học của Tần Du à? Sao lại ở đây?”

“Chẳng mấy khi thấy một vụ bồ nhí chen chân, vợ chồng phản bội thế này, không xem thì thật sự không phải phong cách của tôi và Gia Mộc. Từ hôm đó đến giờ vợ chồng chúng tôi vẫn ở đây không đi. Đúng rồi, anh còn chưa biết, vợ tôi là luật sư, luật sư chuyên nhận các vụ li hôn”.

“Vậy à?” Điền Kiều Kiều tiếp lời: “Vừa hay chúng tôi cũng dẫn một vị luật sư đến, luật sư Triệu”.

Trịnh Đặc nhìn nam giới trung niên mặc âu phục chỉnh tề sau lưng Điền Kiều Kiều, đưa tay ra bắt: “Chào anh. Tôi là Trịnh Đặc”.

“Chào anh”. Luật sư Triệu bắt tay Trịnh Đặc: “Bà Tần ở đâu?”

“Cô ấy và vợ tôi đang dọn dẹp mấy thứ trong phòng ngủ, nhân tiện thay đồ luôn, phụ nữ mà”.

“Mời bà ấy ra đi”. Luật sư Triệu nói.

Đúng lúc này ấm nước trong bếp kêu lên, Trịnh Đặc cười hì hì vẫy tay: “Xin lỗi, nước sôi rồi. Tôi đi pha trà, hôm nay tôi là chân pha trà rót nước”.

Trương Gia Kiệt nhíu mày, tự đi đến gõ cửa phòng ngủ: “Tần Du, chúng tôi đến rồi, cô ra ngoài này một lát”.

Tần Du ngồi trong phòng, Lâm Gia Mộc thì chọn quần áo trong tủ, cuối cùng lấy ra một chiếc váy màu xanh nước biển và một bộ đồ văn phòng màu trắng sữa: “Cô muốn kiểu vợ hiền mẹ tốt hay là phụ nữ thành đạt?”

“Phụ nữ thành đạt”. Tần Du chỉ bộ đồ văn phòng: “Quan hệ giữa tôi và hán bây giờ chỉ còn có giá trị pháp luật”.

“Vậy tôi ra ngoài trước”. Lâm Gia Mộc đặt bộ đồ văn phòng lên giường, mở cửa xoay người ra ngoài.

Nhìn thấy Lâm Gia Mộc, mẹ Trương Gia Kiệt lập tức nhíu mày: “Đây là chuyện gia đình chúng tôi, chúng tôi không muốn có mặt người ngoài”. Hôm nay Lâm Gia Mộc mặc áo sơ mi tay lỡ bằng tơ tằm và váy ngắn màu xám nhạt. Áo sơ mi không cài hai cúc trên, để lộ sợi dây bạc tương đối khoa trương, tỏ ra vừa già dặn lại vừa gợi cảm, chính là mẫu người mẹ Trương Gia Kiệt không thích. Theo bà ta, người phụ nữ này vừa nhìn đã biết không phải là loại dễ đối phó.

“Vậy cô này và anh này là ai?” Lâm Gia Mộc chỉ Điền Kiều Kiều và luật sư Triệu.

Mẹ Trương Gia Kiệt nhất thời ghen lời. Điền Kiều Kiều nói: “Vị này là luật sư Triệu, nghe nói cô cũng là luật sư?”

“Lâm Gia Mộc, đây là thẻ hành nghề luật sư của tôi”. Lâm Gia Mộc lấy thẻ luật sư trong túi xách ra.

Luật sư Triệu cũng lấy thẻ luật sư của mình ra, hai người trao đổi thẻ, kiểm tra thấy không có gì sai sót, sau đó mới bắt tay: “Mọi người đều là người có văn hóa, hai đương sự cũng hi vọng đạt được thỏa thuận li hôn, vậy chúng ta bàn bạc các điều khoản cụ thể một chút”.

Điền Kiều Kiều thoáng nhìn Trương Gia Kiệt, Trương Gia Kiệt ho nhẹ một tiếng: “Trước hết tôi muốn Tần Du nói rõ số tiền tiết kiệm của gia đình trị giá năm trăm sáu mươi ngàn đứng tên cô ấy bây giờ đang ở đâu”.

Tần Du mặc bộ váy văn phòng màu trắng sữa mở cửa phòng ngủ, thấy ánh mắt người nhà họ Trương và Điền Kiều Kiều đều nhìn mình sáng rực, cô bình tĩnh ngồi xuống, không nhanh không chậm: “Tôi mua một căn hộ cho bố mẹ tôi”.

Mẹ Trương Gia Kiệt lập tức giận dữ: “Cô nói thế mà không biết xấu hổ à?”

“Tôi làm sao mà phải xấu hổ? Đây là tiền chính tôi kiếm được. Từ khi Trương Gia Kiệt cưới tôi, lúc anh ta nghèo khó thì tôi nuôi, lúc anh ta kiếm được tiền cũng không mang về nhà một xu nào. Tiền gửi của tôi không có bất cứ quan hệ gì với anh ta”.

Mẹ Trương Gia Kiệt nhất thời nghẹn lời, bà ta cũng biết ban đầu con trai mình kiếm được ít tiền, nhưng sau này khi kiếm được tiền vẫn không mang tiền về nhà thì bà lại không rõ. Nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay Điền Kiều Kiều, bà biết ngay tiền con mình kiếm được đã đi đâu.

Luật sư Triệu đặt túi hồ sơ xuống: “Bà Tần, bất kể là ai trong số vợ chồng bà kiếm được tiền, chỉ cần là tiền kiếm được sau khi kết hôn thì đều được coi là tài sản chung của vợ chồng. Luật sư của bà không nói với bà sao?”

Lâm Gia Mộc cười cười: “Con cái biếu tặng bố mẹ, mục này thuộc về chi tiêu bình thường của gia đình đúng không?”

“Theo tôi biết, nhà họ Tần không hề cần căn hộ này”.

“Con cái kính biếu bố mẹ có quan hệ gì với chuyện bố mẹ có cần hay không à?”

“Luật sư Lâm, cô không được ngụy biện với tôi, lí do này không thể dùng vững trước pháp luật”.

“Thật sao?” Lâm Gia Mộc cười nói: “Trịnh Đạc, pha trà xong chưa?”

“Xong rồi”. Hôm nay là một lần hiếm hoi Trịnh Đạc mặc sơ mi trắng và quần sẫm màu, nhưng vẫn không đeo cà vạt. Anh ta bưng khay trà đi ra, trên khay là ấm trà bằng tử sa và tám chén trà. Trịnh Đạc đặt khay xuống, rót đầy tám chén trà: “Mời uống trà”.

Thấy Trịnh Đạc vừa cao vừa to lại bị một phụ nữ sai khiến bưng trà rót nước, trên mặt vẫn phải giữ nụ cười, mẹ Trương Gia Kiệt cảm thấy không vừa mắt. Sau khi thoáng nhìn Trịnh Đạc, bà ta cầm chén trà lên uống một ngụm: “Tần Du này, không phải mẹ nói con, nhưng chuyện này con làm không đúng. Sao có thể tùy ý tiêu tiền như vậy chứ?”

“Mẹ, con nhớ lúc Gia Kiệt bàn chuyện mua nhà cho bố mẹ, mẹ đã nói mẹ chỉ có một đứa con trai là Gia Kiệt, lúc mua nhà viết tên ai cũng không có gì khác nhau, dù sao thì lọt sàng xuống nia, không mất đi đâu mà sợ. Vì vậy cứ viết thẳng tên bố mẹ để bố mẹ ở cũng yên tâm”. Tần Du cười nói, chính là vì câu này nên cô mới không nghĩ đến chuyện mua nhà mới cho bố mẹ chồng, giờ nghĩ lại thấy cũng may. Nếu lúc đó cô mua nhà cho hai người này mà không mua cho bố mẹ mình thì bây giờ thật sự phải tức chết.

“Chuyện này...” Mẹ Trương Gia Kiệt không ngờ Tần Du lại nói toạc chuyện này ra ở đây nên tức giận nói không nên lời.

Bố Trương Gia Kiệt nói: “Tần Du, con nói vậy thì cũng quá gượng ép”.

“Thế à?”

“Bố cũng biết Gia Kiệt có lỗi với con, bố mẹ cũng đã hỏi luật sư, theo luật hôn nhân và gia đình, Gia Kiệt nó phải bồi thường cho con. Vậy thế này, nó không cần tiền tiết kiệm nữa, nhưng nó phải có một nửa quyền sở hữu căn hộ này”.

“Xin lỗi, căn hộ này con cũng không thể cho anh ta được”. Tần Du nói: “Căn hộ này bố mẹ chỉ bỏ ra một trăm ngàn tiền hoàn thiện và mua đồ gia dụng, con có thể trừ tỉ lệ hao mòn...” Cô thoáng nhìn Lâm Gia Mộc: “Bây giờ còn giá trị bao nhiêu tiền?”

“Nhiều nhất là ba mươi ngàn”. Lâm Gia Mộc nhún vai: “Đây còn là giá hữu nghị. Cô biết đấy, đồ trang trí nội thất mất giá rất nhanh, đồ gia dụng còn mất giá nhanh hơn. Bàn ghế giường tủ mua tám chín năm trước, bây giờ đã đến thời kì hồng hóc rồi. À, ti vi cũng đã đổi thành tinh thể lỏng rồi, ti vi cũ bán được bao nhiêu tiền? Có được năm mươi tệ không?”

Luật sư Triệu cười: “Luật sư Lâm, bà Tần, hai người không thể suy nghĩ viễn vông như vậy. Căn hộ này vợ chồng bà mua sau khi cưới, cho dù bà Tần bỏ tiền và đứng tên thì cũng vẫn là tài sản chung của vợ chồng”.

“Thật sao?” Tần Du uống một ngụm trà, cười nói: “Quan điểm của chúng ta khác nhau như vậy thì có lẽ chỉ còn nước gặp nhau trước tòa”.

“Ra tòa thì ra tòa”. Mẹ Trương Gia Kiệt quát lớn.

“Bà Tần, kết quả phán quyết của tòa án cũng sẽ không có lợi với bà”. Luật sư Triệu nói.

Tần Du dùng ngón tay gạt một mảnh lá trà trong chén: “Ra tòa cũng phải xem chứng cứ”.

“Chứng cứ? Chứng cứ gì?” Luật sư Triệu nói. Thái độ của Tần Du cứng rắn như vậy, điều kiện đưa ra ngặt nghèo như vậy, còn có vẻ như đã tính toán từ trước, hiển nhiên là cô có chứng cứ.

“Trịnh Đặc”. Lâm Gia Mộc thoáng nhìn Trịnh Đặc.

Trịnh Đặc lấy túi máy tính đặt dưới bàn trà lên, rút ra một chiếc phong bì dày, cầm một xấp ảnh chụp trong phong bì ra vớt lên mặt bàn: “Mời các vị thưởng thức chứng cứ từ một đến ba trăm”.

Chỉ thoáng nhìn qua, Trương Gia Kiệt đã vợ đông ảnh lại không cho bố mẹ mình nhìn thấy: “Không... Không phải thẻ nhớ đã bị giẫm nát rồi sao?”

“Bây giờ có loại thẻ nhớ wifi có thể chuyển ngay ảnh chụp lên vùng lưu trữ đám mây”. Trịnh Đặc cười nói: “Xem đi, kĩ thuật chụp ảnh của tôi rất tốt, chụp hai người này rất rõ ràng, đầy đủ mọi góc độ luôn”.

12. Q.1 - Chương 12

Trích lời Gia Mộc: Pháp luật luôn bảo vệ người hiểu luật.

“Bây giờ có loại thẻ nhớ wifi có thể chuyển ngay ảnh chụp lên vùng lưu trữ đám mây”. Trịnh Đặc cười nói: “Xem đi, kĩ thuật chụp ảnh của tôi rất tốt, chụp hai người này rất rõ ràng, đầy đủ mọi góc độ luôn”.

“Những bức ảnh này chỉ có thể chứng minh ông Trương ngoại tình, mà chúng tôi cũng thừa nhận chuyện ngoại tình, hơn nữa vì ông Trương ngoại tình nên chúng tôi đồng ý để lại toàn bộ số tiền tiết kiệm cho bà Tần”. Luật sư Triệu nói. Chuyện tiền gửi trước khi đến ông ta đã trao đổi với nhà họ Trương và Điền Kiều Kiều. Một là giống như Tần Du nói, tiền mua quà biếu bố mẹ hoàn toàn có thể coi là chi tiêu bình thường chứ không phải tẩu tán tài sản. Hai là cho dù việc này được phán quyết là tẩu tán tài sản thì Tần Du cũng đã mua nhà, muốn đòi lại sẽ phải trải qua một trình tự pháp luật cực kì phức tạp. Ba là quả thật Trương Gia Kiệt là người mắc sai lầm trước, cho dù ra tòa phán quyết cũng sẽ được chia ít tài sản hơn, đến lúc đó bọn họ được không bằng mất. Vì vậy nhà họ Trương mới cần rằng nhận đau từ bỏ khoản tiền này.

“Vậy à? Nhưng chúng tôi vẫn muốn đưa ra bằng chứng”. Trịnh Đặc cầm điều khiển từ xa bật ti vi, lấy một chiếc USB ra: “Đây là bằng chứng của chúng tôi”.

Anh ta cắm USB vào ti vi, chạy file trên USB. Chưa được hai mươi giây, Trương Gia Kiệt đã nhảy dựng lên chạy tới rút phích điện ti vi, lại cướp lấy chiếc USB. Ba người bên Trịnh Đặc vẫn ngồi yên không nói một lời giống như không nhìn thấy.

Bố mẹ Trương Gia Kiệt chỉ nhìn thấy màn hình tối om, sau đó có người mở cửa, bật điện. Họ có thể đoán ra căn phòng trên ti vi là phòng khách bọn họ đang ngồi bây giờ, sau đó một nam một nữ đi vào, rồi ti vi bị Trương Gia Kiệt rút điện.

Mặt Trương Gia Kiệt đỏ tía, tức giận đến cả người run lên: “Tần Du, không ngờ cô lại ti tiện như vậy!”

“Trương Gia Kiệt, anh dẫn bồ về tận nhà, còn vật vã với con gái điểm như chó động dục từ sofa đến bàn ăn, đến giường ngủ của tôi, anh còn nói tôi ti tiện?”

“Các vị muốn dùng đoạn video này để đe dọa thân chủ của tôi?”

“Đe dọa à? Không, chúng tôi chỉ muốn nói rõ, nếu như ra tòa, chúng tôi sẽ đưa ra bằng chứng như thế nào”. Lâm Gia Mộc cười nói.

Luật sư Triệu đứng dậy cầm lấy túi tài liệu của mình: “Luật sư Lâm, cô quả nhiên rất lợi hại”.

Từ lúc vào cửa, luật sư Triệu đã bật máy ghi âm. Vừa rồi nếu Lâm Gia Mộc nói bọn họ sẽ công bố đoạn video này nếu nhà họ Trương không chịu giao hết tài sản cho Tần Du thì luật sư Triệu có thể lập tức báo cảnh sát, hơn nữa có thể kiện Tần Du tội tố tụng. Nhưng Lâm Gia Mộc chỉ nói là nếu ra tòa, đoạn video này có thể trở thành bằng chứng thì tính chất lập tức đã biến từ phạm pháp thành hợp pháp.

“Luật sư Triệu...” Điền Kiều Kiều ngăn cản ông ta.

“Tôi rút khỏi vụ án này”. Luật sư Triệu nói với Trương Gia Kiệt: “Ông Trương, tôi cho ông một đề nghị miễn phí. Bà Tần cần thứ gì, ông cứ cho bà ấy thứ đó”. Trương Gia Kiệt chắc chắn không đấu được với một phụ nữ như Lâm Gia Mộc.

“Chờ đã!” Đường như vừa hạ quyết tâm, Điền Kiều Kiều đứng dậy: “Nếu như là hai bên cùng ngoại tình thì sao?”

“Hai bên?” Tần Du thoáng nhìn Lâm Gia Mộc.

“Bằng chứng, mời đưa ra bằng chứng”. Lâm Gia Mộc cười ha ha đưa tay ra.

Điền Kiều Kiều lấy một xấp ảnh chụp trong túi xách ra: “Tôi vốn không có ý định mang ra”.

“Đã có bằng chứng thì phải mang ra. Luật sư Triệu, có đúng vậy không?” Lâm Gia Mộc vừa nói vừa cầm xấp ảnh đó: “A, Trịnh Đặc, anh cặp với Tần Du từ bao giờ thế?”

Trịnh Đặc cầm xấp ảnh lên xem. Đó là một loạt ảnh chụp anh ta lái xe đón Tần Du, còn có một vài tấm chụp chọn góc, thoát nhìn có vẻ như anh ta và Tần Du đang hôn nhau. Kỹ xảo chụp ảnh của lão Tiêu dạo này tiến bộ thật, không biết hẳn đã lừa được bao nhiêu tiền của Điền Kiều Kiều bằng những tấm ảnh này. Trịnh Đặc đã có công diễn xuất, ít nhất lão Tiêu cũng nên chia cho anh ta một nửa mới được. Xem tiếp mấy tấm bên dưới, tình hình đã hơi quá đà, đó là ảnh chụp bên ngoài khách sạn, Tần Du và anh ta đi vào khách sạn. Còn có một tấm giống như chụp trộm từ ngoài cửa sổ, anh ta và Tần Du đang nồng thắm trong phòng.

“Ai bán cho Điền tiểu thư những tấm ảnh này vậy?”

“Tần Du, cô cho rằng chỉ có cô biết tìm thám tử tư thôi à? Tôi cũng biết tìm chứ”. Điền Kiều Kiều hừ lạnh một tiếng: “Gia Kiệt, từ đầu cô ta đã gài bẫy anh, hai người này căn bản không phải bạn học của cô ta mà là thám tử tư cô ta thuê, lần trước Lâm Gia Mộc cũng cố tình vu oan cho em ở nhà hàng”.

Trương Gia Kiệt nhìn những tấm ảnh đó, sắc mặt cũng rất khó coi: “Tần Du, không ngờ cô lại là loại dâm phụ như vậy! Cô đúng là không biết xấu hổ!” Hắn quá tức giận, vì vậy tay cũng run lên. Vừa rồi xem video hắn cũng không tức giận thế này. Đối với hắn, cho dù hắn không cần Tần Du thì Tần Du cũng là người của hắn, Tần Du đi với người đàn ông khác chính là đã cắm sừng hắn.

“Biết trước anh sẽ tức điên như vậy thì tôi cũng nên cặp bồ thật cho vui”. Tần Du cười lạnh nói: “Chia cho tôi một nửa căn hộ? Anh tự hỏi lại mình đi, từ lúc chúng ta biết nhau đến giờ, tôi đã chi bao nhiêu tiền cho anh? Lại chi bao nhiêu tiền cho gia đình anh? Mua nhà, mua xe, tiền gửi ngân hàng, có thứ nào không phải là tôi khổ cực kiếm về? Biết thế tôi đã bao một thằng phi công, ít ra nó còn biết chiều tôi!”

“Tần Du, cô còn có mặt mũi không?”

“Trương Gia Kiệt, anh còn biết mặt mũi là gì cơ à?”

Thấy hai người lại cãi nhau ầm ĩ, luật sư Triệu đành phải ngồi xuống: “Bà Tần, bây giờ bà thừa nhận bà cũng ngoại tình chứ?”

“Tôi không thừa nhận”.

Trịnh Đặc nhìn tất cả tập ảnh rồi xòe ra làm quạt: “Số ảnh này chụp rất khá, ít nhất tôi trong ảnh cũng rất đẹp trai. Nhưng... ngoài mười tấm này, tất cả những tấm còn lại đều là Photoshop, trình độ Photoshop cũng rất tầm thường. Chẳng hạn như... Người đàn ông trong ảnh này không cao bằng tôi, để làm anh ta cao hơn, người chỉnh sửa ảnh đã phải kéo dài chân anh ta khiến đường chỉ gạch dưới nền cũng cong theo. Điền tiểu thư, hi vọng cô không phải bỏ tiền ra mua những bức ảnh này, nếu bỏ tiền mua thì thật sự là quá thiệt thòi”.

Nghe đến đó, Trương Gia Kiệt tỉnh táo hơn một chút: “Kiều Kiều...”

Điền Kiều Kiều không ngờ bằng chứng mình mang ra chẳng những vô dụng mà còn bị Trịnh Đặc chế nhạo một phen: “Anh còn muốn chối cãi?”

“Được rồi, nếu cô đã nhất quyết cho rằng đây là bằng chứng Tần Du ngoại tình thì chúng ta gặp lại ở trước tòa. Có điều, luật sư Triệu, anh nên nói rõ với họ về trình tự xác định bằng chứng của tòa án đi”.

Luật sư Triệu cầm tập ảnh lên, quả nhiên ngoài mười tấm là nguyên bản, mấy chục tấm còn lại đều có dấu vết Photoshop hoặc nhiều hoặc ít. Ngay cả một thường dân như ông ta mà còn phát hiện ra, những bức ảnh này đương nhiên không thể vượt qua thủ tục xác nhận bằng chứng của tòa án: “Tất cả bằng chứng là ảnh chụp và video đều phải nguyên bản, có nhân viên kỹ thuật kiểm tra. Chẳng hạn như hình ảnh bên anh đưa ra lúc này là hình ảnh đã được biên tập lại?”

“Đúng thế. Hình ảnh nguyên bản có thời gian rất dài, dữ liệu bốn camera truyền về tổng cộng lên tới 120 Gb. Chúng tôi sẽ cung cấp bản gốc cho tòa án kiểm tra, bên anh cũng có thể yêu cầu bên thứ ba kiểm tra”.

Điền Kiều Kiều không ngờ cung cấp bằng chứng cho tòa án cũng có trình tự phức tạp như vậy nên nhất thời nghẹn lời: “Ý cô là sẽ có rất nhiều người nhìn thấy đoạn video đó?”

“Rất nhiều người, hơn nữa tôi không thể bảo đảm trong nhiều người như vậy thì có ai là người có sở thích tung clip lên mạng hay không, cô biết đấy, xã hội mà...” Lâm Gia Mộc cười nói.

“Tôi...”

Mặc dù không xem hết video, cũng không nhìn thấy ảnh chụp, nhưng nhìn biểu hiện của Điền Kiều Kiều, bố mẹ Trương Gia Kiệt cũng biết ảnh Điền Kiều Kiều cung cấp là giả, còn trong chiếc USB Trương Gia Kiệt đã rút ra thì có lẽ là đoạn ghi hình con trai mình và Điền Kiều Kiều hẹn hò thật.

“Các người sẽ bị kiện ra tòa”. Mẹ Trương Gia Kiệt nói nhỏ.

“Chúng tôi cung cấp bằng chứng cho tòa án, vì sao lại bị kiện ra tòa? Đúng rồi, tôi còn biết mấy người bạn bên truyền thông, nếu bà không tin chúng tôi thì cũng có thể kể khổ với họ”.

Bố Trương Gia Kiệt đứng lên. Con trai ông dù sao cũng là đàn ông, không thể trở thành trò cười trong mắt người khác được, càng không cần phải nói đến chuyện đoạn ghi hình đó sẽ bị lan truyền ra ngoài như lời Lâm Gia Mộc nói, như vậy thì vợ chồng ông còn mặt mũi nào nữa? Ông vỗ đùi đứng dậy: “Chúng tôi không cần nhà, chúng tôi cũng không cần tiền gửi nữa. Trương Gia Kiệt, nếu mày còn là thằng đàn ông thì cứ trắng tay mà đi”.

Trương Gia Kiệt cắn răng. Bây giờ bằng chứng đều nằm trong tay người ta, nếu như đoạn video bị đưa ra tòa án, cho dù sau đó không bị lan truyền ra ngoài thì mình cũng không còn mặt mũi nào để sống tiếp nữa: “Tôi đồng ý”.

“Vậy anh kí tên vào thỏa thuận đi”. Lâm Gia Mộc mang thỏa thuận li hôn trước đó Tần Du đã chuẩn bị ra: “Tám giờ sáng thứ hai đến Phòng dân chính làm thủ tục được không?”

Trương Gia Kiệt cầm tờ thỏa thuận chỉ có một trang rưỡi lên, lật xem một hồi. Tất cả mọi tài sản đều được liệt kê cụ thể. Hết mất nhà, mất xe, mất tiền, mất hết... Hơn nữa trong thỏa thuận còn nói rõ nguyên nhân li hôn là người chồng ngoại tình. Hắn cắn răng, kí tên vào thỏa thuận.

Mười giờ sáng thứ hai. Quán trà Phượng Hoàng.

Tần Du lấy năm mươi ngàn trong túi xách ra giao cho Lâm Gia Mộc: “Cảm ơn!”

Lâm Gia Mộc cầm lấy hai mươi ngàn: “Thừa rồi”.

“Ba mươi ngàn còn lại là tôi cảm ơn, cảm ơn chị!”

“Vậy thì tôi xin nhận”. Lâm Gia Mộc thích tiền, đây là chuyện mọi người đều biết. Cô cầm lấy ba mươi ngàn còn lại: “Nếu có bạn bè họ hàng, hoặc chính cô lại cần giúp đỡ thì nhớ call cho tôi!”

“Vậy tiền hoa hồng môi giới thế nào?”

“10%”.

“Chị họ tôi cũng nhận được 10% à?”

“Cô ấy? Ha ha, ha ha ha ha...” Lâm Gia Mộc cười khan mấy tiếng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Điền Kiều Kiều không rời khỏi thành phố này, thật sự là đáng tiếc”.

“Ai bảo thế? Cô ta rời khỏi rồi”. Lâm Gia Mộc xem thời gian: “Khoảng nửa tiếng trước, đi xe lửa. Cô ta quen một người giàu có, đẹp trai trên mạng. Người đó mời cô ta đến Hải Nam gặp mặt, cô ta đi luôn không chút do dự”.

“Giàu có, đẹp trai?”

“Đúng vậy”. Lâm Gia Mộc chớp chớp mắt. Trên mạng luôn có một số người giàu có, đẹp trai, chỉ có điều không biết giàu thật hay giàu giả thôi. Nếu là giả, có mất cả người lẫn của cũng là chuyện bình thường. Trong tay Lâm Gia Mộc lúc nào cũng có mấy tài khoản QQ và weibo của những tên giàu có, đẹp trai giả hiệu, vì vậy mỗi lần một chút là chuyện quá dễ dàng. Còn có bị lừa hay không và bị lừa tới mức độ nào thì phải xem bản lĩnh của Điền Kiều Kiều.

%%%%%%%%

Còn 1 chương ngoại truyện nữa là hết quyển 1.

13. Q.1 - Chương 13: Chương 13 (ngoại Truyện)

Hạ Trung An đưa tay bắt tay Tần Du: “Tiểu thư Tần, mong lần sau chúng ta lại được hợp tác vui vẻ”.

“Tổng giám đốc Hạ, ngài là bạn thân của sếp tôi, chúng tôi có mỗi làm ăn nào cũng phải nhớ đến ngài mà”.

“Không biết nếu tôi dụ dỗ nhân viên của ông ấy thì ông ấy có còn coi tôi là bạn nữa không?” Hạ Trung An nói nhỏ.

“Ha ha”. Tần Du trả lời bằng một nụ cười xã giao. Cô đã từng quá nhiều lần đến những cuộc hẹn như thế này.

“Làm ở đó lâu rồi, những người không bằng cô cũng đã thăng chức, chẳng lẽ cô không có suy nghĩ gì à?”

“Bây giờ tôi vừa mới li hôn...” Hình như ông chủ cho rằng sau khi li hôn cô sẽ không còn phải lo nghĩ cho gia đình, sẽ tập trung vào công việc, vì vậy việc thăng chức cũng chỉ là sớm hay muộn.

“Nhưng ông ấy cũng chưa chắc sẽ cho cô thăng chức sớm...” Hạ Trung An đưa một tấm danh thiếp: “Rảnh rồi chúng ta liên lạc nhé”.

Tổng giám đốc Phùng cười ha ha xuất hiện gần chỗ hai người: “Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế? Tiểu thư Tần của chúng tôi vừa mới được tự do, Tổng giám đốc Hạ có ý định gì không?”

“Chỉ sợ tiểu thư Tần không chịu”.

“Chịu hay không là do mình chứ không phải người ta”. Tần Du nhận lấy danh thiếp, viết một dãy số điện thoại vào mặt sau.

Hạ Trung An cười títt mắt đưa tay lên tai làm động tác gọi điện thoại rồi mới đi.

Hạ Trung An chắc chắn không phải một người đẹp trai, lúc trẻ ngoại hình cũng không có gì ấn tượng, chỉ có thể nói là khi đến tuổi trung niên vẫn giữ được dáng người rất chuẩn, khí chất cũng rất không tầm thường, vì vậy nên rất dễ nhìn. Có những người đàn ông đến tuổi bốn mươi mới lộ ra vẻ hấp dẫn nên có.

Nghĩ đến những thành tích huy hoàng tên phương diện ăn chơi của ông ta, Tần Du lắc đầu, cô không dám chọc vào loại đàn ông như vậy.

Nhưng không ngờ khi hết giờ làm việc, Hạ Trung An lại gọi điện thoại cho cô.

“A lô!”

“Tôi chờ tiểu thư Tần gọi điện mãi mà không thấy”.

“Tổng giám đốc Hạ, ngài đừng nói đùa”.

“Tôi nói thật. Một người như cô những như một món hàng best-seller, một khi xuất hiện trên thị trường là phải hạ thủ ngay, nếu không sẽ bị người khác tranh mất”.

“Ha ha, tôi nghe nói Tổng giám đốc Hạ không bao giờ đánh bắt ven bờ, không biết ngài muốn tôi làm việc cho ngài hay là muốn theo đuổi tôi?”

“Không đánh bắt gần bờ là vì sợ khó cắt đứt, nhưng nếu là tìm vợ thì không phải lo việc này. Thế nào, có hứng thú làm bà chủ hay không?”

“Không có”.

“Đừng trả lời nhanh như vậy. Đây là lần thứ hai cô làm tôi đau lòng đấy”.

“Lần thứ hai?”

“Chuyện của Trương Gia Kiệt, nếu cô tin tưởng tôi, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ sa thải hắn ngay mà không nói một lời. Nhưng cô lại lựa chọn tự mình giải quyết, đúng là càng nghĩ càng đau lòng. Trong lòng cô, tư cách đạo đức của tôi thấp như vậy cơ à?”

“Ngài nói xem!”

“Chắc là thế, nhưng dù sao cũng mong cô cho tôi một cơ hội”.

“Không phải ngài vừa nói rồi sao? Tôi là hàng đã đưa ra thị trường, đương nhiên là hoan nghênh người mua, không chỉ là ngài mà còn là tất cả những người độc thân từ hai mươi đến năm mươi tuổi. Tôi không có điều kiện đặc biệt về tuổi tác”. Tần Du bật cười.

“Vậy thì... Tiểu thư Tần có bằng lòng qua lại với tôi trên tiền đề tiến tới hôn nhân hay không?”

“Ha ha ha ha... Tổng giám đốc Hạ, ngài xem phim Hàn nhiều quá đấy... Đáp án là không...”

“Còn đáp án của tôi là tôi sẽ không từ bỏ, nhân tiện, câu đó tôi xem trong phim Nhật”.

Một năm sau.

Trương Gia Kiệt không biết đây là lần thứ mấy mình phỏng vấn thất bại. Người nhận hồ sơ xem những nơi từng làm việc của hắn, chuyện bị đuổi việc cũng không giấu được. Có một số người đồng ý cho hắn cơ hội phỏng vấn, có một số người thì thậm chí mời hắn về luôn.

Công ty hắn đến xin việc cũng càng ngày càng nhỏ, từ tập đoàn lớn đến những công ty trước đây hắn không thèm nhìn một mắt, từ lương tháng mười ngàn đến sau này sẵn sàng cạnh tranh những công việc lương tháng ba ngàn với đám sinh viên vừa tốt nghiệp. Nhưng dù vậy hắn vẫn không thể xin được việc làm.

Hắn ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng trước mắt. Trước đây hắn cũng từng là một thành viên ưu tú trong số nhân viên này, bây giờ xoay sở thế nào hắn cũng không vào được cửa công ty.

“Jay?” Đã lâu rồi không có ai gọi hắn như vậy. Trương Gia Kiệt xoay người, nhìn thấy phó tổng giám đốc Lê.

“Phó tổng giám đốc Lê...”

“Đừng gọi tôi là phó tổng giám đốc, tôi đã rời khỏi công ty rồi”.

“Sao?” Lúc đầu phó tổng giám đốc Lê cố tình hại hắn chính là để giữ ghế cho chắc.

“Vợ cậu... Không, vợ cũ của cậu đúng là lợi hại, bây giờ đã là Phó tổng giám đốc thường trực của công ty chúng ta rồi. Tôi không có cơ hội thăng tiến nên đương nhiên phải đi thôi”.

“Anh nói là Tần Du?”

“Đương nhiên rồi. Cô ấy còn là vợ chưa cưới của Tổng giám đốc Hạ, tháng sau sẽ làm đám cưới... Bây giờ cô ấy đã có thai hai tháng, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Bây giờ Tổng giám đốc Hạ đang bận một dự án, nghe nói sau khi kết hôn, toàn bộ công ty quảng cáo đều do cô ấy phụ trách”.

Trương Gia Kiệt nghe ông ta nói tất cả về Tổng giám đốc Hạ và Tần Du, chỉ cảm thấy hết thảy giống như ảo mộng, không biết là thật hay giả. Người phụ nữ hần vút bỏ như giày rách lại bất ngờ trở thành bà xã của Tổng giám đốc...

“Jay này, nể tình tôi nợ cậu một vụ, tôi cho cậu một lời khuyên. Đừng tìm công việc trong lĩnh vực quảng cáo ở thành phố A nữa, không tìm được đâu. Cho dù bọn họ có cho cậu cơ hội phỏng vấn cũng chỉ là để muốn nhìn xem mặt mũi cậu thế nào thôi”.

Trương Gia Kiệt còn đang đắm chìm trong mất mát, thì ra trong mắt người khác, hần mới là người bị vút bỏ, hần mới là trò cười thật sự.

Lúc hần và Tần Du mới lấy nhau, cả hai đều vừa bước chân vào xã hội. Thời nghèo khổ không có tiền ra ngoài hẹn hò, ngày Valentine hay kỉ niệm ngày cưới chỉ có thể mua đồ ăn về nhà tự nấu nướng. Hai người đều không giỏi nấu nướng, đồ ăn không cháy thì cũng nửa chín nửa sống, nhưng họ vẫn hạnh phúc khi ở bên nhau. Vậy mà sau này... Khi bọn họ có tiền, tất cả cũng thay đổi theo.

Một năm nay, bố mẹ không ít lần nhắc đến Tần Du trước mặt hần, nếu như hần không ngoại tình, vẫn chung thủy với Tần Du thì cả hần và gia đình đều không đến nỗi như bây giờ. Sau đó đề tài lại chuyển thành mắng chửi Điền Kiều Kiều là hồ li tinh. Sau đó nữa, họ bảo hần đi tìm Tần Du, hần gần quan hệ với Tần Du. Tần Du đã đến tuổi này, cho dù điều kiện kinh tế rất tốt cũng khó có thể coi như. Nhưng Trương Gia Kiệt vẫn không chịu. Tuy thế hần vẫn ôm một ảo tưởng, đó là có một ngày hần “nghĩ thông suốt”, thành tâm thành ý xin lỗi Tần Du, hai người vẫn có thể tái hợp, tất cả sẽ trở lại nguyên trạng. Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại, hần vẫn có thể nói lại duyên xưa. Nhưng... thì ra hần đã không thể chạy lại được nữa...

Trương Kỳ là một cô gái xinh đẹp, gương mặt luôn trang điểm đúng kiểu thịnh hành nhất, dù mặc đồng phục của salon nhưng vẫn phải may bó sát người. Bộ đồ màu đen bó chặt lấy thân hình cô làm lộ rõ ba vòng với tỉ lệ vàng. Bàn tay làm móng kiểu châu Âu len lỏi giữa mái tóc ngắn màu nâu, chiếc kéo sáng lấp lánh bay múa vẽ ra những đường cong đẹp mắt.

“Hôm nay bạn đến thật không khéo, Tần Du vừa rời khỏi đây không đến mười phút, cô ấy cũng cắt tóc rồi...”

“A, cắt rồi à? Sau khi xong vụ của cô ấy một năm trước, tớ vẫn chưa từng gặp lại cô ấy”.

“Cô ấy muốn cắt nhưng chồng cô ấy không chịu. Hạ Trung An là người có mắt thẩm mĩ nhất trong số các khách hàng nam của tớ, mà ông ta cũng rất tinh tế. Cuối cùng con ngựa hoang Tần Du cũng tìm được người có thể thuần phục cô ấy rồi”.

“Con ngựa giống Hạ Trung An ấy à? Đã ngoan ngoãn hơn chưa?”

“Ông ta cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, còn có thể lông bông được bao nhiêu năm? Ông ta theo đuổi Tần Du chính là vì muốn ổn định. Hôn nhân mà, đôi khi chỉ là vậy thôi”.

“Tần Du biết chứ?”

“Ông ta nói thẳng trước mặt tớ và Tần Du. Một người từng trải như ông ta đã gặp không biết bao nhiêu cảm dỗ, một khi đã muốn ổn định thì sẽ không còn chuyện gì có thể làm ông ta dao động nữa, chính thế lại hợp với Tần Du. Tần Du cũng không phải một cô bé nhất tâm theo đuổi tình yêu lãng mạn, hai người bọn họ đến với nhau chính là nỗi nào vùng ấy. Sự đời chính là như vậy, nếu sớm mười năm, chắc chắn Tần Du không coi Hạ Trung An ra gì, Hạ Trung An cũng không để ý đến một Tần Du ngây thơ. Bây giờ hai người gặp nhau xem như gặp đúng người đúng lúc”.

“Tần Du thế nào?”

“Cô ấy nói Hạ Trung An là người đàn ông có thể làm cho cô ấy trưởng thành, cũng là người đàn ông có thể trao đổi nhiều chuyện với cô ấy. Cho dù cuộc hôn nhân này lại thất bại lần nữa thì cô ấy vẫn không hối

hận”. Trương Kỳ nói.

Nhưng Lâm Gia Mộc biết lần này Tần Du sẽ không thất bại.

Hai người đang nói chuyện, chợt ti vi đưa tin về một vụ án, một bóng người quen thuộc thoáng hiện lên trên màn hình ti vi: “Trương Kỳ, cho to lên một chút”.

Trương Kỳ cầm điều khiển tắt chế độ tĩnh âm, thấy ti vi đang đưa tin về vụ án một cô gái bị lừa tiền lừa tình, sau khi phát hiện mình bị lừa chẳng những không báo công an mà lại thông đồng với kẻ lừa mình đi lừa những người khác, bây giờ cả hai vừa bị bắt.

“Cô ta là...” Trương Kỳ khẽ cười.

“Là Điền Kiều Kiều”.

Điền Kiều Kiều trên ti vi mặc áo tù màu lam, đang khóc nức nở với phóng viên. Lâm Gia Mộc thề cô không ngờ sẽ khiến Điền Kiều Kiều rơi xuống tình cảnh này, nhưng nhìn thấy cô ta như vậy, Lâm Gia Mộc vẫn rất vui.

“Gieo nhân nào thì gặt quả nấy, đáng đời”. Không đợi phóng viên nói gì thêm, Trương Kỳ đã tắt ti vi: “Buổi tối bạn có việc gì không? Một người bạn mở quán bar cho tớ mấy vé VIP...”

“Bạn muốn mời tôi hay là muốn mời Trịnh Đạt?”

“Ha ha, mời cả hai mà”.

“Quán GAY ấy à?”

“Ha ha, đâu phải tớ chỉ biết mỗi quán GAY?”

“Vậy tớ không gọi Trịnh Đạt đâu, hai chúng ta đến tán trai”.

“Bạn biết không, trong mắt đám gay, Trịnh Đạt chính là cực phẩm. Cao, to, đẹp trai, đàn ông xịn. Bốn tiêu chuẩn này đủ làm bất cứ thằng gay nào mê như điên rồi”.

“Thôi đi, Trịnh Đạt đã nói rồi, anh ta không để bạn lừa nữa đâu, có chết cũng vẫn phải là đàn ông”.

“Bạn với anh ta là...”

“Bạn”.

“Lãng phí, lãng phí quá...”

“Nói chuyện Tần Du đi. Cô ấy thật sự sẽ cưới Hạ Trung An à?”

“Đánh trống lảng vụng quá đấy người đẹp ạ. Nhưng thôi, tha cho bạn đấy. Đương nhiên là Tần Du sẽ cưới, nếu cô ấy còn không sinh con thì sau này sẽ thành sản phụ lớn tuổi mất, mà sinh trước khi cưới thì dì Ba dưỡng Ba sẽ tức chết. Hạ Trung An cũng rất lợi hại, trước khi cưới đã kí hợp đồng với Tần Du, nếu hai người li hôn vì ông ta ngoại tình thì tất cả tài sản đều thuộc về Tần Du”.

“Thật không?”

“Ông ta dám kí chứng tỏ ông ta sẽ không ngoại tình nữa. Mà ông ta cũng biết bạn, bây giờ dì dưỡng tớ đang vui như tết, Tần Du tái hôn mà còn lấy được người tốt như vậy. Chỉ khổ cho tớ, năm nay có khi phải ra nước ngoài ăn tết mới có thể trốn không bị họ hàng hỏi tội mất”. Trương Kỳ vỗ vỗ đầu Lâm Gia Mộc: “Đổi màu tóc đi, tớ mới nhập thuốc nhuộm mới, loại sản xuất từ thảo dược thiên nhiên, không làm tổn thương tóc và da đầu”.

“Được. Lần này đổi thành tóc đỏ, đỏ rực, đỏ như lửa luôn”.

Trích lời Gia Mộc: Khi bạn tuyệt vọng với hôn nhân, luôn có người nói với bạn rằng phụ nữ li hôn sẽ không còn giá trị gì nữa, không có ai cần một người đã li hôn cả. Nếu bạn cho rằng giá trị duy nhất của bạn chính là “có người cần” thì bạn cứ nín giữ cuộc hôn nhân chỉ còn lớp vỏ đồ đi. Nhưng nếu bạn cho rằng cuộc đời bạn vẫn còn rất dài, sẽ còn có rất nhiều thứ đáng giá, bạn tự tin vào bản thân, vậy thì hãy đi ra, đi ra khỏi chiếc lồng giam đó. Có thể sau đó cũng chưa chắc đã có một người tuyệt vời đến với bạn, nhưng cuộc sống

của bạn nhất định sẽ tốt hơn khi ở trong lồng giam một ngàn lần.

14. Q.2 - Chương 14

Trích lời Gia Mộc: Tất cả những “người ta” bình thường, một khi con gái đến hai mươi lăm tuổi, nhất định cha mẹ sẽ vội vã tìm cách gả ra ngoài.

Cho dù một người mạnh mẽ như Lâm Gia Mộc thì cũng có khắc tinh, may mà vị khắc tinh này không sống cùng một thành phố với Lâm Gia Mộc, hơn nữa còn cách đây cả trăm núi ngàn sông. Cho dù có hạ đạt chỉ thị cao nhất thì cũng chỉ có thể thông qua điện thoại.

Nhìn thấy Lâm Gia Mộc cau mày, đưa điện thoại ra xa tai mười xen ti mét, tiếng nói chuyện trong điện thoại to đến mức người ngồi cách xa vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng nhưng Lâm Gia Mộc vẫn không dám tắt máy, Trịnh Đặc đã biết ngay người ở bên kia điện thoại là ai.

Trịnh Đặc cầm điện thoại, bật chương trình đếm giờ. Sau 5 phút 42 giây, âm thanh trong điện thoại mới trở lại bình thường, Lâm Gia Mộc cũng đưa điện thoại lại gần hơn một chút: “Mẹ yên tâm, đến sinh nhật mẹ con nhất định sẽ dẫn Trịnh Đặc về ẹ đích thân kiểm tra...”

“...”

“Lần này tuyệt đối là thật... Nếu không phải thì mẹ cứ cắt con như cắt bánh ngọt cũng được... Mẹ...”

“...”

“Dì Năm à? Con chưa đến nhà dì chơi... Vâng, con phải tới văn an thường xuyên... Đúng, không thể gọi là văn an, quá khách sáo, phải nói là tới thăm... Vâng, con sẽ mua hoa quả... Vâng, mua thuốc bổ... Cái gì? Dì Năm ốm rồi à? Vậy thì dì đang cần... Vâng, con đi ngay, bạn trai con cũng đi... Vâng... Vâng... Con sẽ khuyến bảo dì... Vâng ạ, con nhất định sẽ hỗ trợ...”

Lâm Gia Mộc bỏ chiếc điện thoại nóng bỏng xuống, cầm lấy bình nước trên bàn rót nước, uống một hơi hết nửa cốc. Thấy Trịnh Đặc định nói gì đó, cô gờ ba ngón tay lên lắc lắc. Trịnh Đặc gật đầu, lại rót đầy nước cho cô. Lâm Gia Mộc lại uống hơn nửa cốc nữa, nói chuyện với mẹ thật sự là vừa hại não vừa hại sức khỏe.

Ba phút sau, cuối cùng Lâm Gia Mộc cũng thở được bình thường: “Là điện thoại của mẹ em”.

“Biết rồi”.

“Mẹ bảo em đi thăm dì Năm...”

“Cô Trương ấy à...” Trịnh Đặc tỏ vẻ thông cảm. Dì Năm của Lâm Gia Mộc sống ở thành phố A, chỉ cách văn phòng tư vấn khoảng năm trạm xe buýt, nhưng trừ ngày lễ ngày tết không thể không đến, còn lại Lâm Gia Mộc luôn luôn kính nhi viễn chi. Không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì dì Năm này có sở thích mai mối mãnh liệt, vậy mà cháu gái đã hơn ba mươi còn chưa cưới chồng quả thực là chuyện vô cùng nhục nhã. Bà nhất định phải giải quyết chuyện này, phải bắt Lâm Gia Mộc lấy chồng. Sau đó Lâm Gia Mộc sốt ruột quá, phải dẫn Trịnh Đặc đến giới thiệu là bạn trai cô nên tình hình mới dịu bớt. Tuy nhiên một vấn đề mới lại xuất hiện, dì Năm tiến hành một vụ hỏi cung cực kì tàn ác đối với Trịnh Đặc, hơn nữa căn cứ vào lời cung khai của Trịnh Đặc, dì Năm lần theo các đầu mối, cuối cùng nắm rõ toàn bộ chi tiết về anh ta. Kết luận của dì Năm là tên nhóc này có gia đình không tốt, xuất thân có vấn đề, nhưng bản thân vẫn chấp nhận được. Dù sao Lâm Gia Mộc cũng đã hơn ba mươi, thôi thì chín bỏ làm mười...

Một nhân vật cỡ này, đừng nói Lâm Gia Mộc không muốn đến gần bà, ngay cả một người đàn ông cao năm thước như Trịnh Đặc cũng không muốn gặp lại.

“Dì Năm ốm rồi”.

“Sao?” Nhớ lại vụ hỏi cung của cô Trương đó, Trịnh Đạc mỉm cười, nụ cười lại biến thành vẻ lo lắng dưới ánh mắt nghiêm túc của Lâm Gia Mộc: “Bệnh gì?”

“Cao huyết áp... Nghe nói là bị Chân Chân làm tức giận quá mức”.

“Con bé Chân Chân đó...” Cô nàng em họ Chân Chân của Lâm Gia Mộc này cũng là một người thú vị, tuổi tròn hai mươi lăm, chăm chỉ học hành, rất có kiến thức, có điều tư tưởng không thật sự ăn nhập với hiện thực. Bây giờ Chân Chân cũng là một giáo viên nhân dân, suốt ngày chỉ trích Lâm Gia Mộc chọn nghề chia rẽ gia đình người khác, nhưng khi nói đến những chuyện khác thì cô và Lâm Gia Mộc vẫn rất hợp nhau. Tuy nhiên dạo này Lâm Gia Mộc rất bận nên hai người cũng đã lâu lắm không gặp nhau: “Cô ấy làm gì mà dì Năm lại giận? Không lấy chồng à? Cô ấy vẫn còn trẻ mà...”

“Nó muốn lấy chồng”. Lâm Gia Mộc nói: “Nghe nói là bạn khóa trên đại học, hai người vẫn yêu nhau bí mật, năm nay cuối cùng hẳn ta cũng được thăng chức làm giám đốc bán hàng của một công ty thương mại nên mới công khai với dì Năm”.

“Không tồi đấy chứ?”

“Em cũng cảm thấy như vậy...” Lâm Gia Mộc lắc đầu: “Không biết vì sao dì Năm em nhất quyết không đồng ý, còn đổ bệnh vì tức giận quá mức nữa”.

“Đúng là không giống thái độ bình thường của dì Năm em...” Từ khi cô giáo Trương biết tài khoản QQ của Lâm Gia Mộc, bà đã không ít lần viết lên tường nhà cô các bài về gái già gái ế để Lâm Gia Mộc phải suốt ruột lấy chồng. Bây giờ con gái bà muốn lấy chồng sớm thì bà phải rất vui vẻ mới đúng.

“Chiều nay có hẹn không?”

“Chỉ có một vụ bắt quả tang ngoại tình nhưng hẹn gặp vào buổi tối”.

“Mua ít hoa quả, chúng ta đi thăm dì Năm em”.

“Đúng rồi, mẹ em có mấy chị em gái tất cả?” Trịnh Đạc hỏi.

Lâm Gia Mộc giơ một bàn tay ra, suy nghĩ một chút lại giơ thêm tay kia: “Chị em ruột có năm, tính tất cả chị em họ bên nội thì là mười hai, chị em bên ngoại thì có tám...”

“Trời ạ...”

“Còn anh em trai thì chỉ có bác cả, hai anh em bên nội, bên ngoại thì hơn nhiều, có bốn người... Nhưng nhiều người như vậy lại đều sinh con gái, khi hợp họ hàng quả thật chính là một nữ nhi quốc”. Lâm Gia Mộc bốp trán: “Một phụ nữ bằng năm trăm con vịt, anh tự tính đi”.

Trịnh Đạc gượng cười mấy tiếng, cuối cùng anh ta cũng biết tại sao Lâm Gia Mộc lại luyện được khả năng ăn nói như thế, đúng là người có kinh nghiệm chiến đấu dày dạn: “Thảo nào mỗi lần ăn tết em đều tìm lí do để không về nhà...”

Dì Năm của Lâm Gia Mộc họ Trương, tên là Nhã Lệ. Vì bà là một giáo viên nhân dân vĩ đại nên mọi người đều gọi bà là cô Trương hay cô giáo Trương. Lúc này cô giáo Trương đang nắm tay Lâm Gia Mộc khóc nức nở: “Nó là giáo viên đã vào biên chế, công việc bao nhiêu người mơ ước, vậy mà lại muốn lấy một thằng bán hàng. Không phải dì kì thị nghề nghiệp, nhưng những người làm nghề kinh doanh bán hàng đa số đều đa tình, lại hay uống rượu, ngoài khả năng ăn nói ra thì không còn điểm tốt nào cả. Nhà nó lại ở nông thôn, còn không phải nông thôn bình thường mà là vùng núi, nghe nói là nơi heo lánh heo hút, vùng thâm sơn cùng cốc không có cả xe đồ. Trong nhà còn có hai em trai một em gái, hai em trai đều đang học đại học, đều cần nó nuôi ăn học. Dì hỏi nó chuyện mua nhà, nó nói tạm thời chưa mua nổi, phải thuê nhà. Dì hỏi nó có tiền gửi ngân hàng hay không, nó nói năm ngoái bố nó bị ốm, tiền gửi tiêu hết rồi. Hai em trai nó còn phải đi học, quanh năm suốt tháng không dành dụm được đồng nào... Cháu nói xem, Chân Chân có thể sống được một cuộc sống vất vả như thế không? Nhưng Chân Chân lại nhất quyết đòi lấy thằng đó, nó bảo nhà dì có nhà rồi, xe dì cũng mua cho nó rồi, vậy là vợ chồng nó cũng có nhà có xe như ai, hay là dì tiếc của không chịu cho vợ chồng nó? Những thứ đó dì đều cho nó, nhưng dì lo sau này nó phải nặng gánh gia đình. Gia Mộc, cháu hiểu rõ chuyện của dì mà, đừng cháu cũng là người ở nông thôn, suốt mấy chục năm nhà dì trở thành nơi tá túc của tất cả họ hàng nhà đừng cháu mỗi khi có việc đến thành phố A. Lúc đó tiền lương

giáo viên thấp lằm, dì dành dụm mãi mới được mấy đồng, vừa nói sẽ mua thứ gì đó là họ hàng dượng cháu ở nông thôn lại đến vay luôn. Lúc đầu dì nể tình nên cũng cho vay, nhưng có vay mà không có trả, sau đó dì cãi nhau với dượng cháu một trận, suýt nữa li hôn, sau đó tình hình mới đỡ hơn một chút. Dù thế dượng cháu vẫn giấu dì cho họ hàng vay không biết bao nhiêu tiền. Sau đó Chân Chân lớn dần, điều kiện sống ở nông thôn cũng tốt hơn một chút nên gia đình dì mới đỡ vất hơn. Dì sợ Chân Chân lại đi theo vết xe đổ của dì...”

Lâm Gia Mộc không nói gì, chỉ vỗ vỗ mu bàn tay bà an ủi. Trong chuyện này, cô thật sự không biết là tình yêu quan trọng hay là bánh mì quan trọng.

“Cũng có thể nó là một người sống có trách nhiệm, Chân Chân lấy nó sẽ được hạnh phúc”.

“Hạnh phúc cái gì? Hai em trai nó một đứa học năm đầu, một đứa học năm thứ tư. Nó còn nói đứa học năm thứ tư là học trường y, còn phải học lên cao học nữa. Đứa học năm đầu lại học trường dân lập. Nó còn có một em gái cũng đã mười lăm tuổi, nghe nói học tập cũng rất tốt. Càng không cần phải nói đến bố nó đã không còn khả năng lao động sau khi ốm nặng, không làm được cả mấy sào ruộng ở nhà nữa. Mẹ nó cũng bị bệnh mãn tính, thường xuyên phải vào thành phố khám bệnh. Cháu nói xem, một năm nó phải kiếm được bao nhiêu mới có thể lấp đầy cái động không đáy này? Nó không lấp được thì Chân Chân phải lấp, Chân Chân không lấp được thì lại đến lượt dì...”

“Ôi...” Biết nói thế nào đây? Nói Triệu Chân Chân quá ngốc? Hay là nói dì Năm quá thực dụng? Chân Chân mới hai mươi lăm tuổi, coi tình yêu là trên hết, chảo lửa vạc dầu cũng nhảy, đây là chuyện bình thường. Dì Năm trải qua quá nhiều chuyện, có thể tỉnh táo nhìn thấy những gian khổ phía sau cuộc hôn nhân này, không cho con gái lấy chồng, đây cũng là chuyện bình thường nốt.

“Chân Chân nó đòi dì cho nó nhà à?”

Việc này lại khiến Lâm Gia Mộc xem thường. Chân Chân sẵn sàng trả giá cho tình yêu, coi tình yêu là trên hết, vậy thì tự mình phải phấn đấu, vì sao còn làm liên lụy đến gia đình mình?

“Nó nói trước đây dì đã bảo sẽ cho nó căn hộ dì mới mua. Căn hộ đó dì mua năm ngoái, còn chưa trả hết tiền vay ngân hàng”.

“Vậy là nó sẽ tự trả số tiền vay ngân hàng đó?”

“Nó...” Cô giáo Trương bật khóc: “Nó có muốn tự trả dì cũng không nỡ để nó trả...”

“Vậy là nó không đúng rồi. Nó vì tình yêu, trả giá cho tình yêu, nhưng lại hút máu cha mẹ mình thì có gì là tài giỏi?”

“Vốn dì cũng định giúp nó, nhà cửa dì không để ý, dĩ vãng dượng cháu chết rồi thì tất cả đều là của nó. Nhưng nó còn nói phải ghi cả tên bạn trai nó vào sổ đỏ nữa”.

“Đây là ý của bạn trai nó à?”

“Nó nói đây là ý của nó, ôi, đứa con ngốc nghếch của dì!” Cô giáo Trương nhìn Trịnh Đặc này giờ vẫn yên lặng: “Nếu bạn trai nó giống như Trịnh Đặc, trong nhà không có tiền, cũng không còn người thân, nhưng lại vừa giỏi giang vừa lễ phép thì dì cũng chịu. Hai vợ chồng dì dành dụm được chút vốn liếng, không cho nó thì cho ai? Nhưng bây giờ...” Bây giờ vấn đề không phải là cho Chân Chân, mà là có khả năng sẽ bị người khác giành mất, đáng sợ nhất là... “Bây giờ lòng người khó đoán, dì sợ thằng kia nó khâm khá lên rồi lại trở mặt, thế thì Chân Chân nó... Gia Mộc, cháu rất hiểu chuyện, cũng rất hiểu lòng người. Cháu phải giúp dì Năm khuyên bảo Chân Chân. Nếu không khuyên nổi thì tốt nhất phá hỏng chuyện này. Người khác trả bao nhiêu tiền dì trả ngần ấy. Không! Dì trả gấp đôi!”

“Dì Năm, làm sao cháu có thể lấy tiền của dì được. Cháu sẽ cố hết sức...” Lâm Gia Mộc lại không dám nói mình sẽ cố hết sức để phá hỏng cuộc hôn nhân này: “Cháu sẽ điều tra chi tiết người này. Nếu nó là người tốt thì cháu sẽ khuyên Chân Chân, bảo nó phải biết cách tính toán cho tương lai. Nếu như nó không phải người tốt thì cháu sẽ tiếp tục nghĩ cách”.

“Cảm ơn cháu, Gia Mộc”.

Hai người rời bệnh viện, về mặt Trịnh Đạc tương đối kì cục: “Tại sao em lại dễ dàng nhận lời dì Năm em như vậy? Nếu như hai đứa nó yêu nhau thật lòng thì sao?”

“Nếu như là tình yêu... râu tôm nấu với ruột bầu, dùng liên lụy đến người nhà là được. Nếu nó là con gái em, em sẽ không giận dữ, không lo lắng gì mà nói thẳng với nó: Nếu con cần sự giúp đỡ của mẹ thì hãy tìm một đứa nào mẹ ưng ý, còn nếu làm trái ý mẹ thì con phải tự lực cánh sinh. Trên đời này không có chuyện con làm trái ý mẹ mà còn bắt mẹ bỏ tiền để con và nó sống cuộc sống tốt đẹp đâu”.

Trịnh Đạc gượng cười một tiếng, không nói lời nào. Thân là một người đàn ông, thực ra anh ta cũng thông cảm với gã bạn trai trong chuyện này. Không có tiền trang trải gánh nặng gia đình không phải lỗi của hắn, hắn đã cố gắng phấn đấu rồi. Nhưng thêm muốn nhà của người ta, lại còn đòi cùng đứng tên nữa thì quả thật đáng bị người ta khinh bỉ.

“Thì ra anh vẫn là loại con rể quý hóa trong mắt người khác, có xe không có nhà, bố mẹ đều đã mất”. Nhớ lại lời dì Năm của Gia Mộc, Trịnh Đạc cười nói.

(Chú thích: Nguyên văn là kim quy tế. Kim quy: rùa vàng. Tế: con rể. Một từ đồng âm với kim quy có nghĩa là tiền bạc về nhà, kim quy tế nghĩa là con rể mang tiền về, dùng để chỉ những người ở rể nhà vợ, có bao nhiêu tiền đều mang về nhà vợ, bố mẹ vợ).

“Nói đến nhà, anh đã xem khu nhà em giới thiệu cho anh chưa? Nên mua luôn đi, đừng nghe người khác nói bất động sản phải thế nào thế nào. Đối với người chưa có nhà thì thứ quan trọng nhất là có chỗ chui ra chui vào. Nếu anh nghe lời em từ mấy năm trước thì đã đủ tiền trả lần đầu cho căn hộ hơn một trăm mét, bây giờ lại chỉ đủ tám mươi mét”.

“Anh? Bây giờ anh vẫn thấy rất ổn mà”.

“Anh thấy ổn là việc của anh, không có nhà không lấy được vợ thì đừng trách em không nhắc nhở anh”.

Ôi các bà mẹ vợ, các bà chính là nguyên nhân chủ yếu khiến giá nhà lên cao vùn vụt như bây giờ...

15. Q.2 - Chương 15

Trích lời Gia Mộc: Thay vì tiến công trực tiếp, có lúc vu hồi sẽ đạt hiệu quả tốt hơn.

“Chân Chân này, lần trước thấy em nói nghỉ hè ở nhà rất chán, có muốn đến chỗ chị trông coi văn phòng giúp chị một thời gian không? Đạo này chị với Trịnh Đạc bận lắm, thật sự là chỉ hận không phân thân được, văn phòng bữa bộn như cái chuồng lợn ấy”.

“Chị à, vậy thì người chị cần là nhân viên vệ sinh”. Chân Chân cười hì hì nói.

“Nhân viên vệ sinh không biết nghe điện thoại, sắp xếp tài liệu giấy tờ. Hơn nữa chỗ chị có rất nhiều tài liệu về khách hàng, chị không tin được các nhân viên vệ sinh bình thường. Em đến đi, đến giúp chị. Sau khi xong việc chị tặng em một chiếc túi GUCCI chính hiệu, hàng xách tay luôn”.

“Không cần túi xách đâu, chị cứ quy ra tiền cho em là được. Em cần tiền”.

“Được rồi, em giúp chị một tháng, chị trả em hai ngàn tệ được không? Bao điều hòa bao hai bữa mỗi ngày?”

“OK, nhưng em không làm theo thời gian cố định được”.

“Thì vốn công việc ở chỗ chị cũng có theo thời gian cố định đâu. Em đến làm nhé”.

“Vâng, tám giờ sáng ngày mai chị nhé!”

Xem ra Chân Chân thật sự thiếu tiền, nếu không cô gái này tuyệt đối sẽ không chê chiếc túi xách GUCCI đáng giá hơn hai ngàn nhiều. Trước đây Chân Chân có bao giờ phải nghĩ tới những vấn đề cơm áo gạo tiền như bây giờ đâu.

Thấy Lâm Gia Mộc đang suy nghĩ miên man, Trịnh Đặc tiện tay đặt một tập tài liệu lên trên bàn Lâm Gia Mộc: “Cậu em rể họ của em không chỉ phải lo cho hai em trai một em gái. Xem ra chính sách kế hoạch hoá gia đình không có giá trị gì đối với vùng núi cả”.

“Cái gì?” Lâm Gia Mộc lật xem tài liệu. Cậu em rể họ mà Trịnh Đặc nói đó năm nay hai mươi chín tuổi, họ Hạ, tên Khánh Phong. Gia đình ngoài bố mẹ, hai em trai, một em gái còn có một chị gái. Chị gái hẳn tên là Quế Chi, mười sáu tuổi đã nghỉ học đi làm thuê để em trai được ăn học. Tiền sinh hoạt và học phí của Hạ Khánh Phong khi học đại học đều là chị gái cho. Sau đó hai đứa em trai đều đi học, để có thể nuôi được các em, chị gái đã lấy chồng, nhờ có tiền sinh lễ nên cả ba đứa em trai đều không đứa nào phải thôi học.

“Hạ Khánh Phong cũng coi như có lương tâm, hàng năm đến sinh nhật cháu trai đều gửi tiền cho chị. Dù không nhiều, hai trăm tệ thôi, nhưng đây cũng là thứ duy nhất cả nhà hẳn cho chị gái hẳn, ngoài ra đều là chị gái không ngừng gửi tiền cho em trai em gái, đến tận lúc Hạ Khánh Phong bắt đầu có thể tự cấp tự túc. Cũng vì thế nên bà chị gái này có địa vị rất cao, có quyền nói một không hai trong nhà họ Hạ”.

“Tài liệu này nói bà chị gái đó đang ở thành phố A?”

“Ồ, mở một quán bán hàng ăn sáng, địa điểm hơi xa trung tâm, ngồi xe buýt đến đây phải đổi xe hai lần”.

Lâm Gia Mộc suy nghĩ một chút: “Xem ra chúng ta sẽ phải bao Chân Chân cả bữa sáng luôn”.

“Ý em là...”

“Xem Chân Chân có thành ý với người nhà này đến mức nào”. Lâm Gia Mộc nhìn ảnh Hạ Khánh Phong trong tài liệu, ngoại hình không thể nói là rất đẹp trai, nhưng da trắng, lại đeo kính, nhìn rất thư sinh. Nếu không biết trước thì không ai có thể đoán được hẳn là người quê ở miền núi.

Sáng sớm hôm sau Triệu Chân Chân đến làm, quả nhiên tay xách túi đồ ăn sáng: “Chị, em mau đồ ăn sáng đến rồi”.

Lâm Gia Mộc sờ sờ: “Ồ, nguội hết rồi. Quán cô Vương dưới lầu bán đồ ăn sáng ngon lắm, hàng ngày em đi qua mua luôn là được. Không cần trả tiền, cứ ghi sổ, mỗi tuần chị xuống trả một lần luôn thế”.

“À, quán này gần nhà em mà, bánh bao ở đó ngon lắm. Chị ăn thử xem”.

Lâm Gia Mộc cầm một chiếc bánh bao lên cắn một miếng. Cũng tạm được, ngang với các quán ăn sáng thông thường, nhưng tuyệt đối không đến mức nhất định phải mua ở đây rồi mang từ xa đến: “Được rồi, em nhớ bảo họ viết hóa đơn, mỗi tuần chị thanh toán cho em một lần”.

“Vâng ạ”.

Lúc này Trịnh Đặc vừa đi trong phòng tắm ra. Anh ta rất hay ra mồ hôi, lại có thói quen tập luyện mỗi sáng sớm, ngày nào cũng tập võ từ sáu giờ đến bảy giờ rồi lại chạy bộ từ chỗ ở đến văn phòng tư vấn nên việc đầu tiên anh ta làm khi đến văn phòng chính là đi tắm. Trịnh Đặc mặc quần thể thao màu xanh lam ngang bắp chân và áo may ô bó sát người, sau khi nghe thấy tiếng Triệu Chân Chân bên ngoài, anh ta lại khoác một chiếc áo sơ mi vào, nhưng hình ảnh anh ta xuất hiện ngoài cửa phòng tắm vẫn tương đối ấn tượng.

Trịnh Đặc đi chân đất, cơ bắp chạy từ bắp chân đến khắp toàn thân, chiếc áo may ô bó sát người không che được sáu múi cơ bụng rắn chắc. Cùng với động tác lau tóc của anh ta, dáng người khỏe mạnh thỉnh thoảng lại lộ rõ dưới lớp may ô.

“Em...” Triệu Chân Chân đỏ mặt quay đi.

“Chú ý tác phong văn phòng”. Lâm Gia Mộc lại rất tán thưởng dáng người của Trịnh Đặc, cô nói câu này chỉ là theo thói quen.

“Có đồ ăn sáng à?” Trịnh Đặc tiện tay ném chiếc khăn mặt vừa lau tóc vào nhà tắm rồi đưa tay cầm cốc sữa đậu nành.

“Anh làm bồn phòng tắm thì phải tự dọn dẹp”.

“Ăn sáng xong dọn dẹp sau”. Trịnh Đặc nói thờ ơ, uống một ngụm sữa đậu nành rồi nhú mảy: “Không phải sữa của quán cô Vương à?” Bỏ tay, không ngờ con bé Triệu Chân Chân này sáng sớm lại đổi hai tuyến xe buýt đi mua đồ ăn sáng ở quán bà chị người yêu thật.

“Mua ở quán dưới lầu nhà em, thế nào, mùi vị cũng được đấy chứ anh?”

“Cũng được”. Được cái quái gì mà được, vừa uống đã biết là nước pha bột đậu rồi. Trịnh Đặc uống mấy ngụm rồi đặt xuống luôn: “Hơi nguội, anh đi đun cà phê đây”.

Nói thật lòng, Triệu Chân Chân là một người có ngoại hình xinh xắn, hơi thấp hơn Lâm Gia Mộc một chút, da rất trắng, ngũ quan thanh tú, khí chất đoan trang, thoạt nhìn chính là một cô gái ngoan, hơn nữa còn rất biết cách ăn mặc. Trịnh Đặc làm nghề này đã nhiều năm nên cũng tương đối am hiểu về thời trang của phụ nữ. Chẳng hạn như bộ đồ Triệu Chân Chân đang mặc bây giờ, cho dù là mua hàng giảm giá thì giá cả cũng không thấp. Chiếc vòng tay pha lê Swarovski trên cổ tay cô cũng không rẻ. Đôi xăng đan da cừu dưới chân rõ ràng là hàng hiệu, túi xách hình như cũng là một nhãn hiệu các nữ sinh rất thích. Có thể thấy cô ăn mặc theo phong cách xinh xắn gọn gàng, chính vì vậy nên sợi dây bạc giá rẻ trên cổ cô càng tỏ ra không hợp.

Sau khi Trịnh Đặc quay đi, Triệu Chân Chân ngồi xuống bên cạnh Lâm Gia Mộc: “Chị, anh ấy là bạn trai chị thật à?”

“Đúng vậy”, Lâm Gia Mộc cười ha ha.

“Dáng chuẩn, có điều hơi cơ bắp quá nên nhìn có vẻ thô bạo”.

“Anh ấy hiền lắm”, Lâm Gia Mộc vuốt tóc Triệu Chân Chân: “Cần tiền à?”

“Em có dành dụm bao giờ đâu, bây giờ chuẩn bị cưới nên đương nhiên phải có ít tiền. Ôi... Mấy thứ này của em lại không thể bán được”.

“Em nhận lương tháng nào tiêu hết tháng đấy, dư lại còn phải cho thêm. Thế mà tự nhiên lại trở nên hiểu chuyện thế này, không biết là ai có thể làm em trở thành ngoan ngoãn như vậy nữa”. Dượng Năm của Lâm Gia Mộc vốn cũng là giáo viên, tiền lương hàng tháng là cố định, sau đó áp lực quá nặng nên mới thôi việc ở trường, ra ngoài mở nhà sách. Bây giờ mở nhà sách rất khó làm ăn, từ 5 năm trước đã đóng cửa rồi, có điều trước đó dì Dượng cô đã mua được cửa hàng đó, bây giờ tiền cho thuê cửa hàng cũng khá cao. Ngoài ra Dượng cô còn dựa vào các quan hệ cũ để đến các trường học tiếp thị các loại đồ dùng học tập, kiếm tiền cũng không ít. Có lẽ là bởi vì cảm thấy mắc nợ vợ con nên ông vẫn cực kì nuông chiều Triệu Chân Chân.

Triệu Chân Chân đỏ mặt: “Đương nhiên là anh ấy”.

“Anh ấy là ai?”

“Mẹ em còn chưa từng gặp anh ấy...”.

Ánh mắt Lâm Gia Mộc trở nên lạnh lùng. Đã bàn chuyện cưới xin, nói đến vấn đề nhà cửa, mẹ vợ tương lai còn đổ bệnh, Triệu Chân Chân sáng sớm phải đi mua đồ ăn sáng để lấy lòng chị người yêu rồi mới đổi hai tuyến xe buýt đến công ty Lâm Gia Mộc, vậy mà đến bây giờ hắn vẫn chưa từng xuất hiện, lối ăn ở của gã này thật sự là khó chấp nhận: “Mẹ em đã kể không ít chuyện về nó...”

Triệu Chân Chân kéo giãn khoảng cách với Lâm Gia Mộc: “Mẹ em nói gì vậy?” Cô nâng cao âm thanh.

“Mẹ em nói nó có triển vọng, không dựa vào ai cả mà bây giờ đã là giám đốc kinh doanh, nghe nói tiền lương và hoa hồng phần trăm rất cao. Làm kinh doanh thì chắc hẳn khả năng ăn nói cũng rất tốt”.

Sắc mặt Triệu Chân Chân dễ coi hơn một chút, cô cho rằng mẹ cô không nói thật với Lâm Gia Mộc vì muốn giữ thể diện: “Gia đình anh ấy hơi nghèo một chút”.

“Nhà nghèo không phải vấn đề, chỉ cần bản thân nó tốt là được. Nhà em chỉ có một mình em, nếu nó hiểu thảo thì dì Dượng cũng coi như có thêm một đứa con trai”.

“Anh ấy cũng nói như vậy... Anh ấy nói sẽ hiểu thảo với bố mẹ em như bố mẹ anh ấy, anh ấy vốn cũng là một người rất hiểu thảo, tiền kiếm được đa số đều gửi về cho người nhà”.

Trịnh Đạc bưng cà phê nóng ra, trên tay còn có một đĩa bánh bao: “Anh đã bỏ vào lò vi sóng quay một lát, ăn nóng sẽ ngon hơn”.

“Xin lỗi, ngày mai em sẽ đựng đồ ăn vào cặp lồng giữ nhiệt để mang đến cho anh chị”.

“Không sao đâu mà...” Vậy là vẫn nhất định phải đi đường vòng mua đồ ăn sáng... Lâm Gia Mộc vuốt tóc Triệu Chân Chân, cô em họ này của mình đúng là mê tít thằng kia rồi.

Lâm Gia Mộc không hề phải chờ lâu để nhìn thấy Hạ Khánh Phong. Ngày thứ hai Triệu Chân Chân đến văn phòng tư vấn làm thêm, Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc vừa đi hẹn với khách hàng bên ngoài về, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một thanh niên cao gầy đeo kính mặc sơ mi trắng quần đen đang đeo tạp dề lau nhà.

“Cậu là...” Lâm Gia Mộc cười tủm tỉm hỏi, mặc dù khi vừa nhìn thấy gã đeo kính này, Lâm Gia Mộc đã nhận ra hẳn chính là Hạ Khánh Phong.

Hạ Khánh Phong đặt cây lau nhà xuống, đẩy kính lên, lau tay vào tạp dề rồi đưa tay ra bắt tay Lâm Gia Mộc: “Chào chị, em là Hạ Khánh Phong”.

Lâm Gia Mộc vừa bắt tay hẳn đã biết người này mặc dù xuất thân nông thôn nhưng lại chưa bao giờ làm việc đồng áng, bàn tay còn mềm mại hơn tay cô một chút: “Đây là Trịnh Đạc”.

“Chào anh rể”. Hạ Khánh Phong lại đưa tay về phía Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc cười ha ha bắt tay hẳn, người này không hổ là dân kinh doanh, khả năng bắt chuyện thật sự rất khá: “Sao cậu lại lau nhà? Chân Chân đâu?” Trịnh Đạc cũng đóng vai anh rể kiêm ông chủ luôn thể.

“Chân Chân đi mua thức ăn rồi, cô ấy bảo gọi cơm tốn kém”.

“Nó biết nấu cơm à?” Triệu Chân Chân mà biết nấu cơm?

“Em biết nấu cơm, còn Chân Chân phụ giúp em. Mong chị và anh rể đừng chê”.

Khó trách Triệu Chân Chân lại chìm sâu như thế, Lâm Gia Mộc mới tiếp xúc với hẳn hơn nửa tiếng đã phát hiện lời ăn tiếng nói của gã này rất kín kẽ, hơn nữa rất giỏi tạo không khí. Chỉ cùng ăn một bữa cơm gia đình mà cô có cảm giác như mọi người đã quen biết nhau cả chục năm rồi. Ngồi bên cạnh hẳn, ánh mắt Chân Chân tràn ngập sùng bái, hơn nữa hẳn đối với Chân Chân cũng rất không tồi. Chân Chân không thích gỡ xương cá, hẳn nhất từng cái xương cho Chân Chân rồi lại dỗ Chân Chân ăn rau dưa. Lúc nói đến tương lai của mình, hẳn càng tỏ ra tràn ngập tự tin, làm mọi người có cảm giác hẳn nhất định sẽ có ngày hóa rồng.

Sau khi tiễn hẳn và Chân Chân về, Lâm Gia Mộc thở dài: “Nếu là mười năm trước thì em cũng sẽ bị nó dụ dỗ”.

“Đùa à? Mười năm trước em ngây thơ đến thế sao?”

“Ha ha”. Lâm Gia Mộc cười cười: “Ấn tượng của anh đối với nó như thế nào?”

“Có triển vọng, đáng tiếc là quá coi trọng công danh lợi lộc. Với khả năng của nó, em họ em có bị nó bán có khi cũng vẫn ngồi đếm tiền cho nó”.

“Bản thân nó bị bán thì kệ, nhưng em sợ dì dưỡng Năm cũng bị bán luôn”. Lâm Gia Mộc khê bóp trán: “Ăn no quá, ra ngoài đi dạo một chút”. Những vụ dính dáng đến người thân của mình quả thật là quá hại nơ ron.

%%%%%%%%

Thứ 7 có bom từ 4 đến 8 chương, topic cứ tăng một trang thì lại thêm 1 chương. Nghĩa là tăng dưới 4 trang thì có 4 chương, 5-6-7 trang 5-6-7 chương, 8 trang trở lên có 8 chương, kết thúc quyển 2 luôn.

16. Q.2 - Chương 16

Trích lời Gia Mộc: Một bài học thực tế sinh động còn hơn một vạn lời khuyên bảo sáo rỗng.

Hạ Khánh Phong lái chiếc xe Polo của Triệu Chân Chân, thấy Triệu Chân Chân ngồi gù gù gật trên ghế bên cạnh, hẳn tăng nhiệt độ điều hòa thêm vài độ: “Chị họ em làm gì? Anh thấy công ty của chị ấy nhỏ xíu”.

“Chị ấy...” Triệu Chân Chân ngáp một cái: “Chị ấy làm thám tử tư, tên công khai là văn phòng tư vấn”.

“Anh tưởng em bảo chị ấy là một luật sư cơ mà?”

“Đúng rồi, luật sư kiêm thám tử tư, chủ yếu giải quyết các vụ li hôn, tranh chấp quyền thừa kế gì đó”.

“Thế còn anh rể em?”

“Điều tra viên hay sao ấy. Nhìn anh ấy đô con như thế, một số người có muốn gây sự cũng ngại”. Triệu Chân Chân chưa từng thấy Trịnh Đặc ra tay đánh ai bao giờ, cũng không hiểu lắm về chuyện của Trịnh Đặc nên cho rằng Trịnh Đặc chỉ to con cơ bắp mà thôi.

“Thế căn hộ đó là của chị ấy hay là đi thuê? Có vẻ công ty chị ấy cũng kiếm được rất khá”.

“Đúng là làm ăn rất khá, thời đại này gia đình có rất nhiều chuyện, ngoại tình, li hôn, có con riêng... Vậy nên nghề của chị họ em có thể thoải mái kiếm tiền”.

“Vậy mà chị ấy trả em một tháng có hai ngàn thì ít nhỉ”.

“Em chỉ đến phụ việc thôi, hàng ngày đến đó ngồi điều hòa, lên mạng, cơ bản không có việc gì ngoài dọn dẹp văn phòng, sắp xếp tài liệu một chút, thỉnh thoảng nghe một cuộc điện thoại. Hết nghỉ hè em lại về đi học, chị ấy nói định cho em một chiếc túi xách GUCCI nhưng em không lấy”.

“Một chiếc túi GUCCI bao nhiêu tiền?”

“Chị ấy có người bạn thường xuyên ra nước ngoài, chị ấy nói là sẽ tặng em một chiếc túi kiểu vừa ra quý này, khoảng năm sáu ngàn gì đó”. Triệu Chân Chân nói mà không hề để bụng.

“Thế sao em không lấy túi xách?”

“Túi xách không thể tiêu được, em cũng không thiếu túi”.

“Thì bán đi cũng được”.

“Ha ha, đến lúc cầm túi trong tay rồi thì em lại không nỡ bán đâu, chẳng thà không nhìn thấy còn hơn”. Triệu Chân Chân cười hì hì.

Hạ Khánh Phong nhìn nụ cười vô lo vô nghĩ của cô, quay đầu ra nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe. Có những người vừa sinh ra đã phú quý, không hề biết thiếu thốn là gì.

“Chân Chân nói cháu đã gặp cái thằng họ Hạ kia rồi, hơn nữa ấn tượng đối với nó cũng không tồi?” Cô giáo Trương hỏi Gia Mộc, giọng nói lộ rõ ý trách móc.

“Cháu đã gặp nó rồi, quả thật nó rất khôn khéo, nếu không phải vì gia đình thì đúng là nó rất hợp với Chân Chân...”

“Hợp cái gì mà hợp...”

“Dì Năm, dì nghe cháu nói đã. Cháu đang định tìm hiểu một chút xem người nhà nó là người thế nào, dĩ cứ yên tâm, nếu nó thật sự không hợp với Chân Chân thì cháu nhất định sẽ làm cho Chân Chân hồi tâm chuyển ý. Dì cứ chú ý chăm sóc bản thân, đừng sốt ruột lại ảnh hưởng đến sức khỏe”.

“Hôm qua đừng cháu nghe nói chuyện của Chân Chân và nó, nổi giận mắng Chân Chân hơn nửa tiếng. Con bé Chân Chân còn cãi nhau với bố nó, nếu dì không ngăn cản thì ông ấy đã cho nó một trận rồi. Mà đừng cháu vốn rất chiều nó, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đánh nó một cái nào...”

Cãi nhau là đúng, chính đừng cô cũng là trai nghèo nông thôn ra thành phố, giờ nghe nói con gái định lấy trai nghèo nông thôn, đừng cô lập tức biến sắc. Gia Mộc không cần hỏi cũng biết Chân Chân cãi lại thế nào.

“Dì Năm, dì nói với đừng là đừng cứ yên tâm... À, dì đừng có cần gấp nó không?”

“Dì vừa nghe nói đến chuyện của Chân Chân và nó đã muốn gấp nó rồi, nhưng Chân Chân lại nói sợ dì mắng nó, không tôn trọng nó, làm tổn thương lòng tự trọng của nó, vì thế không chịu gọi nó đến nhà”.

Nghĩa là lòng tự trọng của bố mẹ mình thì có thể làm tổn thương thoải mái? Đánh giá một người tốt hay xấu không thể chỉ nghe người đó nói gì mà còn phải xem người đó làm gì. Hạ Khánh Phong đã hoàn toàn nắm được Chân Chân trong tay, không đi gấp dì đừng Năm chắc chắn cũng là ý của Hạ Khánh Phong. Người như vậy có thể nói là lòng tự trọng rất cao, nhưng thật ra cũng chính là người rất tự ti, sợ bị người khác làm tổn thương, chỉ cần người khác hơi lạnh nhạt với hắn là hắn sẽ nhớ kỹ không quên. Đánh giá của Lâm Gia Mộc đối với Hạ Khánh Phong lại giảm đi một điểm: “Vâng, cháu biết rồi. Dì Năm, lần trước cháu thấy dì nói muốn đến nhà cháu chơi mấy ngày. Hay là nhân dịp nghỉ hè không bận việc gì, dì với đừng đến nhà cháu chơi luôn thế, bây giờ trên nhà cháu mất lắm”.

“Dì đâu có tâm tình đi chơi...”

“Dì Năm, dì nghe cháu nói đã. Không có đi ở đây, cháu muốn làm một số việc sẽ thuận tiện hơn nhiều”. Suy nghĩ một chút, Lâm Gia Mộc lại nói tiếp: “Lần này dì với đừng đi chơi nhất định không được để tiền lại cho Chân Chân. Nó vừa mới cãi nhau với đừng mà, bảo đừng cháu tạm khóa cái thẻ ngân hàng đừng cho nó lại. Chúng nó yêu nhau thì cần gì tiền, râu tôm nấu với ruột bầu vẫn ngon như thường”.

“Nhưng mà Chân Chân chưa bao giờ thiếu tiền tiêu cả...”

Thảo nào người ta vẫn nói chiều con cũng là giết con, đằng sau mỗi thiếu nữ ngây thơ bị lừa cả tình lẫn tiền bao giờ cũng có những người làm cha làm mẹ chiều con không đúng cách: “Dì Năm yên tâm, có cháu ở đây, cháu sẽ không để Chân Chân bị đối đầu. Hơn nữa nó còn giữ thẻ trả lương, không phải hoàn toàn không có thu nhập. Cháu nuôi nó ăn, nó lại có nhà để ở, có cần tiêu gì đến tiền đâu. Nếu nó thật sự cần tiền gấp thì cháu cũng có thể cho nó vay”.

Cô giáo Trương ở đầu bên kia điện thoại yên lặng một lát, đột nhiên điện thoại bị người khác giành lấy: “Được, đừng và mẹ nó sẽ đi chơi. Gia Mộc, chuyện này... trông cậy cả vào cháu”.

“Đừng Năm yên tâm”. Đôi khi người quyết định mạnh tay nhất định phải là đàn ông, hoặc nói cách khác, đàn ông sẽ tỉnh táo nhận ra nguy hại của kẻ lợi dụng con mình hơn. So sánh nặng nhẹ hai bên, chỉ đàn ông mới có dũng khí nhấn tâm để con mình chịu khổ.

Trịnh Đặc lại từ bên ngoài về đầm đìa mồ hôi, anh ta tiện tay ném túi tài liệu lên bàn, buông một câu “Anh đi tắm cái đã” rồi lao ngay vào nhà tắm như một cơn lốc. Thời tiết năm nay thật là khắc nghiệt, sắp đến tiết lập thu rồi mà dự báo thời tiết vẫn đưa ra cảnh báo nhiệt độ cao. Công việc của Trịnh Đặc hôm nay là ra ngoài tìm người, không được ngồi điều hòa trong xe, chắc chắn là rất vất vả. Có điều anh ta không bao giờ mở miệng than vãn một câu, cũng lắm là chửi thời tiết khó chịu rồi đi xối nước mát, kỉ lục cao nhất là một ngày tắm bốn lần.

Khoảng hai mươi phút sau Trịnh Đặc mới tắm xong, thay quần áo đi ra: “Cuối cùng cũng nắm rõ được quy luật hoạt động và chỗ ở của thằng đó, có thể liên lạc với người ủy thác được rồi”.

“Ồ”, Lâm Gia Mộc gật đầu, “Gã đó rất xảo quyệt, việc này anh không thể làm một mình được, em đi cùng với anh”.

“Thế người ủy thác đến thì làm thế nào?”

“Chẳng phải còn có Chân Chân sao?”

“À”. Trịnh Đặc nhíu mày, mở tủ lạnh lấy một chai nước sô đa ra, tu ừng ực hết nửa chai: “Em định cho nó một bài học thực tế chấn động à?”

“Ít nhất cũng làm cho nó hiểu thêm sự đời, không thể cứ ngây thơ mãi được”. Lâm Gia Mộc nói.

“Anh không muốn dội nước lạnh, nhưng con bé đó trúng độc nặng lắm rồi, em giáo dục không có tác dụng gì đâu”.

“Cơm phải ăn từng miếng, việc phải làm từng phần. Đạo này em bận giải quyết việc của Chân Chân nên anh hơi vất”.

“Biết anh vất thì tăng phần trăm cho anh là được”.

“Ha ha”. Lâm Gia Mộc gượng cười mấy tiếng.

Trịnh Đặc nhìn quanh: “Nó đâu rồi?”

“Đi gọi cơm rồi”.

“Thế vị doanh nhân biết xuống bếp nấu cơm kia đi đâu?”

“Bận đi làm”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Hôm nay em đã tra thông tin về công ty nó theo danh thiếp. Ha ha, nhân viên kinh doanh làm độc lập, ai cũng là giám đốc kinh doanh. Mười mấy người dùng chung một trợ lý, lương cố định một ngàn rưỡi, thưởng phần trăm không giới hạn. Có điều thành tích bán hàng của nó cũng tạm được, có thể giữ vững top 5, thu nhập hàng tháng khoảng mười ngàn là chuyện trong tầm tay. Vấn đề là mấy năm trước nó không kiếm được như thế, cộng thêm gánh nặng gia đình, hơn nữa bố nó đúng là bị ốm thật, nằm bệnh viện thành phố hơn nửa tháng, tốn gần bảy mươi ngàn tệ. Vì vậy bây giờ giỏi lắm nó cũng chỉ có khoảng trăm ngàn tiền tiết kiệm là cùng”.

Một trăm ngàn tệ, nghe có vẻ cũng rất không tồi. Tuy nhiên, dù không phải Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu nhưng thành phố A cũng có kinh tế rất phát triển, giá nhà tăng rất nhanh. Giá nhà bình quân ở đây khoảng mười ba ngàn, từ đường vành đai 2 hất vào không có nơi nào thấp hơn mười lăm ngàn một mét vuông, trong tay có trăm ngàn còn không mua nổi một cái nhà vệ sinh.

Hai người vừa nói xong đã nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa bên ngoài. Trịnh Đặc đứng dậy đi ra mở cửa giúp, đỡ mấy hộp cơm giúp Triệu Chân Chân. Nhìn thấy mặt Triệu Chân Chân đầy mồ hôi, Trịnh Đặc lại đưa khăn giấy cho cô.

“Trời nóng thật”.

“Ờ”. Trịnh Đặc thoáng nhìn hộp cơm, ba món chay, một món mặn, nhìn khá ngon nhưng sờ vào vẫn thấy hơi ngույ, phỏng chừng lại là đồ của “quán ăn sáng dưới lầu”.

“Gia Mộc, vào ăn cơm đi, em bảo lát nữa phải ra ngoài mà”.

“Vâng”. Lâm Gia Mộc đi từ văn phòng vào bếp. Ba người ngồi quanh bàn, từng người lấy hộp cơm của mình. “Quán ăn sáng dưới lầu” nấu cũng khá ổn, còn có thể nuốt được, dù hơi nhiều mỡ nhưng thực ra cơm hộp thì ở đâu cũng vậy. Gia Mộc ăn mấy miếng rau rồi nói: “Lát nữa chị và Trịnh Đặc đều ra ngoài, có một người ủy thác sẽ đến. Em đón tiếp người ta một lát, bảo bà ấy ngồi chờ, chị và Trịnh Đặc sẽ về trong vòng nửa tiếng. Nếu bà ấy có khóc thì em lựa lời an ủi mấy câu”.

“Vâng”. Triệu Chân Chân gật đầu. Mấy ngày nay cô cũng đã vài lần thấy người ủy thác đến đây khóc lóc, nhưng bình thường Lâm Gia Mộc đều gọi vào văn phòng nói chuyện, nói xong có những người chuyển buồn thành vui, nhưng đa số là chuyển buồn thành giận, ánh mắt khi đi ra đều lạnh như băng.

“Có đúng là anh chị đi nửa tiếng rồi về không?”

Lâm Gia Mộc cười: “Tóm lại là bất kể lúc nào bà ấy hỏi bao giờ anh chị về thì em cũng trả lời là nửa tiếng nữa”.

“À”.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc mới đi chưa được hai mươi phút, chuông cửa đã reo vang. Triệu Chân Chân đang rửa bát căng thẳng đóng vòi nước chạy ra mở cửa. Ngoài cửa là một người phụ nữ trung niên gần bốn

mười tuổi có mái tóc quăn dài, thoát nhìn hơi hốc hác. Thấy cô ra mở cửa, người phụ nữ trung niên lui lại nhìn biến số nhà: “Lâm Gia Mộc có đây không?”

“Bà chủ cháu mới ra ngoài, chị ấy nói nếu cô đến thì bảo cô chờ chị ấy một lát”.

Người phụ nữ trung niên gật đầu, đi vào phòng khách ngồi xuống, quan sát Triệu Chân Chân một lát: “Lần trước cô đến không nhìn thấy cháu”.

“Cháu mới đến vài ngày”. Triệu Chân Chân cười nói: “Cô uống trà hay là cà phê?”

“Cho cô cốc nước lọc là được”.

Triệu Chân Chân rót cho bà ta cốc nước rồi ngồi xuống bên cạnh. Mặc dù cô hơi thiếu kinh nghiệm xã hội nhưng cũng từng nhiều lần gặp gỡ phụ huynh học sinh nên chỉ mất bình tĩnh một lát rồi nhanh chóng bình tĩnh lại: “Thời tiết hôm nay nóng quá cô nhỉ”.

“Ồ”. Người phụ nữ uống một ngụm nước, vừa định nói gì tiếp thì điện thoại đổ chuông. Bà thoáng nhìn điện thoại rồi lập tức từ chối cuộc gọi. Không đến một phút sau điện thoại lại đổ chuông, bà lại không nghe, cứ thế nằm lần bảy lượt.

Triệu Chân Chân không nhin được nói: “Cô có thể đưa vào danh sách đen mà”.

Người phụ nữ không nói gì mà đưa luôn điện thoại cho Triệu Chân Chân: “Cô không biết làm, cháu biết làm không, cho vào danh sách đen giúp cô”.

“Số nào hả cô?”

“Số đặt tên là ông xã ấy”.

Triệu Chân Chân kinh ngạc nhìn bà, điện thoại lại kêu, người phụ nữ cầm lấy điện thoại trong tay Triệu Chân Chân, nghe máy: “Anh đừng khuyên tôi, tôi tìm được nó là chắc chắn sẽ đưa nó đến đồn công an, không trả được tiền hàng thì cho nó ngồi tù!”

“...”

“Anh bảo tôi buông tha cho nó bao nhiêu lần rồi? Anh còn biết thế nào là nặng nhẹ hay không? Lần này nó không trả được tiền hàng thì công ty phải phá sản, anh có biết không? Anh chỉ biết nghĩ cho em trai anh, có bao giờ nghĩ đến tôi với con không? Anh đừng nói đến chuyện mẹ anh bị ốm nữa, tôi nói với anh, lí do này không dùng được nữa đâu. Cho dù là bệnh viện thông báo bệnh tình nguy kịch thì tôi vẫn phải đòi được tiền hàng lại sau đó mới lo hậu sự. Đúng! Tôi bất hiếu đấy! Tôi chỉ biết đến tiền! Lần này lấy lại được tiền hàng, giữ được công ty rồi tôi với anh li hôn. Anh đi àm sống với người nhà anh, tôi sống với con tôi!” Nói xong bà cắt máy, lại đưa điện thoại cho Triệu Chân Chân: “Liệt vào danh sách đen giúp cô”.

“Vâng”. Triệu Chân Chân đưa số điện thoại đó vào danh sách chặn cuộc gọi rồi nói: “Cô cãi nhau với chồng à?”

“Không phải cãi nhau với ông ấy”. Người phụ nữ trung niên cầm khăn giấy chấm nước mắt nơi khóe mắt: “Tình cảm của cô với ông ấy vốn rất tốt, nếu không phải bị người nhà họ phá hỏng thì tuyệt đối không đến mức như bây giờ. Cháu còn chưa cưới đúng không? Cô khuyên cháu một câu, ngàn vạn lần đừng lấy những người từ nông thôn đến, dù người đó có tài hoa đến mấy, có yêu cháu đến mấy cũng không được”.

%%%%%%%%%

Đếm từ page 16 nhé các bạn, giờ đang là page 18, 18-16=2 :D

17. Q.2 - Chương 17

Trích lời Gia Mộc: Có những lúc vũ lực là cần thiết.

“Cô với chồng cô là bạn học cùng đại học, đều học khoa nông nghiệp. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô nhờ bố cô xin cho chồng cô vào viện nghiên cứu, cùng đơn vị với cô. Viện nghiên cứu này chủ yếu là nghiên cứu phát triển các giống lương thực tốt, kiểu như giống ngô số 3, lúa nước cao sản số 4 ấy. Sau đó ông ấy cảm thấy làm ở đó không kiếm được tiền nên kéo cô ra ngoài làm, hai người cùng mở công ty, xem như tay trắng dựng nghiệp, cuối cùng công ty cũng phát triển ổn định. Nhưng khi công ty phát triển rồi thì chuyện cũng bắt đầu đến. Ban đầu nhà bọn họ chỉ vay tiền cưới vợ xây nhà cho em chồng cô hay chưa bệnh cho bố mẹ chồng cô, nhưng thấy chồng cô thành đạt rồi, tất cả người nhà bên chồng cô đều kéo nhau ra đây. Em trai chồng cô mới tốt nghiệp tiểu học, chỉ biết lái máy cày, cũng được chồng cô sắp xếp cho làm tài xế. Nhưng mẹ chồng cô nói không có chuyện anh trai làm ông chủ, em trai đi lái xe được, bắt chồng cô phải cho em trai ông ấy làm phó giám đốc gì đó. Sau đó các kiểu họ hàng bên chồng cô cũng đến, giành hết hai phần ba vị trí trong công ty, rất nhiều nhân tài đã bị đẩy đi mất. Như thế cũng chưa đến nỗi, nhưng em chồng cô nhất định đòi thu tiền giao hàng, thì ra là để bớt xen, nhưng cô cứ cãi nhau với nó là mẹ chồng cô lại bảo vệ nó, đừng nói là đuổi việc mà đổi sang vị trí khác cũng không được. Lần này nó ôm thẳng hơn một triệu tiền hàng rồi biến mất, công ty của vợ chồng cô vốn đã làm ăn càng ngày càng khó khăn, bây giờ đúng là họa vô đơn chí...”

“Mẹ chồng cô... làm thế là không đúng...”

“Bà ấy là người nhà quê, tư tưởng cổ hủ hẹp hòi, bà ấy còn ghét cô vì cô sinh con gái, nói con gái là con người ta, nuôi chỉ tốn cơm tốn của, còn nói sau này tài sản đều phải cho con trai của em trai chồng cô. Bà ấy ăn của cô, uống của cô mà lại ghét cô, thế mà chồng cô còn một mực nghe lời mẹ mình, bắt cô phải hiểu thảo, nói trước đây em trai ông ấy thôi học về nhà làm ruộng nên ông ấy mới được học đại học, bố ông ấy cũng ốm đau và qua đời vì phải làm việc kiếm tiền nuôi ông ấy ăn học. Vì vậy ông ấy phải chăm sóc mẹ và em trai, ông ấy nợ người nhà mình, cô cũng nợ người nhà ông ấy... Đúng là lúc đầu mắt cô mù nên mới lấy một người như vậy”.

Triệu Chân Chân không nói gì nữa. Khi cô còn nhỏ, gia đình cô cũng như vậy. Họ hàng ở nông thôn đến nhà liên tục, lúc đến mang ít quà quê, lúc về túi lớn bao nhỏ, quần áo cô mặc hơi chất một chút là đã có họ hàng đến đóng gói mang đi, bố mẹ cô cũng không ít lần cãi nhau vì việc này: “Nhưng cũng không cần li hôn mà...”

“Cô li hôn không phải vì cô mà là vì con gái cô. Nếu không li hôn thì con gái cô còn không có cả tiền đi học trường cấp ba tư nhân. Nó học hành bình thường, không thi đỗ được trường cấp ba công lập, nếu lại học bữa một trường chất lượng kém nào đó như bà nội nó nói thì cả đời nó sẽ hỏng hết”.

Thấy bà không hề động vào cốc nước trước mặt, Triệu Chân Chân ngồi lặng chốc lát: “Cháu đi rót cho cô cốc nước nóng”.

“Không cần, Lâm Gia Mộc không có nhà...” Bà còn chưa nói xong thì chuông cửa đã vang lên. Triệu Chân Chân đứng dậy mở cửa, nhìn thấy ngoài cửa đứng một nam giới trung niên xa lạ mặc âu phục.

“Giang Phân có đây không?”

“Giang Phân?” Triệu Chân Chân chưa nghĩ ra là ai thì người phụ nữ trung niên trong phòng đã đứng lên: “Vương An Sinh, anh đến đây làm gì?”

Triệu Chân Chân lui lại một bước, có vẻ người này chính là chồng của người ủy thác vừa rồi trò chuyện với mình một hồi lâu kia. Cô nhớ đến chức trách của mình, lại bước tới đón khách: “Vị tiên sinh này...”

Vương An Sinh không thèm nhìn cô mà đi thẳng đến chỗ Giang Phân: “Người ta nói với anh là em thuê thám tử tư nhưng anh không tin, không ngờ em lại làm như vậy thật”.

“Người ta? Người ta nào? Có phải là con em họ Tiểu Hoa của anh không? Người ta làm ô sin, nó cũng làm ô sin, vậy mà nó còn oai hơn cả chủ nhà. Con gái tôi uống nhiều sữa mà nó cũng ý kiến. Em họ? Mấy tầm đại bác không tới mà còn không biết xấu hổ nhận họ hàng!” Giang Phân nói lạnh lùng: “Anh làm thế nào tìm được tôi?”

“Anh biết em coi thường anh, ngay từ đầu em đã coi anh là thằng nhà quê, em ghét mẹ anh, ghét em trai

em gái anh, đến cả ô sin em cũng ghét luôn. Em có bao giờ chịu nghĩ không, nếu em không lấy anh thì bây giờ em có thể làm bà chủ được không?”

“Hừ! Còn dám nói mà không biết xấu hổ! Nếu không có tôi thì anh đã phải về quê làm ruộng rồi, ờ, biết đâu cũng có thể lên đến trường thôn!” Giang Phân nói thẳng không hề kiêng kỵ: “Anh còn chưa nói anh làm thế nào tìm được tôi đây”.

Vương An Sinh cũng đuối lý, bị vợ nói thế cũng không dám phản bác gì, bị hỏi làm sao tìm được đến đây cũng không trả lời được.

Triệu Chân Chân vẫn đang cầm điện thoại di động của Giang Phân, cô cúi xuống xem: “Điện thoại của cô có chức năng định vị”.

“Giỏi lắm, biết định vị điện thoại rồi, anh cũng không còn là thằng nhà quê nữa”. Giang Phân nói lạnh lùng.

“Em có thể đừng nói khó nghe như vậy hay không? Anh hỏi em một câu, em có buông tha cho em trai anh hay không?”

“Bây giờ là tôi yêu cầu em trai anh buông tha cho tôi! Đám họ hàng khác cần tiền, nhưng nó lại cần mạng tôi. Trước anh đã nói thế nào? Nói nó chỉ đứng tên phó tổng giám đốc cho oai, không phải làm việc gì, bây giờ thì thế nào? Tiền hàng mà anh cũng dám để nó đi thu, lần trước nó ăn cắp hai trăm ngàn, anh lén bỏ quỹ đen ra bù vào. Nó lẳng nhằng với con lễ tân công ty, chồng người ta đến gây sự không cho công ty làm ăn, đòi đánh gãy chân nó, anh cũng bỏ tiền ra giải quyết. Lần này nó ôm hơn một triệu rồi biến mất, không biết ông chủ này sẽ lấy cái gì để bù vào đây?”

“Anh...” Vương An Sinh nhất thời nghẹn lời: “Giang Phân, trước đây em không thế này...”

“Đúng vậy, tôi vốn không phải thế này. Anh không có tiền ăn cơm, tôi nhét tiền vào ví anh. Anh vất vả lập nghiệp, tôi ăn mì tôm, ăn mìn thầu, thất lưng buộc bụng chịu khổ cùng anh, nói chuyện chưa bao giờ dám làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Kết quả thì thế nào? Người nhà anh đến, anh đã bao giờ coi tôi và con gái anh ra gì chưa? Bọn họ mới là người nhà anh, còn tôi và con gái chẳng là cái quái gì hết!”

“Giang Phân... Mẹ anh... Bà ấy cũng vất vả... Bố anh nghiện rượu, tính tình cực cần, nếu không có mẹ che chở...”

“Anh đừng kể lại lịch sử gia đình anh làm gì, tôi nghe chán rồi, cũng không còn cảm động nữa rồi. Tôi hỏi anh một câu, số tiền một triệu hai trăm lẻ ba ngàn sáu trăm đồng này anh làm thế nào? Nga ta còn đang chờ chúng ta chuyển khoản đấy, họ nói rồi, lần này nếu không trả tiền đúng hạn thì sau này sẽ không bán hàng cho chúng ta nữa!”

“Thế chấp... nhà...”

“Thế chấp? Nhà đã thế chấp vay tiền ngân hàng rồi... giờ anh định cầm cổ để vay nặng lãi? Đúng là anh dám làm mọi chuyện vì em trai anh nhỉ! Tôi nói với anh, tôi có một nửa cái nhà đó đấy! Anh đừng hòng lấy đi để lấp cái động không đáy nhà anh!”

“Giang Phân! Em nói chuyện đàng hoàng một chút!”

“Vương An Sinh, tôi chưa báo công an là đã nể mặt anh lắm rồi!” Giang Phân nói lạnh lùng.

“Cô chú... Cô chú bớt giận, ngồi xuống nói chuyện, lát nữa bà chủ cháu sẽ về ngay”.

“Giang Phân... Mẹ cũng ốm rồi!”

“Mẹ anh ốm thì anh đi chăm sóc đi, anh đến đây cãi nhau với tôi làm gì? Tôi cũng chỉ là một đứa ăn hại bất hiếu không biết đẻ con trai thôi mà. Mẹ anh nói hay lắm, con trai bà ấy bây giờ là ông chủ, ở nhà to, đi xe đẹp, đuổi tôi ra khỏi nhà rồi lấy gái hai mươi là chuyện phút mốt!”

“Giang Phân, mẹ anh già rồi, bà nói gì em cũng...”

“Tôi cũng làm sao? Tôi nói rõ với anh nhé, lần này lấy lại được tiền hàng rồi tôi với anh sẽ li hôn! Anh đi mà tìm gái hai mươi của anh, tôi sống với con gái tôi! Thời buổi này sợ gì không sống nổi chứ!”

“Em đừng suốt ngày lôi chuyện li hôn ra đe dọa anh...”

“Tôi đe dọa à? Ha ha, anh cứ cho là tôi đe dọa đi!” Giang Phân ngồi xuống sofa, bắt chéo chân, hoàn toàn không còn vẻ buồn rầu ủ rũ vừa rồi.

Vương An Sinh thì đứng ngồi không yên: “Những người em thuê này là ai? Đừng có làm gì hại em trai anh!” Kì thực trong lòng hắn cũng không hề quá sốt ruột, dù sao thì Giang Phân cũng chưa báo công an. Phải biết đây là em trai hắn lợi dụng quyền hạn chiếm đoạt tài sản, giá trị tài sản hơn một triệu, cho dù có trả lại hết số tiền này thì mức án thấp nhất cũng phải 5 năm. Bây giờ Giang Phân thuê thám tử tư tìm người, chứng tỏ bà vẫn còn nể tình họ hàng thân thích”.

“Hơ hơ, tôi đã nói với bọn họ rồi, chỉ cần nó còn thở được để nói tiền ở đâu, những chuyện khác tôi mặc kệ”. Giang Phân nói.

Triệu Chân Chân đứng bên cạnh nghĩ, hai người này trước đây cũng lấy nhau vì yêu nhau sao? Tại sao đến bây giờ lại không muốn nhìn nhau thêm một giây một phút? Bạn bè cô cũng khuyên cô không nên lấy trai quê, nhưng chính bố cô cũng là trai quê, trước giờ vẫn cực kì thương yêu cô, cũng rất quan tâm chăm sóc mẹ. Thỉnh thoảng mẹ dẫn cô về quê nội, ông bà nội và họ hàng đều rất quý mẹ con cô. Ở quê ăn cơm chia mâm nam nữ, nhưng mẹ cô vẫn ngồi mâm chính, cô cũng được mọi người li xì nhiều nhất.

Vì vậy có thể thấy trai quê cũng có dăm bảy loại, cô tin rằng Hạ Khánh Phong cũng là một người đàn ông tốt.

Hai người vẫn đang cãi nhau, chuông cửa lại reo vang. Lần này Triệu Chân Chân đã khôn hơn, cô gạt lổ nhìn trên cửa ra, thấy bên ngoài là Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc, mỗi người giữ một tay một người khác, hình như không tiện mở cửa. Triệu Chân Chân vội mở cửa ra.

Ba người vừa đi vào nhà, người đàn ông mập mạp bị Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc kẹp hai bên đã kêu lên: “Anh ơi cứu em! Bọn chúng muốn đánh chết em! Đây là bắt cóc! Đây là giam giữ trái phép!”

Trịnh Đặc co chân đạp hắn ngã xuống đất: “A, mày cũng thuộc luật đấy chứ! Giam giữ trái phép, tao và Lâm Gia Mộc cùng lắm bị tạm giam mười lăm ngày. Còn mày lợi dụng quyền hạn chiếm đoạt tài sản hơn một triệu, 5 năm là mức nhẹ nhất rồi!”

“Cái gì mà lợi dụng quyền hạn chiếm đoạt tài sản? Tao lấy tiền của anh trai tao...”

“Vương Bình Sinh, mày câm mồm! Mày có lợi dụng quyền hạn chiếm đoạt tài sản hay không thì tao nói cũng không có giá trị gì, phải hỏi công an mới biết được!” Giang Phân nói lạnh lùng: “Gia Mộc, báo công an giúp tôi”.

“Anh!” Vương Bình Sinh lại gọi anh trai.

“Giang Phân, nể mặt anh, em nể mặt anh đi!” Vương An Sinh đứng ngăn giữa vợ và em trai. Hắn cũng rất tức giận thằng em trai không ra gì này, nhưng hắn cũng không nỡ để nó phải ngồi tù: “Bình Sinh, lần này chị dâu em tức giận thật rồi, nếu em không trả lại tiền thì anh cũng không ngăn được chị dâu em báo công an”.

“Anh, em không có tiền, em trả hết cho chủ nợ rồi...”

“Chủ nợ gì?”

“Hắn chơi bài bạc và cá độ bóng đá”. Lâm Gia Mộc nói: “Muốn có tiền gỡ nên đã vay nặng lãi”.

“Anh! Anh! Em không trả được tiền thì bọn chúng sẽ chặt một chân em, bọn chúng quá tàn nhẫn, em... em...”

Nghe thấy em trai mình đánh bạc và cá độ bóng đá, mặt Vương An Sinh hết trắng lại xanh, hắn vung tay cho em trai một bạt tai: “Anh đã nói với mày từ lâu rồi, không được đánh bạc nữa, bọn đó đều là dân xã hội đen cả, đánh bạc chỉ có thua chứ không có thắng!”

Giang Phân cười lạnh nói: “Thì ra anh đã biết trước là nó mê bài bạc”. Biết rõ em trai mình mê bài bạc mà còn để nó đi thu tiền hàng, nếu không phải chồng bà chiều em quá đáng thì là có ẩn tình khác.

“Hắn tổng cộng vay nặng lãi hai trăm ngàn, lãi mẹ đẻ lãi con biến thành năm trăm ngàn. Hắn tham ô tiền hàng trả hết năm trăm ngàn, đêm hôm qua lại thua thêm năm trăm ngàn... Cộng thêm tiền hắn tiêu xài,

bây giờ trong tay chỉ còn có hai trăm ngàn”. Trịnh Đạc lấy một chiếc thẻ ngân hàng trong ba lô ra ném lên bàn: “Đây là số chúng tôi thu hồi lại được”.

“Số tiền còn lại anh định bù kiểu gì?” Giang Phân hỏi Vương An Sinh.

%%%%%%%%%

Thực ra khi đọc truyện này, cảm giác đầu tiên của mình là nó giống một quyển gọi là “phóng sự điều tra” hay loạt bài phóng sự gì đó hay được bán ở bến tàu bến xe với những tiêu đề kêu như chuông. Cảm giác thứ hai là nghĩ đến một mục siêu ảo và siêu chuối trên Việt Nam tàu nhanh là mục Tâm sự. Vì vậy mình tưởng tượng đến cảnh tác giả ngồi đọc mục tâm sự rồi tưởng tượng nếu Gia Mộc gặp tình huống đó thì sẽ xử lý thế nào, tóm lại có thể nói truyện này không phải ngôn tình, như bạn nào đó đã nói, nó thực tế đến phát sợ, nhưng cũng tương đối có ích, mình nghĩ vậy.

Hiện tác giả đã viết gần hết quyển 14, và có thể còn viết tiếp. Truyện rất dài.

Tối nay sẽ rải trước 4 chương, ngày mai sẽ tiếp tục rải chỗ còn lại.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ!

18. Q.2 - Chương 18

Trích lời Gia Mộc: Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không làm gì được.

“Số tiền còn lại anh định bù kiểu gì?” Giang Phân hỏi Vương An Sinh.

“Đi vay...” Giọng Vương An Sinh yếu ớt: “Giang Phân, anh bảo đảm đây là lần cuối cùng, ngày mai anh sẽ đưa mẹ và em trai về quê hết. Em gái anh vẫn ngoan ngoãn, em nhường nhịn nó một chút. Còn Tiểu Hoa, bây giờ anh gọi điện cho nó nghỉ việc luôn”.

“Anh không cần để người nhà anh phải tủi thân như vậy, cũng không cần thế chấp nhà để vay nặng lãi. Chúng ta li hôn, đạo vừa rồi không phải ông Tiêu đã nói muốn mua lại dây chuyền công nghệ của công ty của chúng ta sao? Bán được bao nhiêu tiền, trừ đi một triệu này, còn lại tôi với anh chia đôi. Xe thuộc về anh, nhà thuộc về tôi, chúng ta ai đi đường nấy”.

“Giang Phân... Em... Đừng làm thế...” Ngoài miệng nói như vậy nhưng trên mặt Vương An Sinh lại lộ ra vẻ nhẹ nhõm. Giang Phân nheo mắt, liếc Lâm Gia Mộc một cái.

Đột nhiên Lâm Gia Mộc nói: “Ông Vương, ông muốn thế chấp nhà để vay tiền, vậy sao không thế chấp căn hộ ở khu Thanh Uyển?”

Sắc mặt Vương An Sinh lập tức xanh mét: “Cô, cô... nói xằng cái gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt Vương An Sinh, khóe miệng Giang Phân lộ ra một nụ cười lạnh. Bà và Vương An Sinh là vợ chồng mười mấy năm, hai bên vẫn rất hiểu nhau. Lần trước Vương Bình Sinh nuốt mất hai trăm ngàn tiền hàng, Vương An Sinh rất tức giận định đuổi em trai về quê, nhưng sau đó chính hắn lại bỏ vốn riêng ra bù vào, lại tiếp tục trọng dụng em trai. Khi đó Giang Phân cảm thấy tình hình không đúng. Lần này Vương Bình Sinh lại tham ô hơn một triệu nhưng Vương An Sinh vẫn toàn tâm toàn ý bảo vệ em trai. Ngoài thuê Lâm Gia Mộc điều tra xem Vương Bình Sinh giấu tiền ở đâu, bà còn thuê Lâm Gia Mộc điều tra xem Vương Bình Sinh nắm được thóp gì của Vương An Sinh, vì vậy mới có những chuyện này.

“Chúng tôi tìm được Vương Bình Sinh ở tiểu khu Thanh Uyển, hắn gọi một thai phụ trẻ tuổi ở đó là chị dâu bé”. Lâm Gia Mộc nói.

Giang Phân không nói gì nữa, bà cầm lại điện thoại của mình từ tay Triệu Chân Chân, gọi thẳng đến ban công an kinh tế phòng công an thành phố: “A lô, ban công an kinh tế phải không ạ? Tôi báo án...”

Vương An Sinh và Vương Bình Sinh đều nhảy dựng lên định giật điện thoại, nhưng Trịnh Đạc đã đề phòng từ trước, mỗi tên trúng một đấm, cả hai ngã xuống đất ôm ngực một hồi lâu mới thở lại được.

Thấy sắc mặt Vương An Sinh trắng bệch, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy từ mặt xuống, Giang Phân thở dài, cắt điện thoại: “Công ty về tôi, nhà về tôi, tiền gửi về tôi, xe về tôi, quyền giám hộ con về tôi, căn hộ tiểu khu Thanh Uyển về tôi. Căn hộ anh mua ẹ anh về anh, căn hộ anh mua cho em anh cũng về anh. Chúng ta li hôn, tôi không truy cứu em trai anh nữa”.

Vương An Sinh nhìn em trai, lại nghĩ đến tình nhân đang ở tiểu khu Thanh Uyển, cuối cùng gật đầu.

Thấy hấn gật đầu, nước mắt Giang Phân lập tức trào ra: “Gia Mộc...”

Lâm Gia Mộc vào phòng làm việc, chưa được mười phút đã cảm thỏa thuận li hôn đi ra, trong đó có ghi rõ các nội dung về công ty, nhà và xe. Vương An Sinh vừa mới khôi phục bình thường lật xem thỏa thuận, biết Lâm Gia Mộc đã tra toàn bộ tài sản rất rõ ràng, sợ là vợ mình cũng đã có chuẩn bị từ sớm, hấn cầm bút lên lại đặt xuống: “Giang Phân!”

“Kí đi!” Giang Phân quay mặt đi không nhìn hấn.

Công ty sớm đã chỉ còn cái xác, bây giờ tiền hàng hơn một triệu chỉ còn hai trăm ngàn, cũng chỉ có dây chuyền công nghệ còn giá trị một chút, nhưng cùng lắm cũng chỉ được hơn hai triệu. Trừ khoản nợ lương nhân viên, số còn lại cộng thêm tiền gửi có thể vừa đủ để lấy lại sổ đỏ thế chấp ngân hàng. Căn hộ ở tiểu khu Thanh Uyển là vay mua, bây giờ bán đi cũng có thể lại được ít tiền, còn lại... Vương An Sinh biết mình không hề thua thiệt nhưng hấn vẫn luyến tiếc...

“Có đứa con đang chờ đi đăng kí đấy!” Giang Phân nói lạnh lùng.

Nghĩ đến đứa con trai trong bụng người tình đã được khẳng định bằng siêu âm đa chiều, Vương An Sinh cắn môi kí tên vào thỏa thuận.

Giang Phân cũng cảm thỏa thuận li hôn tới và kí tên vào, sau đó đột nhiên lao vào đấm đá anh em Vương An Sinh và Vương Bình Sinh như nổi điên: “Mày là đồ súc sinh, mày muốn giành tài sản của anh mày nên đi tìm bồ nhí cho hấn! Mày tưởng tao không biết à? Còn cái con ranh nữa, rõ ràng là tiếp viên ba cùng, ăn cùng uống cùng ngủ cùng với khác mà lại dám giả danh sinh viên đang đi học! Hừ! Không biết xấu hổ!”

Hai người bị đánh chỉ còn biết tránh đòn, nghe thấy Giang Phân mắng như vậy, Vương An Sinh không còn tránh đòn nữa mà quay sang hỏi Vương Bình Sinh: “Cô ấy đúng là gái ba cùng à?”

“Không những chỉ là ba cùng đâu!” Giang Phân nói lạnh nhạt: “Hai năm trước tôi thấy khó chịu nên đến bệnh viện khám, bác sĩ nói vòng tránh thai đã lệch vị trí, từ mấy năm trước đã không còn tác dụng, vì thế tôi dứt khoát tháo vòng luôn. Bác sĩ nói tôi không cần dùng biện pháp tránh thai nào nữa, dù sao mấy năm nay cũng không hề có thai ngoài ý muốn, sau này chắc cũng sẽ không dính. Anh đoán xem vì sao? Con ranh đó để con trai xong anh nhớ xét nghiệm DNA, nếu là giống của em trai anh thì cũng coi như lọt sàng xuống nia, nhưng chỉ sợ còn không phải là con của em trai anh nữa ấy chứ!”

Vương Bình Sinh nằm dưới đất kêu lên: “Giang Phân, mày gài bẫy hại tao!”

“Tao muốn hại mày thì mày cũng phải là loại khốn nạn mới hại được!” Giang Phân hừ lạnh một tiếng: “Gia Mộc, đuổi hai người này ra ngoài!”

Trịnh Đạc mỗi tay xách một người ném ra ngoài: “Đừng quên ngày mai đi làm thủ tục li hôn chính thức”.

Triệu Chân Chân lần mép bàn đi đến trước bàn làm việc của Lâm Gia Mộc: “Chị... Thì ra ngay từ đầu bà Giang Phân kia đã dự định li hôn rồi à?”

“Trước chồng bà ấy lấy tiền bù cho em trai hấn, lại còn tiếp tục cho em trai làm phó tổng giám đốc, bà ấy đã sinh nghi rồi nên đến tìm chị. Không ngờ chị vừa tìm được bằng chứng em chồng bà ấy tìm một con tiếp viên đến làm tình nhân của chồng bà ấy thì em chồng bà ấy lại ôm tiền chạy mất, vì thế bà ấy mới hạ quyết tâm li hôn”.

“Ồ, thế nếu chỉ có ngoại tình thì bà ấy còn không định li hôn?”

“Người làm ăn, đa số chỉ cần gia đình yên ổn, còn ra ngoài chơi bởi là chuyện bình thường. Vốn bà ấy chỉ muốn nắm được bằng chứng cãi nhau một trận, làm cho chồng bà ấy đuổi hết mẹ chồng, em trai, em gái về quê, không ngờ em chồng bà ấy lòng tham không đáy, tham ô tiền hàng hơn một triệu khiến công ty rơi vào cảnh khốn cùng nên bà ấy mới quyết định li hôn, không nuôi tiếc nữa”.

Triệu Chân Chân thở dài: “Nhưng cũng không lấy được tiền về...”

“Em à, ở Trung Quốc đánh bạc và cá độ bóng đá đều là phi pháp, muốn an toàn thì phải chơi qua mạng”. Lâm Gia Mộc cười nói, đã truy tra đến Vương Bình Sinh thì sao cô có thể để hắn chơi hết năm trăm ngàn được? Tổng cộng số tiền trong tám thẻ ngân hàng đó là bảy trăm ngàn: “Giang Phấn sớm đã thương lượng với bên cung ứng rồi, trả bảy trăm ngàn tiền hàng cho họ trước, còn lại tháng sau thu gom một vài khoản là đủ để trả hết”. Xét cho cùng thì vấn đề là lưu thông tiền mặt bị đứt đoạn, bây giờ có bảy trăm ngàn là tiền mặt lại lưu thông được rồi.

“Vậy bà ấy còn bán công ty nữa không?”

“Có bán cũng không thể bán lúc này, bà ấy định tự kinh doanh một hồi xem thế nào”.

“Ôi... Nhưng lão họ Vương kia còn được những mấy căn hộ”.

“Căn hộ hắn mua cho em gái ở huyện lỵ, không đáng bao nhiêu tiền. Căn hộ mua cho em trai viết tên em trai hắn, em cho rằng em trai hắn mê cờ bạc như vậy thì có thể giữ được bao lâu? Căn hộ hắn mua ẹ thì quả là cũng có phần hắn, nhưng cũng chỉ là có một chỗ dung thân thôi. Không còn con gà để trứng vàng là công ty, hắn đã hơn bốn mươi, chỉ có nước miệng ăn núi lở”.

“Chị, Hạ Khánh Phong không phải người như vậy... Anh ấy... Anh ấy giống bố em”.

Lâm Gia Mộc nhíu mày: “Bố em?”

“Bố em cả đời đều đối xử rất tốt với mẹ em, ngày em còn nhỏ, mặc dù nhà khá nghèo, bố mẹ em hay cãi nhau nhưng bố em luôn nhường nhịn mẹ em. Ông bà nội em cũng là người tốt, nhà có nuôi lợn nuôi gà cũng không nở ăn, hàng năm đều mang đến cho nhà em...”

“Nếu cưới trai quê cũng không sao thì vì sao bố em lại tức giận như vậy?”

Triệu Chân Chân không nói được nữa.

“Em không biết mẹ em khổ thế nào đâu”, Lâm Gia Mộc thở dài, “Hơn nữa lúc đó mọi người đều nghèo, giá nhà đất và hàng tiêu dùng đều không quá cao như bây giờ, con người sống cũng chất phác, ông bà nội em quả thật cũng rất giản dị, bố em biết bảo vệ vợ mình, nếu không bố mẹ em cũng không sống được với nhau đến bây giờ. Nhưng ở thời đại này...”

“Chị, sao chị cũng giống hệt những người đó thế, mở miệng là nói đến tiền... Anh Trịnh cũng không có tiền mà...”

“Lợi nhuận của công ty chị, chị sáu, anh ấy bốn, không phải anh ấy không có tiền. Cho dù anh ấy không làm cùng chị thì với khả năng của anh ấy cũng không sợ không kiếm được tiền. Quan trọng nhất là anh ấy biết mọi chuyện đều phải suy nghĩ đến người nhà”.

“Hạ Khánh Phong cũng rất tốt với người nhà, anh ấy còn nói phải đầu tư cho quán ăn của chị anh ấy để chị ấy thuê luôn cả cửa hàng bên cạnh rồi chuyển sang bán đồ ăn nhanh. Khu vực đó vốn hơi hẻo lánh nhưng bây giờ đỡ rồi, người càng ngày càng đông hơn...”

Lâm Gia Mộc mỉm cười nhìn Triệu Chân Chân: “Nó có bao nhiêu tiền dành dụm? Trăm ngàn? Trăm hai? Đầu tư hết cho chị gái nó thì khi em với nó lấy nhau làm thế nào?”

“Bố mẹ em có nhà cho em rồi. Còn tổ chức hôn lễ thì làm đơn giản thôi... Bây giờ không phải đang thịnh hành đám cưới tay trắng sao?”

“Tay trắng là cả hai vợ chồng đều tay trắng, chị chưa thấy chuyện chỉ có nhà trai tay trắng bao giờ”.

“Em biết thêm tên anh ấy vào bất động sản là không đúng, anh ấy cũng đã nói với em, em không thêm tên anh ấy vào nữa...”

“Em biết bố mẹ em mua vé đến Cáp Nhĩ Tân rồi chứ?”

“Vâng, em biết rồi...”

“Về nhà sớm một chút, đưa cả Hạ Khánh Phong về, cùng nhau ăn bữa cơm”. Sau khi tiễn Triệu Chân Chân, Lâm Gia Mộc thở dài. Mặc dù những vụ của người khác cô cũng làm rất nghiêm túc nhưng không quá coi trọng, còn chuyện của Chân Chân... Cô thật sự phiền muộn, cũng thật sự bận lòng...

Thực ra đại bộ phận công việc ở văn phòng tư vấn của Gia Mộc đều làm ở bên ngoài, lần đầu gặp khách hàng đều gặp tại quán trà Phượng Hoàng, cũng không cần người nào trực ở văn phòng. Các khách hàng cũ đã biết địa chỉ văn phòng tư vấn đa số đều gọi điện hẹn trước khi đến, công việc của Triệu Chân Chân không hề nhiều. Hơn nữa từ khi bố mẹ cô đi chơi, không hiểu tại sao Triệu Chân Chân lại trở nên bận rộn. Nghe nói là bố mẹ và em trai em gái Hạ Khánh Phong đều đã đến, cô phải cùng đi ăn, đi dạo phố gì đó. Lâm Gia Mộc dứt khoát cho cô nghỉ một ngày để cô đi cùng cho thoải mái.

Chân Chân vừa đi, Trịnh Đặc cũng được tự do, không cần mặc may ô, bên ngoài còn phải khoác sơ mi hay gi lê nữa. Anh ta chỉ mặc may ô và quần lửng, dép lê cũng không thềm đi mà chỉ đi chân đất khắp văn phòng, đi vào phòng tài liệu nhìn rồi lại đi ra: “Con bé Chân Chân này được đấy, phòng tài liệu được dọn dẹp rất gọn gàng. Cách sắp xếp tài liệu theo thứ tự vụ việc là tên thân chủ của em, nó vừa nhìn qua cũng đã biết ngay”.

“Vốn nó chính là một đứa rất thông minh, chuyện học hành không bao giờ cần ai bận tâm. Hồi nó còn nhỏ, dì dưỡng Năm chị đều bận, tự nó đã có thể chăm sóc bản thân rất tốt, việc học cũng không bao giờ bị ảnh hưởng gì”.

“Đáng tiếc lớn lên rồi lại hơi lơ mơ”. Trong lúc có thời gian rảnh, Trịnh Đặc cũng đã điều tra về Hạ Khánh Phong, ấn tượng của anh ta đối với Hạ Khánh Phong không được tốt lắm.

“Ai cũng có lúc lơ mơ mà”. Lâm Gia Mộc cười nói. Đúng lúc này điện thoại di động cô đổ chuông. Cô có tổng cộng ba chiếc điện thoại, một là điện thoại công việc, một là điện thoại công việc dự phòng, còn một chiếc là điện thoại cá nhân, ngoài họ hàng và bạn thân thì không ai biết số này. Cô liếc nhìn điện thoại rồi cười: “Là Chân Chân”.

“A lô...”

Chân Chân bên kia điện thoại đã sắp khóc: “Chị, em đang ở bách hóa Vĩnh Hưng, chị mau tới đây...”

“Chân Chân, có chuyện gì thế?”

“Có phải bố em gặp chuyện gì không? Cái thẻ ngân hàng bố em cho không thanh toán được...”

“Em mua thứ gì? Cần bao nhiêu tiền?”

“Em mua cho bố mẹ và em trai em gái Khánh Phong mỗi người một chiếc áo lông giảm giá trái mùa, tổng cộng hơn bốn ngàn, tiền mặt em mang đi không đủ nên định quẹt thẻ, ai ngờ thẻ lại...”

“Em ở đó chờ chị, chị sẽ đến ngay”. Lâm Gia Mộc đặt điện thoại xuống rồi cười. Việc tạm khóa thẻ đã có hiệu quả, cũng để Chân Chân xem diện mạo của Hạ Khánh Phong và người nhà hắn khi cô không có tiền như thế nào.

Thấy cô nói lập tức sẽ đến ngay nhưng chẳng những không động mà còn đứng cười ngây ngô, Trịnh Đặc biết ngay là mưu kế của cô đã thành công: “Em có đi không?”

“Đi chứ sao không đi, em uống nước xong sẽ đi, anh lái xe”. Dứt lời, Lâm Gia Mộc chậm rãi ngồi uống nước.

19. Q.2 - Chương 19

Trích lời Gia Mộc: Khi con gái thích trai nghèo, bước đầu tiên một phụ huynh sáng suốt nên làm chính là cắt đứt nguồn cung tài chính cho con mình.

Lâm Gia Mộc uống nước xong lại nhớ ra mình muốn ăn bích quy. Cô cầm hộp bích quy lên mạng tán gẫu với bạn bè. Trịnh Đặc thì ngồi chỉnh sửa bộ móng tay vốn đã rất gọn gàng của mình.

Chuông điện thoại lại reo vang, Lâm Gia Mộc làm động tác giữ yên lặng, tắt âm thanh máy tính rồi nghe điện thoại: “Chân Chân à, đang gặp đoạn đường thi công, chị bị kẹt xe... Em gọi điện thoại cho Khánh Phong chưa?”

“Em gọi cho anh ấy rồi, Khánh Phong đang đi làm, ông chủ anh ấy không cho anh ấy nghỉ... Chị, chị mau tới đây đi, chiều nay em gọi điện thoại bảo mẹ em chuyển tiền vào thẻ trả chị”.

“Hay là em trả lại đồ trước đã...” Con bé ngốc nghếch này, bây giờ vẫn không hiểu bố mẹ nó đi xa là để tránh nó, thẻ ngân hàng cũng là dụng Năm cô yêu cầu tạm khóa.

“Hai bác cũng nói như vậy”. Triệu Chân Chân nhìn quanh, tay vẫn cầm hóa đơn mua hàng, quần áo đã gói ghém xong xuôi đang đặt bên cạnh chân nhân viên thu ngân. Nhân viên thu ngân đã sắp không giữ được nụ cười trên mặt, hai ông bà đã được con cái dẫn đi xem đồ tiếp: “Nhưng mà...”

“Em lại gọi điện thoại cho Khánh Phong đi, chị vẫn đang bị kẹt xe, không biết bao giờ mới đến được”. Lâm Gia Mộc đặt điện thoại xuống, ném hộp bích quy sang bên cạnh: “Nếu nó mà không phải em họ em...”

“Ha ha”. Trịnh Đặc gương cười một tiếng. Lâm Gia Mộc rất bênh người nhà, cô nói xấu em họ mình thì không sao, nhưng những người khác thì tốt nhất đừng có hùa theo.

“Anh cười cái gì? Lái xe, đi”.

“Em định đến trả tiền thật à?”

“Hạ Khánh Phong sốt ruột hơn chúng ta, cứ để hấn đến trước”.

Mắt Triệu Chân Chân đầm nước mắt, cô cảm thấy mặt mình nóng bỏng như bị ai đó tát mạnh. Cô nắm chặt chiếc áo Hạ Khánh Phong: “Không phải em cố ý...”

“Không sao, vốn anh cũng nên trả tiền mà”. Hạ Khánh Phong thanh toán tiền, chia những chiếc áo lông đã được đóng gói cẩn thận cho người nhà.

“Anh, anh trả tiền thì không thể tính là quà chị dâu mua cho em đấy nhé”. Cô em gái út nhà họ Hạ vốn tên là Quế Hoa, khi đi học cảm thấy hơi quê quê nên đổi tên thành Hạ Vi Vi. Vốn cô vẫn cho rằng chị dâu tương lai là người nhiều tiền như anh trai nói, không nghĩ rằng mua quà cho nhà chồng tương lai còn mua loại áo lông vũ giảm giá giữa mùa hè nóng nực này. Bố mẹ cô vẫn còn vui vẻ, nói rằng mua như vậy tương đối có lợi. Cô cau mày chọn một chiếc tương đối ưng ý, nhưng lúc tính tiền thẻ tín dụng của chị dâu lại không thanh toán được.

Cô nheo mắt lại, không phải là anh trai mình bị lừa đấy chứ? Cô quan sát chị dâu một lượt, vòng tay hình như là pha lê, túi xách hình như là nhãn hiệu rất nổi tiếng, quần áo trên người cũng rất đẹp, hay là anh trai mình cho cô ta tiền để mua những thứ này?

“Em nói ít thôi”. Con trai thứ ba nhà họ Hạ là Hạ Khánh Quốc kéo áo em gái. Mặc dù hấn là đứa học hành kém nhất nhà nhưng lại là người tinh ý nhất. Bà chị dâu người thành phố này rất ngây thơ, cũng rất xinh đẹp. Hấn học một trường đại học dân lập, bạn học có nhiều con nhà giàu nên kiến thức của hấn hơn đứt đứa em gái đang học cấp hai ở trường huyện. Bà chị dâu này quả thật rất có tiền, riêng bộ quần áo đã giá trị mấy ngàn tệ, có lẽ thẻ tín dụng bị trục trặc thật, không được đắc tội chị dâu vì chuyện nhỏ nhặt này.

Con trai thứ nhà họ Hạ là Hạ Khánh Dân thì dường như không hề biết tình hình hiện nay, hấn vẫn nói chuyện với bố mẹ mình. Ông bà Hạ thì vừa nói chuyện với con trai vừa lặng lẽ quan sát con dâu tương lai. Người thành phố, ăn mặc rất xinh đẹp, mười ngón tay mềm mại trắng trẻo như cuống hành, không biết có

làm được việc nhà hay không. Xem dáng vẻ cô dẫn gia đình mình đi mua đồ, hình như hoàn toàn không để ý đến giá tiền, người như vậy có thể lo liệu gia đình không? Có điều nghe con trai nói nhà nó có vẻ rất giàu, có xe có nhà, cả nhà mình đến ga tàu cũng là con trai và nó lái xe ra đón. Có điều xe hơi nhỏ, hai ông bà ngồi xe con, hai đứa con trai và đứa con gái út vẫn phải ngồi chiếc chõ khách cỡ nhỏ của nhà con gái lớn. Theo bọn họ, xe chõ khách rõ ràng thực dụng hơn xe con nhiều.

Con trai mình thật là giỏi, một tháng có thể kiếm mười ngàn tệ. Mọi người ở quê vẫn cười chê hai ông bà cuồng vọng nhất định phải nuôi con học đại học, bây giờ tất cả lại đều hâm mộ họ. Sau này mong trai lấy vợ ở thành phố, họ cũng chuyển vào thành phố hưởng phúc, việc này mới thật sự làm mọi người hâm mộ.

Hạ Khánh Phong vốn đang đi làm, hẳn biết Chân Chân dẫn người nhà mình đi dạo cửa hàng. Hẳn cũng biết Chân Chân có tiền, cho nên khi Chân Chân gọi điện thoại nói thể tín dụng không sử dụng được, không thanh toán được tiền, đầu tiên hẳn giật nảy, sau đó nghĩ không biết có phải nhà họ Triệu có chuyện gì nên thể tín dụng mới bị khóa hay không. Nhưng bất kể thế nào thì cũng phải mua đồ xong rồi nói tiếp, không ngờ ông sếp chẳng mấy khi đến văn phòng hôm nay lại đến ngồi lì trong văn phòng gọi điện thoại. Gần nửa tiếng sau ông ta mới đi, hẳn lấy cớ đi gặp khách hàng rồi mới ra ngoài được.

Hắn hiểu người nhà mình, bố mẹ hắn còn đỡ, nhưng cô em út lại không phải dạng vừa. Lòng tự trọng của Chân Chân rất cao, nếu em gái hắn nói gì đó khó nghe thì sợ là hắn lại phải dỗ dành rất lâu mới được.

May là em trai lớn của hắn tương đối hiểu chuyện, lúc hắn đến thì Khánh Dân đang dẫn bố mẹ và Khánh Quốc, Vi Vi đi xem hàng.

Tính ra cũng khéo, hắn vừa trả tiền chưa được năm phút, đang bàn bạc xem nên đi xem hàng tiếp hay đi ăn cơm thì Lâm Gia Mộc đến nơi, phía sau còn có ông anh rể Trịnh Đặc vừa cao vừa to khỏe.

Đối với Trịnh Đặc, Hạ Khánh Phong vẫn không biết nên hình dung thế nào đàn ông hơn một mét tám mươi cùng bạn gái làm ăn, vậy mà người làm chủ lại không phải Trịnh Đặc, cả ngày Trịnh Đặc đi theo sau mônng Lâm Gia Mộc, bảo làm gì thì làm đó. Nhưng nếu nói Trịnh Đặc không ra dáng đàn ông thì chính hắn cũng không thể chấp nhận được.

Lâm Gia Mộc đến chỗ mấy người đang đứng, thấy bọn họ người nào cũng cầm túi mua đồ căng phồng: “Ồ, áo lông đã mua được chưa?”

Lần này Triệu Chân Chân khóc thật: “Chị, sao bây giờ chị mới đến?” Từ mười tám tuổi đến nay, cô chưa bao giờ phải thiếu thốn vật chất, lần này thật là mất mặt, hơn nữa còn mất mặt trước gia đình nhà chồng nữa chứ.

“Kẹt xe mà, đến nơi lại không có chỗ đỗ xe, chị phải lòng vòng mãi mới tìm được chỗ đỗ”. Lâm Gia Mộc dùng tờ rơi khuyến mãi nhận dưới lầu làm quạt: “Cửa hàng này điều hòa kém thật”. Cô vừa quạt vừa nhìn quanh, giống như là không nhìn thấy người nhà họ Hạ đang xách túi lớn túi nhỏ ngay bên cạnh.

Hạ Khánh Phong mím môi, nhớ lại trưa hôm qua hắn và bố mẹ Triệu Chân Chân cùng ăn cơm để tiễn bố mẹ cô đi chơi. Nhạc phụ nhạc mẫu tương lai tỏ ra rất coi thường và kì thị hắn, chỉ hỏi mấy câu nhà hắn có những ai, công việc thế nào rồi không nói thêm câu nào nữa. Trong bữa ăn, nhạc phụ tương lai nghe mấy cuộc điện thoại, không hề nói với hắn một câu nào đầy đủ. Nhạc mẫu tương lai thì càng thẳng tính, nói hai đứa vốn học cùng trường, đương nhiên tương đối hiểu tính nết nhau, làm bạn bình thường vẫn là tốt nhất. Tóm lại ý bà là không đồng ý cho hắn và Triệu Chân Chân lấy nhau, tài ăn nói của hắn căn bản chính là đàn gảy tai trâu trước mặt hai người đó.

Triệu Chân Chân phát hiện Hạ Khánh Phong không vui, cô kéo tay Lâm Gia Mộc, nói: “Chị à, đây là bố, mẹ, em trai lớn Khánh Dân, em trai thứ hai Khánh Quốc, em gái út Vi Vi của Khánh Phong”. Nói xong lại giới thiệu với người nhà họ Hạ: “Đây là Lâm Gia Mộc, con của chị cả mẹ cháu. Đây là anh rể cháu”.

Lâm Gia Mộc bổ sung một câu: “Chồng chưa cưới”. Nói xong, cô lại gật đầu chào những người này. Người nhà họ Hạ rất thú vị, hai ông bà da đen nhưng đều rất béo, quần áo mặc trên người chính là trang phục điển hình của người khá giả ở nông thôn, quê mùa nhưng sạch sẽ, cũng rất mới. Em trai em gái hắn thì ăn mặc tương đối hợp thời, đều là trang phục của thanh niên hiện nay, áo phông quần bò gì đó, Hạ Vi Vi còn để mái tóc lệch rất dài, móng tay có thể nhìn ra dấu vết sơn móng. Đương nhiên quần áo đều không phải loại đắt tiền, chỉ là hình thức không đến nỗi quê mùa mà thôi.

“Chào mọi người, không biết mọi người vừa đến, tôi cũng hơi vội nên quên không chào hỏi”.

“Chào mọi người”. Trịnh Đặc cũng khách sáo một hồi với mấy người này.

Người nhà họ Hạ cũng đều đánh giá hai người này. Lâm Gia Mộc luôn luôn không bạc đãi chính mình, một tuần đi thẩm mỹ viện hai lần, đến phòng tập thể thao một lần, nửa tháng sửa móng tay móng chân một lần, tóc dài là cắt, mặc dù quần áo phải thuận tiện cho hoạt động nhưng cũng phải bền nên có không ít hàng hiệu. Chiếc quần jean hôm nay cô mặc là hàng của LEE mới ra quý này, có điều những người này nhìn cô có lẽ là vì cô mặc áo không tay ngực thấp, trang sức kèm theo là một con nhện bằng đá đen cô mua ở quán hàng rong vỉa hè, hơn nữa cô còn dán một miếng dán hình mạng nhện trên vai cho vui.

Trịnh Đặc đặt tay lên vai Lâm Gia Mộc: “Em vẫn kêu lâu rồi không được đi mua sắm, sao không đi cùng mọi người luôn thể?”

Lâm Gia Mộc cười hì hì kéo tay anh ta xuống rồi nắm tay anh ta: “Quần áo em mua khi đến Hồng Kông lần trước còn chưa mặc đến, em đói rồi, đi ăn cơm đi, hôm nay em còn chưa ăn sáng”. Có diên mới đi mua sắm cùng những người này.

Sắc mặt Hạ Khánh Phong dịu xuống: “Bố mẹ em cũng ăn sáng từ sớm, giờ chắc cũng đã đói rồi, giờ đi ăn cơm thôi”.

“Ăn cơm... Hay là về nhà ăn, chỗ chị con cái gì cũng có”. Bà Hạ nói.

“Mẹ, về nhà ăn chán lắm, hơn nữa nhà chị con cách đây xa lắm, đến nơi cũng phải hơn một giờ”. Hạ Vi Vi kéo tay mẹ làm nũng: “Để chị dâu mời khách đi mẹ”.

Ánh mắt Lâm Gia Mộc lạnh như băng: “Đúng vậy, Chân Chân mời khách, Khánh Phong trả tiền, khi mới yêu nhau, mỗi lúc đi cùng Trịnh Đặc ra ngoài, chị không bao giờ phải trả tiền cả”.

Trịnh Đặc cười cười: “Sao bây giờ toàn là em trả tiền?”

“Vì tiền của anh đã là tiền của em rồi”. Lâm Gia Mộc khẽ chọc vào ngực Trịnh Đặc.

Thấy hai người họ tình tứ như vậy, Triệu Chân Chân cũng muốn nắm tay Hạ Khánh Phong, không nghĩ tới Hạ Khánh Phong lại đi tới đỡ bố mẹ hắn. Triệu Chân Chân hơi lặc lợng đi theo đằng sau.

Lâm Gia Mộc đi chậm lại, chờ Triệu Chân Chân đi đến nơi, cô nắm tay Triệu Chân Chân: “Chị gọi điện ẹ em rồi, bố em giận em nên khóa thẻ của em lại, bảo em tiêu tiền lương của em là được”.

“Bố em... Hôm qua lúc đi, bố lại cãi nhau với em. Bố em nói nếu em lấy Hạ Khánh Phong thì bố không nhận em là con nữa”.

Đúng là Triệu Chân Chân được chiều quá sinh hư, cãi nhau với bố như vậy mà cũng không lo thẻ tín dụng bị khóa, vẫn cho rằng chỉ cần một cuộc điện thoại là mẹ lại gửi tiền vào thẻ ỉnh mà không hỏi han gì.

“Chị tưởng khi gặp nó thì dì với dượng sẽ thích nó chứ”.

“Hôm qua em với anh ấy đã nhất trí mời bố mẹ em đi ăn để tiễn hai người đi chơi, bố mẹ em không muốn đến, em gọi điện thoại vừa khóc vừa xin nên bố mẹ em mới đến. Khánh Phong chọn một nhà hàng rất đắt tiền, nhìn thấy nhà hàng này về mặt bố em mới đỡ hơn một chút. Nhưng lúc gọi đồ ăn, bố em gọi vài món rồi bảo Khánh Phong gọi, em nói gọi thế là đủ rồi, thế là sắc mặt bố em lại khó coi. Bố em nói bữa cơm này bố trả tiền, xong lại gọi mấy món nữa...”

Lâm Gia Mộc biết tính dượng Năm mình. Vì xuất thân bần hàn nên sau khi trở nên khá giả, dượng Năm cô tương đối thích phô trương. Đặc biệt là mấy năm nay dượng cô đi làm ăn, vấn đề quan trọng nhất khi gặp đối tác là thể diện. Lần đầu tiên con rể tương lai mời ăn cơm, con gái mình lại nói gọi mấy món là đủ rồi, đừng nói dượng Năm phản đối chuyện cưới xin ngay từ đầu mà cho dù đã đồng ý thì con rể cũng sẽ lập tức mất điểm.

“Nhà em ra ngoài ăn cơm đều chỉ gọi mấy món thôi...” Triệu Chân Chân đã sắp khóc: “Khánh Phong nói em làm không đúng, nhưng em...”

Gia Mộc thầm nghĩ, sợ là cô em họ ngốc nghếch của mình đã đắc tội cả bố và Hạ Khánh Phong cùng lúc rồi. Hạ Khánh Phong cố ý chọn nhà hàng đắt tiền chính là để thể hiện điều kiện kinh tế của mình, không ngờ bạn gái “quan tâm” quá thành ra lại hỏng hết chuyện.

“Sau đó mẹ em hỏi chuyện gia đình anh ấy, nghe nói anh ấy định đầu tư vào cửa hàng của chị anh ấy, mẹ em cũng nói như chị nói với em. Khánh Phong nói đầu tư tính thành cổ phần, sau này chị anh ấy sẽ chia lãi cho anh ấy. Anh ấy còn nói bây giờ giá nhà quá cao, mua không bằng đi thuê, thế là mẹ em hỏi anh ấy có phải ý anh ấy là không định mua nhà hay không. Anh ấy nói tạm thời điều kiện không cho phép, chưa có ý định mua, lại nói khi điều kiện cho phép cũng không định dồn hết số tiền dành dụm đổ vào bất động sản, sắc mặt bố mẹ em càng khó coi hơn. Cơm nước xong Khánh Phong có việc đi trước, bố em lại mắng em, nói em không chia tay anh ấy thì bố không nhận em là con nữa. Chị, bây giờ em nên làm thế nào?”

“Có chuyện gì cứ để cơm nước xong rồi từ từ nói chuyện”. Lâm Gia Mộc nói, cô liếc Trịnh Đặc, Trịnh Đặc rảo chân bắt kịp Hạ Khánh Phong rồi dẫn mọi người đi đến một nhà hàng cách cửa hàng bách hóa không xa. Đồ ăn ở nhà hàng này rất ngon, giá cả không quá cao đối với người như Lâm Gia Mộc, Triệu Chân Chân, có điều không biết đối với người nhà họ Hạ thì thế nào...

20. Q.2 - Chương 20

Trích lời Gia Mộc: Không có xung đột nào nghiêm trọng hơn xung đột quan niệm của hai gia đình

Ông chủ nhà hàng này cũng xem như người quen của Trịnh Đặc, anh ta từng mấy lần đến đây ăn cơm với cảnh sát Lưu. Thấy Trịnh Đặc dẫn khách đến, ông chủ vui mừng hơn hớn đi ra đón. Nghe nhân viên nói không còn phòng riêng, ông chủ lập tức bố trí một phòng đã có người đặt trước cho bọn họ. Trịnh Đặc vui vẻ mời thuốc, hai người nói chuyện một lát rồi mới tách ra. Vừa đi vào phòng riêng, Trịnh Đặc đã phát hiện bầu không khí không đúng, ông Hạ vừa xem thực đơn xong, lúc này đang cãi nhau với nhân viên nhà hàng.

“Chúng mày cắt cổ khách hàng à? Một đĩa khoai tây chiên mà bốn mươi tám đồng? Mày làm hết mấy củ khoai tây?”

Trịnh Đặc cười ha ha cầm lấy thực đơn: “Bác à, giá ở đây là thế, nếu bác không thích khoai tây chiên thì chúng ta không gọi là được. Khánh Phong, cậu thấy được không?”

Hạ Khánh Phong cũng biết giá cả nơi này thật ra cũng không phải là đắt, nhưng nếu một gia đình đến ăn thì cũng quá tốn kém. Hắn nhìn Lâm Gia Mộc đang ngồi nghịch điện thoại bên cạnh, biết bà chị họ này nói chuyện tương đối có trọng lượng trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, nghe Chân Chân nói chuyện, lại nhìn thái độ của Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc, xem ra cũng nghiêng về phía mình nhiều hơn. Hắn cắn răng: “Vâng, không đắt. Anh rẻ, anh tương đối quen chỗ này, anh gọi đồ đi”.

“Vậy tôi không khách sáo nữa”. Trịnh Đặc cười nói: “Cá hôm nay có tươi không?”

“Tươi lắm, cá vừa mua của ngư dân đi biển về xong”.

“Vậy ột cá rán, một sò hấp, một tôm thẻ chiên dầu, một sườn kho...” Trịnh Đặc gọi liền tám món ăn như sừng liên thanh, nhân viên nhà hàng cũng có kinh nghiệm, nghe Trịnh Đặc nói xong lại nhắc lại một lượt.

“Ngài dùng đồ uống gì ạ?”

“Trời nóng thế này, lấy hai xách bia đã, tôi không uống rượu. Hình như còn có phụ nữ, cho bốn cốc nước trái cây ép...”

Bà Hạ vừa nghe Trịnh Đặc gọi đồ ăn vừa tra thực đơn trên tay, cuối cùng không cộng nổi nữa. Một mâm đồ ăn như vậy, cộng thêm bia và nước trái cây là hơn một ngàn tệ... đủ để mua thịt ăn cả năm... “Đắt... đắt quá đấy”.

Triệu Chân Chân thoáng nhìn Lâm Gia Mộc, cô không muốn tái phạm sai lầm giống nhau hôm qua: “Bác ạ, nhà hàng này giá cả cũng không đắt lắm”.

“Đúng vậy, hôm qua Khánh Phong và dì dưỡng Năm cháu đến nhà hàng cái gì xuân ấy mới gọi là đắt, cũng không thấy có gì hơn những nhà hàng khác, đĩa đồ ăn hơn nửa là đồ trang trí, thế mà còn bán đắt gấp đôi nơi khác”. Gia Mộc cười nói.

Về mặt ông bà Hạ lập tức khó coi, họ cũng biết tối qua con trai đi ăn cơm cùng bố mẹ vợ tương lai, nhưng không ngờ lại đến nhà hàng đắt như vậy... Mặc dù con trai mình kiếm được nhiều tiền nhưng cũng không thể hoang phí như vậy được.

“Khánh Phong...” Ông Hạ nghiêm mặt.

Hạ Khánh Phong cầm lấy ấm trà, rót một chén nước: “Bố, bố uống chén nước đi”.

Ông Hạ nhìn con trai một lát, câu mắng đã ra đến miệng lại nuốt trở vào. Ông cầm cốc nước không nói lời nào, bà Hạ cũng tức giận nhưng còn nghĩ đến thể diện con trai nên tạm thời nhẫn nhịn: “Chân Chân à, bố mẹ cháu đâu? Gọi bố mẹ cháu tới cùng ăn”.

“Hôm qua bố mẹ cháu bắt xe lửa đến nhà bác cháu chơi rồi”.

“Họ không biết nhà bác tới à?” Họ đến thành phố có một việc rất quan trọng là “gặp thông gia”, ai ngờ thông gia lại không có nhà.

“Cháu không nói với bố mẹ cháu”. Triệu Chân Chân nói lí nhí.

Sắc mặt bà Hạ trở nên rất khó coi, Hạ Vi Vi đang cúi đầu nghịch điện thoại nhìn thấy vẻ mặt của mẹ, trong lòng cảm thấy rất thương. Người nhà mình đi xa như vậy đến đây, vậy mà người nhà chị dâu tương lai lại tránh không gặp, người thành phố đúng là khinh người: “Chị dâu, bố mẹ chị làm nghề gì?”

“Mẹ chị là giáo viên tiểu học, trước bố chị cũng thế, sau đó nghỉ mất sức về mở nhà sách”.

“Em thấy bảo bây giờ nhà sách làm ăn kém lắm mà”.

“Cửa hàng sách nhà chị bây giờ đóng cửa rồi, bố chị chủ yếu làm trợ giáo, thấy bố chị bảo hết hè lại quay về trường làm”.

Nói cho cùng thì chính là hai giáo viên tiểu học, Hạ Vi Vi nhếch miệng, thế mà cứ làm như là triệu phú, con gái là thiên kim tiểu thư không bằng.

Hạ Khánh Phong vừa định nói gì đó thì Lâm Gia Mộc đã mở miệng: “Chân Chân, dưỡng Năm lại đi dạy à? Dưỡng còn có thể dạy học được nữa không?”

“Không dạy được nữa, chủ yếu là phụ trách hậu cần. Bố em với hiệu trưởng đã thân quen bao nhiêu năm rồi mà”.

“Ôi, dưỡng đã nhiều tuổi rồi, cũng nên về trường làm cho yên ổn đến lúc về hưu”.

“Vâng ạ”.

Từ đầu đến giờ Hạ Khánh Quốc vẫn nhìn Lâm Gia Mộc chằm chằm, thấy bảo bà chị họ này lớn hơn chị dâu, nhưng xem ra cũng lớn hơn không được bao nhiêu, vậy mà cách ăn nói lại lộ rõ vẻ già dặn, bà chị dâu ngày thơ không thể nào sánh nổi: “Chị làm nghề gì vậy?”

Lâm Gia Mộc nhú mày: “Tôi làm luật sư, chủ yếu giải quyết các vấn đề li hôn, tranh chấp tài sản”.

Bà Hạ đang nói chuyện với con thứ, nghe nói Lâm Gia Mộc làm luật sư li hôn, bà cau mày: “Thà dỡ mười tòa miếu còn hơn phá một cuộc hôn nhân, luật sư li hôn...”

“Thời đại bây giờ khác rồi, ai cũng cần tự do”. Lâm Gia Mộc cười nói.

Bọn họ nói chuyện đến đây thì nhân viên nhà hàng gõ cửa mang đồ ăn vào. Lâm Gia Mộc cố ý đặt đĩa cá lên trước mặt Triệu Chân Chân và Hạ Khánh Phong: “Chân Chân rất thích ăn cá đúng không?”

Hạ Khánh Phong đã quen gỡ xương cá cho Chân Chân, Triệu Chân Chân cũng rất vui vẻ chờ hân hân gỡ xương cá ỉnh. Nhưng Hạ Khánh Phong nhìn bố mẹ và các em mình rồi chỉ gấp một miếng cá bỏ vào bát của Chân Chân: “Vâng, đúng rồi ạ”.

“Khánh Phong, Chân Chân thích ăn cá nhưng lại không biết nhằn xương, chuyện này em cũng biết mà, sao lại gấp thẳng vào bát nó thế?” Lâm Gia Mộc hơi cao giọng.

Nhìn miếng cá trong bát mình, Triệu Chân Chân cũng cảm thấy hết sức tủ thân. Cô và Khánh Phong vốn rất tình cảm, tại sao bố mẹ và các em Khánh Phong vừa đến là mọi chuyện đã thay đổi hết rồi? Từ sáng sớm hôm nay ra ga đón mấy người này đến giờ, Khánh Phong còn chưa hề nắm tay mình lấy một lần. Trước đây khi ở bên nhau, cô và Khánh Phong không phải như thế này...

Cho dù điều hòa trong phòng VIP hoạt động rất tốt nhưng trán Hạ Khánh Phong vẫn toát mồ hôi. Cô bạn gái Chân Chân vẫn rất hiểu chuyện của hân sao tự nhiên lại trở nên không hiểu chuyện nữa rồi? Vì sao tình hình tài chính của nhà họ Triệu lại có vẻ như đang có vấn đề? Vì sao bố Chân Chân lại về trường làm việc mà không kinh doanh nữa? Tại sao chị họ Chân Chân lại có vẻ hùng hổ như vậy... Hân lại nhìn về phía bố mẹ mình, mình bỏ tiền mời bố mẹ ăn cơm cũng là bình thường, họ đã đến thành phố, cũng nên đến một nhà hàng tương đối ra hồn để ăn bữa cơm...

Ăn cơm xong, Hạ Khánh Phong vội vã bắt xe buýt đi làm, Triệu Chân Chân lái chiếc Polo của cô, Trịnh Đặc lái chiếc Cherokee đi theo phía sau xe của Triệu Chân Chân.

Trên đường đi, Hạ Khánh Quốc và Hạ Vi Vi ngồi xe Trịnh Đặc cứ sờ soạng ngó nghiêng, đều cảm thấy chiếc xe này rất mới lạ: “Anh rể, chiếc xe này của anh tốt thật, ở huyện lỵ chỗ em có mấy ông chủ cũng đi xe này”.

“Cũng tạm được, có điều hơi tốn xăng. Bình thường anh cũng chẳng mấy khi dùng đến, chủ yếu chỉ dùng chiếc Hyundai thôi”. Trịnh Đặc cười nói, tiện tay bật radio trên xe để nghe thông tin tình hình giao thông.

“Điều hòa có lạnh không?” Anh ta lại hỏi Lâm Gia Mộc ngồi ghé bên cạnh.

“Không lạnh”.

“Anh rể làm gì nhĩ?” Hạ Vi Vi hỏi.

“Anh ấy à? Anh làm thuê cho chị họ các em”. Nói xong Trịnh Đặc cười hê hê.

“Vậy cái xe này cũng là của chị họ?” Hạ Khánh Quốc hỏi.

“Đúng vậy, bình thường đều gửi ở bãi đỗ xe ngầm, thỉnh thoảng cuối tuần ra ngoài chơi mới dùng đến. Lúc mua thì rất thích, bây giờ nghĩ lại mới thấy là một quyết định sai lầm”. Lâm Gia Mộc cười nói.

“Làm luật sư giàu thế à, bao giờ lên đại học em cũng phải học luật”. Hạ Vi Vi nói.

Hạ Khánh Quốc đẩy cô: “Em lo làm sao thi đỗ cấp ba đi đã. Mẹ đã nói là sẽ không nộp tiền lệ phí cho em nếu em thiếu điểm đâu”.

Hạ Vi Vi lườm hân: “Mẹ sẽ nộp cho em, đúng không anh hai?”

Hạ Khánh Dân vẫn cúi đầu cầm điện thoại di động lên mạng không nói chuyện, bị cô đẩy nhẹ một cái, suýt nữa đánh rơi cả điện thoại: “Quế Hoa, em không thể ngoan ngoãn được một lát à?”

Hạ Vi Vi lại đẩy hân cái nữa: “Anh gọi ai là Quế Hoa?”

Nhìn ba anh em âm ỉ trong gương chiếu hậu, Trịnh Đặc quay sang Lâm Gia Mộc: “Được rồi, mấy đứa đừng đùa nữa. Đứng trước có quán kem, Vi Vi, em đi mua mấy cây”. Trịnh Đặc vừa nói vừa dùng xe, đưa một tờ năm mươi tệ cho Hạ Vi Vi: “Không cần mua nhiều quá, đủ ăn là được rồi”.

“Vâng”. Hạ Vi Vi cầm tiền xuống xe, chỉ chốc lát sau đã mua mười mấy cây kem mang về chia cho năm người trên xe mỗi người một cây rồi hỏi: “Số còn lại làm thế nào?”

“Trên xe có tủ lạnh”. Trịnh Đặc bỏ số kem còn lại vào tủ lạnh trên xe: “Em biết nhà chị cả em ở đâu không?”

Hạ Vi Vi suy nghĩ một chút rồi đọc địa chỉ, Trịnh Đặc gật đầu: “Anh biết chỗ đó”.

Lúc họ đến nơi thì ông bà Hạ đang ngồi hóng mát điều hòa trong góc quán ăn có đồ đặc cũ nát, được cái tương đối sạch sẽ này.

Bà Hạ nói: “Dùng điều hòa tốn tiền lắm, dùng quạt tốt hơn nhiều”.

Chị cả nhà họ Hạ vừa mang nước khoáng ra chia ọi người vừa trả lời: “Người thành phố đều sợ nóng, không có điều hòa thì khách cũng không vào”.

“Đúng là khó chiều”. Bà nhìn quanh, lúc này đã quá giờ ăn trưa, quán không còn nhiều khách: “Tắt điều hòa đi, bây giờ trong quán cũng đủ mát rồi”.

“Đợi lát nữa rồi tắt”.

Chị cả Hạ Quế Chi nhà họ Hạ cười nói, đưa một chai nước khoáng cho Triệu Chân Chân: “Chân Chân, hôm nay có mệt không?” Nhìn túi lớn túi nhỏ xếp đầy dưới đất, Hạ Quế Chi cười càng tươi hơn.

“Cũng không mệt lắm ạ”. Triệu Chân Chân đáp.

“Lần này em trai con tốn kém lắm, nó mua ôi người một chiếc áo lông giảm giá, cái màu tím nhạt đó là của con, con thử mặc xem”.

Hạ Quế Chi hơi khó hiểu, rõ ràng là bố mẹ và các em cùng đi mua sắm với Triệu Chân Chân giàu có, tại sao... em trai mình lại phải trả tiền mua áo? Cô ta cười gượng, thầm nghĩ Chân Chân bình thường có vẻ rất ngốc nghếch, nhưng có những lúc lại rất khôn. Tuy nhiên mấy cái áo thì có là gì, chủ yếu là nó có nhà, giá nhà ở thành phố quá đắt, em trai mình mà lấy nó thì coi như đã có chỗ đứng chân ở thành phố. Hai chị em đã bàn bạc chuyện đầu tư mở rộng quán ăn, nếu em trai lấy một đứa không có nhà thì phải phấn đấu bao lâu mới có thể mua được một căn hộ? Hơn nữa con bé này có nghề nghiệp ổn định, làm giáo viên, công việc lí tưởng. Em trai mình có kiếm được nhiều tiền thì cũng chỉ là thẳng làm thuê cho người khác, không giống Chân Chân là người nhà nước.

“Nóng không? Uống nước đi em”.

21. Q.2 - Chương 21

Trích lời người dịch: Chương cuối trong ngày. Ngày mai có 2 chương. /hæ.pi b . de tə mi/ (Chương này tác giả quên trích lời Gia Mộc)

Họ đang nói chuyện thì cửa bị đẩy ra, người đi vào là Hạ Vi Vi. Vừa vào đến nhà Hạ Vi Vi đã kêu lên: “Ồ, điều hòa ở đây còn không mát bằng điều hòa trên xe”.

Hạ Quế Chi đánh yêu em gái một cái, trong nhà cô ta thì cô em út là người làm mọi người không yên tâm nhất, bị bố mẹ chiều quá sinh hư: “Mau đi vào cho khách còn vào”.

Gia Mộc là người thứ hai vào nhà, quan ăn này nằm ở vị trí rất hẻo lánh, gần ra đến rìa thành phố, bảng hiệu đã cũ, điều hòa cũng cũ, cửa kính vỡ mất một ô kính, được cái trong quán rất sạch sẽ. Đẩy cửa vào là thấy rèm cửa trong suốt đã hơi ố vàng, vén rèm ra là hai hàng bàn ghế, mặc dù một số góc chết có dính dầu mỡ nhưng nói chung vẫn coi như sạch sẽ. Người nhà họ Hạ đều ngồi túm tụm ở chỗ rất gần điều hòa.

Hạ Quế Chi đi ra đón: “Cô là chị họ của Chân Chân đúng không? Chân Chân đã cho tôi xem ảnh cô rồi”.

Gia Mộc mỉm cười nhìn Hạ Quế Chi. Hạ Quế Chi có ngoại hình rất xinh đẹp, chỉ hơi béo, da rất trắng, mắt không lớn nhưng rất linh động, vể lông mày, kẻ lông mi, mặc một chiếc váy màu đen, cổ đeo dây chuyền vàng, trên tay cũng đeo vòng vàng, vừa nhìn đã biết là một bà chủ nửa quê nửa tỉnh có cuộc sống khá sung túc.

“Chào chị”. Lâm Gia Mộc cười nói, Trịnh Đặc cũng đi theo cô vào nhà và chào hỏi Hạ Quế Chi. Người cuối cùng đi vào là Hạ Khánh Quốc, tay xách túi kem, sau khi chia ọi người lại đưa mắt nhìn quanh: “Con Bổng với thằng Tôm đâu?”

“Con Bổng làm bài tập trong phòng, thằng Tôm thì ra ngoài chơi rồi”. Hạ Quế Chi cười nói.

“Gọi bọn nó về ăn kem”.

Hạ Quế Chi nhìn túi kem, đều là loại đắt tiền, chắc chắn là cô em út chọn, vì vậy lại liếc nhìn em út.

“Nào, chị họ của Chân Chân qua bên này ngồi”.

Lâm Gia Mộc cười cười, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Trịnh Đặc cũng ngồi xuống theo, hôm nay anh ta lại khá dẻo miệng: “Bà chủ ở đây còn ông chủ đâu?”

“Anh ấy đi đánh bài rồi”. Hạ Quế Chi cười nói, cô ta vừa nói chuyện vừa làm việc rất tháo vát.

“Chị và chị họ của Chân Chân ai lớn hơn?” Hạ Vi Vi hỏi.

“Chắc chắn là chị, chị đã ba mươi rồi”. Hạ Quế Chi nói.

“Vậy là chị kém tôi rồi, năm nay tôi ba mươi hai”. Lâm Gia Mộc cũng cười theo.

“A...” Bà Hạ kêu lên kinh ngạc: “Cháu đã ba mươi hai rồi? Không thể ngờ được... Quế Chi nhà bác nhìn đã trẻ rồi mà cháu còn trẻ hơn”.

“Phụ nữ thành phố chăm sóc sắc đẹp tốt lắm”. Hạ Quế Chi gạt mớ tóc buông xuống bên má ra sau lưng: “Vậy đây chính là anh rể đúng không?”

“Ồ”. Trịnh Đặc gạt đầu, đặt tay lên vai Lâm Gia Mộc.

“Bên nhà chị tổng cộng có bao nhiêu chị em? Tôi nghe Chân Chân kể hết chị này đến em kia”.

“Bên nhà tôi... Tính riêng nhà mẹ tôi có sáu chị em, sáu chị em đều sinh con gái, vậy là có bảy chị em họ... Chân Chân là con nhà dì Năm tôi, tôi còn có dì Sáu nữa. Dì Sáu ra nước ngoài lấy chồng, sinh được hai đứa con lai cũng là con gái. Chân Chân ít tuổi nhất trong số bảy chị em”.

Bà Hạ nói xen vào: “Nhà cháu không có anh em trai nào à?”

“Không có, một cũng không có”. Lâm Gia Mộc lắc đầu, cô lại thoáng nhìn Chân Chân đang ủ rũ: “Chân Chân, sao không ăn kem?”

“Nóng quá”. Chân Chân chỉ nói hai chữ rồi không muốn nói thêm gì cả. Điều hòa trên xe Polo cũng rất tốt, nhưng ông bà Hạ nói lạnh quá họ không chịu nổi nên cô chỉ dám mở một lát, hơn nữa vẫn ảm ảm từ lúc ăn cơm nên bây giờ chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Lâm Gia Mộc đi tới gần sờ trán cô: “Hình như em bị cảm nắng rồi, Hạ Quế Chi, nhà chị có thuốc cảm không?”

Hạ Quế Chi gạt đầu rồi đi lấy thuốc, bà Hạ cũng đi theo: “Nhà nó sinh toàn con gái, có phải di truyền không?”

Hạ Quế Chi nhìn mẹ: “Sinh con gái thì sao? Người thành phố...”

“Nhưng nhà mình phải có người nối dõi tông đường, không thể để thằng Khánh Phong nó tuyệt tự được”.

“Ồi, chuyện này còn xa lắm mẹ ạ”. Hạ Quế Chi nói. Thực ra lúc nghe Lâm Gia Mộc nói chị em bên mẹ cô đều sinh con gái, cô ta cũng hơi giật mình.

“Con bé này cũng giỏi tiêu tiền thật, vừa rồi mẹ ngồi tính một chút, sáng nay thằng em lớn của con nó phải trả gần sáu ngàn. Hôm qua nó lại mời bố mẹ Triệu Chân Chân ăn cơm, chắc cũng tốn kém lắm”.

“Sáu ngàn?” Hạ Quế Chi nhíu mày: “Sao lại đến sáu ngàn?”

“Nó dẫn nhà mình đi mua áo lông, lúc trả tiền thẻ của nó hình như là bị hỏng hay làm sao ấy, tiền mặt nó mang cũng không đủ, em trai con phải đến trả tiền. Đến trưa chị họ nó bảo đi ăn, thế là lại tốn hơn một ngàn. Thế nên tổng cộng hết gần sáu ngàn”.

“Sao lại đến quán đắt thế? Về nhà mà ăn, quán của con cái gì cũng có cả. Những nhà hàng lớn đó đều cắt cổ khách hàng”.

“Em trai con không nghe mẹ”. Bà Hạ thở dài: “Nó có biết làm việc nhà không?”

“Nó giúp con quét nhà, những việc khác không biết làm, cả rửa bát cũng không sạch. Ôi, con gái thành phố đều thế cả”.

“VẬY em trai con mà lấy nó thì khổ lắm”. Bà Hạ lại nhìn Trịnh Đạc đang thì thầm với Lâm Gia Mộc: “Mà chị họ nó ăn mặc cũng không giống một người đứng đắn”.

“Con gái thành phố đều mặc thế mà”.

“Con gái cái gì, ba mươi hai rồi, như ở quê mình thì đã phải dành dụm tiền xây nhà cưới vợ cho con rồi”.

“Mẹ, mỗi nơi một khác mà”. Hạ Quế Chi ra thành phố tìm việc khá sớm, từ nhân viên quán ăn đến quán ăn sáng sau khi kết hôn, lại đến cửa hàng ăn uống bây giờ, công việc rất vất vả, cũng hiểu rất rõ sự khác nhau giữa mình và những cô gái thành phố này. “Mẹ, cái khác không nói, giá nhà ở đây cao lắm, chỉ dựa vào một mình em trai thì đến bao giờ mới mua được nhà?”

“Thế thì về quê sống...”

“Em trai về nhà thì làm gì?” Hạ Quế Chi mở to mắt nhìn mẹ: “Mẹ, mẹ và bố con nót ít thôi, con thấy cái đứa chị họ kia không phải dạng vừa, có khi nó đang tìm cách chia rẽ em con với Chân Chân đấy”.

“Cái gì? Em trai con giỏi thế cơ mà. Tốt nghiệp đại học, công việc tốt, ngồi văn phòng một tháng kiếm mười ngàn tệ”.

“Mẹ...” Hạ Quế Chi nhú mày: “Em trai con cũng khá, nhưng mẹ nghĩ xem, nó còn phải nuôi các em nữa...”

“Con đỡ nó một tay...”

“Con giúp đỡ gia đình mình bao nhiêu năm rồi, Đại Niên cũng đã hết kiên nhẫn rồi. Con li hôn thì mẹ nuôi con nhé!”

Bà Hạ không nói gì nữa. Quả thật nhà họ Hạ có quá nhiều gánh nặng, con gái đã rất vất vả vì gia đình, mấy năm trước con rể đã cãi nahu với con gái một trận, nếu bà không đến hòa giải thì có khi hai vợ chồng Hạ Quế Chi đã bỏ nhau rồi.

“Nếu mẹ chỉ để hai đứa chúng con thì thật tốt, bây giờ có thể ngồi hưởng phúc rồi”.

“Bây giờ đừng nói những điều vô ích ấy nữa, tóm lại thì cái con Triệu Chân Chân này có được không?”

“Con thấy nó và Khánh Phong rất hợp nhau, Khánh Phong tốt số, hai đứa nó lấy nhau ở nhà mẹ vợ cho, nó có công việc ổn định, lại được nghỉ hè nghỉ tết. Bố mẹ nó đã cấm rể bao nhiêu năm ở thành phố A rồi, vấn đề công việc của Khánh Dân sau này chắc cũng có thể giải quyết được. Hơn nữa sau này nó sinh cháu trai ẹ thì cũng có người chăm sóc, bố mẹ Chân Chân khỏe mạnh lắm. Mấy năm nữa công việc của Khánh Phong tốt hơn sẽ mua một ngôi nhà ở huyện lỵ cho bố mẹ sống thoải mái”.

“Sao lại mua ở huyện lỵ? Không thể mua ở đây à?”

“Mẹ có biết mua nhà ở đây bao nhiêu tiền một mét vuông không?” Hạ Quế Chi chỉ ngôi nhà cao tầng đang xây ngoài cửa sổ: “Như cái nhà kia vừa mới xây mà một mét vuông cũng phải mười hai ngàn, còn phải trả một cục mới có giá đó. Chỗ này còn là ngoại ô, nếu là khu nhà Triệu Chân Chân thì nhà xây thô cũng phải mười bảy ngàn, còn chưa chắc đã mua được cơ”.

“Cái gì?” Bà Hạ sợ lú lờ: “Thế thì phải bao nhiêu tiền mới đủ mua?”

“Con đã hỏi Triệu Chân Chân rồi, căn hộ nhà nó đang ở bây giờ là hơn một trăm bốn mươi mét vuông, lại còn ốp gỗ hết. Mẹ thử tính xem căn hộ đó giá trị bao nhiêu tiền?”

“Thế nhưng em trai con không thể ở rể nhà người ta được”.

“Năm trước mẹ Chân Chân đã mua một căn hộ ở khu nhà mới xây cách nhà nó hai con phố rồi, hơn một trăm mét vuông, có điều vẫn chưa hoàn thiện”.

“Thật không?”

“Đây đều là Chân Chân nói, Khánh Phong còn đến xem rồi, đương nhiên là thật”.

Nụ cười nở ra trên gương mặt bà Hạ, không biết làm việc nhà thì có sao, cưới nhau xong từ từ học cũng được. Mà nếu không thể học được thì cũng có bố mẹ nó làm giúp mà.

Lâm Gia Mộc có thể thấy rõ nụ cười của bà Hạ sau khi đi từ trong phòng phía sau quán ăn ra đã nhiệt tình hơn nhiều, xem ra chị cả nhà họ Hạ vừa mới tẩy não ẹ mình.

Lâm Gia Mộc cầm một quả bóng nhỏ, không ngừng tung lên rồi đỡ lấy. Chân Chân ngoài cửa vừa quét dọn vừa hát, tiếng hát nghe có vẻ rất buồn. Trịnh Đạc gõ gõ bàn: “Em họ em hát hay hơn em nhiều”.

“Thôi đi!” Lâm Gia Mộc trừng mắt nhìn anh ta: “Bây giờ làm thế nào?”

“Bây giờ năm người nhà họ Hạ cùng nhau đổ dành nó, đừng nói là em mà có khi cả bố mẹ nó nó cũng không nhận ra. Em cứ chuẩn bị uống rượu mừng đi”. Trịnh Đạc cười nói: “Thực ra Hạ Khánh Phong cũng không kém lắm, thu nhập khá, cũng có tương lai. Chỉ cần nuôi xong em trai em gái, hầu hạ bố mẹ đến trăm tuổi, hai mươi năm sau em gái em sẽ như dì Năm bây giờ”.

“Hừ!” Lâm Gia Mộc lườm Trịnh Đạc: “Đời người phụ nữ có mấy cái hai mươi năm?”

“Không nhiều, không nhiều...” Trịnh Đạc cười nói.

“Không được!” Nếu như là người khác, nếu như Lâm Gia Mộc trẻ hơn một chút, có khi cô cũng nói tình yêu là cao nhất, phải tôn trọng lựa chọn của người khác. Nhưng Chân Chân là em họ cô, có thể nhìn thấy cuộc sống khổ cực trong tương lai đang đón chờ nó, làm chị họ, hơn nữa còn là một bà chị họ đã giải quyết vô số vấn đề cho người khác, Lâm Gia Mộc thật sự là ngồi không nổi.

“Gia Mộc, có phải em nghĩ quá xấu về Hạ Khánh Phong không? Chúng ta tiếp xúc đều là những trường hợp tương đối cực đoan, cả con nhà giàu, con nhà nghèo, công tử bột, ai cũng có thể hư hỏng. Biết đâu cùng chịu khổ với Hạ Khánh Phong là cuộc sống Chân Chân muốn thì sao?”

Ánh mắt Lâm Gia Mộc lạnh như băng, cô đứng lên, đi vào trong phòng khách, gỡ tai nghe trên tai Triệu Chân Chân ra, kéo Triệu Chân Chân đến sofa trong ánh mắt kinh ngạc của cô: “Chân Chân, em nói với chị, em thật sự quyết tâm cưới Hạ Khánh Phong à?”

Triệu Chân Chân còn không biết chuyện gì, chỉ cười hì hì đáp: “Đúng vậy, chị, chẳng phải chị cũng rất thích Khánh Phong và người nhà anh ấy sao?”

Con bé này đúng là ngốc thật: “Quả thật chị thích người nhà họ, tính cách Hạ Khánh Phong cũng được, nếu bạn thì chị sẽ duy trì quan hệ thân thiết với nó”.

“Nhưng?” Triệu Chân Chân cảm thấy vẻ mặt Lâm Gia Mộc không đúng lắm, cô quay lại nhìn Trịnh Đạc đang dựa cửa đứng xem.

“Nhưng chị sẽ không đồng ý gả em gái cho nó”.

Triệu Chân Chân giật tay ra khỏi tay Lâm Gia Mộc: “Chị, sao lại thế? Sao chị cũng giống như người ta, trong mắt chỉ có tiền, tiền, tiền! Chị có thể đừng thực dụng như vậy hay không?”

Lâm Gia Mộc kéo áo Triệu Chân Chân: “Chân Chân, vật chất là gì? Vật chất là quần áo em mặc trên người này, vật chất là túi xách em đeo, vật chất là mỹ phẩm em dùng, vật chất là đôi tất quần hơn tám mươi tệ của em, vật chất là cái mascara hơn ba trăm tệ em mới mua. Không có những thứ vật chất này thì em có còn là em không?”

“Không có những thứ này em vẫn sống được, nhưng em không thể sống nếu thiếu Hạ Khánh Phong. Em biết em và anh ấy sẽ phải vất vả một thời gian, nhưng em sẽ hạnh phúc. Chị, hạnh phúc không phải mấy thứ này có thể đo đếm được”.

“Thế nó thì sao?” Lâm Gia Mộc hỏi.

“Ý chị là gì?”

“Nếu em không phải con nhà khá giả ở thành phố, nếu gia đình em không có hai căn hộ, hai chiếc xe, nếu em chỉ là giáo viên tiểu học lương tháng ba ngàn thì nó có muốn cưới em không?”

“Đương nhiên là có”. Triệu Chân Chân nói như chém đinh chặt sắt: “Nếu em không có những thứ này thì mọi người sẽ không nghi ngờ anh ấy có ý đồ xấu với em đúng không?”

“Chân Chân, em có dám đánh cược với chị không?”

22. Q.2 - Chương 22

Trích lời Gia Mộc: Đàn ông thực dụng hơn phụ nữ nhiều.

“Cược gì?” Chân Chân chớp mắt nhìn Lâm Gia Mộc.

“Chị nói thật với em nhé. Bố mẹ em đến Cấp Nhĩ Tân là ý của mẹ em. Vì mẹ em chỉ sinh được mình em nên mấy năm nay bố em đã có tính toán khác, mẹ em muốn để bố mẹ chị và dì Hai dì Ba khuyên bảo bố em, làm cho bố em hồi tâm chuyển ý”.

“Cái gì?” Chân Chân rất kinh ngạc. Nhà cô là cha hiền mẹ nghiêm, khi cô còn bé, mẹ cô là người giữ tay hòm chìa khóa, tiền tiêu vặt hàng ngày của cô ít ỏi, người lên cho cô thêm tiền tiêu vặt luôn là bố cô. Cô thi bị điểm kém không dám nói với mẹ, cũng là bố cô che chở cho cô. Khi cô nhập trường đại học, ngày hè nóng nực, bố cô lái xe đưa cô đến trường, vắt hành lý giúp cô lên tầng năm. Mỗi lần đến cuối tháng cô hết tiền sinh hoạt, bố cô cũng lên cho cô tiền, sau đó còn làm luôn một chiếc thẻ phụ cho cô, trước giờ chưa bao giờ hỏi cô tiêu tiền mua những gì.

“Cũng không phải bố em không thương em, nhưng quan niệm của bố em cổ hủ, con gái là con người ta. Đối với em, ông ấy không tiếc tiền, của hồi môn cũng nhất định không ít, nhưng bất động sản và công ty nhà em thì dường như để lại cho anh họ em”.

“Em họ em?”

“Đúng vậy, chính là cậu em họ con nhà chú Hai em”.

“Không thể như vậy được. Năm đó Gia Phú thi đỗ đại học, bố em thưởng nó một chiếc máy tính xách tay và một chiếc điện thoại di động. Lúc em thi đỗ đại học, chú Hai chỉ gửi cho em một ngàn tệ, còn nói với bố em là vừa bán đàn lợn ba trăm con đúng lúc giá cao, kiếm được hơn một trăm ngàn. Bố em tức chết, cảm thấy chú Hai em vong ân phụ nghĩa, làm cho bố em mất mặt với mẹ em. Nếu không phải vì bà nội thì bố em cũng không muốn quan tâm đến chú Hai nữa...”

“Nhưng dường như rất tốt với thằng Gia Phú, cũng nhờ có quan hệ của bố em nên nó mới có thể ở lại thành phố A làm việc”.

“Ai bảo thế, tự nó thi tuyển vào ngân hàng làm việc mà chị”.

“Em có chắc không?” Lâm Gia Mộc chớp chớp mắt.

“Ồ...”

“Vốn bố em còn hơi do dự, nhưng lần này em không nghe lời bố, tìm một bạn trai ở nông thôn, gia đình lại còn quá nhiều gánh nặng. Bố em nói bao nhiêu lần mà em không nghe, khóa thẻ phụ của em mà em cũng không gọi điện thoại xin lỗi, bây giờ bố em đã hoàn toàn thất vọng với em rồi”.

“Em cho rằng đến lúc bố em về là mọi chuyện sẽ ổn”.

“Em nghĩ lại xem, mấy ngày nay bố em có hỏi han gì đến em không?”

Triệu Chân Chân lắc đầu. Tại sao điều mấy năm nay cô vẫn hoàn toàn tin tưởng giờ đây lại dễ dàng vỡ vụn đến thế: “Chị lừa em...”

“Chị lừa em làm gì? Mẹ em dẫn bố em đến Cáp Nhĩ Tân chính là để khuyên bảo bố em. Nhưng bố em không nghe khuyên bảo, còn trách mẹ chị và các dì nói nhiều. Vừa rồi mẹ chị gọi điện thoại tới, nói bố em đã về quê nhà rồi. Mẹ em nói nếu không khuyên bảo được thì sẽ phải li hôn, không thể để cơ nghiệp mình vất vả gây dựng rơi vào tay người ngoài được. Nhưng bố em nói việc làm ăn của công ty không tốt, mấy năm nay toàn thua lỗ, có giữ lại cũng không kiếm được tiền. Nếu không thì vì sao đương phải về trường làm? Nếu mẹ em nhất định phải li hôn thì bố em chỉ ẹ em căn hộ vẫn chưa trả hết tiền vay thôi”.

Triệu Chân Chân kêu lên một tiếng như mèo bị giẫm phải đuôi: “A...”

“Vốn mẹ em cho rằng em có thể lấy được một người có điều kiện, ít nhất cũng phải lấy một thằng con một, theo chính sách mới sẽ có thể sinh hai đứa, một đứa lấy họ chồng, một đứa theo họ em, bố em cũng bị mẹ em thuyết phục rồi, nhưng bây giờ... Em lấy Hạ Khánh Phong thì chỉ có thể sinh một con, Hạ Khánh Phong chắc cũng không chịu ở rể, vậy nên bố em mới trở mặt triệt để...”

Nghe đến đó, nước mắt Chân Chân đã chảy xuống: “Em không tin, em không tin, bây giờ em sẽ gọi điện thoại ẹ em”.

“Lúc mẹ chị gọi điện thoại cho chị thì đang chuẩn bị dẫn mẹ em ra ngoài đi dạo. Mẹ em khóc cả ngày, chưa chắc đã mang điện thoại theo. Không tin em gọi thử xem”.

Triệu Chân Chân cầm điện thoại của mình lên bấm số gọi ẹ, nhưng cô gọi mấy lần mà không có ai nghe máy: “Không có người nghe...”

“Chân Chân này... Vốn chị không muốn nói chuyện này với em, chị sợ em sẽ không chịu nổi. Em nghĩ xem, em đã nói nhà em có tiền, có nhà, nhưng bây giờ đã tính đến chuyện cưới xin rồi mà lại không còn gì nữa. Căn hộ nhà em vay ngân hàng mua đó còn chưa hoàn thiện, tiền lương hưu của mẹ em chỉ hơn ba ngàn, lương em cao hơn không được bao nhiêu, mỗi tháng phải trả ngân hàng hơn bảy ngàn, mẹ em còn phải sống với vợ chồng em. Chị sợ Khánh Phong biết rồi lại...”

“Khánh Phong không phải người như vậy...” Triệu Chân Chân lau nước mắt.

“Cho nên chị mới đánh cược với em, em nói với Khánh Phong tình hình gia đình em hiện nay, nếu Khánh Phong không để ý và vẫn muốn lấy em thì chị sẽ chịu trách nhiệm thuyết phục mẹ em, lúc cưới chị còn mừng nặng tay nữa”.

Triệu Chân Chân gật đầu: “Chị, chị nói với mẹ em, nếu bố em không tốt thì em với mẹ sống với nhau, không cần bố em nữa. Em và Khánh Phong sẽ hiếu thảo với mẹ”.

“Em có thể không cần bố em thật à?”

“Bố em...” Nói đến đây, Triệu Chân Chân lại khóc: “Bố em... Em gọi điện thoại cho bố, nếu bố không cần em thật thì em... em...”

“Chân Chân, tâm tình em không tốt thế này thì không nên gọi điện thoại bố em...” Lâm Gia Mộc không cần xoay người cũng biết Trịnh Đặc vừa đi từ phòng làm việc ra lại lùi vào làm gì.

“Không, em... phải gọi... điện cho bố em...” Triệu Chân Chân khóc nức lên.

“Em ngoan, em ngoan, để chị bấm số giúp em”. Lâm Gia Mộc ôm Triệu Chân Chân, vừa vỗ vỗ lưng cô vừa lấy điện thoại của Chân Chân lên bấm tổ hợp phím gọi tắt đầu tiên: Bố.

“A lô...” Giọng đương Năm bên kia điện thoại hơi...

“Đương Năm, là cháu, Gia Mộc. Chân Chân muốn nói chuyện với đương”.

“Bố...” Chân Chân cầm lấy điện thoại, còn chưa kịp nói gì đã khóc lên: “Bố không cần con nữa thật à?”

“Chân Chân, đừng khóc. Sao bố lại không cần con chứ”.

“Nhưng chị Gia Mộc nói...”

“À, con nói chuyện nhà cửa ấy à? Chân Chân, con phải hiếu cho bố, bố phấn đấu cả đời, tài sản không thể cho người ngoài được”.

“Bố... Con là người ngoài à?”

“...”

“Bố... Bố thật sự không cần con nữa...”

“Bố cần con mà. Chân Chân, con đừng khóc. Con chia tay cái thằng họ Hạ kia rồi lấy một thằng con một ở thành phố, bố cho con của hồi môn, tổ chức linh đình nở mày nở mặt”.

“Không! Con phải lấy Khánh Phong. Con yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu con! Con không cần của hồi môn, bố cứ giữ lại cho em họ con đi!”

“Ôi...” Dượng Năm dừng điện thoại trước.

Triệu Chân Chân cầm điện thoại khóc nức nở: “Chị... Bố em... Bố em... Em phải đi tìm bố em...”

“Bố em đang ở quê...”

“Em đi tìm bà nội em...”

“Đứa em ngốc của chị, bà nội em đương nhiên là phải bênh đứa cháu trai sống cùng bà từ bé chứ...”

“Sao lại xấu như vậy, sao ai cũng xấu hết thế...” Chân Chân đứng lên, cầm điện thoại di động đi vào nhà vệ sinh khóc.

Lâm Gia Mộc nhìn vai áo thấm ướt nước mắt nước mũi của Chân Chân, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt trêu đùa của Trịnh Đặc. Cô lôi Trịnh Đặc vào phòng làm việc, đóng cửa lại.

“Lần sau trước khi bịa chuyện thì nói với anh một câu được không? Vừa rồi nếu anh gọi chậm một giây là dì Năm em sẽ nghe điện thoại rồi”.

“Hê hê, em tin anh mà”.

“Dượng Năm em diễn xuất thật tuyệt...”

“Chân Chân mà khóc một lát nữa là dượng cũng đầu hàng”. Lòng bàn tay Lâm Gia Mộc cũng đầy mồ hôi.

“Nó sẽ nói với Hạ Khánh Phong thật à?”

“Có khi bây giờ nó đang gọi điện rồi”. Lâm Gia Mộc nói.

“Biết đâu... Hạ Khánh Phong thật sự không để ý đến mấy thứ này?”

“Ha ha, anh có muốn đánh cược với em không?”

“Cược gì?”

“Em thua thì sang tên chiếc Cherokee đó cho anh, anh thua thì đi mua nhà ở khu em giới thiệu”.

“Ặc, cược to như vậy à, anh không dám chơi đâu”. Trịnh Đặc nghĩ một lát rồi cười: “Sao Chân Chân lại dễ lừa như vậy?”

Gia Mộc cũng cười: “Thì vì nó tin em chứ sao”.

“Chỉ sợ Hạ Khánh Phong không tin”.

“Sợ rằng Hạ Khánh Phong còn tin hơn Chân Chân”. Nhà bà nội Chân Chân vốn tương đối nghèo, nhưng hơn mười năm trước, chú Hai của cô đã được dượng Năm giúp đỡ mở trang trại nuôi lợn. Bây giờ tài sản chưa chắc đã ít hơn dượng Năm. Hai con trai chú Hai thì Gia Phú học tài chính, giờ đang làm ở Ngân hàng công thương thành phố A, con thứ hai Gia Hào thì không học đại học, chỉ học trung cấp thú y, bây giờ ở nhà giúp bố nuôi lợn, tiền bạc cũng rủng rinh. Tính ra người nhà họ Triệu đều rất thông minh, cũng rất giỏi giang. Chân Chân cũng có IQ không thấp, chẳng qua được chiều quá nên không hiểu sự đời mà thôi.

Còn trong mắt Hạ Khánh Phong, Chân Chân trước hết là một cô gái. Trong tình huống Chân Chân không nghe lời bố trong chuyện cưới xin, bố cô dự định cho cháu ruột mình tất cả tài sản, đây quả thực là chuyện hiển nhiên...

Hạ Khánh Phong an ủi Triệu Chân Chân đang khóc không ngừng ở đầu bên kia điện thoại rồi dừng điện thoại, không biết cảm giác lúc này là gì. Hắn sớm đã phát giác nhà họ Triệu có chuyện, không ngờ chuyện lại lớn như vậy.

Thì ra mẹ Chân Chân phản đối hắn và Chân Chân lấy nhau quyết liệt là vì có lí do này. Hắn cho rằng người thành phố không cổ hủ như vậy, nhưng lại quên mất bố của Chân Chân vốn cũng là người nông thôn.

Cho cháu hết tài sản? Làm ăn thua lỗ phải về trường làm việc? Trước hắn suy đoán lơ mơ, không ngờ lại là thật sự. Chân Chân còn nói mẹ cô định li hôn để giữ một bộ phận tài sản, bố cô nói chỉ ẹ cô cần hộ mới mua.

Cần hộ đó còn chưa hoàn thiện, muốn hoàn thiện để ở được và mua sắm đồ gia dụng ít nhất cũng phải mất gần trăm ngàn, cần hộ lại đứng tên mẹ Chân Chân. Chân Chân còn nói hắn và cô cùng báo hiếu mẹ...

Hạ Khánh Phong không ngừng xoay chiếc bút bi trên tay, trong lòng rối loạn không biết nên làm thế nào. Hắn yêu Chân Chân thật lòng, nhưng không thể phủ nhận hắn quyết định lấy Chân Chân là có quan hệ nhất định với điều kiện gia đình của Chân Chân. Hắn tin rằng chính mình sẽ cố gắng phấn đấu được một sự nghiệp đáng kể ở thành phố A, Chân Chân cũng sẽ là vợ hiền của hắn, nào ngờ...

“Đã hết giờ làm rồi mà còn chưa về à?” Hạ Khánh Phong ngẩng đầu lên, Kiều Liên, bạn học, cũng là người giới thiệu hắn đến công ty này làm việc đang mỉm cười nhìn hắn.

Kiều Liên và hắn là bạn học, cũng là đồng hương. Bố cô ta là trưởng phòng công thương huyện lỵ, là người tai to mặt lớn ở bản địa. Sau khi tốt nghiệp, Kiều Liên lại không nghe theo sắp xếp của bố mà đến thành phố A, tự thân phấn đấu trở thành nhân viên cốt cán của công ty. Bộ phận kinh doanh mỗi tháng đều có đánh giá kết quả kinh doanh, Kiều Liên luôn là người đứng đầu. Vốn khi còn học đại học, Kiều Liên đã theo đuổi hắn, nhưng, nói thế nào nhỉ, ngoại hình của Kiều Liên quá xin lỗi cuộc đời. Béo tròn, khuôn mặt núc ních dù bây giờ đã gầy hơn hồi đi học rất nhiều nhưng vẫn rất kinh người. Ngũ quan tầm thường, tính cách như đàn ông, lợi hại, bá đạo. Cô ta có thành tích kinh doanh tốt như vậy chủ yếu cũng là nhờ quan hệ của cậu mình.

“Lát nữa mới về”. Hạ Khánh Phong vuốt mặt.

“Mọi người đã thống nhất ra ngoài uống một chén, bạn có đi không?”

Hạ Khánh Phong nhìn thấy sự chờ mong trong mắt Kiều Liên: “Tôi... Tôi còn có việc, để lần sau đi”.

23. Q.2 - Chương 23

Trích lời Gia Mộc: Có lúc đau khổ chính là một cột mốc phải vượt qua trên con đường trưởng thành của mỗi người.

Triệu Chân Chân dựa vào lòng Hạ Khánh Phong khóc thút thít, cô uống một ngụm nước rồi mới có sức nói chuyện: “Vừa rồi cuối cùng mẹ em cũng nghe điện thoại của em. Mẹ nói mẹ cũng không muốn li hôn, muốn chúng ta chia tay, em tìm một người là con một ở thành phố, sinh hai con, một đứa lấy họ nhà em. Thấy có người kế thừa sự nghiệp thì bố em sẽ đổi ý. Mẹ em... cũng không hiểu em...”

Hạ Khánh Phong vuốt tóc Triệu Chân Chân, hôn lên trán cô: “Hai chúng ta cũng sinh hai con được không?”

Triệu Chân Chân lắc đầu: “Em là giáo viên, nếu sinh hai con thì sẽ mất việc. Hơn nữa mẹ anh có đồng ý để một trong hai đứa mang họ Triệu không?”

Hạ Khánh Phong cau mày. Có một đứa con không mang họ Hạ... Sợ rằng chuyện này sẽ động đến giới hạn của bố mẹ hắn: “Bố em quyết tâm phải để lại căn hộ bây giờ cho em họ em à?”

“Vâng”. Triệu Chân Chân gật đầu: “Bây giờ bố em đã chặn số của em rồi, em không gọi được cho bố nữa. Bố em vẫn thương em nhất, sao lại trở mặt nhanh như vậy chứ...”

“Bố em vẫn rất tốt với em họ em”. Hạ Khánh Phong đã gặp Triệu Gia Phú một lần. Triệu Gia Phú rất cao, Hạ Khánh Phong cũng không thấp nhưng khi nhìn Gia Phú vẫn cứ phải ngẩng đầu, hay cười, rất cởi mở, nói chuyện kín kẽ giọt nước không lọt. Khi có mặt Chân Chân, Gia Phú vẫn tỏ thái độ không tồi với hắn, nhưng khi Chân Chân đi rồi thì cũng coi hắn như không khí. Thái độ đó rất giống Lâm Gia Mộc, nhưng còn coi thường hắn hơn cả Lâm Gia Mộc. Sau lần đó Gia Phú không hề gặp lại hắn, đương nhiên lí do là bận công việc. Hắn nghe Chân Chân nói, lúc vừa đến thành phố A làm việc, Triệu Gia Phú vẫn ăn ở trong nhà cô, sau đó có bạn gái nên mới ra ngoài thuê nhà, bố Chân Chân còn cho Triệu Gia Phú rất nhiều thứ.

“Vâng”. Chân Chân gật đầu, đây cũng là lí do Triệu Chân Chân tin rằng bố mình sẽ để lại tài sản cho em họ mình.

“Hay là em nói chuyện với nó?”

“Bây giờ nó cũng không nghe điện thoại của em”. Triệu Chân Chân có cảm giác như bị cả thế giới vứt bỏ, điện thoại của bố, mẹ và em họ đều không gọi được, gọi về quê thì người nghe luôn là thím Hai, hỏi bà nội đầu, thím Hai luôn nói là không có nhà.

Hạ Khánh Phong vuốt tóc cô, thở dài: “Bố em phong kiến thật...”

“Bố quá thất vọng vì em”. Chân Chân ngẩng đầu nhìn Hạ Khánh Phong: “Anh không cho rằng em bất hiếu chứ?”

“Bố mẹ nào cũng muốn con cái có cuộc sống tốt đẹp, tự mình phải sống tốt mới là hiếu thảo thật sự”.

“Mẹ em nói mẹ với em ở với nhau thì được, nhưng nếu anh cũng ở cùng thì lại không được, thà mẹ em cho thuê để có tiền trả ngân hàng... Bây giờ em không có nhà không có tiền, anh còn yêu em không?”

“Hạ Khánh Phong ôm cô: “Yêu chứ, sao lại không yêu”.

Triệu Chân Chân cười ngọt ngào dựa vào trong lòng hắn, đúng vậy, có Hạ Khánh Phong, chắc chắn cô sẽ không rơi xuống vực sâu.

Lâm Gia Mộc vừa đẩy cửa quán ăn sáng ra đã ngập trong mùi cơm rang rất đậm. Nếu người đang đói ngửi thấy mùi này thì nhất định là sẽ muốn ăn, nhưng nếu không đói thì ngửi vào lại thấy khó chịu.

Mặc dù gọi là quán ăn sáng nhưng vì xung quanh có rất nhiều cửa hàng và công ty nhỏ, còn có cả công trường xây dựng nên cũng bán cả đồ ăn nhanh luôn. Lúc này đã là mười hai giờ hai mươi nhưng quán ăn vẫn kín khách, làm ăn không tồi. Lúc Lâm Gia Mộc vừa đi vào, chị cả nhà họ Hạ bận rộn không nhìn thấy cô, đến khi ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Lâm Gia Mộc đang tươi cười nhìn mình.

“A, chị họ Chân Chân đúng không... Sao chị lại rảnh rồi tới đây?”

“Tôi đang làm một vụ ở gần đây, đến trưa chợt nhớ quán chị cũng ở đây”. Lâm Gia Mộc cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, đến đây cũng như nhà mình, chị muốn ăn gì?”

“Hai suất cơm rang Dương Châu là được, thêm hai chai nước nữa”.

“Hai suất?” Hạ Quế Chi nhìn ra ngoài, không hề thấy bóng chiếc Cherokee.

“Ồ, Trịnh Đạt không đi được”.

“À”. Hạ Quế Chi viết hóa đơn chuyển vào bếp: “Hai suất cơm rang Dương Châu, đĩa lớn nhé”.

“Vâng”. Nhân viên nấu bếp nhận hóa đơn, bắt đầu rang cơm rất nhanh nhẹn.

“Chị làm luật sư mà cũng phải đi xa như vậy à? Tôi tưởng các chị chỉ ngồi văn phòng, hoặc là đến tòa án”.

“Tôi không chỉ là luật sư mà còn là chuyên gia tư vấn và điều tra viên...”

“Điều tra viên?” Hạ Quế Chi lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh ra cho Lâm Gia Mộc.

“Đúng vậy, chủ yếu là tra có ngoại tình gì đó hay không”. Lâm Gia Mộc cười nói.

“A, nếu có ngoại tình thì người ngoại tình sẽ được nhận ít tài sản hơn?”

“Ồ, có điều cũng phải xem bằng chứng có vững chắc không, cho nên có những lúc phải theo dõi”.

Hạ Quế Chi gật đầu, lúc này tuy nhiều khách nhưng đã ít người gọi đồ, cô ta cũng có thời gian nói chuyện với Gia Mộc: “Tôi nghe em trai tôi nói bố mẹ Chân Chân còn chưa về à?”

Gia Mộc lộ ra vẻ khó xử: “Ồi, hai người họ đến tình trạng này cũng không phải vì chuyện một sớm một chiều”.

Hạ Quế Chi hơi sững sờ nhưng trở lại bình thường rất nhanh, làm như chính mình cũng đã biết chuyện: “Đều bốn năm mươi tuổi rồi, Chân Chân cũng lớn như vậy, thế mà còn...”

“Đúng vậy, còn ăm ỉ như phải li hôn thật nữa. Dượng tôi cũng quá phong kiến, cho dù cháu ngoại không mang họ ông ấy thì cũng vẫn là cháu ông ấy mà, sao nhất định phải để lại tài sản cho con trai em ruột chứ. Nếu không phải vì chuyện này thì dì tôi đâu có đòi li hôn...”

Nụ cười trên mặt Hạ Quế Chi đông cứng: “Chân Chân...”

“Chân Chân khóc sưng húp cả mắt, may mà còn có Khánh Phong”.

“Đúng, đúng vậy...”

Gia đình Chân Chân xảy ra chuyện lớn như vậy, hầu như chỉ một đêm Hạ Khánh Phong đã nhiệt miệng phồng rộp, chị gái còn gọi điện quát hấn ăm ỉ, sau khi đặt điện thoại xuống hấn không chỉ thấy đau miệng mà còn đau đầu.

“Có chuyện gì vậy?” Kiều Liên đi tới bên cạnh bàn hấn: “Tôi vừa xem kết quả tháng này, kết quả của bạn mấy ngày này kém quá”.

“Tôi... Trong nhà có chút chuyện”. Hạ Khánh Phong xoa mặt, cảm thấy mắt cay xè, rất khó chịu.

“Trong nhà có chuyện cũng không thể để ảnh hưởng đến công việc, bạn cũng biết tính ông chủ. Tổ giới thiệu bạn vào đây, bạn không được để tổ mất mặt”. Kiều Liên nói nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần cứng rắn.

“Ồ, chắc chắn sẽ không làm mất mặt bạn”.

“Vậy tốt, tôi ra ngoài gặp khách hàng đây”. Dứt lời, Kiều Liên lại xách chiếc túi LV của mình đi.

Mỗi người một số mạng, mặc dù Kiều Liên cũng là nhân viên bán hàng nhưng thành tích rất cao, thậm chí còn có người đưa hợp đồng đến tận tay, khách hàng đều là khách quen, có lúc buổi sáng đến công ty ngồi một lát rồi cả ngày không thấy mặt đâu. Nhưng cô ta làm việc hiệu quả nên giám đốc cũng không ý kiến gì.

Cô ta sống cũng khéo, quan hệ với mọi người trong công ty rất tốt, đa số bạn học đều khen ngợi, không giống Chân Chân vẫn là một đứa trẻ con, cần người khác phải dỗ dành... Hạ Khánh Phong lấy thuốc nhỏ mắt trong ngăn kéo ra nhỏ mắt, đang nhắm mắt lại để thuốc ngấm thì điện thoại đổ chuông. Không cần nhìn màn hình, chỉ nghe nhạc chuông đã biết là Chân Chân.

Hạ Khánh Phong đặt điện thoại sang bên cạnh, đột nhiên rất không muốn nghe điện thoại của cô. Sau khi cãi nhau với bố mẹ, Chân Chân càng ngày càng quẩn hấn, gần như cứ một tiếng lại gọi điện một lần...

Chân Chân nhìn điện thoại báo cuộc gọi bị từ chối, nước mắt lập tức chảy xuống. Cô ngẩng đầu, dùng mu bàn tay lau nước mắt, nhìn về phía Hạ Quế Chi, ông bà Hạ ngồi đối diện với mình: “Vừa rồi các người nói đừng bám lấy Khánh Phong nghĩa là sao?”

Hạ Quế Chi rót một cốc nước ấm cho cô: “Chân Chân à, chúng tôi đã biết chuyện nhà cô rồi. Vốn chúng tôi không biết bố mẹ cô phản đối cô với Khánh Phong như vậy. Gia đình tôi tuy nghèo nhưng cũng có thể diện, chúng tôi không muốn bị nhà thông gia xem thường. Cô còn trẻ, xinh đẹp, cô chia tay Khánh Phong theo lời bố mẹ đi, chắc chắn cô sẽ tìm được người tốt hơn. Vừa rồi mẹ tôi nói cô đừng bám lấy Khánh Phong là hơi quá, nhưng ý thì vẫn thế...”

Triệu Chân Chân đứng lên, cầm lấy túi xách: “Chuyện giữa tôi và Khánh Phong là chuyện của chúng tôi...” Cô cảm thấy chân mình đang run, người “nhà chồng” vốn rất quý mình sao đột nhiên lại trở mặt? Đúng là họ tốt với mình đều vì điều kiện gia đình mình như chị họ nói hay sao?

Hạ Quế Chi nắm cánh tay Triệu Chân Chân: “Chân Chân, chúng tôi khuyên cô và Khánh Phong chia tay không phải vì lí do khác, mà vì thật sự là gia đình cô phản đối việc này. Không thể để cô và Khánh Phong lấy nhau mà bố mẹ cô lại li hôn được. Làm con không thể bất hiếu như vậy”.

Triệu Chân Chân nhìn bàn tay Hạ Quế Chi: “Nếu như bố mẹ tôi không li hôn thì sao?”

Hạ Quế Chi cười gượng: “Vậy thì không sao. Gia đình tôi không phải loại thêm muốn tiền của nhà con dâu. Năm đó Khánh Phong còn đi học, trong trường cũng có rất nhiều người theo đuổi nó, con nhà giàu cũng không ít, nhưng nó vẫn chọn cô, chính là vì nó thích cô...”

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật”.

“Chị để em suy nghĩ thêm”.

Triệu Chân Chân cầm túi đi không quay đầu lại.

Thấy Triệu Chân Chân lái xe đi, bà Hạ đánh con gái một cái: “Quế Chi, sao con lại nói thế?”

“Mẹ, chuyện này còn phải để em trai tự quyết định”.

“Cái gì mà tự quyết định? Nó là tiểu thư thành phố, tiền kiếm được một tháng còn chưa đủ chính nó tiêu, Khánh Phong lấy nó thì sống thế nào được?”

“Mẹ, mẹ ở đây tức giận thì có tác dụng gì?” Hạ Quế Chi cũng rất buồn bực. Chồng cô ta nói đúng, thiên hạ này không có chuyện vận may từ trên trời rơi xuống như vậy. Dựa vào cái gì mà một cô nương như hoa như ngọc, gia đình có tiền có xe có nhà lại lấy em trai cô ta dễ dàng như vậy? Chắc chắn là trong nhà có chuyện. Không ngờ chồng cô ta lại nói đúng thật.

“Nó và Khánh Phong đã sống với nhau rồi...” Ông Hạ nói: “Bất cứ nó chia tay như thế cũng không ổn”.

“Bây giờ con gái thành phố mấy ai để ý chuyện này”. Hạ Quế Chi trợn mắt nhìn bố: “Chuyện này phải nói với Khánh Phong, dù sao con cũng không thể trơ mắt nhìn nó nhảy vào lửa được”.

“Ôi... Cũng không biết bố mẹ nó có thể cho nó bao nhiêu đồ cưới... Nếu của hồi môn nhiều, lại không cần sinh lễ...” Bà Hạ tặc lưỡi... Ở quê họ, lấy vợ cho con tốn kém lắm, tốt xấu thì Triệu Chân Chân cũng có công việc, còn là công việc lí tưởng nữa...

“Mẹ! Nhà nó cho bao nhiêu của hồi môn cũng không đổi được một căn hộ”. Hạ Quế Chi nói lớn tiếng, tại sao lúc này bố mẹ vẫn không rõ tình hình như em trai mình chứ?

Hạ Khánh Dân đi từ trong phòng đằng sau quán ra, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại thông minh không bao giờ rời tay: “Mọi người âm ỉ cái gì, gọi anh con về hỏi rõ ràng là được chứ gì”.

Bà Hạ nhướn mày: “Khánh Dân, có phải con lại liên lạc với con tiểu yêu tinh kia không?”

“Mẹ! Cô ấy không phải tiểu yêu tinh!”

“Cái gì mà không phải tiểu yêu tinh, mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, nhà nó ở Cam Túc, còn nghèo hơn nhà mình. Con lấy nó sẽ không có kết quả tốt đâu, vậy mà nó còn bám lấy con...”

“Mẹ cứ xử lí xong chuyện của anh trai con rồi hãy nói đến chuyện của con”. Khánh Dân quay lại đi về phòng, sập mạnh cửa lại.

“Đúng là bất hiếu, đứa nào cũng làm tao phải lo”. Bà Hạ tức giận ôm ngực thở hổn hển.

24. Q.2 - Chương 24

Trích lời Gia Mộc: Báu vật trong mắt bạn có thể chỉ là rác rưởi trong mắt người khác.

Lúc đến nhà chị cả nơi bố mẹ ở tạm, Hạ Khánh Phong nhìn thấy tình cảnh thế này: Mẹ dựa vào một góc sofa không ngừng than vãn, bố ngồi bên cạnh mẹ không ngừng hút thuốc lá, chị cả ngồi trước quạt điện mà trên tay còn cầm quạt, anh rể thì chơi đùa với hai đứa con, vẻ mặt như người ngoài cuộc, em trai lớn đang nằm nghịch điện thoại trên giường cách đó không xa, em trai thứ hai cũng nằm nghịch điện thoại trên giường, em gái út thì đang bưng một đĩa hoa quả từ trong bếp ra, nhìn hẳn một cái rồi ngồi xuống cạnh mẹ thì thầm nói chuyện.

“Mẹ...”

“Con còn coi mẹ là mẹ thì mau chia tay Triệu Chân Chân đi!” Bà Hạ chỉ Hạ Khánh Phong, nói: “Ông a ông ọ, cái gì cũng không biết làm, lần trước mẹ bảo nó thái khoai tây mà nó cũng không biết, cả ngày đồng đánh bắt mọi người dễ dàng. Hôm nay mẹ nói nó hai câu mà nó dám cãi lại mẹ, nếu con lấy nó thì sau này bố mẹ coi như không có đứa con này nữa”.

“Mẹ, mặc dù Chân Chân không biết làm nhưng cô ấy cũng cô gái tốt, con lấy cô ấy...”

“Con lấy nó thì thế nào? Trước con nói bố mẹ Chân Chân rất tốt với con, sao mời người ta đi ăn tốn bao nhiêu tiền mà người ta còn không coi ra gì? Loại người xem thường người khác này, nhà chúng ta không với cao nổi!” Bà Hạ nhếch miệng: “Hừ! Cũng chỉ là hai giáo viên tiểu học mà xem thường người khác, lúc đầu bao nhiêu đứa theo đuổi con, con gái trưởng phòng công thương huyện chúng ta thật tốt, vậy mà con chê nó xấu, tính cách không tốt. Nếu con lấy nó thì bây giờ bố mẹ làm sao phải bận tâm như vậy”.

“Mẹ, mẹ đừng lo chuyện của con”.

“Mẹ không lo? Không lo thì con được học đại học chắc?” Bà Hạ đập bàn: “Chị con đã hỏi thăm rồi, cho dù nhà bọn họ cho Chân Chân căn hộ mới hơn một trăm mét vuông làm của hồi môn thì mỗi tháng cũng phải trả ngân hàng hơn bảy ngàn, còn không đứng tên nó mà đứng tên bố mẹ nó. Chi dù là sang tên cho vợ chồng con thì một tháng nó kiếm được bao nhiêu? Hai đứa sống với nhau, tất cả tiền lương đều phải trả nợ thì sống thế nào? Con bỏ mặc em trai em gái à?”

Hạ Khánh Phong lạnh mặt: “Chị...”

Hạ Quế Chi đặt quạt xuống: “Khánh Phong, em luôn luôn là đứa hiểu chuyện nhất. Bây giờ không phải lúc nói chuyện tình cảm, hôn nhân là chuyện rất thực tế, cho dù là người thành phố cũng không có ai kết hôn mà lại vác gánh nặng như vậy”.

Hạ Khánh Phong cào tóc: “Chị đừng nói nữa”.

“Khánh Phong, con phải suy nghĩ một chút ẹ và bố con, bố mẹ vất vả nửa đời rồi, bây giờ người đầy bệnh tật, có muốn giúp con cũng không giúp được...” Bà Hạ nói.

“Mẹ... Chị... Hai người...”

“Anh, sao anh không chịu hiểu nhỉ? Mẹ đã bị anh làm tức giận đến sinh bệnh rồi, anh định làm mẹ tức chết à?” Hạ Vi Vi nói the thé: “Cô ta cả ngày đồng đánh, còn xem thường người khác, em đã ngứa mắt từ lâu rồi, vừa thích mặc đẹp vừa thích tiêu tiền, thảo nào bố mẹ cô ta cũng bỏ cô ta”.

“Vi Vi, em im ngay!” Hạ Khánh Phong quát.

“Em gái con nói đúng đấy, con quát nó cái gì? Người nhà nó có ra gì, lừa con đến nhà hàng lớn ăn cơm, lừa con mua đồ, lừa con mua trang sức cho nó! Cả nhà nó đều là đồ lừa đảo”. Bà Hạ nói, càng nghĩ càng thấy giả thiết này là đúng: “Nó chính là đồ lừa đảo!” Vừa nghĩ đến số tiền con trai mình phải tiêu đó, bà lại cảm thấy ngực càng đau hơn.

Hạ Khánh Phong cảm thấy mình không thể ở lại trong phòng này một giây đồng hồ nào nữa: “Mẹ... Con đi đây!”

“Con không được đi. Con nhà đảng hoàng có ai như nó không? Chưa cưới nhau đã sống chung với con rồi, cho con ngủ với nó, còn cả ngày nói chuyện với nhà mình, dẫn nhà mình đi mua sắm, thì ra là đồ lừa đảo!”

Hạ Khánh Phong mở cửa bước đi không quay đầu lại. Điện thoại của hắn lại đổ chuông, vẫn là Chân Chân... Hắn từ chối, bước đi đơn độc.

Triệu Chân Chân nhìn điện thoại, nước mắt lưng tròng. Lâm Gia Mộc ôm cô: “Em gái...”

“Nhất định là người nhà anh ấy ép anh ấy”. Triệu Chân Chân đẩy Lâm Gia Mộc ra: “Chị, có phải chị nói gì với người nhà bọn họ không? Sao chị lại không muốn em được hạnh phúc như vậy?”

“Triệu Chân Chân, em nói gì vậy?” Trịnh Đặc đang đứng cách hai chị em một đoạn, nghe thấy câu này không nhịn được quay lại: “Em còn có lương tâm hay không? Lúc này em còn không thấy rõ ràng Hạ Khánh Phong là người thế nào sao? Bây giờ em còn chưa cưới nó, nhà em có chút chuyện mà nó đã thế này. Nếu em lấy nó thật, khi em có khó khăn gì thì có thể trông chờ được nó không? Loại người thế này mà em còn xem như bảo bối, làm bố mẹ em đau lòng, làm chị họ em đau lòng, lương tâm của em để đâu? Em đi ngay, đừng có ở đây khóc lóc nữa, muốn khóc đi chỗ khác mà khóc”.

Triệu Chân Chân bị mắng chết sững, lúc Trịnh Đặc đuổi thì cô cũng đã xoay người chạy ra ngoài...

Nếu như một tuần trước cuộc sống của Triệu Chân Chân ngập tràn ánh nắng thì hôm nay, một tuần sau, cuộc sống của Triệu Chân Chân đã như thời tiết bây giờ, cuồng phong gào rú, mưa to như trút. Cô đứng dưới mái hiên một quán cà phê tránh mưa, nhìn mưa trên trời, cảm thấy đột nhiên hiểu được tất cả những bài tình ca đau lòng trước đây vẫn không hiểu được. Thì ra những thứ cô không để ý, những thứ cô cảm thấy đương nhiên lại là tiêu chuẩn để người khác, thậm chí là cả xã hội đánh giá cô. Cô không phải con gái của bố mẹ cô nữa, không còn là người thừa kế tài sản nhà họ Triệu nữa, không còn là cô tiểu thư không thiếu tiền đó nữa. Trong mắt người khác, cô không còn là gì cả, mà người khác này lại là người yêu của cô.

Trước hắn nói với cô tình yêu là quan trọng nhất, điều kiện gia đình, của cải vật chất đều là cặn bã của cái xã hội coi trọng vật chất này. Hai người cùng nhau phấn đấu tay trắng dựng nghiệp thì tình cảm mới vững bền. Không ngờ những lời này đều là dối trá, nhà mình vừa mới có chuyện, hắn và người nhà hắn tất cả đều đã thay đổi...

Cửa quán cà phê mở ra, một nhân viên đứng bên trong nói với cô: “Bà chủ chúng tôi bảo mời cô vào tránh mưa”.

Triệu Chân Chân gạt đầu đẩy cửa đi vào, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ. Nhân viên quán bưng một cốc Cappuccino nóng tới: “Bà chủ tôi nói, bất kể lúc nào thì một cốc cà phê nóng luôn có thể làm mọi người ấm áp một lát”.

Triệu Chân Chân ngẩng đầu nhìn về phía quầy, một người phụ nữ da trắng vẫn tóc thanh nhã mỉm cười nhìn cô. Triệu Chân Chân cười theo, cầm cốc cà phê, quả nhiên tay cô ấm áp hơn một chút.

Trong lúc cô đau khổ nhất, buồn bã nhất, hơi ấm người đứng cho cô còn... nhiều hơn... người thân...

Nước mắt cô rơi vào cốc cà phê... Chính cô đã đẩy người thân mình ra xa, vì Hạ Khánh Phong, cô làm mẹ nổi giận nhập viện, bố nổi giận đánh cô, bố mẹ cãi nhau đến nước phải li hôn, vừa rồi cô còn đẩy nốt bà chị họ vẫn rất tốt với cô ra...

Điện thoại đổ chuông, cô cầm lên xem, là Hạ Khánh Phong...

“Chân Chân... Em đang ở đâu?”

“Khánh Phong... Em đang ở quán cà phê Quang Minh”.

Hạ Khánh Phong bên kia điện thoại thở dài: “Em ở đó chờ anh, anh sẽ đến ngay”.

Triệu Chân Chân lấy khăn giấy lau mặt, lấy hộp đồ trang điểm trong túi xách ra trang điểm lại rất nhanh. Thực ra Hạ Khánh Phong cũng không phải người thực dụng như vậy, anh ấy vẫn đến, mình không yêu nhầm người...

Mười phút sau, Hạ Khánh Phong xuất hiện trước cửa quán, mở cửa. Mưa lúc này đã tạnh nhưng không trung vẫn âm u, điều hòa trong quán vẫn mở rất lớn. Triệu Chân Chân nhìn thấy hắn, lại cảm thấy cả người ấm lên.

“Khánh Phong...”

Hạ Khánh Phong lại gạt tay cô ra: “Chân Chân... Anh đã suy nghĩ rất lâu, bố mẹ anh cũng khuyên bảo anh rất lâu. Chúng ta không hợp nhau”.

“Anh nói gì?” Nụ cười của Triệu Chân Chân đông cứng trên mặt: “Anh đừng nói đùa...”

“Chân Chân, gánh nặng gia đình anh quá trọng, bố mẹ anh ốm yếu, quanh năm suốt tháng phải khám bệnh uống thuốc, em trai lớn còn phải học cao học, nó học trường y, em trai thứ hai thì học trường dân lập, học phí một năm đã hơn mười ngàn. Em gái anh không biết có thi đỗ trường trọng điểm của huyện hay không, không thi đỗ thì phải học bán công. Anh là anh cả, những việc này một mình anh phải gánh vác, một mình anh khổ là đủ rồi, không thể bắt em chịu khổ cùng anh được”.

Triệu Chân Chân buông bàn tay đang nắm chặt tay Hạ Khánh Phong ra: “Tại sao trước khi gia đình em xảy ra chuyện, anh không nói với em những lời này?”

“Chính là vì nhà em xảy ra chuyện nên anh mới không thể làm em khổ nữa. Em đi tìm bố mẹ em đi, xin lỗi bố mẹ... Có điều chuyện cưới người là con một ở thành phố để sinh hai con gì đó thì khó lắm, đàn ông có điều kiện tốt một chút đều sẽ không đồng ý, em khuyên bố mẹ em thay đổi ý định đi...” Hạ Khánh Phong cúi đầu. Chia tay mình, đã không còn là xử nữ, gia đình lại làm ăn thất bát, Chân Chân sẽ tìm được người thế nào? Nhưng hắn, Hạ Khánh Phong, không thể bị một phụ nữ làm liên lụy, gánh nặng của hắn đã quá nặng, hắn phải tìm người có thể cùng gánh vác, chứ không phải tìm thêm gánh nặng. Hắn đã suy nghĩ rất lâu, cho dù trong lòng rất buồn nhưng hắn vẫn phải buông tay.

“Hạ Khánh Phong, có phải anh muốn em phải cầu xin anh không?” Lúc này Triệu Chân Chân thật sự hận mình vì đã nói câu này, nhưng cô vẫn không nỡ rời Hạ Khánh Phong. Vừa nghĩ đến phải chia tay Hạ Khánh Phong, cô thấy như có người cầm dao đâm mình, như cả thế giới đều đã sụp đổ.

“Chân Chân... Em đừng cầu xin anh, em không phải người như vậy... Chúng ta chia tay thôi, em có công việc tốt, cũng xinh đẹp, chắc chắn có thể tìm được người tốt hơn anh”.

“Anh nói lời này chính anh cũng không tin đúng không?” Triệu Chân Chân lau nước mắt, nói: “Hơn nữa tốt hơn thì có ích lợi gì, em không yêu người ta, em chỉ yêu anh! Trong mắt anh, tình yêu không đáng giá như vậy sao? Tình yêu có thể tùy tiện vứt bỏ sao?”

“Chân Chân, anh cũng rất đau khổ... Chân Chân... Nếu như anh là một người thành phố, nếu anh không có nhiều em như vậy thì anh sẵn lòng chịu khổ cùng em, anh thật sự sẵn lòng...”

“Hai chúng ta đi, rời khỏi thành phố này, rời khỏi người nhà, rời khỏi...”

“Chân Chân, em đừng ngây thơ như thế được không?”

Triệu Chân Chân dừng lại: “Ngây thơ?”

“Đúng vậy! Chúng ta đi thế nào? Công việc, bảo hiểm, hộ khẩu, người nhà, những thứ này có thể bỏ được sao?”

“Sao lại không bỏ được? Nuôi em trai em gái anh là trách nhiệm của bố mẹ anh, không phải của anh!”

“Chân Chân, sao em lại ích kỷ, không biết điều như vậy?” Hạ Khánh Phong quát: “Thì ra anh vẫn nhìn nhầm em, cho rằng em là một cô gái biết điều, không ngờ em không biết xấu hổ, bám dai như đĩa muối”.

Triệu Chân Chân sững sốt, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay có người mắng cô, cũng là hai lần cô bị mắng tàn nhẫn nhất từ trước đến giờ: “Anh nói cái gì?”

“Em nói em không biết xấu hổ!”

“Anh nói lại lần nữa xem!”

“Chân Chân, em đừng bám lấy anh nữa, chúng ta không thể, chúng ta không có tương lai”.

“Có tiền là có tương lai đúng không? Hả? Có phải anh nghĩ như vậy không?”

“Chân Chân... Em thực dụng quá”.

“Thực dụng? Anh mới là người thực dụng. Nếu không phải em có tiền, nếu không phải khi học đại học em vẫn luôn mua đồ cho anh thì anh đã không yêu em đúng không?”

Hạ Khánh Phong không ngờ nội dung đối thoại giữa hai người lại nói đến đề tài xấu xa như vậy: “Chân Chân, nếu em cảm thấy mệt mỏi anh một trận sẽ vui vẻ hơn thì em cứ mệt đi”.

Triệu Chân Chân nhìn hẩn chằm chằm, càng nhìn càng cảm thấy hẩn như người lạ. Cô cầm lấy cốc cà phê đã gần nguội lạnh trên bàn hất thẳng vào mặt hẩn rồi xoay người đi.

25. Q.2 - Chương 25: Chương 25: Ngoại Truyện

Trích lời Gia Mộc: Bất cứ người nào có thể dùng tiền để mua đều không đáng giá.

Một năm sau.

Triệu Chân Chân kéo hành lí, tay cầm vé, đi trong đại sảnh chờ máy bay. Trương Nhã Lệ đi theo phía sau con gái, không ngừng giải thích: “Chân Chân, không phải mẹ và mọi người cố ý, mọi người đều muốn tốt cho người... Con đừng giận mọi người vì chuyện này... Chân Chân...”

Triệu Chân Chân dừng lại: “Mẹ, con biết mẹ, bố con và chị họ con đều muốn tốt cho con, Hạ Khánh Phong quả thật không hợp với con. Nhưng...” Chân Chân nhắm mắt: “Mẹ, con không muốn bị giật dây nữa”.

“Mẹ là mẹ con, mẹ không muốn giật dây con... Công việc của con ở trường học rất tốt, nhưng nếu con không thích thì có thể tìm cách chuyển sang nơi khác. Nếu con không muốn tìm người yêu thì mẹ cũng không ép con nữa...”

“Mẹ à, con muốn sống như chị họ, tự mình làm chủ, tự mình lo liệu. Con muốn lớn lên, con không muốn đi mãi theo con đường mẹ và bố con sắp xếp nữa, con muốn đi ra khỏi quỹ đạo xem xung quanh còn có những gì. Mẹ, mẹ tin con một lần đi, con sang Anh học cao học xong sẽ về ngay, nhất định không để bố mẹ ở nhà vắng vẻ”. Chân Chân vốn học khoa tiếng Anh, sau khi chia tay Hạ Khánh Phong, ngoài đi làm, tất cả thời gian và sức lực đều dành cho học tập, thành tích IELTS rất tốt, nhận được một học bổng rất cao. Bố cô ủng hộ con gái ra nước ngoài học, nhưng mẹ cô không nỡ xa con.

“Con đừng học chị họ con”. Lâm Gia Mộc quá độc lập, quá mạnh mẽ, căn bản không giống dáng vẻ một phụ nữ nên có: “Nếu con thích Hạ...”

“Mẹ, đừng nhắc đến cái tên này được không?”

Trương Nhã Lệ cúi đầu: “Được”. Bà lấy một tấm thẻ visa của Ngân hàng công thương trong túi xách ra đưa cho Chân Chân: “Muốn để mẹ yên tâm thì con cầm cái thẻ này, ý bố con cũng thế, bố mẹ kiếm tiền đều là vì con... Trong này còn có mười ngàn tệ chú Hai con chuyển vào, là tiền bà nội để lại cho con...” Bà nội Chân Chân đã qua đời một tháng trước đây.

“Mẹ...” Triệu Chân Chân ôm mẹ: “Con xin lỗi, trước đây con không hiểu chuyện, đã làm mẹ đau lòng”.

“Ngoan, đừng khóc... Đến Anh sống một mình phải biết chăm sóc bản thân. Nghe nói bên đó an ninh không tốt lắm, không có việc gì con đừng ra ngoài đi đâu. Con phải giữ quan hệ tốt với bạn học, đừng vô tâm như ở trong nước... Đừng chơi bời... Ăn uống đừng hoang...”

“Mẹ, con biết rồi...”

“Bao giờ nghỉ hè thì về nhà...”

“Đó là chuyện sang năm mà”.

“Giáng sinh cũng phải về nhà...”

“Vâng”. Chân Chân gật đầu: “Mẹ, con mang máy tính đi rồi, đến bên kia lên được mạng sẽ liên lạc với mẹ. Mẹ bảo bố con đừng đi đâu”.

“Bố con không đi đâu cả”.

“Mẹ không biết dùng máy tính...”

“Con với bố đều biết, mẹ còn học làm gì?” Trương Nhã Lệ vuốt tóc Chân Chân: “Đi thôi, người ta đã gọi lên máy bay rồi”.

“Mẹ không đưa con đến Bắc Kinh đổi chuyến à?”

“Không...” Gia Mộc nói đúng, đôi khi... phải học được cách buông tay...

Bảy năm sau.

Hạ Khánh Phong dừng xe, vừa định đi vào công ty thì nhìn thấy Triệu Chân Chân đứng trước cửa siêu thị đối diện, tay dắt một em bé vừa mới biết đi, bên cạnh đặt túi lớn túi nhỏ... Tám năm không gặp, Chân Chân càng trở nên đẹp hơn, mái tóc suôn dài được uốn thành gợn sóng, gương mặt trang điểm nhẹ, mặc quần jean, áo không tay bên trong, áo dệt kim bên ngoài. Đôi giày cao gót trước đây nhất định không chịu nổi giờ đã biến thành giày đế bằng. Hình như em bé cô dắt nói gì đó, cô cúi người xuống thơm con, tươi cười chỉ sang bên kia đường.

Hạ Khánh Phong đi qua như bị thôi miên: “Chân Chân...”

Triệu Chân Chân hơi sững sờ, một lát sau mới nhận ra hắn. Nếu Hạ Khánh Phong không chủ động chào cô mà cô tình cờ gặp hắn trên đường thì thật sự sẽ không nhận ra hắn. Hạ Khánh Phong ít nhất đã béo gấp đôi trước kia, bụng phệ bó chặt bằng thắt lưng Hermès, tay kẹp túi xách LV kiểu nam, thì ra người này có tiền rồi: “Hạ Khánh Phong?”

“Là anh”. Hạ Khánh Phong cười: “Con em à?”

“Ờ”.

“ Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Một tuổi rưỡi”.

Hạ Khánh Phong nhìn các túi đồ dưới đất, khoảng năm sáu túi, dầu, muối, tương, dấm, thực phẩm trẻ em, đồ ăn vặt, tã bỉm đủ cả: “Chồng em...”

“Bên này không tiện đỗ xe, anh ấy phải đỗ xe hơi xa”. Triệu Chân Chân cười nói, cô cúi xuống bế con gái: “Nào, cục cưng của mẹ, chào chú đi con”. Em bé lại sợ người lạ, giấu mặt vào trong lòng cô.

“Anh mở một công ty, ở bên đối diện”. Hạ Khánh Phong chỉ tòa nhà văn phòng đối diện.

“Ờ”. Triệu Chân Chân gật đầu. Đám bạn học đã nói mãi về chuyện thành công của hắn rồi, còn có người hỏi cô có hối hận không, quả thực là buồn cười.

Hạ Khánh Phong muốn tìm kiếm thứ gì đó như hăm mộ hay hối hận trong mắt Triệu Chân Chân nhưng không tìm được gì cả. Ánh mắt cô nhìn hắn giống như là nhìn một người quen thông thường nhiều năm chưa gặp: “Mấy năm nay họp trường họp lớp em đều không đi”.

“Em ra nước ngoài học hai năm, sau khi về nước, bố em bỏ vốn em bỏ sức mở một trung tâm dạy tiếng Anh, rất bận...”

“Anh nghe đám bạn học nói, trung tâm dạy tiếng Anh cho trẻ em và tiểu trung học tên là Sunshine đó là em mở...”

“Đúng vậy, cuối cùng vẫn phải có bố em đầu tư”. Triệu Chân Chân cười nói: “Có điều sau hai năm bố em đã thu hồi vốn rồi, bây giờ cứ ngồi chia lãi thôi. Việc làm ăn trước đây đều dừng rồi, về hưu ở nhà”.

“Chồng em... làm gì?”

“Anh ấy là bác sĩ, cũng đi du học về như em, có điều em với anh ấy biết nhau nhờ được người giới thiệu ở thành phố A. Bố anh ấy cũng là bác sĩ, mẹ là giáo viên, đều là người thành phố A, anh ấy là con một”.

“Giờ thì mẹ em hài lòng rồi chứ?” Sau khi Chân Chân đi du học, Hạ Khánh Phong cũng nghĩ ra. Thì ra trước đây chuyện gia đình Chân Chân phá sản chỉ là quỷ kế của người nhà họ làm ra, cả nhà dốc hết sức lực biểu diễn để chia rẽ hấn và Chân Chân. Nhưng một bác sĩ thì làm sao sánh được với ông chủ tài sản mấy chục triệu như hấn bây giờ?

“Mẹ em hài lòng lắm”. Chân Chân đột nhiên cười, giơ tay vẫy bên kia đường. Hạ Khánh Phong quay đầu, chỉ thấy một chiếc SUV Chevrolet rất thông thường đang đi tới. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, ngoại hình thư sinh, dáng người lại rất chuẩn từ trên xe bước xuống. Nhìn thấy hấn, người đàn ông mỉm cười chào.

“Chân Chân, bạn em à?”

“Bạn học cũ”. Triệu Chân Chân cười nói. Cô bé trong lòng cô nũng nịu gọi một tiếng: “Bố...”

Người đàn ông đón cô bé từ trong lòng Chân Chân, mở cửa sau xe ra đặt con vào ghế trẻ em phía sau.

“Nghe nói anh cưới chị Kiều khóa trên, con lớn lắm rồi?” Cùng năm Chân Chân ra nước ngoài đó, hấn cũng cưới vợ.

“Bảy tuổi rồi, sống ở huyện lỵ quê anh, ở nhà ông ngoại đến năm ngoài mới về...” Sau khi cưới Kiều Liên, hấn nghĩ việc ở công ty cũ, đứng ra mở công ty mới. Các quan hệ của cậu Kiều Liên đều được giới thiệu cho họ. Sau khi công ty hoạt động ổn định, Kiều Liên mới sinh con. Hấn muốn để Kiều Liên ở nhà trông con nhưng cô ta không chịu, con được gửi về nhà ông ngoại, còn ông bà nội thì quanh năm suốt tháng cũng không được gặp cháu trai vài lần, đến nhà thông gia thăm cháu lần nào cũng bị thông gia chán ghét. Kiều Liên không ngăn cản hấn nuôi em, chỉ quy định hàng năm mỗi người bao nhiêu tiền. Sau đó vì phải nuôi em nên vợ hấn cấm hấn cho bố mẹ tiền. Sau khi em trai em gái đều tốt nghiệp đại học, cô ta càng cấm hấn giúp đỡ bọn chúng nữa. Vợ hấn ăn nói rất khó nghe ngay trước mặt người nhà hấn, nói người nhà hấn đều là ma cà rồng hết ăn lại nằm. Lúc đầu hấn đầu tư vào cửa hàng của chị gái, vợ hấn cũng bắt chị gái viết thỏa thuận, hàng năm tự cô ta đến cửa hàng chị chồng thu lãi, tiền thiếu một chút là cãi nhau ầm ĩ. Mãi cho đến năm trước, bố cô ta về hưu thì cô ta mới đỡ hơn một chút.

Nhưng Hạ Khánh Phong không nói những chuyện này với Chân Chân, cứ để cho cô ấy cho rằng mình rất hạnh phúc...

“Chân Chân...” Trước khi Chân Chân lên xe, Hạ Khánh Phong gọi cô lại: “Cho anh phương thức liên lạc”.

Triệu Chân Chân lấy một tấm danh thiếp trong túi xách ra: “Đây là danh thiếp của em”. Dứt lời, cô lên xe, chồng cô vẫy tay chào Hạ Khánh Phong rồi lái xe đi.

Buổi tối, Triệu Chân Chân nhận được một tin nhắn: “Bây giờ anh giàu rồi, em còn muốn đến với anh không?”

Triệu Chân Chân trả lời một câu: “Anh giàu thì liên quan quái gì đến tôi?” Sau đó đưa số của hấn vào danh sách chặn gọi đến.

Cô yêu hấn bao nhiêu năm, hiển dăng tuổi thanh xuân tốt đẹp nhất, bây giờ nhìn thấy lại là một người lạ. Hấn lại không biết cô chỉ muốn một cuộc sống hạnh phúc bình thường, mỗi ngày đi làm về cùng nhau ở nhà nấu cơm ăn, cuối tuần đến nhà hàng ăn một bữa, thỉnh thoảng đi siêu thị, mua hàng giảm giá, dành dụm được ít tiền thì hai người cùng nhau sắp xếp thời gian đi du lịch. Nhà không cần quá lớn, chỉ cần thoải mái là được, có thể thường xuyên về thăm bố mẹ hai bên. Đương nhiên, bây giờ cô cũng mới thực hiện được một nửa những điều này, nhưng đây là cuộc sống tốt đẹp của cô.

Cô quay lại nhìn chồng và con gái đang ngủ say, không thể tưởng tượng mình mà lấy Hạ Khánh Phong thì tình hình sẽ như thế nào. Bố mẹ chồng cô đều là phần tử trí thức, quan điểm rất thoáng, cũng rất dễ chung sống, ngay từ đầu đã nói rõ để bọn họ ở riêng. Hai nhà đều có sẵn nhà cho con, thích căn nào thì hoàn thiện căn đó. Chồng cô nhìn thì rất lạnh lợi nhưng thực ra lại là một sách, lần đầu tiên gặp nhau cùng đi ăn cơm, không hỏi gì khác mà hỏi một câu: “Quyển sách em đọc gần nhất là gì?”

Cô trả lời: “Harry Potter nguyên bản”.

Chồng cô cười ha ha: “Đọc đến tập mấy rồi? Anh có nguyên bộ...”

Vốn là một câu hỏi rất vô duyên, đột nhiên lại trở thành bình thường, thậm chí hai người còn nói chuyện say sưa.

Người đàn ông đang ngủ mở mắt ra: “Chân Chân... Em còn chưa ngủ à?”

“Em tắt điện thoại rồi ngủ ngay”. Chân Chân đặt điện thoại xuống, tắt đèn. Chồng cô đưa tay ôm cả cô và con gái. Đây chính là hạnh phúc, hạnh phúc thuộc về Triệu Chân Chân.

Hạ Khánh Phong nhìn điện thoại, bật cười ha hả, đưa tay ôm một ả tiếp viên kéo đến bên cạnh: “Em tên là gì?”

“Em tên là Lộ Lộ”.

Hạ Khánh Phong rút ra một tập một trăm tệ: “Anh cho em hết chỗ này, tối nay em tên là Chân Chân được không?”

“Được, đương nhiên là được”. Tiếp viên nhét tiền vào trong áo lót: “Ông chủ, ông muốn Chân Chân chiều ông thế nào?”

Hạ Khánh Phong thì thầm mấy câu vào tai tiếp viên, ả tiếp viên giả bộ hờn dỗi. Bây giờ hắn có tiền rồi, Chân Chân là cái gì chứ? Hắn tiện tay ném xấp tiền là có thể mua được một ngàn Chân Chân, một vạn Chân Chân... Hắn nhắm mắt lại, tựa lưng vào sofa, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt. Nhưng những Chân Chân đó không phải Chân Chân đến nhà ăn mua cơm biết gọi thêm một cái đùi gà để vào đĩa của hắn... Đúng vậy... Hắn giàu thì liên quan quái gì đến cô ấy...

%%%%%%%%

Hết quyển 2. Vì nội dung các vụ án quá nặng nề nên mới phải có thêm ngoại truyện, YY điên cuồng cho đây tần kinh nó chùng lại.

Quyển 3 viết về vấn nạn bạo hành gia đình. Mời các bạn đón xem.

26. Q.3 - Chương 1: Lời Ủy Thác Bên Giường Bệnh

Quyển ba: Khi bạo hành đã thành thói quen

Chương 26

Trích lời Gia Mộc: Có lúc một lựa chọn có thể quyết định vận mệnh một con người.

Năm 1993, Tết dương lịch.

Tết dương lịch năm nay trời nắng, rất nhiều cư dân ở khu tập thể nhà máy điện thuộc tiểu khu Vinh Quang đều dậy muộn. Có người xem máy nhắn tin, có người mặc áo ngủ đi đánh răng, phát thanh viên đài phát thanh nhân dân trung ương đang đều đều đưa tin về tình hình khắp nơi trên đất nước.

Đúng lúc này, một tiếng hét từ tầng năm phá vỡ sự yên tĩnh của khu nhà, tất cả người dân sống trên tầng năm đều chạy ra, chỉ thấy cửa phòng 502 đang mở, một cô bé mặc áo ngủ kiểu trẻ con, buộc hai bím tóc sừng dê đang đứng trong phòng khách nhà mình không ngừng hét lên. Một người đàn ông nằm trên sofa phòng khách, mùi rượu nồng nặc, cho dù đứng ngoài cửa vẫn có thể ngửi thấy. Bên cạnh ông ta là một bãi nôn to, có một người dân gan lớn đi tới lay ông ta, nhưng người ông ta đã cứng đờ.

Một người phụ nữ đưa tay ôm cô bé: “Thục Lương, đừng sợ, đừng sợ...”

Cô bé Thực Lương này thật sự là số khổ, vốn bố cô bé cũng là nhân viên cốt cán trong nhà máy, chỉ có điều tính tình cục cằn, lại thích uống rượu, uống rượu vào rất hay đánh người. Lãnh đạo nhà máy đã gặp gỡ nói chuyện nhiều lần nhưng chỉ vài ngày sau lại chứng nào tật ấy. Năm kia mẹ cô bé thật sự không chịu được nữa nên đâm đơn ra tòa, hai vợ chồng li hôn, hai đứa con gái sinh đôi một đứa ở với mẹ, một đứa ở với bố.

Hôm mẹ cô dẫn em gái đi, Thực Lương ôm đùi mẹ khóc đến đứt hơi không cho đi, sau đó bà nội Thực Lương phải bế cô lên. Từ đó về sau Thực Lương không nhắc tới mẹ cô nữa, cả ngày đeo một chiếc chìa khóa trên cổ đi ra đi vào. Sau khi vợ con đã đi, bố Thực Lương cũng không đi làm đàn ông nữa, cả ngày ngoài uống rượu chính là đánh nhau. Bà nội Thực Lương không thể chịu được, đưa cô về sống với mình. Mấy ngày nay bà nội cô bị ốm, lại đúng kì nghỉ Tết nên mới đưa Thực Lương về, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nguyên nhân cái chết của bố Thực Lương được điều tra rõ rất nhanh: Uống rượu nhiều, nửa đêm chết sặc vì chính bãi nôn của mình. Cuối cùng pháp y nói một câu: Nếu có người chăm sóc thì ông ta đã không chết.

Chính vì câu này mà bà nội Thực Lương đổ hết tội lỗi cho con dâu cũ, trong đám tang vừa đánh vừa chửi con dâu cũ: “Mày tới làm gì? Nó chết thì mày vui lắm đúng không? Nó có sai một vụn lằn thì mày cũng không nên li hôn vì còn có hai đứa con. Bây giờ nó chết rồi, tất cả đều là do mày hại, mày hại chết nó!”

Con dâu cũ lạnh lùng nhìn mẹ chồng rồi mang con gái nhỏ đi. Từ đầu đến cuối, Thực Lương đều quay lưng về phía mẹ, không thèm nhìn mẹ lấy một cái, dường như tất cả những chuyện đang xảy ra đều không có quan hệ gì với mình.

Hiện tại.

Lâm Gia Mộc rót một cốc nước cho Điền Cẩm Cẩm: “Sao lại có thời gian đến thành phố A thăm tớ vậy?” Cô và Điền Cẩm Cẩm là bạn cùng phòng kí túc thời đại học. Sau khi vào làm ở công ty một thời gian, Điền Cẩm Cẩm lại thi công chức, bây giờ đã là một kiểm sát viên của Viện kiểm sát thành phố B.

“Tớ có việc cần ủy thác bạn”. Điền Cẩm Cẩm cười đùa.

“Bạn á?” Điền Cẩm Cẩm vừa tốt nghiệp đã kết hôn, có điều nghe nói ba năm trước đây đã li hôn rồi, cô và con sống cùng với mẹ, cuộc sống rất tự do tự tại: “Bạn thì có việc gì cần ủy thác chứ? Có phải cái gã họ Trang kia lại dây dưa bạn không?”

“Bây giờ tớ sắp kết hôn rồi, ông xã là thẩm phán hình sự tòa án tỉnh. Lão Trang thì bạn cũng biết, chỉ là một gã cò mồi, cả ngày dựa vào quan hệ để kiện cáo thuê, cáo mượn oai hùm. Giờ nghe nói tớ sắp lấy một thẩm phán hình sự, hẳn nịnh bợ còn không kịp ấy chứ, không những chủ động tặng tiền nuôi con lên gấp đôi mà còn nói sẽ mời cả nhà tớ đến Disneyland Hồng Kông”.

Lão Trang cũng là bạn học của họ, hẳn và Điền Cẩm Cẩm là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ điển hình trong trường, nhưng không ngờ sau khi cưới hai người lại càng ngày càng xa nhau, một chỉ biết đến tiền, một vẫn theo chủ nghĩa lí tưởng, cuối cùng đương nhiên là mỗi người một ngã.

“Vậy bạn tìm tớ có việc gì?”

“Vì...” Điền Cẩm Cẩm lấy một bức ảnh trong túi xách ra, trong ảnh là hai cô bé giống nhau như đúc, buộc tóc giống nhau như đúc, mặc váy đỏ cũng giống nhau như đúc. Hai cô bé cười rất vui vẻ: “Vì chị ấy”.

“Đây là...”

Điền Cẩm Cẩm chỉ một cô bé trong ảnh: “Đây là chị gái song sinh của tớ, Trần Thực Lương”.

“Thực Lương?”

“Tớ vốn tên là Thực Cẩm”. Điền Cẩm Cẩm cười nói: “Là tên bà nội tớ đặt”. Trong số những người sinh những năm 1980, có rất ít người có tên như thế này.

“Chị ấy có chuyện gì?”

“Điền Cẩm Cẩm thở dài: ”Nói thế này, thật ra người ủy thác thật sự không phải tớ mà là mẹ tớ”.

“Mẹ bạn...”

“Mẹ tớ bị bệnh tim, bây giờ đang nằm ở bệnh viện tỉnh. Mẹ tớ bảo nhất định phải gặp bạn”.

Mẹ của Điền Cầm Cầm cũng là một người tháo vát. Hai mươi năm trước li hôn, bà mang con gái trở lại quê nhà là thành phố B, kiếm sống bằng nghề cắt may. Sau đó ít người may quần áo, bà chuyển sang làm nghề bán quần áo. Khi học đại học, cô và bạn bè đã nhiều lần mua quần áo vừa hợp mốt lại vừa rẻ tiền ở chỗ bà. Bây giờ bà đã lớn tuổi nhưng cũng không chịu ngồi không mà mở một cửa hàng bán quần áo hàng hiệu cho người có tuổi.

Lúc đi tới phòng bệnh cao cấp ở bệnh viện tỉnh, Lâm Gia Mộc không cảm được cảm thán dạo này mình thật sự là có duyên với bệnh viện. Lần trước người ủy thác của cô là dì Năm bị ốm nằm viện, lần này lại là một người ủy thác nằm viện khác. Chỉ có điều người ủy thác lần này bệnh rất nặng.

Lâm Gia Mộc ngồi xuống cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng nắm tay bệnh nhân: “Cô Điền, là cháu, Tiểu Lâm đây”.

Bà Điền chậm rãi mở mắt ra nhìn Lâm Gia Mộc ngồi cạnh giường mình, lại nhìn con gái mình đang đứng sau lưng Lâm Gia Mộc. Bà thở dài một hơi, mấy năm nay Lâm Gia Mộc vẫn không có gì thay đổi, gương mặt vẫn trẻ trung, tinh thần cũng tốt, cả ngày lúc nào cũng vui vẻ. Con gái bà mặc dù đã li hôn nhưng công việc thuận lợi, bây giờ lại tìm được mùa xuân thứ hai, cả ngày cũng vui mừng hơn hở. Đứa con lớn của bà cũng cùng tuổi hai đứa này, lẽ ra nó cũng nên vui vẻ như vậy, ai ngờ...

Bà Điền lấy một chiếc thẻ ngân hàng và một bức ảnh từ dưới gối ra, trong ảnh là một nhà ba người, người phụ nữ rất gầy, thoát nhìn khá giống Điền Cầm Cầm nhưng lại không giống lắm, ít nhất thì Điền Cầm Cầm cũng không gầy như vậy, ánh mắt cũng không mệt mỏi như vậy, cho dù là khi vừa li hôn cũng vẫn có tinh thần hơn người trong ảnh nhiều. Người đàn ông rất gầy, hơi đen, nhìn cũng nhã nhặn. Cô bé lại rất xinh xắn, một đôi mắt to tròn xoe, nụ cười ngọt ngào.

“Gia Mộc, cô biết cháu làm nghề gì, lần này cô phải nhờ cháu giúp cô giành được quyền giám hộ đứa bé này. Trong thẻ này tổng cộng có năm mươi ngàn tệ, mật mã là số điện thoại phòng kí túc của các cháu năm đó”.

“Cô...” Lâm Gia Mộc kinh ngạc nhìn bà.

“Cô đã cố gắng rồi, bất kể là khuyên bảo, đe dọa hay dụ dỗ thế nào cũng không làm hai đứa nó bỏ nhau được. Bọn nó đánh nhau chửi nhau thì mặc kệ, đây là lựa chọn của nó, nhưng đứa bé thì không được. Con bé này tên là Khải Hân, mới gần bảy tuổi mà đã bị bố nó đánh hai lần rồi, lần nặng nhất bị gãy xương cánh tay, nhưng mẹ nó vẫn không chịu mang nó đi”. Bà Điền mím môi, tỏ ra rất tức giận.

“Mẹ! Mẹ đã bỏ chị con một lần rồi, chẳng lẽ lại muốn bỏ chị ấy lần nữa?” Điền Cầm Cầm không nhịn được nói.

“Thì biết làm thế nào? Nó đã lớn như vậy rồi, mẹ nói gì nó cũng không chịu nghe... Nó hận mẹ, mẹ biết nó hận mẹ...”

“Cô... cô để cháu nghĩ cách được không?”

Bà Điền dừng lại một chút... “Cháu...”

“Cô để cháu thử xem sao, trẻ con vẫn cần có mẹ”.

Bà Điền không nói nữa. Điền Cầm Cầm kéo Gia Mộc ra khỏi phòng bệnh, đưa một xấp tư liệu dày cho Lâm Gia Mộc: “Bạn đừng trách mẹ tớ, bây giờ trong tay tớ cũng có tí quyền lực, ở thành phố A cũng có mấy người bạn có vai vế. Chỉ cần chị ấy gọi một cuộc điện thoại là tớ có thể làm chuyện này gọn gàng, chị ấy và con gái sẽ thoát khỏi hủn ta, nhưng chị ấy vẫn không chịu. Tớ và mẹ tớ khuyên chị ấy, chị ấy nói mẹ con tớ hận chị ấy, không muốn nhìn thấy chị ấy sống hạnh phúc. Vì con gái mình, dù có chết chị ấy cũng không chịu li hôn... Người đàn ông đó còn đánh mẹ tớ... Chị ấy đứng bên cạnh nhìn, không những không ngăn cản mà còn bảo mẹ tớ tránh xa chị ấy ra, không được đến quấy rầy cuộc sống của chị ấy, nếu không thì mẹ tớ cũng đã không bị bệnh... Vừa rồi mẹ tớ nói chỉ cần cháu ngoại, đấy là mẹ tớ giận quá nên nói thế thôi...”

“Ồ, tớ biết rồi”. Lâm Gia Mộc trả lại thẻ ngân hàng: “Tớ với bạn thì không cần sòng phẳng như vậy”.

Điền Cầm Cầm đẩy tấm thẻ ngân hàng lại cho Lâm Gia Mộc: “Đây là tiền của mẹ tớ, bạn không nhận thì mẹ tớ không yên tâm. Hơn nữa bạn cũng là người làm ăn, ngày xưa các bạn mua quần áo mẹ tớ bán, mẹ tớ

cũng vẫn lấy tiền bình thường mà. Công ty bạn không chỉ có bạn, có thể bạn không lấy tiền nhưng người khác phải có thu nhập”.

Lâm Gia Mộc suy nghĩ một chút rồi nhận lấy tấm thẻ: “Ồ, chuyện này cứ giao cho tớ”.

Tư liệu về Trần Thục Lương rất dày, quá nửa là hồ sơ nhập viện. Người phụ nữ này đập mũi ba lần, cánh tay gãy bảy lần, xương đùi gãy hai lần, xương sọ rạn bốn lần, răng gãy mất sáu chiếc, các loại thương tích nhẹ càng không đếm xuể. Vốn Lâm Gia Mộc cho rằng người bị đánh đập như vậy mà vẫn không chịu li hôn là một bà nội trợ không có học vấn, không ngờ xem bằng cấp, cô ta đã tốt nghiệp cao đẳng, hiện là y tá trưởng ở bệnh viện phụ sản.

Chồng cô ta cũng không phải người không có văn hóa, bằng cấp cũng là đại học chính quy, chỉ có điều thường xuyên thay đổi nơi làm việc. Theo lời Điền Cẩm Cẩm thì nghề nghiệp công khai của hắn bây giờ là ở nhà buôn chứng khoán, còn kiếm được tiền hay không thì không ai biết, chỉ biết tất cả chi tiêu của gia đình hắn đều là tiền Trần Thục Lương kiếm được.

Con gái họ năm nay bảy tuổi, năm học mới sẽ vào lớp một. Cô bé rất ngoan ngoãn, cười rất đáng yêu, nhưng một cổ bé như vậy vẫn cứ bị bố đánh gãy xương... Có thể thấy hai mẹ con này còn có vô số lần bị thương nhẹ không phải đưa đến bệnh viện nên không có bệnh án ghi lại nữa.

Trịnh Đặc cũng ngồi xem tài liệu bên cạnh: “Cái loại người cặn bã thế này sao vẫn còn sống nhỉ?”

“À, càng là cặn bã thì càng sống lâu”. Lâm Gia Mộc cười lạnh.

“Em định làm thế nào?” Bình thường người ủy thác đến văn phòng tư vấn của họ đều là tự mình giác ngộ trước, cho dù sau đó có thể lại u mê nhưng dù sao cũng đã có lúc tỉnh táo. Nhưng người này lại không hề có ý định tỉnh táo lại, lẽ nào bọn họ phải đi bắt cóc đứa bé?

Lâm Gia Mộc lấy một chùm chìa khóa trong túi hồ sơ ra: “Đây là Điền Cẩm Cẩm cho tớ. Lần cuối cùng mẹ con cô ấy đến khuyên Trần Thục Lương đã phát hiện căn hộ tầng trên nhà Trần Thục Lương đang cho thuê. Sau khi biết chuyện này không thể giải quyết bằng biện pháp bình thường, cô ấy đã lập tức thuê luôn”. Thời còn học đại học, Điền Cẩm Cẩm là một người mà ngay cả Lâm Gia Mộc cũng phải kính nể vài phần.

“Em định chuyển đến đó à?”

“Là chúng ta phải chuyển đến đó”. Lâm Gia Mộc tươi cười nhìn cơ bắp rắn chắc trên cánh tay Trịnh Đặc.

27. Q.3 - Chương 2: Ấn Tượng Đầu Tiên

‘Trích lời Gia Mộc: Tích cách quyết định vận mệnh’.

Tiểu khu Vinh Quang là khu nhà mới được xây dựng chưa đến mười năm trên mặt bằng của khu tập thể nhà máy điện trước đây. Tòa nhà H là tòa nhà tái định cư, có tổng cộng mười bảy tầng, gần như đủ cho tất cả các hộ gia đình của khu tập thể cũ. Lâm Gia Mộc kéo va ly đi phía trước, Trịnh Đặc kéo một chiếc va ly to vật vờ đi phía sau, trên lưng còn đeo một chiếc ba lô siêu lớn.

Căn hộ Điền Cẩm Cẩm thuê ở tầng 8, phòng 0812. Lâm Gia Mộc vừa mở cửa đã bật cười, một phòng ngủ một phòng khách, bếp nằm ngoài cửa, cả phòng ngủ và phòng khách đều mở cửa về hướng bắc. Vì đã lâu không có người ở nên trong phòng hơi có mùi ẩm mốc. Cô bật đèn, nội thất trong nhà tạm được, tường mới quét lại, đồ dùng trong nhà hơi cũ nhưng vẫn dùng được, phòng vệ sinh cũng được coi là sạch sẽ, phòng tắm đầu đủ bình nước nóng và máy giặt, trong phòng khách còn có ti vi và điều hòa. Sofa là một loại sofa ba người, vừa nhỏ vừa cũ. Trên giường đôi trong phòng ngủ là một chiếc chiếu còn chưa bỏ lớp nhựa bọc, một góc có hai, ba vết xém, có lẽ là tác phẩm của một khách thuê nhà nghiện thuốc lá. Dây mạng rủ xuồng trên bàn máy tính, hai phòng đều có rèm cửa sổ, Lâm Gia Mộc sờ thử, cũ nhưng không bẩn.

Trịnh Đặc đặt hành lý trong phòng khách rồi cũng đi theo vào phòng ngủ xem: “Chỉ có một cái giường...”. Anh ta quay lại nhìn sofa, ánh mắt chán ngán. Đừng nói là anh ta, kể cả Lâm Gia Mộc nằm trên chiếc sofa này cũng không thể duỗi thẳng chân được.

“Không phải còn có túi ngủ sao? Chúng ta thay phiên ngủ”. Lâm Gia Mộc nói.

Trịnh Đặc nhíu mày: “Ok”. Dứt lời lấy laptop từ trong va ly ra, mở máy lên thử mạng. Tốc độ đường truyền ở đây là 2 đến 6 Mb/s, không phải 30 Mb/s như ở văn phòng bọn họ, có điều cũng đủ dùng.

Lâm Gia Mộc liên lạc với công ty chuyển nhà, hỏi bao giờ bọn họ tới. Sau khi được trả lời chính xác, cô mới bắt đầu lôi quần áo và đồ dùng hằng ngày trong va ly ra.

Bọn họ vừa sắp xếp xong thì điện thoại của Lâm Gia Mộc đổ chuông báo thức. Cô cầm ví tiền chạy ra cửa, bắt đầu lòng vòng trước cửa tiểu khu. Đến ba rưỡi chiều, trên đường bắt đầu xuất hiện các phụ huynh đi đón con về. Cô đợi khoảng ba phút, một người đàn ông dắt một cô bé đi xuống xe buýt cách đó không xa. Người đàn ông có vẻ hơi thấp hơn trong ảnh, khoảng một mét bảy mươi hai, cân nặng cùng lắm chỉ năm mươi lăm cân, da lại trắng hơn trong ảnh một chút, mái tóc cắt rất ngắn, trên miệng ngậm điếu thuốc, tay dắt một cô bé mặc váy màu phấn hồng. Cô bé nhìn rất đáng yêu, mái tóc thật dài buộc đuôi ngựa sau gáy, cặp một chiếc cặp tóc hoa, lưng đeo cặp sách màu hồng in hình Cừu xinh đẹp, thoát nhìn không có gì khác những cô bé bình thường.

Lâm Gia Mộc tiện tay mua một túi muối trong cửa hàng ở tiểu khu rồi đi ra, vừa khéo đi phía sau hai bố con này. Cô bé rất yên lặng, ngoan ngoãn đi theo bố. Người đàn ông hỏi thờ ơ: “Hôm nay cô giáo dạy con cái gì?”.

“Hôm nay cô giáo dạy tính cộng”. Cô bé trả lời rất rõ ràng, không thừa một chữ nào, lúc đi qua cửa hàng nhỏ cũng không hề nhìn vào trong cửa hàng, hoàn toàn trái ngược với những đứa bé khác không ngừng nhìn ngang ngó dọc đòi mua bánh kẹo hay đồ chơi.

“Con làm được hết không?”.

“Làm được ạ”.

“Cô giáo cho con bao nhiêu điểm?”.

“Mười điểm”.

“Mười điểm cũng không thể kiêu ngạo được, tri thức các con học bây giờ quá đơn giản”. Người đàn ông bắt đầu giảng giải dài dòng, cô bé cũng không cãi lại mà chỉ yên lặng lắng nghe.

Lâm Gia Mộc đi theo hai bố con đến thang máy tòa nhà H, người đàn ông không chú ý tới cô, nhưng cô bé quay lại nhìn cô một cái. Thấy Lâm Gia Mộc bấm tầng 8, cô bé lại nhìn cô mấy lần nữa, ánh mắt rõ ràng nghi ngờ nhưng không mở miệng gì.

Thang máy đến tầng 7, cô bé và bố đi ra khỏi thang máy, Lâm Gia Mộc vẫn đưa mắt nhìn theo bọn họ đến lúc cửa thang máy đóng lại, lúc này hai mẹ con nhà khác cũng đi cùng chuyến thang máy mới nói chuyện: “Con xem bạn ấy ngoan không, học giỏi, lại không đòi mua quà gì”.

Đó là một cậu bé mập mạp rất lanh lợi, cậu không ngừng cười hê hê: “Bạn ấy mà đòi mua là bố bạn ấy sẽ đánh đòn”.

“Mẹ thấy con cũng đáng đánh đòn”. Mẹ cậu bé khẽ kéo tai con trai. Hai mẹ con này cũng lên tầng 8, Lâm Gia Mộc đi theo ra khỏi thang máy.

“Ồ... Cô là người mới thuê nhà ở đây à?”. Bà mẹ trẻ đó hỏi.

“Vâng”.

“Tôi thấy hai người kéo hành lý vào, người đến cùng cô là...”.

“Chồng tôi”.

“Ồ, căn hộ đó được lắm, gia dụng nội thất đầy đủ, chủ nhà của cô cũng tốt, tôi vừa định giới thiệu cho em họ tôi thuê phòng nhưng cô đã thuê trước rồi”.

“Chúng tôi cũng tìm rất lâu mới tìm được căn hộ vừa ý như vậy”.

“Tôi ở phòng đối diện phòng cô, phòng 11”.

“A, sau này có gì mong chị giúp đỡ”.

“Đừng nói khách khí như vậy, cứ như người Nhật Bản ấy... Cô làm nghề gì?”.

“Tôi? Bây giờ tôi làm nội trợ ở nhà”.

“Hi hi, cũng giống tôi, không có công việc gì. Còn ông xã cô?”.

“Anh ấy làm bảo vệ”.

“Nhìn cũng giống”. Bà mẹ trẻ cười hi hi, mở cửa nhà mình, khẽ đẩy đứa con: “Chào cô đi con”.

“Tạm biệt cô”.

“Tạm biệt cháu”. Lâm Gia Mộc vẫy tay rồi cũng mở cửa đi vào nhà. Người ta vẫn nói phụ nữ trời sinh là thám tử, chỉ sau thời gian ba phút, người phụ nữ đó là nắm hết mọi thông tin về gia đình mà cô bịa ra, có khi trong lòng vẫn còn nghi ngờ, làm bảo vệ kiểu gì mà có thể thuê được nhà ở đây khi vợ mình không có việc làm?

Trịnh Đặc đã lắp đặt xong các thiết bị điện tử, lúc này đang cầm bút thử điện kiểm tra đường dây, thấy cô cầm một túi muối về liền mỉm cười: “Em chuẩn bị nấu cơm đây à?”.

“Nếu anh mà biết nấu cơm thì em sẽ mua đủ hết mọi thứ”.

“Em đừng có thách anh, em mua đi, anh sẽ nấu một mâm cơm thịnh soạn cho em”. Không nhớ anh ta là ai sao? Kể cả là một mớ côn trùng anh ta cũng ăn được, nói gì đến nấu cơm bình thường.

“Nhưng em sẽ không mua, ai biết cái máy hút khói này có chạy được không. Bếp thì ở ngay gần cửa, rồi đây nhà toàn là mùi dầu mỡ, ai mà chịu được”.

Trịnh Đặc đột nhiên đặt tay lên vai cô: “Bà xã, ngày đầu tiên chúng ta chuyển đến nhà mới, em định chúc mừng thế nào?”.

Lâm Gia Mộc cũng không chịu yếu thế, cô quay người véo cơ bụng đường nét rõ ràng của Trịnh Đặc: “Đi ăn thịt nướng được không? Em thấy gần đây có một quán được lắm”.

Trịnh Đặc vuốt má cô: “Tùy em”.

“Này, đừng quá trớn”. Lâm Gia Mộc gợn ngón trở lên lắc lắc.

“Không quá trớn, chắc chắn sẽ không quá trớn, anh và em nhất định sẽ duy trì quan hệ nam nữ thuần khiết”.

“Xi...”. Lâm Gia Mộc vừa định nói gì đó thì người của công ty chuyển nhà đã bấm chuông cửa.

Vốn họ cũng chỉ định ở tạm, đồ đạc chuyển đến không nhiều lắm, nhưng tính ra cũng không ít. Sau khi mang những thứ nhỏ gọn đi thì còn lại vài thứ kềnh cằng, vì vậy dứt khoát thuê công ty chuyển nhà luôn. Chẳng hạn như tủ lạnh, tủ lạnh ở đây là loại tủ lạnh kiểu cổ, vừa mở ra đã thấy có mùi, đành phải chuyển tủ lạnh mới tới đây. Ti vi sử dụng bóng hình cũng không phù hợp với thói quen kết nối các loại thiết bị điện tử với ti vi thông minh của họ, còn nằm túi ngủ cũng chỉ là chuyện đùa, vẫn cứ phải chuyển sofa rộng rãi đến. Những thứ này đều có sẵn, chỉ cần chuyển từ văn phòng hoặc từ nhà Lâm Gia Mộc đến, sau đó bảo người của công ty chuyển nhà chuyển những thứ đồ cũ đó đến nhà kho do chủ nhà chỉ định là được.

Sau khi sắp xếp mấy thứ này rồi dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ theo tiêu chuẩn cao được quân đội huấn luyện của Trịnh Đặc là gần sáu giờ tối, hai người xách túi xuống lầu đi ăn thịt nướng, lúc thang máy qua tầng 7, một người mà họ không nghĩ sẽ gặp đi vào thang máy...

Mục tiêu lần này, Trương Hoành Lượng, chồng của Trần Thục Lương, bố của Trương Khải Hân. Trên người hắn có mùi rượu thoang thoang, tay cầm điện thoại nói luôn miệng: “Quán nướng Vương phủ đúng không? Tôi sẽ tới ngay... Ha ha... Đương nhiên là tôi mời khách... Đạo này vừa kiếm được một khoản... Thị trường chứng khoán ảm đạm nhưng cũng còn phải xem người chơi là ai nữa... Ồ, không sao, tôi đến ngay... Chị dâu ấy à? Không cần, cô ta còn chưa đi làm về. Hơn nữa đàn ông uống rượu bảo phụ nữ đi cùng làm gì, để cô ta ở nhà trông con... Bàn số 7 đúng không? Tôi đang đi xuống rồi...”.

Thang máy dừng lại, hắn vừa gọi điện thoại vừa ra khỏi thang máy. Ra đến cửa đúng lúc Trần Thục Lương từ bên ngoài về.

“Anh đi đâu đấy? Khải Hân đâu?”.

“Có người anh em mời anh đi ăn, Khải Hân đang làm bài tập ở nhà”. Trương Hoàn Lượng ngắt điện thoại, nói với giọng sốt ruột: “Có tiền không?”.

Trần Thục Lương lấy ví tiền ra, định đếm mấy tờ nhưng bị hấn giật lấy ví, rút hết tiền trong ví ra rồi bỏ lại hai tờ: “Có mấy đồng thế này à? Em tiêu gì hết rồi? Em mới nhận lương mấy ngày mà...”.

Trần Thục Lương cũng không giải thích mà chỉ cúi đầu nghe: “Anh uống ít rượu thôi...”.

“Được rồi, anh biết rồi, đừng nói nhiều nữa”. Hấn bỏ tiền vào trong chiếc ví rỗng tuếch của mình rồi rung đùi đắc ý bước đi. Trần Thục Lương bỏ chiếc ví đã xẹp lép vào trong túi xách, ngẩng đầu lại nhìn thấy một đôi nam nữ xa lạ đang nhìn mình chằm chằm. Cô ta đỏ mặt cúi đầu đi vào thang máy.

Biết trước tình cảnh của Trần Thục Lương rất thê thảm nhưng không ngờ lại thê thảm đến mức này, nhất là vì cô ta có gương mặt rất giống Điền Cẩm Cẩm, nhớ tới sự mạnh mẽ và tự tin của Điền Cẩm Cẩm, Lâm Gia Mộc càng cảm thấy tình hình của Trần Thục Lương thực là đáng buồn.

“Cô bạn học của em đó đúng là tốt số”. Trịnh Đặc thở dài nói. Rõ ràng là hai chị em sinh đôi như nhau, nhưng vì một được mẹ mang đi, một ở lại với bố mà vận mệnh lại khác biệt đến vậy.

“Cô Điền nói Cẩm Cẩm từ nhỏ đã có cá tính, rất bướng bỉnh, thường xuyên cãi lại bố nên không ít lần bị ăn đòn. Thục Lương rất ngoan, cũng rất khôn khéo. Bố cô ấy uống rượu say, cô ấy luôn ngoan ngoãn hầu hạ, bố cô ấy hầu như chưa đánh cô ấy bao giờ. Cho nên cô Điền mới mang Cẩm Cẩm đi”.

Nhưng không ngờ người mềm yếu càng ngày càng mềm yếu hơn, người kiên cường cũng ngày càng kiên cường, hơn nữa sau đó còn xảy ra đủ loại biến cố khác.

“Sau khi bố cô ấy chết, sao cô Điền không đưa cô ấy đi”.

“Một là bà nội cô ấy không cho, hai là khi đó cô Điền không có điều kiện nuôi hai đứa con. Cẩm Cẩm nói với em rằng khi bố mẹ cô ấy vừa ly hôn, mẹ con cô ấy về nhà bà ngoại, mới đầu còn đỡ, nhưng sau một thời gian sắc mặt mẹ cô ấy dần trở nên khó coi. Mẹ cô ấy là một người tự tôn cao nên đã cùng cô ấy ra ngoài thuê nhà. Trả tiền thuê nhà xong, hai mẹ con còn không có cơm ăn, sáng sớm ăn một chiếc mìn thầu rồi nhịn cả ngày, buổi tối được ăn bữa mì ăn liền đã là xa xỉ rồi. Cẩm Cẩm nói nếu như biết Thục Lương như vậy thì lúc đó cô ấy sẵn sàng cho Thục Lương tất cả mìn thầu của mình”.

Lâm Gia Mộc mở cửa, cảm thấy hơi thất vọng, việc đầu tiên là tự rót một cốc nước đá và uống. Trịnh Đặc đang ngồi bắn CS trên sofa không cần ngẩng đầu nhìn về mặt cô cũng biết ý đồ bắt chuyện với Trần Thục Lương của cô lại một lần nữa thất bại.

Uống nước xong, cô thả người ngồi xuống bên cạnh Trịnh Đặc. Trịnh Đặc đưa một tay bóp vai cô: “Cô ta vẫn phớt lờ em à?”.

“Từ lúc chúng ta chuyển tới đến giờ, tổng cộng em đã ‘tình cờ’ gặp cô ta bảy lần, bảy lần gặp lại cũng nói chưa đến mười câu. Bất kể em nói gì, cô ta cũng không thêm tiếp chuyện. Thời tiết, chủ nhà, quản lý, con cái, thú cưng, chuyện gì cô ta cũng coi như không nghe thấy. Nếu em còn tiếp tục bắt chuyện như vậy thì sợ là cô ta sẽ tưởng em bị lệch lạc về giới tính mất”.

“Cái gì?”.

“Les ấy”.

Trịnh Đặc nhìn cô một lượt: “Quả thật trông em cũng không giống phụ nữ lắm”.

Lâm Gia Mộc đấm anh ta một cái: “Còn anh có tiền triển không?”.

“Có tiền triển còn không bằng không có, máy tính của thằng cha đó quả thực không có gì ra hồn, ngay cả phim ảnh trong máy cũng không có phim hay, các website thường xuyên truy cập cũng chẳng có gì đáng chú ý, chơi chứng khoán gì đó càng không cần phải nói. Tuy mấy năm nay chơi chứng khoán khó kiếm tiền, nhưng cũng chẳng mấy người chơi bết bát như hấn”. Trịnh Đặc thở dài, bắn nốt trận, kéo micro chào đồng đội rồi bỏ tai nghe xuống: “Anh thật sự không có ý tưởng gì đối với cặp vợ chồng quái dị này”.

Trịnh Đạc cũng không phải loại người có dũng không có mưu, tuy đôi khi thủ đoạn hơi bạo lực một chút, khả năng ăn nói cũng kém Lâm Gia Mộc không biết bao nhiêu lần, nhưng làm việc gì cũng đều có tính toán từ trước. Tuy những thủ đoạn Lâm Gia Mộc nghĩ ra anh ta không thể nghĩ ra cùng lúc được, nhưng cũng có thể hiểu được bảy tám phần, vậy mà gặp vụ này thì anh ta nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra phương án giải quyết nào khả thi.

Trâu bò không uống nước cũng không thể ấn đầu xuống bắt uống, vợ chồng người ta là cặp đôi hoàn hảo một thích đánh đập một thích ăn đòn, muốn chia rẽ người ta cũng không phải là dễ. Cô bé kia quả thật đáng thương, nhưng bố mẹ có xấu đến mấy thì con cái vẫn muốn ở cùng bố mẹ. Trung Quốc lại không phải là Mỹ, nếu là ở Mỹ thì có thể kiện thẳng ra tòa, giành quyền giám hộ từ tay cặp vợ chồng này. Nhưng ở Trung Quốc đừng nói là cô bé này vẫn còn lành lặn, như ti vi đưa tin, một cô bé suýt nữa bị đánh chết, trên người không còn mảnh da nào lành lặn, cuối cùng vẫn được phán quyết do “bố mẹ” chăm sóc, không cần biết sau khi người bố được tòa xử nhẹ kia ra tù thì cuộc sống của đứa con sẽ như thế nào.

Lâm Gia Mộc suy nghĩ một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm: “Anh đánh em đi”.

“Cái gì?”. Trịnh Đạc giật nảy người: “Em nói gì thế? Em phải biết anh mà đám một phát là người như em sẽ vào viện nằm mười ngày nửa tháng đấy”.

“Ngốc thế, em có bảo anh đám hết sức đâu, cứ làm sao trên mặt em có vết thương nhìn rõ là được”.

“Anh không chơi, em tự đập mặt vào cửa ấy, anh không đánh”. Trịnh Đạc lắc đầu.

“Đừng nói với em là anh mắc chứng ngại tâm lý khi đánh phụ nữ đấy nhé”.

“Ha ha, nếu em là phần tử khủng bố hoặc đám nữ quân nhân bạo lực trong quân đội thì anh chẳng có tí chứng ngại nào cả...”.

“Thì anh cứ coi em là quân nhân đi”.

“Không được”. Trịnh Đạc đứng lên.

“Nếu anh không đánh là em đập vào cửa thật đấy”.

“Em không biết dùng mỹ phẩm làm vết thương giả à?”.

“Trần Thục Lương là y tá, vết thương giả làm sao mà lừa được cô ta”. Lâm Gia Mộc đẩy anh ta: “Nào, đánh em một cái...”.

Trịnh Đạc nhìn cô một cái rồi quay mặt đi: “Không đánh”.

“Hai gã cơ bắp trong phim G.I.Joe làm giả vết thương chuyên nghiệp thật, anh có thể chuyên nghiệp được nữa họ không?”.

“Anh là lính, không phải gián điệp... À mà chẳng phải em vẫn chê phần hai loạt phim đó quá nhiều cảnh giường chiếu, phần ba lại khô khốc chỉ có bắn nhau nên không xem nổi hay sao? Sao giờ lại xem?”.

“Không có việc gì làm mà”. Lâm Gia Mộc cười hì hì, nói: “Đánh đi, em mà đụng vào khung cửa thì không giống lắm...”.

Trịnh Đạc giả vờ vung nắm đấm rồi dừng lại khi còn cách gương mặt Lâm Gia Mộc 0,01 milimét, hơi thở nghẹn lại: “Không”.

Lâm Gia Mộc đang nhắm mắt lại cắn răng chờ ăn đấm, nào ngờ nắm đấm đến nơi lại thu về: “Này, đánh một cái đổi một nụ hôn, thế nào?”.

“Không chơi”. Trịnh Đạc lắc đầu.

“Anh ngủ giường em ngủ sofa?”.

“Hôm nay đến lượt anh ngủ giường”.

“Cả tuần này anh ngủ giường, em ngủ sofa?”.

“Không”.

“Hai chúng ta cùng ngủ giường?”.

Trịnh Đặc sáng mắt lên, nhìn chăm chăm Lâm Gia Mộc hồi lâu. Hôm nay Lâm Gia Mộc mặc một chiếc áo phông ngắn tay cổ chữ V bó sát người màu trắng và một chiếc váy tím, để lộ đôi chân dài thẳng tắp: “Không”.

“Thật vô dụng”. Lâm Gia Mộc hung tợn trừng mắt nhìn anh ta rồi xoay người đi vào nhà vệ sinh.

“Em làm gì đấy?”. Trịnh Đặc đi theo.

Cạch! Lâm Gia Mộc khóa trái cửa, Trịnh Đặc đang định tìm thứ gì để mở cửa đã nghe thấy một tiếng rầm vang lên trong nhà vệ sinh. lát sau, Lâm Gia Mộc mở cửa đi ra, trên trán có một vết thương rõ ràng.

“Sao em lại ngốc như vậy? “. Trịnh Đặc ôm cô, đưa tay sờ cục u trên đầu cô: “Đập gì thì đập, sao lại đi đập đầu?”.

“Đập đầu nhìn mới sợ”. Lâm Gia Mộc hơi choáng váng, đứng dựa vào ngực Trịnh Đặc nghỉ một lát. Trịnh Đặc hơi mạnh tay xoa vết thương trên trán cô.

“Sao em liều mạng vì vụ này như vậy?”.

Lâm Gia Mộc ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt lấp lánh: “Cái này gọi là yêu nghề”.

Trịnh Đặc biết cô không muốn nói nên cũng không hỏi nữa mà dìu cô về sofa ngồi xuống, lấy một túi đá trong tủ lạnh ra chườm cho cô: “Cho nên lần này anh sẽ là một gã đàn ông bạo lực?”.

“Nhìn anh cũng giống đấy”. Trịnh Đặc quả thật nhìn hơi đáng sợ, cũng không phải anh ta là người dữ tợn, nhưng nếu anh ta đi vào thang máy thì không ai dám nói chuyện thoải mái nữa, ngay cả đám trẻ con nghịch ngợm cũng sẽ trở nên ngoan ngoãn. Nếu anh ta nhìn chăm chăm đứa nào một lát là đứa đó sẽ hoảng sợ bật khóc.

Trịnh Đặc lại xoa chỗ bầm mạnh hơn: “Ai da, không được xoa nữa, nó mà tan hết là em đụng đầu vô ích đấy”. Lâm Gia Mộc tránh khỏi bàn tay Trịnh Đặc.

“Em yên tâm, không sợ vô ích đâu”. Trịnh Đặc giận dữ nói: “Tối nay em cũng không cần ngủ nữa”.

“Cái gì?”.

“Mắt đỏ bừng, bọng mắt sưng húp, vẻ mặt hốc hác mới giống phụ nữ bị bạo hành”.

“Hừ”.

Lâm Gia Mộc không ngủ thật. Hơn năm giờ sáng sớm hôm sau, căn đúng giờ Trần Thực Lương dậy đi chợ mua thức ăn, Lâm Gia Mộc cũng đi vào thang máy. Sáng sớm có ít người dùng thang máy, cô đứng ở tầng 7 chờ khoảng năm phút đã nghe thấy nhà Trần Thực Lương có tiếng động, chỉ có cô ta mới dậy sớm thế này. Lâm Gia Mộc chạy như bay vào thang máy, bấm nút mở cửa chờ cô ta, quả nhiên thấy Trần Thực Lương rào bước chạy tới.

Hôm nay tinh thần Trần Thực Lương không tồi, tóc chải ngay ngắn, vết thương trên khoeo mắt đã gần khỏi, lúc nhìn người khác không phải cúi đầu nữa. Cô ta ngẩng đầu nhìn Lâm Gia Mộc rồi hơi sững lại.

“Tối qua vấp ngã trong nhà vệ sinh”. Lâm Gia Mộc hơi lúng túng nói.

Trần Thực Lương nhìn cô. Hôm nay Lâm Gia Mộc mặc áo xám quần đen, không tươi tắn như mấy lần trước, sắc mặt vàng vọt không trang điểm, quầng mắt thâm đen, hai mắt đỏ bừng, vết thương trên trán đã tím bầm, nhìn rất đáng sợ.

“Cô cần xử lý vết thương”. Trần Thực Lương nói nhỏ.

“Đến phòng khám mất thời gian lắm”.

“Tôi là y tá, lát nữa tôi xử lý giúp cô một chút là được”. Trần Thực Lương nói.

Hai người ra khỏi thang máy, những người già ở khu nhà này đang tập thể dục buổi sáng dưới lầu. Trần Thực Lương kéo cô đi đến khu vực của ban quản lý không bao giờ khóa cửa, còn chưa tới giờ đi làm, có lẽ

bảo vệ vẫn còn ở trong phòng an ninh, lúc này khu quản lý rất yên tĩnh. Trần Thục Lương lấy thuốc sát khuẩn và bông băng ra bôi thuốc cho Lâm Gia Mộc: “Đừng để vết thương dính nước là được”.

“Chị đang đi chợ à?”.

“Ồ, hôm nay tôi trực ban ngày, phải nấu cơm cả ngày luôn cho xong. Còn cô? Trước tôi không thấy cô đi ra ngoài vào sáng sớm bao giờ”.

“Tôi không muốn ngồi ở nhà...”, Lâm Gia Mộc nói, vẻ mặt lo lắng: “Bình thường anh ấy không như thế, nhưng hôm qua anh ấy đánh mất chức thua tiền, tôi lại không nhịn được nói mấy câu, thế là cãi nhau...”.

“Đàn ông đều vậy mà, lúc nóng tính cô nhịn một chút là được”.

“Ôi... Nếu có con thì có lẽ anh ấy sẽ tốt hơn một chút, nhưng mấy năm nay tôi vẫn không có con, bây giờ con nghĩ cả việc để chuẩn bị sinh con mà vẫn không thấy gì”.

“Đúng vậy, có con rồi sẽ tốt hơn”. Trần Thục Lương lộ ra nụ cười có thể nói là mơ màng: “Ông xã tôi cũng rất nóng tính, nhưng anh ấy rất tốt với con. Công việc của tôi bận rộn, hằng ngày anh ấy đều đưa đón con đi học”.

“Chị là y tá ở bệnh viện nào?”.

“Bệnh viện phụ sản An Tâm”.

“A, đây là bệnh viện tư nhân à?”.

“Đúng vậy, có điều bệnh viện chúng tôi rất có quy củ”.

Trong tài liệu, Trần Thục Lương vốn là y tá ở một bệnh viện khá lớn, cũng đã lên đến y tá trưởng. Nhưng vì phải nghỉ thời gian dài sau khi bị đánh trọng thương nên bị giáng chức, hơn nữa có mấy người ở bệnh viện quan tâm đến cô ta khuyên cô ta ly hôn nên Trương Hoàn Lượng đã bắt cô ta nghỉ việc. Sau đó lại không ngừng bị bạo hành, không thể làm việc được nên cô ta phải chuyển chỗ làm liên tục, cuối cùng đến bệnh viện phụ sản An Tâm mới xem như ổn định. Có lẽ nhận ra vợ bị thương nặng thì trong nhà sẽ không có người ra ngoài kiếm tiền nên Trương Hoàn Lượng cũng nhẹ tay hơn một chút, hai năm nay gần như không bị thương nặng như gãy xương.

“Nếu tôi có một nghề đáng hoàng thì tốt, trước học đại học chuyên ngành kinh tế, bây giờ chẳng dùng vào việc gì được”.

Trần Thục Lương cười cười: “Tôi còn phải đi chợ, sau này rảnh rồi nói chuyện tiếp nhé”.

“Chờ đã, tôi đi chợ cùng chị nhé, anh ấy nói tôi ngốc, không biết làm gì cả. Chị có thể dạy tôi được không?”.

“Được”. Trần Thục Lương gật đầu.

Nghe tiếng Lâm Gia Mộc đóng cửa, Trịnh Đạt đã biết lần này cô đã thành công. Phụ nữ bị hành hạ trong thời gian dài sẽ có bản năng cảnh giác với người lạ, còn khi gặp người phụ nữ khác có hoàn cảnh tương tự như mình thì sự cảnh giác sẽ biến mất.

“Em mua bánh bao rồi”. Lâm Gia Mộc cười nịnh bợ, nói.

“Ồ”.

“Hôm qua làm em sốt ruột quá”.

“Lời này nếu coi như là xin lỗi thì anh nhận”. Trịnh Đạt cầm lấy chiếc bánh bao, cắn một miếng: “Mùi vị cũng được đấy”.

“Trần Thục Lương chỉ chỗ mua, nghe nói là bánh bao ngon nhất ở chợ sáng”.

“Anh cũng có cái này cho em”. Trịnh Đạt đưa laptop đến trước mặt cô: “Em xem”.

Hình ảnh trên màn hình laptop là một hành lang, thỉnh thoảng có mấy người đi qua nhưng nhìn không rõ lắm: “Anh xâm nhập vào hệ thống an ninh à?”.

“Hệ thống an ninh của tiểu khu này không khó xâm nhập, em không cần phải ra ngoài ôm cây đợi thỏ nữa. Em không biết hành vi của em sáng sớm hôm nay giống một tên tội phạm thế nào đâu. Nếu không phải chỉ có một mình anh nhìn thấy thì đã có người báo cảnh sát bắt em rồi”.

“Sáng sớm nay anh đã xâm nhập được vào hệ thống rồi mà sao không nói với em?”.

“Hê hê”. Trịnh Đặc cười cười: “Em bịa chuyện thế nào?”.

“Đại loại là tình yêu giữa một cô sinh viên với anh lính chiến, sau khi xuất ngũ, anh lính là đội trưởng ở công ty bảo vệ, cô sinh viên cưới anh lính bất chấp sự phản đối của gia đình. Sau đó cô sinh viên không tìm được việc, thất nghiệp nằm nhà, đội trưởng đội bảo vệ bức dọc, hai người cãi cọ, thỉnh thoảng đánh đập. Đúng rồi, một nguyên nhân khác khiến chúng ta cãi nhau là anh chê em không biết sinh con”.

“Ặc... em bịa chuyện giỏi thật đấy”.

“Hiện thực còn đặc sắc hơn chuyện em bịa nhiều”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Tiếp theo có lẽ đến lượt anh phải lên sân khấu rồi, phải có quan hệ tốt với Trương Hoành Lượng”.

“Ý em là...”.

“Tính cách của Trần Thực Lương đã định hình, chuyện cô ta chủ động chia tay là không thể xảy ra, chỉ có thể làm cho Trương Hoành Lượng bỏ cô ta trước”.

“Anh không hề phát hiện dấu hiệu nào cho thấy hần có ý định bỏ vợ cả. Có ô sin miễn phí, có người ngủ cùng, có nhà ở, có người kiếm tiền nuôi, hần có điên mới bỏ vợ”.

“Cho nên phải buộc hần bỏ vợ”. Lâm Gia Mộc viết hai chữ vào tay Trịnh Đặc, Trịnh Đặc ngẩng đầu nhìn cô một cái.

“Nhớ nhắc anh ngàn vạn lần không được đắc tội em”.

“Ha ha, làm việc cùng em bao nhiêu lâu rồi mà không nhớ điều này thì anh ngốc quá đấy”.

28. Q.3 - Chương 3: Tìm Hiểu

Typet: Hoàng Dung

‘Trích lời Gia Mộc: Trong nghề của chúng ta, nhiều lúc lòng thông cảm sẽ có tác dụng tích cực’.

Nếu không nói đến việc luôn một lòng một dạ với gã chồng quen thói bạo lực thì thực ra Trần Thực Lương cũng là một người khá được, tính tình rất tốt, rất hiểu chuyện, làm việc nhà cực tháo vát, sau khi quen Lâm Gia Mộc, mỗi lần nấu bô hấp tương đều không quên chia cho Lâm Gia Mộc một phần.

“Món bô hấp tương ăn ngon thật, mua bên ngoài không thể có được mùi vị như thế này”. Lâm Gia Mộc cười nói.

“Chủ hàng thịt dưới lầu hôm qua tôi mua cũng quen biết tôi, mỗi lúc có thịt ngon sẽ thông báo cho tôi. Đây là thịt thăn rất hợp để hấp tương, ông xã tôi cũng rất thích ăn”.

“Vậy chị cho tôi một phần thì gia đình chị còn đủ ăn không?”.

“Đủ mà. Tôi không ăn thịt bò, chỉ có ông xã và con gái tôi ăn thôi. Mà Khải Hân bé thế thì ăn được bao nhiêu”. Trần Thực Lương cười nói, cô ta nhìn quanh, căn hộ hai phòng này thật sự không thể nói là rộng rãi, diện tích sử dụng không đến bốn mươi mét vuông, có điều quét dọn rất sạch sẽ, đồ gia dụng cũng còn rất mới: “Đồ đạc này đều là của chủ nhà à?”.

“Không phải, đều là đồ của chúng tôi từ trước, còn đồ của chủ nhà thì tôi đã trả ông ấy, ông ấy bảo tôi chuyển tới nhà kho của bạn ông ấy”.

“Vậy trước đây gia đình cô...”.

Có đồ gia dụng của mình, hiển nhiên trước đây Lâm Gia Mộc cũng có nhà. Lâm Gia Mộc cố ý yên lặng một lát: “Vốn chúng tôi cũng có một căn hộ, chồng tôi... chơi với bạn bè không tốt, suốt ngày rủ anh ấy đi đánh bài, tôi khuyên bảo mãi mà anh ấy không nghe, vì vậy...”.

Thấy Lâm Gia Mộc như thế, trong lòng Trần Thục Lương lại càng thông cảm với cô hơn. Trước đây cô ta cho rằng Lâm Gia Mộc là một bà nội trợ ăn no rảnh rỗi không có gì làm, không ngờ lại có hoàn cảnh như vậy: “Khi còn trẻ... đàn ông bao giờ cũng ham chơi, sau khi được một bài học sẽ đỡ hơn”.

“Chỉ mong là thế”.

Trần Thục Lương lại nhìn quanh: “Chồng cô không ở nhà à?”.

“Anh ấy ra ngoài gặp một người bạn, hôm nay anh ấy làm ca tối, còn hai tiếng nữa mới đi làm”.

“Chồng cô... còn đánh cô nữa không?”.

“Anh ấy đánh tôi nhưng tôi cũng không phải dạng vừa, lần nào cũng là hai người lao vào cào cấu nhau, có điều tôi luôn đánh không lại anh ấy...”.

“Lần sau cô đừng đánh lại, chỉ né tránh là được rồi, không tránh được thì cố chịu mấy cái, anh ta hết giận là sẽ không sao. Đàn ông khỏe hơn, nếu cô cứ đánh lại như thế...”.

“Chị... Từ lúc anh ấy trở nên như vậy, tôi cũng đã nghĩ đến ly hôn. Nhưng tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với người nhà để lấy anh ấy, bây giờ tôi lại không có công việc... Nhà cũng không còn... Tôi...”. Nói đến đây, nước mắt Lâm Gia Mộc rơi xuống.

Trần Thục Lương thở dài: “Vợ chồng cô chưa có con... ly hôn cũng được...”.

Lâm Gia Mộc giật mình, cô không ngờ Trần Thục Lương lại nói như vậy: “Ồ?”.

“Cô đã tốt nghiệp đại học, không tìm được công việc văn phòng nhẹ nhàng, chẳng lẽ cũng không tìm được những công việc vất vả hơn một chút sao? Cô còn có bố mẹ, dù thế nào thì bố mẹ cũng sẽ tha thứ cho cô. Không giống tôi, tôi không còn người thân nào ngoài chồng và con gái cả. Mặc dù tính chồng tôi cực cần nhưng anh ấy cũng thương tôi, lúc tôi bị thương bị ốm anh ấy luôn chăm sóc tôi... Con gái tôi cũng ngoan... Anh ấy cũng tốt với con, thời gian làm việc của tôi không cố định, trước giờ anh ấy đều đưa đón con đi học”.

Vì thế... Trần Thục Lương không rời được Trương Hoàn Lương? Giống như là động vật được huấn luyện trong đoàn xiếc thú, lúc không nghe lời sẽ bị đánh đập, nhưng làm được một trò sẽ được cho ăn. Sau một thời gian, hổ hay sư tử cũng đều ngoan ngoãn như mèo con, hoàn toàn quên mất mình vốn là vua của muôn loài.

“Chị không còn người nhà à?”.

“Bố mẹ tôi ly hôn từ lúc tôi chưa được mười tuổi, năm tuổi mười hai tuổi, bố tôi... uống rượu say... về nhà... Tôi nhìn qua khe cửa thấy bố nằm trên sofa... ngủ... Hôm sau... ông ấy đã chết. Lúc đó ông bà nội tôi còn tương đối khỏe mạnh, nhưng ông nội tôi rất nóng tính, uống chút rượu vào là đập phá đồ đạc, đánh chửi vợ con... Bà nội tôi nói đây là số phận của phụ nữ nhà họ Trần chúng tôi. Năm tôi học cấp ba thì ông nội tôi mất, lên đại học thì bà nội mất, để lại căn hộ ở khu Vinh Quang cho tôi. Nhờ có tiền ông bà để lại và tiền cho thuê nhà nên tôi mới học hết được đại học...”.

“Thế còn mẹ chị?”.

“Lúc bố tôi mất thì mẹ tôi có về qua, bà nội tôi không chịu để mẹ tôi mang tôi đi, mẹ tôi không nói gì mà dẫn em gái tôi đi luôn”. Trần Thục Lương cười lạnh lùng: “Từ khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi vẫn không thích tôi mà chỉ thích em gái tôi”.

Thì ra Trần Thục Lương đã lớn lên trong bóng tối của bạo lực gia đình... Việc cô Điền lựa chọn Cẩm Cẩm mà không chọn cô ta đã làm cho cô ta cảm thấy mình bị bỏ rơi. Có bố và ông nội bạo lực, bà nội chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng, trong suốt quá trình trưởng thành, cuộc đời cô ta không có lấy một tấm gương chính diện nào. Với cô ta, bạo lực gia đình mới là chuyện bình thường, thảo nào...

Có tiếng người mở cửa, Lâm Gia Mộc dùng khăn giấy lau mặt, nói: “Ông xã tôi về rồi”.

Trần Thục Lương tò mò nhìn ra cửa, thấy một người đàn ông cao to mở cửa vào nhà. Lâm Gia Mộc vốn cũng không thấp, nhưng đứng bên người đàn ông này lại có vẻ rất nhỏ nhắn. Chiếc áo ba lỗ màu xanh quân đội khiến cơ bắp trên người người đàn ông cực kỳ rõ ràng, đặc biệt là cơ ngực và cơ vai. Cô ta quan sát từ trên xuống dưới, có thể nói là từ bắp chân trở lên không có chỗ nào không có cơ bắp, dù không khoa trương

như các lực sĩ thể hình những cũng rất hiếm có người Trung Quốc nào có thân hình như vậy. Có thể thấy người đàn ông này có thói quen tập thể dục, cũng có thể có thói quen chạy dài. Một người đàn ông như vậy đưa tay đánh phụ nữ một cái... Lần trước Lâm Gia Mộc bị thương quả thực là quá nhẹ.

Trịnh Đặc cũng đang quan sát cô ta. Trịnh Đặc mới chỉ gặp Điền Cầm Cầm một lần nhưng đã vô số lần nhìn thấy Trần Thục Lương qua màn hình camera, lúc đó cảm thấy hai chị em họ không giống nhau lắm. Bây giờ gặp Trần Thục Lương, Trần Thục Lương giống như Điền Cầm Cầm khi về già, trạng thái tinh thần càng không cần phải nói. Trần Thục Lương có vẻ rất mệt mỏi, khóe mắt đã có nếp nhăn.

“Đây là...?”

“Ông xã, đây là hàng xóm ở tầng dưới nhà chúng ta, chị ấy mang bò hấp tương lên cho chúng ta. Chị Trần, đây là chồng tôi, Trịnh Đặc”.

Trịnh Đặc gật đầu, đưa tay sờ sờ vết thương trên trán Lâm Gia Mộc: “Đã đỡ hơn nhiều chưa?”.

“Không đau nữa”.

“Xem lần sau em còn dám cãi lại anh không?”, Trịnh Đặc thấp giọng nói, nhưng âm lượng lại đủ để Trần Thục Lương nghe thấy, “Buổi tối ăn gì?”.

“Lát nữa em sẽ nấu mì”.

“Lại mì... Không nấu được cái gì khác à? Vợ người ta...”.

Lâm Gia Mộc rõ ràng không muốn nghe nữa, cô thoáng nhìn Trần Thục Lương. Trịnh Đặc giả vờ tức giận: “Được rồi, anh không ở nhà nữa, anh đi đây”. Dứt lời anh ta xoay người đi luôn.

Nghe thấy tiếng sập cửa, Trần Thục Lương không nhịn được rung mình. Trịnh Đặc tạp áp lực quá lớn đối với cô ta, lúc anh ta ở trong phòng, cô ta gần như không dám thở. Sau khi Trịnh Đặc ra ngoài, Trần Thục Lương mới thở hổn hển: “Chồng cô... nóng tính lắm à?”.

“Bình thường cũng tốt... Lúc đánh bài thắng tiền anh ấy còn dẫn tôi ra ngoài ăn nhà hàng... Chi tiêu cũng chưa bao giờ hạn chế tôi”.

Trần Thục Lương gật đầu, Lâm Gia Mộc đánh nhau với một người đàn ông như vậy, quả thực là một phần trăm cơ hội thắng cũng không có.

“Tôi về đây”. Cô ta đứng lên.

“Này...”, Lâm Gia Mộc gọi cô ta lại: “Chị Trần, chị có thể dạy tôi nấu ăn không?”.

Trần Thục Lương thở dài, qua câu này có thể thấy Lâm Gia Mộc không muốn ly hôn mà vẫn muốn sống với người đàn ông có ngoại hình rất đáng sợ kia: “Được rồi, lúc nào rảnh rồi tôi sẽ dạy cô”.

“Cảm ơn chị”.

Trần Thục Lương ra cửa, đến cửa thang máy nhìn thấy Trịnh Đặc đang đứng chờ thang, cô ta sợ hãi lùi lại rồi đi xuống tầng dưới bằng cầu thang bộ.

Trịnh Đặc mỉm cười, xoay người về nhà.

Lâm Gia Mộc đang thái thịt bò hấp tương, thấy Trịnh Đặc về, cô tiện tay cầm một miếng đưa vào miệng anh ta: “Ăn tượng như thế nào?”.

“Một phụ nữ truyền thống”. Trịnh Đặc cười: “Nếu anh nói chuyện to tiếng một chút là cô ta có thể ngắt xiú vì sợ”.

“Cô ấy còn nói em nên ly hôn với anh”.

Trịnh Đặc nhíu mày: “Cô ta nói như vậy thật à? Vậy thì anh vẫn còn khách sáo với cô ta quá”.

“Anh đừng có dọa cô ấy nữa, cô ấy đã khổ lắm rồi...”. Chẳng mấy khi Lâm Gia Mộc thật tình thông cảm với ai, nhưng lúc này cô thật sự thông cảm với Trần Thục Lương. Cô ta gần như không thể nào lựa chọn vận mệnh của mình, bất kể là chuyện bố mẹ ly dị, mẹ đi xa hay là cái chết của ông bố, và cả chuyện ông chồng

bây giờ... Một cô gái lớn lên trong bạo hành gia đình cuối cùng thường sẽ lấy một người chồng bạo lực, đây là một sự lựa chọn mà người ngoài không thể hiểu nổi, nhưng nó vẫn tồn tại một cách tàn khốc.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao cô Điền và Điền Cầm Cầm không những không giúp được cô ta mà còn phản tác dụng. Thử nghĩ xem, một người đã vứt bỏ bạn khi bạn còn nhỏ, giờ đây sau khi bạn đã trưởng thành, lấy chồng sinh con lại đột nhiên xuất hiện và chỉ trích cuộc sống của bạn, thậm chí còn mong bạn ly hôn, chia rẽ gia đình bạn, khi đó bạn sẽ có phản ứng thế nào? Càng không cần phải nói đến việc có một cô em gái song sinh giống hệt mình nhưng lại có vận mệnh khác mình một trời một vực sau khi bố mẹ bỏ nhau nữa.

“Tóm lại là... tiến hành theo đúng kế hoạch cũ?”.

“Ồ”. Lâm Gia Mộc gật đầu: “Hai bên cùng tác động, cô ấy cũng không phải thật sự không có thuốc nào cứu được”. Ít nhất cô ta cũng có thể khuyên Lâm Gia Mộc ly hôn Trịnh Đặc, điều này cho thấy cô ta cũng hiểu ly hôn mới là con đường thoát khỏi bạo hành.

Trần Thục Lương cúi đầu nhặt rau, nghe Lâm Gia Mộc bên cạnh vừa rửa rau vừa vui vẻ hát, vết thương trên trán còn chưa khỏi hẳn mà tâm tình đã hoàn toàn trở lại bình thường. Cô ta nói: “Chồng cô...”.

“Anh ấy xin lỗi tôi rồi, còn mua quà cho tôi nữa”. Lâm Gia Mộc kéo sợi dây chuyền trên cổ ra, một con cá heo treo trên một sợi dây bạc rất xinh xắn: “Anh ấy biết tôi thích cá heo nên nhìn thấy là mua luôn”.

Trần Thục Lương yên lặng một lát rồi nói: “Lúc mới lấy nhau, anh ấy cũng như vậy... Mỗi lần cãi nhau với tôi xong đều xin lỗi, lời gì cũng có thể nói được, thứ gì cũng có thể mua được...”. Bây giờ xin lỗi thì vẫn xin lỗi, nhưng không còn thành khẩn như năm đó nữa.

“Tình cảm của vợ chồng chị thật tốt”. Lâm Gia Mộc nói.

“Tôi vì con gái tôi”. Trần Thục Lương nói: “Con gái tôi không thể không có bố, có anh ấy, chúng tôi còn có một gia đình lành lặn”. Nói đến gia đình lành lặn, ánh mắt cô ta rất kiên định. Với một đứa bé gia đình tan vỡ từ nhỏ, ước mơ lớn nhất luôn là có một mái nhà nguyên vẹn. “Lúc trẻ anh ấy rất cục tính, bây giờ tốt hơn nhiều rồi... Sau này chúng tôi về già, anh ấy sẽ tốt hơn nữa... Ông nội và bà nội tôi cũng thế...”.

Xem ra cô ta thật sự định sống với Trương Hoàn Lượng đến đầu bạc răng long: “Chị Trần, ngày mai là sinh nhật ông xã tôi, tôi ở nhà chuẩn bị ít đồ, anh chị cũng qua đây ăn cơm”.

“Như vậy có được không?”.

“Có gì mà không được? Chúng tôi không có người thân nào ở thành phố A, cùng ăn cơm với anh chị dù sao cũng tốt hơn để anh ấy đi đàn đúm với đám bạn mèo mã gà đồng đó... Hôm qua tôi năn nỉ mãi anh ấy mới đồng ý sinh nhật năm nay ở nhà với tôi... Có anh chị đến chơi, đám bạn nhậu đó có gọi thì anh ấy cũng không tiện đi”. Lâm Gia Mộc thành khẩn nói.

“Vậy cũng được”. Một trong những nhược điểm trong tính cách của Trần Thục Lương đó là không biết cách từ chối người khác, càng là người quen thì càng không thể từ chối được. Cả đời sống trong bóng tối của bạo lực, thậm chí Trần Thục Lương cũng chẳng có mấy bạn bè có thể thật sự tâm sự với nhau. Vì vậy cô ta vừa biết Lâm Gia Mộc mà đã thấy thân thiết, dù e ngại Trịnh Đặc nhưng vẫn không muốn từ chối yêu cầu của người bạn mới này.

29. Q.3 - Chương 4: Vào Cuộc

‘Trích lời Gia Mộc: Tất cả những người đáng thương đều có điểm đáng trách’.

Trương Hoàn Lượng là một người mà khi tiếp xúc lần đầu bạn sẽ không cảm thấy hắn thô bạo. Đặc biệt là lúc này hắn đang ngồi trên sofa vừa xem ti vi vừa tán gẫu với Trịnh Đặc, nếu bạn nhất định phải chỉ ra trong hai người này ai có khuynh hướng bạo lực thì gần như chắc chắn bạn sẽ chỉ Trịnh Đặc.

Nếu Lâm Gia Mộc chưa xem tập bệnh án dày cộp đó, không chính mắt nhìn thấy hắn đòi tiền Trần Thục Lương thế nào thì khi tiếp xúc lần đầu cô cũng sẽ chỉ cảm thấy hắn hơi là lạ mà thôi, phải nói chuyện với hắn mấy câu mới có thể nhận ra sự khinh miệt phụ nữ và tôn sùng bản thân trong đáy mắt người này.

Cô bé Khải Hân rất ngoan, cũng rất xinh. Khải Hân không thích ngồi xem tivi trong phòng khách hay xem hoạt hình trên máy tính trong phòng ngủ mà lại thích đến chỗ mẹ và cô hàng xóm mới quen hơn. Nhờ cô bé làm gì, cô bé sẽ lập tức nhận lời và làm rất gọn gàng.

“Khải Hân ngoan thật... Bây giờ hiếm khi thấy đứa bé nào ngoan như nó”.

“Từ nhỏ tính nó đã hướng nội, tương đối giống tôi”. Trần Thực Lương cười nói: “Khải Hân, đi bóc tỏi giúp mẹ”.

“Cháu nó đã đi học tiểu học chưa chị?”.

“Chưa, nó sinh vào mùa đông nên phải đi học muộn một năm...”.

“Trường học ở khu này của chúng ta thế nào?”.

“Cũng được, không bằng các trường điểm nhưng cũng hơn khối trường khác. Khải Hân học rất giỏi, vào tiểu học chắc cũng theo được”.

“Vậy thì tốt”. Lâm Gia Mộc khẽ nói với Trần Thực Lương: “Chị Trần, nếu biết gần đây có người nào bán nhà thì chị nói với tôi một tiếng được không? Bây giờ phí môi giới cao quá...”.

“Tưởng cô nói...”.

“Anh ấy... mới quen mấy người bạn, cùng bọn họ làm ăn gì đó. Hôm qua anh ấy nói với tôi là cùng lắm hai tháng nữa sẽ có đủ tiền mua nhà”.

“Sao cơ?”. Trần Thực Lương nhìn vào trong phòng khách: “Sao có thể...”. Trương Hoàn Lượng đã khoác lác lăm rồi, khi mới lấy nhau hắn đã nói sẽ ẹ con cô ta ở biệt thự, nhưng mấy năm nay hắn chơi chứng khoán, dù có lúc kiếm được nhưng cũng đổ luôn vào chơi tiếp, mấy hôm sau thấy hắn ngồi một mình uống rượu là biết lại thua lỗ rồi.

“Không phải làm ăn hợp pháp... Trịnh Đạc vốn là lính, anh ấy lại có ngoại hình bặm trợn. Bạn anh ấy mở sòng bạc, muốn anh ấy đứng ra bảo kê...”.

“Vậy sẽ rất mạo hiểm...”.

“Không đâu, bạn anh ấy có người nâng đỡ, hai giới đen trắng đều lo liệu xong xuôi rồi. Anh ấy đến đó cũng chỉ để đối phó với mấy khách lẻ”.

“Ờ”. Trần Thực Lương gạt đầu. Lúc này Khải Hân bóc tỏi xong, cô ta nói: “Khải Hân, con ra xem ấm trà của bố con đã hết nước chưa”.

Khải Hân hơi sững lại, hiển nhiên cô bé rất không thích bị sai đến gần bố, một lát sau mới trả lời gượng gạo: “Vâng ạ”.

Khải Hân vào phòng khách xem, quả nhiên ấm trà đã cạn nước. Cô bé cúi xuống cầm lấy ấm trà nhưng chú hàng xóm nhìn rất đáng sợ đó đã ngăn lại: “Ồi, đừng động vào, ấm trà vẫn còn nóng, nhỡ bỏng thì sao?”.

Khải Hân hoảng sợ rút tay lại, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt bố cũng không vui, nước mắt lập tức trào lên khóe mắt. Cô bé suýt nữa bật khóc nhưng vẫn cố gượng không khóc, không khóc chưa chắc đã bị đánh, nhưng nếu khóc, đặc biệt là khóc ở nhà người khác thì nhất định sẽ ăn đòn...

“Nào, cháu ngoan, thích ăn kem không? Trong tủ lạnh có kem đấy, cháu tự lấy đi”. Trịnh Đạc vuốt tóc cô bé.

Khải Hân cảm thấy chú hàng xóm có vẻ rất đáng sợ này thực ra cũng không quá đáng sợ, nhưng cô bé vẫn nhìn sang bố. Trương Hoàn Lượng gạt đầu, Khải Hân mới chạy đi như được ân xá, thậm chí còn quên cả lấy kem.

“Con bé này ngoan quá”. Trịnh Đạc khen ngợi.

“Trẻ con bây giờ đều được chiều quá sinh hư, từ nhỏ đã không được giáo dục. Từ nhỏ đã phải làm cho trẻ con biết sợ một người, như vậy mới dễ dạy bảo”. Hiển nhiên Trương Hoàn Lượng rất hài lòng khi thấy con gái mình ngoan ngoãn trước mặt người ngoài.

“Đúng vậy”. Trịnh Đạc gật đầu rồi vỗ vỗ đầu: “Chết thật, trí nhớ dạo này kém quá, chỉ mãi nói chuyện với anh. Hôm qua bạn tôi ột cây Trung Hoa bao mềm, anh hút thử xem”. Dứt lời anh ta lấy một cây thuốc Trung Hoa từ trong tủ ti vi ra, tiện tay lấy một bao ném lên trên bàn uống nước.

Trương Hoàn Lượng cầm lên nhìn một hồi: “Thuốc này đắt lắm”.

“Không đến nỗi đắt lắm, bình thường hút chơi cũng được”.

Trương Hoàn Lượng quan sát Trịnh Đạc. Hôm nay Trịnh Đạc vẫn mặc áo phông quần bò, nhưng nhãn hiệu áo phông là D&G, vốn hẳn cho rằng là hàng nhái nên không nhìn kỹ. Sau đó hẳn lại nhìn thấy mấy thứ đồ trên giường phòng ngủ mở rộng cửa, túi xách Gucci và LV...

Mặc dù bây giờ hẳn đã sa sút nhưng khi thị trường chứng khoán vẫn còn nóng, hẳn cũng quen mấy người bạn giàu có, chính mình cũng mua vài món hàng hiệu cho đỡ thua kém bạn bè, cũng biết chút ít về cách phân biệt hàng thật hàng giả. Hai người này dùng hàng hiệu xịn, mà cho dù là hàng nhái thì cũng là hàng nhái cao cấp...

Trịnh Đạc chú ý tới ánh mắt hẳn, anh ta nhún vai thờ ơ: “Bạn tôi cho, lần trước anh ấy đến Hồng Kông gặp đợt giảm giá nên mua về một đồng. Anh Trương, anh là người sành sỏi, anh xem giúp tôi xem có phải hàng xịn không”.

Thấy Trương Hoàn Lượng gật đầu, anh ta đứng dậy vào phòng ngủ lấy một túi xách nam hiệu LV, một túi xách nữ màu cam hiệu Gucci ra. Trương Hoàn Lượng nhìn đường may, chất liệu, logo: “Hàng thật, thật trăm phần trăm... Hai thứ này không rẻ tí nào đâu”.

“Bạn tôi có tiền, mấy thứ này chỉ đủ tiền cho anh ấy đánh một trận mặt chược. Nếu đến Ma ột chuyển thì số tiền này còn lâu mới đủ. Anh ấy tặng vợ chồng tôi cũng là có chuyện cần nhờ”.

“Thế à?”. Mắt Trương Hoàn Lượng sáng ngời. Tuy hẳn luôn nói với người khác rằng mình ở nhà chơi chứng khoán nhưng thật ra vốn liếng đã bị đóng băng, nếu bán ra thì lỗ vốn luôn cả vốn gốc. Cả ngày hẳn ngồi trước máy tính chỉ để chơi game và tải phim về xem. Mặc dù Trần Thục Lương vẫn nuôi hẳn nhưng chút tiền đó hẳn đâu để vào mắt. Nghe nói Trịnh Đạc quen biết người có tiền, nhíp tim hẳn liền tăng tốc.

Trịnh Đạc thoáng nhìn quanh: “Người bạn này của tôi mở sòng bạc... Hôm qua tôi đồng ý làm bảo kê cho anh ấy. Mấy thứ này là anh ấy đưa trước”.

“Ồ”.

“Anh Trương, anh có biết nhiều người giàu không? Bạn tôi nói cứ dẫn một khách chơi đáng tin đến là anh ấy sẽ trả tôi 10% hoa hồng”.

“Có... có an toàn không?”.

“Người bạn này của tôi quen biết cả hai giới đen trắng, an toàn lắm. Khách chơi cũng đều là người nọ giới thiệu người kia, người lạ căn bản không vào được cửa”.

Trương Hoàn Lượng suy nghĩ một chút: “Đáng tiếc là tôi không biết mấy người có tiền...”.

“Hi hi, chúng ta nói chuyện phiếm thôi mà, làm gì anh nghiêm túc thế... Coi như tôi cung cấp cho anh một thông tin thế thôi...”.

“Ha ha...”. Trương Hoàn Lượng cười cười, không nói chuyện nữa.

Vợ chồng con cái về đến nhà, vừa bước vào cửa Trương Hoàn Lượng đã hỏi: “Người bạn này của em có thể tin được không?”.

“Em cũng mới quen cô ấy không lâu, có điều cô ấy có vẻ cũng được... Nhưng hôm nay cô ấy khoác lác với em...”.

“Khoác lác cái gì?”.

“Cô ấy nói chồng cô ấy làm việc ột người bạn rất giàu, kiếm được rất nhiều. Chậm nhất là hai tháng nữa có thể mua nhà cho cô ấy”. Trần Thục Lương nói, có vẻ hoàn toàn không tin.

“Mẹ ơi, con cắt kem cô Lâm cho vào tủ lạnh được không?”.

Trần Thực Lương gật đầu, lúc này Trương Hoàn Lượng mới chú ý tới chiếc túi nhựa đựng kem trên tay con gái: “Mang đây cho bố xem nào”.

Hắn mở ra xem, không ngờ là hai chiếc Haagen-Dazs... “Xem ra bọn họ có tiền thật...”.

“Sao lại thế được... Cô ấy nói trước họ cũng có nhà, nhưng chồng cô ấy đánh bạc thua mất cả nhà rồi...”.

“Em thì biết gì...”. Trương Hoàn Lượng trợn mắt nhìn vợ: “Đây là cơ hội của anh... Anh phải nắm được cơ hội này...”.

“Nhưng anh có biết khách chơi nào lắm tiền đâu”.

“Em chờ anh thăm dò hư thực đã, nếu bạn của chồng bạn em thật sự tồn tại thì sợ gì không tìm được mấy ông chủ dám tung tiền như rác”. Lúc này trong lòng Trương Hoàn Lượng đã có vài lựa chọn, những người này đều thích đánh bạc, hẳn cũng có thể nói là có quen biết.

Trịnh Đặc cầm tấm thẻ VIP màu vàng trên tay, nhớ lại vẻ mặt của Trương Hoàn Lượng lúc này mà không nhịn được cười.

“Hắn sắp bẫy rồi à?”.

“Hắn bảo anh dẫn hắn đi gặp bạn anh để xem xét tình hình trước”.

“Cớ sở ngăm của anh Lưu...”.

“Đáng tin trăm phần trăm, hơn nữa anh Lưu không nể mặt anh thì cũng phải nể mặt Điền Cẩm Cẩm”.

“Ý anh là...”.

“Cảnh sát, kiểm sát, tòa án đều là một nhà”. Mặc dù Điền Cẩm Cẩm không ở thành phố A nhưng chồng cô lại là thẩm án tòa án hình sự tỉnh, cảnh sát Lưu cũng rất muốn quen biết những người như vậy. Thời buổi này bên trên không có người nâng đỡ thì làm gì cũng khó khăn. Cảnh sát Lưu mặc dù là một cảnh sát tốt và yêu nghề nhưng cũng là một người có chí tiến thủ, vì vậy anh ta mới chịu ra lệnh tạm dừng hành động thu lưới vốn phải tiến hành sau hai tháng giăng lưới và bảo người mình cài cắm vào đường dây đánh bạc này giới thiệu Trịnh Đặc tới đó làm bảo kê. Hòn đất ném đi hòn chì ném lại, Trịnh Đặc cũng sẽ phải làm một số việc mà người của cảnh sát Lưu không làm được.

“Lúc nói với anh về chuyện đánh bạc, em không ngờ anh lại làm lớn như vậy”. Lâm Gia Mộc chỉ định bảo Trịnh Đặc gạt Trương Hoàn Lượng cá độ bóng đá trên mạng thôi, không ngờ...

“Việc này cũng là cơ hội tình cờ. Sau chuyện này, nếu Trương Hoàn Lượng may mắn chạy thoát được thì cũng phải trốn mấy năm không dám lộ diện, không chạy thoát được thì phải ăn cơm tù mấy năm”. Vốn hắn nên vào tù vì tội bạo hành, nhưng không được thì vào tù vì tội khác cũng không sao. Nhà tù sẽ dạy hắn thế nào mới là cật lực bắt nạt kẻ yếu. Anh ta hỏi: “Sao, sợ rồi à?”.

Lâm Gia Mộc lắc đầu: “Từ lâu em đã không biết sợ là gì nữa rồi”. Cô và Trịnh Đặc vốn luôn lượn lờ bên lề pháp luật, lần này cùng lắm chỉ là bước thêm một bước ra ngoài mà thôi. Nghĩ đến chồng bệnh án dày cộp đó, cô lại cảm thấy thủ đoạn của Trịnh Đặc quả thực là khả thi. Muốn mẹ con Trần Thực Lương hoàn toàn rời khỏi Trương Hoàn Lượng thì biện pháp duy nhất chính là làm cho Trương Hoàn Lượng rời khỏi cuộc sống của hai mẹ con họ.

“Đi thôi, anh mời em đi xem phim”.

“Xem phim gì?”.

“Phù hợp với lứa tuổi của em, Monsters University – Lò đào tạo quái vật”.

Lâm Gia Mộc nắm anh ta một cái nhưng cô lại thấy đau tay: “Á”.

“Anh nói sai à? Năm đó em chẳng xem Công ty quái vật – Monsters Inc còn gì”.

“Thôi đi!”.

Hai người hì hì ha ha đi ra cửa, lại nhìn thấy Khải Hân đang đứng ngơ ngác trước cửa thang máy: “Khải Hân!”.

Trần Khải Hân chạy tới ôm đùi Lâm Gia Mộc: “Cô Lâm, bố cháu không có nhà, cháu muốn nấu mì ăn liền nhưng không bật được bếp. Thế là cháu đi làm bài tập, làm bài tập xong cháu ngồi thấy trong phòng có mùi gas...”.

“Khải Hân ngoan, đừng sợ. Bây giờ cô chú sẽ vào nhà cháu xem...”.

“Cô đừng nói với bố cháu được không?”.

“Chắc chắn cô sẽ không nói với bố cháu”. Lâm Gia Mộc vuốt tóc Trần Khải Hân. Cô bé Khải Hân này rất thông minh, biết có mùi gas thì phải thông gió nên cửa chống trộm vẫn để mở. Mùi gas trong nhà không quá nồng nhưng trong bếp thì rất đậm. Lâm Gia Mộc khóa van bình gas, mở tất cả cửa sổ trong nhà, một lát sau mùi gas mới bay hết. Vừa định an ủi Khải Hân mấy câu, đột nhiên cô nhìn thấy một hộp thuốc trong tủ bếp, là thuốc Tramadol. Hơn nữa đã dùng hết nửa hộp, cô hỏi: “Khải Hân, đây là thuốc của ai?”.

“Của mẹ cháu, mẹ cháu rất hay bị đau toàn thân”.

“Ngày nào mẹ cháu cũng uống à?”.

“Vâng, ngày nào cũng phải uống thuốc trước khi rời giường, không uống thuốc thì mẹ cháu không dậy được”.

Xem ra vấn đề của Trần Thục Lương còn lớn hơn cô tưởng nhiều. Nghĩ lại, với những vết thương cả tinh thần và thể xác mà cô ta phải chịu, hơn nữa với điều kiện của một y tá, việc Trần Thục Lương nghiện thuốc giảm đau, thậm chí phải uống thuốc giảm đau mới dậy khỏi giường được cũng không có gì là khó hiểu.

Lâm Gia Mộc nhìn ánh mắt vô tội của Khải Hân, không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là gì.

Sau khi xuống xe, Trương Hoàn Lượng chủ động chỉnh lại cà vạt. Hắn hoàn toàn không ngờ Trịnh Đặc lại lái xe thẳng đến khách sạn năm sao cao cấp nhất thành phố khiến bộ Âu phục tốt nhất của hắn cũng trở nên quá giản dị. Hắn quay lại thoáng nhìn, Trịnh Đặc vẫn mặc một bộ đồ đơn giản nhưng lại tỏ ra cực kỳ ung dung. Trịnh Đặc ném chìa khóa xe cho nhân viên đỗ xe rồi đi trước vào cửa, quay lại nhìn hắn một cái: “Khách sạn năm sao, cảnh sát gần như chẳng bao giờ động vào làm gì?”.

Trương Hoàn Lượng gạt đầu, tỏ vẻ mình cũng rất quen thuộc nơi này: “Ồ, tôi đã tới khách sạn này nhiều lần rồi, chẳng bao giờ ngờ được ở đây lại mở sòng”.

Trịnh Đặc không hề bực tức: “Loại sòng cao cấp này không có người giới thiệu thì anh có đi đến cửa cũng không biết bên trong đang làm gì”. Anh ta vừa nói vừa bước vào thang máy, bấm nút lên tầng 8.

Trong thang máy chỉ có hai người họ, Trương Hoàn Lượng vẫn vô thức hạ thấp giọng: “Ở đây phí vào bàn là bao nhiêu?”.

“Phí vào bàn là mười ngàn, mỗi ván thấp nhất năm ngàn, không giới hạn cao nhất. Chủ yếu là chơi mạt chược, xì tố, cũng có Black Jack. Hai tiếng chơi thắng thua hai, ba triệu cũng là bình thường”.

“Hai tiếng?”.

“Mỗi lần chỉ có hai tiếng, đến giờ là thu bài kết ván”. Trịnh Đặc dẫn hắn đi ra thang máy, tới trước cửa phòng 802 cuối hành lang, lấy thẻ từ ra quét. Người trong phòng ngẩng đầu nhìn cửa rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc. Một cậu bé rất trẻ, thậm chí có cảm giác như chưa quá hai mươi tuổi, trên người mặc áo ngủ tơ tằm đầu tóc rối bù mở cửa phòng ngủ ra, vui vẻ chạy tới: “Trịnh đại ca, anh đến rồi”.

“Đây là bạn tôi, Lục Thiên Phóng”.

Trương Hoàn Lượng vốn không hề quá để ý tên nhóc trắng trẻo quá mức, mặc áo ngủ, tóc nhuộm ba màu, hai mắt hơi thâm, nhìn rất công tử bột này, đến tận lúc Trịnh Đặc nhắc đến cái tên đó, “Lục Thiên Phóng? Bố nó là...”.

Trịnh Đặc ho nhẹ một tiếng: “Hôm qua anh đã nhận lời rồi, từ hôm nay trở đi anh bắt đầu đến làm”.

“Lưu đại ca đâu?”.

“Lưu đại ca của em có việc”.

“Vâng”. Lục Thiên Phóng gật đầu rất ngoan ngoãn: “Em giới thiệu mọi người cho anh biết”.

Dứt lời cậu ta đưa mắt nhìn một vòng: “Hai người mặc Âu phục đen đó là bảo vệ Giáp, bảo vệ Ất. Ba cô gái mặc váy là Xuân Hoa, Thu Nguyệt, Đông Cúc...”.

“Em lại đặt tên lung tung ọi người rồi”.

“Ha ha, để bảo mật mà”.

Trịnh Đặc biệt, chủ yếu là tên nhóc này cơ bản không nhớ rõ hoặc thậm chí chẳng muốn nhớ tên những người không quan trọng đó. Cho dù là ô sin nhà nó đã làm gần chục năm nhưng nó cũng không nhớ người ta tên là gì, nhà ở đâu. Ngược lại, đối với những người “quan trọng” thì nó sẽ nhớ kỹ chỉ sau một lần gặp mặt, anh ta hỏi: “Vị chỗ này anh tên là gì?”.

“Anh à?”. Lục Thiên Phóng gãi đầu: “Đội trưởng, đội bảo vệ”.

Trịnh Đặc rất ngán ngấm: “Đây là bạn anh, anh ấy họ Trương...”.

“A, anh ấy chính là đại diện khách hàng Đinh muốn đến xem xét tình hình mà anh nói đấy à?”. Xem ra trước Trương Hoàn Lượng đã có các đại diện khách hàng Giáp, Ất, Bính rồi.

“Đúng vậy. Trong tay anh ấy có mấy khách hàng lớn”.

Lục Thiên Phóng đưa tay về phía Trương Hoàn Lượng: “Bạn của Trịnh đại ca chính là bạn tôi”.

Trương Hoàn Lượng bắt tay cậu ta. Cơ hội đổi đời Trương Hoàn Lượng hẳn chờ đợi bao nhiêu năm nay cuối cùng đã xuất hiện ngay trước mắt.

30. Q.3 - Chương 5: Một Ngày Bình Thường

‘Trích lời Gia Mộc: Giới hạn lòng khoan dung của mỗi người là không giống nhau. Có thể trong mắt người khác, điều mà bạn không thể chịu được lại chỉ là chuyện nhỏ’.

Lâm Gia Mộc nhìn màn hình theo dõi thấy Trần Thực Lương xách một túi nylon lớn đi ra cửa, có điều không đi thang máy mà đi thang bộ. Cô lập tức đóng cửa sổ theo dõi, mở trang mua hàng trực tuyến, vừa lật đến trang thứ ba mục giày nữ thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Chị Trần, hôm nay ban ngày không phải đi làm à?”.

“Hôm nay tôi trực”. Tinh thần Trần Thực Lương tốt hơn hẳn mọi ngày, tóc không còn buộc lại mà buông xõa sau vai, ngay cả những nếp nhăn trên mặt cũng có vẻ ít hơn mọi ngày: “Nghe nói cô và Trịnh Đặc đều thích thịt bò hấp tương tôi làm, chồng tôi bảo tôi nấu nhiều hơn một chút để mang lên cho cô”.

“Làm phiền chị thế này ngại lắm”. Lâm Gia Mộc lấy dép lê trong tủ giày dép ra cho Trần Thực Lương thay: “Chị trực ca tối sao ban ngày không tranh thủ ngủ một chút?”.

“Tôi không ngủ được... Sáng sớm ông xã tôi đã ra ngoài gặp bạn, Khải Hân cũng đi học, tôi không có việc gì làm nên đi chợ mua thức ăn. Lần này không chỉ hấp thịt bò mà còn hấp cả gan gà và thịt ba chỉ nữa”.

“Hi hi, chị vào đã”. Lâm Gia Mộc kéo cô ta vào phòng khách, đưa tay vuốt vuốt tóc cô ta: “Chị Trần, tóc chị đẹp thật đấy, buộc lên thật là phí quá”.

“Biết làm sao được, yêu cầu của công việc mà. Bây giờ xõa tóc ra tôi lại thấy không quen”.

“Chị buông tóc nhìn đẹp hơn nhiều”. Lâm Gia Mộc cười nói, lại mở tủ lạnh lấy nho và chuối ra: “Nho này tôi mua sáng sớm hôm nay, ngọt lắm”.

“Nho năm nay ngọt hơn mọi năm”. Nói xong Trần Thực Lương lại chần chờ một lát: “Tôi nghe Khải Hân nói... buổi chiều hôm kia nó...”. Trần Khải Hân vẫn nói chuyện đó với mẹ.

“Chuyện nhỏ mà, con bé Khải Hân thông minh lắm, biết phải mở cửa ra cho thoáng gió, còn biết tìm người lớn nhờ giúp đỡ. Nếu không thì có khả năng xảy ra chuyện lớn thật. Để một đứa bé ở nhà một mình như vậy thật là không an toàn”.

“Khải Hân rất hiểu chuyện, hơn nữa bố nó cũng ít khi để nó ở nhà một mình...”.

Ít khi à? Lâm Gia Mộc đã theo dõi nhà họ Trương mấy ngày rồi, gần như ngày nào Trương Hoàn Lượng cũng để Khải Hân ở nhà một mình ít nhất hai tiếng, mà ban ngày Khải Hân vẫn phải đi học: “Thỉnh thoảng một hai lần cũng không được, chị Trần, chị phải nói với anh ấy...”.

“Anh ấy... tự lo được mà”.

“Ông bà nội Khải Hân đâu? Nếu bố nó không có thời gian trông con thì chị đưa nó về nhà ông bà nội cũng được”.

“Ông nội Khải Hân trúng gió liệt nửa người, mẹ chồng tôi phải chăm sóc ông. Hơn nữa ông bà ở cùng gia đình bác cả tôi, chồng tôi là con thứ. Quan hệ của anh ấy với anh trai chị dâu cũng không tốt lắm”.

“Ra thế”. Gia Mộc gật đầu: “Vậy còn bà ngoại Khải Hân? Tôi nghe chị nói bố mẹ chị ly hôn từ sớm... Mấy năm nay mẹ chị không hề liên lạc với chị à?”.

Vẻ mặt Trần Thục Lương lập tức trở nên lạnh lùng: “Tôi và bà ấy không liên lạc từ lâu rồi, tôi coi như bà ấy đã chết”.

“Thế à...”. Trước giờ khi bàn công chuyện hay thảo luận về pháp luật với người khác, Lâm Gia Mộc luôn ăn nói lưu loát, nhưng nói chuyện phiếm lại không phải sở trường của cô: “Đúng rồi, chị Trần, tôi đang chọn giày trên mạng, chị xem giúp tôi xem đôi nào đẹp”.

“Tôi chọn đồ kém lắm”.

“Chị cứ xem giúp tôi, thật sự tôi không quyết định được”. Lâm Gia Mộc kéo Trần Thục Lương: “Đi nào...”.

“Được rồi”. Trần Thục Lương đi vào phòng ngủ, thứ đầu tiên cô ta chú ý tới không phải màn hình máy tính mà là...

“Ồ, sao trên giường chỉ có một cái gối?”.

Lâm Gia Mộc giải thích với vẻ thờ ơ: “Hôm qua Trịnh Đặc uống nước ngọt trên giường làm bẩn gối, tôi mang ra ngoài giặt khô rồi”.

“Giặt khô? Giặt khô một cái gối bao nhiêu tiền? Nếu chỉ dính nước ngọt thì có thể xử lý đơn giản mà”.

“Thật à? Tôi tưởng dính nước ngọt khó giặt lắm”.

“Tiệm giặt quần áo chỉ kiếm được tiền từ những người như cô thôi, thực ra dễ giặt lắm... Lần sau nếu có việc tương tự thì cô cứ nhờ tôi làm cho”.

“Chị Trần, bây giờ vợ hiền mẹ đảm như chị hiếm lắm, chồng chị thật là một người may mắn”.

“Những việc này đều là bà nội tôi dạy cho tôi. Bà nói phụ nữ nhất định phải chịu khó, phải biết cách chăm sóc đàn ông, chăm sóc gia đình, như vậy mới là một người phụ nữ tốt”.

“Mặt này tôi thật sự không ỏn”.

“Các cô gái trẻ bây giờ đều không chú ý chuyện này”. Trần Thục Lương thở dài: “Năm ngoái có bốn ý tá ở chỗ tôi lấy chồng, đến giờ đã có hai cô ly hôn, còn một đôi cũng cãi nhau suốt. Hỏi bọn nó tại sao ly hôn, nguyên nhân toàn là vì những chuyện vặt vãnh, hai người không ai nhường ai, cãi nhau suốt ngày, thế là bỏ nhau”.

“Bọn trẻ bây giờ đều coi trọng tự do mà”. Lâm Gia Mộc cười nói, cô chỉ chỉ một đôi giày trên màn hình: “Chị Trần, chị cảm thấy đôi giày này thế nào?”.

Trần Thục Lương nhìn đôi giày cao gót đó, lắc đầu: “Cao quá, bước đi sẽ không thoải mái”.

Lâm Gia Mộc nghiêng đầu nhìn: “Tôi cũng thấy thế... Hay là chị xem mấy đôi trong giỏ hàng của tôi...”. Cô mở giỏ hàng ra, món hàng được đưa vào giỏ mới nhất là... Ibuprofen.

Trần Thực Lương hơi sững lại: “Cô mua thứ này làm gì? Hiệu thuốc dưới lầu cũng có mà”.

“Thuốc bán trên mạng rẻ hơn”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Tôi hay bị đau bụng. Đúng rồi, chị Trần, hiệu quả của Tramadol có tốt hơn Ibuprofen không?”.

Nụ cười của Trần Thực Lương đông cứng trên mặt: “Tôi... Tôi bị đau thần kinh nên mới uống thuốc đó... Nếu cô chỉ bị đau bụng bình thường thì dùng Ibuprofen là được rồi... Cô nói hai vợ chồng cô nhiều năm chưa có con, hay là có liên quan đến chứng đau bụng này? Có cần đến bệnh viện tôi khám không?”.

“Vợ chồng tôi đã khám rồi, bác sĩ nói cả hai vợ chồng đều không có vấn đề gì, phải trông vào duyên phận. Có thể vì mấy năm đầu tiên tôi vẫn tránh thai, khi đó tôi rất sợ có thai, ai ngờ bây giờ muốn có thai cũng không được”.

“Chuyện này đúng là phải dựa vào duyên phận thật”. Trần Thực Lương cười rất gượng gạo, hiển nhiên vẫn nghĩ đến chuyện Tramadol: “Tôi còn chưa giặt quần áo, giờ phải về giặt đây”.

“Ở đây chơi lát nữa, quần áo để ngày mai giặt cũng được...”.

“Ngày mai tôi còn có việc...”. Trần Thực Lương nói với giọng hơi yếu ớt rồi vội vã chào Lâm Gia Mộc. Đi tới cửa, Lâm Gia Mộc gọi Trần Thực Lương lại: “Chị Trần, chị quên thay giày”.

“Ồ, đầu óc dạo này chán quá”. Trần Thực Lương quay lại, vội vã thay giày rồi đi thẳng về nhà mà quên cả đóng cửa lại.

Nếu như là dùng thuốc bình thường thì sao cô ta lại bối rối như vậy, xem ra đúng là đã nghiện thuốc giảm đau rồi...

Lần này Điền Cẩm Cẩm thật sự phải nợ cô một ân tình rất lớn, bây giờ Lâm Gia Mộc cũng cảm thấy thanh thản hơn nhiều mỗi khi nghĩ đến năm mươi ngàn tệ trong thẻ ngân hàng. Thường xuyên bị bạo hành, một mình kiếm tiền nuôi cả nhà, con gái suốt ngày bị đánh đập, bản thân phải uống thuốc giảm đau tác dụng mạnh mới có thể dậy khỏi giường được... Bất cứ một lý do nào cũng có thể khiến người khác sẵn sàng lựa chọn ly hôn, nhưng trong mắt Trần Thực Lương, tất cả những thứ này cộng lại cũng chỉ là những góc khuyết nhỏ của một “gia đình hạnh phúc”. Tất cả những đau khổ cô ta phải chịu đều là điều bình thường đối với phụ nữ trong hôn nhân, chúng bình thường, hiển nhiên như việc cô ta bỏ trốn một ngày ra làm ba hộp thịt hấp to dùng cho gia đình hàng xóm chưa quen biết được nửa tháng theo chỉ thị của chồng mình.

Trịnh Đạc và Lâm Gia Mộc đã hợp tác với nhau gần ba năm, đã từng vô số lần ngồi trên xe hoặc trong phòng khách sạn theo dõi mục tiêu chờ cơ hội bắt quả tang. Trong những lúc nhàn rỗi đó, khi chán nghe radio trên xe, không muốn chơi máy tính hay điện thoại di động để lỡ mất cơ hội vàng, hai người chỉ có thể trêu chọc hay tán gẫu với nhau để giết thời gian. Có thể nói là hai người không có gì giấu nhau, trong những lúc đó tất cả những chuyện riêng tư nhất như mối tình đầu tiên, nụ hôn đầu tiên hay là đêm đầu tiên cũng có thể nói ra. Thậm chí Trịnh Đạc còn biết cả chuyện Lâm Gia Mộc bao nhiêu tuổi dậy thì, Lâm Gia Mộc cũng biết chuyện anh ta yêu thâm giáo viên dạy ngữ văn thời học cấp hai. Nhưng có một số chuyện hai người họ không bao giờ nhắc tới, kể cả đến bây giờ cũng vậy.

Chẳng hạn như tại sao Trịnh Đạc lại tin gã tay trong Lục Thiên Phóng của cảnh sát Lưu đến thế, cũng như vì sao Lục Thiên Phóng lại tin tưởng Trịnh Đạc như vậy. Giữa Lục Thiên Phóng và Trịnh Đạc có quan hệ thế nào, cho dù có bị đánh chết thì Trịnh Đạc cũng không nói.

Bố của Lục Thiên Phóng chưa giàu đến mức có thể leo lên bảng xếp hạng tỷ phú của Trung Quốc, nhưng địa vị ở thành phố A thì tuyệt đối là số một, số hai. Năm Lục Thiên Phóng mười một tuổi, hắn bị bắt cóc, bọn bắt cóc mang hắn đến một thành phố thuộc tỉnh khác, thành phố này cũng là địa bàn của cảnh sát Lưu và Trịnh Đạc đang đóng quân. Sau khi cảnh sát địa phương sử dụng mọi biện pháp để xác định được địa điểm hắn bị giam giữ, vì đám bắt cóc thật sự quá đặc biệt, cảnh sát thông thường đi cứu người chỉ tăng thêm số người mất mạng nên bên cảnh sát đã gọi điện thoại sang cầu viện quân đội. Trong số binh lính tham dự hành động giải cứu lần đó có cảnh sát Lưu và Trịnh Đạc. Lục Thiên Phóng là do Trịnh Đạc đích thân bế từ trong hầm ra, còn cảnh sát Lưu thì tự tay bắn chết tên cầm đầu toàn bắt cóc, mà tên cầm đầu

này chính là vệ sĩ của Lục Thiên Phóng, trước đó cũng là lính đặc công. Vì tiền, người đàn ông mà Lục Thiên Phóng gọi là chú và vẫn luôn sùng bái này đã cùng mấy chiến hữu bắt cóc cậu chủ của mình.

Từ đó về sau, cậu bé Lục Thiên Phóng vốn ngoan ngoãn học giỏi bắt đầu sa vào con đường ăn chơi đàn đúm. Bố hắn vốn dĩ tay trắng lập nghiệp, luôn muốn tự mình kiểm soát công việc, suốt ngày bận rộn tới mất tới mũi. Mẹ hắn ngày ngày chỉ sợ không đủ thời gian đi đánh mặt chược, đi dạo phố, đi thăm mỹ, lấy đâu ra thời gian quản lý hắn. Trước đó Lục Thiên Phóng ngoan ngoãn cũng hoàn toàn là nhờ ý thức tự giác, sau khi được giải cứu về, hai vợ chồng cảm thấy con mình bị bắt cóc, đã rất khổ sở nên càng chiều hắn hơn, cách nuôi dạy con là lần nào con xin tiền cũng cho, giữa vợ chồng cũng không có trao đổi với nhau. Sau hơn một năm, hai vợ chồng cãi nhau và mới phát hiện họ đã cho đứa con chưa đến mười ba tuổi này tổng cộng hơn bốn trăm ngàn “tiền tiêu vặt”.

Hai người tỉnh táo lại bàn bạc, con trai đã trở nên như vậy, ở trong nước là không được, thôi thì cả nhà dứt khoát di cư sang Canada. Nhưng việc làm ăn trong nước cũng phải có người trông coi, bố của Lục Thiên Phóng sang Canada được mấy tháng đã không chịu nổi lại quay về nước quản lý việc kinh doanh, mẹ hắn không yên tâm về con trai nên ở lại Canada chăm sóc con học hành đủ hai năm. Sau đó nghe tin bố hắn có bồ, mẹ hắn lại vội vã chạy về nước bắt gian, bỏ lại một mình hắn ở Canada.

Không có người quản giáo, trong tay lại có tiền, Lục Thiên Phóng nhanh chóng làm quen với đám con nhà giàu cùng chung chí hướng đến từ đủ mọi nơi trên thế giới, cũng học được đủ mảnh ăn chơi. Đến khi mẹ hắn xử lý xong chuyện trong nước trở lại Canada thì Lục Thiên Phóng đã không thể quản được nữa. Hai vợ chồng cãi lộn một phen rồi lại lôi hắn về nước, ít nhất ở thành phố A, hắn có gây ra chuyện thì bố hắn cũng đủ tiền và quan hệ để giải quyết, còn nếu quậy phá ở nước ngoài hoặc thành phố khác thì bố hắn chưa chắc đã bảo vệ được hắn.

Nhưng sau khi đã được mở mang đầu óc ở nước ngoài, Lục Thiên Phóng đâu dễ bị quản thúc như vậy, bố mẹ bắt về nhưng hắn nhất định không chịu về. Cuối cùng bố mẹ hắn phải vừa đe dọa vừa dụ dỗ, chấp nhận cho hắn tiền tiêu vặt mỗi tháng đủ để bố hắn trả lương ột công ty con, hắn mới yên tâm về nước.

Hắn có tiền, lại hào phóng, vừa ham chơi vừa biết chơi nên tự nhiên làm quen được không ít bạn tốt, trong đó một gã “bạn tốt” tên là Lại Trung Sơn mời hắn cùng mở sòng bạc, lúc đầu hắn còn cảm thấy thú vị, đến tận lúc hắn tận mắt chứng kiến gã “bạn tốt” Lại Trung Sơn đánh gãy chân một khách chơi bạc để đòi nợ, lại cắt một ngón tay gửi về nhà ép gia đình khách chơi mang tiền đến trả thì Lục Thiên Phóng mới sợ tái mặt. Mặc dù hắn là một kẻ ăn chơi nhưng về bản chất vẫn chỉ là một đứa trẻ ngoan bị sa ngã.

Tên nhóc này không dám nói với người nhà, bố hắn đã dọa hắn, nếu còn gây chuyện thì một tháng sẽ chỉ cho hắn mười ngàn tiền tiêu vặt và ném hắn đến nước Anh du học. Biết cảnh sát Lưu đã là đội phó đội hình sự, hắn tìm cảnh sát Lưu. Cảnh sát Lưu vốn làm ở tổ trọng án nên cũng không thể không xử lý vụ này. Sau khi tìm hiểu tình hình cẩn thận, cảnh sát Lưu chỉ muốn cho tên nhóc này một cái bạt tai. Tên “bạn tốt” kia của hắn quá thông minh, lúc nào cũng nói Lục Thiên Phóng là chủ sòng, bình thường trước mặt khách chơi và nhân viên cũng đều khúm na khúm núm với Lục Thiên Phóng, cho dù là đi đòi nợ cũng luôn nói hắn chỉ là kẻ làm thuê, Lục công tử mới là ông chủ...

Nếu phá vụ án này thì Lục Thiên Phóng không thể thoát khỏi tội cầm đầu. Mặc dù hắn không góp vốn cũng không góp sức, chỉ giới thiệu vài người bạn đến chơi, nhưng tất cả các bằng chứng đều cho thấy Lục Thiên Phóng là kẻ cầm đầu, hắn có tổ giác với cảnh sát Lưu cũng chỉ được coi là tự thú. Kể cả khi người khách chơi nợ tiền đó bị cắt ngón tay thì Lục Thiên Phóng cũng có mặt, có nói mình không biết cũng không ai tin.

Cái gọi là hai tháng tung lưới của cảnh sát Lưu cơ bản chính là anh ta dạy tlp làm xằng làm bậy ép Lại Trung Sơn phải nhảy lên sân khấu thừa nhận chính mình mới là ông chủ để việc làm ăn kiếm vô số tiền của mình khỏi biến thành trò chơi của đại thiếu gia Lục Thiên Phóng, nếu không biết đâu một ngày nào đó cơ nghiệp của hắn sẽ bị Lục Thiên Phóng phá hoại hết. Nhưng sức phá hoại của Lục Thiên Phóng thật sự hơi vượt quá dự đoán của cảnh sát Lưu, vốn cảnh sát Lưu cho rằng ít nhất cũng phải ba tháng đến nửa năm, không ngờ chỉ hai tháng sau thằng nhóc này đã làm được rồi.

Vì vậy lúc Trịnh Đặc xuất hiện tại đó, Lại Trung Sơn lập tức toát mồ hôi, chỉ sợ đây lại là một trò khác của gã công tử Lục Thiên Phóng.

Trịnh Đạc cười ha ha đưa bao thuốc ra mời, Lại Trung Sơn nheo cặp mắt tam giác, vô thức thót cái bụng phệ lại, cười hi hi: “Tôi nghe Thiên Phóng nói... anh đã cứu mạng nó?”.

“Chuyện nhỏ thôi mà”. Trịnh Đạc nói rất thoải mái.

“Vậy anh cũng biết việc làm ăn này của chúng tôi là...”. Lại Trung Sơn vốn muốn nói Lục Thiên Phóng là ông chủ, nhưng nghĩ lại những chuyện Lục Thiên Phóng đã làm hai tháng nay, hấn lại vội đổi giọng vì sợ Trịnh Đạc không hiểu rõ tình hình lại làm hỏng chuyện lớn của hấn: “Tôi và nó có quan hệ tốt, nó thường đưa người đến đây chơi, để nó mát mặt với khách hàng nên tôi hay gọi nó là ông chủ. Nhưng giờ nó nói để anh làm đội trưởng đội bảo vệ... thì hơi...”. Nói đùa à? Đội trưởng đội bảo vệ trước đây là thủ hạ tâm phúc của hấn, sao có thể gọi bừa một người đến làm đội trưởng đội bảo vệ được?

“Ồ? Thấy nó nói với tôi như vậy mà...”.

“Đó là vì nó trẻ con nên thích khoác lác thôi. Thật sự xin lỗi, người anh em, tiền đi lại của người anh em tôi nhất định sẽ...”.

“Kỳ thực có làm đội trưởng đội bảo vệ hay không tôi cũng không để ý, hơn nữa tôi cũng không phải người tham mấy đồng tiền đi lại đó. Tôi và thằng nhóc Thiên Phóng này có mối quan hệ rất sâu xa, không giấu anh, tôi cũng có một ông chủ khác...”.

“Ông chủ?”.

“Ông chủ Lục”. Trịnh Đạc nheo mắt lại cười: “Thiên Phóng là con một nhà họ Lục, ông chủ Lục không yên tâm về nó...”.

Lại Trung Sơn thở phào một hơi, hấn biết Lục Thiên Phóng là con trai độc nhất của họ Lục, hấn càng biết mấy năm nay bố Lục Thiên Phóng cũng không yên phận, đã bao nuôi mấy tình nhân, đáng tiếc là ả chưa kịp có con đã bị bà Lục giải quyết, ả có con thì bị đưa đi xa nhưng lại sinh con gái, phải nuôi cả hai mẹ con. Tuổi tác càng ngày càng cao, cơ hội sinh con trai rồi bồi dưỡng từ đầu rất nhỏ, vì vậy càng ngày ông ta càng coi trọng Lục Thiên Phóng. Bây giờ phải một vệ sĩ đi theo Lục Thiên Phóng quả thực cũng là chuyện hết sức tự nhiên.

“Vậy ý của ông chủ Lục là...”.

“Ông chủ Lục nghe loáng thoáng con trai đứng ra mở sòng bạc bất hợp pháp gì đó nên rất lo lắng... Lần này nghe anh nói vậy thì cũng coi như là nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành một nửa. Thằng nhóc Thiên Phóng này hơi tùy hứng một chút, có gì mong anh thông cảm”.

Lại Trung Sơn thầm nghĩ, vốn mình định mượn danh tiếng gã công tử Lục Thiên Phóng này để kiếm chác một hồi, ai ngờ thằng nhóc này quá giỏi phá hoại, thảo nào bố nó đã hơn năm mươi tuổi rồi mà vẫn tìm mọi cách giấu mẹ nó để sinh đứa con khác, bồi dưỡng từ đầu: “Chắc chắn là ông chủ Lục nghe nhầm rồi, Thiên Phóng thân với tôi nên thường đến chơi thôi”.

“Ồ, anh thấy đấy, nói rõ ràng mọi chuyện như thế là tốt rồi. Anh Lại, anh yên tâm, ông chủ Lục đã trao quyền cho tôi, anh cũng phải làm ăn, thằng nhóc Thiên Phóng chơi ở chỗ anh tuyệt đối không thể để anh lỗ vốn được. Sau này tôi còn phải đi theo nó một thời gian, có gì mong anh giúp đỡ”. Trịnh Đạc cười hi hi vỗ lưng Lại Trung Sơn, đồng thời bí mật tắt máy ghi âm dưới áo.

“Cần gì phải khách sáo như vậy, bạn của Thiên Phóng chính là bạn tôi”.

Lại nói ngày hôm đó Trương Hoành Lượng từ sòng bạc về nhà, đến cơm cũng chẳng buồn ăn, con gái chào hấn cũng không nghe thấy. Hấn vào phòng ngủ, đóng cửa, lật sổ danh bạ gọi điện thoại. Mấy năm nay hấn biết không ít người trên thị trường chứng khoán, nhưng người có quan hệ tốt với hấn lại không nhiều. Có một số người qua lại với hấn mấy lần, cảm thấy hấn quá vô dụng nên cũng không thân thiết cho lắm, còn những kẻ có quan hệ tốt với hấn thì tình hình cũng không khác hấn là mấy. Những khách sộp hấn có thể nghĩ đến hầu hết đều là bạn của bạn. Hấn ba hoa phét lác tung trời với đám bạn mình, nói sòng bạc cao cấp thế nào, mình và ông chủ quen biết thế nào, không hề nhắc đến chuyện mình phải nhờ tay bảo vệ Trịnh Đạc mới có thể đến sòng bạc cao cấp như vậy.

“Người anh em, tôi bảo anh này, anh cũng đừng chê một phần trăm là ít, bởi vì số tiền mỗi bàn đều cực lớn. Hôm qua tôi đã thấy bọn họ chơi xì tố có một tiếng mà người thua nhiều nhất đã mất hơn hai triệu... Người thắng nhiều nhất được hơn một triệu. Tôi nghe bọn họ nói hôm đó không có ai thắng thua quá nhiều... Anh nghĩ xem một phần trăm là bao nhiêu...”

“Chắc chắn là sòng bạc của người bạn đáng tin nên mới bảo anh dẫn người tới chứ. Tôi bảo anh này, người bạn này của tôi quen biết cả hai giới đen trắng, chơi ở đó an toàn trăm phần trăm...”

“Ok, quyết định như vậy đi... Nếu anh dẫn người đến thì chắc chắn không thể thiếu phần anh được...”

Hắn càng phấn khích càng nói cao giọng, cho dù đã đóng cửa nhưng ở ngoài vẫn có thể nghe được rất rõ. Trần Thực Lương tranh thủ lúc lau nhà đứng ngoài cửa nghe một lát, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi mơ hồ, nhưng cũng không dám can ngăn. Đánh bạc, một trận đánh hết tiền triệu... Có đáng tin không? Nếu bị bắt thì làm thế nào?

Gọi điện thoại xong, nhìn thấy cô ta cầm cây lau nhà đứng ngẩn ra ở ngoài, nhìn mình như muốn nói gì nhưng lại không dám nói, Trương Hoành Lương cảm thấy hơi bực: “Cô đừng có bày bộ mặt đưa đám ấy ra nữa! Tôi đến lúc đổi vận rồi, cô đừng có giơ cái mặt đưa đám ấy ra để chặn vận may phát tài của tôi. Cô xem vợ người ta ai cũng biết ăn mặc đẹp đẽ, ai cũng trẻ trung, đi cùng chồng ra ngoài cũng mát mặt. Cô nhìn lại mình xem, trông chẳng khác gì con ô sin, không biết đường mua mấy bộ quần áo cho tử tế... Cả cái mặt kia nữa, nếp nhăn kẹp chết cả ruồi...”

“Em...”

Trương Hoành Lương trợn mắt nhìn cô ta: “Cô im ngay. Tôi ra ngoài một lát, có thể không về, cô không cần chờ tôi”. Nói xong, hắn mặc áo vest, mở cửa đi mất.

Hai giờ sáng, tiếng cảnh báo chói tai phát ra từ máy tính. Lâm Gia Mộc ngồi bật dậy, vội vã bật màn hình máy tính theo bản năng, lại bị ánh sáng từ màn hình làm lóa mắt không mở mắt ra được. Trịnh Đặc đi chân đất, chỉ mặc quần đùi chạy vào. Có điều lúc này hai người đều không có tâm tư cười nhạo đối phương vì hình ảnh trên màn hình khiến cả hai hết sức căng thẳng. Trương Hoành Lương cởi hết cúc áo vest và sơ mi để hở bụng, ra sức đập cửa nhà mình gọi vợ con ra mở cửa...

“Camera này anh mới lắp hôm qua, thêm chức năng theo dõi ban đêm”. Bởi vì ban đêm không đủ ánh sáng, hai mắt Trương Hoành Lương lóe sáng như mắt dã thú làm hai người đều cảm thấy lo lắng ẹ con Trần Thực Lương.

Một lát sau cửa mở ra, Trương Hoành Lương gần như co chân đập tới ngay tức thì, miệng không ngừng chửi bới. Hai người đang muốn xem tiếp thì cửa đã đóng lại, một lát sau màn hình máy tính cũng tối dần.

“Có cần xuống xem không?”

“Không cần”. Lâm Gia Mộc lắc đầu. Xem bệnh án là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác. Cô sờ sờ vai, cảm thấy hơi lạnh. Trịnh Đặc tiện tay cầm điều khiển từ xa tắt điều hòa. Hai người nhìn nhau một lát, Trịnh Đặc thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Có lúc có những mối quan hệ mặc dù hai người chỉ còn cách nhau một khoảng cách mỏng như tờ giấy, nhưng lại không ai dám đâm thủng tờ giấy này.

31. Q.3 - Chương 6: Bị Thương

Typet: Hoàng Dung

‘Trích lời Gia Mộc: Không phải người mẹ nào cũng mạnh mẽ vì con. Thật ra có rất nhiều người lại lấy con cái làm lý do bào chữa cho sự mềm yếu của mình’.

Nửa tiếng sau, tiếng còi chói tai của xe cứu thương đánh thức toàn bộ cư dân trong tiểu khu. Có người bấm chuông cửa, sau đó ra sức gõ cửa. Lâm Gia Mộc khoác áo vào bước xuống giường, Trịnh Đặc thì dọn dẹp sofa cực nhanh rồi ôm chăn chạy vào phòng ngủ, sau đó Lâm Gia Mộc mới ngáp dài đi ra mở cửa: “Ai đấy?”.

Trần Thục Lương xông vào như phát điên: “Khải Hân... Khải Hân...”.

Lâm Gia Mộc giật mình đỡ lấy cô ta. Vừa rồi nhìn màn hình theo dõi thấy Trương Hoàn Lượng uống rượu say về nhà co chân đá người nào đó, cô cho rằng người bị đá là Trần Thục Lương, không ngờ lại là...

“Bố Khải Hân uống rượu say về nhà, tôi đau đầu quá nên uống thuốc mới ngủ được, không nghe thấy tiếng anh ấy gõ cửa... Khải Hân luôn rất sợ anh ấy, không dám mở cửa... Sau đó... Bố nó phát cáu... Khải Hân mới...”.

Ánh mắt đờ đẫn, vẻ mặt hoảng hốt, dường như Trần Thục Lương bị kích động rất mạnh, hoặc dường như tác dụng của thuốc còn chưa tan hết: “Bố nó nóng tính, chờ bên ngoài lâu quá... Khải Hân mở cửa cho anh ấy, anh ấy tưởng là tôi nên co chân đạp nó một cái, Khải Hân bị đạp bay vào trong nhà, đập đầu vào đầu đó... Anh ấy cũng không thèm nhìn con mà đi thẳng vào phòng ngủ, nhìn thấy tôi đang ngủ... lại lôi tôi từ trên giường xuống đánh... May mà lần này anh ấy uống nhiều...”.

Trần Thục Lương nói không giống như đang kể chuyện của mình mà giống như đang nói chuyện của người khác: “Anh ấy ngủ... Tôi không nghe thấy Khải Hân khóc... nên ra phòng khách tìm nó... Khải Hân chảy máu đầu... trên mặt cũng toàn là máu...”.

“Cái gì? Thế xe cứu thương là chị gọi à?”.

“Ồ... Tôi... Tôi không có đủ tiền, đúng rồi, tôi đến để vay tiền... Tôi đưa nó đi viện khám...”. Nói xong chân Trần Thục Lương cũng mềm nhũn, cô ta ngồi thụp xuống đất, lăm bắm gì đó không rõ.

“Đứng dậy! Chị có còn là mẹ nó nữa không? Mau đứng dậy!”. Lâm Gia Mộc kéo cô ta đứng lên, đưa tay vỗ mạnh vào mặt cô ta: “Mau đứng lên! Đi! Chúng ta đưa Khải Hân đến bệnh viện!”.

Trịnh Đạc sốt ruột nhìn hai người rồi mặc quần áo, lấy ví tiền: “Anh đi xem Khải Hân trước, lát nữa em lái xe đưa cô ấy đến bệnh viện”.

“Anh mang đủ tiền chưa?”.

“Đủ rồi”. Dứt lời, Trịnh Đạc mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, hình như Trần Thục Lương tỉnh táo hơn một chút: “Khải Hân...”.

“Rốt cuộc là chị uống thuốc gì?”.

“Chồng tôi nói tối nay không về... Tôi uống hai viên thuốc ngủ rồi ngủ mất... Tôi mất ngủ, không uống thuốc không ngủ được...”.

Sau đó không uống Tramadol thì không dậy nổi... Người phụ nữ đã tự biến mình thành một người như thế nào?

Lâm Gia Mộc thả tay cho cô ta ngã xuống đất, vào mở tủ lạnh lấy khay đá rồi vào bếp lấy một chậu nước hắt thẳng vào người Trần Thục Lương. Trần Thục Lương bị hắt nước lạnh, ôm gối co ro: “Á...”.

“Đứng dậy!”. Lâm Gia Mộc kéo cô ta lên: “Chị là mẹ Khải Hân!”.

Nếu bây giờ báo cảnh sát không bị hỏng việc lớn thì cô đã gọi cảnh sát đến bắt Trương Hoàn Lượng rồi. Nhưng về mặt này luật pháp của Trung Quốc vẫn cực kỳ lạc hậu, chỉ cần bố mẹ khẳng khẳng là không cố ý thì cuối cùng đều chẳng đi đến đâu. Lần trước một vụ bạo hành được báo chí đưa tin rầm rộ, kết quả cuối cùng cũng chỉ là bố đứa trẻ kia bị đi tù một năm.

“Khải Hân! Khải Hân!”. Cuối cùng Trần Thục Lương cũng tỉnh táo được một chút, cô ta nắm tay Lâm Gia Mộc: “Cứu Khải Hân!”.

“Trịnh Đạc đã đi rồi”.

“Khải Hân sẽ sợ... Tôi đi tìm nó...”. Cả người ướt đầm nước, Trần Thục Lương mở cửa chạy ra ngoài. Lâm Gia Mộc thật sự không làm gì được cô ta, chỉ còn nước cất bước chạy theo.

Ánh mắt nghiêm khắc của bác sĩ nam tuổi trung niên trực phòng cấp cứu dừng lại trên người Trần Thục Lương. Bệnh viện này gần khu Vinh Quang nhất, đây cũng không phải là lần đầu tiên Khải Hân đến đây,

một số nhân viên y tế cũng biết cô bé. Nhìn thấy cô bé đầu đầy máu được xe cứu thương đưa đến bệnh viện, một số y tá đã bật khóc.

“Sao đứa bé lại bị thương?”.

“Nửa đêm nó dậy đi vệ sinh không bật đèn nên trượt chân, đập đầu vào bàn”. Trần Thực Lương cúi đầu nói nhỏ: “Bác sĩ, nó thế nào rồi?”.

“Cháu đang được chụp CT, trước khi xem phim chụp thì không ai có thể xác định mức độ thương tích được”. Bác sĩ nói lạnh lùng, mẹ đứa bé đã nói là đi vệ sinh trượt ngã, ông ta còn có thể nói gì nữa? Thật sự không hiểu vì sao có những người phụ nữ vừa tàn nhẫn lại vừa yếu đuối như vậy: “Vết thương trên cổ tay cô có cần xử lý không?”.

Trần Thực Lương cúi đầu, mới phát hiện cổ tay mình có một vòng bầm máu đã tím đen: “Cổ tay, chỉ là bị thương ngoài da thôi”.

“Tùy cô”. Vốn dĩ ông ta còn thông cảm với Trần Thực Lương, nhưng bây giờ đúng là dành cho cô ta một xú thông cảm cũng là lãng phí. Lúc này lại có bệnh nhân được đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ xoay người đi luôn.

Lâm Gia Mộc cởi áo khoác cho Trần Thực Lương mặc vào: “Chị Trần, chồng chị đâu?”.

Trần Thực Lương nhìn quanh: “Anh ấy... không biết...”.

Trịnh Đạc vừa đi nộp tiền viện phí về nói xen vào: “Lúc xe cứu thương đưa Khải Hân đi thì anh ta còn đang ngủ, anh gọi anh ta nhưng anh ta không tỉnh, anh đi theo xe cứu thương”. Anh ta cố tình bỏ qua chuyện mình sợ ý kéo trật khớp tay hân khi đánh thức hân dậy, sáng mai xe cứu thương sẽ phải đến nhà họ Trương một lần nữa. Tên khốn Trương Hoàn Lượng này, loại đàn ông bất lực chỉ biết hành hạ phụ nữ trẻ em này chỉ cần tìm nơi vắng người dạy dỗ vài tiếng là sẽ ngoan ngoãn ngay, bắt làm gì phải làm nấy, nghe tiếng ếch kêu cũng sợ đến tè ra quần.

Ba người yên lặng đứng chờ ngoài phòng chụp CT, không lâu sau Khải Hân được đẩy ra, bác sĩ cấp cứu cau mày nhìn phim chụp: “Phía trên bên trái có động máu, phải lập tức phẫu thuật”.

“Xuất huyết nhiều không?”. Trần Thực Lương hỏi nhỏ.

Bác sĩ nhìn cô ta một cái: “Nếu tôi nhớ không lầm thì cô là y tá đúng không? Tự mình xem đi”. Nói xong ông ta tiện tay đưa phim chụp và cả kết luận cho Trần Thực Lương. Trần Thực Lương xem một lát, Khải Hân bị thương không nhẹ nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, cô ta không cầm được thở dài một cái...

“Mấy người ký đơn tự nguyện phẫu thuật, sau đó đi nộp tiền tạm ứng phẫu thuật, tôi sẽ bảo phòng mổ chuẩn bị”.

Trần Thực Lương cúi đầu nhận đơn tự nguyện phẫu thuật do y tá đưa rồi ký luôn mà không cần đọc.

“Được rồi”. Trịnh Đạc xách túi xuống lầu nộp tiền.

Khải Hân là một cô bé ngoan, sau khi bị thương càng ngoan ngoãn như mèo con. Cô bé nằm trên giường bệnh ăn nho Lâm Gia Mộc mua cho, mắt vẫn không hề rời khỏi người mẹ ngồi bên cạnh: “Mẹ, sắp khai giảng rồi, con có kịp đi học không?”.

“Tất nhiên là kịp”.

“Vậy thì con yên tâm rồi”. Khải Hân thở dài: “Mẹ, bố đâu? Ai ở nhà nấu cơm cho bố?”.

“Bố con... cũng bị thương rồi...”. Hơn tám giờ sáng hôm nay, Trương Hoàn Lượng gọi điện thoại đến, không phải hỏi han tình hình Khải Hân mà kêu gào không nhấc tay lên được. Trần Thực Lương sợ quá vội nhờ vợ chồng Lâm Gia Mộc chăm sóc Khải Hân rồi chạy về nhà. Trương Hoàn Lượng đang ôm vai phải nằm kêu gào trên giường, nhìn thấy cô ta về là há mồm chửi luôn. Trần Thực Lương cúi đầu chịu mắng xem xét cánh tay cho hân. Cánh tay hân trật khớp, co ota vội vã gọi xe cứu thương đưa hân đến bệnh viện.

Khải Hân lập tức cảm thấy lo sợ, cô bé nhìn cửa phòng bệnh như nhìn một con dã thú: “Bố... sẽ không... đến chứ...”.

“Bố con không nằm viện, bố con còn có việc nên về nhà trước”.

“Mẹ, mẹ con mình cứ ở bệnh viện đi”.

“Vì sao? Nằm viện tốn tiền lắm”.

“Mình không nằm phòng bệnh tốt thế này nữa, nằm phòng bệnh có rất nhiều người một phòng như lần trước... thì sẽ có thể ở lại rất lâu mà”.

Trần Thục Lương thấy sống mũi cay cay, thoáng nhớ ra khi mình còn nhỏ cũng đã từng nói một câu tương tự...

“Chị Trần, chị trông Khải Hân đi. Lần này Khải Hân bị thương không nặng là nhờ nó may mắn, nếu như lần sau... nó bị thương nặng hơn... thì chưa biết chuyện gì xảy ra cả...”.

Trần Thục Lương lau những giọt nước mắt không biết chảy ra từ khi nào. Ý nghĩ rời xa Trương Hoàng Lượng chưa bao giờ rõ ràng như bây giờ, nhưng rời xa hẳn, cô ta và con gái sẽ sống thế nào?

Trịnh Đạc ngồi trên sofa, trên tay cầm điều thuốc nhưng không châm lửa, hơi nhắm mắt lại dưỡng thần, dường như sự âm ỉ trong phòng này không hề liên quan đến anh ta. Cách anh ta không xa, mấy vị khách sộp Trương Hoàng Lượng dẫn đến vốn về mặt không hứng thú gì nhưng vừa vào cửa đã trở nên hưng phấn kiểu bệnh hoạn của những con bạc. Cả đám lần lượt vỗ lưng Trương Hoàng Lượng khen hẳn lần này làm việc rất tốt, tìm được một địa điểm rất tuyệt.

Trương Hoàng Lượng treo cánh tay bị thương, cười đầy đắc ý, hình như cả cánh tay đau này cũng đã biến thành một tấm huân chương trước ngực.

Hắn nhìn quanh phòng, tìm thấy Trịnh Đạc đang ngồi dưỡng thần trong góc, đi đến vỗ vai anh ta: “Người anh em, cảm ơn rất nhiều”.

Trịnh Đạc ngồi dậy như mới vừa nhìn thấy hắn: “Xin lỗi, buồn ngủ quá, anh đến nơi mà tôi cũng không phải hiện”.

“Ha ha...”. Trương Hoàng Lượng gượng cười: “Nghe nói hôm qua anh đưa Khải Hân đến bệnh viện? Thật sự cảm ơn anh... Hôm qua tôi uống say quá, ngã trật khớp cánh tay lúc nào cũng không biết. Con bé Khải Hân này nhìn ngoan ngoãn nhưng thật ra còn nghịch hơn con trai...”.

“Ồ”. Trịnh Đạc gật đầu đồng tình, vờ như không biết rõ: “Trẻ con mà... bị thương cũng khó tránh”.

Anh ta chỉ chỉ vết sẹo trên trán mình: “Cái này là tôi nghịch lúc nhỏ, đập đầu vào thành lò sưởi, khi đó chảy không biết vào nhiều máu làm mẹ tôi sợ ngắt xiủ. Bố tôi lấy tàn hương bôi cho tôi, thế là khỏi luôn”.

“Ha ha ha, bây giờ trẻ con được chiều chuộng quá... Khi còn bé chúng ta đâu được chăm sóc như thế này... Lần này Khải Hân nằm viện đều là anh nộp tiền à?”.

“Không sao không sao, chút lòng thành thôi”.

“Tình cảm là tình cảm, tiền nong là tiền nong. Anh đưa Khải Hân đến bệnh viện là tốt lắm rồi, ngày mai tôi nhận được hoa hồng sẽ trả tiền cho anh”.

“Được rồi được rồi, không phải vội, nếu anh thiếu tiền thì cứ dùng trước đi”. Trịnh Đạc cười nói, đưa điều thuốc cho hắn: “Có điều tôi phải nói với anh, mấy người anh dẫn đến lần này không ăn thua... Anh xem xem... Tôi với anh nói chuyện một lát mà đã có người nghỉ chơi rồi...”.

“Ha ha... Bây giờ học đã biết chỗ này rất hay rồi, lần tới sẽ không chỉ có những người này... Những người chơi cổ phiếu có mấy ai không chơi bài bạc”.

“Ồ, chúc mừng anh phát tài”. Trương Hoàng Lượng căn bã như vậy mà vẫn dễ dàng được Trần Thục Lương dính lấy mình là nhờ khả năng ăn nói rất khéo. Trong mười gã bạo hành thì sẽ có chín gã rất biết ăn nói, nhờ thế mới giữ được vợ để mà hành hạ. Hắn cũng không phải không có điểm gì khá, cũng biết tính toán... Trịnh Đạc nhìn bộ mặt dương dương tự đắc của Trương Hoàng Lượng, thầm nghĩ ban ngày Lâm Gia Mộc đã khiến Trần Thục Lương dao động, nhưng ngày mai Trương Hoàng Lượng nói mấy câu bùi tai là hai mẹ con họ sẽ vẫn về nhà.

Không làm Trương Hoàn Lượng hoàn toàn buông tay thì Trần Thục Lương và Khải Hân sẽ không thể rời khỏi hẳn. Sách lược gài bẫy của anh ta và Lâm Gia Mộc quả nhiên là đúng đắn.

Một gã đàn ông cặn bã chuyên hành hạ vợ con cần bao nhiêu thời gian để nhận được sự tha thứ của vợ? Lâm Gia Mộc sẽ nói với bạn: Chỉ cần thời gian một bữa ăn sáng.

Cô cầm quần áo để thay và đồ ăn sáng đến phòng bệnh, chỉ có một mình Khải Hân nằm trên giường bệnh chơi búp bê, một bộ quần áo vắt trên chiếc ghế bên cạnh, Trần Thục Lương không có trong phòng.

“Mẹ cháu đâu?”.

“Mẹ cháu ra ngoài nghe điện thoại rồi”.

“Cô cháu mình ăn sáng đi. Cháu thích ăn bánh bao không?”.

“Có ạ”. Khải Hân gật đầu: “Cô ơi, mẹ cháu sẽ đưa cháu đi xe bố cháu thật không?”.

Lâm Gia Mộc ngồi xuống: “Thế Khải Hân có muốn bố mẹ cháu xa nhau không?”.

“Có lúc cháu không muốn bố mẹ xa nhau, nhưng có lúc lại cảm thấy bố cháu không về nhà sẽ tốt hơn”. Khải Hân suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Nếu bố cháu không uống rượu thì tốt, lúc không uống rượu bố cháu chỉ hơi nóng tính thôi”.

“Mẹ cháu nói thế à?”.

“Vâng... Mẹ cháu nói nếu cháu ngoan thì bố cháu sẽ không đánh cháu”. Khải Hân nghĩ một lát rồi lại thắc mắc: “Nhưng bạn Kỳ Kỳ lớp cháu nói bạn ấy làm rơi hỏng điện thoại của bố bạn ấy mà bố bạn ấy cũng không đánh bạn ấy”.

Trẻ con chính là một tờ giấy trắng, từ nhỏ đã phải sống với người bố bạo lực, đương nhiên cô bé cho rằng bố người khác cũng bạo lực như vậy. Nhưng sau khi đi học, các bạn nhỏ sẽ có cơ hội trao đổi với nhau và phát hiện thế giới này không phải như vậy. Sự thắc mắc của Khải Hân quả thực là quá bình thường: “Cô ơi, có phải mẹ cháu nói dối không? Hay là Kỳ Kỳ nói dối?”.

Lâm Gia Mộc vuốt tóc Khải Hân: “Khải Hân là một cô bé ngoan, bố đánh con không phải bố tốt”.

“Chị y tá cũng nói như vậy. Chị ấy còn nói mẹ cháu không tốt, mẹ cháu nên ly hôn. Có phải mẹ cháu ly hôn thì cháu và mẹ sẽ không bị đánh nữa không cơ?”.

“Ly hôn thì bố cháu sẽ không về nhà nữa”.

Khải Hân cười: “Thế bố cháu có chỗ nào ăn cơm không?”.

“Tất nhiên là có”.

“Vậy thì để mẹ cháu ly hôn đi”. Khải Hân cầm bánh bao ăn rất vui vẻ, nhưng mới ăn được vài miếng lại nhúu mày: “Nhưng mẹ cháu sẽ không rời khỏi bố cháu đâu”.

“Vì sao?”.

“Bố cháu nói mẹ cháu là người ti tiện, không có người đánh thì không chịu được”.

“Bố cháu nói với cháu thế à?”.

“Bố cháu nói trước mặt cháu”.

Lâm Gia Mộc vuốt tóc Khải Hân, tư tưởng của đứa nhỏ này đã bị tình hình gia đình làm cho hỗn loạn hết cả rồi.

“Cô ơi, cháu có thể lớn lên thật nhanh không?”.

“Vì sao?”.

“Có một chị trong ti vi nháy mắt đã lớn lên rồi, trở nên xinh đẹp lại còn biết võ công. Cháu lớn lên sẽ có thể bảo vệ mẹ cháu, bố cháu cũng sẽ ngoan hơn”.

“Khải Hân bây giờ đã rất xinh đẹp rồi mà”.

Khải Hân vừa ăn xong thì cửa phòng bệnh mở ra, Trần Thực Lương xách một túi đồ ăn McDonald đi vào: “Ồ... Gia Mộc, cô tới sớm thế”.

“Tôi không có việc gì, định mua đồ ăn sáng đến ẹ con chị...”. Lâm Gia Mộc nhìn Trần Thực Lương, biết ngay Trần Thực Lương vừa đi gặp Trương Hoàn Hạo về. Cả người cô ta như sáng bừng lên, nụ cười thỏa mãn hiện lên trên mặt, nếp nhăn hình như cũng ít hơn trước: “Chị Trần, chị có chiếc váy đẹp quá”.

“Bố Khải Hân mua cho tôi... Girdear, rất đắt tiền...”.

“Vâng, chị mặc đẹp lắm”.

“Thật không?”. Trần Thực Lương kéo thân váy: “Anh ấy là đàn ông, không biết mua quần áo... Anh ấy còn mua mấy bộ váy cho Khải Hân, cả đồ ăn McDonald nữa”.

Nhìn thấy mẹ và túi đồ ăn McDonald, mắt Khải Hân sáng lên một lát, nhưng đến khi nghe nói là bố mua thì cô bé lại trở nên ủ rũ: “Mẹ, mẹ con mình phải về nhà với bố à?”.

“Bố con đang thanh toán viện phí dưới lầu, bác sĩ nói con còn phải nằm viện theo dõi mấy ngày, sau đó mẹ con mình sẽ về nhà”.

Dường như Trần Thực Lương chưa hề nói đến chuyện ly hôn, dẫn con rời khỏi chồng mình bao giờ. Biểu hiện của Trần Thực Lương lúc này giống như Khải Hân thật sự trượt chân ngã, Trương Hoàn Hạo là một ông bố đáng kính vậy.

Lâm Gia Mộc đứng lên: “Tôi còn phải đi phỏng vấn, giờ về nhà thay đồ, trang điểm. Tôi đi trước đây”.

“Gia Mộc, chồng tôi nói muốn mời vợ chồng cô ăn cơm để cảm ơn”.

“Không cần không cần, chúng ta là hàng xóm, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm mà”. Lâm Gia Mộc quay lại nhìn Khải Hân đang ngồi lặng lẽ: “Tạm biệt Khải Hân”.

“Tạm biệt cô”.

Lâm Gia Mộc cảm thấy mình thật sự không thể ở đây thêm một giây đồng hồ nào nữa, nếu không nhất định cô sẽ cho Trần Thực Lương một cái bạt tai. Trên đầu con gái quần băng gạc trắng xóa mà vẫn không thể làm cho cô ta mở mắt ra, người phụ nữ này... Thảo nào cô Điền nói rằng chỉ cần giành được quyền chăm sóc cháu ngoại.

32. Q.3 - Chương 7: Cát Lưới

‘Trích lời Gia Mộc: Lòng thông cảm và sự kiên nhẫn của con người đều có giới hạn của nó’.

Đạo này Trương Hoàn Hạo có thể nói là cực kỳ đặc ý. Đúng như những gì hắn nói với Trịnh Đặc, sau khi mấy người bạn của hắn được trải nghiệm sự phục vụ tại sòng bạc ở khách sạn năm sao, đám bạn trước đó vẫn ậm ừ từ chối hắn đã bắt đầu chủ động liên lạc với hắn. Có một người gọi là Cường ca thật sự giàu có mà hắn chỉ biết mặt, trước giờ không bao giờ thêm để ý đến hắn mà bây giờ cũng tìm tới hắn. Trương Hoàn Hạo vui mừng hơn hờ dẫn những người này đến đánh bạc ở hầu như tất cả các khách sạn bốn sao, năm sao trong thành phố A theo chỉ dẫn của Trịnh Đặc. Chưa đến một tháng, hắn đã kiếm được hơn ba trăm ngàn tiền hoa hồng, cuối cùng Trương Hoàn Hạo hắn cũng phát tài.

Lúc đầu Trần Thực Lương còn rất vui vẻ, dù sao Trương Hoàn Hạo cũng đã ném cho cô ta mấy ngàn đồng chi tiêu, nhưng sau đó cô ta không vui được nữa. Thời gian đầu Trương Hoàn Hạo thỉnh thoảng còn về nhà, sau đó cả ngày không thấy bóng người, điện thoại cũng không nghe, làm thế nào cũng không liên lạc được với hắn.

Từ trước đến giờ, Trương Hoàn Hạo chưa bao giờ đi cả tuần không về nhà như vậy. Trần Thực Lương cuống lên: “Gia Mộc, có phải anh ấy gặp chuyện gì không?”.

“Không có chuyện gì đâu, hôm qua Trịnh Đặc còn nhìn thấy anh ta mà”. Lâm Gia Mộc cười hì hì đáp.

“Đúng vậy, hôm qua tôi còn nhìn thấy hắn đưa cô bé chia bài ở sòng tên Tiểu Phương về nhà mà”.

“Cái gì?”. Trần Thục Lương trở nên căng thẳng: “Tiểu Phương gì cơ?”.

Trịnh Đạc đi từ phòng ngủ ra, thoải mái ngồi xuống bên cạnh Lâm Gia Mộc, đưa tay ôm vai cô: “Tôi chỉ biết cô bé đó tên là Tiểu Phương, hình như chưa đến hai mươi tuổi, nhìn rất hiền lành. Cô ấy nhận Trương Hoàn Lượng là anh nuôi”.

Trần Thục Lương không thể ngồi yên được nữa: “Anh ấy... Anh ấy sẽ không...”.

“Ôi, bà chị à, đàn ông bao giờ chả thích chơi bời với mấy cô gái trẻ, chơi chán rồi sẽ về nhà thôi, chị không cần quá lo lắng”.

Lâm Gia Mộc giơ ngón trỏ chọc ngực Trịnh Đạc: “Vậy là anh cũng thích chơi bời với mấy cô gái trẻ à?”.

“Anh hả? Anh thích chơi với em thôi”. Trịnh Đạc sờ chóp mũi cô, cảm thấy rất thích, lại thơm má cô một cái. Ô, tên này dám lợi dụng cơ hội? Lâm Gia Mộc đẩy anh ta ra.

“Nói thật đi, không được lừa em”.

“Anh rất thành thật mà”.

“Nói dối, cái đứa... gọi là gì đó vẫn lén lút nhắn tin với anh đúng không? Em bảo anh chặn số nó mà anh không chặn”.

“Bạn bè mà, chặn số thì quá đáng quá, người ta lại tưởng anh sợ vợ. Hơn nữa cô ấy cũng có nhắn gì đâu, chẳng qua trời lạnh nhắc anh mặc thêm quần áo, trời nóng nhắc anh mở điều hòa, đến giờ cơm nhắc anh đi ăn cơm...”.

Hai người chụm đầu nói đùa nửa thật nửa giả, Trần Thục Lương lại chìm đắm trong suy tư. Đây không phải lần đầu tiên Trương Hoàn Lượng lảng nhãng bên ngoài, lần nào cũng tiêu hết tiền mới về nhà. Nhưng lần này có vẻ Trương Hoàn Lượng phát tài thật rồi, hẳn sẽ không cần hai mẹ con cô ta nữa...

“Trịnh Đạc, anh có thể nói cho tôi biết sòng bạc của các anh ở ở đâu không? Tôi đi tìm anh ấy...”.

Về mặt Trịnh Đạc trở nên tối sầm: “Chị Trần, chị có biết đàn ông ghét nhất là đàn bà tự ý chạy đến chỗ làm của mình không? Sự nghiệp của anh Trương vừa mới phát triển mà chị đã làm phiền anh ấy như vậy, chị có muốn giữ anh ấy nữa không?”.

“Tôi... Tôi chỉ muốn đưa mấy bộ quần áo cho anh ấy, trời... dự báo thời tiết nói trời sẽ lạnh”.

“Anh Trương đã mua rất nhiều quần áo mới...”. Trịnh Đạc lạnh lùng nói: “Tóm lại là khi nào gặp anh ấy, tôi sẽ bảo anh ấy về nhà”.

Vốn Trần Thục Lương thấy Trịnh Đạc lạnh mặt đã hoảng sợ rồi, hai chân run lẩy bẩy, lúc này thấy anh ta hơi nhân nhượng một chút, cô ta vội vã gật đầu: “Vây... nhờ anh giúp cho, tôi đi về trước đây...”. Cô ta đứng dậy rồi bước đi như trốn chạy.

Sau khi Trần Thục Lương về, Trịnh Đạc và Lâm Gia Mộc lắc đầu nhìn nhau: “Cất lưới chứ?”.

Giờ đây Trịnh Đạc nhận ra trong vụ này chỉ có Khải Hân mới làm cho anh ta cảm thấy mình không lãng phí thời gian.

“Bây giờ anh gọi điện thoại cho Trương Hoàn Lượng, em đi đón Khải Hân đến khu vui chơi”. Còn Trương Hoàn Lượng nghe điện thoại rồi mang cơn giận về nhà, vợ chồng họ sẽ cãi vã thế nào, chỉ cần không chạm đến Khải Hân thì Lâm Gia Mộc sẽ không hề thấy thương xót.

Trịnh Đạc gật đầu, cầm điện thoại vào phòng ngủ gọi điện: “Anh Trương, anh đang ở chốn dịu dàng nào thế?”.

Trương Hoàn Lượng quả thật đang ở một chốn dịu dàng. Lại Trung Sơn vốn luôn nhắm vào dịch vụ đỉnh cao, đừng nói đám nhân viên chia bài đều là người đẹp, cho dù là nhân viên vệ sinh cũng vẫn đẹp hơn khối người. Tiểu Phương đương nhiên rất xinh đẹp, tuổi trẻ, khéo miệng, biết cách làm người khác vui vẻ, rõ ràng hơn đứt Trần Thục Lương sớm đã hoa tàn nhụy rữa, bị đánh đến mức trở nên lậm lý ít nói. Gần như vừa mới gặp với cô ta, Trương Hoàn Lượng đã lập tức vui quên trời quên đất: “Ê ê...”.

“Anh đừng cười với tôi. Vừa rồi chị dâu đã đến nhà khởi binh hỏi tội tôi. Tại sao tôi chỉ đường phát tài cho anh mà lại thành ra đắc tội anh?”.

“Nó nói thế nào?”.

“Chị ấy bảo tôi dẫn chị ấy đến sông bạc, chị ấy cần tìm anh”.

“Nó đến làm gì? Định mang vận xui đến cho tôi à? Tôi đã xem tử vi rồi, số tôi là số đại phú đại quý, chỉ vì co ota nên mới không phát tài được”. Tiểu Phương ngồi bên cạnh hần ngẩng đầu nhìn hần rồi rúc vào lòng hần.

“Tôi vất vả lắm mới khuyên được chị ấy về, có điều hình như chị ấy biết chuyện Tiểu Phương rồi, đều tại bà xã tôi lắm mồm mà ra cả...”.

“Nó biết thì sao chứ?”. Trương Hoàn Lượng từ lâu đã không cần đếm xỉa đến thái độ của Trần Thục Lương nữa. Người phụ nữ đó bám dai như đĩa dấm, đánh cũng không đi, xưa nay hần ra ngoài vui vẻ vài ngày Trần Thục Lương vẫn mặc kệ.

“Ôi... Anh biết đấy, làm nghề này của chúng ta chỉ sợ mâu thuẫn nội bộ, nếu chị ấy cạ nghi mà đi báo cảnh sát thì chúng ta đều phải đi bóc lịch hết...”.

“Nó không dám đâu”.

“Thật không? Anh khẳng định chứ? Sao tôi cứ cảm thấy đầu óc chị ấy không bình thường lắm. Phụ nữ điên lên thì chuyện gì cũng làm được hết”.

Trương Hoàn Lượng cau mày, quả đúng thế thật, đầu óc Trần Thục Lương đúng là không bình thường, hần nói: “Được rồi, tôi sẽ về giải quyết chuyện này”.

Khi làm công việc này, Lâm Gia Mộc vẫn thường nghĩ: Tại sao những kẻ cặn bã lại có thể cặn bã đến vậy? Phải chăng nếu một kẻ cặn bã gặp một người khác, sống trong một môi trường khác thì sẽ không trở thành cặn bã, hoặc ít nhất sẽ không cặn bã đến mức đó? Sau một thời gian dài làm nghề này, cô phát hiện mỗi kẻ cặn bã đều sẽ tìm được người xứng với hần nhất để cái sự cặn bã của hần được phát huy tối đa. Nếu như phải tổng kết ra quy luật thì cũng chỉ có thể nói một cách mê tín rằng có lẽ đây là vận mệnh.

Cô nắm chặt tay Khải Hân đứng ngoài cửa nhà họ Trương. Trong nhà họ Trương đã không còn chỗ đặt chân nữa, căn nhà vốn luôn được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp lúc này bữa bộn kinh khủng, trên sàn nhà toàn là mảnh bát đĩa, sách báo, tạp chí, bụi bặm vốn ẩn nấp trong những góc khuất bấy giờ như sống lại tràn ra khắp nơi. Đưa mắt nhìn vào trong càng thấy cảnh tượng thê thảm hơn, cửa tủ quần áo trong phòng ngủ mở một cánh, các loại quần áo chần màn la liệt dưới đất. Nhưng trên giường ngủ lại rất gọn gàng, có vẻ như bà chủ nhà vừa mới dọn dẹp lại khi ngủ dậy.

Trần Thục Lương ngồi co ro trong góc bếp, hai tay ôm gối, lớn tiếng gào khóc, nhưng không có một hàng xóm nào sang nhìn lấy một cái.

Lâm Gia Mộc nói với Khải Hân: “Khải Hân, cháu quay mặt đi...”.

“Cô, mẹ cháu lại nổi điên rồi. Cô đừng để ý đến mẹ cháu”.

“Cái gì?”.

“Mỗi lần bố cháu nói không cần mẹ cháu là mẹ cháu nổi điên đập hết đồ đạc. Bố cháu liền đánh mẹ cháu, xong lại ra ngoài, mẹ cháu ở nhà một mình một lúc, bố cháu về mắng mẹ cháu không dọn phòng, mẹ cháu hết đau lại thu dọn sạch sẽ”. Khải Hân tổng kết ra quy luật này, hơn nữa cho rằng bố đánh mẹ cháu vì mẹ đập phá đồ đạc không phải là việc gì sai mà là điều tất nhiên.

Gia Mộc quỳ một chân xuống: “Khải Hân, vậy cháu cho rằng bố cháu làm đúng à?”.

Khải Hân suy nghĩ một chút: “Các bạn lớp cháu nói bố mẹ cháu đều là người điên, cháu cũng là người điên”.

Gia Mộc ôm cô bé: “Không, Khải Hân không phải người điên, Khải Hân là một em bé ngoan. Khải Hân này, cháu vào xem mẹ cháu đi, ôm mẹ cháu một cái được không?”.

Khải Hân gật đầu, tránh những mảnh vỡ đi vào trong bếp rồi ngồi xuống: “Mẹ có đau không?”.

Trần Thục Lương cảm thấy như bầu trời đã sập xuống trên đầu mình. Lần này chồng cô ta thật sự không cần cô ta nữa, ngay cả quần áo để ở nhà cũng mang đi hết. Trước đây bất kể thế nào chồng cô ta cũng không rời khỏi cô ta là vì hần không có tiền, khi hần tiêu hết tiền mang theo, những người phụ nữ đó sẽ không chịu đựng hần như cô ta, vì vậy hần lại phải về. Nhưng lần này chồng cô ta phát tài rồi, muốn tìm phụ nữ thế nào cũng được, thật sự sẽ không cần cô ta nữa.

Cô ta ngừng đầu lau nước mắt, ôm con gái bật khóc: “Khải Hân không có bố nữa rồi”.

Về mặt Khải Hân lại bình thản quá mức, cô bé đã nghe những lời này quá nhiều lần rồi, lúc nhỏ cô bé còn cùng khóc với mẹ, bây giờ không còn cảm giác gì nữa.

Lúc này Lâm Gia Mộc cũng đi qua đồng đỗ nát vào đến nơi: “Chị Trần... Chị có cần đến bệnh viện không?”. Trần Thục Lương bị đánh rất thảm, gương mặt đã biến dạng sau khi ăn không biết bao nhiêu cái tát, cánh tay đầy vết thương, nổi bật nhất là vết ngón tay màu đỏ hần trên cổ, hình như hần định bóp chết cô ta thật.

Nhìn thấy Lâm Gia Mộc, Trần Thục Lương đột nhiên nổi giận. Cuộc sống của cô ta vốn yên ổn, cho đến khi Lâm Gia Mộc xuất hiện: “Là cô! Cô còn mặt mũi đến đây à? Nếu không phải chồng cô dẫn chồng tôi đi kiếm những đồng tiền bẩn thỉu đó...”.

“Chị Trần, nói chuyện phải có lương tâm, chồng tôi chỉ đường phát tài cho chồng chị, đó cũng là vì nể tình tôi với chị...”.

Trần Thục Lương lau nước mắt: “Nếu cô thật sự coi trọng tình cảm giữa tôi và cô thì nói với Trịnh Đặc bảo ông chủ đuổi anh ấy đi... Anh ấy không kiếm được tiền tôi vẫn nuôi được anh ấy!”.

“Sao chị lại nói thế? Trịnh Đặc cũng làm thuê cho người ta... Thế này nhé, tôi hỏi Trịnh Đặc xem lần này bọn họ chơi ở đâu, tôi với chị đi tìm chồng chị. Anh chị là vợ chồng, con gái cũng ngoan như vậy, sao có thể nói chia tay là chia tay ngay được”.

Trần Thục Lương gật đầu, đỡ con gái đứng dậy, vừa khóc thút thút vừa loạng choạng đi ra ngoài, việc đầu tiên vẫn là đóng cửa chống trộm lại để hàng xóm đi qua khỏi nhìn thấy. Kỳ thực những hàng xóm cũ ở khu Vinh Quang tái định cư ở đây đã chán xem các tiết mục của nhà họ từ lâu rồi, đánh nhau như vậy cũng không có ai đến xem tình hình thế nào.

Địa điểm tổ chức đánh bạc lần này hơi đặc biệt, không phải khách sạn năm sao như bình thường mà là một khu nghỉ mát nhà nông ở ngoại ô. Ý tưởng đến khu ngoại ô là của Lục Thiên Phóng, đánh bạc ở khách sạn năm sao mãi cũng chán, bây giờ ở nông thôn đang là thời gian vào mùa thu hoạch trái cây, một đám người thuê trọn một khu, ăn ở chơi bởi thoải mái, lúc không có việc gì còn có thể câu cá hái quả. Dạo này Lại Trung Sơn cũng nghe khách hàng phàn nàn chơi ở khách sạn mãi cũng không còn thú vị nên đồng ý, có điều địa điểm cuối cùng lại không phải khu Lục Thiên Phóng đề cử mà là một nơi khác cách đó khoảng ba, bốn cây số, điều kiện tốt hơn một chút so với khu Lục Thiên Phóng giới thiệu.

Nơi này có đủ vườn cây ăn quả, vườn rau, áo cá, gà chạy bộ, điều kiện ăn ở cũng rất tốt. Bấy căn nhà liền nhau đều dọn dẹp sạch sẽ, để đáp ứng nhu cầu của khách thành phố, ở đây còn có nhà tắm và bồn cầu tự hoại. Riêng ao cá đã rộng hơn hai mẫu, thả toàn cá chép và cá diếc. Lại Trung Sơn đã thỏa thuận trước với chủ nhân khu này không được cho cá ăn no quá, khách chơi câu được bao nhiêu hần sẽ trả tiền đủ bấy nhiêu, chủ nhân cũng rất vui vẻ nhận lời. Cả đám khách chơi đều ở trong thành phố ngọt ngào, giờ đến nông thôn chơi rất vui vẻ. Lục Thiên Phóng là người chơi hăng nhất, ngay cả bài bạc cũng không tham dự.

Trịnh Đặc đứng bên cửa sổ nhìn hần chơi với con chó cỏ(1) của chủ nhà, tay lạng lẽ sờ điện thoại di động, hôm nay chính là ngày cất lưới.

Hôm nay khách hàng Trương Hoàn Lượng dẫn tới là nhiều nhất, hơn nữa đều là khách sộp. Ông chủ Cường ca chơi một lần là nghiện luôn nên lại dẫn tới bảy, tám khách chơi lớn nữa, trong đó có mấy người nói chuyện mang khẩu âm vùng Đông Bắc, trên cổ đeo dây chuyền vàng, tóc cạo nhẵn thín, ăn to nói lớn, trên người ít nhất cũng có bảy, tám hình xăm, vừa gặp Lại Trung Sơn đã nói chuyện rất hợp cạ, nghe qua nội dung cũng biết bọn họ đều là dân anh chị.

Nhìn những người này, vốn Trương Hoàn Lượng cũng hơi sợ, nhưng nghĩ đến phần trăm hoa hồng lại thấy

yên tâm. Nhìn thấy Trịnh Đạc đứng bên cạnh, hắn đi tới đưa một điều thuốc cho Trịnh Đạc: “Ông em, sao không thấy ông em dẫn khách tới?”.

“Tôi?”. Trịnh Đạc nhú mày: “Không nói chuyện này nữa, tôi bị bạn tôi lừa rồi”.

“Sao lại thế?”. Thực ra Trương Hoàn Lượng đã biết rất nhiều thông tin từ miệng Tiểu Phương. Trước đây Tiểu Phương cũng cho rằng Lục Thiên Phóng là ông chủ, sau đó mới biết Lại Trung Sơn mới là ông chủ thật sự, Lục Thiên Phóng chỉ là biển hiệu, Trịnh Đạc thì đứng về phe Lục Thiên Phóng.

“Tôi tưởng việc làm ăn này là của bạn tôi nên mới bằng lòng giúp đỡ, kết quả lại không phải như vậy. Tôi đã gặp Lại Trung Sơn mấy lần, trước bạn tôi bảo tôi đến đây làm đội trưởng đội bảo vệ, thế mà bây giờ chỉ làm một bảo vệ thông thường. Lại Trung Sơn rất chú trọng nguyên tắc, nhân viên bảo vệ không được đưa khách đến”.

“Không phải anh chê chứ, nhưng làm đàn ông thì phải quyết đoán, nếu làm bảo vệ không kiếm được tiền thì chú nghĩ luôn cho xong. Trong tay anh còn có mấy khách hàng, chia cho chú một vài mối là đủ cho chú ăn ngon mặc đẹp rồi”.

Trịnh Đạc lắc đầu: “Thôi... một. hai tháng nữa tôi và bạn tôi sẽ xin nghỉ, tìm việc khác làm cho thoải mái”.

Hai người đang trò chuyện, đột nhiên bên ngoài có tiếng cho sửa. Con chó cỏ vừa chơi với Lục Thiên Phóng đột nhiên dựng tai lao thẳng ra cổng sửa ầm ỉ.

Ngoài cánh cổng đóng chặt, một người phụ nữ đầu tóc gọn gàng, trên mặt chỗ xanh chỗ tím đang điên cuồng vừa đập cửa vừa kêu gào. Một lát sau chủ nhà đi vào gọi: “Ai là Trương Hoàn Lượng? Ai là Tiểu Phương? Có vợ đến tìm”.

Mặt Trương Hoàn Lượng lập tức đỏ tía, hắn chửi thề một câu: “Xin lỗi, xin lỗi, vợ tôi thần kinh không bình thường lắm...”.

Lại Trung Sơn lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, nếu không phải vì Trương Hoàn Lượng đã dẫn đến không ít khách hàng lớn thì hắn đã gọi bảo vệ tổng cổ Trương Hoàn Lượng ra ngoài: “Anh Trương, anh ra xem thế nào đi. Anh cũng biết nguyên tắc của chúng ta, ở đây không được đưa người nhà đến”.

“Vâng, vâng! Tôi ra bảo nó về ngay”.

Trương Hoàn Lượng cúi đầu khom lưng xin lỗi, lau mồ hôi trên trán rồi chạy ra cổng. Vừa mở khóa cổng ra, hắn đã giáng cho Trần Thực Lương một cái bạt tai: “Con mắt dạy này, tự dưng nổi điên cái gì?”.

“Hoàn Lượng... Em sai rồi, tại em không tốt, em không nên nổi điên. Anh tha cho em, chúng ta về nhà đi...”.

“Cút cút cút! Cút ngay cho tao. Tao còn chưa bắt đầu chơi mà mày đã đưa đám rồi!”.

“Nhưng anh không chơi mà!”.

“Bây giờ có tiền rồi sao lại không chơi? Cút ngay! Con ở nhà một mình à? Nó mới ra viện được mấy ngày, có người mẹ nào như mày không? Đến con mình cũng bỏ mặc...”.

“Hoàn Lượng...”.

“Cút đi! Tao còn nhìn thấy mày nữa là tao đánh chết mày!”.

“Hoàn Lượng, anh về nhà đi. Em xin anh, về nhà đi”. Trần Thực Lương vừa nói vừa quỳ xuống ôm chặt bắp đùi Trương Hoàn Lượng không buông ra: “Hoàn Lượng, anh về nhà đi...”.

Trương Hoàn Lượng giơ chân đá cô ta một đá, Trần Thực Lương lăn mấy vòng rồi lại bò lên ôm chân Trương Hoàn Lượng: “Anh về nhà đi, phụ nữ bên ngoài đều là hồ ly tinh, đều vì tiền của anh cả. Con bé Tiểu Phương kia chính là tiểu yêu tinh...”.

“Ồ, cái bà thím này, nói chuyện phải giữ mồm giữ miệng chứ. Ai là tiểu yêu tinh? Hôn nhân thì cần phải có tình yêu, bà không giữ được chồng lại đi mắng người khác là tiểu yêu tinh, tưởng hay lắm hả?”. Tiểu Phương đang đứng xem trò vui bên cạnh, nghe thấy Trần Thực Lương mắng mình, cô ta mới lên tiếng đáp trả.

Trần Thực Lương trợn mắt nhìn cô ta, hai mắt đầy tơ máu, ánh mắt như chuẩn bị lao đến xé nát Tiểu Phương ra.

“Ông xã...”. Tiểu Phương nũng nịu kêu lên rồi tránh ra phía sau Trương Hoàn Lượng: “Em sợ...”.

Tiểu Phương trẻ trung xinh đẹp kiều diễm, mặt mày Trần Thực Lương trên mặt toàn là vết bầm sao có thể sánh nổi? Trương Hoàn Lượng gần như lập tức đưa ra lựa chọn: “Cút! Mày cút ngay! Đây là nơi để mày quấy rối à? Bảo vệ! Đuổi nó ra ngoài!”.

Đám bảo vệ đang đứng gần đó xem trò vui, thấy Trương Hoàn Lượng dám ra lệnh ỳnh, cả bọn không nhin được bật cười. Lại Trung Sơn nhìn cảnh này cũng ngứa mắt, mặc dù khu nghỉ dưỡng này cách khu vực nông thôn thật sự cũng khá xa, nhưng động tĩnh lớn như vậy thì lát nữa cũng có thể có người đến xem: “Chúng mày còn ngăn ra đấy làm gì?”.

Trịnh Đặc đột nhiên mở miệng: “Ông chủ Lại, tôi biết người phụ nữ này, để tôi dẫn cô ta đi”.

“Được, được, anh dẫn cô ta đi mau đi”. Lại Trung Sơn phát phát tay, tiện tay móc mười mấy tờ một trăm tệ trong túi ra: “Đưa cô ta đến bệnh viện khám luôn”.

“Vâng”. Trịnh Đặc nhận tiền, kéo Trần Thực Lương đang ôm chặt bắp đùi Trương Hoàn Lượng lên: “Chị Trần, chị đi về cùng tôi. Tối nay tôi nhất định sẽ đưa anh Trương về nhà, được không?”.

Anh ta vừa kéo, Trần Thực Lương đã có cảm giác như tay mình bị kẹp bằng kim sắt, hoàn toàn không thể kháng cự: “Thật không?”.

“Tôi lừa chị làm gì?”.

Trần Thực Lương nhìn chồng đang ôm người phụ nữ trẻ tuổi, cuối cùng gật đầu. Cô ta cũng biết có lúc không ngại tạm thời thua thiệt, làm to chuyện ở đây thì cô ta không có một chút cơ hội thắng nào.

Trịnh Đặc lại nhìn Lục Thiên Phóng: “Thiên Phóng, đi với anh không?”.

Lục Thiên Phóng biết Trịnh Đặc ám chỉ chuẩn bị thu lưới nên gật đầu: “Ở đây chán chết đi được. Khu lần trước em giới thiệu có suối nước nóng... Ở đây chỉ có chó cỏ, đi thôi!”. Hắn phủi bụi dính trên người khi đùa nghịch với con chó cỏ hồi nãy rồi đi theo Trịnh Đặc.

Lại Trung Sơn phẩy tay, đám khách chơi bạc đang đứng xem lập tức đi vào trong, một chiếc khóa to nặng nề khóa chặt hai cánh cổng lại.

Trịnh Đặc lái xe chậm rãi trên con đường cái ngoại ô. Trần Thực Lương ngồi trên ghế sau vẫn khóc thút thít. Lục Thiên Phóng ngồi trên ghế lái phụ đeo tai nghe chơi game. Xe chạy qua cầu, thấy mười mấy chiếc xe địa hình màu đen và một chiếc xe hai mươi tư chỗ đang đỗ xăng ở một cây xăng bên đường. Nhìn thấy chiếc xe của họ chạy qua, cảnh sát Lưu ném chai nước đang cầm trong tay lên xe: “Đi thôi các anh em!”.

Chú thích:

(1) Chó cỏ: giống chó nội, thuần chủng của Trung Quốc.

33. Q.3 - Chương 8: Sau Đó

Typet: Hoàng Dung

‘Trích lời Gia Mộc: Không phải người đáng thương nào cũng đáng được thương’.

“Nhận được tin báo của nhân dân, cảnh sát thành phố A đã phá một vụ án tổ chức đánh bạc lớn nhất từ trước tới nay. Thủ phạm chính Lại Trung Sơn và hơn ba mươi người sa lưới, tiền đánh bạc thu được là hơn bảy triệu nhân dân tệ...”.

Biên tập viên trên ti vi đưa tin với vẻ mặt bình thản, hình ảnh trên màn hình là cảnh sát đang kiểm kê đồ nghề đánh bạc và tài sản tại một khu nghỉ dưỡng ở nông thôn, ống kính lướt qua mấy thủ phạm chính. Khải Hân đang vừa xem ti vi vừa làm bài tập, nhìn thấy hình ảnh trên ti vi, cô bé đặt bút xuống nhảy dựng lên: “Mẹ, mẹ xem bố lên ti vi kìa!”.

Trần Thục Lương đang quỳ xuống lau nhà, cô ta thật sự tin rằng Trịnh Đặc sẽ đưa chồng mình về, lời con gái nói làm cô ta giật bắn đứng lên chạy vào phòng khách. Ông kính đã lia qua, chỉ thấy ba mươi mấy người bị đưa lên xe cảnh sát, nhưng địa điểm này rõ ràng chính là... “Ờ... ơ...”.

Điện thoại bàn đổ chuông, Trần Thục Lương giật mình chạy đến nghe máy: “A lô...”.

“Xin hỏi chị có phải người nhà của Trương Hoàn Lượng không?”. Giọng nói trong điện thoại rất bình tĩnh và quan cách.

“Vâng, đúng rồi”.

“Trương Hoàn Lượng bị tình nghi đánh bạc, chúng tôi muốn gặp chị để tìm hiểu một số thông tin. Chính giờ sáng ngày mai chị có thể đến đội hình sự phòng cảnh sát thành phố không?”.

“Có thể, có thể... Đồng chí cảnh sát, tôi có thể gặp chồng tôi không?”.

“Vụ án đang trong giai đoạn điều tra, không được phép thăm hỏi”. Cảnh sát nói xong gác điện thoại luôn.

Lúc này chuông cửa vang lên, Trần Thục Lương lấy lại tinh thần đi ra mở cửa. Ngoài cửa là Lâm Gia Mộc, cô hỏi: “Chị Trần, chị có xem thời sự không?”.

Trần Thục Lương gật đầu.

“Tôi đã bảo Trịnh Đặc nhà tôi đi rồi. Tôi thu dọn đồ đạc xong cũng trả phòng đi luôn... Chị Trần, chị...”.

Trần Thục Lương bật khóc: “Không được, hai người không thể đi được, chính hai người đã kéo Hoàn Lượng nhà tôi xuống nước...”.

“Chị Trần, chị đừng nói lung tung, chúng tôi kéo hẩn nước xuống nước bao giờ? Chúng tôi có lòng muốn giúp đỡ gia đình chị thôi”.

“Không được, tôi phải đến đồn cảnh sát tố cáo hai người...”. Trần Thục Lương giật chặt áo Lâm Gia Mộc.

“Nếu chị không tố cáo chúng tôi thì tội của anh Trương còn có thể nhẹ một chút, dù sao cảnh sát cũng chỉ bắt được anh ta lần này, tội danh chỉ là đánh bạc thông thường, giam vài ngày, phạt ít tiền là xong. Nếu chị tố cáo chúng tôi thì chúng tôi sẽ khai hết. Trịnh Đặc nhà tôi chỉ làm bảo vệ, còn không được tính là tông phạm, nhưng anh Trương nhà chị đã tự mình giới thiệu hơn hai mươi người đến đánh bạc, nhận phần trăm mấy trăm ngàn...”.

Trần Thục Lương vốn dĩ không hiểu luật, nghe Lâm Gia Mộc nói vậy, cô ota ngăn người ra: “Sao cô có thể nói như vậy...”.

“Tôi nói thật, tôi nghe nói em ruột chị rất có thể lực, chị tìm cô ấy xem, nói không chừng có thể kéo anh Trương ra. Nếu chị còn càn quấy như vậy, bây giờ đang siết chặt bài bạc, anh Trương sẽ phải ngồi tù tám năm mười năm, tôi xem xem chị làm thế nào”. Nói xong Lâm Gia Mộc quay người bỏ đi.

Trịnh Đặc đang đợi cô dưới lầu. Đối với họ, vụ này tính ra thì thu nhập thấp lại tốn quá nhiều thời gian, hai người đều sốt ruột muốn rời khỏi đây: “Xong rồi chứ?”.

“Ồ, chắc chắn chị ta sẽ liên lạc với Điền Cầm Cầm, đến lúc đó, vì chồng mình, chị ta sẽ hy sinh hết cả”.

“Trương Hoàn Lượng cũng là một nhân tài, vốn anh chỉ định để hẩn bóc lột mấy năm vì tội đánh bạc, vậy mà hẩn lại tự mình tìm phiền phức. Anh đã dặn cảnh sát Lưu tiết lộ cho Lại Trung Sơn và tên Cường ca kia là vợ Trương Hoàn Lượng tức giận báo cảnh sát vì chồng mình cặp bồ ở sòng bạc... Lại Trung Sơn vào tù nhưng hẩn còn có người ở bên ngoài, chưa nói đến Cường ca và những con bạc lăm tiền khác. Đừng nói là thành phố A, cho dù toàn tỉnh này cũng không còn nơi nào cho Trương Hoàn Lượng dung thân nữa”.

“Hơn nữa ai cũng sẽ cho rằng Trương Hoàn Lượng khai hết đám người này ra mới có thể được khoan hồng”. Lâm Gia Mộc cười nói. Điền Cầm Cầm vô cùng hận Trương Hoàn Lượng, một cơ hội chôn Trương Hoàn Lượng tốt như vậy, Điền Cầm Cầm sao có thể bỏ qua được? Cũng chỉ có Trần Thục Lương mới ngây thơ cho rằng nhờ người xin giảm án là chuyện tốt.

Nửa năm sau.

Trần Thục Lương nhét những đồng tiền cuối cùng vào túi xách, nhìn con gái đang ngủ say trên giường, để lại một tờ giấy rồi ra đi không quay đầu lại. Hôm nay Trương Hoàn Lượng ra tù, hôm qua hắn đã gọi điện thoại bảo cô ta đến đón hắn. Mặc dù bị mẹ và em gái ép phải ly hôn hắn nhưng Trần Thục Lương vẫn lên đến thăm hỏi hắn. Trương Hoàn Lượng khóc nức nở trong điện thoại, nói mình đã hồi tâm chuyển ý, trên thế giới này chỉ có hai mẹ con cô ta tốt với hắn, chỉ có Trần Thục Lương mới yêu hắn thật lòng...

“Mẹ!”. Khải Hân ngồi dậy nhìn bóng lưng mẹ đeo ba lô: “Mẹ đi đâu đấy?”.

Trần Thục Lương quay lại, cười hơi lúng túng, nói: “Mẹ đi đón bố...”.

“Mẹ, không phải bà ngoại nói nếu mẹ lại đi gặp bố thì bà sẽ không quan tâm đến mẹ nữa à?”.

“Mẹ không cần bà ta quan tâm”. Khi cô ta còn nhỏ, mẹ đã bỏ rơi cô ta, bây giờ cả ngày lại quan tâm này nọ làm gì, còn bắt cô ta và Khải Hân đi gặp bác sĩ tâm lý nữa. Trần Thục Lương cảm thấy người có bệnh chính là bà mẹ họ Điền của mình: “Khải Hân ngoan, mẹ đi đón bố con rồi sẽ về đón con”.

Khải Hân chớp mắt nhìn mẹ: “Mẹ, con muốn ở với bà ngoại, con không cần bố nữa”. Bây giờ thỉnh thoảng Khải Hân vẫn đau đầu. Bác sĩ nói là vết thương của cô bé đã khỏi hẳn, đau đầu chính là một vết thương tâm lý. Cô bé không hiểu vết thương tâm lý là gì mà chỉ biết nửa năm ở với bà ngoại này là nửa năm sung sướng nhất của mình, mỗi ngày có thể vui vẻ đi học, không cần lo lắng bị đánh chửi, cho dù ở nhà cũng có thể ca hát nhảy múa.

“Con nói gì?”.

“Bà ngoại!”. Khải Hân gọi to, bà Điền từ phòng ngủ đi ra. Mỗi lần nhìn thấy con gái lớn cũng giống như bà nhìn thấy những sai lầm mình đã mắc phải nhiều năm nay. Giá như bà có thể đưa cả hai đứa con gái đi, giá như bà đủ quan tâm đến đứa lớn: “Thục Lương...”.

Trần Thục Lương lạnh lùng nhìn mẹ: “Tôi phải đi đón Hoàn Lượng”.

Bà Điền ôm Khải Hân vừa chạy tới: “Con đi đi, Khải Hân ở lại. Con phải nhớ kỹ, nơi này luôn là nhà của con...”.

Trần Thục Lương nhìn con gái lưu luyến: “Khải Hân là con gái tôi...”.

“Con nhẫn tâm mang nó đi để nó chịu khổ cùng con sao? Căn hộ ở Vinh Quang đã bán để nộp tiền phạt, con cũng không có việc làm nữa, con với nó đưa Khải Hân đi thì sống bằng cái gì?”.

“Tôi...”.

“Con cứ yên tâm, Khải Hân ở với mẹ, chỉ cần mẹ có một miếng cơm thì nó sẽ không bị đói. Chờ tình hình của con đỡ hơn rồi nói tiếp”.

Trần Thục Lương cắn răng không dám nhìn con gái, nửa năm qua, con gái càng ngày càng xa lánh cô ta: “Được”.

Cô ta đeo ba lô, xoay người đi xuống lầu.

Bà Điền ôm Khải Hân, nhìn bóng lưng cô ta, hai hàng nước mắt chảy dài trên má...

“Bà ngoại, mẹ cháu có về không?”.

“Có chứ, nhất định mẹ cháu sẽ về”. Bà Điền đáp.

“Sau đó thế nào?”. Lâm Gia Mộc hỏi Điền Cầm Cầm.

“Nghe nói chị ấy và Trương Hoàn Lượng bắt xe lửa đến Tân Cương, nói rằng ở đó có cơ hội việc làm”. Điền Cầm Cầm nói: “Khi còn bé... chị ấy không như thế”.

“Con người ai cũng sẽ thay đổi”. Lâm Gia Mộc nói: “Còn bạn thì sao? Chồng bạn thật sự đồng ý không cần sinh con à?”.

“Anh ấy có một đứa con hiện đang ở với vợ trước, mà tớ cũng có con rồi. Cả hai vợ chồng đều đã có con, cần nhiều con hơn nữa làm gì?”. Điền Cầm Cầm nhún vai: “Bây giờ tớ chủ yếu vẫn tập trung vào sự nghiệp,

còn gia đình, tổ tốt, con trai tổ tốt, mẹ tổ tốt, bây giờ có thêm Khải Hân tốt nữa, tất cả đều tốt. Trần Thục Lương không bình thường, thực ra tổ cũng không bình thường, may là Khải Hân còn có cơ hội”.

“Ai biết sau khi bọn nhỏ lớn lên thì thế giới sẽ như thế nào. Khi còn bé chúng ta có biết mình sẽ trở thành người như thế này đâu”.

“Cũng đúng...”. Điền Cầm Cầm mỉm cười. Lúc cười, nhìn cô rất khác Trần Thục Lương.

‘Lời tác giả: Thường xuyên thấy có người viết chuyện của chính mình trên mạng, bị cộng đồng mạng chê trách là nhu nhược. Trong hiện thực cũng thường xuyên có phụ nữ bị bạo hành, khi người qua đường hoặc cảnh sát can thiệp, người vợ lại lao đến đánh cảnh sát, bảo vệ người chồng suốt ngày hành hạ mình. Trước đây tôi thường cho rằng những phụ nữ như vậy là người mắc chứng tự ngược, tự hành hạ mình. Sau đó đọc một số sách tâm lý học, biết thêm một chút kiến thức mới hiểu, một người từ nhỏ đã cho rằng bạo lực là sự tồn tại đương nhiên trong gia đình, phụ nữ bẩm sinh thấp hơn đàn ông một cái đầu, ly hôn đồng nghĩa với tận thế, lại ngày này qua tháng khác bị bạo hành, bị tẩy não rằng mình không đáng một xu, thì sẽ cực kỳ, cực kỳ khó trở nên kiên cường trong một thời gian ngắn’.

34. Q.4 - Chương 1: Người Giàu Ủy Thác

‘Trích lời Gia Mộc: Thứ gọi là tiền bạc, ít thì không được, nhiều lại thành họa, giết người không thấy máu’.

Vương An Ni nổi giận đùng đùng bước xuống xe, vung mạnh chiếc túi xách Chanel lên như sắp tuột khỏi tay. Vừa bước vào thẩm mỹ viện của Trương Kỳ, Vương An Ni đã quát to: “Gọi bà chủ của các cô ra đây”.

Lúc này đang là giờ ăn trưa, Trương Kỳ mới làm xong ột khách hàng hẹn trước, giờ đang ở phía sau ăn súp cay. Nghe thấy tiếng quát đột ngột, chiếc áo sơ mi trắng mới mua lập tức bị dây máy vết dầu mỡ.

“Ôi chào, Vương đại tiểu thư, có chuyện gì thế? Tiểu thư đã ăn cơm chưa?”. Trương Kỳ đặt bát súp cay xuống đi ra xem. Thấy không phải người lạ mà là khách ruột Vương An Ni thường xuyên đến đây bốn, năm năm nay, Trương Kỳ lập tức cười.

Về mặt giận dữ trên mặt Vương An Ni vẫn không hề giảm bớt: “Cô còn cười được à? Cô xem tay tôi đây này!”. Vương An Ni giơ bàn tay với những móng tay đính kim cương kiểu Hàn Quốc ra: “Nổi mẩn hết lên rồi!”.

Trương Kỳ nhìn xung quanh, toàn là khách hàng. Vương đại tiểu thư kêu ca cũng không sao, nhưng vừa nghe thấy chuyện này, về mặt mấy khách hàng đang làm móng tay đã thay đổi, một khách hàng đang ngồi cắt tóc cũng đứng ngồi không yên.

“Để tôi xem xem. Loại sơn móng tay này chính tôi cũng đang dùng, mấy nhân viên ở chỗ tôi cũng dùng loại này cả mà đâu có ai bị dị ứng”. Cô ta vừa nói vừa kéo Vương An Ni vào phòng giám đốc của mình và nói nhỏ: “Đại tiểu thư của tôi, cô muốn phá tôi hay sao? Tôi làm ăn cũng vất vả lắm...”.

Vương An Ni đỏ mặt. Cô ta thường xuyên làm tóc và móng tay ở chỗ Trương Kỳ nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy. Mấy hôm nay trong nhà đang có chút việc, tay cô ta lại nổi mẩn mà không biết vì sao, da dễ cũng xấu đi. Càng nghĩ càng giận, tâm tình tồi tệ nên cô ta mới đến đây gây chuyện, bây giờ hả giận rồi nghĩ lại cũng cảm thấy hơi xấu hổ: “Cô xem tay tôi này”.

Cô ta ngồi xuống đưa hai tay cho Trương Kỳ xem. Không những trên tay cô ta nổi nhiều nốt giống như mụn nước mà ngay cả lớp sừng cũng có vẻ dày hơn. Thục Lương vốn cho là dị ứng, nhưng sau khi lật qua lật lại xem kỹ lại thở phào nhẹ nhõm: “Đại tiểu thư của tôi ơi, tôi chỉ làm móng tay cho cô, hoàn toàn không chăm sóc da cũng như làm đẹp da tay. Cô xem xem những thứ trên tay cô lan đến tận đâu này, mỹ phẩm chăm sóc móng tay làm sao đây đến tận đây được?”.

“Chẳng lẽ là mỹ phẩm của tôi có vấn đề? Từ trước đến nay trên mặt và trên người tôi chưa bao giờ mọc những thứ linh tinh này... Người ta còn bảo da tôi ngày càng đen nữa”.

Trương Kỳ cũng thấy vô cùng khó hiểu: “Cô nên đến bệnh viện khám đi, tôi thấy triệu chứng này của cô không ổn lắm”.

Vương An Ni gật đầu.

Trịnh Đặc vừa dừng xe, Lâm Gia Mộc đã nhảy xuống: “Em với anh cá xem lần này Arsenal có mua cầu thủ hay không nhé, anh có dám cá không?”.

“Không chơi”. Là một fan của “pháo thủ” (1), Trịnh Đặc cũng phải có lòng tự trọng, anh ta đã thua liền mấy năm rồi: “Bảy mươi triệu cứ để đẩy gửi ngân hàng ăn lãi, em không thích thì cứ cần anh đi”.

“Ha ha ha ha...”. Lâm Gia Mộc cười ha ha đi vào thang máy. Hai người tán gẫu trên giời dưới bể một hồi, đến lúc cửa thang máy mở ra, cả hai đều hơi sững sờ.

“Cảnh sát Lưu?”. Trịnh Đặc nghi hoặc nhìn cảnh sát Lưu và người phụ nữ mặc váy liền đeo kính đen rất xinh đẹp phía sau anh ta.

“Vương An Ni”. Cảnh sát Lưu chỉ người phụ nữ phía sau mình: “Chúng tôi đợi hai người nửa tiếng rồi”.

“Đi vào rồi nói chuyện”. Lâm Gia Mộc lấy chìa khóa mở cửa.

“Sao anh không gọi điện thoại cho em?”. Trịnh Đặc thắc mắc.

“Tôi gửi tin nhắn và nhắn cả trên weibo cho cậu rồi”. Cảnh sát Lưu đi vào trước, chỉ sofa và nói với Vương An Ni phía sau: “Cô ngồi xuống đi. Trịnh Đặc, lấy cho cô ấy cốc nước”.

Trịnh Đặc càng nghi hoặc hơn. Nhân lúc đi lấy nước, anh ta xem điện thoại di động, quả thật có tin nhắn chưa đọc của cảnh sát Lưu, nhưng nội dung cũng chỉ là hỏi anh ta đang ở đâu.

Vương An Ni từ chối cốc nước Trịnh Đặc đưa: “Cảm ơn, tôi chỉ uống nước đóng chai”.

Trịnh Đặc thầm nghĩ người phụ nữ này thật khó chiều, có điều xem chiếc váy Chanel vừa ra mùa này trên người, đôi giày Prada dưới chân và chiếc túi xách LV trên tay cô ta thì nhất định cũng là người giàu có, hình như... Đột nhiên Trịnh Đặc nhớ ra điều gì đó: “Vương Mẫn... Có phải cô tên Vương Mẫn không?”.

Vương An Ni nhú mày: “Trước khi lên cấp hai tôi tên là Vương Mẫn, sau đó vì trùng tên quá nhiều nên đã đổi tên khác”.

Cứ như thể An Ni là một cái tên rất cao quý không bằng, Gia Mộc thầm nghĩ trong lòng. Có điều cái tên Vương Mẫn này cũng khiến cô nhớ tới không ít chuyện, thầm nghĩ không hiểu bà cô này đến đây làm gì.

“Ờ”. Trịnh Đặc gật đầu, khi đưa cho An Ni chai nước lọc, trong lòng anh ta cũng thoải mái hơn một chút.

Cảnh sát Lưu nhận ra Trịnh Đặc đã nhớ đến rất nhiều chuyện, dù da mặt tôi luyện rất dày nhưng anh ta vẫn đỏ mặt: “An Ni, đây chính là Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc mà tôi đã nói với cô”.

Vương An Ni mở nắp chai nước, uống một ngụm, gật đầu: “Vụ này một mình anh không làm được à?”.

Cảnh sát Lưu thở dài: “Tôi đã nói với cô rồi, vụ này tôi làm cũng được, nhưng khi làm án tôi sẽ phải lập án, lập án thì phải đi điều tra theo đúng quy trình. Nếu như không thể nhanh chóng tìm ra thủ phạm, hung thủ nghe thấy phong thanh rồi chó cùng rứt giậu quay sang hại cô thì sao đó dù tôi có xử bắn hẳn ta cũng có tác dụng gì? Chuyện của cô cơ bản vẫn là chuyện gia đình, Gia Mộc và Trịnh Đặc chính là chuyện gia về mặt này”.

Vương An Ni thở dài: “Được rồi”.

Sau đó Gia Mộc và Trịnh Đặc được nghe một câu chuyện khoa trương mà cũng rất quen thuộc của một gia đình giàu có. Bố Vương An Ni là Vương Hữu Tài vốn chỉ là một người đi mua phế liệu khắp hang cùng ngõ hẻm. Nhờ chăm chỉ làm ăn, hai vợ chồng mở được một cơ sở thu mua phế liệu. Sau đó dần dần lại chuyển sang mua bán linh kiện xe hơi cũ, đồ gia dụng cũ, đồ điện tử cũ, nhưng năm tám mươi, chín mươi đã trở thành một ông vua phế liệu nổi tiếng. Sau đó để vứt bỏ cái danh hiệu vua phế liệu này, ông ta mở một xưởng sửa chữa xe hơi, mở cửa hàng đồ điện gia dụng. Đến bây giờ ông ta đã phát triển việc làm ăn sang mấy lĩnh vực khác nhau. Ban đầu vì tư tưởng tiểu nông, Vương Hữu Tài có tiền dư thừa là lại tìm mua nhà mua đất, sau đó bắt đầu học người ta đầu tư vào bất động sản. Cùng với sự phát triển của thành phố A, Vương Hữu Tài đã trở thành một người cực kỳ giàu có một cách rất nhẹ nhàng.

Vương An Ni chính là con gái đầu của vua phế liệu, nói chính xác thì là con một của vợ chồng vua phế liệu. Sau khi có tiền, vua phế liệu Vương Hữu Tài bắt đầu chơi bời, nhưng vợ ông ta lại không hề đơn giản. Bà ta và vua phế liệu tay trắng lập nghiệp, cùng đạp xe ba bánh thu mua đồng nát với chồng, mở cơ sở thu mua phế liệu chính là chủ ý của bà ta, tài sản của vua phế liệu cũng bị bà ta nắm giữ trong tay. Một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy sao cam lòng chấp nhận để chồng ăn chơi trác táng? Bà ta dứt khoát ly hôn và giành được rất nhiều tài sản giá trị. Nếu Vương Hữu Tài không thỏa thuận giữ một phần ba tài sản làm của hồi môn cho con gái sau này thì bây giờ tỷ phú lớn nhất thành phố A đã không phải vua phế liệu Vương Hữu Tài mà là hoàng hậu phế liệu Hoàng Thúy Hoa.

Sau khi ly hôn vợ trước, vua phế liệu nhanh chóng cưới thư ký của mình lúc đó là Tiêu Vũ, ngay năm sau đã có một đứa con trai, Vương An Ni cũng từ con gái độc nhất biến thành trưởng nữ.

Tính cách Vương An Ni giống mẹ, từ nhỏ đã mạnh mẽ nhanh nhẹn. Cô ta lại được giáo dục đảng hoàng nên càng trở nên lợi hại, mọi người đều gọi cô ta là hoa hồng có gai. Cô ta không thấy hứng thú với việc làm ăn của gia đình, sau khi lấy chồng, Vương An Ni giao hết việc làm ăn cho chồng, còn mình thì ngày ngày đi mua sắm, đi chơi bãi, nuôi chó cảnh, chơi chán trong nước thì bay khắp Hồng Kông, Macao, châu Âu, quần áo, túi xách, trang sức các loại mua về chất đầy phòng chứa quần áo.

Cho dù đã có em trai nhưng cô ta cũng không hề có cảm giác bị đe dọa. Em trai cô ta nhỏ hơn cô ta hai mươi sáu tuổi, bây giờ mới học mẫu giáo nhỡ, cho dù lớn lên không ăn chơi sa đọa thì đến lúc đó có thể tranh chấp tài sản với cô ta cũng đã quá muộn. Cô ta không lo làm ăn nhưng chồng cô ta rất lợi hại, hiện nay đã khổng chế hơn nửa việc làm ăn của nhà họ Vương.

“Lần trước bố tôi đột quy, sau khi phẫu thuật bị liệt nửa người, giờ đang ở nhà làm vật lý trị liệu. Trước đây ngày nào tôi cũng phải đến bệnh viện chăm sóc bố rất bận, không có thời gian chăm sóc bản thân, sau khi tình hình bố tôi ổn định, tôi mới có tâm tình trang điểm làm đẹp, ai ngờ...”. Vương An Ni kể lại chuyện mình đi làm móng tay và phát hiện hai tay nổi mẩn: “Tôi vốn cho rằng vì thẩm mỹ viện dùng mỹ phẩm không tốt, nhưng sau đó nghe Trương Kỳ nói thì cũng cảm thấy không được hợp lý nên một mình đến bệnh viện kiểm tra... Bác sĩ nói là trúng độc asen mạn tính, hỏi tôi có tiếp xúc với thứ gì như thuốc trừ sâu hay không. Khi đó tôi vẫn không tin nên đến công ty tìm chồng tôi, nhưng thư ký của anh ta nói anh ta ra ngoài ăn trưa. Lúc đó tôi rất muốn gặp anh ta nên lái xe đi khắp nơi tìm, cuối cùng nhìn thấy xe anh ta ở nhà hàng Khải Duyệt, đồng thời cũng nhìn thấy xe của mẹ kế tôi...”. Nói tới đây, mắt Vương An Ni bắt đầu hơi đỏ.

“Tôi gốc quá, mấy năm nay tôi không hề cảnh giác chút nào... Thái độ của anh ta đối với Tiêu Vũ luôn không tốt, tôi còn nói sao anh ta có thể ăn nói với một người đẹp như vậy, mình tôi căng thẳng với Tiêu Vũ là đủ rồi, anh ta nên giữ quan hệ tốt với Tiêu Vũ...”. Vương An Ni dùng khăn giấy chấm nước mắt: “Trong lòng tôi bắt đầu nghi ngờ anh ta nên không nói chuyện trúng độc với anh ta mà một mình bay đến Hồng Kông kiểm tra, kết quả vẫn là trúng độc asen mạn tính, có thể do tiếp xúc với thuốc trừ sâu liên tục trong vòng nửa tháng. Tôi và cảnh sát Lưu là bạn học cùng cấp hai, sau khi chuyện này xảy ra, tôi lập tức đến tìm anh ấy. Anh ấy nói vụ này của tôi chắc chắn là người quen gây án, người lạ không thể có kiên nhẫn hạ độc tôi như vậy. Nhưng nếu như phải lập án thì khó có thể không làm kinh động kẻ tình nghi, vì vậy anh ấy giới thiệu tôi đến tìm anh chị”.

Lâm Gia Mộc nắm tay cô ta: “Bây giờ chuyện quan trọng nhất là chữa bệnh”.

“Không sao, chỉ cần tôi không tiếp tục tiếp xúc với nguồn độc thì chưa chết được. Nếu bây giờ tôi chữa bệnh chúng sẽ biết, nói không chừng còn dùng thủ đoạn khác hại tôi. Hơn nữa cho dù tôi có tránh đi nơi khác thì ở nhà vẫn còn bố tôi. Bây giờ bố tôi không rời được con tiện nhân Tiêu Vũ kia phút nào, và như anh Lưu nói, cho dù sau đó có xử bắn hết bọn chúng thì có tác dụng gì?”. Về mặt Vương An Ni trở nên căm hận: “Tôi cần hai người điều tra giúp tôi xem rốt cuộc là ai hại tôi, rốt cuộc hai người đó có phải gian phu dâm phụ hay không. Nếu đúng vậy thì thằng em hờ của tôi kia rốt cuộc có phải con của bố tôi hay không, bố tôi trúng gió là vì ốm hay vì bị hại... Tiền không phải vấn đề, tôi đưa trước trăm ngàn làm chi phí điều tra, sau khi xong việc tôi trả thêm trăm ngàn... Không! Năm trăm ngàn!”. Cô ta vừa nói vừa lấy chi phiếu trong túi xách ra đập xuống mặt bàn.

Lâm Gia Mộc nhận lấy chi phiếu: “Chúng tôi nhận vụ này!”.

Cảnh sát Lưu trợn mắt nhìn chai nước ngọt không độ trước mặt Trịnh Đạc rồi lại nhìn chằm chằm ly rượu Trịnh Đạc vừa rót ỉnh, cuối cùng vẫn gắp một miếng thịt nướng rồi cắn thật mạnh như thể nó là kẻ thù của mình: “Cậu thích cười thì cứ cười đi”.

Trịnh Đạc đặt chai nước ngọt xuống, bắt đầu phá lên cười không kiêng nể gì. May mà nơi họ ngồi ăn đồ nướng là ban công nhà cảnh sát Lưu, nếu không kiểu gì cũng có rất nhiều người chạy tới xem có chuyện gì xảy ra.

Cảnh sát Lưu cau mày nhìn đồng hồ: “Cười đủ chưa? Còn một tiếng nữa là vợ tôi về rồi...”.

“Chị dâu... có biết... anh và cô ta lại liên lạc với nhau không?”.

“Cô ấy đâu tọc mạch như cậu, mấy chuyện lẻ tẻ này ai mà thêm nhớ...”.

“Ông anh, em nói này. Năm đó chúng ta huấn luyện ở vùng hoang dã, mỗi người một dây một con dao, ban đêm nhồi đầy bụng thịt rắn sống, nằm trên cây tránh dã thú mà không dám ngủ say. Lúc đó anh kể chuyện tình đầu của anh đủ hai mươi tư tiếng mỗi ngày, nào là nghe nói gần đó xuất hiện cướp đường, anh đi theo xa xa bảo vệ người ta ba ngày, cuối cùng lại bị tưởng là kẻ cướp, bị người ta đập bằng cặp sách có nửa viên gạch bên trong. Nào là muốn chép bài giúp người ta nhưng bị người ta chê chữ xấu. Nào là nhịn cơm trưa nguyên nửa học kỳ để dành tiền mua quà sinh nhật cho người ta...”.

“Lúc đó còn bé mà...”. Da mặt dày mấy phen nhưng cảnh sát Lưu vẫn đỏ bừng mặt: “Khi đó luôn cho rằng tình yêu chính là biết rõ cô ấy không phải là của mình nhưng vẫn chấp nhận, nhận được một nụ cười đã cảm thấy rất vui... Thực ra nghĩ lại thì cũng có gì đâu, trong mắt cô ấy, tôi chỉ là một bạn học thông thường. Nếu bây giờ tôi không có chút vai vế thì cô ấy đâu thèm để ý đến tôi, sao được như vợ tôi chứ...”.

Vợ cảnh sát Lưu là cô em hàng xóm khi còn bé. Sau khi anh ta xuất ngũ và bắt đầu đi làm, gia đình bắt đầu nghĩ đến chuyện mai mối cho con trai. Nghĩ đi nghĩ lại chợt nhớ ra cô bé nhà hàng xóm, bố mẹ hai bên thăm dò một hồi, cuối cùng sắp xếp cho hai người gặp nhau. Không ngờ hai người vừa gặp mặt đã thích nhau, chỉ nửa năm sau đã kết hôn luôn. Đến lúc đã có con trai, anh ta mới biết vợ mình đã thầm mến mình từ nhỏ. Lúc anh ta nhập ngũ năm mười tám tuổi, cô bé nhà bên mới bốn tuổi, anh ta chỉ nhớ lúc đó cô bé hàng xóm vẫn còn là một cô bé con, nào ngờ bé con này lại có nhiều tâm tư như vậy.

Vương An Ni lại là một nữ thần, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, chứ thực ra một đại tiểu thư kiêu ngạo và một người đàn ông mang nặng tư tưởng nam quyền làm sao có thể chung sống được với nhau. Bây giờ chỉ thỉnh thoảng nhớ đến tình đầu thì cảnh sát Lưu mới cảm thấy có chút hoài niệm. Anh ta thật sự không phải một người cố chấp, hoặc có thể nói Vương An Ni mà anh ta thầm mến chỉ là Vương An Ni hoàn mỹ trong tưởng tượng của anh ta, hoàn toàn khác Vương An Ni trong hiện thực này.

“Còn cậu? Cậu và Lâm Gia Mộc làng nhàng mấy năm nay có kết quả gì chưa?”.

Trịnh Đạc cười khổ: “Cô ấy không biết yêu, lại theo chủ nghĩa độc thân”.

“Sau đó thế nào?”.

“Quá quen thuộc lại thấy sợ hãi. Con người càng già càng nhát gan”.

Lúc đầu giữa hai người bọn họ cũng có chút tia lửa điện. Nếu khi đó anh ta thực sự nghe đề nghị chỉ làm “bạn thân trên giường” chứ không nói chuyện yêu đương của Lâm Gia Mộc thì bây giờ hoặc đã quần lấy nhau hoặc đã chia tay rồi. Vấn đề là khi đó anh ta quá bảo thủ, cảm thấy đề nghị như vậy của một người phụ nữ là quá quái gở. Anh ta lùi lại, Lâm Gia Mộc tự nhiên cũng lùi theo, đến bây giờ hai người dừng lại ở mức trêu đùa lẫn nhau, nếu lại muốn đến với nhau... Trương Kỳ nói thế nào nhỉ? Quá quen lại không tiện hạ thủ... Nếu hai người đến với nhau lúc này thì không thể không có trách nhiệm gì mà phải chuẩn bị sống với nhau cả đời. Anh ta thì không vấn đề gì, nhưng Lâm Gia Mộc lại có vẻ rất ngại chuyện này. Người phụ nữ đó cả ngày tươi cười với mọi người nhưng anh ta luôn cảm thấy cô có một góc nào đó cực kỳ tối tăm mà mình không thể thấy rõ.

“Cậu cũng đã trưởng thành rồi. Tuy gia đình cậu có chuyện nhưng cậu cũng nên có gia đình riêng của mình. Bất kể là trai hay gái thì trong nhà cũng nên có một đứa con, về đến nhà thấy vợ thấy con, trong lòng có bao nhiêu phiền muộn cũng sẽ gác lại. Nếu ra ngoài làm việc cả ngày mệt mỏi, về đến nhà vẫn vắng vẻ lạnh lẽo thì ai cũng sẽ phát điên”.

“Ha ha, anh phát điên chứ em thì chưa chắc. Lần trước anh nói có tôm mà, anh để chỗ nào?”.

“Để trên cùng trong ngăn đá ấy”.

“Ok”. Trịnh Đạt đặt chai nước ngọt xuống đi lấy tôm. Cảnh sát Lưu nhìn chai nước trên bàn, nhớ tới không ít chuyện xưa cũ. Khi đó không chỉ có mình anh ta kể chuyện giữa rừng cây rậm rạp. Chuyện của Trịnh Đạt... đúng là không tiện lấy ra làm chuyện vui đùa trong lúc ngồi uống rượu với đồ nướng thế này...

Chú thích:

(1) Biểu tượng đầu tiên của đội bóng Arsenal là những khẩu pháo thần công, vì vậy đội bóng còn được gọi là “pháo thủ”.

35. Q.4 - Chương 2: Mẹ Con Nhà Họ Thời

‘Trích lời Gia Mộc: Từ giản dị đến xa hoa thì dễ, từ xa hoa về giản dị thì khó. Không chỉ là vật chất mà cả trên phương diện tinh thần’

Chưa mở cổng biệt thự nhà mình ra, Thời Tất Thành đã nghe thấy tiếng vợ đang quát mắng người giúp việc. Hắn không nhịn được cau mày. Tính tình vợ hắn không được tốt lắm, nhưng chỉ cần người giúp việc làm việc tốt, không gây chuyện thì cô ta thường không để ý tới, hôm nay sao lại...

“Tôi đã nói rồi, quần áo trong tủ quần áo của tôi đều phải giặt khô hết. Đồ lót toàn bộ đều phải giặt bằng tay, cô điếc hay là cô điên, quần áo tơ tằm của tôi mà cô cũng dám động vào?”.

Người giúp việc Tiểu Lan bị cô ta mắng im thin thít, nghe thấy tiếng bước chân Thời Tất Thành đi lên cầu thang mới dám mở miệng: “Mợ chủ, cái váy này thật sự không phải tôi giặt...”.

“Không phải cô giặt chẳng lẽ tôi giặt à?”. Vương An Ni cầm chiếc váy tơ tằm đã biến dạng giận dữ hét lên: “Cô có biết cái váy này tôi mua tận Pháp không? Mẫu mới nhất của một nhà thiết kế danh tiếng, cả thế giới chỉ có hai cái! Hai cái!”.

“Không...”. Tiểu Lan nhìn về phía cầu thang như cầu viện. Thời Tất Thành vốn đang do dự không biết có nên xen vào hay không, nhưng thấy anh mắt của Tiểu Lan lại không thể không mở miệng.

“An Ni, em giận dữ gì thế? Còn hai mươi phút nữa là bắt đầu buổi tiệc rồi”.

“Buổi tiệc bắt đầu? Hừ, váy mới của tôi hỏng rồi, tiệc bắt đầu hay không thì liên quan gì tới tôi?”. Vương An Ni lườm chồng.

“Em có nhiều quần áo như vậy, sao nhất định cứ phải mặc cái này? Không phải vừa rồi em đến Hồng Kông mua về cả va ly quần áo sao?”.

“Những bộ đó đều không hợp với buổi tiệc hôm nay. Hơn nữa tôi trang điểm thế này để phối hợp với cái váy màu tím đó, mặc cái khác sẽ không hợp”.

“Thì trang điểm lại kiểu khác... Hơn nữa có phải em chỉ có cái váy đó là màu tím đâu?”.

“Anh nói dễ nhỉ?”. Vương An Ni cười lạnh: “Những cái màu tím kia tôi đã mặc rồi, xuất hiện hai lần cùng một bộ váy áo, anh không sợ mất mặt nhưng tôi sợ”.

“Thế chuyện đã xảy ra rồi, chẳng lẽ giờ em định để anh đi một mình à?”.

“Đi một mình”. Vương An Ni nhú mày: “Nếu anh sợ đi một mình mất mặt thì dẫn Tiểu Lan đi”.

Thời Tất Thành cười khó xử: “Em nói gì thế, làm gì có chuyện dẫn người giúp việc đi dự tiệc...”.

“Hơ hơ...”. Vương An Ni cười nhạt nhìn hắn. Riêng về ngoại hình thì Thời Tất Thành không thua kém mấy người mẫu nam nổi tiếng bây giờ. Có người nói hắn giống Ngô Tú Ba, nhưng cô ta thấy chỉ giống cùng lắm là bốn, năm phần. Thứ hơn người của hắn là khí chất, tốt nghiệp đại học Thanh Hoa lại sang Harvard học, vốn xuất thân gia đình cán bộ cao cấp, phong thái của hắn quả thật đủ để hù dọa người khác: “Dù thế nào thì tôi cũng không đi, anh thích đi với ai thì đi...”.

Cô ta lại thoáng nhìn Tiểu Lan: “Cô bị đuổi việc, ngày mai đến chỗ cô Ba nhận tiền lương tháng này”.

Cô Ba mà Vương An Ni nói ở đây là một bà em họ xa tám tám đại bác của vua phế liệu, góa chồng từ khi còn trẻ, con trai đi bơi sông chết đuối năm mười lăm tuổi, một mình vất vả kiếm sống. Vương An Ni thấy bà đáng thương nên mời bà đến giúp mình lo liệu việc nhà, gọi là cô nhưng thực ra chính là một quản gia.

“Mợ chủ”. Tiểu Lan đã gần khóc. Cô ta thật sự không biết bộ váy tơ tằm này xuất hiện trong tủ quần áo của bà chủ từ lúc nào, càng không biết bộ váy đó bị giặt hồng bao giờ. Mặc dù cô ta phụ trách cả tầng hai và bếp, người dọn vệ sinh, người làm vườn, lái xe, biết đâu là những người này làm... Cô ta càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cô ta giám sát tầng hai rất kỹ, những người này cũng không lên tầng hai được...

“An Ni, Tiểu Lan làm cho nhà mình hai năm rồi, làm việc chăm chỉ, tính tình lại ngoan ngoãn, sao có thể nói đuổi việc là đuổi việc được...”.

An Ni đã sớm nghi ngờ Tiểu Lan thâm mến Thời Tất Thành, mỗi lần vợ chồng cô ta cãi nhau, Tiểu Lan đều tỏ thái độ không vui với cô ta. Lần này cô ta bị người bên cạnh hạ độc từ từ, người cô ta nghi ngờ đầu tiên chính là Tiểu Lan nên lấy chiếc váy mình không thích ra thử, quả nhiên Thời Tất Thành chưa bao giờ quản những việc này đã mở miệng nói đỡ cho Tiểu Lan... Thật hận bản thân trước đây quá tự tin, cho rằng một cô gái không hiểu chuyện đời như Tiểu Lan có si mê ông chủ đẹp trai cũng là chuyện quá bình thường, có là ai khác cũng vẫn như vậy. Tiểu Lan lại vừa đen vừa xấu, Thời Tất Thành không để ý đến cô ta, Vương An Ni cũng rất thích nhìn vẻ mặt thất vọng của Tiểu Lan, không ngờ lại nuôi ong tay áo... “Chẳng lẽ tôi đuổi việc một người giúp việc còn phải trình anh phê chuẩn”.

Thời Tất Thành cứng họng không nói nên lời. Đương nhiên Vương An Ni đuổi việc ai cũng không cần hẳn phê chuẩn, mấy năm nay cô ta cũng không cần hẳn phê chuẩn bất cứ việc gì. Hắn nhún mày: “Tùy em”, dứt lời hắn đi qua chỗ hai người vào phòng.

Thời Tất Thành cũng là con quan đảng hoàng, chỉ có điều khi hắn chưa học xong ở Harvard thì bố hắn đã bị bắt, lại đúng giai đoạn làm căng tham ô thang nhùng nên đã bị xử bắn, hắn cũng không kịp nhìn mặt bố lần cuối cùng. Mẹ hắn dẫn hắn về quê ở thành phố A, nhờ có quan hệ của bố hắn trước kia nên mới xin vào công ty Phú Gia của nhà họ Vương. Vua phế liệu đã từng chịu ơn của bố hắn khi vừa mới phát, vì vậy bây giờ cũng rộng rãi cho hắn vị trí quản lý cao cấp, hơn nữa còn giới thiệu con gái mình cho hắn. Nếu gia đình hắn không sa cơ thì làm sao hắn có thể để mất tới loại con gái nhà giàu mới phát kiêu căng ngang ngược như Vương An Ni, nhưng bây giờ hổ xuống đồng bằng bị chó khinh...

Hắn đứng trước gương trong phòng thay đồ, cười lạnh lùng. Sắp rồi, ác mộng của hắn mấy năm nay sắp kết thúc rồi...

Vương An Ni lạnh lùng nhìn Tiểu Lan đang sững sờ sau câu nói của Thời Tất Thành, có khi con bé này còn chưa hiểu vì sao ông chủ lại trở mặt như vậy: “Còn ngắn ra làm gì? Không mau biến đi!”.

“An Ni... Con lại âm ỉ gì thế?”. Mái tóc ngắn ngang vai uốn xoắn, ở nhà vẫn mặc nguyên bộ đồ lịch sự, trên mặt trang điểm nhẹ, nói năng bao giờ cũng lộ ra khí thế của kẻ ăn trên ngồi trốc, cự phụ nhân quan lớn Thời Quốc Phân đứng trên cầu thang tầng ba nhìn xuống dưới, dường như bây giờ mới nghe thấy tiếng cãi nhau. Thời Tất Thành theo họ mẹ, họ bố đã bị vứt bỏ từ khi hai mẹ con trở lại thành phố A.

“Cô Thời...”. Nước mắt Tiểu Lan cuối cùng đã rơi xuống: “Mợ chủ đuổi việc cháu”.

“Mợ chủ cái gì?”. Về mặt Thời Quốc Phân hiện rõ vẻ giận dữ: “Toàn là tàn dư của thời phong kiến, mấy năm nay vừa thông thoáng một chút là những thứ rác rưởi này lại thịnh hành...”.

“Mẹ, nếu mẹ không ngủ được thì ra ngoài đi dạo đi, nếu không thì đi dự tiệc cũng Tất Thành. Mấy việc vặt vãnh này kohong cần mẹ phải để ý đâu”. Lại còn giọng cách mạng ra đây, nếu bố Thời Tất Thành cách mạng thật thì đã không tham ô cả trăm triệu, làm hại người khác của nát nhà tan, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, trong bụng thì nam trộm nữ điểm. Một hai năm đầu sau khi cưới, Vương An Ni còn có chút tôn trọng mẹ con bọn họ. Đến lúc đã thấy rõ diện mạo của bọn họ thì cô ta cũng không buồn diễn trò nữa. Cho nên ngoài miệng cô ta nói rất cung kính nhưng nét châm biếm trong mắt vẫn lộ rõ mà không thèm che giấu.

“Tiểu Lan phải ở lại, tiền lương của nó tôi trả”.

“Được, mẹ đã nói vậy thì con cũng không trái lời. Tiểu Lan, từ tháng này cô lên tầng ba, không cho phép đến gần phòng của tôi nữa!”. Nói xong Vương An Ni xoay người nhưng không vào phòng mà đi ra cửa.

Vương An Ni lấy một tập bản vẽ thiết kế biệt thự từ trong túi xách ra ném thẳng lên mặt bàn: “Đánh dấu những chỗ cần lắp camera đi”.

Trịnh Đạc hơi ngạc nhiên: “Tôi tưởng...”.

“Hệ thống bảo vệ bên ngoài anh cứ làm tùy ý, nhưng camera trong nhà thì phải kín đáo mới hiệu quả đúng không? Chưa nói đến phòng sinh hoạt, phòng ngủ, phòng tắm, phòng thay đồ của tôi phải chính tay tôi lắp đặt... Trong nhà tôi hai mươi tư tiếng mỗi ngày đều có người, anh vào phòng tôi nửa tiếng là mẹ chồng tôi sẽ cho rằng tôi cấm sừng con trai bà ấy ngay”.

“Nhưng cô có thể làm được không?”.

“Tôi học khoa thiết kế nội thất, mặc dù chưa làm việc thực tế bao giờ nhưng cũng biết xem bản vẽ, anh cứ đánh dấu vị trí rõ ràng...”.

“Không, trên bản vẽ tôi chỉ có thể đánh dấu vị trí đại khái, nhưng vị trí lắp đặt camera bí mật trên thực tế phải điều chỉnh và chạy thử mới được. Tốt nhất là cô xem lúc nào trong nhà không có người thì bảo tôi và Gia Mộc cùng đến”.

Vương An Ni suy nghĩ một chút: “Được rồi”.

Nói xong cô ta cúi đầu nhìn tay mình: “Tôi đưa tất cả đồ dùng quanh mình đi xét nghiệm rồi, hơn nửa cũng không ăn một bữa cơm, ngủ một giấc hay tắm một lần nào ở nhà nữa...”.

Tay cô ta run run, từ khi biết mình bị đầu độc, tay cô ta thường xuyên run rẩy. Bác sĩ nói cô ta trúng độc không hề nặng, triệu chứng này chỉ là phản ứng tâm lý sau khi bị kích động, nhưng cô ta vẫn không thể nào khống chế được.

Lâm Gia Mộc đưa cho cô ta một chai nước. Một người bị tổn thương ở bên ngoài luôn có thể về nhà, tự nhủ nhà mình luôn là nơi an toàn nhất. Nhưng khi bị người trong nhà đầu độc thời gian dài thì phòng tuyến tâm lý cuối cùng cũng đổ vỡ, biểu hiện của Vương An Ni thế này đã là rất kiên cường rồi: “Cô có chỗ nào tá túc vài ngày cho tinh thần đỡ căng thẳng không?”.

“Gia đình tôi có rất nhiều căn hộ biệt thự...”. Nhưng một nơi có thể được gọi là nhà thì lúc này cô ta lại không có. Biệt thự của bố cô ta là nhà của ông ta và hai mẹ con người phụ nữ đó. Căn biệt thự cô ta ở là nhà của chồng và bà mẹ chồng lạnh nhạt như người dưng nước lã mà cô ta không thể tin tưởng được nữa. Sau khi ly hôn, mẹ cô ta suốt ngày đi du lịch khắp thế giới, lần trước cô ta gọi điện thoại ẹ, bà đang đi chơi du thuyền với gã trai bao không biết thứ bao nhiêu trên biển Caribbean.

Cô ta hít vào một hơi: “Ngày mai tôi sẽ lấy cớ trong nhà có gián phải diệt toàn diện để đuổi tất cả mọi người ra khỏi nhà”. Nói xong cô ta lại cười: “May là bình thường hình tượng của tôi không được đẹp lắm, thỉnh thoảng lại làm mấy chuyện cần quấy, nên bây giờ có đuổi người giúp việc hay đuổi tất cả mọi người trong nhà ra ngoài để diệt gián cũng không có ai nghi ngờ tôi có mục đích khác”.

Trước đây cô ta quấy rồi là bởi vì cô quanh, bố có tổ ấm của riêng mình, chồng cả ngày chăm lo sự nghiệp ở bên ngoài, muốn cùng hân ăn một bữa tối cũng không dễ dàng. Mẹ chồng và cô ta không hợp nhau, nói nửa câu cũng thấy thừa. Bạn cô ta đa số là bạn bè tụ tập ăn chơi đàn đúm. Thỉnh thoảng không gây chuyện một chút thì cô ta cũng không biết phải làm gì để giết thời gian. Bây giờ nghĩ lại cô ta mới thấy mình đã quá ngây ngô. Cô ta lật xem sơ đồ mặt bằng nhà mình, chợt phát hiện lúc mình vui sướng nhất lại là lúc thiết kế hoàn thiện biệt thự, thảo luận phương án với kiến trúc sư chuyên nghiệp, mua sắm các loại trang thiết bị nội thất từ khắp nơi trên thế giới. Cô ta tuyệt đối không bao giờ nghĩ rằng căn biệt thự tự tay cô ta thiết kế hoàn thiện đó lại không thể trở thành ngôi nhà thật sự của mình.

Lâm Gia Mộc vỗ vai cô ta: “Quyết định là ngày mai luôn chứ? Trịnh Đạc, anh chuẩn bị đi...”.

Vương An Ni đột nhiên nói như bưng tỉnh: “Tôi có thể cùng đi mua thiết bị với hai người không?”.

“Mua?”. Trịnh Đạc nhú mày: “Chúng tôi tự lo thiết bị...”.

Vương An Ni cười: “Từ khi vua phế liệu phát lên đến nay, con gái vua phế liệu bao giờ cũng chỉ dùng thứ mới nhất, tốt nhất, không bao giờ dùng đồ cũ”. Nói xong cô ta lại cười nhạt: “... ngoài chồng tôi... Có điều thực tế đã chứng minh nguyên tắc của tôi là đúng”.

“Chuyện còn chưa điều tra rõ mà...”.

“Lúc đầu mẹ tôi đã không đồng ý chuyện của chúng tôi, khi nhận ra tôi quyết tâm lấy hần, mẹ đã ép tôi công chứng tài sản trước hôn nhân. Khi đó hần nói hần chỉ yêu con người tôi, chẳng những hần không phản đối mà còn tỏ ra tích cực hơn cả tôi. Nếu chúng tôi ly hôn thì hần không được xu nào hết, nhưng nếu tôi chết... thì chuyện lại khác. Tôi không ngu, tôi chết thì hần là người được lợi nhất”.

“Nhưng bố mẹ cô còn sống, nếu như bây giờ hại chết cô thì không những hần không lấy được tài sản của bố mẹ cô mà thậm chí còn phải chia di sản của cô với họ...”. Điều bọn chúng làm thật sự không giống với cách làm của kẻ có âm mưu thâm độc. Đặc biệt là bây giờ vua phế liệu đã bị đột quy, cố chờ vài năm vua phế liệu chết đi, tài sản của Vương An Ni sẽ tăng lên, đây là điểm Lâm Gia Mộc vẫn không nghĩ ra được.

Vương An Ni ngẫm nghĩ một lát. Từ khi phát hiện xe của chồng và mẹ kế cùng đổ trước cửa khách sạn Khải Duyệt, cô ta vẫn ngập trong giận dữ. Có thể nói Lâm Gia Mộc đã nói một câu đánh thức người trong mộng: “Trừ phi hần và Tiêu Vũ đúng là gian phu dâm phụ...”. Nhưng hai người họ lẳng nhăng với nhau kiểu gì? Tiêu Vũ vẫn đóng vai thiếu phu nhân giữ trọn bốn phận, biết cô ta và vua phế liệu là chồng già vợ trẻ nên bản thân cô ta khó tránh khỏi bị nghi ngờ, vì thế bình thường có thể nói là giống như một thiếu phụ khuê phòng cổ đại, gần như không bao giờ đi đâu ra khỏi cửa trừ ra ngoài tiếp khách với vua phế liệu hay đưa đón con đi học. Còn mẹ mình...

“Tôi gọi điện thoại ẹ tôi ngay bây giờ”.

Vương An Ni ngồi trên sofa bắt đầu gọi điện, nhưng ba số điện thoại di động của mẹ cô ta đều không có ai nghe máy. Vương An Ni bắt đầu sốt ruột: “Tại sao...”.

“Cô nói bà ấy đi du thuyền trên biển Caribbean?”, Lâm Gia Mộc hỏi: “Biết là du thuyền của công ty nào không?”.

“Cô đợi chút, lần trước mẹ tôi có nhắn tin cho tôi”. Vương An Ni mở tin nhắn đó ra cho Lâm Gia Mộc xem.

“Tôi thử liên lạc với bà ấy qua công ty du thuyền xem sao”. Lâm Gia Mộc lên mạng tra được số điện thoại công ty du thuyền đó, sau khi liên lạc mới biết: “Bà ấy có mua vé nhưng không lên du thuyền”.

“Cái gì?”. Vương An Ni đứng ngồi không yên.

“Cô đứng sốt ruột, để tôi gọi điện thoại cho cảnh sát Lưu nhờ anh ấy tra thông tin xuất nhập cảnh giúp”.

Trong một phòng nhìn ra biển tại khách sạn Vương Miện thành phố A.

Lúc nhìn thấy người bên ngoài qua lỗ cửa, Hoàng Thúy Hoa thấy rất khó xử. Bà ta mở cửa phòng ra: “Sao con lại biết...”.

Nhìn thấy mặt mẹ quần đầy băng vải, Vương An Ni không kìm được tức giận: “Mẹ đi căng da mặt thật à? Mẹ đã bao nhiêu tuổi rồi? Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, không được động dao kéo trên mặt. Lần trước mẹ phẫu thuật bong mắt cuối cùng mắt mẹ biến thành kiểu gì?”.

“Con không ẹ châm cứu thẩm mỹ, cũng không ẹ dùng mỹ phẩm bừa bãi. Thế tóm lại thì con là mẹ hay mẹ mới là mẹ?”. Hoàng Thúy Hoa cũng nổi giận.

Nghe thấy mẹ lớn tiếng quát mình như vậy, Vương An Ni đột nhiên ôm chặt lấy mẹ rồi khóc òa... Hoàng Thúy Hoa vốn còn cảm thấy khó xử, thấy con gái bật khóc như vậy, giọng bà ta cũng bất giác mềm xuống: “Con gái ngoan, nói với mẹ xem có chuyện gì...”.

Bà ta quay sang nhìn Trịnh Đặc và Lâm Gia Mộc chăm chăm: “Có phải lão già chết tiệt kia và vợ bé của lão ta bắt nạt con không? Mẹ sẽ giúp con trút giận”.

“Mẹ...”. Chuyện Vương An Ni đang phải đối mặt lúc này đâu chỉ đơn giản là bị bắt nạt. Cô ta ôm mẹ khóc một lát, cảm thấy tảng đá lớn vẫn đè trong lòng mình cuối cùng cũng rơi xuống: “Tại sao mẹ lại có một mình...”.

Cô ta còn chưa nói xong thì một gã trai trẻ tuổi quần khăn tắm với đường nét cơ bắp rõ ràng đi từ trong phòng ngủ ra...

Hoàng Thúy Hoa hơi lúng túng chỉ gã trai trẻ đó: “Cậu ra ngoài đi, hôm nay không cần cậu nữa”.

“Được”. Gã trai không hỏi thêm mà xoay người đi vào luôn, chưa đến năm phút sau đã mặc quần jean áo phông trắng bó sát người đi ra, trước khi đi còn giơ tay lên làm động tác “call me”.

“Bao nhiêu tiền?”. Vương An Ni thở dài. Từ sau khi ly hôn, mẹ cô ta đã bắt đầu hành trình hưởng thụ bị chồng cũ gọi là thói tha không biết xấu hổ - không ngừng bao trai trẻ, cuộc sống dễ chịu hơn mấy quý bà sồn sồn vừa khư khư giữ lấy hôn nhân vừa vụng trộm ăn chơi đàn diêm không biết bao nhiêu lần. Có bà ta dẫn đầu, tỷ lệ ly hôn của đám bạn bè bà ta không ngừng tăng cao.

“Chỉ mát xa thôi mà”. Hoàng Thúy Hoa vỗ vai con gái: “Bạn con à?”.

Trịnh Đặc bắt tay bà ta: “Trịnh Đặc”, lại chỉ Lâm Gia Mộc phía sau: “Lâm Gia Mộc”.

Nghe thấy tên hai người này, Hoàng Thúy Hoa mới vỡ lẽ: “A, văn phòng tư vấn Gia Mộc, tôi đã từng nghe cái tên này. Thằng họ Thời kia ngoại tình à?”.

Thảo nào mình giấu kín như vậy mà con gái vẫn có thể tìm được mình. Bà ta muốn phẫu thuật thẩm mỹ nhưng con gái không cho, vì vậy bà ta mới nói dối là đến biển Caribbean, lại tắt tất cả các điện thoại, định đến lúc xong xuôi mới lam bộ mình vừa từ nước ngoài về, không ngờ vẫn bị con gái tìm ra.

“Còn nghiêm trọng hơn cả ngoại tình”. Vương An Ni kéo mẹ đi vào phòng tiếp khách rồi kể ẹ nghe chuyện mình trúng độc mạn tính và bất ngờ phát hiện xe của Thời Tất Thành và Tiêu Vũ cùng đậu bên ngoài khách sạn.

Hoàng Thúy Hoa nghe mà suýt nữa bật chỉ vết khâu: “Con báo cảnh sát chưa?”.

“Con đến tìm bạn học con... chính là anh cảnh sát Lưu đó. Anh ấy nói hiện nay không đủ bằng chứng, sợ giống trống khua chiêng điều tra lại rút dây động rừng khiến hung thủ chó cùng rút giậu...”.

“Ồ, chuyện này bọn chúng làm được”.

“Mẹ, mẹ cũng cảm thấy là...”.

“Từ đầu mẹ đã không tin nó, nhưng con với bố con bị nó lừa mù mẫm cả đầu óc, con thì cứ nhất quyết lấy nó nên mẹ mới đồng ý. Còn cái con Tiêu Vũ kia... Lúc đầu chính nó đã lập kế hoạch để mẹ bắt quả tang bố con ngoại tình, nó diễn giỏi lắm, cứ như thể nó là phụ nữ đang hoang, mẹ là loại phụ nữ đánh đá hăm hại nó. Mẹ chẳng muốn lãng phí thời gian với nó, hơn nữa bố con đã không còn quan tâm đến mẹ từ lâu rồi, đuổi được Tiêu Vũ đi thì còn có người khác, ly hôn được thì mẹ cũng tự do... Nếu biết thế từ sớm thì mẹ đã điều tra nó rõ ràng từ đầu rồi”.

“Tôi đã điều tra cô ta rồi”. Lâm Gia Mộc nói: “Lúc học đại học, Tiêu Vũ coi như trong sạch. Có không ít người theo đuổi cô ta, nhưng cô ta không nhận lời ai. Điều tra tiếp về trước đó cũng vậy, không có chuyện tình cảm rắc rối nào, đa số mọi người đều nói cô ta rất thanh cao, người bình thường khó lọt được vào mắt xanh của cô ta. Chỉ có một người bạn cùng phòng của cô ta nói hình như cô ta có một người bạn trai ở xa rất có thể lực. Nhưng đến năm thứ ba cô ta đã chuyển ra khỏi ký túc xá, hằng ngày không ai tìm được cô ta trừ thời gian lên lớp. Tôi định ngày kia sẽ đến tận đại học sư phạm X nơi cô ta học để tìm hiểu rõ ràng”.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Tiêu Vũ làm thư ký cho vua phê liệu, thời gian từ đó đến nay không cần điều tra, Vương An Ni và Hoàng Thúy Hoa đều nắm rõ. Điểm đột phá tất nhiên là trong giai đoạn cô ta học đại học.

“Tiêu Vũ còn ít hơn tôi hai tuổi. Lúc cô ta tốt nghiệp đại học thì tôi và Thời Tất Thành đang yêu nhau tha thiết”. Vương An Ni nói: “Tôi nhớ Thời Tất Thành đã chửi thẳng mặt cô ta không biết xấu hổ khi hắn biết chuyện của bố tôi và cô ta”.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ câu “không biết xấu hổ” này của Thời Tất Thành là Thời Tất Thành mắng cho chính hắn?

“Mẹ, mẹ định làm thế nào? Có cần con tìm người bảo vệ mẹ không?”.

Hoàng Thúy Hoa cười: “Mẹ ấy à? Ha ha, không cần”. Một nét gì đó rất lạ thoáng hiện lên trong mắt bà ta, Lâm Gia Mộc nhìn thấy nhưng lại không thể nắm bắt được.

36. Q.4 - Chương 3: Mây Mù

‘Trích lời Gia Mộc: Có lúc hiện thực còn kịch tính hơn cả tiểu thuyết’

Ngôi biệt thự ba tầng kiểu Âu trang trí nội thất theo phong cách Địa Trung Hải nằm ở khu biệt thự ngoại ô cần lắp đặt mười hai camera theo dõi bên ngoài và hai mươi sáu camera trong nhà. Trịnh Đạc chịu trách nhiệm lắp đặt, Lâm Gia Mộc phụ trách điều chỉnh, hai người mất cả buổi sáng mới hoàn thành. Lúc hai người sắp làm xong thì mùi thơm cũng từ nhà bếp bay ra, mẻ bánh nướng scone của Vương An Ni đã ra lò.

“Trà sữa bá tước”. Gần như vừa ngửi thấy hương trà, Lâm Gia Mộc đã đoán ra thứ đựng trong bộ đồ trà kiểu Anh là gì.

“Đúng rồi”. Vương An Ni cười: “Tôi học đại học ở Anh mà”.

“A, thảo nào trà và bánh ngọt đều ngon như vậy”.

“Ở bên Anh cũng chỉ có trà và bánh ngọt là tương đối ngon, những thứ khác đúng là không dám nghĩ lại nữa”. Vương An Ni tươi cười rót trà cho Trịnh Đạc và Lâm Gia Mộc: “Hai người được bao lâu rồi?”.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc: “Chúng tôi à? Quan hệ cộng tác thì... ba năm rồi”.

“Sắp bốn năm rồi”. Trịnh Đạc bổ sung.

“Còn quan hệ tình cảm?”.

“Không không”. Lâm Gia Mộc lắc đầu: “Quan hệ tình cảm quá phức tạp, không thích hợp cho công việc”.

Trịnh Đạc không nói gì, chỉ cúi đầu thổi tách trà trước mặt mình.

“Vì sao?”. Vương An Ni hỏi.

“Anh ấy và cảnh sát Lưu đều là người theo chủ nghĩa nam quyền điển hình, người đàn ông Alpha trong xã hội, thích bảo vệ người yếu đuối, coi người phụ nữ của mình là đối tượng cần được bảo vệ...”.

“Vậy thì chẳng phải rất tốt sao?”.

“Đối với tôi thì không”.

Trịnh Đạc cảm thấy Lâm Gia Mộc nói như vậy rõ ràng là để ỉn nghe, cho nên khi Lâm Gia Mộc nói đối với cô thì không, Trịnh Đạc dứt khoát đặt ly trà xuống.

“Tôi sớm đã quen một mình đối mặt tất cả mọi chuyện, không chế tất cả mọi chuyện trong tay mình. Tôi và anh ấy hợp tác thì được, còn nếu yêu nhau thì kiểu gì cũng phải chiến đấu tới cùng, hoặc phân ra thắng bại, hoặc lưỡng bại câu thương”.

Trịnh Đạc cười: “Đây đúng là lần đầu tiên anh nghe thấy em nói như vậy đấy”.

“Điều này em cũng mới vừa nghĩ ra”. Lâm Gia Mộc cười nói.

Vương An Ni không nói gì. Hai người này hợp tác khăng khít, giữa hai người dường như có một loại thần giao cách cảm, càng không phải nói đến vô số biểu hiện mập mờ trong khi làm việc. Nhưng hình như vẫn còn một chút khoảng cách, cô ta có thể thấy Trịnh Đạc rất không vui vì những lời Lâm Gia Mộc vừa nói, tuy nhiên anh ta cũng chỉ cười cười.

“Tôi vào kết nối camera đây”. Nói xong Trịnh Đạc đứng dậy đi trước.

“Vì sao cô nói như vậy trước mặt anh ta?”.

“Bởi vì... tôi sợ anh ấy nói ra, tôi không biết phải từ chối anh ấy thế nào”.

Cho nên dứt khoát từ chối sớm bằng cách làm bộ vui đùa trước mặt người khác? Lâm Gia Mộc uống một ngụm trà sữa, trà sữa hôm nay rất chất.

“Ngày trước mẹ tôi thường nói phụ nữ thông minh quá cũng không phải chuyện tốt. Gã họ Thời cũng nói cái gì mà ‘tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ(1)’. Nhưng tôi ngu ngốc như vậy cũng có gì tốt đâu? Còn suýt mất mạng mà không biết vì sao nữa”. Vương An Ni nói một câu có vẻ không ăn nhập với vấn đề. Một người phụ nữ như Lâm Gia Mộc, xinh đẹp, khôn khéo, mạnh mẽ, nhìn mọi việc quá thấu suốt, cuối cùng lại tự nhốt mình trong lồng sắt không cho người khác có cơ hội đến gần. Trong mắt người khác, Lâm Gia Mộc là một người phụ nữ cô độc, không hoàn mỹ. Trước đây cô ta cũng cảm thấy phụ nữ không nên như vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu mình có một nửa sự cảnh giác của mẹ hay Lâm Gia Mộc thì cũng không đến mức phát hiện mọi chuyện khi đã muộn như bây giờ.

“Cô cũng rất thông minh nên mới phát hiện kịp thời như vậy”. Hoặc nói chiêu mưa dầm thấm lâu của Hoàng Thúy Hoa rất hiệu quả. Bà ta không thể ngăn cản con gái lấy Thời Tất Thành, nhưng vẫn kiên trì nhắc đi nhắc lại năm này qua năm khác. Mặc dù Vương An Ni không tin, nhưng giả thiết Thời Tất Thành có thể là một gã tiểu nhân thâm hiểm vẫn mọc rễ trong đầu cô ta, cho nên khi cô ta phát hiện xe của Thời Tất Thành và tcv cùng đỗ trước cửa khách sạn thì ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là lời mẹ nói đã trở thành sự thật, Thời Tất Thành không thể tin được, chứ không phải ngu ngốc cho rằng tất cả đều chỉ là trùng hợp.

“Ngày mai cô định đến thành phố C điều tra về Tiêu Vũ à?”.

“Ồ”. Nếu có thời gian thì Lâm Gia Mộc còn muốn điều tra luôn cả Hoàng Thúy Hoa. Cô luôn cảm thấy Hoàng Thúy Hoa vẫn giấu giếm gì đó.

Trịnh Đạc dừng xe nhưng không định xuống xe. Lâm Gia Mộc quay sang nhìn anh ta: “Anh không lên à?”.

“Có người hẹn anh đi uống rượu”.

“Ok”. Lâm Gia Mộc bước luôn xuống xe mà không hỏi là ai hẹn anh ta. Trịnh Đạc nhìn cô xuống xe, dường như ngay giây phút cửa xe đóng lại đã lập tức đạp ga phóng xe đi thẳng.

Cô đã vạch ra giới hạn, anh ta cũng sẽ tuân thủ giới hạn. Tuy nhiên anh ta không nhận mình là người theo chủ nghĩa nam quyền gì đó, hai người đã hợp tác lâu như vậy nhưng Gia Mộc vẫn cho rằng anh ta không hề thay đổi. Khi nhìn đàn ông, người phụ nữ này bao giờ cũng nhìn qua lăng kính thành kiến, trong công việc cô có thể tin tưởng anh ta tuyệt đối, nhưng những chuyện khác... Trịnh Đạc nghĩ có lẽ mình đã quá cầu toàn.

Lâm Gia Mộc nhìn Trịnh Đạc lái xe xa, đứng yên lặng một lát, không lên lầu mà gọi một chiếc xe taxi đi thẳng ra sân bay. Bất cứ thứ gì trên thế giới này cũng đều sẽ đổ nát, bất cứ quan hệ nào cũng đều sẽ chấm dứt, chỉ có sự nghiệp của mình là thuộc về chính mình, Lâm Gia Mộc luôn tin chắc như vậy.

Điện thoại di động trong túi xách rung lên, gần như vừa nhìn thấy nội dung tin nhắn, Lâm Gia Mộc đã lập tức đưa số điện thoại này vào danh sách đen.

Trương Kỳ vẫn cho rằng loại người như Trịnh Đạc quả thực là được sinh ra để gây sự với thợ cắt tóc: “Húi cua?”.

“Cô dùng tông đơ điện đưa một lượt là được”. Trịnh Đạc chỉ chỉ đầu mình. Nếu không phải không có thời gian thì chính anh ta cũng tự húi đầu được.

“Anh có biết tất cả thợ ở đây của tôi đều chỉ cắt bằng kéo cần thận, cắt tóc nam giá năm mươi tệ, hội viên giá bốn mươi lăm tệ không?”.

“Biết”. Trịnh Đạc lấy thẻ hội viên trong túi ra.

“Anh đến chỗ mấy ông già cắt tóc bên lề phố ấy, năm tệ còn cắt bằng hơn ở đây”. Về mặt Trương Kỳ giống như đang bị sỉ nhục.

“Vậy cô dùng kéo cũng được, tôi không phản đối”.

Trương Kỳ đâm anh ta một cái: “Hôm nay không có việc gì à?”.

“Xong việc tương đối sớm”.

“Sao Gia Mộc không đến đây cùng anh? Tóc nó cũng nên sửa lại rồi”.

“Cô ấy tương đối bạn”.

“À, anh biết là giáo sư Thẩm đã về rồi không?”.

“Ai?”.

“Bạn trai cũ của Lâm Gia Mộc”.

“Cái gì?”. Trịnh Đặc đột nhiên ngẩng đầu đứng dậy. Chiếc kéo của Trương Kỳ cắt lẹm một vết trên đầu anh ta.

“Đã bảo là đừng động đây, bây giờ tóc anh khnog mũi húi tông đơ cugn không được nữa rồi”. Trương Kỳ đặt kéo xuống luôn.

“Bạn trai cũ?”.

“Anh không biết thì thôi, cũng là một gã rác rưởi”. Hiển nhiên Trương Kỳ cho rằng tình hình của Lâm Gia Mộc bây giờ có liên quan đến bạn trai cũ của cô: “Gia Mộc có nhiều chiêu tàn nhẫn như vậy mà lại không dùng chiêu nào để xử lý hắn ta, thật là đáng tiếc”.

“Nói với tôi chuyện của hắn ta đi”.

“Có nói thì cũng phải do Gia Mộc nói với anh. Anh tuyệt đối đừng nói là tôi nhắc đến quá khứ đen tối đó của nó đấy nhé”.

(1) Tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ: Nghĩa là “thông tuệ quá sẽ bị tổn thương, nặng tình quá sẽ chẳng lâu bền”.

37. Q.4 - Chương 4: Chuyện Xưa

‘Trích lời Gia Mộc: Sống đơn thuần kỳ thực cũng là một sự từng trải’.

Gia Mộc ngồi trên hòn đảo giả sơn ở vườn trường. Mặc dù khuôn viên các trường trên cả nước đều có những điểm đặc sắc riêng, nhưng ngắm ra thì vẫn cơ bản giống nhau. Sinh viên đi trên đường lúc nào cũng đầy vẻ trẻ trung, mang theo vẻ tự tin ngớ ngẩn, dường như cả thế giới đều nằm dưới chân bọn họ.

Cô cúi đầu lật xem tài liệu trên iPad. Khi học đại học, có thể nói Tiêu Vũ là một người tàng hình nhưng lại làm người khác chú ý. Đầu tiên, ngoại hình của cô ta đủ xinh đẹp. Tiếp theo, cô ta đủ thần bí. Điểm chuyên cần luôn luôn cao nhất, trọn bốn năm học không có lấy một lần đến muộn hay nghỉ học. Thành tích trong lớp cũng duy trì ở khoảng một phần ba từ trên xuống. Tuy nhiên cô ta chỉ ở ký túc xá hơn một năm. Đại học sư phạm cho phép sinh viên năm thứ hai trở lên được ở ngoại trú, đến năm thứ hai, cô ta chỉ ở nội trú nửa học kỳ rồi chuyển ra ngoài, còn cụ thể ở đâu thì Lâm Gia Mộc hỏi mấy người đều không biết rõ.

Điểm này rất kỳ lạ. Mặc dù Lâm Gia Mộc học trên Tiêu Vũ hai khóa nhưng điều kiện ở các trường cơ bản vẫn không thay đổi. Tính ra các căn hộ sinh viên có thể thuê được cũng chỉ tập trung ở vài nơi quanh trường, nếu xa hơn thì đi lại bất tiện, chẳng thà cứ ở nội trú còn tiết kiệm thời gian công sức hơn nhiều.

Tiêu Vũ có điều kiện gia đình bình thường, bố là công nhân về hưu, mẹ vẫn làm công nhân ở một xí nghiệp quốc doanh. Sau khi cô ta lấy được vua phé liệu thì điều kiện nhà họ Tiêu mới được cải thiện. Nhưng nếu nói Tiêu Vũ được đại gia bao thì lại không giống như những cô gái bao khác, ít nhất cô ta vẫn giữ được bản sắc sinh viên, khi đến trường luôn ăn mặc giản dị.

Lâm Gia Mộc cất iPad, đi ra khỏi trường, bắt taxi đi vòng vòng, nhân thể tán dóc với bác tài xế: “Mấy căn nhà kha khá gần đây đều quá đắt, những căn kém quá thì còn không bằng ở trong trường cho xong”.

Tài xế nhìn Lâm Gia Mộc trong gương chiếu hậu. Mặc dù ngoại hình Lâm Gia Mộc rất trẻ, khó đoán được tuổi, nhưng khí chất lại giống như người đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm: “Cô định tìm nhà cho ai?”.

“Em họ tôi... Nó cứ kêu điều kiện trong trường không tốt, đòi ra ngoài thuê nhà ở...”.

“Cô đừng tin mấy đứa trẻ con bây giờ. Muốn ra ngoài thuê nhà quá nửa là chuẩn bị chung sống với bạn trai”.

“Cô tôi cũng sợ như vậy cho nên mới bảo tôi tìm nhà giúp nó. Nhưng tìm tới tìm lui vẫn không có chỗ nào ưng ý. Thực ra tiền không phải vấn đề, nó là con gái, an toàn mới là quan trọng nhất”.

Tài xế lại nhìn cô một cái, từ quần áo, trang điểm, khí chất đến lời ăn tiếng nói, quả thật là người không thiếu tiền: “Nếu không thiếu tiền mà lại sợ con gái ở không an toàn thì đến Kim Quế viên xem nhà chứ đừng tìm quanh trường”.

“Kim Quế viên?”.

“Đúng vậy, cách nơi này năm sáu trạm dừng, có xe buýt và tàu điện ngầm đi thẳng đến đây, an ninh rất tốt, trang thiết bị trong nhà cũng tốt... Rất nhiều giáo viên và sinh viên có điều kiện tương đối tốt đều thuê ở đó”.

“Không, tôi không thích chỗ có nhiều người thuê quá, một đám sinh viên ở gần nhau, suốt ngày ầm ĩ ảnh hưởng đến việc học tập”.

“Ở khu đó thì Kim Quế viên là rẻ nhất, mấy khu khác thì hơi đắt”.

“Anh đưa tôi đến đó xem xem. Ở đó có môi giới nhà đất không?”.

“Có”.

Lâm Gia Mộc đi một lượt những mấy trung tâm môi giới nhà đất. May mà bây giờ đã khai giảng, giai đoạn sinh viên tìm thuê nhà cao điểm đã qua, trong tay nhân viên môi giới vẫn có nhiều mối cho thuê, thời gian nhàn rỗi cũng nhiều nên rất khách sáo với Lâm Gia Mộc, hầu như hỏi gì đáp nấy. Lâm Gia Mộc bóng gió hỏi thăm đến trung tâm thứ bảy, rốt cuộc cũng có người phản ứng với các tên Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ... A, cô là bạn học của cô ấy à? Thật may là cô ấy còn nhớ tôi mà giới thiệu cô đến chỗ tôi...”. Người môi giới cười ha ha: “Cô ấy tốt nghiệp phải đến mấy năm rồi ấy nhỉ?”.

“Cô ấy đã cưới chồng mấy năm, con trai đã đi học mẫu giáo rồi”.

“Ôi, cưới sớm thật đấy. Khi đó cô ấy và bạn trai cô ấy đều rất kỹ tính, thỉnh thoảng còn đi ra một góc nói chuyện bằng Tiếng Anh, có điều cuối cùng vẫn quyết định thuê nhà ở Thanh Ích viên... Giá thuê nhà ở đó cao lắm, chưa đầy tám mươi mét vuông mà một tháng ba ngàn, có thể nói là giá trên trời ở thời điểm đó. Tôi thấy cô ấy là sinh viên nên lúc đầu cũng không dám giới thiệu cho cô ấy”. Cũng chính vì thế nên đã nhiều năm rồi mà người môi giới này vẫn còn nhớ rõ như vậy.

“Nhân viên môi giới ở đây thay đổi liên tục, lúc cô ấy bảo tôi đến tìm anh, tôi còn nói đùa là tám mươi phần trăm sẽ không tìm được”.

“Ha ha, khu này của chúng tôi cũng coi như là gần sát trường học, công ty môi giới này do chính tôi mở, ăn không đủ no nhưng cũng không chết đói được, sao có thể giải thể dễ dàng như vậy được”. Người môi giới cười nói: “Cô cũng định thuê nhà ở khu đó à? Bây giờ ba nghìn thuê không nổi đâu”.

“Không, không cần, tôi không có yêu cầu cao như cô ấy, may mà chồng cô ấy chiều cô ấy...”.

“Ồ, khi đó nhìn bạn trai cô ấy cũng thấy rất ổn, vừa trẻ trung vừa thư sinh nhã nhặn, nghe nói còn du học tận Mỹ, hình như là họ... Thờ ỉ nhỉ?”. Bị Lâm Gia Mộc có tình che giấu nên người môi giới cho rằng Tiêu Vũ đã lấy bạn trai khi đó.

“Vâng, đúng vậy, bây giờ hai người vẫn rất tình cảm”.

“Thật là hiếm có người được như bọn họ”. Người môi giới cười nói, tay lại không ngừng gõ chữ trên bàn phím: “Cô xem... năm nay ở khu Thanh Ích viên, diện tích nhà còn không bằng nhà năm đó bọn họ thuê mà giá đã là năm ngàn, hay là tôi đưa cô đến đó xem”.

“Không cần, đã xem nhà đẹp rồi mà lát nữa phải thuê nhà xấu thì sợ là tôi sẽ khó chịu lắm. Anh cứ cho tôi xem mấy căn ở khu Kim Quế viên đi...”.

Lâm Gia Mộc lật xem mấy tấm ảnh Tiêu Vũ trên tay. Tiêu Vũ thời đại học để tóc dài đen, mặc váy trắng, không trang điểm, giống như vừa đi ra từ tiểu thuyết Quỳnh Dao, gương mặt mang nét u sầu, rất đậm khí chất của người trí thức. Ở khu Thanh Ích viên giờ đã không còn ai nhớ cô gái xinh đẹp hầu như luôn lẻ loi

một thân một mình này. Người ở đây quá bận rộn, ngay cả chủ nhà cũng chưa hề gặp cô ta, chỉ nhớ rõ lúc cô ta đi thì nhà cửa rất sạch sẽ.

Lâm Gia Mộc đi một buổi chiều không có kết quả gì, sau đó chợt nảy ra một ý tưởng nên đến thẳng đồn cảnh sát ở đây.

Khi đó hộ khẩu của Tiêu Vũ được chuyển từ nhà đến hộ khẩu chung của trường học nên không bị coi là người từ bên ngoài đến thành phố C, không phải khai báo tạm trú. Nhưng vì cô ta đi thuê nhà nên đồn cảnh sát vẫn có hồ sơ lưu của cô ta. Quan trọng nhất là Lâm Gia Mộc cũng không ngờ ở đây lại lưu hồ sơ về một vụ báo cảnh sát liên quan đến Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ đã uống thuốc tự sát một lần, thời gian chính là đêm trước tốt nghiệp... Người báo cảnh sát là... trong hồ sơ chỉ ghi là một nam giới nặc danh.

Lâm Gia Mộc gần như đã chấp vạ được toàn bộ câu chuyện. Theo lý lịch, bố của Thời Tất Thành khi đó là phó chủ tịch tỉnh này. Không biết vì lý do gì mà cô nữ sinh viên đại học sư phạm thành phố C – cũng là thành phố tỉnh lỵ, và cậu ấm con quan Thời Tất Thành lại yêu nhau. Khi đó chắc Thời Tất Thành vẫn học ở Bắc Kinh, hai người gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Sau đó Thời Tất Thành ra nước ngoài du học theo sự sắp xếp của gia đình, bố trí cho Tiêu Vũ ra ngoài thuê nhà. Tiêu Vũ toàn tâm toàn ý chờ đợi bạn trai, thậm chí luôn đơn côi chiếc bóng, không liên lạc với bất kỳ ai, cũng không hề công khai tình yêu của mình theo lời dặn dò của người yêu, đến tận lúc... bố Thời Tất Thành bị bắt bỏ tù, Thời Tất Thành về nước tìm cách cứu bố, cũng chia tay Tiêu Vũ. Tiêu Vũ thất tình tự tử, người báo cảnh sát là Thời Tất Thành...

Sau đó thế nào? Chắc là cô gái si tình đi theo người yêu đến thành phố A làm lại từ đầu, nhưng người yêu lại lấy con nhà giàu, cô gái si tình dứt khoát tìm cách trwor thành mẹ kế của cô nàng con nhà giàu đó...

Vương An Ni nói lúc phát hiện Tiêu Vũ là tình nhân của nhạc phụ tương lai, Thời Tất Thành đã giận dữ chửi cô ta không biết xấu hổ... Chính là vì lý do này...

Bây giờ thì sao? Hai người quay lại với nhau lần nữa? Hay là mỗi kẻ đều có mục đích riêng? Thế sự đổi dời, bất cứ chuyện gì cũng có khả năng xảy ra. Năm đó trong lòng cô nữ sinh viên đại học chỉ có hoàng tử bạch mã của mình, bây giờ chưa chắc bà phu nhân tỷ phú đã đơn thuần như thế.

Cô đang suy nghĩ chuyện này thì điện thoại đổ chuông.

“Một mình em đến thành phố C à?”.

“Em đi buổi chiều thì hôm sau có thời gian cả ngày để điều tra”.

“Vì sao không gọi anh?”.

“Không phải anh có việc sao?”. Lâm Gia Mộc nghịch bút chì.

“Anh...”. Trịnh Đặc bên kia điện thoại yên lặng một hồi, cuối cùng vẫn quyết định nói việc công: “Chuyện em bảo anh điều tra anh đã điều tra rõ rồi. Nghi ngờ của em là đúng, Hoàng Thúy Hoa bị bệnh... Lần này không phải bà ta phẫu thuật căng da mặt mà là phẫu thuật ung thư da”.

“Ung thư da?”. Khả năng mắc bệnh này ở Trung Quốc không hề cao.

“Khi còn trẻ bà ta tiếp xúc quá nhiều với phế liệu độc hại”. Trịnh Đặc nói thờ ơ: “Có điều phẫu thuật rất thành công, tốt nhất là em vẫn nên nói chuyện với bà ta. Chuyện phẫu thuật lần này rất bí mật, nếu anh không mua lại rác thải của phòng bà ta từ nhân viên vệ sinh khách sạn rồi lại tìm hiểu tiếp thì căn bản không thể điều tra được chuyện bà ta từng phẫu thuật”.

“Vì sao bà ta không nói với Vương An Ni?”.

“Có thể là sợ cô ta lo lắng... Ai mà biết được!”.

Hoàng Thúy Hoa thừa nhận rất thẳng thắn: “Tôi không nói với An Ni... Bệnh của bố nó đã đủ khiến nó buồn phiền rồi. Thêm bệnh tình của tôi nữa thì An Ni không chịu nổi”.

“Cho nên bà mới giả vờ phẫu thuật thẩm mỹ...”.

“Trước tôi bị u xơ tử cung, phải cắt bỏ toàn bộ tử cung, bây giờ lại là ung thư da. Mặc dù bác sĩ nói bệnh ung thư này không khó điều trị nhưng ai biết sẽ thế nào”. Mặt Hoàng Thúy Hoa quần đầy băng gạc, ánh mắt toát ra một nét yếu ớt: “Lúc trẻ tôi và bố nó đã quá vất vả, bây giờ thoát nhìn đều rất khỏe mạnh nhưng thực ra chỉ là bề ngoài, rất nhiều bệnh mạn tính đã ăn sâu vào cơ thể tôi”.

“Có ai biết bà bị ốm không?”.

“Không ai biết ngoài bác sĩ điều trị. Tôi nhận được kết luận đã đốt ngay rồi”. Hoàng Thúy Hoa rút một điều thuốc đưa lên miệng châm.

“Khi đó bà cặp với ai?”. Nếu là bác sĩ thì chắc chắn sẽ biết Hoàng Thúy Hoa bị ung thư da, sau khi phẫu thuật càng biết rõ Hoàng Thúy Hoa sẽ sống được rất lâu nữa. Nhưng nếu như là trai bao...

“Khi đó bạn trai tôi tên là Hách Soái”. Hoàng Thúy Hoa tìm số điện thoại trong danh bạ: “Bây giờ tôi sẽ gọi cậu ta tới đây”.

Hách Soái rất trẻ, quả thật cũng rất đẹp trai, thoát nhìn là một chàng trai rất rục rờ. Có điều sai khi Trịnh Đặc hăm dọa hần vài câu, chàng trai này đã khóc như một cô bé con: “Hần biết bạn gái tôi, dùng ảnh chụp tôi và chị Hoàng ngủ với nhau để đe dọa tôi, bắt tôi cứ ba ngày lại phải gửi thư điện tử báo cáo chuyện của chị Hoàng với hắn. Trên mặt chị Hoàng đột nhiên nổi lên một mảng nám lan rộng rất nhanh, lúc đầu còn tưởng là dị ứng mỹ phẩm, sau đó đến bệnh viện khám... Sau khi kiểm tra, chị Hoàng tự nhốt mình trong phòng, đốt rất nhiều thứ... Nhân lúc đi đổ rác tôi tìm được một mẫu giấy chưa cháy hết, chỉ còn lại mấy chữ té bào ung thư gì đó... Sau khi chị Hoàng chia tay tôi, tôi nói chuyện này với hắn để đổi lại tấm ảnh đó”.

“Hắn là ai?”.

“Thời Tất Thành”.

Bây giờ động cơ của Thời Tất Thành đã rất rõ ràng. Mẹ vợ bị ung thư, bố vợ đột quy. Chỉ cần hần chờ đến lúc hai người này chết, lại từ từ đầu độc chết Vương An Ni thì người thừa kế tài sản nhà họ Vương chính là hần và người tình Tiêu Vũ.

“Tiêu Vũ không thể cầu kết với Thời Tất Thành”. Hoàng Thúy Hoa nói: “Lúc đầu tôi đã nhờ người điều tra Tiêu Vũ. Năm đó Tiêu Vũ vừa tới thành phố A đã bị sảy thai, chính mẹ Thời Tất Thành sai người hạ thủ. Thời Tất Thành biết rõ mẹ làm nhưng lại không chịu đứng ra bảo vệ Tiêu Vũ, ngược lại còn cặp với An Ni. Tiêu Vũ cực kỳ căm hận Thời Tất Thành”.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bà dứt khoát bỏ chồng để Tiêu Vũ lấy vua phế liệu. Tiêu Vũ có thù với Thời Tất Thành, tất nhiên có thể đóng vai trò kiềm chế Thời Tất Thành.

“Bà biết...”. Lâm Gia Mộc bóp trán: “Vì sao khi đó bà không nói ra lời để ngăn không cho An Ni lấy Thời Tất Thành?”.

“Khi đó Thời Tất Thành đã tử tử với nó rồi, nói trước đó mình có một cô bạn gái yêu nhau tha thiết, nhưng sau khi nhà mình mất thế đã chia tay mình, còn bỏ cả cốt nhục của hai người... để theo người giàu khác. An Ni là toàn tâm toàn ý yêu hắn, nếu biết Tiêu Vũ chính là người bạn gái trước đó của Thời Tất Thành sẽ chỉ khiến cho quan hệ giữa nó và bố nó càng căng thẳng hơn thôi”.

Đúng vậy. Ít nhất nhìn bề ngoài, lúc đầu Tiêu Vũ dùng trăm phương nghìn kế trối được gã con quan Thời Tất Thành, sau đó Thời Tất Thành mất thế, Tiêu Vũ lại lấy lão già vua phế liệu tuổi trên năm mươi này... Ai cũng sẽ cho rằng Tiêu Vũ nhân phẩm kém, gia đình Thời Tất Thành gặp chuyện đã trở mặt... Chẳng mấy ai nghĩ đến nội tình trong đó.

“Vậy bây giờ...”.

“Tôi vẫn không tin Tiêu Vũ và Thời Tất Thành sẽ cầu kết với nhau... Cho dù là cầu kết cũng là có ý đồ riêng”.

Lúc này Vương An Ni đang đại náo khu đại tử hợp viện nằm ngoài đường vành đai của vua phế liệu. Tòa nhà này của vua phế liệu là nhà kiểu cổ chính tông, không biết vốn là nhà riêng của ai. Sau khi vua phế liệu mua được đã tiến hành cải tạo hiện đại hóa nhưng phong cách cổ điển vẫn không thay đổi, nội thất trong nhà cũng đều là đồ giá cổ, nếu không có đầy đủ mọi thứ đồ điện gia dụng hiện đại thì người nào vào đây

sẽ ngỡ rằng mình đã lạc về hàng thế kỷ trước. Khu nhà này cũng là do Vương An Ni trang trí, không thể không nói cô ta rất có tài về phương diện này.

“Vương Đông Quân, có phải em lại vào phòng chị không?”.

Vương Đông Quân chính là con trai của vua phế liệu và Tiêu Vũ. Nó rất giống mẹ, da trắng mắt to, xinh như búp bê, chỉ có điều lại rất nghịch.

“Không, em không vào”. Vương Đông Quân dựa sát vào mẹ gào lên.

“Em không vào phòng chị thì sao nguyên bộ búp bê Barbie trong phòng chị lại thiếu mất một con?”. Sưu tâm búp bê Barbie là thú vui của Vương An Ni từ khi lấy chồng.

“Em không vào mà!”. Vương Đông Quân kêu to.

Tiêu Vũ mỉm cười: “An Ni, cô có nhớ lắm không?”.

“Bộ búp bê Barbie đó là tôi mang từ Anh về, lần trước tôi về vẫn còn, ngoài nó thì còn có ai dám lên vào phòng tôi? Con trai mà lại thích búp bê Barbie...”. Vương An Ni cười lạnh: “Hay lại là thằng ái?”.

“Em không phải ái! Em không phải ái!”. Vương Đông Quân biết ái không phải là từ gì tốt đẹp, lại càng ghét cái người lớn phải gọi là chị vừa đến nhà mình đã gây sự với mình này nên tức giận giậm chân.

Vua phế liệu cách mấy lần cửa vẫn nghe được rõ ràng. Con gái vốn là con một, được mình chiều quá nên coi trời bằng vung, cho dù là nói chuyện với mình cũng không giữ ý giữ kẽ gì. Bây giờ mình về già lại có con trai, từ ngày em trai chào đời, Vương An Ni đã thấy nó không vừa mắt, thường xuyên tìm lý do quát mắng. Có lẽ Tiêu Vũ nói đúng, nếu mình đi sớm thì Vương An Ni chắc chắn sẽ không quan tâm đến em trai...

“Được rồi, đừng ồn ã nữa! Có mỗi búp bê thôi mà cũng cãi nhau được...”.

Vương An Ni ngậm miệng, trợn mắt nhìn Tiêu Vũ. Từ khi bố lấy vợ đẹp sinh được con khôn, đứa con gái duy nhất này cũng không còn quan trọng với ông ta như trước kia nữa. Nếu không phải lúc bố mẹ ly hôn, mẹ cô ta ép vua phế liệu sang tên một phần ba tài sản cho cô ta thì là cô ta sẽ không nhận được một xu tiền nào từ tài sản của bố... Cái khác không nói, nhưng Tiêu Vũ thật sự quá giỏi chia rẽ ly gián... Đột nhiên cô ta nhìn thấy một cái đầu búp bê lộ ra phía dưới chiếc ghế giả cổ bằng gỗ lim, lửa giận lại bùng lên, nhưng nhìn thấy Tiêu Vũ và Vương Đông Quân ôm lấy nhau, đột nhiên cô ta lại tỉnh táo. Không lẽ mình lại mắc lừa?

“Bố... Bố tỉnh rồi à?”. Vương An Ni không tiếp tục cãi lộn như Tiêu Vũ mong muốn mà mở cửa đi vào tìm bố.

Nhìn thấy con gái, nộ khí trong lòng vua phế liệu giảm bớt một chút. Mặc dù Vương An Ni tính khí không tốt nhưng vẫn thật sự hiếu thảo với mình. Mình bị bệnh phải phẫu thuật, đêm nào nó cũng chăm sóc mình. Sau khi mình xuất viện ngày nào nó cũng đến thăm. Những người giàu khác xung quanh mình có mấy ai có con cái hiếu thảo như vậy, người già ốm đau là đứa nào đứa này chỉ mong mau chết đi để sớm được thừa kế tài sản.

“Sao con lại cãi nhau với em trai con, lớn thế này rồi vẫn không khác gì trẻ con”.

“Đồ trong phòng con bị mất mà”. Vương An Ni làm nũng: “Bố, hôm nay bố thấy thế nào?”.

“Vẫn thế thôi”. Vua phế liệu bị đột quỵ không nghiêm trọng, phát âm cũng không bị ảnh hưởng, chỉ có tay vẫn thường tê dại.

Vương An Ni sờ tay bố, ngón tay vua phế liệu lạnh buốt: “Trời lạnh rồi, bố phải chú ý mặc nhiều quần áo hơn”.

“Bây giờ đã làm gì mà lạnh”. Vua phế liệu nói: “Ôi, lần này bị ốm, bố rất không muốn nghe con và em trai con cãi nhau. Đến lúc bố chết, Tiêu Vũ lại còn trẻ, em trai con...”.

Còn chưa biết thằng ranh đó có phải em trai con hay không mà. Nghĩ đến lời mẹ dặn, Vương An Ni lại nở nụ cười: “Bố, con cũng chỉ muốn nhắc nhở nó, ai biết con vừa mới nói nó một câu mà Tiêu Vũ đã lập tức bao che cho nó rồi. Chiều con cũng là hại con, bố, nhà họ Vương chúng ta cũng chỉ có một mình nó nối dõi”.

“Con nghĩ như vậy thật à?”.

“Đương nhiên là thế”. Vương An Ni đỡ bố ngồi xuống: “Bố, bố nghĩ xem, bố hơn năm mươi tuổi mới có con trai, Tiêu Vũ lại còn trẻ như vậy, nếu bố có đi thật thì Tiêu Vũ có thể ở vậy hay không? Đến lúc đó không phải con dạy dỗ nó thì còn ai vào đây...”.

Câu này của cô ta nói trúng ngay tâm sự của vua phế liệu. Tiêu Vũ còn rất trẻ, cho dù lần này mình không đột quỵ thì cũng không sống được mấy năm nữa, đến lúc đó con trai vẫn còn vị thành niên, tài sản của ông ta tất nhiên là do Tiêu Vũ quản lý. Ngộ nhỡ lúc đó Tiêu Vũ thay lòng đổi dạ...

“Con hiểu chuyện như vậy thì tốt”. Vua phế liệu nghĩ rằng mình cũng nên tính đến chuyện viết di chúc rồi. Tiêu Vũ đứng ngoài cửa nghe hai bố con nói chuyện, sắc mặt hết xanh lại trắng.

38. Q.4 - Chương 5: Dao Động

‘Trích lời Gia Mộc: Cho dù là nhà mưu lược vĩ đại nhất cũng có lúc chần chừ’.

Vương An Ni nhìn chính mình trong gương, từ nhỏ đến lớn người khác đều nói cô ta là một cô gái xinh đẹp. Từ khi biết trang điểm, cô ta không bao giờ để mình phải mang mặt mộc. Nhờ các loại mỹ phẩm, cô ta càng ngày càng đẹp, đẹp như một ngọn lửa. Từng có người nói rằng cô ta luôn là người nổi bật nhất trong đám đông. Nhưng khi đêm đến, tẩy hết phấn son, cô ta lại luôn cảm thấy không hài lòng với chính mình trong gương.

Sống mũi không được cao, hai mắt cách nhau hơi xa, lông mày cạo chỉ còn một nửa, mắt có tơ máu vì dạo này hay thức đêm, tóc vừa sấy sau khi gội đầu quá rối, môi có vẻ nhợt nhạt. Cô ta vuốt đuôi mắt, đuôi mắt trước giờ luôn phẳng lì giờ đây hình như đã có một nếp nhăn nhỏ. Nếu trước đây phát hiện ra điều này thì chắc chắn cô ta sẽ hét lên điên cuồng, hơn nữa sẽ lập tức đặt vé máy bay hôm sau đi đến bất cứ nơi nào trên thế giới, mua những loại mỹ phẩm đắt nhất để làm mình trẻ trung trở lại.

Nhưng bây giờ cô ta lại thấy không còn hứng thú nữa. Người khác khen cô ta xinh đẹp, khen cô ta có khiếu thẩm mỹ, khen cô ta hấp dẫn, khen cô ta cá tính, thật sự là vì cô ta sao? Hay là bởi vì những tấm thẻ ngân hàng trong ví cô ta? Nếu bỏ đi tất cả những thứ phù hoa đó, cô ta thật sự là một người phụ nữ làm mọi người không thể chịu nổi hay sao?

Túi xách của cô ta đang nằm cách cô ta chưa tới một mét, trong đó có tài liệu Lâm Gia Mộc gửi tới. Thời Tất Thành và Tiêu Vũ không phải sau này mới lằng nhằng với nhau mà vốn dĩ đã lằng nhằng từ trước. Cậu ấm con quan lớn và nữ sinh viên xinh đẹp trong trắng biết điều, đúng là một cặp đôi hoàn hảo. Nếu là phim Hàn thì mình chính là vai nữ phụ ngang ngược làm mọi người chán ghét. Đáng tiếc là con quan nay đã suy bại, vòng hào quang đã biến mất, những gì còn lại cũng chỉ là bản năng theo đuổi những sự hào nhoáng cuối cùng.

Hoa tuyết cũng là hoa, dù không phải mẫu đơn hay hải đường nhưng vẫn có những phẩm chất cao đẹp... Lời này chỉ có mẫu đơn hay hải đường mới nói được, người ăn mày xin cơm dưới chân tường tuyết đối sẽ không nói như vậy.

Cô ta còn nhớ lần đầu nhìn thấy Thời Tất Thành, hần là trợ lý mới của bố, mắt rất sáng, nụ cười rất rực rỡ, chỉ liếc qua đã biết quyển sách cô ta cầm trên tay là quyển “50 sắc thái” nguyên bản tiếng Anh, hần mỉm cười chớp chớp mắt với cô ta.

Cô ta ho một tiếng, tiếp tục thoải mái ngồi trong phòng tiếp khách của bố đọc cuốn tiểu thuyết nguyên bản mà nếu dịch sang tiếng Trung sẽ khiến bố cô ta sợ chết khiếp đó. Bố cô ta còn khoe với tất cả mọi người: “Tiếng Anh của An Ni rất tốt, nó đọc tiểu thuyết cũng là tiếng Anh, nói tiếng Anh còn chuẩn hơn người nước ngoài”. Sau đó mọi người tới tấp nịnh nọt, còn hần vẫn chỉ mỉm cười.

Sau đó bố cô ta lên hỏi cô ta: “Ấn tượng của con về Thời Tất Thành thế nào?”.

“Cũng được”.

“Có muốn tiếp xúc một chút không? Nó rất có tài, ngoại hình cũng ổn, rất hợp với con”.

“Bố anh ta...”. Vương An Ni đã biết lai lịch của Thời Tất Thành.

“Gia cảnh của nó chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là bản thân nó không tồi, nhà chúng ta không thiếu tiền”.

“Được, vậy thì thử tiếp xúc xem thế nào”.

Sau đó thế nào? Chính là những đợt tấn công đầy lãng mạn mà Thời Tất Thành quá thông thạo. Hắn đưa cô ta đến tất cả mọi quán ăn ngon trong thành phố A, bất kể là quán ven đường hay là khách sạn có sao, hắn đều thể hiện như thể mình thuộc về nơi đó. Chơi tất cả mọi chỗ có thể chơi ở thành phố A, đứng trước một đồng tường gạch đỏ nát cũng có thể nói ra vô số chuyện từ cổ chí kim, nói những lời đầy ý nghĩa, những kẻ con quan hư vinh ấu trĩ khác tuyệt đối không thể so sánh được. Vương An Ni không phải người chưa hiểu chuyện đời, lúc cô ta du học, ngay cả sự tấn công lãng mạn của đàn ông Italia cũng từng được lãnh giáo, nhưng Thời Tất Thành cần đánh gục cô ta triệt để. Sau đó chính là yêu đương mặn nồng, bàn chuyện cưới xin... Sau đó nữa là chuyện bố ngoại tình bị lộ, chiến tranh gia đình nổ ra, từ đầu đến cuối Thời Tất Thành đều đứng về phía cô ta. Cô ta giận dữ nói không cần bố nữa, nói sẽ sang châu Âu, không cần bất cứ thứ gì nữa, Thời Tất Thành cũng chỉ hỏi cô ta bao giờ đi. Lúc đó... cô ta cảm thấy mình chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Cô ta đang nhớ đến đây thì cửa mở ra, Thời Tất Thành lê bước chân hơi uể oải đi vào. Từ khi làm tổng giám đốc công ty của bố, lần nào về nhà Thời Tất Thành cũng mệt mỏi như vậy, chưa nói với cô ta được mấy câu đã díp mắt lại, vừa đặt lưng xuống là ngủ luôn...

Vương An Ni đưa tay sờ cằm, nhìn chằm chằm người đàn ông đang thay quần áo sau lưng mình trong gương. Con người đứng là một động vật rất kỳ quái, sau khi những đam mê ban đầu đã qua, trong mắt cô ta, người đàn ông dần dần từ trên đỉnh cao trượt xuống, nhưng hắn lại không hề biết điều đó mà ngỡ rằng mình vẫn là vị thần trong mắt cô ta.

Nghĩ lại, sau khi kết hôn, cô ta vẫn luôn cố gắng gây sự chú ý với hắn, bất kể là gây rối hay kiêu ngạo, cô ta đều luôn nhận được sự khoan dung và nhường nhịn của người đàn ông này. Cô ta từng cho rằng đó là vì tình yêu, nhưng bây giờ mới hiểu ra cũng chưa hẳn vậy.

Phát hiện ánh mắt của cô ta, người đàn ông mỉm cười đi về phía sau vuốt ve hai vai cô ta: “Không giận nữa à?”.

“Giận chứ”. Vương An Ni cố gắng không chế cảm giác muốn hất tay hắn ra. Cô ta đưa tay ra, lại chỉ lên mặt mình: “Anh không phát hiện da em đã xấu đi nhiều à?”.

Dường như lúc này mới phát hiện, người đàn ông vuốt mặt cô ta: “Mặt em làm sao vậy?”.

“Thẩm mỹ viện em vẫn thường đến mới đổi mỹ phẩm mới... Họ nói không có người nào dị ứng cả, chỉ có mình em bị... Hừ... Dù sao thì em cũng sẽ không đến đó nữa”.

“Em nên đến hỏi bọn họ cho ra nhẽ”. Người đàn ông tỏ ra rất thương xót.

“Lãng phí thời gian, tốn nước bọt”. Vương An Ni nói.

“Em dùng mỹ phẩm nhiều quá”. Thời Tất Thành vươn vai một cái: “Việc diệt gián ở nhà thế nào rồi?”.

“Những người đó đều là bọn lừa tiền thiên hạ, chẳng diệt được con nào hết”.

Thời Tất Thành cười cười. Đó là vì trong nhà làm gì có gián, nhưng Vương An Ni lại nói mình nhìn thấy một con gián chạy rất nhanh trong phòng bếp, sau đó giống trống khua chiêng diệt gián. Đây cũng không phải lần đầu tiên cô ta làm như vậy. Lần trước cô ta đã từng nói trong nhà có chuột, lần trước nữa cô ta lại bảo trong nhà có mối, sau khi làm mọi người phải bận rộn một hồi thì tất cả đều là báo động giả... Nói cho cùng thì đây chỉ là một cách để Vương An Ni thể hiện mình rất cô đơn, muốn người khác chú ý đến mình.

“Có cần anh đưa em đến Hồng Kông chơi không?”.

“Không, có đi thì đi châu Âu, Hồng Kông càng ngày càng không có gì hay”. Vương An Ni đứng dậy, mượn cơ hội thoát khỏi bàn tay Thời Tất Thành: “Anh đi tắm đi, người anh có mùi rồi đấy”.

Thời Tất Thành ngửi nách mình, không hề có mùi gì... Vị đại tiểu thư này lại gây chuyện đây mà. Ánh mắt hắn nhìn về phía số mỹ phẩm xếp đồng trên bàn: “O, mỹ phẩm của em trước đây đâu? Sao lại đổi hết cả rồi?”.

“Em bị dị ứng mà... Lần này chuyển hết sang dùng Vichy... được phẩm dưỡng da sẽ không làm da bị kích thích”.

“Ồ”. Thời Tất Thành gật đầu: “Hay là em đến bệnh viện khám đi”.

“Đến bệnh viện cũng thế, kê đơn toàn là thuốc có hormone, chẳng có tác dụng gì”. Vương An Ni đẩy hắn ra: “Anh đi tắm luôn đi, trong phòng toàn là mùi của anh”.

“Ồ”.

Xem ra vấn đề thật sự nằm ở mỹ phẩm. Mình đổi bao nhiêu thứ trong phòng ngủ mà Thời Tất Thành lại chỉ chú ý tới mỹ phẩm... Trước đây hắn có bao giờ quan tâm đến những thứ trên bàn trang điểm của mình đâu?

Vương An Ni gần như đã khẳng định chồng mình chính là chủ mưu hại mình, nhưng cô ta lại không thể đau lòng mà chỉ lấy một thiết bị giống như USB trong hộp trang sức trên bàn trang điểm ra: “Chỉ mong cái này dùng được”.

Cô ta cầm thứ này quét một lượt trên áo khoác và cặp tài liệu của Thời Tất Thành, tìm ra hai chiếc di động, một chiếc iPhone và một chiếc Blackberry, đều là những chiếc cô ta đã biết và cũng đã phá khóa bằng phần mềm Lâm Gia Mộc cho, lịch sử cuộc gọi chỉ có số của người nhà và số làm ăn, thậm chí hắn còn không lưu số của Tiêu Vũ. Chưa từ bỏ ý định, cô ta tiếp tục quét khắp nơi trong phòng, nhưng không phát hiện ra thứ gì ngoài mấy chiếc camera được che giấu kỹ... Chẳng lẽ Thời Tất Thành đã để chiếc điện thoại dùng để liên lạc với Tiêu Vũ ở công ty? Không, không thể như vậy. Hắn là một người đàn ông luôn muốn nắm chắc mọi thứ, tuyệt đối sẽ không để thứ quan trọng như vậy ở ngoài tầm mắt của mình... Chẳng lẽ hắn mang theo vào phòng tắm?

Tít tít... Thiết bị scan cô ta tiện tay đặt trên giường phát tiếng báo hiệu, cô ta tắt thiết bị, nhưng dưới gối lại không tìm thấy gì. Cô ta tiếp tục sờ bên trong gối, cuối cùng cũng tìm được một chiếc điện thoại. Một chiếc nokia kiểu cổ, thậm chí còn không phải điện thoại thông minh. Trong đó không lưu bất cứ một số điện thoại nào, thậm chí còn không lắp SIM, nhưng lịch sử cuộc gọi lại có một số. Vương An Ni dùng bút kẻ lông mày ghi số này vào khăn giấy rồi nhét vào hộp trang điểm, lại nhét chiếc điện thoại vào chỗ cũ, khôi phục tất cả về nguyên trạng.

Theo những gì cô ta hiểu về Thời Tất Thành thì chắc chắn điện thoại này không phải chiếc duy nhất không lắp SIM, thậm chí có thể là ở nhà một chiếc, trên xe một chiếc, công ty một chiếc, đều là loại Nokia bình thường nhất, thời gian chờ bảy ngày trở lên, SIM luôn mang theo người, khi tắm cũng có thể mang vào phòng tắm, lúc cần dùng mới cho SIM vào điện thoại... Thời Tất Thành làm việc quả nhiên cẩn mật.

Nhưng nếu như Tiêu Vũ cần liên lạc với hắn thì sao? A, một số điện thoại cố định là chỉ nháy mắt sẽ bị coi như điện thoại làm phiền, bất kể ai cũng sẽ không chú ý...

Thời Tất Thành ơi Thời Tất Thành, người đã nâng cấp ngoại tình lên đến tầm cao phim gián điệp, thật là lợi hại. Ngay cả khi mình cho rằng mình bị dị ứng thì hắn cũng lập tức khuyên mình đến bệnh viện khám... Cả việc mình nhất định sẽ từ chối đến bệnh viện, hắn cũng đã tính trước...

Lúc Thời Tất Thành ra khỏi phòng tắm thì đèn phòng ngủ đã tắt. Vương An Ni không ở trong phòng ngủ, phòng sinh hoạt lại sáng đèn. Hắn mở cửa ra xem, Vương An Ni đang chơi game: “Em không ngủ à?”.

“Em không ngủ được, chơi game một lát rồi ngủ sau. Anh ngủ trước đi”.

“Ồ”. Thời Tất Thành về đi ngủ không hỏi gì thêm. Nằm trên gối, hắn không nhìn được đưa tay sờ sờ dưới gối. Điện thoại vẫn còn, bí mật của hắn vẫn được giữ kín.

Hắn cảm thấy bây giờ mình như lát thịt bò trong chiếc hamburger, bị hai người phụ nữ kẹp ở giữa. Người khác có thể cho rằng là sung sướng nhưng hắn lại cảm thấy khó chịu. Tiêu Vũ càng ngày càng nóng vội,

sự dẫu dằng trước đây đã biến mất từ lâu, cô ta suốt ngày đứng ngồi không yên vì chuyện lập di chúc của Vương Hữu Tài, sợ di chúc không có lợi ỉnh, giục hần diệt trừ Vương An Ni sớm một chút...

Nhưng diệt Vương An Ni sớm thì người được lợi chỉ là Tiêu Vũ. Vương An Ni chết, Vương Đông Quân chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Vương, Tiêu Vũ là mẹ đẻ chỉ việc ngồi hưởng tất cả lợi ích.

Còn mình? Con rể khi con gái đã chết có khác biệt rất lớn, đặc biệt là hần và Vương An Ni lại chưa có con. Chuyện khác không cần phải nói, riêng tài sản của bố vợ thì hần đừng nghĩ tới. Tài sản của mẹ vợ càng chẳng liên quan đến hần, ngay cả tài sản của An Ni hần cũng phải tranh với mấy người, việc này quá không có lợi đối với hần.

Tiêu Vũ vặn hỏi có phải hần không nỡ giết Vương An Ni...

Không nỡ... Hần nhìn ra phía phòng sinh hoạt. Có lẽ vậy... Vương An Ni đơn thuần hơn rất nhiều so với Tiêu Vũ, còn Tiêu Vũ càng ngày càng giống con buôn. Trong mắt Vương An Ni chỉ có hần... Còn Tiêu Vũ... Trong mắt cô ta có những gì?

Thời Tất Thành thờ dài, cảm thấy có lẽ việc Vương An Ni vứt bỏ đồng mỹ phẩm cũ cũng là một chuyện tốt.

Không có gì bất ngờ, số điện thoại đó là một số không có thông tin người sử dụng, lại được kích hoạt từ rất lâu về trước, đến nay đã được bảy, tám năm, cũng cũ kỹ như những chiếc điện thoại Nokia đó.

“Có thể theo dõi được không?” Smartphone thì dễ, còn điện thoại thông thường thì hơi phiền phức.

“Đã là điện thoại di động thì không có cái nào là không thể theo dõi cả”, Trịnh Đặc cười nói. Có người nói điện thoại thông minh không an toàn, nhưng thực ra điện thoại thông thường cũng vậy, thậm chí kỹ thuật còn đơn giản hơn chút.

Anh ta viết tên hai mẫu hàng lên tờ giấy: “An Ni, tôi cũng không dám đảm bảo mấy thứ này là hoàn toàn mới, hơn nữa... tốt nhất là cô nên chọn một trong hai loại này. Một loại là hàng của Nga, nhìn không đẹp nhưng cũng ổn, nhưng phải cái dễ hỏng. Hàng nội thì tôi có thể kiểm được hai loại tốt nhất, chất lượng tuyệt đối không kém hơn các loại này, nhưng nếu bị tra ra thì sẽ hơi phiền phức”. Trên phương diện sản phẩm điện tử, đồ của Trung Quốc tuyệt đối không thua kém các nước khác.

“Dùng hàng Mỹ”.

“Được. Nếu cô đã xác định thì tôi sẽ đi đặt hàng”. Trịnh Đặc gạt đầu, cầm tờ giấy đi. Anh ta có một số nguồn hàng mà Lâm Gia Mộc cũng không biết.

Vương An Ni ngồi trên sofa, vẻ mặt hơi hệt hăng. Theo dõi chính chồng mình tuyệt đối không phải một chuyện vui vẻ gì. Lâm Gia Mộc lấy một chia nước cho cô ta.

“Cô có nước nóng không?”.

“Có”.

“Tôi muốn uống trà”.

“Được”. Vương An Ni vốn vẫn thích uống đồ nóng, chỉ uống nước đóng chai chưa mở nắp là thói quen sau khi trúng độc. Lâm Gia Mộc biết cô ta nói muốn uống trà ở đây chính là để tỏ ý tin tưởng mình.

Vương An Ni uống một ngụm trà: “Chuyện gia đình tôi đúng là buồn cười”.

“Không giấu cô, những chuyện thế này chúng tôi đã thấy quá nhiều. Tình hình của cô chưa phải nghiêm trọng nhất”.

“Ồ... Cũng tại tôi nghĩ nhiều quá”. Vương An Ni thở dài: “Không phải tôi làm bộ làm tịch, có tiền thật sự không có gì hay ho. Cứ như anh chị thế này là vừa đẹp”.

“Chúng tôi ấy à? Vừa mở mắt ra đã phải ra sức kiếm tiền, ra sức bon chen...”. Lâm Gia Mộc uống một ngụm trà: “Tôi chỉ mong được như cô thôi”.

“Vậy thì đổi đi”. Nói xong, Vương An Ni bật cười: “Mẹ tôi...”.

“Mẹ cô không sao đâu”.

“Bà ấy không sao thì tốt”. Vương An Ni dừng lại một lát rồi nói: “Cô có thể luật sư không?”.

“Có”.

“Có thể thảo một bản di chúc giúp tôi không? Sau khi tôi chết tất cả tài sản thuộc về mẹ tôi. Nếu mẹ tôi chết trước tôi thì tất cả tài sản của tôi sẽ được quyền góp cho tổ chức từ thiện. Lát nữa tôi sẽ đưa danh sách các tổ chức này cho cô”.

“Được”. Lâm Gia Mộc gật đầu: “Vì sao cô không sinh con?”.

“Lúc trẻ là vì tôi muốn giữ dáng, hai năm trước cũng đã từng có thai nhưng không giữ được. Bác sĩ nói tôi bị u nang buồng trứng, đã điều trị khỏi rồi nhưng vẫn chưa có con”. Bây giờ nghĩ lại mới thấy có con thật tốt, mặc dù bố nó là Thời Tất Thành nhưng dù sao mình cũng có người kế tục huyết thống, không đến mức lúc chết vẫn không cam lòng như vậy.

“Cô trứng độc không nặng, chỉ cần điều trị đúng cách”.

“Tránh được vỏ dừa biết đâu lại gặp vỏ dừa. Hơn nữa người hại mình lại là người cùng chung chăn gối, tôi cũng chỉ đề phòng trường hợp xấu nhất thôi”.

Khoảng một tiếng sau Trịnh Đạt mới về, chiếc túi mang theo người căng phồng. Anh ta lấy rất nhiều thứ trong túi ra nhưng đều đặt sang một bên, cuối cùng lấy một chiếc hộp để tận dưới cùng, mở hộp lấy ra mấy chiếc thẻ có kích cỡ giống như thẻ nhớ điện thoại ra.

“Cô tìm cách cắm cái này vào điện thoại của hân”. Anh ta chỉ đưa cho Vương An Ni một chiếc thẻ: “Cái để ở nhà cô thì chính cô làm”.

“Thế những cái còn lại?”.

“Tôi sẽ tìm cách lắp được. Bình thường hân thích đi chiếc xe nào?”.

“Hân thích chiếc Jaguar nhất”.

“Không, Jaguar nổi bật quá. Lần trước cô nhìn thấy chiếc xe nào ở bên ngoài khách sạn”.

“À, là chiếc A6 hân để ở công ty”.

“Hân không đi xe này về nhà à?”.

“Không thường xuyên. Bình thường hân thích đi chiếc Jaguar nhập nguyên chiếc nhất, A6 toàn để ở bãi đỗ xe ngầm của công ty”.

“Ồ, tôi biết rồi. Biển số xe bao nhiêu?”.

Vương An Ni đọc biển số xe, Trịnh Đạt ghi vào cuốn sổ nhỏ luôn mang theo người.

“Bên chỗ bố tôi...”.

“Chưa làm gì được cô thì Tiêu Vũ sẽ chưa động đến bố cô đâu”. Nếu không loại bỏ được Vương An Ni thì hại Vương Hữu Tài cũng chỉ làm Thời Tất Thành được lợi, chắc chắn Tiêu Vũ sẽ không phạm sai lầm như vậy. Ngược lại bên này Thời Tất Thành không dùng thủ đoạn nóng vội với Vương An Ni cũng là vì nếu Vương An Ni chết thì người có lợi là Tiêu Vũ.

“Lần trước tôi bảo lấy bàn chải đánh răng của Vương Đông Quân, cô làm được chưa?”. Việc gấp trước mắt là làm rõ Vương Đông Quân rốt cuộc là con ai, nếu như là con của Thời Tất Thành thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

“Chưa, tôi không có lý do gì để đi vào phòng nó, nhưng tôi sẽ nghĩ cách”. Nói tới đây Vương An Ni bật cười: “Lúc nó mới ra đời, tôi ra sức thuyết phục bố tôi xét nghiệm DNA. Tiêu Vũ lại nói cô ta trong sạch, nếu xét nghiệm DNA chứng tỏ bố tôi không tin tưởng cô ta. Nếu không còn tin nhau nữa thì cũng không cần sống với nhau làm gì, cô ta sẽ mang con đi... Bố tôi tin cô ta... Bây giờ...”.

“Bây giờ tôi cũng khuyên cô đừng hy vọng gì nhiều. Tiêu Vũ không giống một người sẽ để cho người khác có cơ hội lật tẩy dễ dàng như vậy”.

Vương An Ni mím môi không nói tiếp nữa.

Thời Tất Thành có cảm giác như ai đó đang nhìn mình, nhưng xoay người lại thì không thấy ai. Hắn lên xe, khởi động máy, chốc chốc lại nhìn gương chiếu hậu, đằng sau không có gì cả... Hắn thở dài một hơi, có lẽ là hắn đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng dạo này hắn luôn cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu, hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Hắn nhìn đồng hồ một chút, còn ba mươi phút nữa mới tới giờ hẹn gặp Tiêu Vũ. Hắn chạy mấy vòng, lại tấp vào một quán trà, uống một cốc trà thảo mộc rồi mới đi tiếp. Bất kể hắn đi thế nào thì trong gương chiếu hậu cũng không có chiếc xe nào lạ ngoài các loại taxi sơn xanh sơn đỏ. Có lẽ đúng là vì thần kinh hắn quá căng thẳng.

Hắn lái xe vào bãi đỗ xe ngầm dưới một tòa chung cư, không đi thang máy mà thay một chiếc áo khoác, đeo kính đen vào rồi đi bộ lên khỏi bãi đỗ xe, rẽ mấy lượt rồi đi vào một tòa nhà khác thoạt nhìn rất thông thường. Vào thang máy lên tầng 11, dừng lại trước cửa một phòng treo biển Phòng vật lý trị liệu, lấy chìa khóa ra mở cửa, lách người vào nhà rồi khóa cửa lại.

Căn hộ này trang trí rất đơn giản, ngoài chiếc giường lớn trong phòng ngủ thì không có bất cứ thứ gì xa xỉ, ngay cả phòng tắm cũng chỉ có vòi tắm đơn giản và mấy thứ đồ dùng tắm rửa.

Lúc hắn đến thì trong phòng tắm có người đang tắm, hắn gấp gọn gàng bộ đồ tập Yoga để trên sofa rồi ngồi trên sofa chờ người kia...

Khoảng mười phút sau Tiêu Vũ từ trong phòng tắm đi ra, trên người không một mảnh vải, như thể trong phòng này chỉ có một mình cô ta. Da Tiêu Vũ rất đẹp, mịn màng, trắng như tuyết. Ngực hơi nhỏ nhưng nhìn rất căng, vòng eo mềm mại. Hình như cô ta biết dáng người của mình rất dễ nhìn nên mặc quần áo không nhanh cũng không chậm, vừa đủ để Thời Tất Thành nhìn thấy tất cả những gì nên nhìn thấy, đến cuối cùng lại cài cả chiếc cúc áo trên cùng lại.

“Anh lại gấp quần áo rồi... Người giúp việc tư vấn dạo này em thay đổi thói quen”. Tiêu Vũ lấy có luyện Yoga để ra ngoài, để tiết kiệm thời gian nên cô ta không thay quần áo mà đi thẳng từ phòng tập Yoga trên tầng 12 xuống “Phòng vật lý trị liệu” ở tầng 11, những người khác cho rằng cô ta phải xoa bóp vì có vấn đề ở xương cổ, nhưng thực ra...

“Dù sao cũng phải gọn gàng mới nói chuyện được”. Thời Tất Thành đưa tay ôm cô ta, ngửi mùi trên người cô ta: “Thay dầu gội đầu rồi à?”.

“Ờ”. Tiêu Vũ gật đầu: “Lão già lại thích đồ của bọn Amway”. Cô ta nhún vai: “Anh xử lý được Vương An Ni chưa?”.

“Cô ta vẫn đang dùng mỹ phẩm em bảo anh đổi...”.

“Vẫn đang dùng à?”. Tiêu Vũ cau mày: “Mùi trên người nó không giống”.

Mỗi loại mỹ phẩm đều có mùi đặc trưng, đàn ông ngửi khó thấy khác biệt nhưng phụ nữ lại phân biệt rất dễ dàng.

“Hình như cô ta lại thích được phẩm dưỡng da”.

“Nếu dùng được phẩm dưỡng da thì sẽ không dùng mỹ phẩm cũ nữa”. Tiêu Vũ đẩy hắn ra: “Đàn ông các anh đúng là sơ ý”.

Cô ta không hề nghi ngờ Thời Tất Thành có ý đồ khác: “Hôm nay nó lại đến, còn mua đồ chơi cho Đông Quân, tự nhiên còn ôm ấp nữa... Đông Quân kêu là bị nó nhổ tóc nhưng nó không thừa nhận...”.

“Cô ta định xét nghiệm DNA?”.

“Đúng vậy”. Tiêu Vũ cười lạnh: “Từ lúc em mới sinh Đông Quân, nó vẫn có ý đồ với Đông Quân”.

“Em có chắc chắn không?”.

“Đông Quân chắc chắn là con của lão già đó. Em vừa khóc vừa năn nỉ mãi lão ta mới chịu dẫn em sang Hồng Kông thụ tinh ống nghiệm... Hơ hơ, vì sợ con gái không vui nên lão ta nhất quyết không chịu nói với nó... Em càng ngày càng không thể chịu được nó nữa...”. Vì sao có một số người vừa sinh ra đã có tất cả, còn mình má hồng lại phải kẻ tóc bạc?

“Không phải anh đã nói với em là Hoàng Thúy Hoa bị ung thư sao? Sau khi bà ta chết đi...”.

“Bao giờ mẹ ta chết?”. Trong số những người Tiêu Vũ hận nhất thì đứng đầu là Thời Quốc Phân - mẹ của Thời Tất Thành, thứ hai là Vương An Ni, thứ ba chính là Hoàng Thúy Hoa...

“Việc này...”.

“Đúng là vô dụng...”. Tiêu Vũ cười lạnh lùng nhìn hấn: “Chuyện của Hoàng Thúy Hoa cũng giao cho em, anh làm mấy năm nay cũng đã tìm được một thằng trai bao của mẹ ta, ngay cả mẹ ta bị ung thư gì cũng không biết”.

Thời Tất Thành cúi đầu. Tiêu Vũ càng ngày càng cuồng vọng ngang ngược, có lúc thậm chí Vương An Ni còn dịu dàng hơn cô ta một chút.

Sớm muộn gì cũng có ngày hấn thoát được cả hai người phụ nữ này.

Tiêu Vũ nhét bữa bộ quần áo Thời Tất Thành đã gấp gọn gàng vào trong túi xách và kéo khóa lại: “Anh suy nghĩ cho kỹ đi, rốt cuộc là anh muốn gì, muốn đợi mười mấy năm để lão già và mẹ già chết đi, lại mười mấy năm để con bé kia chết đi, đến năm sáu mươi tuổi mới gặm cỏ non, hay là làm triệt để luôn, giành lấy tất cả mọi thứ ngay từ khi còn trẻ...”.

Thời Tất Thành đúng là càng ngày càng thiếu quyết đoán, sau khi đã nhìn thấu thì tất cả đàn ông đều chẳng ra gì, bất kể bề ngoài có sáng láng đến đâu.

Điện thoại của Thời Tất Thành vang lên một tiếng rồi dừng lại. Tiêu Vũ mỉm cười nhìn hấn: “Thế nào? Bà ba tìm à?”.

Tiêu Vũ tự nhận mình mới là bà cả, Vương An Ni là bà hai, còn người nữa thì là bà ba...

“Lấy đâu ra bà ba nào?”.

“Anh tưởng em vẫn là con bé ngốc nghếch trước kia à?”. Tiêu Vũ dựa cửa nhìn hấn: “Em cảnh cáo anh, việc chính mới là quan trọng. Nếu anh không quản nổi cái thứ trong quần kia mà làm hỏng việc lớn thì em sự tự tay cắt bỏ nó đấy”.

Tiêu Vũ đi ra cổng chung cư, đẩy kính đen lên trên. Vừa rồi nhìn thấy Thời Tất Thành, cô ta không nhịn được cơn giận, muốn mau chóng nói rõ mọi chuyện với Thời Tất Thành nên chưa bôi mỹ phẩm dưỡng da đã đi ra rồi, bây giờ cảm thấy da mặt khô rất khó chịu. Cô ta đi vào nhà vệ sinh quán McDonald ven đường, lấy hộp mỹ phẩm trong túi xách ra, nhanh chóng chỉnh trang. Vừa trang điểm được một nửa, một phụ nữ tóc ngắn ăn mặc hợp thời cũng đi vào, tay xách một chiếc túi xách Gucci màu vỏ quýt giống túi xách của cô ta như đúc. Hai người thoáng nhìn nhau, mỉm cười hiểu ý. Người phụ nữ tóc ngắn cũng để túi xách lên bồn rửa tay, đầu tiên là rửa tay, sau đó gỡ kính sát trùng xuống cho vào hộp đựng kính sát trùng, lấy đôi kính dự phòng trong túi xách ra đeo lên.

“Phù, cuối cùng cũng xong. Sáng sớm đeo kính sát trùng không chuẩn, trên đường đi không khác gì người mù”. Người phụ nữ thở dài nói.

“Ồ”. Tiêu Vũ gạt đầu, lấy lọ kem giữ ẩm trong túi ra bôi, cảm thấy da mặt dễ chịu hơn một chút, cầm túi xách xoay người ra ngoài.

Cô ta không phát hiện trong lúc cô ta không chú ý, người phụ nữ tóc ngắn đã đổi chỗ hai chiếc túi xách.

Cô ta đeo túi đi tới nơi đỗ xe, mở túi định lấy chìa khóa xe, lại phát hiện chìa khóa xe trong túi không phải chìa khóa xe mình mà là của một chiếc Volkswagen. Cô ta lục túi xách, trong ngăn đựng điện thoại có iPhone 5, iPad, còn có ví tiền, bằng lái xe, chìa khóa, hộp trang điểm, khăn giấy... Thứ khiến cô ta chú ý nhất là hộp đựng kính sát trùng... Cô ta nhớ lại một lát, vừa rồi trong phòng vệ sinh McDonald...

Trong lúc cô ta đang tìm xem trong ví tiền có chứng minh thư hay không thì điện thoại di động trong túi đồ chuông. Cô ta lấy điện thoại ra, bấm phím nghe máy: “A lô...”.

“A lô, chào chị, tôi là người vừa này ở McDonald... Hình như chúng ta cầm nhầm túi xách rồi... Chị có thể quay lại đây để đổi lại không?”.

“Ồ, tôi sẽ quay lại ngay”. Tiêu Vũ đặt điện thoại xuống, mở ví tiền ra xem. Trong ví có khoảng trên hai ngàn tệ tiền mặt, còn có mấy tờ đô lẻ và ba, bốn chiếc thẻ ngân hàng, mấy chiếc thẻ hội viên. Tên chứng minh thư là Lâm Phương... Có lẽ chỉ là tình cờ...

Cô ta trở lại quán McDonald, người phụ nữ tóc ngắn tên là Lâm Phương kia đang cầm túi xách của cô ta trên tay đứng chờ ở cửa, nhìn thấy cô đi đến lập tức tiến bước tới: “Chị vừa đi tôi đã phát hiện chị cầm nhầm túi rồi, nhưng vội đuổi theo mà vẫn không thể tìm được chị”.

“Xin lỗi”. Tiêu Vũ nhận lấy túi xách của mình, trả túi xách cho Lâm Phương. Cô ta mở túi ra xem, đồ trong túi vẫn nguyên vẹn: “Tôi phải mang nhiều đồ quá...”.

“Không sao”. Lâm Phương nhìn tấm thảm tập Yoga và chiếc ba lô thể thao Tiêu Vũ đeo sau lưng: “Chị cũng tập Yoga à?”.

“Ồ”.

“Hồi ở Mỹ tôi cũng tập, nhưng sau khi về nước lại không tìm được trung tâm nào phù hợp. Chỗ chị tập thể nào?”.

“Cũng tốt lắm, ở ngay trên tòa nhà phía trước kia”. Tiêu Vũ lấy tập giấy ghi chú trong túi xách ra, viết số điện thoại phòng tập cho Lâm Phương: “Cô đi lên xem là biết ngay, ở đây huấn luyện tốt lắm”.

“Cảm ơn”. Lâm Phương cảm ơn rồi cất tờ giấy vào trong túi, chỉ chiếc Volkswagen Golf cách đó không xa: “Đó là xe của tôi, chị có cần tôi đưa đi không?”.

“Không cần, tôi đi bộ mấy phút là đến chỗ đỗ xe thôi mà”.

“Vây tạm biệt chị”.

Lâm Phương ngồi lên xe, vẫy tay chào cô ta rồi nhấn ga hòa vào dòng xe cộ. Không cố gắng làm quen, cugx không thăm dò gì cả, chỉ thuận miệng nói mấy câu rồi nhanh chóng lái xe đi... Một chút nghi ngờ cuối cùng của Tiêu Vũ cũng biến mất, kiểm tra lại một lượt đồ đạc trong túi, ngay cả tiền lẻ trong ví cũng không thiếu một đồng, Tiêu Vũ xoay người đi về.

Lái xe đến cách đó hai con phố, Lâm Phương rẽ vào bãi đỗ xe của một siêu thị, dừng xe. Xâm nhập điện thoại di động thành công, định vị theo dõi khởi động thành công.

Trịnh Đạc chờ ở vỉa đỗ xe gõ gõ cửa xe, xách một túi to đồ ăn vặt, mì ăn liền lên xe: “Xong chưa?”.

“Rồi”. Lâm Gia Mộc thoáng nhìn đồ đạc anh ta mua: “Còn phải tiếp tục theo dõi à?”.

“Lịch trình của Thời công tử quá dày, sau khi chăm sóc mẹ kế của vợ lại phải đi nhậu, sợ là tối nay phải theo dõi cả đêm”.

“Anh cẩn thận một chút, Thời Tất Thành cẩn thận lắm”.

“Ồ”. Trịnh Đạc gật đầu. iPad phát ra tiếng cảnh báo, Thời Tất Thành đã hành động. Anh ta đặt mấy túi đồ ăn vặt xuống ghế xe Lâm Gia Mộc rồi mở cửa xe bước xuống.

39. Q.4 - Chương 6: Người Thứ Tư

Trích lời Gia Mộc: Có thêm một quả dưa chuột, đàn ông cũng đồng thời có thêm một điểm yếu không thể nào khắc phục’.

Cuộc sống của bất kỳ ai cũng không thể chịu được nếu bị soi mói dưới kính hiển vi, nói gì đến những người trong lòng vốn đã có chuyện mờ ám? Trịnh Đạc ngồi trong xe ăn khoai tây chiên, tính thời gian Thời Tất

Thành vào tiểu khu. Lúc trưa hân xách túi đồ ăn cao cấp đi vào tiểu khu, bây giờ đã là bốn giờ chiều. Xem ra “công việc” của vị Thời công tử này thật sự rất bận.

Anh ta vận lớn âm thanh trong tai nghe, bên kia đã kết thúc thời gian giữa hiệp, đại để đã đến lúc tâm sự cuộc đời, lời ngon tiếng ngọt trên giường cũng phait ngang tầm sách giáo khoa. Người phụ nữ nói chuyện với hân nghe giọng rất trẻ, Thời công tử gọi cô ta là Vivi. Học đòi tên Tây quả thật không hay ho gì, Trịnh Đặc lại phải điều tra tên thật của cô ta lần nữa.

Anh ta đang suy nghĩ thì thấy một chiếc xe chuyển phát nhanh loại ba bánh dừng lại dưới lầu. Trịnh Đặc nảy ra một ý, xuống xe đi tới chỗ nhân viên chuyển phát nhanh, đưa cho anh ta một trăm tệ đổi lấy bộ đồng phục và chiếc túi, nhét bừa một món đồ chuyển phát nhanh vào trong túi.

“Ông anh, lát nữa ông anh phải trả lại đồng phục và túi cho em đây nhé”. Anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh nói nhỏ.

Trịnh Đặc tiện tay ném chìa khóa xe cho anh ta: “Tôi để chìa khóa xe ở chỗ anh, nếu trong vòng hai mươi phút tôi không quay lại thì anh cứ lái xe đi là được”.

“Ông anh, em không biết lái xe”.

Trịnh Đặc nhìn anh ta một cái, lại lấy một túi khoai tây chiên trong xe mình ra: “Trời nóng, anh cứ ngồi trong xe tôi ăn tạm cũng được”.

“Ồ”.

Thả hết tay áo bộ đồng phục của hãng chuyển phát nhanh xuống, cài cúc cổ tay cẩn thận, đội mũ che khuất mái tóc ngắn gọn gàng, lục túi xách lấy cặp kính mắt xấu mù mua ở quán ven đường ra đeo lên, cố tình lật ngược tấm thẻ nhân viên giao hàng, khoe miệng hơi trễ xuống, Trịnh Đặc đứng ấn chuông cửa tầng lầu thoát nhìn không khác gì một nhân viên chuyển phát nhanh thông thường. Khoảng một phút sau, có người bấm nút mở cửa, Trịnh Đặc dễ dàng tìm được căn hộ Thời Tất Thành đang ở và bấm chuông.

Người mở cửa là một cô bé cao ráo mặc đồ ngủ kiểu kimono tơ tằm để lộ cặp chân dài: “Tôi xem trên mạng thấy sáng ngày mai chuyển phát nhanh mới đến mà”.

Trịnh Đặc thoáng nhìn vào trong nhà, cửa phòng ngủ hơi khép, loáng thoáng có thể thấy có người đang mặc quần áo bên trong: “Có phải cô Trương Hân không ạ?”.

Vừa nghe thấy Trịnh Đặc hỏi Trương Hân, vẻ vui mừng trên gương mặt cô bé đã biến mất: “Anh nhầm người rồi, tôi không phải Trương Hân”.

“Vậy à? Địa chỉ trên này là...”. Trịnh Đặc giả vờ đọc bưu kiện chuyển phát nhanh, nói ra một địa chỉ.

“Anh nhầm rồi, đó là nhà A, còn đây là nhà B... Đúng là mừng hụt một trận”.

“Thật sự xin lỗi vì đã quấy rầy cô...”.

“Công ty các anh đúng là chậm chạp, đồ tôi mua cùng một ngày mà hôm qua đã đến, vậy mà hôm nay công ty anh vẫn chưa chuyển đến được...”.

“Vâng, vâng...”. Trịnh Đặc cười cầu tài: “Mã số chuyển phát nhanh của cô là bao nhiêu? Địa chỉ nhận là... ngày mai nhìn thấy chắc chắn tôi sẽ chuyển đến cho cô ngay”.

“Cô bé nhúu mày: “Địa chỉ chính là ở đây, mã số tôi không nhớ rõ, người nhận là Mã Vi Vi”.

“Được rồi. Ban ngày hay buổi tối cũng đều có người ở nhà đúng không?”.

“Tốt nhất là anh nên gọi điện trước khi đến”.

“Vâng, vâng”. Trịnh Đặc ghi họ tên cô bé lại rồi cáo từ đi xuống.

Mã Vi Vi đóng cửa rồi cài cửa luôn. Thời Tất Thành đã mặc quần áo xong: “Em lại mua đồ trên mạng à?”.

“Em rảnh rồi không có việc gì làm mà”.

“Chán quá thì ra ngoài tìm việc gì đó mà làm, tập thể dục cũng được”.

“Biết rồi”. Mã Vi Vi rất cao, nhưng khung xương lại nhỏ nhắn, đặc biệt là hai chân rất dài, có thể nói được trời ưu ái. Xét riêng gương mặt thì chắc chắn là không đẹp bằng Tiêu Vũ và Vương An Ni, nhưng được cái trẻ trung tươi tắn, cực kỳ biết chơi, cũng cực kỳ thích chơi, tuyệt đối là một bạn tình tốt, tính tình cũng rất ngây thơ, dễ chiều hơn nhiều so với Vương An Ni và Tiêu Vũ.

“Em nhớ cuộc hẹn thứ bảy rồi chứ? Em phải chuẩn bị thật tốt...”.

“Không phải anh nói tạm thời chỉ có chúng mình chơi với nhau thôi, sợ bị nắm được thóp...”.

“Bảo em chuẩn bị thì em cứ chuẩn bị đi...”. Nói xong Thời Tất Thành bóp mũi cô bé: “Đến lúc đó bảo đảm em cũng sướng là được”.

“Biết rồi”. Mã Vi Vi hôn má hẩn một cái, hai người tình cảm một hồi rồi Thời Tất Thành mới ra cửa.

Trịnh Đặc đi nhanh xuống lầu, đưa cả áo, mũ và túi cho nhân viên chuyển phát nhanh: “Giờ anh đi chuyển hàng cho tòa nhà phía trước đây, nếu có người hỏi thì cứ nói là ở đây có nhiều hàng, phải có hai người cùng làm mới kịp”.

“Ồ”.

Nhân viên chuyển phát nhanh mặc áo khoác, đội mũ lên, ngồi lên yên xe. Khi anh ta khuất sau chỗ rẽ, người đàn ông kỳ quái vừa rồi cũng lái xe đi.

Mã Vi Vi tiễn Thời Tất Thành về, cũng không ngoan ngoãn ở nhà mà thay quần áo, đeo túi ra cửa, hẹn mấy người bạn đến một quán Starbucks không ngừng chụp ảnh tự sướng đưa lên weibo. Trịnh Đặc ngồi trong xe hầu như không tốn chút công sức nào đã xâm nhập được laptop và điện thoại di động của cô ta.

Máy tính của Mã Vi Vi đơn giản giống như bản thân cô ta, ngay cả trò chơi cũng là loại bình thường nhất. Cô ta chủ yếu là lên weibo khoe đồ, khoe ảnh. Tài khoản thanh toán trên mạng có không ít tiền, khoảng một trăm mấy chục ngàn. Theo lịch sử mua hàng của cô ta, riêng tiền mua đồ trên mạng hằng tháng của cô ta đã khoảng gần hai mươi ngàn, mua đủ thứ từ quần áo đến giày dép, còn cả loại đồ dùng kích dục, áo ngủ gợi cảm, xem ra là một bồ nhí rất có đạo đức nghề nghiệp.

Trên weibo vẫn cứ ông xã thế này ông xã thế kia, ông xã mua cho cái này cái kia, các loại hàng hiệu, danh sách bạn bè ngoài các loại đàn ông thì toàn là những cô gái trẻ trung như cô ta. Trịnh Đặc để ý thấy có mấy người trong số này nhắc đến chuyện tụ tập cuối tuần.

Còn có người hỏi Mã Vi Vi cuối tuần cô ta có đi tụ tập không, Mã Vi Vi nói đã mua quần áo mới, trang sức mới, còn nói tuần này bắt đầu có thời gian, nhất định sẽ đi.

Sau đó là trêu đùa nhau, thoát nghe thì giống như một cuộc tụ họp của các triệu phú, nhưng Trịnh Đặc lại cảm thấy không đúng lắm. Lại xem thông tin cá nhân về Mã Vi Vi, cô bé này đóng vai một tiểu thư xinh đẹp ngây thơ con nhà giàu, nhưng thông tin cá nhân trên mạng lại rất rõ ràng, tốt nghiệp một trường đào tạo người mẫu hạng ba, từng tham gia cuộc thi người mẫu gì đó, từng làm người mẫu xe hơi gì đó, sau đó không còn liên hệ gì với biểu diễn, tóm lại là người mẫu nửa mùa điển hình.

Trịnh Đặc viết hai chữ “cuối tuần” thậm đậm trên sổ ghi chép. Đúng lúc này, Thời Tất Thành dùng đến chiếc điện thoại di động kia.

“A lô! Chuyện tôi nhờ anh điều tra thế nào rồi?”.

Người bên kia điện thoại nói giọng mang khẩu âm phía nam: “Đã tra rõ, là ung thư da, phẫu thuật rất thành công, có khả năng khỏi hẳn”.

“Shit!”. Hiển nhiên là Thời Tất Thành cực kỳ thất vọng: “Bây giờ bà ta ở đâu?”.

“Ở khách sạn Vương Miện, Vương An Ni đã đến tìm bà ta, có điều nghe người của khách sạn nói thì bà ta nói là mình phẫu thuật căng da mặt, phải tính dưỡng trong khách sạn”.

“Anh biết các bác sĩ và y tá chăm sóc bà ta hằng ngày là ai không?”.

“Cái này còn phải điều tra”.

“Nhanh một chút”.

“Rồi, ok”.

Trịnh Đạc càng nghe càng thấy giọng người kia quen tai, cuối cùng lúc người đó nói ok, anh ta mới bừng tỉnh. Thì ra là hấn.

Đình Thọ, người Giang Tô, đến thành phố A đã sắp được bảy năm, nói chuyện vẫn mang khẩu âm địa phương, ngoại hình không nổi bật, chiều cao cũng chỉ khoảng một mét sáu mươi lăm, từ trước đến nay đều không nở mặc quần áo đắt tiền. Trịnh Đạc đánh giá toàn bộ quần áo trên người hấn cộng lại cũng sẽ không vượt quá một trăm tệ, một năm bốn mùa trừ mùa đông đều đi giày thể thao, đeo một chiếc ba lô to, thoát nhìn rất tầm thường, không có gì đáng chú ý, có điều lại là một trong những thám tử tư giỏi nhất, cũng là thám tử tư có thu nhập cao nhất ở thành phố A.

Trịnh Đạc gõ cửa kính chiếc xe Jetta của hấn, Đình Thọ đang ngồi co quắp giả chết trên ghế thấy không trốn được nữa, đành phải hạ cửa kính xe xuống: “Chào chú em, đã lâu không gặp”.

“Vâng, đúng là lâu rồi không gặp”. Trịnh Đạc vừa nói vừa ra hiệu cho hấn mở cửa. Đình Thọ mở cửa xe, Trịnh Đạc lách người ngồi vào xe: “Nghe nói ông anh lại mới phát tài à?”.

“Mọi người cùng phát tài mà”. Đình Thọ cười nói: “Nếu đám người giàu đó không làm mấy chuyện thối nát thì chú với anh làm sao kiếm được tiền”. Hiển nhiên Đình Thọ cũng biết Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc đang xen vào vụ này: “Anh không hề nhắc gì đến bọn chú cả”.

“Tôi biết ông anh không nói mà”. Hoặc nói cách khác là Thời Tắt Thành không hề hỏi. Nếu Thời Tắt Thành phát hiện gì đó, cho Đình Thọ một chút lợi ích thì Đình Thọ sẽ lập tức bán đứng anh ta và Lâm Gia Mộc mà không hề do dự một giây, “Cứ tiếp tục duy trì nhé”.

“Ý chú là gì?”.

“Nghề của chúng ta cũng có nguyên tắc làm ăn, phá đám lẫn nhau là không được”.

“Không phá đám lẫn nhau, càng không cản đường phát tài của nhau. Đám người giàu này có tiền không có chỗ tiêu, cứ phải bòn rút từ từ mới được lâu dài. Chú em, chú và Lâm Gia Mộc làm việc... hơi tuyệt tình đấy”. Đình Thọ rất rõ ràng về Thời Tắt Thành, biết có Trịnh Đạc và Lâm Gia Mộc can thiệp vào thì nguồn thu nhập ổn định lâu dài này của mình sợ rằng sẽ gặp phiền phức lớn nên khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu. Nếu không sợ nắm đám thép của Trịnh Đạc thì hấn đã bán đứng hai người này từ lâu rồi.

“Ha ha, em có bao giờ làm chuyện gì quá đáng đâu, chẳng hạn như vụ ở bể bơi bãi biển năm ngoái... Nếu cảnh sát biết thì ông anh cũng phải bóc một vài quyển lịch, còn cả mấy đồng lương của ông anh...”.

“Chú muốn gì?”.

“Có muốn gì đâu, em chỉ nhắc nhở ông anh một chút, ông anh chịu khó tìm mối nào béo bở khác đi là vừa, không lại ảnh hưởng đến việc phát tài”.

Nhìn Trịnh Đạc bước xuống xe, Đình Thọ oán hận đăm vô lăng, hai người này thật là đáng ghét...

“Tai mắt của Thời Tắt Thành là gã họ Đình”. Trịnh Đạc vừa vào cửa đã nói.

“Còn của Tiêu Vũ là lão Tiêu”. Lâm Gia Mộc gần như đồng thời đưa ra tin tức này. Nhà họ Vương đúng là thú vị, mấy người trong nhà thuê những ba công ty thám tử tư, không kém phim điệp viên là mấy: “Lão Tiêu kín miệng lắm, rất khó khai thác, có điều hình như ý hấn là trong tay Tiêu Vũ cũng có mấy con bài rất mạnh”.

“Nếu như là lão Tiêu thì em đã dọn dẹp sạch sẽ bên cạnh Vương An Ni chưa?”. Đình Thọ là một người lạc hậu, không thích các sản phẩm điện tử cho lắm. Nhưng lão Tiêu thì khác, dù thiết bị không tiên tiến được như bọn họ nhưng cũng có một vài món tốt.

“Em đã quét hai lần rồi, tìm được một thiết bị theo dõi định vị trong xe cô ta. Cô ta thay điện thoại liên tục, cái mới thay này mới dùng được gần một tháng, phỏng chừng lão Tiêu còn chưa tìm được cơ hội hạ thủ”.

“Hấn cũng biết chúng ta can thiệp vào vụ này chứ?”.

“Biết rồi”. Lâm Gia Mộc bóp trán: “Có điều ý hẩn cũng là không phá hỏng việc của nhau, ai kiếm tiền của người nấy”.

“Đinh Thọ lo chúng ta lật được Thời Tắt Thành...”.

“Lão Tiêu lại không lo lắng gì cho Tiêu Vũ, xem ra Vương Đông Quân quả thật là con của vua phế liệu”. Chỉ cần có đứa con này, Tiêu Vũ có thể thất bại... Nhưng nếu Vương Đông Quân không phải con của Thời Tắt Thành thì tại sao hẩn lại phải nghe lời Tiêu Vũ đầu độc vợ mình... Chuyện này có vẻ hơi khó hiểu, bởi vì đối với Thời Tắt Thành, hành động không bằng ngồi yên chờ xem tình hình...

“Em còn nhớ tin đồn dạo trước không?”.

“Tin đồn gì?”. Lâm Gia Mộc nhú mày.

“Năm ngoái có người chia sẻ trên mạng về một trò chơi thịnh hành của đám nhà giàu và lãnh đạo các doanh nghiệp nước ngoài ở thành phố A, cuối tuần tụ tập, cùng chơi ma túy và các trò dâm dật, yêu cầu là những cặp tham gia phải là người yêu hoặc vợ chồng, nhưng thật ra đám nhà giàu đó đều mang bồ nhí tới”.

“Hình như là mấy tiếng sau người đưa thông tin đó đã tự gỡ xuống”.

“Ồ, bây giờ anh hoài nghi chuyện này là thật...”.

“Ý anh là...”.

“Dạo tết lão Tiêu đã tiết lộ lúc cùng ăn cơm với anh rằng hẩn có một khách hàng lâu dài, biết đâu Tiêu Vũ sớm đã thuê hẩn theo dõi những người khác trong nhà họ Vương. Nếu Thời Tắt Thành tham dự trò chơi đó, bị Tiêu Vũ nắm được thóp thì việc hẩn vội vã hạ thủ Vương An Ni cũng là điều dễ hiểu”.

“Bây giờ làm thế nào?”.

“Tra, tra đến cùng. Lão Tiêu có thể tìm được thóp thì chúng ta cũng có thể tìm được”. Vương An Ni, Tiêu Vũ, Thời Tắt Thành, kỳ thực người yếu nhất trong ba người này là Thời Tắt Thành, bất kể là thiên thời, địa lợi hay nhân hòa đều không ủng hộ hẩn, địa vị của hẩn trong nhà họ Vương cũng như một pháo đài cát, có thể bị đánh sập trong nháy mắt. Mà người có điểm yếu rõ ràng nhất cũng là Thời Tắt Thành, đàn ông bẩm sinh đã có điểm yếu, biết rõ là chơi với lửa nhưng vẫn lao vào không kìm chế được. Có thể hẩn cho rằng mình vẫn nắm giữ được cả hai người phụ nữ Vương An Ni và Tiêu Vũ, nào ngờ cả hai người đều đang mài dao soàn soạt chờ mình.

“Hoàng Thúy Hoa thì sao?”. Tiêu Vũ sẽ theo dõi cực sát tình hình của Vương Hữu Tài, trước khi Vương An Ni bị thủ tiêu, Vương Hữu Tài sống được ngày nào thì Tiêu Vũ sẽ có ưu thế ngày đó. Cũng xuất phát từ lý do tương tự, Thời Tắt Thành cũng không thật sự muốn Vương An Ni chết vì sẽ không nhận được gì cả, cho nên biết rõ Vương An Ni đã vứt bỏ hết đồng mỹ phẩm cũ, hẩn không tiếp tục hạ độc. Còn Hoàng Thúy Hoa... cả hai người này đều rất vui khi thấy bà ta chết.

“Em đã bảo An Ni khuyên bà ta tạm rời khỏi thành phố A, đợi gió êm sóng lặng rồi hãy về”. Lâm Gia Mộc cũng lo lắng an nguy của Hoàng Thúy Hoa.

“Ồ”. Trịnh Đạt gật đầu: “Buổi tối định ăn gì?”.

“Đậu phụ Nhật Bản ở quán ăn dưới lầu cũng được lắm”.

“Để anh đi gọi đồ”. Trịnh Đạt vừa đứng dậy đã nghe thấy điện thoại của Lâm Gia Mộc đổ chuông. Lâm Gia Mộc thoáng nhìn số điện thoại gọi đến rồi lập tức từ chối nghe máy. Anh ta nhớ lại những gì Trương Kỳ nói, bạn trai cũ của Lâm Gia Mộc đã về nước...

“Điện thoại của ai đấy? Sao lại không nghe?”.

“Điện thoại tiếp thị”. Lâm Gia Mộc nói rồi đưa số vừa gọi đến vào danh sách đen.

Spa, tạo hình, trang điểm, chọn quần áo, xem ra cô ả Mã Vi Vi này rất yêu nghề. Lâm Gia Mộc nhìn thiết bị theo dõi, đi theo phía sau Mã Vi Vi một quãng xa. Điểm đến của Mã Vi Vi không phải những khách sạn có vẻ cao cấp mà là một con phố có rất nhiều quán bar, cô ta dừng lại trước một hộp đêm có tên là Huyền rồi hòa vào đám người đi hộp đêm nhân dịp cuối tuần. Lâm Gia Mộc đến gần phía sau ba người này, nhìn

ra ngoài cửa như thể không hề để ý, thảnh thơi lại nhìn đồng hồ, cũng là như mình đang đợi người nào đó.

“Vi Vi, tưởng anh chàng của cậu nói anh ta bỏ chơi rồi mà?”

“Anh ấy không phải một người thích bình lặng, mấy tháng nay anh ấy không đi được, chắc đã bức bối lắm rồi”. Mã Vi Vi dùng ngón tay chải tóc: “Hai bạn độc thân lại hay, không cần phải bận tâm gì cả. Còn tớ... ngay cả chia sẻ một bức ảnh cũng phải kiểm tra tỉ mỉ... sợ...”

“Thôi đi, bạn đừng có làm bộ làm tịch nữa, cao ráo, đẹp trai, giàu có, bạn giành hết cả rồi, còn muốn thế nào nữa”.

“Đúng vậy, lấy đâu ra người nào thập toàn thập mỹ như thế nữa?”. Cô gái có vẻ ít nói còn lại cũng lên tiếng đồng tình.

Điện thoại của Mã Vi Vi đổ một hồi chuông, cô ta bỏ điện thoại vào trong túi: “Anh ấy đến rồi, tớ lên lầu đây”.

“Bye bye...”. Hai cô gái kia cười tí mắt nhìn cô ta, đến lúc bóng cô ta biến mất sau lối rẽ lên cầu thang, cô gái ít lời mở lời một câu: “Con cave thối tha! Bắt được phò mã là đắc ý không biết mình là ai, mày tưởng mày có thể đắc ý như thế mãi chắc?”.

“Hơ hơ, tiền của phò mã đều là người khác cho, vậy nên đâu có bao nhiêu mà cho nó chứ”. Cô gái có vẻ rất tốt với Mã Vi Vi nói: “Tớ nói với bạn này, tối nay...”. Cô ta thì thầm một hồi vào tai cô bạn, hai người cúi đầu cười rúc rích.

Mặc dù Lâm Gia Mộc ngồi rất gần hai người này nhưng trong hộp đêm thật sự quá ồn nên cô cũng chỉ có thể nghe thấy mấy từ, cave, phò mã gì gì đó. Những người này cũng không có trò gì mới, đơn giản là cậy trẻ tuổi xinh xắn để kiếm thêm ít tiền, đấu đá với nhau thì nhiều chứ chân tình thực ý thì chẳng được bao nhiêu.

Cô chuyển ánh mắt sang cô nhân viên phục vụ đang đi lên tầng hai. Nhân viên tầng hai ăn mặc khác nhân viên tầng một, mặc Âu phục đen viền vàng, sơ mi trắng, váy ngắn, tất lưới, giày cao gót...

Cô lặng lẽ đến gần, chờ nhân viên nọ đi xuống lầu, lại lặng lẽ đi theo phía sau.

Mười phút sau, một người đẹp tóc ngắn, trang điểm đậm, mặc đồng phục nhân viên Âu phục đen viền vàng bưng khay rượu đi lên tầng hai, nhân viên bảo vệ nhìn cô một cái: “Mới tới à?”.

“Em được chị Miêu giới thiệu, hôm nay đi làm ngày đầu tiên, có gì mong đại ca chỉ bảo”. Lâm Gia Mộc liếc mắt đưa tình với tay bảo vệ.

“Lên đi”. Tay bảo vệ cười ha ha cho phép cô đi qua.

Xem ra cô nàng nhân viên kia không hề nói dối, tiêu chuẩn chọn nhân viên tầng hai rất cao, thay đổi nhân viên cũng nhanh, về cơ bản là sau một thời gian lại đổi một nhóm người mới, chỉ có thể phân biệt qua đồng phục.

Ưu điểm của cách làm này là sẽ không cosnhaan viên nào biết quá nhiều, còn khuyết điểm là một người lạ như cô cũng có thể trà trộn vào rất dễ dàng.

Lâm Gia Mộc để ý tất cả camera đều không hoạt động, tầng hai cũng không ồn ào như tầng một mà rất yên tĩnh, ngoài hành lang không có một ai, một phụ nữ trung niên đứng trước cửa, bà ta nhìn Lâm Gia Mộc: “Cô...”.

“Chị Miêu!”.

“Cô tên là Anni đúng không? Mau vào đi”. Hộp đêm tương đối tối tăm, Lâm Gia Mộc trang điểm rất đậm, các nhân viên mặt mũi trông lơ mờ đi qua đi lại suốt, thảo nào người phụ nữ nọ lại nhận nhầm.

Cô gạt đầu, mở cửa đi vào bên trong. Cảnh tượng trong phòng rất khác biệt, nền nhà trải thảm rất dày, các loại gối mềm to nhỏ ném bừa bộn khắp nơi, trên ghế dài có bốn, năm đôi nam nữ đang ngồi trò chuyện rất đàng hoàng, có vẻ như rất thân quen, xem ra cuộc vui còn chưa bắt đầu.

Lâm Gia Mộc bắt chước các nhân viên khác đặt khay rượu xuống, vừa định xem xét thêm tình hình thì thấy các nhân viên này cũng chỉ có nhiệm vụ mang đồ lên trên: “Ồ... Chúng ta không còn phải làm gì nữa à?”.

“Xong rồi, mang đồ lên là xong, bốn tiếng sau đến quét dọn vệ sinh là được”. Một nhân viên trả lời.

Xem ra dùng thân phận nhân viên phục vụ là không giải quyết được vấn đề... Đúng lúc Lâm Gia Mộc định từ bỏ thì cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc...

Thẩm Trung Sơ gần như trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Lâm Gia Mộc xuất hiện trước mặt mình trong nguyên bộ đồng phục nhân viên, cho dù Lâm Gia Mộc đã trang điểm rất đậm nhưng hẳn vẫn có thể lập tức nhận ra cô: “Gia Mộc, em...”.

“Thầy Thẩm, đã lâu không gặp”. Lâm Gia Mộc cười rất ngọt, Thẩm Trung Sơ còn dẫn theo một người phụ nữ chưa đến ba mươi tuổi, nghe thấy cô gọi hẳn là thầy Thẩm, trong mắt cô ta thoát ra vẻ thù địch. Thẩm Trung Sơ lại không hề quan tâm, từ lúc Lâm Gia Mộc xuất hiện, trong mắt hẳn chỉ còn lại Lâm Gia Mộc.

“Em làm gì ở đây? Anh đã gọi cho em bao nhiêu lần...”.

“Thầy gọi điện cho em à? Có phải thầy đã đổi số không? Em không bao giờ nghe điện thoại của người lạ”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Đã lâu không gặp, thầy không mời em uống một ly à?”.

“Được, được”. Hình như lúc này Thẩm Trung Sơ mới để ý rằng mình dẫn theo một người phụ nữ, hẳn gạt tay người phụ nữ đó ra: “Kat, đây là học trò của anh... Bọn anh có chuyện cần nói...”.

Kat tức giận lườm Lâm Gia Mộc, có lẽ cũng biết tác phong làm việc của Thẩm Trung Sơ nên cô ta lập tức quay đầu đi luôn.

Lâm Gia Mộc cời bỏ chiếc áo vest nhân viên trên người ra, vo thành một nắm ném vào một góc. Thẩm Trung Sơ đi theo cô đến quầy bar gọi một ly Brandy và một ly Bloody Mary: “Vẫn thích Mary đậm máu chứ?”.

“Bây giờ em thích Tequila”. Lâm Gia Mộc cười nói, nhận lấy ly Bloody Mary nhưng lại không định uống.

“Anh...”. Thẩm Trung Sơ cầm ly rượu, không biết suy nghĩ gì: “Anh đến đây với bạn...”.

“Vâng, thầy luôn có rất nhiều bạn”. Lâm Gia Mộc từ nhỏ đã thông minh, việc học hành đối với cô quá đơn giản, vì quá nhàn rỗi nên hình thành thói quen đọc sách, các tác phẩm cổ kim nội ngoại nổi tiếng đều đã đọc gần hết, kết quả là đầu óc thông minh nhưng lại khó hòa nhập với bạn bè. Thời cấp hai, cấp ba, cô luôn cảm thấy mình có bề dày kiến thức, còn những người khác đều là người nông nổi. Cô ngỡ rằng khi học lên đại học tình hình này sẽ được cải thiện, nhưng những người có thành tích học tập ngang ngửa với cô vẫn không hề có được bề dày kiến thức và chỉ số thông minh như cô, vì vậy cô vẫn là người cô độc nhất lớp. Và giáo viên dạy môn tâm lý học tội phạm Thẩm Trung Sơ đã đi vào cuộc sống của Lâm Gia Mộc trong hoàn cảnh đó.

Lúc đó hẳn ba mươi lăm tuổi, là độ tuổi phong độ nhất, đã chinh phục Lâm Gia Mộc rất dễ dàng. Trước mắt hẳn, Lâm Gia Mộc lại trở thành một cô bé mười mấy tuổi, trong lòng sùng bái hẳn đến độ không còn chỗ để chứa thứ gì khác, cho đến lúc Lâm Gia Mộc phát hiện cô không phải người duy nhất được hưởng những gì tốt đẹp của hẳn...

Thẩm Trung Sơ nhấp một ngụm rượu: “Một chồng một vợ không hề phù hợp với bản tính con người”. Năm đó hẳn đã dùng câu này để giáo dục Lâm Gia Mộc, bây giờ điều hẳn nói vẫn là câu này.

“Đúng vậy”. Lâm Gia Mộc cười, năm đó cô thật ngốc nghếch, chính vì câu này, cũng vì không muốn mình tầm thường giống như những người khác nên dù biết rõ hẳn phong lưu nhưng vẫn tiếp tục yêu hẳn, cho đến lúc một cô gái khác tự tử vì hẳn... Hẳn lại lạnh lùng nói cô gái nọ ngu ngốc, tầm thường, nói các sinh viên và lãnh đạo nhà trường chỉ hẳn là do ghen ghét, mượn cơ hội này để trừ dập hẳn... Lúc đó Lâm Gia Mộc mới thấy rõ sự lạnh lùng, ích kỷ và vô liêm sỉ của người đàn ông này.

“Nghe nói em mở một văn phòng thám tử tư?”.

“Đúng vậy”.

“Không giống em cho lắm, anh vốn cho rằng em sẽ làm kiểm sát viên gì đó”.

“Em không thi được công chức”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Còn sau đó, hiện thực đã chiến thắng lý tưởng”.

“Nghe nói em đã có bạn trai? Làm nghề gì?”.

“Thầy hỏi người thứ mấy?”.

Thẩm Trung Sơ cười ngượng ngùng: “Sau khi về nước, anh vẫn muốn tìm em trò chuyện, em... không giống những người khác...”.

“Cùng là phụ nữ cả, có gì không giống chứ?”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Đàn ông cũng vậy, sau khi nhìn thấu sẽ biết cũng chẳng có gì khác nhau”.

“Em lại hạn đời hơn rồi”. Thẩm Trung Sơ lấy một tấm danh thiếp ra: “Lúc nào rảnh cùng ra ngoài ăn tối?”.

“Thực ra...”, Lâm Gia Mộc đột nhiên ngồi xích lại gần hắn, nói thầm vào tai hắn: “Em muốn thầy đưa em lên tầng hai hơn”.

Thẩm Trung Sơ ngây người. Nhiều năm không gặp, Lâm Gia Mộc không trở thành một bà nội trợ tầm thường hay một kiểm sát viên sắc mặt lạnh lùng mà lại càng trở nên xinh đẹp, trưởng thành, khí chất hơn người: “Em... cần điều tra à?”.

“Vâng”. Lâm Gia Mộc đáp rất rõ ràng.

“Trên lầu là party đổi vợ... Nếu anh dẫn em lên...”.

“Em không ngại”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Nói đùa thôi, bạn trai bây giờ của em rất hay ghen... Thầy Thẩm, thầy thông minh như vậy, chẳng lẽ không nghĩ ra lý do để lừa người ta à?”.

“Em mặc bộ này, sợ rằng không được”. Thẩm Trung Sơ thoáng nhìn Lâm Gia Mộc.

“Vấn đề này... thầy chờ em năm phút được không?”.

“Ờ”.

Lâm Gia Mộc lách qua đám người, tìm được người phục vụ đã đổi đồ ình. Cô nàng này đang mặc bộ đồ của cô, ngồi trong kho rượu chơi game trên điện thoại.

“Chị về rồi à?”.

“Cô không nói với tôi việc nhân viên không được vào sau khi party bắt đầu”.

“Không phải không được vào mà là chỉ cho phép hai người vào, hai người đó là tay chân thân tín của chị Miêu”, cô ta cười nói.

“Cô đi đi”. Lâm Gia Mộc đổi quần áo rồi bảo cô ta ra ngoài.

Lúc đầu quả thật Lâm Gia Mộc không định giả làm khách hàng để trà trộn vào nên quần áo mặc đến đây tương đối chỉnh tề. Cô cởi cúc áo sơ mi đến mức có thể nhìn thấy cạnh áo lót, quần jean năm phần xắn tiếp lên đến mức cao nhất, may là đôi giày cao gót cũng tương đối bắt mắt. Cô lại chỉnh sửa trang điểm lần nữa, vốn đã trang điểm rất đậm lúc này còn đậm hơn. Cô cài chiếc camera siêu nhỏ được ngụy trang thành kim cài ngực áo sơ mi, sau đó mới đi ra khỏi kho rượu.

Lần thứ hai xuất hiện trước mặt Thẩm Trung Sơ, Lâm Gia Mộc thoát nhìn giống hệt một cô nàng phóng đảng. Thẩm Trung Sơ khoác eo cô đi lên tầng hai, lúc đi qua chỗ bảo vệ, tay bảo vệ nhìn Lâm Gia Mộc chằm chằm một hồi, đến lúc Thẩm Trung Sơ ho một tiếng mới cho hai người đi qua.

Lâm Gia Mộc ghé sát tai Thẩm Trung Sơ thì thầm: “Tuồng thầy luôn phản cảm với các buổi party kiểu này cơ mà? Thầy nói các câu lạc bộ kiểu này ở Trung Quốc hoàn toàn là một loại dị hóa... Ở nước ngoài là sự thể hiện của nữ quyền, ở trong nước chẳng qua chỉ là một cách chơi gái khác mà thôi”.

“Kat thích, anh với cô ấy rất thoág”.

“A”. Lâm Gia Mộc thơm lên tai hắn: “Nhớ kỹ là em không thích, em chỉ vào xem thôi”.

Bàn tay Thẩm Trung Sơ đang ôm eo cô dịch xuống dưới một chút: “Anh biết rồi”.

Bạn trai? Thẩm Trung Sơ tin rằng bất cứ một gã đàn ông nào cũng không thể sánh với hắn, hắn tin rằng mình có thể giành lại được Lâm Gia Mộc. Tuy hắn có nhiều phụ nữ nhưng Lâm Gia Mộc lại là người duy nhất chủ động chia tay hắn, điều này không phù hợp với quy tắc trò chơi của hắn.

Lâm Gia Mộc cười ha ha kéo tay hắn lên trên: “Thầy Thẩm, bạn trai em thật sự rất hay ghen, anh ấy là lính đặc công xuất ngũ, có thể tay không giết người, pháp y cũng không khám nghiệm được”.

Cơ thể Thẩm Trung Sơ hơi cứng lại: “Một kẻ thô bạo như vậy, sao em có thể cùng hắn...”.

“Anh ấy rất khỏe”. Lâm Gia Mộc cười nghiêng ngả: “Thầy Thẩm, thầy hơn bốn mươi rồi đúng không nhỉ?”. Cô cúi xuống nhìn đũng quần Thẩm Trung Sơ.

Thẩm Trung Sơ cũng cười: “Có lúc kinh nghiệm cũng rất quan trọng”.

“Lúc không còn thể lực mới nói rằng kinh nghiệm là quan trọng”.

Về mặt Thẩm Trung Sơ lập tức trở nên khó coi như vừa nuốt chửng một quả mơ.

Một buổi party tình dục quả thật rất trần trụi, bất kể thứ gì cũng không bằng dục vọng xác thịt nguyên thủy nhất. Vừa bước vào trong phòng, Lâm Gia Mộc đã có cảm giác như bước vào lò mổ, đám nam nữ bán khóa thân hoặc khóa thân hoàn toàn quần lấy nhau, có nhóm thì tránh sau những bức rèm mỏng, có đám thì dứt khoát lẫn lộn ngay trên mặt thảm. Một nam hai nữ, hai nam một nữ, một nam một nữ, kiểu gì cũng có. Người nhiều tuổi nhất trong đám phụ nữ cũng không quá ba mươi tuổi, đều trẻ trung, xinh đẹp, dáng người rất chuẩn. Còn đám đàn ông thì cực ít người trẻ trung đẹp trai mà đa số là ba mươi tuổi trở lên, người nhiều tuổi nhất đã năm, sáu mươi tuổi, cần Viagra chơi những cô gái còn ít tuổi hơn con mình.

Có mấy người quen biết Thẩm Trung Sơ đi tới Lâm Gia Mộc đang bám chặt người vào hắn. Thẩm Trung Sơ từ chối tất cả mọi người, lấy lý do đây là bạn gái mới quen, đến đây chỉ xem cho biết. Những người này không hề để tâm, không có ai là báu vật tuyệt sắc nhất định phải giành lấy, trong một buổi party thác loạn như thế này, có quá nhiều lựa chọn để thỏa mãn dục vọng.

Thẩm Trung Sơ và Lâm Gia Mộc ngồi xuống một chiếc ghế dựa: “Xem ra chúng ta cũng phải diễn một chút”. Bất kể mục đích của Lâm Gia Mộc là gì thì hắn cũng không thể chịu thiệt sau khi đã dẫn cô vào đây.

Lâm Gia Mộc chủ động ngồi lên đùi hắn, ôm cổ hắn làm bộ nhỏ giọng thì thầm, nhưng hai mắt lại không ngừng quan sát khắp nơi, cuối cùng cô phát hiện Thời Tất Thành đang hai tay ôm hai em bên cạnh một cây cột nhà.

“Thầy đã bảo chỉ dẫn em vào xem thôi mà... Cứ ngồi một chỗ thì chẳng thú vị gì”. Cô đứng lên, kéo Thẩm Trung Sơ rõ ràng có vẻ hơi thất thần đi về phía Thời Tất Thành.

Lâm Gia Mộc đã thay đổi quá nhiều. Trước đây khi yêu hắn, Lâm Gia Mộc vẫn là một cô bé trong sáng bảo thủ, hắn là mối tình đầu của cô, nụ hôn đầu tiên, đêm đầu tiên của cô cũng dành cho hắn. Bây giờ trong hoàn cảnh này cô lại như cá gặp nước, dường như cực kỳ từng trải, không biết tại sao Thẩm Trung Sơ lại cảm thấy trong lòng hơi chua chát.

Thời Tất Thành đúng là một thằng ngu, biết rõ tất cả quyền lợi và địa vị của mình đều nhờ vào vợ mà có, vậy mà còn dám đến đây thác loạn. Hắn cho rằng chốn ăn chơi như thế này cực kỳ bí mật, không thể bị lộ hay sao? Mình đã trà trộn vào được thì rõ ràng lão Tiêu cũng trà trộn vào được, Thời Tất Thành... hay nói cách khác là tất cả đàn ông đều là tù binh của dục vọng sao? Để thỏa mãn ham muốn nhất thời của mình, bất cứ thứ gì cũng có thể vứt bỏ được?

Lâm Gia Mộc đã ghi lại được những hình ảnh cô cần, trong đầu tính toán tuyến đường chạy trốn khi hắn tri hô báo động...

“Em mới tới à?”. Thời Tất Thành cười cười hỏi cô.

“Ờ”.

“Cùng chơi đi em...”. Áo sơ mi của Thời Tất Thành phanh hết cúc để lộ những cơ bắp săn chắc nhờ luyện tập thường xuyên tại các phòng tập. Trong số những người đàn ông ở đây, hắn đích xác là một kẻ nổi trội.

“Không, hôm nay em chỉ đến xem thôi”. Lâm Gia Mộc cười nói, cô ghé vào tai Thời Tất Thành thì thầm: “Lần sau... anh phải tìm em trước đây”.

Thời Tất Thành cười rồi lại bị hai người phụ nữ kéo đi, ba người lại quần lấy nhau, một người phụ nữ đưa lửa tay vào quần hắn.

Để khen ngợi con mắt chọn người của Thời Tất Thành, Lâm Gia Mộc ở lại thêm khoảng mười mấy phút. Cả mẹ của Thời Tất Thành cũng chưa chắc đã hiểu rõ về thân thể và năng lực của hắn hơn Lâm Gia Mộc.

Thẩm Trung Sơ dẫn Lâm Gia Mộc xuống lầu, đưa cô ra đến tận cửa: “Gia Mộc... mình đi ăn đêm nhé!”.

Lâm Gia Mộc lấy chìa khóa ra bấm tìm xe mình, xoay người lại gần Thẩm Trung Sơ đang nhìn mình với vẻ mặt chờ mong, ngẩng chuẩn, dùng toàn lực lên gối, thúc mạnh vào đũng quần hắn: “Go f*ck yourself!”.

Cuối cùng cô cũng biết vì sao khi nghe tin Thẩm Trung Sơ về nước cô lại thấy không cam lòng rồi. Cô co chân đá lật người Thẩm Trung Sơ đang nằm trên mặt đất thở hổn hển như đứt hơi, hừ một tiếng, nhổ một bãi nước bọt lên mặt hắn: “Bây giờ tôi với anh mới có thể xem như đã thanh toán hết nợ nần! Nếu anh còn gọi điện thoại cho tôi thì tôi sẽ tự tay vặn gãy từng ngón tay anh!”.

Trước khi bảo vệ hộp đêm chạy tới can thiệp, Lâm Gia Mộc đã xoay người bước đi.

40. Q.4 - Chương 7: Say Rượu

‘Trích lời Gia Mộc: Phụ nữ là những nhà mưu lược bẩm sinh’.

Đạo này Trịnh Đặc có một sở thích mới, hay nói cách khác là một lần nữa quay lại với sở thích cũ, đó là trồng cây ngoài ban công căn hộ anh ta thuê. Lần này anh ta chuyển sang trồng các loại cây chơi lá, đương nhiên nguyên nhân chính cũng là tương đối dễ chăm sóc. Đối với một người đàn ông mỗi ngày chỉ có thể tưới cây cảnh hoa kiểng một lần trước khi đi ngủ như Trịnh Đặc thì cây chơi lá quả thật thích hợp hơn cây chơi hoa một chút.

Tưới cây cảnh xong, ngồi xuống mép ban công uống một cốc nước ép rau quả, vậy là gần như mọi phiền muộn trong ngày cũng tan biến. Thậm chí anh ta còn có một kế hoạch dưng cảm hơn: Nuôi mấy con cá.

Vì sở thích chơi cây cảnh này, bây giờ Trịnh Đặc cảm thấy việc mua nhà mà Lâm Gia Mộc đề nghị cũng có thể bắt đầu đưa vào lịch trình. Tiểu khu lần trước anh ta đến xem cũng rất ổn, nếu mua nhà ở tầng một thì sẽ có một mảnh vườn, anh ta có thể thoải mái trồng hoa nuôi cá, làm quen dần với cuộc sống về hưu... Có điều với đặc điểm làm việc và nghỉ ngơi không hề có quy luật của anh ta, hình như ý nghĩ này có vẻ quá lớn mật.

Sau khi anh ta uống hết cốc nước ép có người bấm chuông cửa. Thỉnh thoảng anh ta cũng đặt mua một vài sản phẩm kỹ thuật số trên mạng để phục vụ công việc nhưng địa chỉ nhận hàng bao giờ cũng là công ty, lúc thuê nhà anh ta còn không gặp cả chủ nhà. Anh ta biết tất cả hàng xóm cùng tầng cũng như biết rõ tất cả thông tin về họ nhưng lại không có ai trong số họ biết anh ta. Nếu như hôm nay không có người bấm chuông cửa thì anh ta cũng không biết chuông cửa nhà mình có hoạt động hay không nữa.

Anh ta vừa mở cửa, Lâm Gia Mộc xách giày cao gót đã lao thẳng vào trong lòng anh ta. Đèn cảm ứng ngoài hành lang lập tức tự động tắt, mà vừa rồi anh ta mới ngắt cây cảnh và uống nước ép nên không bật đèn. Hai người cứ thế yên lặng mấy chục giây bên trong cửa ra vào tối đen như mực, sau đó Trịnh Đặc bật đèn cửa, kéo cô vào trong phòng. Lâm Gia Mộc đã uống rượu, Tequila, hơn nữa còn uống không ít. Tỉu lượng của người phụ nữ này không tồi, nhưng mỗi khi uống Tequila là nhất định sẽ uống say, sau khi uống say sẽ rất quậy... Có điều... tại sao cô lại biết chỗ ở của anh ta?

Trịnh Đặc đóng cửa chống trộm lại, trong lúc này Lâm Gia Mộc vẫn chỉ gục đầu vào ngực anh ta không nói một lời. Trịnh Đặc dìu cô vào phòng khách, đặt cô ngồi xuống sofa: “Cần uống nước không?”.

Lâm Gia Mộc không nói gì, ngoan ngoãn như một con mèo con, chỉ gật đầu, không hề giống những lần say Tequila trước đây.

Anh ta rót một cốc nước chanh đưa cho cô rồi ngồi xuống trước mặt, đưa tay sờ trán cô. Trán cô không nóng, xem đồng tử cũng không giống như vừa cần thuốc... Không phải vì Lâm Gia Mộc từng cần thuốc lác, nhưng vì biểu hiện của cô hôm nay quá không bình thường nên Trịnh Đặc mới nghĩ lung tung như vậy. Sau khi uống nước xong, sắc mặt Lâm Gia Mộc đỡ hơn một chút. Cô vẫn không nói gì, ngả vào lòng anh ta rồi vài giây sau đã ngủ say.

Lâm Gia Mộc tỉnh lại vì đầu đau như búa bổ, vừa mở mắt ra đã lóa mắt vì ánh mặt trời rực rỡ. Rèm cửa sổ phòng ngủ của cô là loại dày nhất, trước khi ngủ bao giờ cũng kéo rèm kín mít, cho dù bên ngoài mặt trời đã lên cao thì trong phòng cô vẫn tối như nửa đêm, cô thật sự không thể chịu được cảm giác ánh nắng chói mắt như thế này.

“Tỉnh rồi à?”. Chiếc cốc thủy tinh lạnh buốt chứa một thứ đồ uống mang mùi lạ không biết tên được đến bên miệng cô, người hỏi là Trịnh Đặc. lhm thở phào một hơi, cau mày ngồi dậy. Uống say quên trời đất, không biết mình ngủ ở đâu, không biết người nằm bên cạnh là ai, cô chỉ sống cuộc sống như vậy ba tháng rồi không bao giờ muốn lặp lại nữa. Mỗi lần nhớ lại ba tháng bê tha đó, cô nhận thấy có thể sống khỏe mạnh đến bây giờ đúng là cực kỳ may mắn, may mà bây giờ cô đã già dặn hơn, uống rượu say biết đường chạy đến chỗ Trịnh Đặc trú ngủ.

Lâm Gia Mộc nhận cốc nước, không thèm nhìn mà uống ngay một ngụm lớn, trời ạ, cái gì đây?

Trịnh Đặc phản ứng cực nhanh, đưa tay bóp mũi khiến cô không thể không nuốt ngụm nước trong miệng xuống họng.

“Ặc, khó uống chết đi được...”.

“Bí quyết giải rượu của anh đấy”. Trịnh Đặc cười nói: “Bữa sáng ăn gì?”.

Vừa uống xong thứ đồ uống khó uống nhất từ trước đến giờ, nghe thấy hai chữ bữa sáng, Lâm Gia Mộc không nhịn được buồn nôn. Cô đẩy Trịnh Đặc ra, chạy vào phòng vệ sinh, cúi xuống bồn cầu nôn thốc nôn tháo. Vừa ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Trịnh Đặc cầm một cốc nước mát chờ mình với vẻ mặt tươi cười.

“Anh đã biên tập xong hết clip và ảnh chụp rồi”. Trước khi cô uống nước xong, có sức mạnh để nổi bão thì Trịnh Đặc đã lập tức chuyển sang nói chuyện công việc.

Lâm Gia Mộc cúi đầu ngửi cốc nước, thấy không có mùi gì lạ mới nhấp thử một ngụm nhỏ, sau khi xác định chỉ là nước mới tiếp tục uống: “Đợi lát nữa về công ty họp”.

“Công ty cũng chỉ có anh với em, họp ở đâu có gì khác nhau?”.

“Khác rất nhiều chứ”. Lâm Gia Mộc mở vòi nước, ở nhà Trịnh Đặc chỉ có xà phòng Safeguard, cô đành vội vã dùng nước sạch rửa mặt, ngẩng đầu soi gương. Gương mặt trang điểm theo phong cách mắt khói xám sẫm đã biến thành mắt gấu mèo. Sự thật chứng minh tính không thấm nước của các loại mỹ phẩm cô dùng rất tốt, cho nên cô chỉ còn cách mang đôi mắt gấu mèo quái dị như vậy, ăn mặc mát mẻ xuất hiện trước cửa nhà Trịnh Đặc. Hơn nữa Trịnh Đặc đã biên tập lại ảnh chụp và clip, những gì nên biết thì anh ta đều đã biết: “Đưa em về nhà!”.

“Ờ”. Trịnh Đặc gật đầu. Lâm Gia Mộc biết chỗ ở của anh ta, anh ta cũng phải biết chỗ ở của cô thì mới coi như công bằng.

Thế là...

Văn phòng ở tầng 16, chỗ ở của Lâm Gia Mộc ở tầng 17? Thảo nào Trịnh Đặc tìm kiếm gì cũng không tìm được nhà của Lâm Gia Mộc, vì vậy anh ta cho rằng Lâm Gia Mộc ở luôn tại văn phòng. Phong cách trang trí nhà của Lâm Gia Mộc chính là phong cách của công ty lắp đặt nội thất, rộng rãi, trống trải, tinh tế, mang đậm hơi thở thương mại. Phòng ngủ thì tương đối giống không gian riêng tư của cô, giường mềm siêu lớn, chăn ga gối đệm màu đen, một chiếc gối ôm hình sấu róm, thảm trải sàn rất dày, một chiếc máy vi tính xách tay và nửa gói khoai tây chiên ăn dở vứt bên cạnh giường.

Thoạt nhìn phòng ngủ của cô giống như một tiểu vương quốc nơi cô lên mạng, ăn uống sau một ngày làm việc vất vả, sau đó chỉ cần co chân chui vào chăn ngủ. Cô thật sự không cần căn hộ lớn đến thế, chỉ cần một gian phòng ngủ, thêm một phòng chứa đồ, một phòng vệ sinh là đủ, những chỗ còn lại đều lãng phí.

Lâm Gia Mộc chú ý tới ánh mắt anh ta, hơi giận dỗi đóng cửa lại ngay trước mặt anh ta. Lợi ích của một phòng khách, ba phòng ngủ, hai nhà vệ sinh chính là cô có thể tắm rửa, thay đồ ngay trong phòng ngủ chính của mình, không cần vất vả chạy đến phòng vệ sinh ở bên kia phòng khách, cũng vì thế mà cô bị Trịnh Đặc cười chê vì thói lười nhát khi ở nhà.

Trịnh Đặc nhún vai, ngồi xuống sofa trong phòng khách, bật ti vi xem thời sự. Xem hết gần nửa chương trình thời sự, Lâm Gia Mộc mới đi ra. Cô đã thay áo sơ mi trắng, váy ngang gối màu tím và áo vest khoác ngoài, nhìn có vẻ vừa chuyên nghiệp vừa già dặn, hiển nhiên sau trọn một đêm không chuyên nghiệp, người nào đó đang muốn cứu vãn hình tượng của mình.

“Bữa sáng ăn gì?”

Trịnh Đặc hỏi lại lần nữa khiến Lâm Gia Mộc lập tức cau mày, có điều bí quyết giải rượu của anh ta quả thật hữu hiệu, bây giờ cô đã không còn đau đầu, mà chỉ còn thấy xấu hổ: “Sữa đậu nành nóng là được”.

“Sữa đậu nành và bánh chiên hành”.

“Được”.

“Mang đến văn phòng?”. Trịnh Đặc nhíu mày.

“Ok”.

Hai người ăn sáng tại văn phòng ở tầng dưới, Lâm Gia Mộc cũng đã xua tan được sự ngượng ngùng của mình, khôi phục lại trạng thái bình thường: “Bên chỗ An Ni có tin tức gì không?”.

Trịnh Đặc xem đồng hồ: “Sẽ có tin tức rất sớm thôi”.

Cuối cùng Vương An Ni cũng lấy được tóc của Vương Đông Quân và mang đến trung tâm xét nghiệm, thông thường sẽ có kết quả tương đối chậm, nhưng có tiền mua tiên cũng được, hôm qua Vương An Ni đã biết sáng sớm hôm nay sẽ có tin tức.

Anh ta còn chưa nói xong, điện thoại của Lâm Gia Mộc đã đổ chuông. Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Lâm Gia Mộc vẫn lộ vẻ suy tư.

“Thế nào rồi?”.

“Vương Đông Quân quả thật có quan hệ huyết thống với An Ni”. Tiêu Vũ thật sự đã đi một nước cờ hay, bây giờ Lâm Gia Mộc chỉ còn hoài nghi không biết cô ta rốt cuộc có quan hệ thế nào với Thời Tắt Thành sau khi đã cưới chồng hay không. Dù sao thì một người khôn khéo như cô ta sẽ không dễ dàng để cho người khác nắm được điểm yếu của mình, trước đây cô và Trịnh Đặc cho rằng người họ phải đối phó là Thời Tắt Thành, bây giờ xem ra người đó chính là Tiêu Vũ. Thời Tắt Thành chỉ là một kẻ không kiểm soát được đứng quân của mình, trong tay cô và Trịnh Đặc đã nắm giữ những clip và ảnh chụp đủ để hấn thua không còn manh giáp, nếu tàn nhẫn hơn một chút, đâm đơn tố cáo bọn chúng tụ tập thác loạn thì Thời Tắt Thành gần như chắc chắn sẽ phải ngồi tù. Một kẻ tự mình là cao sang như hấn nói cho cùng cũng chỉ là một loser mà thôi.

Thời Tắt Thành bị bắt, Tiêu Vũ sẽ không thêm chộp mất lấy một cái. Hai chết Vương An Ni, dọn sạch chương ngại để Vương Đông Quân kế thừa di sản mới là chuyện Tiêu Vũ coi trọng nhất lúc này.

“Có cần nói chuyện của Thời Tắt Thành với Vương An Ni không?”.

“Cô ấy là thân chủ của chúng ta, bất cứ phát hiện quan trọng nào chúng ta cũng phải nói với cô ấy”. Còn Vương An Ni làm thế nào là việc của cô ta.

Vương An Ni xem Thời Tắt Thành ôm hai cô gái ăn mặc hở hang trong ánh đèn mờ, hết uống rượu lại hút cần sa, không biết trời đất là gì, chỉ cảm thấy cơn lạnh chạy từ đầu ngón tay lên đến tận da đầu, chưa xem được hai phút đã bấm phím dừng: “Clip này dài bao nhiêu?”.

“Hơn mười phút”.

Vương An Ni thở hổn hển, cô ta vốn cho rằng người đầu độc mình có thể là chồng, điều này đã đủ thê thảm rồi, không ngờ lại còn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thác loạn thế này. Cô ta cho rằng... hẳn không phải như vậy... nhưng...

Lâm Gia Mộc đưa cho cô ta một cốc nước: “Tôi đã tìm hiểu học bạ của hẳn ở Harvard, cho dù bố hẳn không xảy ra chuyện thì hẳn cũng không thể tiếp tục học được nữa, trốn học quá nhiều, hoạt động ngoài trường quá nhiều, lại có hồ sơ không tốt”. Về cơ bản, khi đi du học, thậm chí là trước khi du học thì Thời Tất Thành cũng đã là một kẻ ăn chơi lăm lăm tiền nhiều của, chỉ có điều trong số những kẻ ăn chơi này thì hẳn tương đối biết che giấu mà thôi.

Vương An Ni tưởng rằng mình sẽ khóc, nhưng lúc này cô ta lại không hề rơi nước mắt: “Cho tôi mấy thứ này”. Trong mắt cô ta lộ vẻ kiên định.

“Cô muốn...”.

“Gửi mấy thứ này cho tôi, dặn bên chuyển phát nhanh sáu giờ tối ngày mai đưa đến nhà tôi”.

Lâm Gia Mộc gật đầu. Trong dòng máu của Vương An Ni vẫn được di truyền gene khôn khéo của bố mẹ. Chắc chắn sáu giờ tối ngày mai Vương An Ni sẽ không có ở nhà, còn Thời Tất Thành thì đang ở nhà. Nhận được một bưu kiện kỳ lạ không biết do ai gửi tới, ắt hẳn hẳn sẽ mở ra, sau đó...

Trong nhận thức của Thời Tất Thành, người nắm được chuỗi của hẳn không phải Vương An Ni mà là Tiêu Vũ. Theo hẳn, những thứ này là lời tuyên chiến của Tiêu Vũ, trong thế vạc ba chân, phải để hai bên kia loạn chiến một trận mới là cao tay.

Thời Tất Thành tắt điều hòa đi rồi lại bật lên, trên người vừa lạnh vừa nóng, xoa trán mới biết mồ hôi đã ướt đầm từ bao giờ, sau lưng lại cảm thấy rét lạnh.

“Quần cái thứ trong đống quần của anh cho đàng hoàng...”.

Lời của Tiêu Vũ vang lên bên tai hẳn, hẳn bưng chiếc hộp được chuyển phát nhanh đến, đổ tất cả mọi thứ trong đó vào bồn rửa bát trong phòng bếp rồi đổ nguyên một chai rượu lên, châm lửa đốt, muốn đốt sạch tất cả mọi thứ bên trong, như thế bằng cách này hẳn có thể chạy thoát.

“Tít tít tít...”. Thiết bị cảnh báo hỏa hoạn không ngừng kêu lên, hẳn cầm chổi đập mạnh, tiếng cảnh báo mới chấm dứt. Do chịu ảnh hưởng của người phương Tây nên hẳn đã kiên quyết đòi lắp thiết bị này, bây giờ xem ra quả thực là tự chuốc lấy phiền muộn.

Thời Quốc Phân định ra ngoài mua đồ, nhìn thấy khói bốc lên từ trong phòng bếp liền chạy vào xem. Thấy con trai mình đang đốt thứ gì đó, bà ta lập tức căng thẳng chạy tới xem xét: “Con trai, con đang đốt cái gì thế?”.

“Không... không có gì...”.

“Cái gì mà không có gì? Cái thằng này, sao con lại...”. Thời Quốc Phân đi tới bên cạnh con trai, thứ con trai bà ta đang đốt là một xấp ảnh, mấy tấm bên dưới đã quần queo biến dạng, nhưng mấy tấm xung quanh mới chỉ cháy một góc vẫn có thể thấy rõ ràng. Thời Quốc Phân giật nảy khi nhìn thấy những bức ảnh này: “Đây.. Thế này là thế nào? Có phải con lại tái phát bệnh cũ không? Chẳng phải con nói là con đã bỏ rồi sao? Nhà chúng ta đã trải qua bao nhiêu biến cố như vậy, tại sao con mãi vẫn không trưởng thành?”.

Khi du học ở nước ngoài, con trai bà ta đã bị cảnh sát bắt vì tụ tập hút cần sa rồi đua xe, thậm chí hẳn còn chống lại cảnh sát, không những bị nhà trường đuổi học mà bạn bè của nhà họ Thời bên Mỹ còn phải dùng hết cách mới có thể giúp hẳn chỉ bị trục xuất. Khi đó tin tức còn chưa nhanh nhạy như bây giờ, hai vợ chồng bọn họ nghĩ con trai ở nước ngoài, cho dù trong nước hai người có thập tử nhất sinh thì ít nhất cũng có chỗ để trốn chờ, ai ngờ con trai lại bị trục xuất vì những tội danh đó. Vì vậy bà ta mới hoảng sợ dẫn con trai bỏ đi, chồng bà ta nhận hết mọi tội danh để bảo vệ vợ con, thế nên mới...

“Con tái phát bệnh cũ từ bao giờ?”.

“Đại khái khoảng ba năm trước đây...”. Thời Tất Thành đáp, lúc đó cũng là lúc hẳn bắt đầu chính thức nắm quyền ở nhà họ Vương.

“Ba năm...”. Trọn ba năm... Vậy mà bà ta không hề phát hiện. Nếu biết trước con trai tái phát bệnh cũ, chưa chắc bà ta đã có thể can ngăn được nhưng ít nhất cũng sẽ không để con trai bị người khác nắm được nhiều bằng chứng như vậy.

“Mẹ... thật sự là con... sống quá bí bức...” Thời Tắt Thành ôm mặt khóc lóc kêu than: “Con mất hết tất cả mọi thứ rồi! Người khác không hề coi con ra gì cả, con chỉ là phò mã! Phò mã! Phải dựa vào sự bố thí của người khác mới có vinh hoa phú quý hiện nay... Mẹ... Con bức bối lắm... Con sống quá khổ cực, nếu không có chỗ nào để phát tiết thì con sẽ phải điên mất... Mẹ...”.

Thời Quốc Phân ôm con trai, chỉ cảm thấy trong lòng như bị dao đâm. Đúng vậy, con trai mình quá bí bức, con bé Vương An Ni kia, con gái một thằng cha nhà giàu mới phát, cả ngày chỉ biết trang điểm, tiêu tiền, cơ bản không biết chăm sóc chồng, cũng không hề tôn trọng mẹ chồng lấy một chút, ra ngoài gặp người ngoài cũng chưa bao giờ giữ thể diện cho con trai mình, càng không cần phải nói đến khiêm tốn biết điều gì đó... Nhớ lại những cô gái con trai mình đã từng qua lại, đám dự tuyển con dâu mà mình đã chọn đi chọn lại, đứa kém nhất cũng hơn Vương An Ni cả chục lần. Nếu chồng mình vẫn còn sống thì một con bé như Vương An Ni còn không xứng làm tình nhân của con trai mình...

“Con trai, những tấm ảnh này là ai gửi đến?”.

“Tiêu Vũ, chắc chắn là Tiêu Vũ”. Tên người nhận bưu kiện là Vương An Ni. Với tính khí của Vương An Ni, nếu nhìn thấy mấy thứ này, nhất định cô ta sẽ đập phá long trời lở đất. Càng không thể là bà mẹ vợ Hoàng Thúy Hoa, nếu nhận được mấy thứ này, bà ta sẽ lập tức mang đến cãi nhau với bố vợ hần. Khả năng duy nhất chính là Tiêu Vũ...

“Cô ta dùng những thứ này để ép con giết chết Vương An Ni, nếu con không chịu thì cô ta sẽ...”.

“Cái gì? Giết chết Vương An Ni?”. Cho dù bà ta có bất mãn với Vương An Ni đến mấy thì cũng vẫn biết rằng cuộc sống của hai mẹ con bà ta hiện nay đều là do Vương An Ni mang đến. Nếu như giết chết Vương An Ni, kể cả có trốn tránh được pháp luật thì mẹ con bà ta cũng sẽ mất hết tất cả, lần nữa cuốn gói khỏi thành phố A như chó nhà có tang: “Tại sao con có thể nhận lời giết chết nó chứ?”.

“Tiêu Vũ hứa với con, con và cô ta sẽ đồng thời giải quyết Vương An Ni và Vương Hữu Tài, sau khi hai cha con họ chết đi, tất cả di sản của Vương An Ni đều sẽ thuộc về con, cô ta chỉ cần tài sản của Vương Hữu Tài”.

“Nó nói gì con cũng tin à?”.

“Vương Hữu Tài đột quỵ chính là kiệt tác của cô ta, Vương Hữu Tài đã lớn tuổi, không thỏa mãn nổi cô ta, vì vậy cô ta nhờ người ở Hồng Kông mua Viagra cho ông ta. Vương Hữu Tài dùng quá nhiều Viagra nên mới đột quỵ. Sau khi Vương Hữu Tài đột quỵ, cô ta nói cô ta đã làm bước đầu tiên, ép con cũng phải bắt tay vào việc, cho con một đồng mỹ phẩm giống hệt số mỹ phẩm Vương An Ni đang dùng để con đánh tráo. Đạo trước da của Vương An Ni có vấn đề, cô ta tưởng bị dị ứng mỹ phẩm nhưng thực ra là trúng độc...”.

“Hai đứa mày dám làm đến nước này...”. Thời Quốc Phân khiếp sợ: “Thằng con trai ngốc nghếch của mẹ, Vương Hữu Tài chỉ bị đột quỵ thôi, mẹ đã thấy những người đột quỵ gắng gượng được mười mấy năm không chết. Nếu Vương An Ni chết trước ông ta thì Vương Hữu Tài có thể không điều tra sao? Mà kể cả không điều tra thì làm sao ông ta có thể để tất cả tài sản của Vương An Ni rơi vào tay con? Không còn Vương An Ni làm chứng ngại vật, Vương Đông Quân chính người thừa kế tất cả tài sản của Vương Hữu Tài, đến lúc đó con không còn một chút giá trị lợi dụng với Tiêu Vũ nữa, sao con có thể khẳng định nó sẽ không báo cảnh sát bắt con?”. Thời Quốc Phân gần như lập tức đoán ra được kế hoạch của Tiêu Vũ, trước hết lợi dụng Thời Tắt Thành giết chết Vương An Ni, sau đó tố cáo Thời Tắt Thành, đến lúc đó ít nhất một nửa tài sản của Vương An Ni sẽ thuộc về Vương Hữu Tài, cô ta sẽ giành tài sản thành công mà không hề tốn công sức.

“Con... vốn con cho rằng... Tiêu Vũ vẫn yêu con...”.

“Yêu cái gì mà yêu? Bây giờ nó chỉ yêu tiền!”. Thời Quốc Phân nghĩ lại mấy lần gần đây gặp Tiêu Vũ đều bị cô ta sỉ nhục trước mặt người khác không hề nề tình, khiến mình trở thành trò cười trong mắt mọi người, càng cảm thấy không thể nuốt trôi cục tức này xuống bụng: “Vương Đông Quân rốt cuộc là con ai?”.

“Tiêu Vũ nói là của Vương Hữu Tài”.

Thời Quốc Phân suy nghĩ một lát: “Nó nói với con... có còn quan hệ nữa không?”.

Thời Tất Thành gật đầu, lại lắc đầu. Hần và Tiêu Vũ vẫn duy trì gặp mặt, nhưng đã lâu lắm rồi Tiêu Vũ không cho Hần chạm vào người, cô ta chê Hần bẩn...

“Nó chụp trộm được thì chúng ta cũng chụp được! Con còn liên lạc với tay thám tử tư đó không?”.

“Mẹ... Ý mẹ là...”.

“Con đốt bao nhiêu ảnh thì nó vẫn còn giữ bản gốc, muốn in thêm bao nhiêu chả được? Chúng ta cũng phải nắm được điểm yếu của nó mới được!”. Thời Quốc Phân lạnh lùng nói: “Con cũng phải dỗ dành Vương An Ni, mẹ thấy dạo này tâm tình nó không tốt lắm, luôn đi sớm về muộn, cũng không còn quan tâm đến con như trước, con phải cẩn thận không miếng ăn đến miệng còn rơi mất đấy”.

Nếu không phải Tiêu Vũ vẫn ép sát từng bước, sau lưng Vương An Ni còn có Vương Hữu Tài và Hoàng Thúy Hoa thì Vương An Ni có thể chết sớm cũng không vấn đề gì, nhưng bây giờ thì Vương An Ni tuyệt đối không thể chết.

Thấy mẹ vạch kế giúp mình, cuối cùng trong lòng Thời Tất Thành cũng có chủ ý: “Mẹ, con hiểu rồi”.

“Còn nữa, dạo này con phải giữ mình một chút, nếu để Vương An Ni biết thì xôi hỏng bỏng không hết đấy!”.

Vương An Ni ngồi ngay ngắn trước màn hình ti vi trong văn phòng tư vấn của Lâm Gia Mộc xem hai mẹ con này biểu diễn trong bếp ở tầng một nhà mình, thầm cười lạnh một tiếng trong lòng. Trong mắt bọn họ, quả nhiên cô ta vẫn là con bé nhà giàu ngu ngốc không hiểu thế sự, để bọn họ tùy ý đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Cảm giác có thể khống chế toàn bộ mọi chuyện này thật sự là quá tốt, thậm chí còn tốt hơn cả bản thân việc trả thù. Thời Tất Thành, người cho rằng sau những chuyện người đã làm đối với ta, ta sẽ chỉ đại náo một trận rồi ly hôn với người hay sao? Ta phải đập người xuống đáy sâu địa ngục!

Lâm Gia Mộc nửa nằm trên sofa nhắm mắt dưỡng thần, những ký ức tồi qua từ từ hiện lên. Cô đến nhà Trịnh Đặc như thế nào, nằm trên đùi Trịnh Đặc không dậy nổi như thế nào, Trịnh Đặc dỗ dành cô lên giường như dỗ trẻ con thế nào, cô lại thế nào... Cô và Trịnh Đặc đã hôn nhau... Ít nhất trong trí nhớ của cô là như vậy. Cô ôm chặt lấy cổ Trịnh Đặc, hôn anh ta, thậm chí cô còn dùng lưỡi... Trịnh Đặc hôn lại cô... sau đó đẩy cô ra...

Sau đó thì sao? Trước khi cô hoàn toàn mất ý thức, hình như có người vuốt tóc cô, hôn khẽ lên trán cô... Lâm Gia Mộc vô ý thức đưa tay sờ trán, chỉ thấy mát lạnh...

“Gia Mộc, Gia Mộc!”. Vương An Ni cao giọng gọi Lâm Gia Mộc đang thất thần tỉnh lại.

“Sao?”.

“Bước tiếp theo chúng ta làm thế nào?”.

“Động không bằng tĩnh, cứ xem Hần và Tiêu Vũ so chiêu”. Bất kể ai thua ai thắng thì cũng là chó cắn chó, kiểu gì miệng cũng đầy lông.

Vương An Ni cũng nằm xuống sofa: “Tôi không muốn về nhà”.

“Thế thì đến chỗ mẹ cô, thấy bà ấy nói muốn đến Ma à”.

“Tôi không thích Macao...”.

“Mẹ cô cũng không thích vui chơi nhưng hồi cô còn nhỏ vẫn phải đi cùng cô bao nhiêu lần mà”.

“Một lần cũng không”. Câu trả lời của Vương An Ni khiến Lâm Gia Mộc ghen giọng: “Bố mẹ tôi luôn rất bận rộn, sau đó cho tôi rất nhiều, rất nhiều tiền để tôi tự mua đồ ăn, tôi có thể mời tất cả bạn trong lớp đến khu vui chơi, nhưng tôi không mời được mẹ tôi”.

Lâm Gia Mộc yên lặng, Vương An Ni lại bật cười: “Như vậy mà tôi vẫn sống rất tốt, thật sự... Tôi đi cùng mẹ tôi đến Macao... cũng chỉ để xem bà ấy à ơi mấy gã trai trẻ với lại thua tiền thôi”.

“Cô định nói thế nào với Thời Tắt Thành”.

“Nói thật. Mẹ tôi bị ung thư da, mặc dù phẫu thuật rất thành công nhưng không dám đảm bảo không tái phát, tôi muốn ở bên mẹ tôi nhiều hơn”. Lý do quá tốt, vừa có thể thoát khỏi Thời Tắt Thành, lại vừa có thể làm cho hấn cảm thấy Vương An Ni vẫn tin tưởng hấn.

“Vậy cô có cần về nhà chuẩn bị hành lý không?”.

“Không cần, mẹ tôi nhất quyết đòi bay chuyến buổi tối, cần gì thì mua tạm ở đó luôn là được”.

“Nếu hấn nhất định đòi tiễn cô và mẹ cô thì sao?”.

“Chị yên tâm, hấn không dám đâu. Mẹ tôi chỉ cần sử dụng nửa thành công lực là có thể chém Thời đại công tử tôi bởi rồi. Hấn tránh mẹ tôi như tránh tà áy”. Hơn nữa Thời Tắt Thành cũng cực kỳ dị ứng với chuyện Hoàng Thúy Hoa cặp mấy gã trai tơ, mỗi lần nhìn thấy Hoàng Thúy Hoa thân mật với đám trai trẻ đó là sắc mặt Thời Tắt Thành khó coi như vừa nuốt phải mấy con ruồi.

Lâm Gia Mộc cười ha ha rất vui vẻ, vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Trịnh Đặc cầm một chai nước ngọt không độ đứng dựa cửa văn phòng mỉm cười nhìn mình, nghĩ đến tình hình tối qua, lớp da mặt sớm đã tu luyện bách độc bất xâm của Lâm Gia Mộc lại đỏ bừng... Chuyện này đúng là không khoa học chút nào.

41. Q.4 - Chương 8: Thắng Bại

‘Trích lời Gia Mộc: Có người nói kẻ bị tình yêu che mắt sẽ trở nên cực kỳ ngu xuẩn, đó là bởi vì người nói chưa từng thấy kẻ nào bị sự tham lam che mắt mà thôi’.

Khi có tiền, người ta sẽ cảm thấy tình yêu là quan trọng nhất. Khi có tình yêu, người ta lại cảm thấy cuộc sống không có bánh mì quả thực là quá khó khăn gian khổ. Còn người tìm được sự cân bằng giữa tình yêu và bánh mì thì lại cảm thấy cuộc sống bình thường quá buồn tẻ. Khi bạn triệt để thất vọng với tình yêu, nỗi đói khát tiền tài sẽ trở nên mạnh mẽ chưa từng có. Bây giờ Tiêu Vũ chỉ cảm thấy an toàn mỗi khi ngồi trong phòng thay đồ xem nguyên một phòng hàng hiệu đắt tiền, đếm vàng bạc châu báu trong hộp trang sức, nhìn các loại giày mới bày đầy hai bờ tường.

Thời Tắt Thành còn cảm thấy mình có tình cảm với hấn sao? Tình cảm là cái quái gì? Ngày xưa cô ta còn yêu hấn, hấn giúp đỡ cô ta thuê nhà, vàng bạc quần áo xem như rác rưởi, nhưng kết quả thì thế nào?

Lúc đầu cô ta lấy Vương Hữu Tài quả thật là vì trả thù, nhưng sau khi thật sự bước một chân vào thế giới này thì cô ta mới hiểu rõ, khi mình đã có thân phận của một vị phu nhân, người khoác áo gấm sa hoa, trong ví toàn là các loại thẻ ngân hàng thì vô số cánh cổng chưa bao giờ nhìn thấy đều sẽ mở rộng trước mặt. Các trung tâm thương mại cao cấp đối với cô ta chỉ là chốn giải khuây, những người không hề biết mặt chỉ mới thoáng nhìn cô ta đã lập tức lộ ra nụ cười tươi sáng nhất, tạo điều kiện tiện lợi nhất để cô ta tiêu tiền.

Trong thế giới chỉ cười người nghèo không cười gái điếm này, không có ai để ý cô ta là gái trẻ lại lấy ông già mà chỉ để ý cô ta có đứng vững được hay không, có thể sinh con trai hay không, có thể cười đến cuối cùng hay không. Khi Vương Đông Quân ra đời, tất cả những sự cười nhạo trước đó điều biến thành cực kỳ hâm mộ. Đúng thế, cô ta – Tiêu Vũ - đã sinh con trai, chắc chắn bất bại. Nếu như không phải lúc Vương Hữu Tài ly hôn, Hoàng Thúy Hoa đã lấy mất quá nhiều tài sản thì chắc chắn cô ta còn cười tươi hơn nữa.

Khi cô ta đắm chìm trong vui sướng thì điện thoại di động đổ chuông hai tiếng rồi dừng lại. Tiêu Vũ nở một nụ cười lạnh lùng, Thời Tắt Thành giống như chín mười phần trăm đàn ông trên thế giới này, tự đại, cuồng vọng, cho rằng có thêm một quả dưa chuột là có vô số đặc quyền, người phụ nữ bị hấn lấy mất đêm đầu tiên sẽ phủ phục cả đời dưới chân mặc cho hấn sai phái, giống như một vai nữ phụ trong tiểu thuyết ngựa giống (1), chỉ cần nghĩ thấy mùi hấn là sẽ đi theo cả đời. Cô ta không biết phụ nữ cổ đại thế nào, nhưng dù sao thì cô ta cũng không tin chuyện này. Trong mắt cô ta, Thời Tắt Thành chỉ là một người đàn ông có giá trị lợi dụng mà thôi. Cái thứ gọi là đàn ông này, lợi dụng tốt thì có thể làm bones thì ăn thật, còn lợi dụng không tốt thì...

Tiêu Vũ đặt điện thoại di động xuống, suy nghĩ một lát. Thời Tắt Thành vẫn còn hữu dụng, nếu Vương An Ni vẫn còn sống thì Vương Hữu Tài nhất định sẽ vẫn chần chừ. Mặc dù Vương Đông Quân là đứa con nói

dôi tông đường của ông ta, nhưng dù sao Vương An Ni cũng là đứa con gái duy nhất đã được ông ta nâng niu chiều chuộng hai mươi mấy năm. Hơn nữa hình như là bây giờ Vương An Ni đã khôn hơn, đã biết cách chiều người khác, tối qua cô ta vừa gọi điện thoại nói chuyện một hồi lâu với Vương Hữu Tài, nói Hoàng Thúy Hoa bị ung thư da gì đó, không biết có tái phát hay không, cô ta rất sợ hãi, vân vân. Gã thô lỗ Vương Hữu Tài lần đầu tiên nghe thấy tên vợ cũ trong điện thoại mà không nổi giận lôi đình, ngược lại còn an ủi con gái rất lâu, sau đó cả đêm thở ngắn than dài, ngay cả Vương Đông Quân cũng không dễ dàng được ông ta như mọi ngày.

Vương Hữu Tài nhất thời thay đổi tâm tình không đáng sợ, điều đáng sợ là ông ta đã hện luật sư đến lập di chúc. Bất kể Tiêu Vũ chia rẽ quan hệ của hai bố con họ thế nào, nói rằng Vương An Ni không thích Vương Đông Quân ra sao, nhưng cô ta vẫn không chắc có thể khuyên bảo được Vương Hữu Tài.

Luật sư của Vương Hữu Tài đã tiết lộ với Tiêu Vũ, Vương Hữu Tài vẫn luôn cảm thấy cô ta quá trẻ, sợ sau khi mình chết, Tiêu Vũ sẽ lập tức mang tài sản đi lấy người khác, dùng tiền của ông ta để bao trai trẻ, để Vương Đông Quân bơ vơ không nơi nương tựa. Ngược lại, Vương An Ni là con gái ông ta, là chị gái của Vương Đông Quân, bất kể cây với giàn thế nào thì dây vẫn quấn...

Cho dù luật sư đã cố tình dẫn dắt, đã đưa ra những mấy phương án trung dung, nhưng thái độ của Vương Hữu Tài vẫn mập mờ không rõ...

Không nhanh chóng giết chết Vương An Ni, bất cứ lúc nào sức khỏe của Vương Hữu Tài cũng có thể xảy ra vấn đề, đến lúc đó cô ta sẽ thất bại thảm hại. Lúc này con dê té thần có sẵn là Thời Tắt Thành bỗng trở nên cực kỳ quan trọng.

Tiêu Vũ đứng lên, bắt đầu đi lại trước giá áo, đến bên cạnh chiếc váy đen hiệu Chanel mới dùng chân.

Mẫu mới nhất mùa thu đông 2013, vừa đưa lên giá áo ở Pari đã có người gọi điện thoại cho cô ta, sau khi thanh toán nhanh gọn lập tức chuyển tới tận nhà.

Có người nói sao này sao nọ mặc chiếc váy này rất đẹp, đó là bởi vì bọn họ không nhìn thấy cô ta mặc... Tay cô ta dùng lại trước đôi giày Jimmy Choo, đỏ và đen, cách phối màu kinh điển không bao giờ lỗi thời, hai màu kinh điển Thời Tắt Thành thích nhất.

Thời Tắt Thành dường như ngừng thở ngay khi Tiêu Vũ vừa vào cửa. Tiêu Vũ hôm nay đã từ bỏ phong cách tiên nữ thanh cao quen thuộc mà búi tóc gọn gàng sau gáy, váy đen, giày đỏ, phối hợp với màu son môi đỏ như lửa, sắc sảo ép người như người mẫu đi ra từ tạp chí thời trang, mỉm cười đứng giữa cửa, lại thêm mấy phần xinh đẹp động lòng người so với người mẫu trên tạp chí.

Nếu thích, Tiêu Vũ có thể biến bất kỳ ai thành bè tôi dưới gấu váy... Thời Tắt Thành đã nghe nói điều này, đáng tiếc là hắn chưa bao giờ được chứng kiến. Bây giờ rốt cuộc Tiêu Vũ đã bắt đầu chăm chú thể hiện ma lực trước mặt hắn.

Tiêu Vũ ngồi xuống đối diện Thời Tắt Thành, cố ý bắt chéo hai chân, không hề bất ngờ khi thấy Thời Tắt Thành nuốt nước miếng, nín thở cựa quậy.

“Nghe nói Vương An Ni đã đi cùng Hoàng Thúy Hoa?”.

Tiêu Vũ mỉm cười mở miệng, nhìn được mà không ăn được luôn luôn là tốt nhất, lửa đã đủ độ, trước hết phải cho thêm chút nước lạnh.

“Ồ, hai người họ đến Macao”. Thời Tắt Thành tự rót ỉnh một ly rượu: “Còn em? Dạo này có khỏe không?”.

“Vương Hữu Tài ốm, không rời được em một khắc nào, ngay cả lúc này... em cũng lấy cớ có bạn bè mới mở cửa hàng nên mới đi được”. Tiêu Vũ cầm bao thuốc trên bàn lên đưa cho Thời Tắt Thành: “Vẫn chỉ hút Marlboro à?”.

“Ồ”. Thời Tắt Thành cầm bao thuốc, ánh mắt lại hơi dừng trên bàn tay với những móng tay sơn màu đỏ tươi của cô ta: “Trước em không thế này”.

Tiêu Vũ cười khanh khách: “Đừng nói như thế chúng ta đã lâu lắm không gặp nhau thế!”.

Cô ta kéo váy áo trên người: “Em nói là bạn em mở cửa hàng, em đến dự khai trương, dù sao cũng không thể ăn mặc như thường ngày được”. Cô ta nói như thể mình không hề cố ý mặc đẹp vì Thời Tất Thành, nhugnw trong ánh mắt lại mang vài phần ai oán.

“Giày Jimmy Choo?”.

“Ồ, nhờ người mang giúp từ Mỹ về”.

“Rất hợp với em”. Thời Tất Thành thở dài: “Lúc đầu... anh không thể nào ngờ được chúng mình lại có ngày hôm nay”. Hôm nay hấn cũng cố ý mặc thật đẹp, áo vest Pierre Cardin sọc tím kiểu Ý phối hợp với áo sơ mi trắng cũng của Pierre Cardin, cà vạt nhỏ dài màu đen và giày da Oxford đóng tay kiểu Ý, trong cao quý tao nhã lại mang vài phần gợi cảm. Nếu không biết quan hệ của đôi nam nữ này thì người ta nhất định sẽ cho rằng bọn chúng là một đôi vợ chồng trẻ tuổi phong lưu trai tài gái sắc.

“Đã từng nghĩ đến, nhưng không nghĩ tới lại là vai vế mẹ vợ cùng con rể”. Một câu của Tiêu Vũ đã phá vỡ mọi mơ mộng của Thời Tất Thành. Cô ta lấy một lọ nước hoa trong túi xách ra, trong đó chứa đầy chất lỏng màu vàng nhạt: “Em phải khó khăn lắm mới lấy được...”.

“Đây là cái gì?”.

“Protein thầu dầu độc”. Tiêu Vũ cười nói: “Một lọ này đủ để đầu độc chết một trăm người trưởng thành”.

“Em...”.

“Anh yên tâm, em không định để anh cho Vương An Ni dùng ngay bây giờ, chỉ để anh giữ phòng thân thôi”.

Yết hầu Thời Tất Thành thất lại, càng thêm khẳng định những tấm ảnh đó là do cô ta gửi tới: “Ý em là gì?”.

“Em nghe nói Vương An Ni đang tìm người điều tra anh. Anh ngẫm lại xem, nếu như cô ta biết những chuyện đó của anh thì tình hình tiếp theo sẽ như thế nào?”.

“Cô ta?”. Thời Tất Thành hầu như đã quên kế hoạch của mình, hấn thoáng nhìn chiếc đèn bàn đặt trên chiếc bàn cạnh sofa, trong lòng bình tĩnh hơn một chút: “Dù vậy anh cũng sẽ không làm hại cô ta, cho dù là ly hôn thì cũng vẫn tốt hơn ngồi tù nhiều”.

“Nếu anh không phải ngồi tù thì sao?”.

Thời Tất Thành cười lạnh: “Lẽ nào thuốc độc của em sẽ không thể phát hiện được? Vương Hữu Tài và Hoàng Thúy Hoa sẽ không truy cứu đến cùng cái chết của con gái à?”.

Tiêu Vũ đến ngồi bên cạnh Thời Tất Thành, cầm tay hấn: “Dạo này em mới quen một người bạn, anh ta mở bệnh viện thú cưng, bây giờ người ta yêu thú cưng lắm, thú cưng có chết cũng không chịu vứt đi, anh ta kinh doanh dịch vụ hỏa táng rất tốt... Không có thì thế sẽ không thành án, không có bằng chứng... Anh vẫn là con rể nhà họ Vương... Có em thì anh sẽ không thiếu gì hết”.

“Thật sao?”. Bây giờ hấn đã là con rể thật sự của nhà họ Vương, vì sao phải mạo hiểm đi làm giả? Đúng là kế hoạch của mẹ hấn vẫn có lợi với hấn nhất. Thời Tất Thành giả vờ mắc lừa, đưa tay ôm vai Tiêu Vũ: “Vậy còn em, em còn yêu anh không?”.

“Em chỉ yêu mình anh”. Tiêu Vũ chủ động đưa đôi môi đỏ lên, Thời Tất Thành và cô ta hôn nhau thắm thiết nhưng vẫn không quên dẫn dắt cô ta đến một góc độ tốt hơn. Tiêu Vũ vốn đã đề phòng, giả vờ làm nũng: “Chúng ta vào phòng ngủ nhé?”.

“Ở đây hay mà...”. Thời Tất Thành hôn ngực cô ta, cố ý làm mặt cô ta lộ ra trước ống kính, còn mặt mình là úp vào ngực cô ta.

Tiêu Vũ đẩy mạnh hấn ra, Thời Tất Thành không đề phòng nên bị đẩy ngã nhào. Tiêu Vũ cầm chiếc đèn bàn lên, tìm một hồi lòi chiếc camera ra: “Đây là cái gì?”.

Thời Tất Thành không ngờ chiếc camera mình giấu rất kín lại bị phát hiện: “Đây là... nhất định là Vương An Ni...”.

“Vương An Ni...”. Tiêu Vũ cười lạnh: “Vương An Ni làm sao biết camera ở đâu? Lại làm sao điều chỉnh tôi đến góc độ tốt như vậy?”. Cô ta ném chiếc camera vào trong ly rượu vừa rồi Thời Tất Thành đã uống một nửa: “Thiết bị nhận tín hiệu ở đâu?”.

Thời Tất Thành đứng lên, chỉnh lại quần áo: “Thiết bị nhận tín hiệu đương nhiên ở chỗ của nó”.

Hắn lau vết son dính trên môi: “Mặc dù chưa quay được những hình ảnh đặc sắc nhất nhưng cũng đã đủ rồi đúng không?”.

Tiêu Vũ đưa tay muốn cho hắn một bạt tai thật mạnh nhưng lại bị hắn giữ chặt tay: “Mẹ vợ, có cần chuyển đoạn thu hình này cho bố vợ xem không?”.

“Hừ, chuyện này bị Vương Hữu Tài biết thì anh cũng không có lợi gì?”.

“Thứ trong tay cô rơi vào tay Vương An Ni thì tôi cũng không có kết cục gì tốt đẹp! Thời Tất Thành tôi cho dù phải chết thì cũng phải kéo cô xuống nước!”.

Tiêu Vũ cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không thể giãy ra khỏi hắn: “Anh muốn gì?”.

“Tôi muốn cô xóa bỏ tất cả phim ảnh và video cô đang giữ trong tay...”.

“Vậy còn anh?”.

“Như cô nói, nếu thứ này lộ ra thì tôi cũng không có kết cục gì tốt đẹp”. Thời Tất Thành áp sát vào Tiêu Vũ như rắn độc: “Cô nói xem? Mẹ vợ?”.

Tiêu Vũ không ngờ mình lại bị Thời Tất Thành chơi lại một đòn. Cảnh nóng là một chuyện, trước đó cô ta còn nói phải hạ độc giết chết Vương An Ni, nếu đoạn video này rơi vào tay Vương Hữu Tài thì Vương Hữu Tài nhất định sẽ chém cô ta thành ngàn mảnh.

Cô ta thở hổn hển một hồi: “Được, tôi nhận lời”.

“Mẹ vợ, tốt nhất là mẹ vợ nên đi trang điểm lại đi, như bây giờ mẹ vợ thật sự rất khó coi”.

Tiêu Vũ xách túi đi vào phòng vệ sinh khách sạn, vốc nước hắt thật mạnh lên mặt. Cô ta tưởng rằng tất cả đều trong tầm khống chế, không ngờ lại bị Thời Tất Thành nắm được chuôi, chẳng lẽ thật sự phải ngọc đá cùng tan? Cô ta vỗ mạnh bàn tay xuống bồn rửa mặt, không được, cô ta không cam lòng! Cô ta không cam lòng lên kế hoạch lâu như vậy, hao phí hết tuổi thanh xuân mà cuối cùng vẫn thua Vương An Ni, cô ta không cam lòng!

Trịnh Đặc cất điện thoại di động, ngáp một cái. Anh ta cho rằng đôi cầu nam nữ này sẽ phải làm việc rất lâu, không ngờ chưa được nửa tiếng đã đường ai nấy đi. Tiêu Vũ đi từ trong phòng ra, bước thẳng vào thang máy dành cho nhân viên. Thời Tất Thành thì ra sau năm phút, đi cầu thang bộ. Trịnh Đặc nhét một tờ trăm tệ vào tay nhân viên phục vụ rồi đi vào phòng hai người vừa thuê.

Phòng ngủ không có dấu vết sử dụng, sofa phòng khách hơi bữa bộn. Thứ thu hút sự chú ý nhất là chiếc đèn bàn nằm dưới sàn nhà, đế đèn đã bị mở tung ra. A... Thì ra Thời Tất Thành dùng chiêu này, thảo nào hắn lại hẹn Tiêu Vũ ở khách sạn.

Camera không dây hay thiết bị nghe trộm? Hai loại thiết bị này cho dù là loại có tính năng ưu việt nhất thì thiết bị thu tín hiệu cũng không thể quá xa, trong môi trường tín hiệu phức tạp như khách sạn thì càng hạn chế. Trịnh Đặc xoay người chạy ra, đuổi theo Thời Tất Thành chạy xuống cầu thang bộ.

Quả nhiên anh ta nhìn thấy Thời Tất Thành và một người phụ nữ trung niên đang nói chuyện ở ngay tầng dưới, người phụ nữ xách một chiếc túi máy tính trên tay, vẻ mặt hai người đều rất sung sướng, hiển nhiên là đã thành công.

Trong lúc Trịnh Đặc đang nghĩ phải tìm cách đột nhập máy tính xem Thời Tất Thành đã nắm được bằng chứng gì thì một bóng người vụt qua, Trịnh Đặc lập tức tránh vào một góc, là lão Tiêu... Xem ra Tiêu Vũ không cam lòng để người khác nắm được chuôi, e là đã lập tức gọi điện thoại cho lão Tiêu. Mà lão Tiêu có thể xuất hiện nhanh như vậy, chỉ sợ là từ đầu đến giờ vẫn đang theo dõi Thời Tất Thành chặt chẽ.

Lão Tiêu cũng phát hiện Trịnh Đặc, hắn đưa tay làm động tác tránh ra để đuổi Trịnh Đặc đi. Trịnh Đặc nhún vai, xoay người bước lên cầu thang. Bất kể thế nào thì anh ta không can dự vào việc đôi cầu nam nữ này cắn nhau sẽ tốt hơn.

Thấy Trịnh Đặc đã đi, lão Tiêu cũng trốn vào góc của mình, lấy điện thoại ra: “Cô đoán đúng rồi, là Thời Quốc Phân cầm máy tính”.

“Cướp lấy cho tôi”.

Lão Tiêu bật cười: “Tôi nói này, cô chủ, tôi chỉ chịu trách nhiệm theo dõi, những việc khác không phải trách nhiệm của tôi”.

“Một triệu đổi lấy chiếc máy tính đó”.

Quả nhiên việc để mặc Trịnh Đặc và Lâm Gia Mộc làm bừa là đúng đắn, một triệu tệ, có khoản tiền này hắn cũng có thể về hưu rồi: “Cô chuyển trước năm trăm ngàn, năm trăm ngàn còn lại tôi muốn lấy tiền mặt”.

“Được”. Tiêu Vũ cắn răng, đừng thấy cô ta ăn uống mua sắm vung tiền như rác, thay xe thay điện thoại như trò chơi mà lầm, thực ra tiền mặt có thể sử dụng không hề nhiều, mấy năm nay cô ta dùng mọi thủ đoạn cũng chỉ dành dụm được chưa đến một triệu, bây giờ tất cả đều bị con mua cà rồng họ Tiêu này hút cạn.

Cô ta dùng điện thoại chuyển năm trăm ngàn sang tài khoản của lão Tiêu, lão Tiêu đọc tin nhắn thông báo rồi cười ha ha nhận lời.

Lúc này hai mẹ con họ Thời đã nói chuyện xong, Thời Tất Thành dìu tay mẹ đi xuống lầu. Lão Tiêu kéo mũ xuống, cũng đi theo vào thang máy. Trong thang máy còn có mấy người nữa, lúc xuống đến tầng một thì gần như đã chật cứng. Ngoại hình lão Tiêu vốn đã không có gì nổi bật, lại cúi đầu không ngừng nhún tít, có vẻ không hề quan tâm gì đến những chuyện khác, Thời Quốc Phân chỉ thoáng nhìn hắn rồi quay mặt qua chỗ khác.

Hai mẹ con Thời Tất Thành rất đặc ý, chỉ lo giữ gìn chiếc máy tính trên tay, căn bản không ngờ Tiêu Vũ lại gọi người đến nhanh như vậy nên không phòng bị. Hai mẹ con ra đến trước cửa khách sạn, đứng chờ nhân viên trông xe đánh xe đến. Lão Tiêu đứng phía sau hai người, cũng làm bộ như đang đợi xe của mình. Hắn xem đồng hồ rồi đi về phía trước một bước: “Xin lỗi, tôi có việc gấp cần ra sân bay, có thể để xe tôi qua trước không?”.

Thời Tất Thành nhìn hắn một cái, Âu phục, cà vạt thông thường, thoát nhìn giống như là người dưới quê lên thành phố A làm thuê. Hắn gật đầu, lão Tiêu gọi to một tiếng, một chiếc xe con từ xa len tới. Lái xe là một gã thanh niên, hắn tiện tay mở cửa bên phải xe ra, Thời Quốc Phân lùi về phía sau. Đúng lúc này lão Tiêu nhảy một bước dài tới giật chiếc máy tính trên tay Thời Quốc Phân rồi lao thẳng vào xe. Lái xe đã chuẩn bị từ trước, lập tức đạp ga lao ra.

“Bảo vệ! Bảo vệ! Cản chiếc xe đó lại!”. Mặc dù trước cửa khách sạn có bảo vệ nhưng chân người dù sao cũng không theo kịp bánh xe, lúc này chính là lúc bãi đỗ xe đông đúc nhất, barie bãi đậu xe căn bản không kịp hạ xuống, Thời Tất Thành đã lên xe mình đuổi theo. Giám đốc lễ tân khách sạn chạy ra giữ Thời Quốc Phân lại: “Xin hỏi có cần báo cảnh sát không?”.

Thời Quốc Phân lắc đầu, sao có thể báo cảnh sát được chứ: “Con trai tôi sẽ xử lý việc này”.

Tiêu Vũ, chắc chắn là Tiêu Vũ... Không ngờ cô ta lại hạ thủ nhanh như vậy. Đáng tiếc Tiêu Vũ có cẩn thận mấy thì cũng sơ sót, không biết bà già này cũng biết dùng máy tính, ngoài laptop, bà ta đã lưu lại một file ghi âm cất trong túi xách mang theo.

Bà ta sờ sờ chiếc túi xách màu đen đeo trên người: “Làm phiền anh gọi taxi giúp tôi”.

“Vâng”. Giám đốc vừa dứt lời, một chiếc xe taxi đã chạy từ một phía khác tới dừng lại trước cửa khách sạn, không đợi giám đốc nói gì, Thời Quốc Phân đã mở cửa xe bước lên.

Sau khi báo địa chỉ cho tài xế taxi, Thời Quốc Phân gọi điện thoại ngay cho con trai: “Con trai, không đuổi kịp thì quay về đi, mẹ có lưu một bản trong USB rồi, không sợ con tiện nhân kia không nghe lời”.

Bà ta không nhìn thấy khi tài xế taxi đưa tay lên kéo vành mũ xuống thì một hình xăm rồng xanh lộ ra rõ ràng trên cánh tay.

Trịnh Đặc bấm phím quay số nhanh: “Thời Quốc Phân đã lên xe của con trai lão Tiêu, chúng ta có cần can thiệp hay không?”.

“Cứ để bọn chúng chó cắn chó đi”. Lâm Gia Mộc trả lời thẳng thừng: “Anh về đi!”.

“Ờ?”.

“Chuyện này tốt nhất chúng ta không can thiệp, cũng không cần biết làm gì”. Lão Tiêu này thoát nhìn hiền như bụt nhưng trên thực tế lại hạ thủ rất độc ác, càng không cần phải nói đến con trai hắn. Tên này là một kẻ rất bạo lực, mười sáu tuổi đã đánh trọng thương người ta, ý mình còn vị thành niên, hơn nữa lão Tiêu lạo bỏ số tiền lớn ra bồi thường cho người bị hại nên chỉ bị xử có bảy năm tù giam. Sau khi ra tù, hắn trở thành kẻ chuyên lo chuyện tay chân cho lão Tiêu, Thời Quốc Phân rơi vào tay hắn chắc chắn sẽ gặp chuyện. Loại chuyện vi phạm pháp luật này thì không biết sẽ tốt hơn, càng không cần phải nói đến tính cách của Trịnh Đặc, nếu có người đánh đập phụ nữ trẻ em, chắc chắn anh ta sẽ không nhịn được ra tay can thiệp.

Trịnh Đặc yên lặng một hồi: “Được”. Dù sao thì lão Tiêu cũng chỉ cần thứ đồ kia, Thời Quốc Phân cùng lắm cũng chỉ bị kinh động một chút thôi. Anh ta đánh tay lái, rẽ trái ở ngã tư tiếp theo.

Cảnh sát Lưu kết thúc cuộc điện thoại với vị lãnh đạo trực tiếp, hơi cười lạnh lùng. Thời Quốc Phân bị cướp túi xách, trong quá trình giằng co còn bị đánh gãy tay. Thủ phạm là một tài xế taxi, chiếc taxi nọ được tìm thấy trong một công trường cách nơi gây án ba con phố, đã bị ột mồi lửa.

Nhà họ Thời ở thành phố A đã chỉ còn là “ăn mày dĩ vãng”, nhưng dù sao vẫn còn lại đôi chút quan hệ, càng không cần phải nói Thời Quốc Phân hiện là thông gia của vua phế liệu. Sau nhiều lần đùn đẩy, cuối cùng vụ án này rơi xuống tay anh ta, đội phó đội cảnh sát hình sự. Anh ta bảo cấp dưới của mình xuống lầu lái xe, còn mình thì gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc: “Thời Quốc Phân bị cướp có quan hệ gì với hai người không?”.

“Là người của Tiêu Vũ làm”.

“Tiêu Vũ?”. Cảnh sát Lưu hơi không theo kịp vấn đề: “Mẹ kế của An Ni ấy hả?”.

“Chính là cô ta”.

Cảnh sát Lưu sớm đã thấy Tiêu Vũ không vừa mắt, làm nghề này của anh ta chỉ cần liếc qua là biết sơ sơ ai là kiểu người gì. Tiêu Vũ là loại cave đội lột hoa sen trắng, bề ngoài đứng đắn đoan trang, trên thực tế lại rất lẳng lơ, mặc dù đã có ông xã là đại gia Vương Hữu Tài nhưng cả ngày vẫn lấy việc hấp dẫn ánh mắt đàn ông làm thú vui, còn khoe khoang giữ thân như ngọc. Đúng vậy, quần áo trên người lúc nào cũng kín cổ cao tường, không khác gì phụ nữ đẳng hoàng, nhưng ánh mắt lại cực kỳ không đứng đắn.

“Có cần tôi nhân cơ hội chinh Tiêu Vũ không?”.

“A, Thời Quốc Phân sẽ giải quyết riêng, bà ta không tin cảnh sát cho lắm”.

“Tôi biết rồi”. Cảnh sát Lưu cũng cười, chậm rãi đi xuống lầu. Vừa đi đến bên cạnh xe, điện thoại di động đã đổ chuông, đội trưởng bên kia điện thoại nói rất hậm hực: “Hừ, đầu tiên là bên trên gây áp lực nói phải nhanh chóng phá án, bây giờ lại nói rằng chỉ là một sự hiểu lầm, đúng là quan ột cấp đề chết người... Sai bảo chúng ta như gia súc, cảnh sát Lưu, anh không phải đi nữa”.

“Vâng, tôi biết rồi”. Cảnh sát Lưu dừng cuộc gọi.

Thời Tắt Thành ngồi hút thuốc ở một góc bên ngoài phòng mổ. Khó khăn lắm mới tóm được đuôi mà lại bị cướp mất, Tiêu Vũ thật là cao tay, càng không cần phải nói đến chuyện mẹ hắn bị đẩy từ trên xe xuống, gãy tay, trên người có nhiều vết thương, đang phải nằm phẫu thuật trong phòng mổ...

Hắn lấy điện thoại di động ra, tìm số Vương An Ni định gọi, suy nghĩ một lát lại đổi ý. Gọi điện thoại cho cô ta thì có ích lợi gì? Á con dâu này không cấu gắt với mẹ chồng là tốt lắm rồi. Còn Tiêu Vũ? Bây giờ gọi điện thoại cho Tiêu Vũ thì cô ta sẽ chỉ cười trên nỗi đau của mình.

Trong lúc hần đang do dự, một dãy số quen thuộc gọi tới. Không đợi Tiêu Vũ dừng máy, Thời Tắt Thành đã bấm ngay nút nhận cuộc gọi: “Tiêu Vũ, cô đúng là không phải người”.

“Thời Tắt Thành, anh đang nói gì thế?”. Tiêu Vũ nằm thư giãn trong bồn tắm búp bê, nghe giọng nói hỗn hển tức giận của Thời Tắt Thành quả thực còn thoải mái hơn cả tắm búp bê.

“Mẹ tôi gãy xương rồi, bây giờ đang ở bệnh viện!”.

“VẬY Ạ?”. Nếu không phải lão Tiêu hét giá quá cao thì Tiêu Vũ sẽ thưởng thêm cho hắn: “Bị thương thì phải điều trị thôi, có đủ tiền không? Nếu không đủ thì tôi gửi ột ít”. Những lời này gần như là nguyên văn lời Thời Tắt Thành nói với cô ta qua điện thoại lúc cô ta bị đánh tới mức sảy thai.

“Cô...”.

“Thời Tắt Thành, anh vô tình với tôi thì tôi không biết bắt nghĩa với anh à? Anh hoàn thành chuyện tôi dặn thì chúng ta sẽ thực hiện đúng giao kèo, còn nếu không làm được... Hai chúng ta sẽ còn phải thanh toán hết tất cả ân oán”. Tiêu Vũ ngắt điện thoại, ngẩng đầu lên, nhìn thấy bà chủ tiệm thẩm mỹ dẫn một người phụ nữ quần khăn tắm đi vào.

“Không phải tôi đã nói tôi bao hết phòng này sao?”.

“Thật sự xin lỗi, không còn phòng trống nào nữa, mong quý cô thông cảm...”. Bà chủ nói rất áy náy.

Tiêu Vũ khép hờ mắt: “Tôi mua thẻ vàng nhà cô chính là vì muốn riêng tư, nếu ngay cả riêng tư cũng không có thì tôi mua thẻ vàng làm gì?”.

“Chị Tiêu đúng không? Tôi là Lâm Phương”.

Tiêu Vũ mở mắt ra, mới phát hiện người phụ nữ phía sau bà chủ chính là cô nàng Lâm Phương lần trước đã cầm nhầm túi xách. Dù sao cũng có thể coi là quen biết nên cũng rất khó xử, không tiện làm quá.

Thấy hai người này biết nhau, bà chủ lập tức biết thế lựa lời: “Hai quý cô xinh đẹp đã biết nhau thì tốt quá, cô Lâm, bồn bên trái này là của cô”.

Lâm Phương gật đầu, Tiêu Vũ thấy ván đã đóng thuyền, hơn nữa hôm nay tâm trạng cô ta đang cực kỳ vui vẻ nên cũng đành gật đầu đồng ý. Lâm Phương cúi đồ ra, nằm xuống bồn chứa búp bê, thở một hơi khoan khoái: “Một chết đi được... Có được một tiếng không phải nghe điện thoại thật tốt...”.

Tiêu Vũ nhìn cô một cái: “Lần trước cô nói muốn học Yoga, sao tôi đến phòng học Yoga lại không nhìn thấy cô?”.

Lâm Phương thở dài: “Trong nhà có chút việc, mẹ tôi ốm, mấy ngày hôm trước mới ra viện”.

“À”. Tiêu Vũ gật đầu, nhắm mắt lại không hỏi nữa. Dân số thành phố A gần mười triệu, cô ta hai lần ngẫu nhiên gặp Lâm Phương, có phải hơi quá tình cờ không? Cô ta quay sang nhìn thấy Lâm Phương cũng nhắm mắt lại liền cầm điện thoại di động chụp một bức ảnh.

(1) Tiểu thuyết ngựa giống: Một loại truyện, trong đó một nam được nhiều nữ yêu thích, theo đuổi.

42. Q.4 - Chương 9: Bức Bách

‘Trích lời Gia Mộc: Tiền có lẽ là loại kính chiếu yêu tốt nhất trên thế giới này’.

Cho dù là iPhone 5 thì độ sắc nét khi chụp ảnh trong phòng tắm búp bê ánh đèn u ám cũng chẳng ra gì, có điều người phụ nữ trong ảnh nhìn vẫn tương đối rõ, tóc ngắn, gương mặt khá trẻ không nhìn ra tuổi tác, hầu như những ai biết cô đều có thể ngay lập tức nhận ra.

Lão Tiêu hai tay run rẩy trả lời tin nhắn trên weibo của Tiêu Vũ: “Tôi không biết cô ta”. Sau đó điện thoại di động bị người khác lấy mất.

“Bao nhiêu tiền?”. Trịnh Đạt nghịch điện thoại của lão Tiêu.

“Một... một triệu”. Còn năm trăm ngàn chưa đến tay. Trịnh Đạc giở đánh nhau như thế nào? Đây vẫn là bí ẩn trong giới thám tử tư ở thành phố A, nhưng hôm nay lão Tiêu đã được biết bí mật này. Con trai hần, người từng trải qua mưa máu gió tanh trong nhà tù, chỉ sau hai chiêu đã bị đánh ngất, bây giờ còn nằm yên ở đó không biết sống chết thế nào. Một tên thủ hạ khác thậm chí còn không có cơ hội ra tay đã bị đánh nằm xoài dưới đất, còn mình thì bị trói chặt vào ghế không thể cử động được.

“Chẳng lẽ ông không muốn biết rốt cuộc đó là cái gì mà đáng giá đến một triệu à?”

Lão Tiêu quả thật từng có ý định chiếm lấy thứ kia, dù sao Tiêu Vũ cũng đã chịu bỏ một triệu ra đổi lấy chiếc máy tính xách tay và USB, chẳng lẽ lại không thể bỏ ra thêm một triệu nữa? Mặc dù một triệu này và số tiền hần tích lũy những năm qua đã đủ để hần sống một cuộc sống lý tưởng sau khi về hưu rồi, nhưng có ai lại chê tiền bao giờ?

“Rốt cuộc anh muốn gì?”. Laptop và USB đã bị Trịnh Đạc lấy mất, chính mình cũng đã nói với Tiêu Vũ rằng ả Lâm Phương kia không có gì đáng nghi rồi, vì sao Trịnh Đạc không chịu buông tha ả?

“Tôi muốn ông ngoan ngoãn cầm năm trăm ngàn đó rồi trả những thứ này cho Tiêu Vũ”. Tiêu Vũ quá tự tin hay là bị ép cuống lên mà cho rằng sau khi lão Tiêu nhận được một triệu nhân dân tệ sẽ không đòi hỏi thêm nữa? Chẳng lẽ Tiêu Vũ sẵn sàng mạo hiểm, bởi dù sao thì lão Tiêu cũng dễ đối phó hơn Thời Tất Thành?

“Vốn tôi không nghĩ tới chuyện...”. Không nghĩ tới sao? Hần có nghĩ, nghĩ nghiêm túc là đằng khác, Tiêu Vũ là một mỏ vàng cơ mà!

“Lão Tiêu, làm nghề này của chúng ta, danh tiếng quan trọng hơn mọi thứ khác”. Trịnh Đạc vỗ vỗ mặt hần: “Nếu ông làm hỏng danh tiếng của nghề này...”.

Anh ta nhẹ nhàng búng tai lão Tiêu, lão Tiêu lại cảm thấy đầu đau như sắp nổ tung. Trịnh Đạc cười ha ha rồi biến mất như một cơn gió lốc như lúc đến.

Sau khi đọc tin nhắn trả lời của lão Tiêu, Tiêu Vũ cười thầm thần kinh mình quá nhạy cảm. Thành phố A tuy lớn nhưng giới thượng lưu lại không hề lớn, Lâm Phương có gặp mình ở một hội sở sang trọng cũng là chuyện bình thường. Đúng lúc cô ta định bắt chuyện thì Lâm Phương có điện thoại: “A lô!”.

Không biết người bên kia điện thoại nói gì, hình như Lâm Phương bị chọc giận, ngồi bật dậy: “Ngay cả việc nhỏ này mà làm cũng không xong, thế tôi nuôi các người làm gì? Được rồi, anh không cần giải thích nữa, ngày mai đến phòng tài vụ nhận tiền, anh có thể về nhà rồi”.

Hình như là nói xong mới phát hiện giọng mình quá gay gắt, Lâm Phương xấu hổ cười cười với Tiêu Vũ: “Xin lỗi...”.

“Không sao. Cấp dưới làm việc tồi quá à?”. Tiêu Vũ thầm vui mừng vì mình không cần phải điều hành công ty kiếm tiền.

“Ôi... Nói ra không sợ bị chê cười, nhà tôi làm ăn không lớn, chỉ là gia công hàng hóa thông thường thôi, nhưng bố tôi lại để một đám họ hàng đến phá hoại, bây giờ thị trường lại tương đối tiêu điều, tôi từ Mỹ về phải ôm một mớ rắc rối này, chỉ riêng việc đuổi cổ đám họ hàng đó đã mệt lắm rồi. Vừa rồi người bị đuổi chính là anh họ tôi... Ôi... Thật sự không muốn về nhà...”.

Chắc chắn là làm ăn không lớn, làm ăn lớn thì Tiêu Vũ đã biết cô ta. Có điều lời Lâm Phương nói lại nhắc nhở Tiêu Vũ, Thời Tất Thành làm tổng giám đốc lâu như vậy, việc làm ăn của nhà họ Vương có hơn nửa nằm trong tay hần, cả ngày hần chỉ biết ăn chơi tiêu tiền như nước... Tài sản của nhà họ Vương chính là của Vương Đông Quân, nếu như bị họ Thời phá hoại hết thì còn gì nữa chứ?

Xem ra cô ta phải nhắc nhở Vương Hữu Tài một chút, cho dù bị ốm cũng không thể bỏ mặc việc làm ăn trong nhà. Còn Vương An Ni, dù Thời Tất Thành đã nhận lời giết cô ta, nhưng nếu cô ta cứ ở Macao thì hần cũng không giết được...

Tiêu Vũ nằm xuống bồn tắm bồn, trầm tư suy tính kế hoạch của mình, ngay cả khi Lâm Phương đứng dậy tạm biệt để về trước, cô ta cũng không quá quan tâm, Lâm Phương chẳng qua cũng chỉ là một người qua đường mà thôi.

Lúc Trịnh Đạc đến đón Lâm Gia Mộc, gương mặt cô không trang điểm nhưng do vừa trải qua nguyên một chu trình chăm sóc nên toàn thân vẫn như tỏa sáng. Cô ngồi uể oải trên ghế lái phụ như một con mèo ăn no lười nhát.

“Lão Tiêu quả nhiên đã có ý đồ khác”. Trịnh Đạc ho một tiếng, chuyển đề tài sang vấn đề công việc.

“Hắn trước giờ vẫn thế, vừa thiên cận vừa tham lam vô độ”, Lâm Gia Mộc nói. Không phải lão Tiêu bắt chẹt Tiêu Vũ sẽ gây ra thiệt hại gì đối với bọn họ, nhưng cục diện hiện nay đã đủ rắc rối rồi, nếu còn để lão Tiêu bắt chẹt sách nhiễu Tiêu Vũ thì chuyện này sẽ càng khó làm hơn. Ai biết lão Tiêu có bắt Tiêu Vũ phải trả tiền thêm một, hay thậm chí hai, ba lần nữa không?

“Chuyện em định làm đã làm được chưa?”.

“Em chỉ nhắc nhở Tiêu Vũ một chút để cô ta đẩy nhanh tốc độ hơn thôi. Cho dù vụ này kiếm được rất nhiều nhưng thời gian thực hiện cũng quá dài rồi”.

“Ồ”. Trịnh Đạc gật đầu: “Có muốn đi uống trà chiều không?”.

“Về quán trà Phượng Hoàng là được”.

Nếu như hai chuyện bằng chứng không dễ tới tay bị người khác đoạt mất và mẹ bị ngã phải nhập viện còn chưa đủ để kích Thời Tất Thành thì một cơn rơm cuối cùng cũng đè sụp hắn. Đó là khi bước vào cửa công ty, hắn thấy vẻ mặt các nhân viên trong công ty đều rất lạ, trợ lý của hắn nói, ông bố vợ đang ở nhà dưỡng bệnh lại đi cùng với “mẹ vợ” đến công ty, hai người này đang chờ hắn trong văn phòng. Hắn biết trước Tiêu Vũ sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng không ngờ cô ta lại tới nhanh như vậy, thậm chí không cho hắn cả cơ hội để thở.

Trình độ văn hóa của Vương Hữu Tài không cao, tổng cộng thời gian ngồi trong lớp học chỉ được khoảng tám năm. Ông ta bỏ học từ lúc đang học lớp tám, tất cả tri thức học được ở trường bây giờ đã quên sạch, chỉ trừ khả năng tính nhẩm nhanh hơn những người khác rất nhiều.

Nhưng một người văn hóa thấp như vậy lại có khứu giác cực kỳ nhạy bén đối với tiền tài, lại thêm bản năng mách bảo phải quản lý công ty thế nào cho tốt. Mấy năm nay ông ta vừa làm vừa học hỏi, không những điều hành công ty phát triển tốt mà còn rất giỏi sử dụng nhân tài. Một giám đốc văn hóa cấp hai lại tập hợp được một đám nhân tài xung quanh, xây dựng được một bộ máy quản lý điều hành công ty tương đối xuôi chèo mát mái. Kể cả khi ông ta bị đột quỵ thì cả công ty cũng vẫn vận hành ổn thỏa, thậm chí còn phát triển tốt đẹp dưới sự điều hành của Thời Tất Thành... Nếu như hắn không có lòng dạ khác...

Thời Tất Thành đương nhiên có lòng dạ khác, hắn muốn đổi cả công ty thành họ Thời, hắn thấy hệ thống quản lý tuy có hiệu quả nhưng “lỗi thời” của Vương Hữu Tài cực kỳ không vừa mắt. Hắn trẻ tuổi, hắn được đào tạo bài bản, hắn cần một công ty tốt hơn, thậm chí hắn còn muốn đưa công ty ra niêm yết trên thị trường chứng khoán.

Hắn có tư duy cấp tiến như vậy, đương nhiên sẽ gặp phải lực cản không nhỏ. Mặc dù Thời Tất Thành không dám khai trừ những người ngăn cản hắn, nhưng hắn vẫn đủ sức cô lập tất cả những người này.

Càng không cần phải nói đến những khoản chi rất lớn của hắn, tiền lương đối với hắn là không hề đáng kể, khi bố vợ vẫn còn trong trạng thái nửa về hưu thì hắn tiêu tiền vẫn còn có chút bận tâm, nhưng sau khi bố vợ đổ bệnh thì hắn không còn gì phải lặn lội trong việc chi tiêu nữa.

Khi hắn vừa mở cửa văn phòng ra, cảnh tượng trước mắt hắn chính là bố vợ, Tiêu Vũ và giám đốc tài vụ đang xem sổ sách.

Hắn thoáng nhìn giám đốc tài vụ, giám đốc tài vụ Mục Sơn là do một tay hắn đề bạt lên, là bạn học, cũng là tâm phúc của hắn. Hắn tin tưởng Mục Sơn sẽ không phản bội hắn. Bố vợ hắn mặc dù thông minh tháo vát, nhưng muốn hiểu được sổ sách kế toán chuyên nghiệp hiện đại cũng cần phải có một thời gian.

Nhưng ánh mắt có vẻ căng thẳng của Mục Sơn lại khiến Thời Tất Thành không còn tự tin như vậy nữa.

Tiêu Vũ ho nhẹ một tiếng: “Hữu Tài, Tất Thành đến rồi”.

Vương Hữu Tài bỏ kính lão xuống, ngẩng đầu nhìn con rể. Về tổng thể, ông ta vẫn rất hài lòng với thằng con rể mình tìm cho con gái, tướng mạo anh tuấn, nói chuyện cũng có trước có sau, lý lẽ đàng hoàng, ra ngoài gặp gỡ đối tác bao giờ cũng được đối tác đánh giá cao. Lúc ông ta còn làm việc ở công ty, Thời Tất Thành cũng thể hiện trình độ quản lý rất chuyên nghiệp.

Nhưng bây giờ ông ta không còn nghĩ vậy: “Tất Thành này... nghe nói mẹ con bị cướp à?”.

“Chỉ là hiểu lầm thôi, lúc xuống taxi mẹ con bị trượt chân ngã”.

“Vậy à? Bà ấy cũng không còn ít tuổi nữa, phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Lẽ ra bố cũng phải đến thăm bà ấy, nhưng dạo này sức khỏe bố không tốt, để bà ấy nhìn thấy thì bà ấy lại lo lắng”.

“Vâng, mẹ con cũng rất quan tâm đến sức khỏe của bố”.

Vương Hữu Tài chỉ tay lên sổ kế toán: “Dạo này chi phí tiếp khách hơi nhiều...”.

“Gần đây tình hình hơi căng thẳng, có mấy quan chức có quan hệ rất tốt với chúng ta mới ngã ngựa, phải làm lại quan hệ từ đầu...”.

“Nhưng bố nghe nói kể cả những người trước đây nhận tiền rất thoải mái bây giờ cũng không dám nhận nữa vì sợ gặp chuyện, chi phí quan hệ của các công ty khác đều giảm mạnh, chỉ có công ty chúng ta...”.

“Số liệu này đều là bí mật nghiệp vụ mà, có công ty nào chịu nói thật đâu”.

“Ồ”. Vương Hữu Tài gật đầu. Ông ta đã xem sổ sách kế toán cả đời, cũng nhìn người cả đời. Sổ sách có vấn đề hay không, ông ta không cần xem sổ mà chỉ cần nhìn giám đốc tài vụ là biết, Mục Sơn còn trẻ, tu vi còn non... Thời Tất Thành thì càng quá rõ ràng, sổ sách hiển nhiên có vấn đề, vốn ông ta cũng không để ý đến những chuyện này lắm, dù sao Thời Tất Thành cũng là con rể ông ta, hắn có lấy ít tiền ra ngoài tiêu riêng cũng là chuyện bình thường, lọt sàng xuống nia, đi đâu mà thiệt.

Nhưng Tiêu Vũ nói cũng có lý, An Ni và hấn kết hôn lâu như vậy mà chưa có con, bây giờ An Ni lại không ở nhà, đàn ông có tiền thì hư hỏng, ngộ nhờ Thời Tất Thành có ý định lãng nhăng thì làm thế nào? Bản thân ông ta có thể cặp bồ, có thể bỏ vợ, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Thời Tất Thành dám phản bội con gái mình, làm con gái mình đau lòng, ông ta lại không kiềm được lửa giận. Tóm lại là vì con trai còn quá nhỏ, không thể bảo vệ được chị gái, vì vậy người ngoài mới có cơ hội bắt nạt chị gái nó.

“Tất Thành à, mẹ con đau ốm, thời gian này con không cần phải đến làm việc nữa. Mặc dù bố cũng bị ốm nhưng bác sĩ nói đã đỡ nhiều rồi, tạm thời quản lý công ty vài ngày thì vẫn làm được. Hơn nữa bố còn có mẹ vợ con giúp đỡ”.

Câu nói của Vương Hữu Tài làm Thời Tất Thành sững sờ: “Con... con... con còn trẻ, vất vả một chút cũng không sao. Nhưng bố vất vả quá thì...”.

“Con yên tâm. Bác sĩ nói mỗi ngày bố làm việc nửa ngày thì không sao”. Vương Hữu Tài rõ ràng đang ám chỉ gần đây mỗi ngày Thời Tất Thành cùng lắm cũng chỉ có mặt ở công ty vào buổi sáng hoặc buổi chiều, thời gian còn lại không biết hấn bận việc gì: “À mà An Ni nó đến Ma ấy ngày rồi? Mẹ chồng bị thương mà còn không mau về nước? Mẹ nó cũng thật là, bị đau ốm thì sao không ở đây mà nghỉ ngơi, cứ chạy lung tung khắp nơi làm gì? Con mau gọi điện thoại bảo nó về đi, bảo cả mẹ nó về nữa”.

Thời Tất Thành cảm thấy như có một tảng đá lớn đè lên ngực khiến hấn không thể thở nổi. Hấn ngẩng đầu nhìn Tiêu Vũ, lại thấy Tiêu Vũ đang ân cần rót một cốc nước nóng cho Vương Hữu Tài: “Hữu Tài, anh uống nhiều nước vào, bác sĩ nói uống nhiều nước rất tốt”.

“Ồ”. Vương Hữu Tài nhận cốc nước, uống một ngụm. Tiêu Vũ không hề thật lòng thật dạ với mình, nhưng cô ta trẻ trung, xinh đẹp, lại sinh ra một đứa con trai, có thể ở bên mình đến già là được. Còn chuyện tình cảm thì quá hư ảo, cần gì quan tâm nhiều. Mặc dù ông ta cảm thấy Tiêu Vũ không đáng tin, nhưng chỉ cần Tiêu Vũ dịu dàng cười với ông ta, yêu kiều tựa vào lòng ông ta là ông ta sẽ quên hết tất cả. Ông ta thoáng nhìn Thời Tất Thành và Mục Sơn, hai người này khiến ông ta cảm thấy áp lực. Có một người đẹp như Tiêu Vũ, ông ta sao có thể không coi tất cả những người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai là kẻ thù cơ chứ: “Hai người ra ngoài trước đi!”.

“Vâng”.

Thời Tất Thành bước thối thểu ra cửa như đi trên một lớp bông dày, Mục Sơn đi bên cạnh hắn: “Tôi đã nhận được thư mời của một công ty ở Bắc Kinh, ngày mai sẽ nộp đơn từ chức”.

“Anh nói cái gì?”.

“Tôi không biết anh đang tính toán thế nào, bất kể tôi làm ở đâu cũng đều là làm thuê, tôi không muốn để mình vướng vào pháp luật”. Tiền đồ của Mục Sơn rất rộng rãi, công ty ở Bắc Kinh đó là công ty đã niêm yết, đãi ngộ cho hắn lên đến gần triệu một năm, đương nhiên hắn không dại gì ở đây mạo hiểm với Thời Tất Thành.

“Cút! Mày cút ngay! Tao không muốn nhìn thấy mặt mày nữa!”. Thời Tất Thành hét lớn làm đám nhân viên xung quanh tim đập chân run nhưng Mục Sơn lại chỉ dứt hai tay vào túi quần, huyết sáo ung dung đi mất.

43. Q.4 - Chương 10: Báo Ứng

‘Trích lời Gia Mộc: Tiền, tình, thù hận. Tất cả mọi vụ mưu sát đều có liên quan tới thứ ba này’.

Ánh sáng, tiếng kêu, tiếng cười, tiếng khóc, có người đến, có người đi, có người loay hoay làm gì đó trên đỉnh đầu bà ta, có người đóng cửa lại sầm một tiếng. Là ai âm ỉ như vậy? Không biết là bà ta đang ngủ sao? Thời Quốc Phân vùng vẫy trong mơ rồi tỉnh lại, lại nhìn thấy một lão già gầy gò đang ngồi bên giường bà ta.

“Đinh Thọ...”.

“Suyt...”. Đinh Thọ làm động tác giữ yên lặng, đứng dậy lấy ghế chèn cửa: “Việc bà bảo tôi điều tra đã có kết quả rồi”.

“Nói”.

“Là lão Tiêu làm. Hàng trên tay hắn, tám giờ tối nay sẽ được đưa ra”.

“Sau đó?”.

“Muốn giải quyết chuyện này thì một mình tôi không làm được”.

“Nếu ông cần tiền thì có thể đi tìm con trai tôi”. Thời Quốc Phân khàn khàn nói.

“Tôi muốn hỏi bà một chút, bà muốn tôi làm đến mức nào?”.

“Ý ông là gì?”.

“Lão Tiêu và Tiêu Vũ sẽ tiền trao cháo múc, bà muốn tôi làm đến mức nào?”. Đinh Thọ nhìn Thời Quốc Phân chăm chăm, không ai biết hai người này quen biết đã lâu, khi chồng Thời Quốc Phân còn nở mày nở mặt thì Đinh Thọ chính là tài xế của ông ta.

“...”, Thời Quốc Phân yên lặng.

“Vừa rồi tôi nhìn thấy Tất Thành ở bên ngoài, nó bị ‘cho nghỉ’ rồi”.

“Ông nói cái gì?”.

Tiêu Vũ xúi giục Vương Hữu Tài khiến ông ta bắt đầu nghi ngờ Tất Thành, vì vậy ông ta cho Tất Thành nghỉ phép một thời gian”.

“Con tiện nhân kia!”.

“Mấy năm nay cô ta vẫn đang tìm tôi”. Khi đó người đánh Tiêu Vũ sảy thai chính là Đinh Thọ, người hạ lệnh là Thời Quốc Phân.

“Ông gọi Tất Thành vào đây”.

Đinh Thọ gạt đầu, bỏ chiếc ghế chèn cửa ra, vẫy vẫy tay với Thời Tất Thành đang ngồi ngẩn người ở bên ngoài: “Thời chủ nhiệm tỉnh rồi”. Năm đó Thời Quốc Phân từng làm “chủ nhiệm”, bây giờ Đinh Thọ vẫn còn gọi bà ta như vậy.

“Ồ”, Thời Tất Thành mở cửa. Hắn vẫn biết mẹ mình tín nhiệm Đinh Thọ, rất nhiều chuyện hắn không biết nhưng Đinh Thọ đều biết. Hắn không có ấn tượng tốt với Đinh Thọ, nếu không phải Tiêu Vũ đã nắm được đuôi hắn, hắn bị đẩy vào bước đường cùng thì hắn cũng sẽ không đi tìm Đinh Thọ. May mà Đinh Thọ có nguyên tắc đúng như ông ta nói, Đinh Thọ cũng sẽ không nói với mẹ hắn về phi vụ hắn ủy thác.

Thời Quốc Phân bị thương không nhẹ, cánh tay bị nẹp cố định bằng nẹp thép, nửa bên mặt bị xây sát, trên người có vô số vết thương nhỏ. Thấy mẹ như thế này, Thời Tất Thành quay mặt đi không dám nhìn nữa.

“Tất Thành, con lại đây”. Thời Quốc Phân gọi con trai đến trước mặt mình: “Vương An Ni hay là Tiêu Vũ?”. Năm đó Tiêu Vũ nói với Thời Tất Thành chuyện cô ta có thai, Thời Quốc Phân cũng hỏi hắn như vậy.

“Mẹ... ý mẹ là...”.

“Tiêu Vũ đã nói rõ muốn mượn tay con giết Vương An Ni, còn nó ngồi ngư ông đắc lợi. Giết Vương An Ni đối với con trăm hại mà không một lợi, ngược lại, nếu như Tiêu Vũ chết...”. Vương Đông Quân còn nhỏ, Vương Hữu Tài lại bị đột quỵ. Hoàng Thúy Hoa từng bị ung thư, còn có thể sống mấy năm? Thời Tất Thành là chồng hợp pháp của Vương An Ni, chỉ cần tạm thời nhẫn nhịn thêm dăm mười năm, tất cả gia tài nhà họ Vương đều sẽ là của hắn.

“Thời chủ nhiệm, bà biết tôi mà. Chuyện giết người tôi sẽ không làm”. Đinh Thọ không ngu ngốc, bất kể là đi theo bố của Thời Tất Thành trước kia hay qua lại với Thời Quốc Phân bây giờ, ông ta vẫn chỉ quan tâm đến tiền, nhưng trên tay có mạng người lại là chuyện khác, Đinh Thọ không hề muốn làm cho bất kỳ ai đến nước này.

“Theo dõi Tiêu Vũ chặt chẽ, tôi cần biết thời gian và địa điểm”. Thời Quốc Phân trực tiếp hạ lệnh, Đinh Thọ vẫn không có phản ứng gì, Thời Quốc Phân nhìn ông ta một cái, cời tấm Phật bài bằng ngọc bích vẫn đeo trên cổ xuống: “Đây là đặt cọc. Sau khi xong việc tôi sẽ đổi lại bằng năm trăm ngàn tiền cũ”.

Bây giờ bà ta không cử động được nên không có cách nào lấy tiền mặt ra, đành phải dùng Phật bài để đặt cọc.

Đinh Thọ là người biết hàng. Tấm Phật bài này của Thời Quốc Phân là đồ cổ, bây giờ muốn mua cũng không mua được, có thể nói là vật báu vô giá... Ông ta nhận lấy Phật bài, cất vào túi rồi xoay người rời khỏi phòng.

Thấy ông ta đóng cửa lại, Thời Quốc Phân chửi một tiếng: “Đồ tiểu nhân chỉ biết đến lợi ích”. Tiểu nhân là chuyện tiểu nhân, nhưng mấy năm nay ông ta làm việc quả thật rất đáng tin, bà ta nói: “Tất Thành, con là người đàn ông trong nhà...”.

Thời Tất Thành gạt đầu. Lần trước Tiêu Vũ cho hắn lọ protein trâu dầu độc, hắn vẫn còn giữ.

“Còn nhớ cuốn tiểu thuyết gián điệp mẹ đọc cho con nghe khi còn bé không?”.

Thời Tất Thành thoáng nhìn mẹ: “Mẹ, con biết rồi”.

“Làm việc sạch sẽ một chút”.

Tiêu Vũ ném một túi tiền tới trước mặt lão Tiêu, lão Tiêu đưa chiếc laptop trong túi máy tính và một chiếc USB cho cô ta.

“Ông không sao lại một bản đó chứ?”, Tiêu Vũ cười hỏi.

Lão Tiêu ngẩn ra một lát: “Không, tuyệt đối không”.

“Ông biết tôi có thể điều tra ra chứ?”. Video gốc có bị sao chép hay không, sao chép mấy lần, tất cả đều có thể phát hiện được.

“Cô và tôi đã hợp tác nhiều năm như vậy, có bao giờ cô thấy tôi làm trò đó chưa? Làm nghề này của chúng tôi cũng cần có chữ tín”.

Tiêu Vũ nhìn hẩn chăm chăm. Lần này lão Tiêu không nói dối: “Con trai và trợ thủ của ông đâu?”.

“Hai đứa nó có việc không tới”.

“Ồ”, Tiêu Vũ gạt đầu, cất USB vào trong túi xách, xách túi máy tính đi ra khỏi kho hàng, ngồi vào chiếc xe Porsche Cayenne của mình. Chiếc xe này là Vương Hữu Tài mua cho cô ta để đưa đón Vương Đông Quân, biển số xe là ngày sinh nhật cô ta, lần này cô ta lái xe ra ngoài là để đón Vương Đông Quân rừ lớp học Taekwondo về.

Tiêu Vũ lái xe ra đường, mở kênh âm nhạc của radio trên xe, hòa lẫn vào dòng xe cộ cuối giờ cao điểm của thành phố A. Đến ngã tư đèn đỏ thứ ba, đột nhiên một người xuất hiện trên ghế sau xe. Tiêu Vũ vừa định quay lại thì một bàn tay đeo găng tay da màu đen đã giữ cổ cô ta, một mũi kim tẩm chất độc bị đâm vào động mạch cổ. Người kia cầm laptop và USB, mở cửa sau, lách qua mấy chiếc xe đang chờ đèn xanh rồi biến mất ở một bên đường cái.

Vốn các tài xế đang dừng xe còn không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì, cùng lắm chỉ mắng tên kia xuống xe giữa đường. Nhưng sau khi đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, chiếc Cayenne không buồn dịch chuyển, các tài xế phía sau sốt ruột bấm còi nhưng chiếc Cayenne vẫn đứng yên. Một tài xế bước xuống, đi tới gõ cửa kính xe. Người trong xe vẫn không có phản ứng, kính xe phản quang khiến anh ta không thể nhìn vào trong, anh ta đành phải vòng lên phía trước, lại nhìn thấy một người phụ nữ nằm gục xuống tay lái, không hề nhúc nhích...

Tiêu Vũ đã chết. Nguyên nhân chết tạm thời không rõ. Cảnh sát Lưu cau mày đứng bên ngoài phòng pháp y, gọi điện thoại cho Trịnh Đặc. Trịnh Đặc bên kia điện thoại thở dài, anh ta cũng không ngờ vụ án tranh giành tài sản này lại kết thúc bằng một án mạng.

“Thời Tắt Thành làm”.

“Phòng pháp y nói người gây án đeo găng tay không để lại bất cứ dấu vân tay nào, camera giám sát giao thông cũng chỉ ghi lại được một người đàn ông đeo kính đen, mặc áo có mũ trùm đầu, những người chứng kiến không ai có thể mô tả được hình dạng hẳn”. Cảnh sát Lưu biết là Thời Tắt Thành làm, vấn đề là không có bằng chứng nên không thể làm gì được hẳn: “Vừa rồi An Ni gọi điện thoại cho tôi, biệt thự của Vương Hữu Tài bị trộm đột nhập, phòng Tiêu Vũ bị lục tung lên”.

Trịnh Đặc hút một hơi thuốc: “Một tiếng sau anh sẽ nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh, người gửi là Tiêu Vũ”. Anh ta không bảo lão Tiêu sao lại đoạn video đó nhưng không có nghĩa là anh ta không sao lại. Sơ hở lớn nhất của Thời Tắt Thành là hẳn...

“Ý anh là...”.

“Anh Lưu, anh đã phá án, hơn nữa còn là một vụ án lớn chấn động cả nước”.

Người vợ trẻ của một tỉ phú bị giết hại. Sau vài tiếng, cảnh sát bắt con rể của tỉ phú, hơn nữa còn nói trong tay có bằng chứng. Vụ án này có thể coi là lắt léo, ly kỳ, giật gân, hầu như trong nháy mắt đã chiếm hết trang chủ các website lớn, các diễn đàn cũng có rất nhiều chủ đề thảo luận liên quan, có để các phiên bản như loạn luân, tranh chấp tài sản, gài bẫy ướm át. Lúc còn sống, Tiêu Vũ chỉ vênh vện nổi danh ở thành phố A, còn bây giờ ảnh cô ta đã xuất hiện trên trang chủ các website, vô số người khen cô ta xinh đẹp, cũng có người mắng cô ta không có đạo đức.

Vương An Ni ngồi xem tin tức trên mạng tại phòng chờ sân bay, một nụ cười lạnh xuất hiện trên mặt. Cô ta không ngờ Tiêu Vũ lại có kết cục như vậy, càng không ngờ người hạ thủ là Thời Tắt Thành. Cô ta cũng cho rằng Tiêu Vũ và Thời Tắt Thành đấu đá với nhau thì người thua sẽ là Thời Tắt Thành, nhưng lại không ngờ Tiêu Vũ luôn thích đùa bỡn lòng người lại bỏ qua mặt tàn nhẫn của lòng người.

Thời Tắt Thành trong phòng giam vẫn không ngớt kêu oan, thậm chí còn gọi điện thoại nhờ Vương An Ni tìm luật sư. Vương An Ni đưa thẳng số của hắn vào danh sách đen, có điều trước khi Thời Tắt Thành chết, Vương An Ni không ngại nói với hắn rằng tất cả những việc này đều do mình đạo diễn.

Hoàng Thúy Hoa đặt điện thoại xuống, nghiêng đầu nhìn về phía con gái: “Bố con nhập viện rồi. Ông ấy muốn gặp mẹ con mình”.

“Mẹ đồng ý gặp ông ấy à?”

“À”. Hoàng Thúy Hoa cười một tiếng: “Tiêu Vũ lấy ông ta là vì tiền, những người đó sẵn lòng đến với mẹ cũng là vì tiền, nói cho cùng người duy nhất hỏi han mẹ một vài câu mà không phải vì tiền cũng chỉ có ông ấy”.

Con người có quá nhiều tiền cũng phiền phức, nếu biết trước thì lúc đầu đã không liều mạng kiếm tiền như vậy, tỉ phú mà làm gì, chỉ cần khá giả là được, lúc này vẫn là hai vợ chồng già sống với nhau, Vương An Ni cũng có thể lấy được một người chồng tốt, cuộc sống yên bình chứ không phải đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn còn lo lắng bao nhiêu chuyện như bây giờ.

“Đi thôi”. Vương An Ni cất laptop, đứng dậy bước đi.

Mặc dù không có bằng chứng trực tiếp nhưng bằng chứng gián tiếp lại rất vững chắc, Tiêu Vũ nắm được thóp của Thời Tất Thành, ép hắn giết vợ. Nhưng Thời Tất Thành lại không chịu giết vợ nên đành phải giết “mẹ vợ”. Mẹ vợ có linh cảm có thể mình sẽ bị giết nên trước khi bị giết đã gửi bằng chứng đến cho đội phó hình sự Lưu ở phòng cảnh sát thành phố. Sau khi công bố chân tướng vụ án còn kịch tính hơn phim này, một thời gian dài các trang mạng vẫn không ngừng đưa tin, mấy năm sau có người nhớ lại vẫn cảm thấy chưa hết rùng động.

Cũng nhờ vụ án này, cảnh sát Lưu bỏ được chữ phó đã theo mình mấy năm nay, trở thành đội trưởng Lưu, còn đội trưởng cũ thì được điều đến làm sếp cảnh sát một khu vực lớn của thành phố.

Sau lần thứ hai đột quỵ, Vương Hữu Tài nói chuyện cũng gặp khó khăn, bán thân bất toại. Hoàng Thúy Hoa đưa ông ta đến Hải Nam tĩnh dưỡng, ông ta cảm thấy lấy một bà vợ hai như Tiêu Vũ là có lỗi với vợ con nên giao hết tất cả việc làm ăn ở thành phố A và nơi khác cho Vương An Ni. Vương An Ni vốn giao hết cho người khác quản lý, nay được mẹ dạy bảo cũng nhanh chóng nắm bí quyết điều hành.

Trong việc quản lý, biết cách dùng người và giao việc cho người khác sẽ tốt hơn là tự tay làm rất nhiều. Hơn nữa lĩnh vực kinh doanh của nhà họ Vương là đồ điện và xe hơi, bây giờ cửa hàng đồ điện bị ảnh hưởng rất nhiều hệ thống thương mại điện tử, cô ta dứt khoát bán luôn hai cửa hàng đồ điện ột công ty Mỹ có ý định mở rộng kinh doanh ở đây, cửa hàng xe hơi 4S thì giao cho người có chuyên môn phụ trách, còn bất động sản và dịch vụ cho thuê thì đã có nguyên một hệ thống quản lý vận hành, không cần phải can thiệp gì nhiều. Hiện giờ cô ta không hợp tác với những người môi giới bất động sản nữa mà đưa thẳng lên sàn giao dịch.

Lâm Gia Mộc gặp lại cô ta tại salon làm đẹp của Trương Kỳ khoảng một năm sau đó. Thực ra cũng lạ, hai người này đều là khách quen của salon Trương Kỳ, nhưng lại chẳng mấy khi ngẫu nhiên gặp nhau ở đây.

“Cắt ngắn cho dễ chăm sóc”. Vương An Ni đến đây để cắt tóc.

Lâm Gia Mộc quay sang nhìn cô ta: “Sao cô lại cắt ngắn?”. Trước đây Vương An Ni rất yêu quý mái tóc dài của mình.

“Bụng to rồi”. Vương An Ni chỉ chỉ bụng mình: “Được bốn tháng rồi, cúi xuống rất vất vả”.

“Hả?”.

“Tôi đến Mỹ một chuyến, bố đưa bé mắt xanh tóc đen, có một phần tư huyết thống Trung Quốc, đội trưởng đội tennis, chủ nhiệm câu lạc bộ hùng biện, học viên xuất sắc của viện luật học Yale... Vì đứa nhỏ này, tôi đã phải bỏ ra hai mươi ngàn đô la Mỹ”. Đàn ông thì chắc chắn cô ta vẫn sẽ tìm kiếm, có điều còn phải xem duyên phận, còn sinh con thì lại là chuyện cấp bách, dù sao cô ta cũng đã hơn ba mươi tuổi, thụ tinh nhân tạo đúng là bớt được quá nhiều phiền phức.

Lâm Gia Mộc cười: “Đúng là tiện thật”.

“Đúng vậy, quá thuận tiện”.

“Vương Đông Quân thế nào?”.

“Bố mẹ tôi đã mang nó theo đến Hải Nam, nghe nói đã đi học ở một trường quốc tế tại đó, chờ lớn hơn một chút nữa sẽ ra nước ngoài du học”. Vương An Ni thờ ơ nói. Cho dù sau này nó lớn lên thì sao? Vẫn phải dựa vào bà chị gái này nuôi dưỡng, nếu ngoan ngoãn thì còn được ột phần tài sản để tự mình lập nghiệp, còn nếu không ngoan... bố cô ta đã cho cô ta gần hết tài sản, còn lại chút ít trong tay chẳng đáng là bao, cho dù để lại hết cho Vương Đông Quân cũng không có vấn đề gì. Có là núi vàng núi bạc cũng vẫn sợ miệng ăn núi lở, chỉ là một thằng em hờ, lại có một bà mẹ chẳng ra gì, có thể có bao nhiêu bản lãnh chứ? Vương An Ni đột nhiên yên lặng một lát rồi quay lại nói với Lâm Gia Mộc: “Cảm ơn chị!”. Mặc dù chỉ riêng phí dịch vụ cô ta đã trả cho Lâm Gia Mộc một triệu, nhưng giao dịch công bằng không có nghĩa cô ta không cảm kích.

“Đó là chính cô đã tự cứu mình”, Lâm Gia Mộc cười nói.

Một bà lão xách làn đi qua salon, Trương Kỳ đẩy cửa ra, đưa một hộp cơm cho bà ta: “Này, cơm của bà”.

Bà lão chậm chạp đi tới, đưa bàn tay nhem nhuốc ra nhận hộp cơm, đôi mắt vẫn đục nhìn chằm chằm Vương An Ni và Lâm Gia Mộc trong thẳm mỹ viện rồi vừa hát vừa bước tiếp.

“Thời Quốc Phấn...”. Lâm Gia Mộc hỏi Vương An Ni.

“Bà ta điên rồi, điều trị ở bệnh viện tâm thần số 2”. Vương An Ni nói: “Bà ta vốn đã tích lũy được chút ít, lại có tiền lương hưu, có thể ở đó vài chục năm cũng không vấn đề gì. Tôi đưa bà ta đến đó, lại dặn dò người ta chăm sóc tử tế. Dù sao bà ta cũng là mẹ chồng tôi”.

‘Lời tác giả: Tiền suy cho cùng là tốt hay là xấu? Phía sau sự giàu có rốt cuộc là nước mắt hay là nụ cười trên BMW? Tôi chỉ biết những người nhiều tiền lúc ngã cũng vẫn cứ đau, lúc bò dậy vẫn hy vọng có một bàn tay đưa ra kéo mình.

44. Q.5 - Chương 1: Chủ Nợ

‘Trích lời Gia Mộc: Cho dù bạn vẫn canh cánh trong lòng hay là sớm đã quên hết mọi chuyện, quá khứ cũng vẫn tìm đến bạn bằng cách này hay cách khác’.

Lâm Gia Mộc có điều gì đáng để người khác hâm mộ? Một là đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn còn là người tự do, hai là bên cạnh có một vệ sĩ trung thành, và ba là từ khi đi nhà trẻ đã biết và chơi thân như chị em ruột với Trương Kỳ. Mẹ Lâm Gia Mộc lấy chồng xa, quê ở thành phố A lấy chồng tận Cáp Nhĩ Tân. Bố Lâm Gia Mộc là con út, khi cô sinh ra thì ông bà nội cũng đã gần bảy mươi tuổi, chỉ ở nhà nghỉ ngơi dưỡng lão chứ có muốn chăm sóc cháu gái cũng không có tinh thần và sức lực. Hồi đó mọi người đều rất có trách nhiệm với công việc, không thể lơ là công việc vì con cái được, khi Lâm Gia Mộc vừa đầy ba tháng, mẹ cô đã bế cô về nhà bố mẹ ở thành phố A, cũng vì vậy mà biết Trương Kỳ.

Sau đó bố mẹ nghỉ việc ở xí nghiệp quốc doanh, Lâm Gia Mộc bị đưa về Cáp Nhĩ Tân học tiểu học. Chưa học được mấy năm bố mẹ cô lại cãi nhau với ông bà, cả nhà chuyển từ Cáp Nhĩ Tân về thành phố A. Lâm Gia Mộc hộ khẩu ở thành phố A, học cấp ba ở thành phố A, sau đó lại thi đại học, Trương Kỳ vẫn giống như một cột mốc cố định chờ cô ở thành phố A, lúc cô yêu vui vẻ cùng cô, lúc cô thất tình chia sẻ với cô.

Một người không học đại học mà chạy đi học làm tóc, sau khi tốt nghiệp lớp làm tóc liền khởi nghiệp từ chân nhân viên gội đầu, không biết đã trải qua bao nhiêu vất vả. Một người học đại học, trải qua một tình yêu đau đớn rồi chia tay, làm luật sư. Mặc dù cuộc sống của hai người này hoàn toàn khác biệt nhưng điều này không hề ảnh hưởng gì đến tình cảm của họ.

Bây giờ mặc dù mỗi tháng Lâm Gia Mộc chỉ gặp Trương Kỳ một lần lúc cắt tóc, rất ít khi hẹn nhau đi ăn cơm, nhưng tình cảm giữa hai người vẫn rất sâu đậm. Tuy nhiên vẫn có người rất không thích hai người phụ nữ này quan hệ quá thân thiết với nhau. Người này đương nhiên không phải Trịnh Đặc, quan hệ của Trịnh Đặc và Trương Kỳ không tốt cũng không xấu, duy trì ở mức qua lại hời hợt, thỉnh thoảng cong có thể đầu khẩu vài câu. Người nhìn Lâm Gia Mộc không vừa mắt là Vương Tử Minh, gã bạn trai trúc mã chung của cô và Trương Kỳ.

Vương Tử Minh xưng là một kẻ khác thường. Nhà bà ngoại Lâm Gia Mộc ở tầng dưới nhà Vương Tử Minh, còn nhà Trương Kỳ thì đối diện nhà Vương Tử Minh. Từ lúc tập đi, ba đứa bé đã lớn lên cùng nhau, mà ngay từ khi còn đứng trong xe tập đi thì Vương Tử Minh đã biết hắt và Lâm Gia Mộc không hợp nhau.

Sự không hợp này vẫn kéo dài đến bây giờ, hai người chỉ thỉnh thoảng gặp nhau ở chỗ Trương Kỳ, hoặc là không thèm nhìn nhau, hoặc là dứt khoát khai chiến. Cùng với việc Lâm Gia Mộc càng ngày càng trở nên chín chắn, số lần không thèm nhìn nhau càng ngày càng nhiều, còn khai chiến thì càng ngày càng ít.

Cho nên bản thân việc Vương Tử Minh gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc đã là một chuyện kỳ lạ...

“A lô!”

“Cô vẫn còn làm nghề đó chứ?”

“Vẫn làm”.

“Kiếm được không?”

“Không nhiều bằng ông”. Bố Vương Tử Minh vốn là giám đốc xí nghiệp quốc doanh, sau khi cải cách thì trở thành tổng giám đốc xí nghiệp quốc doanh, sau đó lại chuyển thành công ty cổ phần. Công ty này chuyển từ thành phố A đến Thượng Hải, hiện nay có vẻ phát triển rất tốt, nhờ phúc của mẹ Trương Kỳ, nguyên giám đốc tài vụ của công ty nhà họ Vương, trên tay Lâm Gia Mộc có một ít cổ phần ăn cổ tức hằng năm. Vương Tử Minh còn có một anh trai, mặc dù đã kết hôn nhưng vẫn là đối tượng được rất nhiều phụ nữ theo đuổi. Còn Vương Tử Minh... rất nhiều người còn không biết nhà họ Vương có một thằng con út như vậy... Nguyên nhân là tên này là gay. Năm học lớp mười một, vì chuyện này, tên này cắt cổ tay tự sát, suýt nữa chết trong phòng ký túc, chính Lâm Gia Mộc gọi 120 cứu hắt. Sau khi khỏi bệnh, hắt công khai khuynh hướng giới tính của mình, kết quả là bị gia đình tống ra nước ngoài. Lâm Gia Mộc thật sự không biết bố mẹ hắt nghĩ như thế nào, chẳng lẽ bị ném sang California là có thể uốn thẳng trở lại sao? Rõ ràng là càng ngày càng cong mới đúng.

Tóm lại bây giờ Vương Tử Minh mang hào quang tốt nghiệp học viện âm nhạc Julia tại New York, trở thành một nhà môi giới nghệ thuật có tiếng trong nước, dựa vào quan hệ của gia đình và tấm bằng một trường danh tiếng để kiếm tiền của những người giàu có, giúp họ lùng mua các tác phẩm nghệ thuật, đồ cổ và đá quý khắp thế giới. Loại người như hắt vốn định cư ở đâu cũng được, nhưng hắt lại định cư ở thành phố A. Nguyên nhân rất đơn giản, hắt không rời được Trương Kỳ. Lâm Gia Mộc và Trương Kỳ là bạn thân, xa cách bao lâu gặp lại cũng vẫn là bạn thân, còn Vương Tử Minh và Trương Kỳ là quan hệ cộng sinh, trừ thời gian hắt sang Mỹ du học thì thời gian dài nhất hai người không gặp nhau cũng không quá bảy mươi hai tiếng.

“Không phải tị, có vụ làm ăn, cô có nhận không?”

“Vụ gì?”

Vương Tử Minh bên kia điện thoại lại yên lặng một lát: “Vụ này có một điều kiện, cô đừng nói với Trương Kỳ”.

“Cứ nói xem trước đã”.

“Cô biết lần trước tôi bị sái chân không?”

“Biết, ông còn phá hỏng vụ xem mặt của Trương Kỳ”. Đây chính là điểm mà Vương Tử Minh và Lâm Gia Mộc không hợp nhau nhất. Hắt là gay, lại là “bạn gái thân” của Trương Kỳ. Vấn đề là vì hắt mà Trương Kỳ rất khó có đời sống riêng tư của mình. Không giống Lâm Gia Mộc, Trương Kỳ vẫn rất muốn kết hôn, nhưng vì có sự tồn tại của hắt nên tình cảm của Trương Kỳ không bao giờ có thể kéo dài, bất kể đối tượng luyện ái có điều kiện tốt hay xấu, tình cảm với Trương Kỳ sâu đậm hay nhạt nhẽo, Trương Kỳ bị mẹ ép đi xem mặt hết người này đến người khác suốt mấy năm, trong đó có một số người không tồi, nhưng chỉ cần gã này xuất hiện là lập tức lại game over.

Vương Tử Minh bên kia điện thoại bị cô nói đến nhưng vẫn cố bình tĩnh nói tiếp: “Đừng nói như thể tôi có ý phá cuộc xem mặt của cô ấy thế, chẳng qua là bạn trai cũ của cô ấy quá đốn mạt...”.

“Ông im mồm đi”.

“Được rồi, không cãi nhau với cô nữa. Cô biết vì sao tôi sái chân không?”.

“Thân mật với đàn ông trong nhà vệ sinh...”.

“Đồ kỳ thị đồng tính!”.

“Đồ hèn! Tôi không kỳ thị đồng tính, tôi chỉ kỳ thị ông thôi!”. Theo Lâm Gia Mộc, tình cảm nam nữ cũng tốt, mà nam nam hay nữ nữ cũng chẳng sao. Cũng như một số người thuận tay trái trong khi đa số thuận tay phải, Lâm Gia Mộc không quá để ý.

“Đừng nói những chuyện khác. Một tiếng sau tôi dẫn người ta đến quán trà Phượng Hoàng gặp cô”.

“Ông nói trước xem chuyện thế nào đã”.

“Cô ta là vợ bạn trai cũ của tôi”.

“Cái gì?”.

Vương Tử Minh ngoại hình rất dễ coi, nếu làm trong ngành biểu diễn thì dù đã hơn ba mươi tuổi cũng vẫn có thể vào vai nhân vật ngoài hai mươi làm đám nữ sinh chết mê chết mệt. Chiếc quần tây cổ ý chọn nhỏ một cỡ làm bó sát bắp đùi thon dài, áo sơ mi hoa đen trắng và gi lê bó sát người để lộ dáng người cao ráo tuấn tú, lúc ở New York hẳn đã làm người mẫu bán thời gian, nghe nói thu nhập không tồi, dù bị gia đình cắt nguồn chu cấp nhưng hẳn vẫn có cách kiếm được tiền sống thoải mái đến lúc tốt nghiệp.

So với hẳn, người phụ nữ bên cạnh hẳn lại có vẻ rất tầm thường. Tướng mạo trung bình, trang phục rất bảo thủ, rất quê mùa, điểm duy nhất có thể coi là ưu điểm chính là tương đối gầy, nhưng cũng không phải loại gầy khỏe mạnh mà da mặt lại hơi vàng vọt ốm yếu.

Điều lạ là Vương Tử Minh có vẻ rất quan tâm chăm sóc cô ta, hết rót trà lại lấy bánh cho cô ta, nhưng cô ta lại tỏ ra rất lạnh nhạt.

Lâm Gia Mộc vừa bước vào quán trà đã nhìn thấy tổ hợp nam nữ kỳ quái này. Cô ngồi xuống đối diện hai người: “Chào cô, tôi tên là Lâm Gia Mộc”, cô đưa tay ra.

Người phụ nữ đó nhìn cô với vẻ hơi cảnh giác: “Cô là bạn của anh ta?”.

“Không coi là bạn, chỉ là bạn của bạn”.

“Anh ta nói cô có thể giúp tôi”.

“Phải xem xem cô cần tôi giúp gì đã”.

“Tôi cần tìm chồng tôi để ly hôn hẳn, đòi lại con trai, còn phải lấy lại tiền của tôi nữa”, người phụ nữ nói.

“Chồng cô?”.

Vương Tử Minh khề ho một tiếng: “Trương Kỳ có nói với cô về bạn trai qua lại lâu nhất của tôi không?”.

“Cái gã tên là Mã Thụ Sinh đó?”.

“Đúng rồi, Mike...”.

Chuyện thực ra rất đơn giản, Vương Tử Minh vừa có tiền vừa đẹp trai, đương nhiên được đám gay rất hoan nghênh. Đùng thấy hẳn rất giống một dân chơi phóng đảng, những người thật sự hiểu rõ hẳn đều biết hẳn là một kẻ tương đối lãng mạn, luôn hy vọng tìm được một bạn trai chung sống suốt đời. Nhưng thời gian hẳn qua lại với bạn trai đều không dài, biết làm sao được, muốn sống yên ổn giữa đám gay là chuyện còn khó hơn lên trời. Mã Thụ Sinh chính là một trong những khách qua đường trong cuộc đời hẳn, hai người qua lại được khoảng hơn một năm. Khi đó Mã Thụ Sinh là một tay chơi chứng khoán, kiếm tiền không ít nhưng chẳng dành dụm được đồng nào. Vương Tử Minh từng chi không ít tiền cho hẳn, thậm chí hai người còn định ra nước ngoài kết hôn, nhưng đến một hôm Mã Thụ Sinh đột nhiên biến mất, chỉ nhấn lại là bố mẹ ở nhà bắt ép hẳn, hẳn phải về quê lấy vợ, nếu không bố mẹ hẳn sẽ tự tử.

Dùng lời của Trương Kỳ thì Vương Tử Minh khi đó không khác gì một đồng bùn, thời gian đó Lâm Gia Mộc cũng không nở cười khi nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của hẳn. Cũng chính Lâm Gia Mộc điều tra được tên Mã Thụ Sinh kia quả thật đã về quê lấy vợ.

“Cô ấy chính là...”. Lâm Gia Mộc đột nhiên thấy rất xấu hổ. Khi đó cô điều tra được trước khi về nhà Mã Thụ Sinh cũng đã tranh thủ dịp nghỉ Tết để đi xem mặt một lần, sau đó còn thường về nhà gặp gỡ người đó. Hắn nói phải về nhà lấy vợ, quả thật mới về quê chưa được nửa tháng đã kết hôn rồi. Khi đó cô chỉ dùng thông tin này để làm Vương Tử Minh không còn hy vọng hảo huyền nữa, chứ không hề suy nghĩ gì cho người phụ nữ kết hôn với Mã Thụ Sinh kia.

Vương Tử Minh thở dài: “Bây giờ cô biết rồi chứ? Bọn tôi nợ cô ấy, chúng ta đều nợ cô ấy”.

Chuyện tiếp theo cũng không có gì đặc biệt, quê Mã Thụ Sinh cách thành phố A cả ngàn dặm, là một thành phố nhỏ dựa lưng vào núi, khá nổi tiếng nhờ sản xuất than đá. Nhà họ Mã ở đó cũng tương đối có điều kiện, Mã Thụ Sinh ngoại hình rất khá, sau khi về nhà liên quản lý siêu thị nhỏ của nhà mình, cũng là một ông chủ nhỏ ở đó. Cô gái hắn xem mặt không ít tuổi, ở quê nhà đã được coi là nữ thanh niên lớn tuổi, điều kiện trong nhà bình thường, là thủ quỹ ở chi nhánh ngân hàng nông nghiệp, lấy được Mã Thụ Sinh cũng coi như là một chuyện vui mừng.

Nhưng ai ngờ vui mừng nhanh chóng biến thành ác mộng, Mã Thụ Sinh là một gã gay, đương nhiên không có ham muốn gì đối với phụ nữ, sau khi gắng gượng làm cô ta có thai liền hoàn toàn bỏ mặc cô ta. Cô ta sinh con chưa được một năm đã bắt được Mã Thụ Sinh lên mạng khiêu dâm của dân gay, hắn còn giải thích là vô tình, nhưng sau đó tình hình trở nên ngày càng tồi tệ.

“Có một buổi tối hắn uống rượu say, đứng ôm ấp một người đàn ông bên ngoài, tôi đứng trên tầng nhìn thấy... Tôi hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì, thế là hắn khai hết. Lúc đó hắn còn nói hắn vẫn thật lòng với tôi, đó là người bên ngoài dụ dỗ hắn, hắn muốn sống tử tế với tôi... Nhưng chẳng bao lâu sau tôi lại phát hiện hắn lên mạng hẹn đàn ông đi thuê phòng... Tôi về nhà chồng kêu khóc, chẳng ngờ bố mẹ chồng tôi đã biết hắn là gay từ lâu rồi, cho nên bọn họ mới chọn tôi... Bố mẹ chồng tôi nói hắn không sửa được nữa rồi, bảo tôi sống với bọn họ, coi như trên đời này không có ai là Mã Thụ Sinh, bọn họ sẽ giúp tôi chăm sóc con tôi... Tôi lại nhẫn nhịn nửa năm... Nhưng rồi tôi thật sự không nhẫn nhịn được nữa, tôi đòi ly hôn... Hắn cũng đồng ý ly hôn, điều kiện là tôi chỉ được mang năm mươi ngàn tệ đi, con thì thuộc về họ... Mẹ tôi mất từ khi tôi còn nhỏ, bố tôi và mẹ kế chỉ biết đến con trai họ... Lúc này bố mẹ chồng tôi lại trở mặt, nói tôi quá tham lam, tôi không biết xấu hổ... Còn nói nếu đưa ra tòa thì ngay cả năm mươi ngàn tôi cũng không lấy được... Lúc đầu tôi đã xin nghỉ việc để sinh con, không có công việc, tôi không thể nuôi được con trai, tòa án sẽ không cho tôi nuôi con... Tôi không chịu thỏa hiệp... Sau khi nghe người khác khuyên, tôi làm bung hết mọi chuyện, ọi người biết hắn là gay... Hắn liền bế con đi mất... Tôi xem lại đồ đạc giấy tờ của hắn, biết hắn ở thành phố A thời gian lâu nhất, còn có một... người bạn, vì vậy đã tìm đến đây...”.

“Cô ta hỏi thăm được đến quán bar dành cho dân gay nổi tiếng nhất thành phố A, ở đó chờ tôi mấy ngày liền để đòi người... Đã mấy năm nay tôi không gặp lại Mike rồi, nhưng cô ta không tin. Tôi và cô ta cãi nhau, cô ta đẩy tôi ngã xuống...”.

“Tôi đã nhìn thấy ảnh hắn”, người phụ nữ đó nói: “Chắc chắn là hắn đã giấu Mã Thụ Sinh đi rồi”.

“Cô này...”, Lâm Gia Mộc mím môi: “Hắn không phải người lương thiện chính trực gì... Nhưng nếu hắn biết Mã Thụ Sinh ở đâu thì chắc chắn hắn sẽ nói, hắn không phải người nói dối”.

“Cảm ơn đã khen ngợi”, Vương Tử Minh nói.

“Nếu như Mã Thụ Sinh không ở với hắn thì có thể ở với ai?”. Người phụ nữ đó bật khóc: “Con trai tôi... Từ khi sinh ra tới nay, con trai tôi chưa từng rời tôi lâu như vậy...”.

“Cô có ảnh của con trai mình chứ?”.

“Có”. Người phụ nữ lấy điện thoại di động ra, hình nền là ảnh của một cậu bé cười rất tươi: “Hắn không tốt với tôi nhưng lại rất tốt với con trai... cứ có thời gian là lại chơi với con... nếu không tôi cũng không thể chịu đựng hắn lâu như vậy...”.

“Tôi biết”. Lâm Gia Mộc gật đầu: “Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô tìm được hắn. Cô nói hắn lấy tiền của cô?”.

“Mẹ tôi mất từ năm tôi học cấp hai, trước khi mất mẹ tôi và cậu tôi ép bố tôi phải sang tên căn nhà cũ cho tôi, còn để lại cho tôi một khoản tiền. Lúc cưới nhà hắn bỏ toàn bộ tiền mua nhà, vì không muốn để nhà chồng xem thường nên tôi đã bán nhà lấy tiền hoàn thiện, còn mua cả xe, trên tay còn lại một ít tiền gửi

tiết kiệm, nhưng số tiền này bị hắt lấy mất khi tôi có thai. Hấn nói hấn cần tiền làm ăn, nhưng sau đó lúc chuẩn bị ly hôn tôi đòi thì hấn nói làm ăn thua lỗ hết rồi...”.

“Tổng cộng có bao nhiêu tiền?”.

“Nhà ở chỗ chúng tôi không đắt như ở đây, chưa đến ba trăm ngàn tệ. Hoàn thiện và mua đồ điện gia dụng hết bảy mươi ngàn, xe khi đó là một trăm năm mươi ngàn... Lúc ly hôn bên nhà hấn không công nhận, nói xe có thể cho tôi, nhưng xe cũ thì đáng bao nhiêu tiền, chi phí hoàn thiện nhà dù có tính theo giá thị trường cũng lỗ, số tiền còn lại họ hoàn toàn không thừa nhận”. Người phụ nữ khịt mũi: “Cho nên tôi mới kiện, nhưng vừa bắt đầu điều tra xét xử thì hấn đã đi mất, bây giờ bố mẹ chồng tôi giả vờ ốm, cậu tôi bảo tôi đến nhà cậu sống tạm, bố tôi mắng tôi...”.

“Tôi biết rồi”. Lâm Gia Mộc gật đầu, lừa cưới đã đành, lại còn lừa sinh con, lừa tiền người ta nữa? Tên Mã Thụ Sinh này quả thực là kẻ đê tiện trong những kẻ đê tiện.

“Tôi nghe nói nhờ người như cô phải trả tiền...”.

Lâm Gia Mộc nhìn Vương Tử Minh: “Hấn là người lăm tiền, kinh phí điều tra tôi sẽ đòi hấn, những chi phí khác tôi không lấy”. Tính ra thì lúc đầu cũng là lỗi của cô và hấn vì đã quá vô tâm: “Cô đến thành phố A thì ở đâu?”.

“Tôi ở Như Gia...”.

“Đừng ở Như Gia nữa, bảo Vương Tử Minh tìm một chỗ khác cho cô, cô chờ tin tức của tôi”.

Vương Tử Minh ngoan ngoãn nghe lời, lấy một tấm chi phiếu từ trong túi ra: “Đừng nói với Trương Kỳ”.

“Biết rồi”. Trương Kỳ có biết thì cũng chỉ thêm một người áy náy, thêm một người muốn chặt đầu Mã Thụ Sinh nữa mà thôi... Hơn nữa Trương Kỳ muốn chém đầu ai là sẽ chém thật chứ không phải chỉ nghĩ trong đầu.

“Cô tên là gì?”. Lâm Gia Mộc hơi ngượng ngừng hỏi.

“Tôi tên là Đồng Giai Nghi”, người phụ nữ nói. Bây giờ cô ta cuối cùng cũng có tên, Đồng Giai Nghi cúi đầu chỉnh lại quần áo: “Không biết cô có tin hay không, trước đây tôi không giống như thế này. Sinh con ở nhà ba năm... những bộ quần áo này đều là tôi mua từ trước khi cưới, vốn tôi còn sợ sinh con xong không lấy lại được vóc dáng, vậy mà bây giờ tôi còn gầy hơn trước lúc cưới”.

“Tôi biết mà”, Lâm Gia Mộc cầm tay cô ta.

“Thì ra lúc đó mấy người đã biết Mã Thụ Sinh định cưới vợ?”. Cô ta nhìn Vương Tử Minh và Lâm Gia Mộc như trách móc. Cô ta không ngờ, lượng thông tin trong lời nói của hai người này đủ để cô ta đoán được.

“Tôi... bọn tôi...”.

“Dù sao tôi cũng chỉ là một cô gái lớn tuổi ở thành thị nhỏ, có thể lấy được Mã Thụ Sinh là may mắn của tôi, không có hấn thì chẳng có ai lấy tôi... Cho nên các người cũng mặc kệ tôi đúng không?”. Trong lòng cô ta, Vương Tử Minh vẫn là tình địch. Từ lần đầu tiên cô ta phát hiện bức ảnh Vương Tử Minh chụp chung với Mã Thụ Sinh đã không kìm được thâm so sánh, Vương Tử Minh ngoại hình dễ nhìn, ăn mặc cũng đẹp. Những thứ trang sức, đồng hồ, túi xách hàng hiệu Mã Thụ Sinh rất yêu quý đó, tất cả đều là Vương Tử Minh cho hấn. Ngoài việc là đàn ông ra thì quả thực Vương Tử Minh không có bất cứ khuyết điểm nào, trái lại chính mình... chính mình....

“Xin lỗi, lúc đầu là tôi nói không muốn nghe thấy cái tên Mã Thụ Sinh này nữa”. Vương Tử Minh nói: “Vì vậy bọn họ cũng không tìm hiểu sâu hơn”.

Lâm Gia Mộc cúi đầu nghịch cốc nước: “Cô còn nhớ lúc cô và hấn vừa cưới nhau, nửa đêm cô nhận được một cuộc điện thoại không?”.

Đồng Giai Nghi ngẩng đầu, nhìn Lâm Gia Mộc chằm chằm: “Là của cô?”.

“Của tôi”. Khi họ biết tin thì Đồng Giai Nghi đã kết hôn với Mã Thụ Sinh rồi. Lúc đó Lâm Gia Mộc còn không phải thám tử tư mà là một luật sư chuyên các vụ ly hôn vừa vào nghề không lâu.

“Cô chỉ nói tôi phải chú ý Mã Thụ Sinh”.

“Tôi không biết nên nói gì...”.

“Tôi cho rằng cô là bạn gái cũ của hắn... nên hoàn toàn không để ý đến lời của cô”.

Nói thế nào nhỉ, lúc đó Trương Kỳ chỉ lo lắng cho Vương Tử Minh đang đau lòng cực độ, cho dù có dư thời gian cũng còn phải chăm sóc salon mới khai trương của mình. Vương Tử Minh thì hoàn toàn không muốn biết Mã Thụ Sinh thế nào. Lâm Gia Mộc vừa đi làm không lâu, cả ngày chỉ nghĩ đến tiền đồ của mình, cô chỉ gọi một cuộc điện thoại, sau đó đã bị vô số việc khác cuốn đi. Nếu người phụ nữ này không xuất hiện thì ba người bọn họ đều đã quên chuyện này.

Đồng Giai Nghi nhìn hai người bọn họ: “Tôi cần con trai tôi”. Cô ta nói rất kiên quyết. Tất cả những chuyện trước kia đều có thể không truy cứu, mọi người đều là người bình thường, không ai phải có quá nhiều trách nhiệm và nghĩa vụ với người khác. Đồng Giai Nghi không ngu ngốc, cô ta không có ai quen biết ở thành phố A, tiền mang theo cũng sắp tiêu hết. Trước khi đến đây cô ta đã tìm hiểu về Lâm Gia Mộc trên mạng nên cũng biết khả năng của Lâm Gia Mộc. Lâm Gia Mộc là hy vọng duy nhất của cô ta.

“Tôi biết”.

45. Q.5 - Chương 2: Lăn Theo Dấu Vết

“Trích lời Gia Mộc: Một quần thể dù có yếu đến đâu, khi họ dựa vào ưu thế của mình để cướp đoạt của người yếu hơn thì cũng chỉ có thể được gọi là ti tiện”.

Trịnh Đạc từ bên ngoài về, vừa vào nhà đã nhìn thấy Lâm Gia Mộc đang ngồi trước máy tính của anh ta, không biết đang làm gì, áo sơ mi, quần jean, tóc mái được cặp về phía sau. Đã nhiều năm Lâm Gia Mộc không ở trong trạng thái chiến đấu như thế này.

“Vụ gì đấy?”.

“Vợ gay”.

Trịnh Đạc không nói gì. Bọn họ đã nhận vài vụ tương tự, kết quả cho dù có tốt đến mấy cũng không thể không chua xót. Trong những vụ như ngoại tình hay tranh giành tài sản, ít nhất hai vợ chồng cũng đã từng có lúc thấm thiết mặn nồng, còn những vụ thế này chính là một bên lừa bên kia đi vào hôn nhân, vụ thảm nhất là một người phụ nữ không những lấy phải gay mà còn bị bạo hành, sau khi ly hôn mới thoát khỏi được ác mộng... Những vụ kiểu này còn mệt hơn mấy vụ bạo hành gia đình, anh ta hỏi: “Thân chủ?”.

Bàn tay đang múa trên bàn phím của Lâm Gia Mộc dừng lại: “Vương Tử Minh”.

“Hắn...”.

Cô bỏ ra mười phút kể lại chi tiết vụ này.

“Từ lúc ở quán trà về em vẫn tìm thông tin về Mã Thụ Sinh, nhưng trên các trang mạng xã hội không có hắn, các trang web hẹn hò cũng không có hắn, kể cả các hội nhóm bạn học cũng không có thông tin về hắn, còn hộ khẩu của hắn vẫn ở quê”.

Trịnh Đạc quay ghế cô lại: “Em có tìm thông tin về con trai hắn không?”.

“Con trai hắn? Tìm kiểu gì?”.

“Nếu những gì anh hiểu về dân gay là chính xác thì bọn họ đều là những kẻ không khoe khoang sẽ không chịu nổi”. Không dám khoe khoang trong hiện thực, vì vậy khi lên mạng bọn họ phải tìm mọi cách để khoe bù. Trịnh Đạc crop tám ảnh thẳng bé, bắt đầu tìm kiếm hình ảnh.

Quả nhiên anh ta phát hiện một bức ảnh tương tự trong một bài viết có tiêu đề “Một nhà ba người” đăng trên weibo. Trịnh Đạc dùng proxy vượt tường lửa lần theo địa chỉ liên kết của tám ảnh, phát hiện một trang blog có lượng truy cập không thấp. Đây là blog của một tên gay trẻ tuổi, đăng rất nhiều tám ảnh khoe khoang về cuộc sống hạnh phúc của “hai ông bố”, trong đó có một tám ảnh giống hệt tám trên weibo kia.

Trịnh Đặc lại tra IP tài khoản, địa chỉ IP ở nước ngoài, nhưng chỗ ở hiện nay của hai người này lại là thành phố B, chỉ cách thành phố A chưa đến năm mươi cây số.

“Xem ra lần này chúng ta phải đi công tác rồi”.

Lâm Gia Mộc gật đầu, nhanh chóng đăng ký một tài khoản blog, tiện tay đặt ảnh của Trịnh Đặc làm hình đại diện rồi bình luận: “Em bé xinh quá. Tôi thật sự hâm mộ cuộc sống của hai bạn. Tôi và ông xã vẫn muốn có một đứa con, đáng tiếc là cả hai đều không thể sinh được, ha ha ha...”.

Vừa bình luận cô vừa nói với Trịnh Đặc mà không thèm ngẩng đầu lên: “Va ly của em ở trên lầu, anh tự đi chuẩn bị quần áo đi, em câu cá một lát”.

Trịnh Đặc nhún vai đi chuẩn bị hành lý, Lâm Gia Mộc đã dùng anh ta để câu cá không ít lần, Trịnh Đặc cũng đã quen với chuyện này.

Không đến nửa tiếng sau, quả nhiên có người trả lời bình luận: “Con trai cũng không phải do tôi sinh, nhưng chúng tôi sống với nhau rất hạnh phúc”.

Ngay sau đó Lâm Gia Mộc đã nhận được tin nhắn riêng tư: “Ảnh đại diện của bạn là ảnh bạn hay ông xã bạn?”.

“Là ông xã tôi”.

“Đúng là một người cơ bắp. Anh ấy đã từng đi lính à?”.

“Anh ấy đi lính xe tăng mấy năm”.

“Hay quá. Tôi thích lính lắm”.

“Tôi cũng vậy, cho nên mới tìm được ông xã tôi. Các bạn ở trong nước hay là nước ngoài?”.

“Chúng tôi ở trong nước, có điều sau khi dành dụm đủ tiền thì nhất định sẽ ra nước ngoài, mọi trường trong nước quá chật khe”.

“Đúng vậy... chúng tôi cũng muốn ra nước ngoài... nhưng mà... ai biết đến lúc đó sẽ thế nào chứ?”.

“Bạn thêm số QQ của tôi đi, 123xxxx”.

Lâm Gia Mộc suy nghĩ một lát rồi đăng nhập một số QQ Trịnh Đặc đã đăng ký từ hai năm trước. Mật mã của Trịnh Đặc rất đơn giản, chữ Arsenal và ngày sinh của Wenger(1), sau đó add số của nam sinh có nickname là M&M4ever này... Gọi là nam sinh vì nhìn những bức ảnh hân khoe trên mạng thấy tuổi hân không lớn, cùng lắm cũng chỉ hơn hai mươi tuổi.

Hân và Lâm Gia Mộc trò chuyện câu được câu chăng trên QQ một lát, đột nhiên hân hỏi cô: “QQ của bạn sơ sài nhỉ?”.

“Biết làm sao được, có một số bạn học và bạn bè cũng biết tài khoản này, tôi không muốn đưa nhiều thứ lên”.

“Vì sao không tạo một tài khoản khác?”.

“Tài khoản này là bạn trai cũ của tôi cho tôi, tôi không muốn đổi”.

“À”.

“Con trai của bạn thật đáng yêu, còn có bức ảnh nào khác không?”.

“Đã đưa lên mạng hết rồi”.

“Ông xã bạn đâu? Vì sao chỉ có ảnh bạn và con? Không up ảnh của ông xã lên à?”.

“Anh ấy không thích, tôi nói thế nào anh ấy cũng không nghe. Để tôi lấy ảnh của anh ấy cho bạn xem. Anh ấy đẹp trai lắm”.

“Ờ”.

Hắn chia sẻ với cô một bức ảnh, vừa nhìn thấy bức ảnh này, Lâm Gia Mộc đã cười. Quả nhiên là Mã Thụ Sinh, bây giờ hắn đã chuyển sang phong cách trưởng thành, tóc cắt ngắn, để râu ngắn, áo phông Polo và quần jean. Hắn bế con, đứng cùng bạn trai, thoát nhìn giống như là một nhà ba người hạnh phúc. Khung cảnh phía sau là một căn phòng, có thể đoán được là một phòng cho thuê không rộng lắm.

“Hai bạn thật là hạnh phúc! Hâm mộ chết mất”.

“Tôi có thể xem ảnh các bạn được không?”./

“Được chứ”. Trong kho ảnh của Lâm Gia Mộc có rất nhiều ảnh đã Photoshop, có điều... “A, ông xã tôi về rồi, không nói chuyện với bạn nữa, ngày mai sẽ cho bạn xem ảnh sau, bye bye”.

Đối với người mới quen, ấn tượng đầu tiên về Vương Tử Minh đều là hắn là một đại thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, đến khi đã thật sự quen hắn chỉ còn có hai chữ để đánh giá hắn: kẻ điên. Lúc vui vẻ hắn có thể nói không dứt lời, từ sự hình thành vũ trụ cho đến sự sống ngoài trái đất, dường như không có gì là hắn không biết. Lúc không vui hắn sẽ tìm bừa một góc co lại, thân hình hắn cao to như vậy mà vẫn có thể co quắp rúm rỏ, nếu không hô hấp thì không khác gì một người chết.

Hôm nay chính là ngày Vương Tử Minh buồn bực. Hắn ném bừa phứa hành lý vào cốp chiếc xe Cherokee rồi co người ngồi trên ghế sau, tay cầm iPad mà không thèm nhìn, đầu dựa vào cửa sổ xe, không nói một lời. Lâm Gia Mộc biết hắn từ rất nhiều năm trước, sớm đã quen với tính hắn nên mặc kệ.

Thành phố B cách thành phố A không quá xa nhưng cũng không được coi là gần. Lúc đến trạm nghỉ bên đường cao tốc, Lâm Gia Mộc xuống xe đi vệ sinh, Trịnh Đạc quay lại nhìn Vương Tử Minh: “Anh có xuống đi vệ sinh không? Hay có muốn ăn gì không?”.

Vương Tử Minh làm như không nghe thấy, hai mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ xe như đang nhìn một tán cây hay một đám mây nào đó.

Trịnh Đạc quay lên, không để ý đến hắn nữa. Chớp mắt sau lại thấy hắn mở cửa xuống xe đi vào cửa hàng tạp hóa, đúng là một quái nhân, cho dù không phải gay thì cũng là kẻ lập dị. Là trai thẳng, Trịnh Đạc vĩnh viễn không thể nào đồng cảm với gay.

Lúc Lâm Gia Mộc trở lại xe, cô thoáng nhìn ra ghế sau: “Vương Tử Minh đâu?”.

Trịnh Đạc chỉ cửa hàng tạp hóa: “Ở trong đó”.

Lâm Gia Mộc nhìn đồng hồ, đã gần hai giờ chiều: “Tầm hai giờ Trương Kỳ sẽ nghỉ tay khoảng nửa tiếng, hắn đi gọi điện thoại cho Trương Kỳ rồi”.

“Tại sao hai người này càng ngày càng dính nhau thế?”.

“Ai mà biết được”. Lâm Gia Mộc mở một chai nước khoáng, uống một ngụm mới nhìn thấy nhãn mác: “Evian?”.

“Vương Tử Minh mang đến”.

“Đại thiếu gia”. Lâm Gia Mộc không hề phân biệt được nước khoáng Evian cao cấp và nước khoáng Oa Ha Ha bình dân có gì khác nhau, sau khi uống một ngụm đã đặt chai nước xuống. Lúc này Vương Tử Minh cũng vừa quay lại, trên tay xách một túi đồ ăn vặt.

“Bánh quy Vương Vương của cô, khoai tây chiên Lays của anh”. Hắn ngồi vào ghế sau, bắt đầu chia đồ ăn, hơn nữa còn chia rất đều. Dù đang thất thần nhưng gã này cũng không phải hoàn toàn không để ý đến bên ngoài.

“Trương Kỳ biết ông đi không?”.

“Ồ, tôi nói với cô ấy tôi phải ra ngoài làm chút việc”.

“Vợ chồng với nhau cũng không cần phải báo cáo cụ thể như vậy, anh với cô ta...”. Trịnh Đạc nói được một nửa, chợt thấy ánh mắt Lâm Gia Mộc và Vương Tử Minh đều có vẻ là lạ, vội dừng lại không nói nữa.

“Cô ấy nói thế nào?”.

“Hỏi tôi đang mang đủ những thứ cần thiết chưa, còn dặn tôi lúc về nhớ mua mấy cân hồng ngâm cho cô ấy”.

“Ồ”. Lâm Gia Mộc gạt đầu, nhường ghế lái cho Trịnh Đạt rồi cúi đầu gõ lọc cọc trên laptop. Vương Tử Minh như không còn sức sống, nhưng cũng không ngăn người nữa mà cầm cúi nghịch iPad.

“Khi còn bé mấy người trông thế nào nhỉ? Tôi còn chưa nhìn thấy ảnh bao giờ”. Trịnh Đạt thật sự nhàm chán, bắt đầu cố tìm chuyện để nói.

“Trương Kỳ có ảnh, về bảo cô ấy cho anh xem”. Vương Tử Minh nói.

“Ảnh của em để ở trên lầu, anh thích xem thì về tự tìm mà xem”. Lâm Gia Mộc nói.

Trịnh Đạt dứt khoát đeo tai nghe lên nghe nhạc, hai người này ngồi cùng xe không cãi nhau cũng đã là kỳ tích rồi, anh ta còn đòi hỏi gì nữa?

Nhà họ Vương có tiền, tuy Vương Tử Minh và người nhà không hợp nhau, cụ thể là hấn và bố hấn quanh năm suốt tháng không nói với nhau một câu, nhưng thực ra quan hệ giữa hấn với mẹ và anh trai rất tốt. Hấn chỉ gửi một tin nhắn, anh trai hấn đã phái người đến chờ bên đường cao tốc, đưa cho hấn một chùm chìa khóa và một địa chỉ. Đó là một căn hộ mẫu của một khu nhà do nhà họ Vương đầu tư, sau khi bán hết các căn hộ trong khu này lại không bán căn hộ mẫu mà giữ lại làm chỗ ở cho cán bộ công ty, bây giờ đang không có ai ở nên cho hấn ở tạm.

Một trăm hai mươi mét vuông, ba phòng ngủ một phòng khách, một phòng vệ sinh một bếp, mới hoàn thiện chưa được hai năm, thoát nhìn căn hộ này còn rất mới. Chăn ga gối đệm trong ba gian phòng ngủ đều hoàn toàn mới, đồ đạc trong phòng vệ sinh và phòng bếp cũng đều chưa dỡ bao bì. Anh trai Vương Tử Minh biết rõ tính tình em trai mình, Vương Tử Minh không bao giờ dùng đồ người khác đã dùng, chỉ có những thứ mới nhất tốt nhất mới được chạm vào thân thể cao quý của hấn.

Hấn đi vào nhà trước tiên, chạy thẳng vào phòng ngủ chính, đặt đồ đạc mang theo xuống rồi nằm luôn lên giường phớt lờ mọi sự. Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạt thì bận rộn hết việc nọ đến việc kia, trước hết phải sắp xếp nơi này như một tổ ấm tình yêu, những tấm ảnh đã được chụp từ trước cũng phải bày đúng chỗ, đồ dùng trong phòng vệ sinh vốn được chuẩn bị cho ba người, bây giờ phải bỏ đi một bộ, thoát nhìn cũng khá giống căn hộ của một cặp gay.

Trịnh Đạt treo mấy bộ quần áo vào phòng ngủ chính, lại đặt một khung ảnh lên chiếc tủ đầu giường. Vương Tử Minh nghiêng người với khung ảnh lại xem: “Không ngờ hai chúng ta thật xứng đôi”.

Hai người đều rất cao, Trịnh Đạt còn cao hơn hấn một chút. Vương Tử Minh mảnh dẻ, Trịnh Đạt thì cường tráng, một người phong cách mỹ nam, một người phong cách cơ bắp, thoát nhìn quả thật xứng đôi.

Thấy Trịnh Đạt không trả lời, hấn nhếch miệng: “Mặc dù tôi là gay nhưng cũng không phải loại thấy đàn ông là muốn lên giường. Tôi không hứng thú với anh... À không, tôi có hứng thú với anh, nhưng thứ nhất, anh là trai thẳng, thứ hai, tôi không dám chọc vào người phụ nữ của anh”.

Trịnh Đạt ngồi xuống mép giường: “Nếu anh không muốn tham dự chuyện này thì bây giờ có thể bắt xe về”.

Để Vương Tử Minh tham gia vụ này hoàn toàn là chủ ý của Lâm Gia Mộc. Mã Thụ Sinh là kẻ rất có tâm cơ, Trịnh Đạt lại không phải mẫu người có thể dễ dàng trà trộn vào thế giới gay. Lâm Gia Mộc thoát nhìn trẻ trung nhưng vừa tiếp xúc đã biết cô nhiều tuổi rồi, không phải loại hủ nữ thích những kẻ gay. Muốn tiếp cận Mã Thụ Sinh thì dùng Vương Tử Minh đích xác là phương pháp nhanh nhất, nhưng Vương Tử Minh không giống cô và Trịnh Đạt, hấn là một người bình thường, không thể thoải mái bịa chuyện vào vai như thật được.

“Tôi nói sẽ giúp đỡ thì sẽ giúp đỡ, anh không cần phải khách tôi”. Vương Tử Minh nhìn anh ta một cái, đứng dậy thu xếp quần áo hấn mang đến.

“Vậy chúng ta thống nhất lại kịch bản một lần nhé”.

Vương Tử Minh lườm anh ta một cái: “Hai năm trước anh và tôi biết nhau ở quán bar Nhiệt Hỏa, gặp lần đầu đã thích nhau, lần hai thuê phòng, lần ba sống chung luôn đến bây giờ. Anh là huấn luyện viên ở phòng

tập thể hình, tôi vẫn là tôi. Tôi đã bị người khác biết là gay, anh vẫn giấu kín. Trừ các quán bar dành cho dân gay, hai chúng ta chưa bao giờ hẹn hò ở những địa điểm công cộng khác, anh mắc chứng sợ thân thiết ở các địa điểm công cộng. Mặc dù tôi rất yêu anh nhưng cũng rất oán trách trong lòng, hết”. Hấn thuật lại toàn bộ câu chuyện như là niệm kinh.

“Anh sắp xếp xong thì chúng ta ra ngoài ăn cơm”.

“Tôi ăn đồ ăn vặt no rồi, anh và cô ta ra ngoài ăn đi”.

(1) Arsene Wenger, huấn luyện viên trưởng đội Arsenal.

46. Q.5 - Chương 3: Thả Mồi

‘Trích lời Gia Mộc: Cho dù là người tà ác nhất, khi suy xét một vấn đề từ lập trường của mình, xuất phát điểm của họ vẫn luôn là “tốt”’.

“Có online không?”. Lâm Gia Mộc gửi tin nhắn QQ cho M&M4ever.

Một lát sau quả nhiên có trả lời: “Có”.

“Thật sự xin lỗi, ông xã tôi không cho phép tôi tiếp xúc nhiều với người khác, ngay cả các trang kết bạn trên mạng anh ấy cũng không cho tôi vào”.

“Anh ta thích đọc chiêm như vậy cơ à?”.

“Đúng vậy”.

“Anh ta nhất định rất yêu bạn, bạn thật hạnh phúc”.

“Có lẽ thế. Anh ấy vẫn giữ bí mật, chưa bao giờ chịu cùng ra ngoài với tôi, ngay cả quán bar anh ấy cũng rất ít đến...”.

“Vậy à...”.

“Không nói những chuyện đó nữa, tôi cho bạn xem ảnh nhé”. Lâm Gia Mộc chia sẻ bức ảnh Vương Tử Minh ôm Trịnh Đặc tự chụp.

Bên kia yên lặng một lát: “Bạn và ông xã bạn đều rất đẹp”.

“Thật không? Tôi cũng cảm thấy như vậy”.

“Bạn làm nghề gì?”.

“Tôi à? Tôi là nhà môi giới nghệ thuật”.

“Nhà môi giới nghệ thuật?”.

“Chẳng hạn như bạn là người có tiền, bạn mới mua biệt thự, muốn có một tác phẩm nghệ thuật hợp với căn biệt thự, bạn ứng tiền trước cho tôi, tôi sẽ đi khắp thế giới tìm kiếm cho bạn. Sau khi bạn xác nhận đồng ý thì tôi sẽ mua giúp bạn”.

“Thế à? Chắc là kiếm được khá lắm”.

“Cũng tạm. Chủ yếu là nhờ bạn bè giúp đỡ”.

“Còn ông xã bạn?”.

“Anh ấy là huấn luyện viên thể hình”.

“Oa, thảo nào đáng người chuẩn như vậy... Bây giờ các bạn ở thành phố nào?”.

“Chúng tôi đang ở thành phố B”.

“Thật khéo quá, chúng tôi cũng đang ở thành phố B, lúc nào có thời gian gặp nhau một chút được chứ?”.

“Tôi bàn với ông xã một chút đã. Anh ấy không thích cùng tôi ra ngoài lắm”.

“Ồ, được rồi, bạn cứ bàn với anh ta đi”.

Bên kia QQ, trong một căn hộ cho thuê, Mã Thụ Sinh hơi thất thần đứng trước máy tính. Hắn cho rằng mình và Vương Tử Minh sẽ không còn gặp nhau nữa, không ngờ Vương Tử Minh lại xuất hiện, thế giới này... đúng là rất nhỏ...

Gã gay trẻ cười ha ha quay lại nhìn hắn: “Anh thấy em giỏi không? Tìm được một người bạn lợi hại như vậy”>

“Ồ, em giỏi lắm”. Mã Thụ Sinh vuốt vai gã kia.

Mã Thụ Sinh đã lặn lội trong giới gay nhiều năm, cậu được Vương Tử Minh chính là thành tựu cao nhất của hắn. Vương Tử Minh đẹp trai, có địa vị, lại lắm tiền. Lúc đầu quả thật hắn hơi kiêu ngạo, nhưng sau khi cặp với nhau, trừ tính khí hơi công tử bột, lại có một ả bạn thân là Trương Kỳ thì Vương Tử Minh quả thực là hoàn mỹ không có khuyết điểm, bất kể là ra ngoài chơi hay là ở nhà, hắn đều là một đối tác cực kỳ tốt. Nếu không phải gia đình thúc giục hắn về nhà lấy vợ thì sống cùng với Vương Tử Minh cả đời cũng không phải chuyện không thể.

Vương Tử Minh từng sống ở nước ngoài, mang tư tưởng của người phương Tây, hai người thích nhau là xác định lâu dài. Nhưng Mã Thụ Sinh thì thực tế hơn nhiều, hai người đàn ông thì làm gì có tiền đồ? Chơi đủ rồi thì nghe lời bố mẹ lấy vợ để con mới là thượng sách. Một đại thiếu gia như Vương Tử Minh không hiểu những khó khăn của thường dân nhưng hắn thì hiểu lắm, nhà họ Mã không thể không có người nối dõi tông đường, bố mẹ ở quê không thể không có người chăm sóc.

Chính vì đã nghĩ thấu đáo nên lúc về nhà lấy vợ hắn mới không hề do dự. Vợ hắn là người hắn đã chọn lựa kỹ, mồ côi mẹ từ nhỏ, sống cùng bố và mẹ kế, rất cần một gia đình, tính cách cũng ngoan ngoãn đơn thuần, không ngoài dự liệu thì sẽ là một nàng dâu tốt.

Không ngờ nàng dâu tốt này lại là chó sói đội lốt cừu non, từ khi phát hiện khuynh hướng giới tính của hắn đã bắt đầu đại náo làm cả nhà không được bình an. Bố mẹ hắn cắn răng dỗ dành cô ta, hầu hạ cô ta như công chúa nhưng vẫn không đổi lại được một chút thông cảm. Đám đơn ly hôn thì cũng được, cô ta còn công khai chuyện hắn là gay khiến bố mẹ hắn ở quê không ngẩng được đầu lên. Hắn dứt khoát bế con rời khỏi đó để mặc cô ta làm loạn. Hắn không xuất hiện thì một mình cô ta cũng không ly hôn được, bây giờ cô ta lại không có công việc, chính là một ký sinh trùng cần có người nuôi, hắn không sợ cô ta không thỏa hiệp.

Sớm biết như thế thì chẳng thà đừng chia tay Vương Tử Minh, Vương Tử Minh là người có tiền, lại đẹp trai, bố mẹ có lẽ sẽ thích hắn... Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, hắn đã có Tiểu Mao, Vương Tử Minh cũng có niềm vui khác... Mặc dù nghĩ như vậy nhưng lúc nhìn thấy ảnh người bạn mới của Tiểu Mao trên mạng, hắn vẫn không nhịn được xúi giục Tiểu Mao hẹn gặp bọn họ...

Hai giờ sáng, Trịnh Đặc thức dậy đi vệ sinh. Còn chưa kéo khóa quần lên, anh ta đã nghe thấy một tiếng cười kỳ dị. Cho dù là người dày dạn từng trải, anh ta vẫn không kìm được rung mình. Mở cửa nhà vệ sinh ra xem, phòng ngủ chính vẫn có ánh sáng, anh ta đi tới gần gõ cửa...

Nghe thấy Vương Tử Minh trong phòng nói: “Lần này phải chúc ngủ ngon thật rồi, có người kêu ca tởn ào quá. Sau khi về tởn nhất định phải gặp khách hàng lâu năm đó của bạn mới được”.

“... ”.

“Bạn nghĩ tởn là người thế nào? Chỉ cần là đàn ông là tởn thích à? Tởn chỉ xem xét giúp bạn thôi... Đúng rồi, bạn đừng mặc áo ngủ đó nữa, áo hoa lỗi mốt rồi. Bạn mở tủ quần áo ra tìm ở góc dưới bên trái xem, tởn có giấu một món quà đặc biệt ở đó”.

Không cần phải nói, chắc chắn là Vương Tử Minh đang tán gẫu với Trương Kỳ. Nếu Trịnh Đặc nhớ không lầm thì trước khi ngủ Vương Tử Minh có nói sẽ chat video với Trương Kỳ, nhưng đó là chuyện từ lúc mười rưỡi, hai người này có nhiều chuyện để nói quá.

Anh ta lại gõ cửa, Vương Tử Minh tắt máy tính, mở cửa, dựa vào khung cửa cười xấu xa: “Không ngủ được à?”.

Lúc này Trịnh Đặc mới nhìn rõ hắn mặc một chiếc quần chữ T da báo, khoác một chiếc áo ngủ bằng lụa, trên mặt bôi mặt nạ dưỡng da...

Anh ta chớp chớp mắt, xoay người: “Chúc ngủ ngon!”, nhưng suýt nữa đi nhầm phòng.

“Này, đso là phòng Lâm Gia Mộc mà!”. Giọng Vương Tử Minh vang lên rõ ràng trong đêm tối.

Không biết Lâm Gia Mộc cũng dậy từ khi nào, cô mở cửa nói: “Anh ấy muốn đi vào phòng tôi đây, thì sao nào? Nửa đêm rồi đừng ra dọa người! Mau lột cái mặt nạ rở tiền ấy ra đi, nhăn nhoe hết cả rồi!”.

Trịnh Đặc vẫn chưa hết choáng váng, bị Lâm Gia Mộc kéo thẳng vào phòng, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, Lâm Gia Mộc cài cửa cẩn thận.

Không hiểu mình bị cuốn vào chuyện gì thế này? Trịnh Đặc bật đèn lên, Lâm Gia Mộc đi ngủ không chú ý đến “thời trang” cho lắm, chỉ mặc áo ba lỗ thuần cotton, quần ngủ cũ, cực kỳ thoải mái. Thấy anh ta đang nhìn mình, Lâm Gia Mộc lấy một chiếc áo ngủ khoác vào, buộc đai lưng: “Anh đừng nói chuyện với gã điên đó, anh càng nói hắn càng phần chấn”.

Trịnh Đặc ngồi xuống chiếc ghế xoay trong phòng: “Rốt cuộc em và hắn có xích mích gì? Em nói rõ ràng với anh để anh khỏi sơ ý giẫm phải mìn”.

“Gã điên đó có bệnh!”.

Muốn nói đến xích mích giữa cô và Vương Tử Minh thì phải nói từ thời cấp ba. Lúc đó Vương Tử Minh chưa dễ coi như bây giờ, dáng người cũng không cao lắm, có điều cũng coi như là một gã đẹp trai tương đối nổi danh, không ít cô gái theo đuổi hắn nhưng Trương Kỳ và Lâm Gia Mộc đều ngăn cản hết. Lúc đó ba người bọn họ được coi là một tam giác sắt, quan hệ rất thân thiết. Trương Kỳ là một cô nàng háo sắc rất thích theo đuổi những gã trai đẹp, trong số này thích nhất là Vương Tử Minh. Lâm Gia Mộc là một con mọt sách mắt cao hơn đầu, các nam sinh trong trường học không có người nào lọt vào mắt xanh của cô, cô cũng là người học hành chăm chỉ nhất trong ba người. Sau đó lượng bài vở càng ngày càng nhiều, Lâm Gia Mộc cũng càng ngày càng khổ công học tập, không tham gia được hết các hoạt động cùng hai người kia, vì vậy Trương Kỳ và Vương Tử Minh đã bắt đầu hành động theo cặp...

“Lúc đó em cho rằng hai người đó yêu nhau, bởi vì tình cảm của hai người bọn họ rất tốt. Nhưng có một hôm Trương Kỳ khóc lóc nói với em là cậu ấy và Vương Tử Minh chia tay rồi, Vương Tử Minh nói với cậu ấy là hắn thích người khác hơn. Em tức điên lên, thống nhất chiến tuyến với Trương Kỳ và bắt đầu chiến tranh lạnh với Vương Tử Minh”.

Lúc đó học sinh rất đơn thuần, đâu có ai biết rằng nam sinh còn có thể thích nam sinh? Trong trường học đã có người đồn Vương Tử Minh đá Trương Kỳ gì đó, còn có người nói Trương Kỳ bắt cả hai tay, nói chung là đủ mọi loại tin đồn, Lâm Gia Mộc cũng không ít lần cãi nhau với người khác vì chuyện này.

“Khi ấy Vương Tử Minh tránh mặt em và Trương Kỳ, một mình đọc lai đọc vãng, người cũng gầy hơn rất nhiều. Có hôm hắn gọi điện thoại cho em bảo em đến chỗ hắn lấy đồ trả cho Trương Kỳ. Em vẫn bực mình với hắn nên cố ý đến muộn hơn một tiếng, không ngờ... lại nhìn thấy hắn nằm trên giường trong phòng ký túc, cả người đầy máu. Em sợ quá quên mất cả chuyện phải gọi người khác, vừa nâng vừa kéo vừa lôi hắn ra ngoài phòng, sau đó có người khác nhìn thấy nên mới đi tìm giáo viên, gọi 120 đưa hắn đến bệnh viện. Suýt nữa hắn khiến em trở thành nhân chứng nhìn thấy hắn tự sát”.

“Sau đó hắn thú thật à?”.

“Sau đó hắn được cứu, quay về thú nhận với Trương Kỳ rằng hắn chỉ rung động với nam sinh, chơi thân với Trương Kỳ bởi vì hắn cũng thích Trương Kỳ, nhưng sau một thời gian hắn phát hiện đó là thích chứ không phải là yêu. Sau khi bọn họ chia tay, hắn đã tra rất nhiều tài liệu, cho rằng mình mắc phải bệnh không chữa được, không biết nên nói với ai, càng ngày càng buồn bã, cuối cùng lựa chọn tự sát. Hắn giải thích với em là không phải hắn cố ý gọi em đến nhặt xác cho hắn, nhừn em với hắn đã không thể giống như trước kia được nữa”.

“Thế vì sao Trương Kỳ vẫn thân với hắn đến tận bây giờ?”.

“Vì Trương Kỳ gốc thôi”. Lâm Gia Mộc nói: “Trương Kỳ xưa nay thích không ít người, cũng từng có một vài bạn trai, thậm chí cũng đã bàn chuyện cưới xin, nhưng đời này cậu ấy chỉ yêu một mình Vương Tử Minh”.

“Vương Tử Minh cũng không phải không có tình cảm với cô ấy”.

“Có tình cảm thì thế nào? Hắn chỉ yêu đàn ông, vậy mà còn bám lấy Trương Kỳ không chịu buông ra. Chồng, tình nhân, bạn thân, trừ không thể lên giường còn lại hắn đều làm rất tốt. Có một điểm tựa vững như hắn, còn có siêu nhân nào có thể đi vào cuộc sống của Trương Kỳ? Cho dù có thể đi vào cuộc sống của Trương Kỳ thì ai có thể khoan dung ột cái đuôi lớn như vậy? Chuyện thời cấp ba em có thể không hận hắn, nhưng bây giờ hắn làm như vậy, em thật sự không thể chịu được”.

“Hắn cũng không phải cố ý, anh thấy hắn...”.

“Cố ý hay không cố ý gì chứ? Hắn làm như vậy cũng chẳng tốt đẹp gì hơn Mã Thụ Sinh”. Nói xong Lâm Gia Mộc kéo rèm cửa sổ ra, trời đã tờ mờ sáng: “Đi cùng em ra ngoài một chút?”.

Trịnh Đặc nhìn điện thoại Lâm Gia Mộc đặt trên đầu giường, hơn bốn giờ một chút, cũng đã đến giờ anh ta tập thể dục buổi sáng. “Đi thôi”.

Bọn họ hẹn gặp Tiểu Mao lúc bốn giờ chiều. Một giờ chiều Vương Tử Minh mới dậy, hắn nằm trên giường ăn bữa sáng kèm bữa trưa do quán cơm đưa tới, lại chiếm phòng tắm rửa hồi lâu, sau đó ở lý trong phòng chuẩn bị gần một tiếng mới đi ra, lúc này đã là ba giờ hai mươi phút.

Địa điểm bọn họ hẹn Tiểu Mao cách đây nửa tiếng lái xe, hơn nữa bọn họ là người nơi khác đến, không thuộc đường xá cho lắm nên phải đi sớm hơn một chút. Lâm Gia Mộc sợ không kịp nên đã sớm xuất phát, Vương Tử Minh ra khỏi phòng, nhìn thấy Trịnh Đặc lại nhíu mày: “Anh thế này thì tôi ra ngoài với anh sao được?”.

“Cái gì?”.

“Quần jean, may ô bên trong, sơ mi bên ngoài, đeo ba lô, mặc như vậy thì chuẩn men quá”. Vương Tử Minh ngửi ngửi: “Trên người anh có mùi gì thế?”.

Trịnh Đặc cũng ngửi ngửi, sáng sớm tập thể dục xong anh ta đã tắm rửa, thay quần áo, trên mặt chỉ bôi bột cạo râu nhưng đã rửa sạch, có mùi gì cũng không còn nữa: “Không có mùi gì”.

“Trưa nay anh ăn cái gì?”.

“À, trưa nay tôi và Lâm Gia Mộc cùng ăn cơm rang”.

“Chính là mùi cơm rang!”. Vương Tử Minh phát phát tay về ché bai: “Đi thay bộ quần áo này đi”.

“...”.

“Được rồi, tôi chọn quần áo giúp anh. Lần trước tôi gặp anh, anh có mặc thế này đâu?”. Hắn vừa nói vừa đi vào phòng Trịnh Đặc, mở tủ quần áo lục lọi. Sau một hồi tỏ vẻ ché bai, hắn chọn một chiếc quần kaki, một chiếc áo phông ngắn tay bó sát người, một chiếc áo khoác màu xanh bộ đội. Trịnh Đặc thay quần áo theo chỉ thị của hắn, Vương Tử Minh mới hài lòng gật đầu: “Đồng hồ và dây chuyền của anh đều không tồi, mua ở đâu vậy?”.

“Đồng hồ là kỷ niệm khi xuất ngũ, còn dây chuyền...”. Anh ta tháo xuống, kéo USB ra: “Lâm Gia Mộc chọn trên mạng”.

“Mắt thẩm mỹ của cô ta luôn rất khá”. Cuối cùng Vương Tử Minh cũng khen Lâm Gia Mộc được một câu: “Đi thôi, anh lái xe”.

Dứt lời hắn xách túi, lắc mông đi ra ngoài. Trịnh Đặc lắc đầu, cầm chìa khóa xe đi sau hắn ra cửa. Nếu nói khó chơi thì cả ba người cùng lớn lên với nhau từ nhỏ này đều khó chơi cả, thật không biết làm sao bọn họ có thể chơi với nhau được.

Vì có thiết bị dẫn đường nên Trịnh Đặc lái xe tìm được khá thuận lợi. Có điều một câu nói của Vương Tử Minh lại suýt nữa khiến anh ta rẽ nhầm: “Anh và Lâm Gia Mộc còn dây dưa mãi làm gì? Anh đừng thấy

người phụ nữ đó giả bộ mà lắm, cứ việc đề ra quất luôn, ngủ với nhau lâu sẽ nảy sinh tình cảm. Còn cứ chơi trò lập lờ thế này thì cô ta có thể chơi với anh đến năm 2030”.

“Chúng ta còn chưa quen đến mức đó”. Trịnh Đạt trả lời một câu.

“Ok. Thực ra tôi và Lâm Gia Mộc cũng không quen đến mức đó”. Vương Tử Minh hiển nhiên là đầy ắp ý.

Tiểu Mao ngoài đời thực còn có vẻ trẻ hơn trong ảnh. Hắn để đầu lông nhím, mặc áo phông màu trắng có in hình đồ ăn, quần jean bó cạp trễ, thoát nhìn trẻ trung lại dễ nuôi, lúc cười còn có má lúm đồng tiền, trông không khác gì học sinh. Thịnh thoảng hất lại đưa tay treu đùa cậu bé đang cúi đầu chơi trò chơi trên iPad. Cậu bé ngồi dựa vào lòng hắn, có vẻ cực kỳ quần quýt hắn.

“Nó tên là gì? Đáng yêu quá!”. Vương Tử Minh cười hì hì hỏi.

“Nó tên là Mao Đậu”. Tiểu Mao xoa rồi bụm mái tóc cậu bé, cuối cùng cậu bé cũng dời mắt khỏi chiếc iPad.

“Con khát nước”.

“Muốn uống gì?”.

“Sprite”.

“Được. Chúng ta uống trộm trước khi bỏ đến nhé”. Tiểu Mao kêu người phục vụ tới, gọi một chai Sprite rồi rót vào chiếc cốc nhỏ cho cậu bé uống.

“Sao không thấy bạn trai bạn?”.

“Anh ấy còn chưa đi làm về”. Tiểu Mao cười nói: “Đúng rồi, tôi tên là Mao Vũ Tân, còn bạn?”.

“Vương Tử Minh”. Vương Tử Minh lại chỉ Trịnh Đạt vẫn đóng vai lạnh lùng không nói một lời từ lúc vào quán ăn: “Anh ấy tên là Trịnh Đạt”.

“Hai bạn thật sự rất xứng đôi”. Vốn hắn xem ảnh còn tưởng ảnh đã photoshop, không ngờ Vương Tử Minh ngoài đời thật còn ưa nhìn hơn cả trong ảnh. Trịnh Đạt trong ảnh có vẻ lạnh lùng, ngoài đời thật thì có vẻ cơ bắp hơn nhưng không lạnh lùng cho lắm, chỉ có điều anh ta không thích nói chuyện.

“Mọi người đều nói như vậy”. Vương Tử Minh dựa vào Trịnh Đạt, Trịnh Đạt đóng vai gay đang cố gắng giữ bí mật, nói nhỏ: “Đừng đùa nữa, mọi người đều đang nhìn kìa”.

“Bạn xem, anh ấy lúc nào cũng thế. Ở đây không phải thành phố A, không có ai nhận ra chúng ta, chúng ta chuyển tới đây chẳng phải để sống với nhau thoải mái hay sao?”.

“Vẫn phải chú ý một chút”. Trịnh Đạt nói rồi thoáng nhìn cậu bé: “Nó là con của bạn trai bạn à?”.

“Đúng vậy”.

“Hai bạn nuôi nó?”.

“Ờ”.

“Tôi cho rằng một trong những lợi ích của gay chính là có thể không cần nuôi con”. Nói xong lời này, Trịnh Đạt hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đông cứng của Tiểu Mao, tiếp tục đóng vai một bức tượng như trước.

“Anh nói gì thế?”. Vương Tử Minh đăm anh ta một cái: “Anh ấy vẫn thế đấy, bạn đừng để ý”.

Tiểu Mao cúi đầu nghịch ống hút: “Tôi biết, trong số các bạn tôi cũng có người nghĩ như vậy, có điều tôi hy vọng cả nhà ba người chúng tôi sẽ sống với nhau mãi”.

Điện thoại di động của hắn vang lên một tiếng, hắn thoáng nhìn điện thoại: “Ông xã tôi đi làm về rồi, khoảng hai mươi phút sau sẽ đến, bảo chúng ta gọi đồ ăn trước”.

“Cứ đợi anh ấy đến rồi gọi sau”.

“Tính anh ấy hay vội, đến là phải có ăn ngay, lúc đó mới gọi thì không kịp. Những món anh ấy thích ăn tôi đều biết cả, hai người cứ gọi trước đi”.

Quả nhiên đã mấy năm rồi mà tính tình Mã Thụ Sinh vẫn không hề thay đổi. Vương Tử Minh mỉm cười cầm lấy thực đơn, chọn bữa một vài món rồi đưa cho Trịnh Đạc. Trịnh Đạc lại gọi vài món rồi đưa cho Tiểu Mao, thấy hắn gọi rau trộn ba chỉ và thịt luộc, quả nhiên đều là món Mã Thụ Sinh thích ăn.

Khoảng mười mấy phút sau, đồ ăn được đưa lên đầy đủ, Mã Thụ Sinh đã lái chiếc xe Nissan của hồi môn của vợ hắn đi tới, tìm chỗ đậu xe rồi mới vào cửa. Khi hắn đến bên cạnh bàn, vẻ mặt giả vờ kinh ngạc của Vương Tử Minh gần như có thể giành giải Oscar.

Mặt đối mặt với bạn trai cũ nên biểu hiện thế nào? Chỉ biết Vương Tử Minh thể hiện rất phù hợp, yên lặng không nói, cúi đầu ăn, vẻ mặt khó xử. Mã Thụ Sinh lại có vẻ rất tự nhiên, vừa chơi với con trai vừa trao đổi với Tiểu Mao.

“Tôi nghe nói anh là huấn luyện viên thể hình? Anh làm việc ở phòng tập nào?”

Trịnh Đạc đặt tay trên lưng ghế phía sau Vương Tử Minh, thầm tỏ ý chiếm hữu: “Chúng tôi mới từ thành phố A chuyển tới đây, có hai phòng tập thể hình mời tôi, tôi còn đang suy nghĩ”.

“Anh đến phòng tập chúng tôi thường đến ấy, hôm qua tôi vừa thấy họ dán thông báo tuyển dụng. Điều kiện của phòng tập đó rất tốt, ông chủ trước là vận động viên, là người rất tốt”. Tiểu Mao nói.

“Có phải là phòng tập tên là Bác Huy không?”.

“Đúng rồi”.

“Ông chủ phòng tập đó từng mời tôi, nhưng ở đó nhiều gay quá”. Trịnh Đạc nhếch miệng: “Dù sao cũng không tốt lắm”.

“Nhiều gay quá cũng không có gì không tốt, em có thể đưa đón anh đi làm”. Vương Tử Minh nói nhỏ, giọng nói có vẻ ai oán. Thôi được, Trịnh Đạc nghĩ mình không nên hoài nghi khả năng diễn xuất của Vương Tử Minh, dù sao người ta cũng được đào tạo bài bản, lúc nào cũng có thể làm mình nổi da gà. Anh ta đổi một tư thế ngồi khác: “Không tốt lắm”.

“Cứ che giấu mãi không mệt à?”. Mã Thụ Sinh tỏ ý chỉ trích Trịnh Đạc.

Trịnh Đạc nhìn hắn một cái: “Tôi với anh không thân quen đến mức đó”.

“Đúng là không quen, tôi chỉ ngứa mắt cái thái độ này của anh. Gay thì đã làm sao? Không phải ngày nào anh cũng ngủ với đàn ông à?”. Mã Thụ Sinh hơi cao giọng, mọi người trong quán đồng loạt đưa mắt về phía bọn họ.

Trịnh Đạc ném đĩa xuống đất: “Đi!”.

Anh ta đứng dậy, thô bạo kéo Vương Tử Minh lên, gần như là lôi hắn ra khỏi quán. Mao Đậu ngồi bên cạnh Mã Thụ Sinh không biết xảy ra chuyện gì, hoảng sợ bật khóc.

Tiểu Mao bế nó lên đỡ dành, lại quay sang Mã Thụ Sinh: “Sao anh lại xen vào việc của người ta?”.

“Câm mồm!”, Mã Thụ Sinh quát. Tiểu Mao trừng mắt nhìn hắn, tiếp tục đỡ dành đứa bé.

Vương Tử Minh vốn không phải một người chịu nhân nhượng cầu toàn như vậy, lúc nào gặp mấy gã gay kín đều lên tiếng khiêu khích châm chọc, Mã Thụ Sinh lần nào cũng phải khuyên hắn không được làm quan hệ trở nên căng thẳng. Nhưng bây giờ Vương Tử Minh thật sự đã thay đổi, bị Trịnh Đạc kéo đi như vậy mà không hề tỏ ra cáu giận. Mã Thụ Sinh cúi xuống, nhìn thấy một chiếc điện thoại di động trên chỗ ngồi của Vương Tử Minh. Hắn cầm điện thoại lên, ảnh nền là ảnh Vương Tử Minh và Trịnh Đạc, Vương Tử Minh nũng nịu dựa vào người Trịnh Đạc, Trịnh Đạc thì lạnh mặt không nhìn thẳng vào điện thoại.

Hắn thoáng nhìn Tiểu Mao còn đang đỡ con, cầm điện thoại của Vương Tử Minh nháy sang máy mình: “Người ta để quên điện thoại”. Nói xong hắn đứng dậy đuổi theo.

Trịnh Đạc đứng bên cạnh xe, mỉm cười nhìn Vương Tử Minh ngồi xoa bóp cổ tay trên ghế lái phụ, đuôi mắt liếc thấy Mã Thụ Sinh từ quán ăn đi ra, lập tức quát to: “Chúng ta đến thành phố B chính là để làm lại từ đầu, nhưng mà cứ đem đưa khắp nơi như thế thì làm lại từ đầu thế nào được?”.

“Em không đem đưa gì hết! Chẳng qua chỉ là em muốn kết bạn với mấy người”.

“Bạn? Có mà bạn tình thì có!”

“Anh không được nghĩ xấu như vậy, thấy em nói chuyện với đàn ông liền cho rằng em và người ta đã lên giường với nhau...”

“Nghĩ xấu? Vậy mày nói xem có bao nhiêu thằng đàn ông từng leo lên giường mày rồi?”

“Anh xem thường em như vậy thì vì sao còn cặp với em?”

“Đúng, tao không nên cặp với mày!”. Trịnh Đặc nói xong xoay người đi luôn. Vương Tử Minh mở cửa xe đuổi theo.

“Không! Anh đừng đi! Em sai rồi, em xin lỗi, tất cả đều là lỗi của em... Anh đừng đi, xin anh đừng đi!”

Cảnh tượng Mã Thụ Sinh nhìn thấy chính là hai người cãi nhau, Trịnh Đặc bỏ đi, Vương Tử Minh ở phía sau ra sức cầu xin. Hắn hơi khó xử ho một tiếng: “Tôi...”

“Người trong thế giới của mày đến rồi đấy, mày còn bám lấy tao làm gì nữa?”. Trịnh Đặc hất mạnh Vương Tử Minh ra, sải bước đi thẳng.

Vương Tử Minh vào vai một người mất hết thể diện trước mặt bạn trai cũ, đứng tại chỗ không đuổi theo.

“À... Anh để quên điện thoại di động”.

Vương Tử Minh gạt đầu, giơ tay lên lau nước mắt, nhận lấy điện thoại: “Cảm ơn!”.

“Anh... sao anh lại tìm một người như vậy?”. Mã Thụ Sinh dứt một tay vào túi quần. Nói thật, Mã Thụ Sinh có ngoại hình không tồi, có thể khiến một người khó tính lại có đủ điều kiện như Vương Tử Minh muốn chung sống lâu dài thì điều kiện mọi mặt tương đối ưu tú, đặc biệt là giọng nói rất dễ nghe, âm sắc rất rõ nét.

“Anh ấy là chuẩn men, là huấn luyện viên thể hình của tôi. Chính tôi cứ bám lấy anh ấy, anh ấy mới chia tay vợ chưa cưới vì vấn đề kinh tế, tôi... tóm lại trước khi cặp với tôi thì anh ấy là đàn ông bình thường... Anh ấy rất tốt, anh đừng...”.

“Hắn cặp với anh là vì tiền à?”.

Vương Tử Minh lắc đầu: “Nếu anh ấy vì tiền thì đã tốt, dù sao thì tôi cũng không thiếu tiền”.

Mã Thụ Sinh cảm thấy trong lòng chua xót. Có thể làm cho Vương Tử Minh kiêu ngạo nói ra một câu như vậy, gã Trịnh Đặc này rốt cuộc phải hấp dẫn đến mức nào?

“Thôi, gặp lại sau nhé!”. Vương Tử Minh thoáng nhìn Mã Thụ Sinh rồi bước lên xe, lái xe đi. Mã Thụ Sinh đứng nhìn hắt lái xe đến bên cạnh Trịnh Đặc vẫn chưa hết giận đang ở bên kia đường cái và nói gì đó. Sau đó Trịnh Đặc mới lên xe, đó là một chiếc Cherokee to lớn. Loại xe hầm hố này chắc chắn cũng là sở thích của Trịnh Đặc. Mã Thụ Sinh chưa bao giờ hối hận vì đã bỏ Vương Tử Minh như bây giờ.

Cho dù là vì nổi dỗi tông đường thì nuôi trẻ con vẫn rất vất vả. Lúc ở quê chủ yếu là ông bà nội và Đồng Giai Nghi nuôi con, hắn chỉ phụ trách chơi với con và chê bai. Bây giờ một mình hắn dẫn con đi, tuần đầu tiên hắn suýt nữa phát điên, may hắn kịp thời dụ dỗ được Tiểu Mao, một giáo viên ở trường mầm non của con trai, nhờ vậy cũng có thêm người trông con giúp hắn, nếu không chắc hắn chỉ còn nước đưa con về quê trả ông bà.

Nhưng cũng vì vậy nên hắn chỉ tốt với Tiểu Mao chứ không có tình cảm thật sự với cậu ta. Hôm nay nhìn thấy Vương Tử Minh, hắn mới hiểu trước đây mình đã bỏ lỡ những gì vì sự cố chấp của mình. Một giờ sáng nhân lúc người bên gối đang ngủ say, hắn lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn mang tính thăm dò: “Đã ngủ chưa?”.

Không tới một phút sau đã có tin nhắn trả lời: “Chưa”.

“Anh và hắn đã làm lành rồi chứ?”.

“Ồ, làm lành rồi”.

“Xin lỗi, lúc ở quán ăn tôi nói hơi quá lời”.

“Không phải lỗi của anh, anh không biết tình hình giữa tôi và anh ấy”.

“Ồ. Chúc ngủ ngon. Anh đi ngủ sớm một chút đi”.

Khoảng ba phút sau, điện thoại của Vương Tử Minh lại sáng lên: “Ngày mai gặp nhau nói chuyện một lát được không?”.

“Được”.

“Mười giờ ở McDonald?”.

“Ok. Ngày mai gặp lại. Chúc ngủ ngon!”.

“Chúc ngủ ngon!”.

Vương Tử Minh nhìn màn hình điện thoại của mình, cười nhạt một tiếng, bấm liên kết Trương Kỳ gửi tới.

“Đáng yêu không? Đáng yêu không? Đáng yêu không?”. Còn chưa xem xong, Trương Kỳ đã hỏi liên tiếp.

“Đáng yêu lắm”.

“Tôi muốn nuôi một con mèo, mèo đen, còn phải có mắt màu vàng, người ta nói là để trừ tà”.

“Vậy bạn nuôi mèo thì chẳng phải là tớ không thể đến nhà bạn nữa sao?”.

“Cái gì?”.

“Tớ là yêu nghiệt mà”.

Mặc dù độ nét của webcam không cao lắm nhưng vẻ mặt làm bộ nôn ọe của Trương Kỳ ở bên kia vẫn rất rõ ràng.

“Nói chuyện nghiêm túc đi. Bao giờ bạn về?”.

“Lần này người mua rất khó tính, khoảng một tuần nữa”.

“Lâu thế à? Vậy lúc nào rảnh tớ tới thăm bạn”.

“Không cần, anh trai tớ đang đến thành phố B công tác”.

“Anh ấy ở đó à?”.

“Ồ. Bạn đến thì chắc chắn anh ấy sẽ báo cáo cho bố tớ, lúc đó lại lằng nhằng”. Từ lúc Trương Kỳ được năm tuổi, bố của Vương Tử Minh đã bắt đầu gọi Trương Kỳ là con dâu, đáng tiếc con trai lại bóng nên không lấy được Trương Kỳ.

“Đúng là phiền phức”. Trương Kỳ làm vẻ mặt buồn tẻ: “Đúng rồi, bạn có gặp mối nào ở thành phố B không?”.

“Không, đàn ông ở đây vừa thô lỗ vừa kém cỏi, không đạt tiêu chuẩn của tớ”.

“Tôi cũng có mối rồi”.

“Thế à?”.

“Chính là gã công chức tuần nào cũng đến chỗ tớ cắt tóc mà tớ kể với bạn ấy”.

“Chẳng phải bạn nói hắn rất lầm lỳ, không có gì thú vị sao?”.

“Nhưng hắn cũng rất đẹp trai, hắn đã hẹn tớ ra ngoài chơi”.

“Thế thì tốt”.

“Bạn đừng trưng cái vẻ mặt như chó bị chủ vứt bỏ như thế. Bạn biết tớ sẽ không bỏ bạn mà”.

“Trương Kỳ... tớ yêu bạn, bạn có biết không?”.

“Biết chứ! Tớ cũng yêu bạn. Nào, thơm cái!”. Hai người “muah” một tiếng rất to: “Chúc tớ hẹn hò thuận lợi đi! Tớ đi ngủ để giữ gìn nhan sắc đây!”.

“Hẹn hò thuận lợi!”. Vương Tử Minh cười ha ha, tắt khung chat đi. Hắn ngồi đó như mất mát điều gì. Từ khi rất trẻ hắn đã chấp nhận việc mình là người đồng tính, mấy năm ở Mỹ càng giúp hắn nhận thức rõ điều này, nhưng hắn lại không thể nào né tránh được Trương Kỳ. Lâm Gia Mộc nói hắn đã cầm chân Trương Kỳ, nhưng hắn biết mình và Trương Kỳ cầm chân lẫn nhau, yêu một người đến mức một người ích kỷ như hắn cũng có thể chết vì người đó, nhưng lại không thể cùng giường chung gối với đối phương, điều này giống như một sự trừng phạt của ông trời vì hắn là gay mà vẫn sống quang minh chính đại, tự do tự tại, không sợ bất cứ thứ gì.

Cho nên... bây giờ đã đến lúc hắn phải buông tay ư? Hắn thở dài, gập máy tính xách tay lại.

Kịch bản lần này quả thật là đơn giản đến mức quá đáng đối với một người đã tốt nghiệp khoa Kịch nói Học viện âm nhạc Julia. Tình cờ gặp lại bạn trai cũ, phát hiện hai bên đều có mối quan hệ mới chẳng ra gì, tình cũ không rủ cũng tới, phát hiện đối phương đã kết hôn, hy vọng đối phương ly hôn và bồi thường một khoản lớn cho người phụ nữ đáng thương đó, đồng thời trả lại con cho cô ta...

Về cơ bản hệ số khó khăn là 0, chỉ cần lúc diễn đến đoạn tình cũ lại cháy đó hắn có thể nhận được cảm giác buồn nôn, đúng vậy, tên Mã Thụ Sinh này khiến hắn buồn nôn, không phải vì lúc cặp với nhau Mã Thụ Sinh vẫn ra vẻ đạo mạo mà là vì sự ích kỷ, bạc bẽo và tự coi mình là trung tâm của hắn, cộng thêm những suy nghĩ nông cạn và những tham vọng vượt quá xa năng lực bản thân của hắn. Nếu trước giờ chưa có quan hệ gì với gã này thì còn đỡ, lúc này nghĩ đến việc mình từng muốn sống cả đời với gã này, cùng đi cư rồi kết hôn, Vương Tử Minh lại muốn tự chọc mù hai mắt mình.

“Thế... bây giờ anh vẫn còn làm nghề cũ, chuyên giúp đám cường hào ác bá đó tỏ vẻ đẳng cấp à?”. Mã Thụ Sinh nói, tự cho là hài hước.

“Đúng vậy, bây giờ ở Trung Quốc chỉ có tiền của đám cường hào ác bá là dễ kiếm nhất”.

“Anh vẫn còn chiến tranh lạnh với bố mình à?”.

“Ông ấy vẫn còn muốn chiến tranh nóng cơ, nhưng tôi phớt lờ ông ấy”. Bây giờ bố của Vương Tử Minh đã hạ thấp kỳ vọng vào đứa con này rất nhiều, chỉ mong hắn tìm được một người, mà tốt nhất là Trương Kỳ, cũng đi thụ tinh nhân tạo kiếm một đứa con trai để mình có cháu bé. Ai bảo chị dâu của Vương Tử Minh lại sinh liền hai đứa con gái cơ chứ? Hơn nữa vì là đẻ mổ nên ít nhất cũng phải đợi mấy năm nữa mới sinh tiếp được. Nhưng Vương Tử Minh là ai? Lúc đầu ở Mỹ vì không chịu học luật mà vào học viện âm nhạc Julia nên hắn bị bố cắt tiền ăn học. Trước khi trở thành người mẫu hắn đã từng làm nhân viên phục vụ quán ăn, ngày ngày mang cơm thừa canh cặn về ăn cho qua ngày đoạn tháng chứ nhất định không chịu cúi đầu trước ông già mình, hưởng hồ là bây giờ.

Vương Tử Minh đưa tay lấy một miếng khoai tây, lại lộ ra vết tím bầm trên cổ tay. Ánh mắt Mã Thụ Sinh tối đi: “Hắn làm à?”.

“Anh ấy chỉ hơi mạnh tay một chút”.

“Anh cần gì phải khổ sở thế?”. Vương Tử Minh là người chưa bao giờ để mình phải ảm ức.

“Anh ấy là món nợ đời của tôi...”. Vương Tử Minh thở dài: “Còn anh? Đứa bé đó là con trai anh thật à?”.

“Là con của tôi và vợ trước”.

“Vậy nghĩa là anh đã kết hôn rồi ly hôn?”.

“Cũng chưa hẳn là ly hôn, cô ta đòi tiền...”.

“Đòi bao nhiêu?”.

“Ba trăm ngàn”.

“Bây giờ anh làm gì?”.

“Tôi và bạn chung vốn mở công ty máy tính, chủ yếu bán máy tính lắp ráp, linh kiện và sửa máy tính”.

“Bây giờ rất nhiều công ty làm công việc này, không làm đại lý cho các thương hiệu lớn thì khó kiếm tiền lắm”.

“Làm đại lý cần quá nhiều vốn, đành làm ăn nhỏ lẻ sống tạm vậy”./

Đúng lúc này một bóng đen xuất hiện bên cạnh hai người, đưa tay tóm cổ Vương Tử Minh kéo lên, cho hắn một cái bạt tai: “Đồ đê tiện!”.

Bây giờ Mã Thụ Sinh mới nhận ra người mới đến là Trịnh Đạt: “Này! Anh làm gì thế hả?”.

Trịnh Đạt không nói lời nào, buông Vương Tử Minh ra, xoay người lại cho Mã Thụ Sinh một đấm. Mã Thụ Sinh chưa kịp phản ứng lại đã bị một đấm của Trịnh Đạt đánh bay ra hơn nửa mét, một hồi lâu mới bò dậy được. Hắn lau máu me đầy mặt, muốn gắng gượng bò dậy thì thoáng nhìn thấy Trịnh Đạt đang kéo Vương Tử Minh ra ngoài, vẻ mặt như sắp sửa giết chết Vương Tử Minh đến nơi.

Vương Tử Minh là người có thể chuyển từ trạng thái vui mừng lẫn lộn trên giường, thậm chí có thể rơi xuống đất bất cứ lúc nào sang trạng thái héo rũ, ngồi ngẩn người ra nhìn lên trần nhà chỉ trong năm giây.

Lâm Gia Mộc bôi thuốc vào tay Trịnh Đạt xong liền ngược mắt lên nhìn: “Lại thương gió tiếc mây đấy à?”.

“Mệt”. Vương Tử Minh chỉ nói một tiếng.

“Đã bảo ông phải chịu khó ra ngoài vận động, không được tử thủ phòng tập mà không nghe, lại còn buông thả quá độ, bây giờ có hư nhược cũng là bình thường”. Lâm Gia Mộc luôn biết châm chọc người khác mà không bao giờ cần dùng đến những từ ngữ thô tục.

“Ngày trước Mã Thụ Sinh cặp với tôi cũng đã như thế này rồi à?”.

“Thì vẫn thế chứ có khác gì?”. Lâm Gia Mộc vỗ lưng Trịnh Đạt, ra hiệu anh ta có thể đứng lên: “Chỉ có ông mới coi hắn là bảo bối”.

“Ngày xưa tôi cũng nói với Trương Kỳ rằng tay thầy giáo của cô là một tên khốn”. Vương Tử Minh cũng bạt lại rất sắc bén.

“Tóm lại khi còn trẻ thì cả hai người đều là đồ ngốc, thế được chưa?”. Trịnh Đạt sốt ruột đưa ra kết luận.

Vương Tử Minh lập tức phẫn chấn, phả lên cười ha hả. Lâm Gia Mộc phải véo một cái thật mạnh vào tay hắn mới làm cho hắn yên lặng trở lại.

“Nào, gọi điện thoại cho Tiểu Mao hỏi thăm một chút xem tay họ Mã thế nào rồi”.

“Ồ hay, kịch bản tiếp theo không phải là tôi bị gã Trịnh Đạt thô bạo hành hạ chà đạp các kiểu sao? Tôi làm gì còn có tinh thần gọi điện thoại cho Tiểu Mao chứ? Hay là cô muốn để Tiểu Mao nghe trực tiếp từ hiện trường?”. Ánh mắt Vương Tử Minh lượn lơ trên những khối cơ bắp trên người Trịnh Đạt: “Người anh em, tôi không ngại đâu, anh có làm thật tôi cũng không ngại”.

Trịnh Đạt quay mặt đi, ho một tiếng: “Tôi ra ngoài trông xe”.

Thấy gã cơ bắp Trịnh Đạt bị một câu của hắn đuổi chạy trốn chết, Vương Tử Minh lại ôm gối lẫn lộn trên giường.

Lâm Gia Mộc yên lặng khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh xem hắn cười.

Đến lúc Vương Tử Minh đã cười đủ, vừa định cầm lấy điện thoại gọi cho Tiểu Mao thì điện thoại của hắn đổ chuông: “A lô”.

Vì vừa cười quá nhiều nên giọng hắn lúc này khản đặc.

“Là tôi... Anh thế nào rồi?”.

“Anh bị thương có nặng không? Đến bệnh viện chưa?”. Hai người gần như đồng thời nói ra hai câu này, sau khi nói xong cả hai đều rơi vào yên lặng. Vương Tử Minh ra hiệu cho Lâm Gia Mộc giữ yên lặng, Lâm Gia Mộc gật đầu, lấy tai nghe bluetooth đeo lên cùng nghe.

“Tôi bị thương không nặng, nhưng anh... Hắn có làm gì anh không?...”.

“Anh ấy ít được học hành, tính tình tương đối thô bạo, nhưng tôi không việc gì”. Giọng Vương Tử Minh vẫn rất khàn, cho dù người nào nghe cũng biết là có chuyện.

“Anh chia tay hần đi, đừng như vậy nữa”. Người đàn ông đó đâm một cái dĩa đánh hần văng ra nửa mét, gãy mất hai cái răng, lung lay ba cái, gãy sóng mũi, đầu đập xuống đất đến chấn động não, không biết Vương Tử Minh còn thảm thế nào.

“Chính tôi đã đưa anh ấy vào con đường này, nếu tôi rời xa anh ấy thì anh ấy sẽ giết tôi mất”.

“Hần nói như vậy à?”.

“Anh ấy không cần phải nói... Vừa rồi suýt nữa anh ấy giết tôi rồi...”.

“Anh trai và bố anh nói thế nào?”.

“Họ bỏ mặc tôi từ lâu rồi, huống chi là chuyện thế này”.

“Anh đến chỗ tôi, tôi với anh xa chạy cao bay”.

“Không, bây giờ anh có bạn trai rồi, còn có con trai nữa, tôi không thể ích kỷ như vậy được”.

“Tiểu Mao thực ra không phải là gì của tôi cả... Còn con trai tôi... nó có thể sống với chúng ta...”.

“Thụ Sinh, tôi không hợp với trẻ con, hơn nữa bố tôi cũng không đồng ý chuyện tôi sống với một đứa trẻ không phải con đẻ của mình... Nhà tôi... anh cũng biết đấy”.

Mã Thụ Sinh bên kia điện thoại yên lặng một lát. Vương Tử Minh đã nói rất rõ ràng, hần cũng muốn sống cùng với Mã Thụ Sinh, nhưng giữa hai người có quá nhiều chướng ngại: “Anh cho tôi suy nghĩ một chút được chứ?”.

“Phải nhanh một chút, hơn nữa từ giờ không được dùng điện thoại liên lạc với tôi nữa, anh ấy mà biết thì hai chúng ta đều phải chết”.

“Được”.

Vương Tử Minh bỏ điện thoại xuống, cười lạnh lùng. Con trai? Nói dối tông đường? Có những lúc từ bỏ và không từ bỏ chỉ là vì lợi ích có đủ nhiều hay không. Càng không cần phải nói dối với Mã Thụ Sinh thì sự từ bỏ của hần không nhất định là từ bỏ thật sự vì đằng nào cũng là con mình.

Lâm Gia Mộc gật đầu: “Có cơ hội thì cài cái này vào điện thoại của Mã Thụ Sinh”.

“Cô không hack được à?”.

“Mã Thụ Sinh cũng có chút bản lĩnh, hôm qua Trịnh Đặc hạc vào máy tính của hần mà suýt nữa bị hần phát hiện, phải dùng đến tronjan mới thoát thân được”.

“Ok, việc này tôi làm giúp cô”. Vương Tử Minh tung con chip trên tay: “Tôi thấy nghề này của cô rất thú vị, vui hơn nhiều so với công việc suốt ngày phải đối phó với lũ khốn lăm tiền của tôi”.

“Ông cũng là một trong những tên khốn lăm tiền đó”. Lâm Gia Mộc cười lạnh một tiếng rồi quay đi.

Trịnh Đặc đứng ngoài cửa cúi đầu chơi điện thoại, thấy cô đi ra, anh ta mới đi theo vào phòng khách, ngồi xuống sofa: “Chơi một ván Homefront nhé?”.

“Ok”.

Mã Thụ Sinh và bạn học Triệu Thiên Lượng mở một công ty máy tính nằm ở vị trí hơi xa xôi ở tầng trệt của một tòa nhà được xây từ hơn hai mươi năm trước, dựa lưng vào một trường đại học hạng ba không nổi tiếng, được cái việc làm ăn của bọn họ cũng tạm tạm, khách khứa tương đối nhiều.

Triệu Thiên Lượng tiễn một người khách ra về, thoáng nhìn Mã Thụ Sinh đang tính toán sổ sách bên quầy thu ngân. Mặt Mã Thụ Sinh thật sự có thể nói là vô cùng khó coi, mũi vừa đỏ vừa sưng, trán băng bó, môi không những bị đập mà còn sưng vù như hai chiếc lạp xường. Hần không hỏi Mã Thụ Sinh vì sao bị thương, hần biết rõ khuynh hướng giới tính của Mã Thụ Sinh, hai người bọn họ mở công ty máy tính không có mâu thuẫn với ai, Mã Thụ Sinh bị đánh như vậy mà không chịu báo cảnh sát, gần như chắc chắn là vì mấy chuyện vớ vẩn trong giới của hần.

“Bị thương nặng như vậy sao không ở nhà nghỉ mấy ngày?”.

“Biết làm sao được, phải nuôi con mà”.

“Không phải con trai ông được Tiểu Mao chăm sóc rất tốt à?”

“Tôi với nó cugn không lâu dài được. Nó không phải người ở đây, mẹ nó vẫn giục nó về quê kiếm việc”.

“Ôi, những người trong thế giới của ông, có thể lâu dài với ai được chứ? Không phải tôi nói xằng chứ ông cứ về nhà dỗ dành Đồng Giai Nghi cho tốt thì hơn. Con có mẹ, bố mẹ ông cũng yên tâm, có vợ có con mới là thật, tất cả những thứ nhảm nhí đó đều là hư ảo hết”.

“Tôi và cô ta không sống với nhau được. Ông không biết Đồng Giai Nghi đánh đá thể nào đâu”.

“Thế là tốt lắm rồi. Mấy năm nay ông cũng có ngồi không đâu, ngoại tình với đàn ông hay ngoại tình với phụ nữ đều không thể trắng trợn như vậy được, người ta cũng là người mà”.

“Thôi, đừng nói nữa, khách hàng đến rồi”. Mã Thụ Sinh dứt khoát chuyển đề tài. Triệu Thiên Lượng quay lại quả nhiên nhìn thấy một khách hàng đi vào. Đây là một khách hàng nữ, nhìn khá trẻ nhưng chắc chắn không phải sinh viên, thoạt nhìn cũng không giống giáo viên. Cô ta nhìn thấy hai người bọn họ liền mỉm cười rồi lấy một chiếc máy tính xách tay từ trong túi ra.

“Ở đây có sửa máy tính không?”

Cô ta vừa lấy máy tính ra, Triệu Thiên Lượng đã tỏ vẻ kinh ngạc. Hắn nhận chiếc máy tính, hỏi: “Alieware của Dell à?”

“Đúng thế”.

“Cô nên đến trung tâm bảo hành của họ”.

“Tôi ở nơi khác đến, hiện đang ở khách sạn Marriott International cách đây không xa. Nhân viên chăm sóc khách hàng của Dell đọc địa chỉ cho tôi mấy lần mà vẫn không biết đi thế nào, đúng lúc đi qua công ty các anh nên vào đây luôn”.

“Ờ”. Triệu Thiên Lượng mở máy ra, lại nhìn bàn phím: “Cô đổ cái gì vào đây thế?”

Lâm Gia Mộc cười xấu hổ: “Nước ngọt”.

“Bao lâu rồi?”

“Chừng một tiếng”.

Triệu Thiên Lượng nhìn máy tính: “Cô có lật úp máy xuống không? Thấy vẻ mặt Lâm Gia Mộc vẫn ngỡ ngàng, hắn nói tiếp: “Tôi thử xem giúp cô. Hồng hóc do người sử dụng thế này thì không nằm trong phạm vi bảo hành, cô có đến trung tâm bảo hành thì cũng thế thôi”.

“Vậy thì cảm ơn anh quá”.

Tại Trung Quốc cũng có khá nhiều máy Alienware của Dell, nhưng khi hồng hóc đa số đều được sửa ở các trung tâm bảo hành nên Mã Thụ Sinh cũng ít khi được nhìn thấy loại máy này, vì vậy cũng ghé tới nhìn. Triệu Thiên Lượng mở tung khung máy, thấy bên trong có những chỗ đã dính lại với nhau: “Máy tính của cô bị dính nước thời gian quá lâu, đồ uống đã ngấm vào bo mạch chủ... Muốn sửa thì phải thay main mới, cô dùng chiếc máy này mấy năm rồi phải không?”

“Ờ, tôi dùng năm, sáu năm rồi”. Mua ở cửa hàng máy tính cũ, năm sáu năm là cách nói của người bán hàng, còn thực tế thì ai biết là bao nhiêu năm.

“Cô mang đến trung tâm bảo hành xem đi, không có dăm ba ngàn tệ thì không sửa được đâu”.

“Dăm ba ngàn? Chẳng thà tôi mua một cái máy cấu hình mới nhất còn hơn. Cái máy này của tôi cũng không có gì, nhưng ảnh chụp với tài liệu trong máy thì rất quan trọng, có thể cứu được ổ cứng không?”

“Tôi thử xem xem”. Triệu Thiên Lượng tháo ổ cứng laptop ra, loay hoay một hồi rồi sao dữ liệu sang ổ cứng di động: “Cô nói trong này có thứ gì quan trọng? Tôi giúp cô chuyển sang USB?”

“Tôi không mang USB, ổ cứng di động như của anh bao nhiêu tiền? Tôi mua”.

“Được rồi”. Triệu Thiên Lượng cười cười, lấy một ổ cứng di động mới ra, chép lại dữ liệu trong ổ cứng của laptop sang, lại cắm vào máy tính của mình: “Cô xem những thứ gì quan trọng”.

“Ồ”.

Mã Thụ Sinh nhìn theo, vừa nhìn đã giật bắn mình, trong ổ cứng có rất nhiều ảnh, đều là ảnh chụp chung của người phụ nữ trước mặt với một người đàn ông ngoại hình rất khỏe mạnh đẹp trai, có một số ảnh có nền là phòng tập gym, còn một số ảnh rõ ràng là chụp ở nhà. Người đàn ông này chính là gã Trịnh Đặc đã đánh hắn bị thương...

“Đây là bạn trai của cô à? Đẹp trai thế?”.

“Chồng chưa cưới của tôi trước đây. Tôi đến thành phố B chính là để tìm người này”,

“Cô tìm anh ta làm gì?”.

“Đòi tiền hắn!”. Lâm Gia Mộc tức giận nói: “Anh đừng thấy ngoại hình hắn manly như vậy, trên thực tế chỉ là một gã ăn bám đàn bà, lừa tiền của tôi còn làm hỏng danh tiếng của tôi ở thành phố A, không ngờ hắn lại chạy đến tận thành phố B...”.

Mã Thụ Sinh thầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà người ta vẫn thường nói tới? Có điều ăn bám đàn bà thì...

“Tôi đã nhìn thấy người này”.

“Anh thấy ở đâu?”.

“Hình như hắn đã đến phỏng vấn xin việc ở trung tâm thể hình tôi thường đến”.

“Ồ, hắn cũng không có sở trường đặc biệt nào khác... Anh...”.

“Tôi họ Mã”.

“Anh Mã này, hắn nợ tôi mấy trăm ngàn đồng, nếu anh có thể giúp tôi tìm được hắn thì chắc chắn tôi sẽ hậu tạ”.

“Tiền chỉ là chuyện nhỏ. Tôi rất ghét loại đàn ông bắt nạt phụ nữ này”.

Lâm Gia Mộc lấy một tấm danh thiếp trong túi xách ra: “Đây là danh thiếp của tôi, anh hỏi thăm được cách thức liên lạc với hắn hoặc biết hắn ở đâu thì gọi điện thoại cho tôi”.

Mã Thụ Sinh quan sát Lâm Gia Mộc thoát nhìn có vẻ gầy gò một lát: “Xin lỗi, tôi nói thẳng, hắn nhìn có vẻ còn to khỏe hơn trong ảnh, nếu cô tìm được hắn rồi bị bắt nạt thì làm thế nào?”.

Lâm Gia Mộc cười lạnh: “Tôi đã dám đến tìm hắn thì sẽ không để mình bị bắt nạt. Tôi cũng biết tiền là gần như không lấy lại được, thế nên vận gãy một cánh tay hắn cũng được rồi”.

Lần này Trịnh Đặc đã đắc tội một người phụ nữ không nên đắc tội... Chẳng lẽ đây chính là ý trời? Hắn và Vương Tử Minh còn có tương lai? Nhưng con trai thì làm thế nào? Vương Tử Minh đã nói không muốn sống với Mao Đậu...Ồ... Dù sao bố mẹ ở quê gọi đến nói Đồng Giai Nghi đã đi khỏi quê, chẳng biết đi đâu, chẳng thà đưa con về quê, sau đó lại xử lý Trịnh Đặc. Nghĩ đến những lời Vương Tử Minh đã nói với mình về việc cả hai cùng di cư ra nước ngoài kết hôn, hai người sống cùng nhau đàng hoàng, Mã Thụ Sinh bật cười, vì cười quá tươi nên lại động đến vết thương, hắn lập tức đưa tay che mồm vì đau.

47. Q.5 - Chương 4: Sập Bẫy

‘Trích lời Gia Mộc: Yêu khác giới cũng vậy, yêu đồng giới cũng thế, lột bỏ vẻ ngoài, bản chất khác biệt không nhiều’.

Vương Tử Minh là người có tiền, đây không phải bí mật gì trong thế giới gay thành phố A. Mười gã gay thì có đến chín gã tự nhận mình thời thượng, thích khoe khoang, yêu thích hết thảy những thứ vừa đẹp dễ vừa lấp lánh. Một trong những sự hiểu lầm của người ngoài đối với thế giới gay là quan hệ của dân gay không có những xích mích về lợi ích vật chất như tình yêu nam nữ. Thực ra gay còn thích tiền hơn, dù sao thì tất

cả những thứ tốt như quần áo hàng hiệu, trang sức châu báu, xe đẹp hay khách sạn cao cấp cũng đều phải dùng đến tiền. Cho dù là một gã gay, vừa xấu xí vừa ươn ẹo như đàn bà, chỉ cần có một chiếc xe xịn, lại có thể cung ứng được khách sạn bốn sao trở lên thì vẫn có thể câu được vô số trai đẹp, xịn.

Vương Tử Minh ngoại hình dễ coi, ăn nói cũng rất hay, thuộc loại cực phẩm trong giới gay thành phố A, người bình thường không thể với tới được.

Lúc đầu Mã Thụ Sinh có thể tán tỉnh được Vương Tử Minh cũng là nhờ ngẫu nhiên, vì vậy sau khi hai người sống chung hơn một năm, hắn vẫn không thể tin được mình lại may mắn đến vậy.

Những người trong giới đều biết Vương Tử Minh có tiền, chỉ có người thật sự gần gũi Vương Tử Minh là Mã Thụ Sinh mới biết hắn có nhiều tiền thế nào. Lúc đầu phụ huynh nhà họ Vương cho rằng việc Vương Tử Minh công khai xu hướng giới tính tình dục chỉ là làm bữa, đuổi hắn đến Mỹ học cũng chỉ là sớm thực hiện một việc đã nằm trong kế hoạch. Điều thật sự khiến người nhà hắn nổi điên là sau khi học xong dự bị đại học, hắn không nghe sắp xếp của gia đình học trường luật mà chạy đến New York học nhạc kịch gì đó, cái gọi là cắt nguồn trợ cấp cũng chỉ là đơn giản muốn ép hắn phải cúi đầu. Không ngờ một mình hắn vẫn sống được ở New York, còn làm người mẫu bán thời gian tự nuôi sống mình. Đến lúc hắn tự lập được thật, người nhà họ Vương lại coi trọng hắn, bắt đầu muốn cải thiện quan hệ. Ai ngờ Vương Tử Minh hoàn toàn phớt lờ cảnh ô liu của phụ huynh đưa ra, ngoài anh trai, hắn hoàn toàn không nói chuyện với bất cứ ai trong gia tộc nữa.

Lúc được biết Vương Tử Minh đã quyết định không lấy một xu của nhà họ Vương, cugn không nhận một góc tài sản nào của nhà họ Vương, Mã Thụ Sinh đã thất vọng một hồi. Mãi cho đến lúc hắn phát hiện việc làm ăn của Vương Tử Minh cũng kiếm được rất nhiều tiền, thì ra Vương Tử Minh không thật sự ngu ngốc đến mức cắt đứt mọi quan hệ với gia đình, cũng không đoạn tuyệt với thế giới thượng lưu đó. Khi hắn còn chưa tốt nghiệp, một người bạn của anh trai hắn đến New York mang một ít đặc sản trong nước anh trai hắn gửi đến cho hắn, Vương Tử Minh mời người này ăn cơm để cảm ơn, trong bữa cơm hắn nghe bạn của anh trai nói việc làm ăn của mình ở một thành phố đang gặp khó khăn, thị trường thành phố này là con quan chức, rất khó lấy lòng, muốn biểu tiền cũng sợ người ta ném thẳng ra ngoài. Vương Tử Minh thuận miệng nói mình có nhìn thấy tác phẩm của một vị họa sĩ đời Minh trong danh sách vật phẩm đấu giá của một công ty đấu giá tại New York, quê quán của họa sĩ đó chính là thành phố kia. Người bạn anh trai hắn đang lo không có biện pháp lấy lòng quan chức địa phương lập tức nảy ra một ý, muốn mua bức tranh đó về, nhưng thời gian đấu giá lại không phù hợp với lịch trình của anh ta nên đã nhờ Vương Tử Minh làm việc này, hơn nữa còn nói rõ sau khi mua được sẽ trả Vương Tử Minh năm phần trăm tiền công. Khi đó Vương Tử Minh cho rằng đây chỉ là một lần giúp đỡ tình cờ, không ngờ sau khi làm xong việc này danh tiếng của hắn đã lan rộng, đầu tiên là bạn bè và người quen cũ tìm hắn, sau đó là bạn của bạn, thậm chí là người lạ cũng đến nhờ hắn giúp đỡ.

Hắn xuất thân tốt, ngoại hình đẹp, làm việc không lập lờ, rất giữ chữ tín, vì vậy hắn dần dần có một chút tiếng tăm. Sau khi giắc mơ nhạc kịch ở New York vỡ vụn, Vương Tử Minh bắt đầu coi việc này như một sự nghiệp, phạm vi phục vụ càng ngày càng mở rộng, đi lùng đồ cổ, tranh chữ, châu báu khắp thế giới. Những người đó có người mua để tặng, có người mua sưu tầm, còn có một số người mua chỉ để khoe khoang. Cùng với số người có tiền ở trong nước càng ngày càng nhiều, việc làm ăn của Vương Tử Minh cũng càng ngày càng tốt.

Trong một năm sống chung với hắn, Mã Thụ Sinh đã ước tính mỗi năm hắn có thể kiếm được khoảng dăm ba triệu đô, quả thật là một triệu phú, lúc buông tay nói thật Mã Thụ Sinh cũng rất tiếc nuối. Nhưng ai cũng biết giữa đàn ông với nhau làm sao có chuyện lâu dài, Trương Kỳ chính là phương án dự phòng của Vương Tử Minh, sớm muộn cũng có một ngày Vương Tử Minh chơi chán sẽ kết hôn với Trương Kỳ, đến lúc đó hắn có cái gì?

Dù Vương Tử Minh đã nói đến chuyện di cư, kết hôn, sống cùng với nhau, Mã Thụ Sinh cũng tỏ vẻ cảm động nhưng thực ra lại không tin lời nào. Đều là đàn ông, ai chẳng biết những lời ngon tiếng ngọt đó chỉ là để hai bên thỏa mãn hơn lúc quan hệ với nhau. Đàn ông và đàn ông, đơn giản là chơi bởi một chút, đừng bao giờ nói đến lâu dài. Càng không cần phải nói nhà họ Mã ba đời độc đinh, bố mẹ già lo lắng vì chuyện cưới xin của hắn đến bạc tóc, hắn không thể tiếp tục bắt hiều, vì vậy hắn mới miễn cưỡng tìm lý do cãi nhau với Vương Tử Minh một trận rồi bỏ về quê lấy Đồng Giai Nghi...

Bây giờ xem ra cái gọi là lựa chọn không thể chính xác hơn của hắn lại là sai lầm, kết hôn với Đồng Giai Nghi là một cơn ác mộng. Hắn hoàn toàn không có hứng thú với phụ nữ, lần cô ta có thai là hắn thành thủ lúc cương cứng sinh lý buổi sáng mới làm được, sau khi xác định cô ta đã có thai, thậm chí hắn còn không chịu nổi việc ngủ cùng giường với Đồng Giai Nghi. Sau đó Đồng Giai Nghi nghi ngờ hắn ngoại tình, bắt quả tang hắn hôn “bạn học cũ” dưới lầu, sau đó là cãi cọ...Ngoài con trai, cuộc hôn nhân của hắn không có bất cứ điểm tốt nào.

Lần này gặp lại Vương Tử Minh, chẳng những Vương Tử Minh không kết hôn với Trương Kỳ như hắn nghĩ mà ngược lại còn bám chặt tay cơ bắp Trịnh Đặc không rời, vẫn không từ bỏ ý nghĩ di cư kết hôn. Thì ra Vương Tử Minh thuộc thiếu số những kẻ gay bị người nước ngoài tẩy não, thật tình cho rằng hai người đàn ông vẫn có khả năng sống với nhau mãi mãi.

Như vậy xem ra lúc đầu hắn đã quyết định sai... Nếu như bọn họ vẫn ở với nhau thì không chừng bây giờ hắn đang hưởng thụ cuộc sống ở nước ngoài rồi, thậm chí hắn có thể thuyết phục Vương Tử Minh giúp bố mẹ hắn làm thủ tục di cư để bố mẹ hắn cũng được sống sung sướng.

Nhưng trước khi gặp người phụ nữ đến sửa máy tính kia, hắn chỉ dám nghĩ những chuyện này trong đầu. Nói đùa à, hắn chỉ gặp Vương Tử Minh trong quán ăn một chút mà đã bị Trịnh Đặc đánh gãy hai cái răng, nếu có gì thì Trịnh Đặc sẽ đánh hắn đến chết mất.

Bây giờ rõ ràng Trịnh Đặc sắp gặp xui xẻo. Hắn biết rõ tính tình Vương Tử Minh, lúc này chính là thời cơ chen vào chỗ trống, đến lúc đó... Mã Thụ Sinh bật cười, cầm lấy điện thoại bấm một dãy số.

“A lô”. Bên kia điện thoại, giọng của Vương Tử Minh vẫn còn khàn khàn.

“Anh vẫn ổn chứ? Ổm rồi à? Hắn có còn...”.

“Không sao, tôi với anh ấy làm lành rồi”.

“Ồ, hai người làm lành rồi thì tốt... Tôi gọi điện thoại là muốn hỏi hắn đã tìm được việc chưa?”.

“Chưa, hai trung tâm thể hình đã liên hệ đó đều không có đãi ngộ như ý anh ấy, biết làm sao được, bây giờ các phòng tập đều làm ăn kém...”.

“Anh bảo hắn đến trung tâm lần trước tôi nhắc tới thử xem, tôi và ông chủ ở đấy có quan hệ không tồi, nói một câu chắc cũng có tác dụng. Đãi ngộ cho huấn luyện viên ở đó rất tốt”.

“Đúng là cảm ơn anh quá. Sau chuyện lần trước mà anh vẫn chịu giúp...”.

“Không phải tôi giúp hắn mà là giúp anh... Chỉ cần anh sống tốt là được. Anh có điều kiện như vậy, thảo nào hắn muốn độc chiếm. Một người như anh, ai giành được đều sẽ không dễ dàng buông tay”. Mã Thụ Sinh ăn nói rất khéo, bất kể là nội dung hay là giọng nói đều toát ra vẻ hối hận và hoài niệm vừa phải...

“Vậy mà anh...”, Vương Tử Minh yên lặng một hồi: “Ồ, để tôi hỏi anh ấy xem sao...”.

“Đừng nói là tôi tìm giúp”.

“Ồ”.

Khoảng một tiếng sau, Vương Tử Minh gửi tin nhắn cho biết Trịnh Đặc đồng ý đến phỏng vấn.

Mã Thụ Sinh và ông chủ phòng tập đó cũng không thể coi là thân quen, hắn chỉ là khách hàng quen thôi, nhưng ông chủ vẫn nể mặt hắn sắp xếp thời gian phỏng vấn. Mã Thụ Sinh thông báo cho Vương Tử Minh, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Vương Tử Minh liền nói tin tức này với Lâm Gia Mộc.

Lâm Gia Mộc đọc tin nhắn xong lập tức mỉm cười: “Hắn cần câu rồi”.

Trịnh Đặc rút tờ mười tệ trong ví ra, rất không cam lòng đưa cho Lâm Gia Mộc: “Em định diễn thế nào? Tìm người đến vây đánh anh thật à?”.

“Ha ha”. Lâm Gia Mộc gượng cười mấy tiếng. Nếu là ở thành phố A thì đánh hội đồng quả thật là lựa chọn của cô, nhưng ở thành phố B cô biết quá ít người đáng tin, chuyện như thế này số người tham dự càng nhiều càng loạn: “Mô típ tình cũ không rủ cũng tới thế nào?”.

Vương Tử Minh ném quyển tạp chí thời trang trên tay lên bàn uống nước: “Tôi không cạnh tranh được với cô? Xì, rõ ràng không hề hợp lý, không hề logic. Người nào có mắt đều có thể thấy tôi hấp dẫn hơn”.

“Ha ha... nhưng ông không có ngực”. Lâm Gia Mộc vỗ vỗ ngực mình: “Mặc dù không to lắm nhưng tốt xấu gì cũng là cỡ B”.

Vương Tử Minh trợn mắt nhìn cô: “Cô là phụ nữ, có thể dùng lưu manh như thế được không?”.

“Không thể”. Nói xong Lâm Gia Mộc liếc hắt.

“Tôi không ngồi đây nữa được chưa?”. Hần đứng lên, xoay người vào phòng ngủ.

Trịnh Đặc bên cạnh bật cười, cách giao tiếp giữa Lâm Gia Mộc và Vương Tử Minh đúng là thú vị: “Hôm nay sao hần không nấu cháo điện thoại với Trương Kỳ?”.

“Trương Kỳ và gã công chức kia tiến triển khá tốt, chắc cũng không có thời gian để ý hần”.

“Lần này Trương Kỳ có thể lấy được chồng chứ?”. Trương Kỳ có thể nói là một người cuồng kết hôn hiếm thấy trong đám bạn bè của Lâm Gia Mộc.

“Chắc gì. Nghe có vẻ gã công chức đó cũng không đáng tin lắm”. Lâm Gia Mộc nhún vai: “Hai người bọn họ vẫn như vậy, ai có đối tượng qua lại thì tạm thời không còn quán lầy nhau nữa, đến lúc một người chia tay thì chẳng bao lâu người kia cũng chia tay theo”.

“Ôi, bọn họ cứ dây dưa như thế...”.

“Vốn em cảm thấy hai người bọn họ như vậy cũng tốt, chơi với bạn gay đáng tin hơn bạn trai bình thường nhiều, nhưng đó là lúc trẻ, bây giờ mọi người đều trưởng thành rồi, còn dính lấy nhau như vậy thì mất thời gian lắm. Nếu Trương Kỳ theo chủ nghĩa độc thân như em thì khác, đằng này cậu ấy không phải... Haizz...”.

Vương Tử Minh đóng cửa lại rầm một tiếng, hiển nhiên hần nghe rất rõ những gì Lâm Gia Mộc nói. Lâm Gia Mộc cũng không có ý định giấu hần, trước mặt hần cô còn nói khó nghe hơn: “Bữa tối ăn gì?”.

“Anh xào mì ăn liền, em có ăn không?”.

“Có”.

Trịnh Đặc không biết nấu cơm, xào mì là món anh ta học khi ở trường quân đội, có thể nói là sở trường tuyệt kỹ. Ngoài máy chiến hữu của anh ta, chỉ có Lâm Gia Mộc mới được thưởng thức tay nghề xào mì này.

“Vậy em đi mua rau nhé?”.

“Ok”.

Vương Tử Minh cười lạnh mở máy tính. Nói hần và Trương Kỳ dây dưa với nhau, cặp nam nữ bên ngoài kia cũng có khác gì? Đều đã trưởng thành rồi mà vẫn còn chơi trò thăm dò, thật không biết sau khi chính thức yêu nhau hai người bọn họ sẽ thế nào.

48. Q.5 - Chương 5: Vui Quá Hóa Buồn

‘Trích lời Gia Mộc: Khi một con đường tắt xuất hiện trước mặt, rất ít người có thể chống cự được sức cám dỗ của nó’.

Mã Thụ Sinh có thể nói là khắp khối chờ đợi có người đến nói với hần tay huấn luyện viên đến phỏng vấn nọ bị người ta đánh hội đồng. Nhưng hần chờ cả ngày ở trung tâm thể hình đó mà vẫn không thấy ai kể gì, cuối cùng không nhịn được hỏi ông chủ về chuyện này, ông chủ cũng không biết gì, chỉ nói điều kiện của Trịnh Đặc không tồi, có điều đòi lương quá cao, trung tâm của ông ta không đáp ứng nổi, đồng thời bảo Mã Thụ Sinh hỏi Trịnh Đặc xem có thể nhận lương thấp hơn một chút không.

Vậy là... người phụ nữ đó cuối cùng vẫn không dám đến?

Hần cố nén sự thất vọng và ảo não, gọi điện thoại cho Vương Tử Minh: “Này, Trịnh Đặc về nhà chưa?”.

Vương Tử Minh bên kia điện thoại còn mù tịt hơn hẳn: “Anh ấy không ở trung tâm thể hình à? Anh ấy đi phỏng vấn vẫn chưa về, tôi đang định gọi điện thoại cho anh”.

“Ông chủ trung tâm đó nói hẳn phỏng vấn xong đi về luôn rồi, nghe nói hẳn vẫn chê đãi ngộ quá thấp”.

“Ôi”. Vương Tử Minh thở dài: “Anh ấy nói với tôi không muốn làm thuê cho người khác nữa, còn muốn có một phòng tập thể hình của chính mình... Nhưng anh cũng biết đấy, bây giờ mà mở phòng tập thì chẳng kiếm được bao nhiêu, lại phải đầu tư rất nhiều...”.

“Hắn muốn anh đầu tư ư?”.

“Đúng vậy”.

“Anh đang làm ăn tốt như vậy, nếu đầu tư bữa, nhờ đâu hẳn...”.

“Ôi...”. Vương Tử Minh lại thở dài: “Tôi gọi điện hỏi anh ấy về kết quả phỏng vấn, nếu không được thật thì mở một phòng tập cho anh ấy chơi vậy”.

“Ồ... Nếu như anh thích thế”. Mã Thụ Sinh đặt điện thoại xuống, sự hối hận trong lòng càng sâu đậm hơn. Nếu khi đó hẳn không chia tay Vương Tử Minh thì bây giờ có lẽ hẳn đã mở được đại lý ủy quyền cho thương hiệu lớn nào đó từ lâu rồi.

Hắn đang nghĩ đến điều này thì điện thoại di động lại đổ chuông, là Tiểu Mao... Xem giờ cũng biết là đã đến giờ về nhà ăn cơm, hẳn nghe điện thoại, trả lời qua quýt vài câu rồi rời khỏi trung tâm. Ra đến bãi đỗ xe, hẳn nhìn thấy Trịnh Đặc và người phụ nữ tới sửa máy tính đó ôm nhau rất chặt, không biết đang thầm thì những gì.

Hắn lấy điện thoại di động ra chụp mấy kiểu ảnh nhưng góc chụp đều không tốt lắm. Hắn cúi người xuống, lom khom đến gần sau mấy chiếc xe, nghe thấy Trịnh Đặc nói loáng thoáng: “Em đi về trước đi, anh suy nghĩ thêm đã”.

“Nghĩ cái gì chứ? Anh và hẳn có thể có tương lai không? Về với em đi! Trước đây là em sai, em không nên đòi hỏi anh nhiều như vậy. Em đã ngã bài với bố mẹ em rồi, chỉ cần anh quay lại là chúng ta sẽ kết hôn. Em sẽ không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác, người khác nghĩ thế nào không liên quan đến em, em chỉ cần biết có anh thôi”.

“Em không quan tâm thật chứ?”.

“Thật. Cho dù anh không tìm được việc thì em sẽ nuôi anh, em sẽ không để ý, chỉ cần anh ở bên em là được. Chúng ta đã yêu nhau bảy năm rồi, em yêu anh!”.

Trịnh Đặc đột nhiên cúi đầu hôn người phụ nữ trước mặt, người phụ nữ hơi sững lại rồi cũng nhanh chóng ôm cổ đáp lại anh ta.

Mã Thụ Sinh chuyển điện thoại di động sang chế độ quay phim, tim đập thành thịch. Kết quả này còn tốt hơn hẳn tưởng tượng nhiều...

Vương Tử Minh sừng sờ nhìn đôi nam nữ hôn nhau trong điện thoại, khóe miệng khê nhếch lên rồi lại hạ xuống: “Bọn họ...”.

“Đây là tôi tình cờ nhìn thấy...”.

“Cô ta là bạn gái cũ của Trịnh Đặc. Trịnh Đặc và cô ta là thanh mai trúc mã, sau này sự nghiệp của cô ta càng ngày càng phát. Sau khi xuất ngũ, Trịnh Đặc vẫn làm bảo vệ gì đó, dăm ba năm gần đây mới chuyển sang làm huấn luyện viên thể hình. Gia đình cô ta chê Trịnh Đặc không có tiền đồ, cô ta cảm thấy không có tiếng nói chung với anh ấy, vì thế mới chia tay... Không ngờ... cô ta quay lại...”. Vương Tử Minh bình tĩnh nói, cầm chiếc khăn ướt trên bàn lau nước mắt, nước mắt lập tức trào ra. Hẳn vừa lau nước mắt vừa nói: “Thảo nào anh ấy gọi điện thoại cho tôi, nói rằng tôi với anh ấy cần nói chuyện... Thì ra là cô ta đã về. Tôi biết trước là tôi không tranh được với cô ta, trong lòng Trịnh Đặc chỉ có cô ta thôi...”.

Mã Thụ Sinh vỗ vai Vương Tử Minh, Vương Tử Minh ôm hẳn, gục đầu vào vai hẳn khóc rống lên.

Không biết bao lâu sau, Vương Tử Minh đã khóc đủ nhưng vẫn gục vào vai hấn không ngồi thẳng dậy. Mã Thụ Sinh hôn tai Vương Tử Minh thăm dò, Vương Tử Minh giật mình ngẩng đầu lên, đẩy hấn ra rồi lập tức lại lộ vẻ hối hận: “Anh...”.

“Mấy năm nay anh vẫn nhớ em, chia tay em là chuyện làm anh hối hận nhất”.

“Bây giờ anh nói gì cũng đã muộn, cho dù tôi chia tay Trịnh Đặc thì anh cũng có Tiểu Mao và Mao Đậu rồi”.

“Tiểu Mao mới cặp với anh có mấy tháng thôi, mặc dù anh thích nó nhưng anh không yêu nó, bất cứ lúc nào anh cũng có thể chia tay nó”.

“Thế còn Mao Đậu?”.

“Anh có thể đưa nó về ở với bố mẹ anh”.

Vương Tử Minh yên lặng một lát: “Còn mẹ của Mao Đậu? Bố mẹ anh lớn tuổi như vậy, sức khỏe cũng không còn tốt, để họ nuôi nó thì sớm muộn gì cũng có vấn đề”.

Thấy Vương Tử Minh bắt đầu hỏi đến vấn đề này, biết Vương Tử Minh có ý định tái hợp với mình, Mã Thụ Sinh lập tức cảm thấy phấn chấn. Nhưng nghĩ đến vợ..., hấn nói: “Mẹ nó là một người phụ nữ danh đá, từ khi biết anh đồng tính đã bắt đầu làm âm ỉ, cả nhà không được yên ổn... Sau đó còn đi ra ngoài nói lung tung khiến mọi người đều biết anh là gay...”.

“Cô ta cần gì?”.

“Đơn giản là đòi tiền thôi”.

“Nếu cần tiền thì cho cô ta, cô ta nuôi con sẽ tốt hơn bố mẹ anh nhiều. Không phải anh nói quê anh vừa hẻo lánh vừa bảo thủ à? Bây giờ mọi người đều biết chuyện của anh, Mao Đậu ở với bố mẹ anh thì chắc chắn sẽ bị mọi người chê cười”.

“Nhưng... anh không có tiền”. Đồng Giai Nghi đòi ba trăm ngàn, đơn giản là bởi vì lúc đầu cô ta bán nhà được ba trăm ngàn, trong đó có một phần dùng để hoàn thiện căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách rộng hơn bảy mươi mét vuông, một phần thì mua xe, còn một phần hấn lấy, bỏ thêm tiền tiết kiệm của hấn để mở cửa hàng máy tính với Triệu Thiên Lượng. Toàn bộ đều đầu tư vào tài sản cố định, hấn đâu có nhiều tiền mặt để cho cô ta như vậy. Có điều hấn sẽ không nói với Vương Tử Minh những chuyện này, cứ để Vương Tử Minh cho rằng Đồng Giai Nghi là một người tham tiền: “Cô ta lúc nào cũng hùng hổ dọa người, không khác gì ma đòi nợ...”.

“Tôi biết. Bây giờ rất nhiều phụ nữ đều như vậy”. Vương Tử Minh nhếch miệng: “Nhưng dù sao cô ta cũng là mẹ Mao Đậu... Trước đây anh có dành dụm được một chút cơ mà?”.

“Một phần bù thêm vào tiền bố mẹ tôi tích lũy để mua một căn hộ ở quê, còn một ít đầu tư vào công ty máy tính”. Thực tế là trừ một năm cặp với Vương Tử Minh, còn lại hấn chưa bao giờ dành dụm được đồng nào.

“Vậy thì cho cô ta căn hộ, dù sao cô ta cũng phải nuôi con”.

Mã Thụ Sinh suýt nữa ngạt thở. Đại thiếu gia Vương Tử Minh đương nhiên sẽ không thấy ba trăm ngàn có gì to tát, càng không cho rằng một căn hộ ở thành phố nhỏ cách đây cả ngàn dặm có gì quan trọng. Nhưng đó là tâm huyết nửa đời của bố mẹ hấn, làm sao có thể tùy tiện cho người ngoài được: “Bố mẹ anh sẽ không đồng ý”.

Vương Tử Minh lạnh mặt: “Anh biết là tôi sẽ không dính dáng gì với đàn ông đã kết hôn. Anh và cô ta không ly hôn thì hai chúng ta...”.

Đúng lúc này điện thoại của Vương Tử Minh có cuộc gọi đến, hấn thoáng nhìn tên người gọi: “Là Trịnh Đặc. Anh ấy muốn nói chuyện”.

“Em và hấn có chuyện gì để nói?”.

“Ít nhất anh ấy cũng thẳng thắn, độc lập, không ham tiền của tôi, cho dù có chia tay cũng không giấu giếm gì mà vẫn nói chuyện rõ ràng với tôi”. Vương Tử Minh đẩy Mã Thụ Sinh ra, xoay người bước xuống.

Chỉ còn lại một mình Mã Thụ Sinh ngẩn người trong xe...

Gần như vừa đến nhà Vương Tử Minh đã chạy thẳng vào phòng tắm. Lúc đi ra hắn mặc một bộ quần áo mới, bộ vừa mặc bị hắn tiện tay ném vào thùng rác: “Mùi của Mã Thụ Sinh thật kinh tởm. Không biết tại sao trước đây tôi lại chịu được hắn”.

“Có lẽ trước đây hắn có mùi người hơn bây giờ”, Lâm Gia Mộc cười nói. Trịnh Đặc thì cúi đầu ngồi bên cạnh cô nghịch điện thoại di động, hai người nhìn có vẻ rất bình thường.

Vương Tử Minh nhìn hai người bọn họ, bật cười xấu xa: “Thấy hai người hôn nhau say đắm lắm mà. Có cần biểu diễn lại lần nữa không?”.

“Có gì không được?”. Lâm Gia Mộc vỗ vai Trịnh Đặc, Trịnh Đặc ngẩng đầu lên thơm môi cô một cái. Sau đó Lâm Gia Mộc vỗ vỗ đầu anh ta như khen ngợi một con cún con rồi ngẩng đầu nhìn Vương Tử Minh như khiêu khích: “Cái này gọi là sự chuyên nghiệp”.

“Ờ...”. Vương Tử Minh làm bộ nôn ọe.

“Hắn vẫn không nỡ bỏ tiền và căn hộ ở quê à?”. Trịnh Đặc hỏi rất nghiêm túc.

“Không”.

“Xem ra mỗi câu vẫn chưa đủ lớn”.

Vương Tử Minh cười đều: “Vậy thì phải xem anh có chịu hay không nữa”.

“Cái gì?”. Trịnh Đặc nhíu mày.

Vương Tử Minh đột nhiên ghé sát vào Trịnh Đặc, nâng cằm anh ta lên: “Hôn tôi một cái, tôi giúp anh làm thủ tục di cư sang Canada, thế nào?”.

Trịnh Đặc nhìn chằm chằm chớp mũi hắn: “Chớp mũi anh có trúng cá kìa”.

Vương Tử Minh kêu lên một tiếng, chạy như bay vào phòng vệ sinh, Lâm Gia Mộc ngồi xem nãy giờ cười đến đau cả bụng, lăn từ sofa vào trong lòng Trịnh Đặc mới dừng lại. Trịnh Đặc nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô để cô đỡ cười đến đứt hơi.

Ba ngày sau, khi Mã Thụ Sinh gặp lại Vương Tử Minh thì thấy Vương Tử Minh hốc hác, quần áo bẩn thỉu, sống dở chết dở: “Em... gầy quá...”.

Vương Tử Minh cầm khăn giấy lau mũi: “Ồ. Anh tìm gặp tôi có chuyện gì?”.

“Không có gì, chỉ muốn gặp em một chút. Em ổn chứ?”.

“Tôi ổn làm sao được? Khi đó anh ấy bị người yêu đá thê thảm, chính tôi đã đưa anh ấy về nhà, giúp anh ấy hàn gắn từng mảnh tim vỡ. Kết quả bây giờ anh ấy bỏ đi, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có. Những người như chúng ta kéo người khác vào thế giới của mình là tội ác tày trời, còn anh ấy về với bạn gái cũ lại là lãng tử quay đầu... Tôi không muốn sống ở cái nơi này, cái đất nước này một ngày nào nữa”.

“Em định đi à?”.

“Tôi đã bắt đầu tìm người làm thủ tục di cư sang Canada. Tôi nên đi từ lâu rồi, nhưng vì có rất nhiều chuyện còn không từ bỏ được. Xem ra bây giờ cũng đã đến lúc buông tay rồi”. Dứt lời, hắn thoáng nhìn Mã Thụ Sinh.

“Trương Kỳ thế nào?”.

“Bây giờ cô ấy làm ăn rất tốt, cũng có bạn trai rồi, tôi đi cũng là một sự giải thoát đối với cô ấy... Hôm qua tôi đã gọi điện thoại nói với cô ấy, nếu không sống được với bạn trai nữa hay không muốn làm ăn nữa thì cứ đến Canada tìm tôi, tôi sẽ nuôi cô ấy”.

“Em và cô ấy...”.

“Chúng tôi là anh em, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cô ấy không khác gì em ruột của tôi cả”.

Mã Thụ Sinh cúi đầu, thì ra Vương Tử Minh di cư dễ dàng như vậy. Nếu như hấn...

“Mấy hôm nay anh cũng nghĩ rất nhiều. Em nói đúng, anh không nên tiếp tục làm mất thời gian của mẹ Mao Đậu. Cô ấy cũng rất vất vả, từ nhỏ không có mẹ, nguyện vọng lớn nhất đời này chính là có một ngôi nhà của mình. Anh có thể cho cô ấy căn hộ, anh đã bàn bạc với Triệu Thiên Lượng, anh ta sẵn sàng bỏ một trăm ngàn mua lại cổ phần của anh. Căn hộ và một trăm ngàn chắc cũng đủ để cô ta nuôi con khôn lớn”.

Con vẫn là con hấn, Đồng Giai Nghi nuôi con khôn lớn thì sao? Hấn đứng vững ở Canada rồi đón cả bố mẹ và con trai sang theo là được.

“Anh nghĩ như vậy thật chứ?”.

“Thật”.

Vương Tử Minh nhìn Mã Thụ Sinh: “Anh có muốn đi cùng tôi không?”.

“Anh đã để mất em một lần rồi, không muốn để mất lần thứ hai”. Mã Thụ Sinh cầm tay Vương Tử Minh.

“Tiểu Mao thì sao?”.

“Anh sẽ nói chuyện với nó”.

“Anh còn chưa nói chuyện với nó à?”.

“Nó vẫn tránh mặt anh... Anh sẽ nói chuyện với nó...”.

“Vậy anh nói chuyện với nó rõ ràng đi. Nó cũng khổ lắm”.

“Ồ”.

Lâm Gia Mộc vừa cười vừa xem Tiểu Mao cập nhật trạng thái. Mã Thụ Sinh thật sự quá sáng tạo, lý do hấn chia tay Tiểu Mao lại là hấn quyết định mang con về quê sống với Đồng Giai Nghi...

“Tôi có cho anh ấy nhiều hơn nữa cũng không bằng mẹ đẻ của con trai anh ấy, mặc dù vẫn biết cái gọi là cuộc sống hạnh phúc của ba người đó chỉ như lâu đài trên cát, nhưng lúc anh ấy nói với tôi rằng anh ấy phải mang Mao Đậu về nhà sống với vợ, tôi vẫn khóc nức nở”.

Bàn tay Lâm Gia Mộc đặt trên bàn phím gõ vài chữ rồi lại hạ xuống. Cứ để Tiểu Mao nghĩ như vậy đi. Chân tướng đau lòng như vậy, tốt nhất vẫn nên để bọn trẻ giữ lại một chút lòng tin đối với cuộc sống.

Vương Tử Minh ngồi bên cạnh Lâm Gia Mộc cầm iPad lên mạng lại cuwofi không ngừng. Mã Thụ Sinh nhần tin với hấn, nói đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn thấy không thể để mất hấn được, sẵn lòng cùng hấn đi đến chân trời góc biển.

Hấn hít sâu một hơi, ngừng cười, trả lời: “Anh giải quyết xong việc ở quê đi. Tôi có chút việc phải qua Pháp một chuyến, anh chờ tôi về”.

“Trước khi đi có thể gặp nhau không?”.

“Tôi phải đi tàu cao tốc đến Thượng Hải rồi đáp máy bay. Hai tiếng sau tàu chạy lại rồi, bây giờ tôi phải đi ngay”.

“Vậy... lúc nào em lên tàu thì liên lạc sau”.

“Ồ”. Vương Tử Minh đóng khung chat, quay lại nhìn Lâm Gia Mộc: “Cô còn bắt tôi đùa với hấn trên mạng bao lâu nữa?”.

“Chẳng phait ông cần đi châu Âu à?”. Chuyện Vương Tử Minh cần đi châu Âu là sự thật, vé tàu quả thật cũng đã mua, có điều hành trình đã được xác định từ một tuần trước: “Trên đường đi rảnh rồi không có việc gì làm thì chơi đùa với hấn, tuyệt đối không được để hấn tỉnh lại”.

Vương Tử Minh lườm một cái: “Cô vào tài khoản của tôi không được à?”.

“Thôi đi, tôi nhiều việc lắm”.

“Cô cho rằng tôi ít việc chắc?”.

“Không, tôi cho rằng ông rất ít việc”.

Trịnh Đặc đồng thời đặt tay lên vai hai người: “Được rồi, hai người đừng cãi vã nữa, giải quyết xong chuyện này rồi chúng ta về nhà”.

“Ai cãi vã với hần chứ”. Lâm Gia Mộc đứng lên: “Tôi đi thu dọn hành lý, ông đã nói chuyện với anh trai ông chưa?”.

“Tôi đã nói với anh ấy rồi, biết cô ở đây, anh ấy còn trách tôi không nói với anh ấy”.

“Ông nói với anh ấy, nhớ tôi thì đến thành phố A mà tìm, chỉ cần không dẫn bà xã đi theo thì thế nào cũng được”.

Nếu giữa ba người thanh mai trúc mã này có điểm gì giống nhau thì đó chính là đều ghét bà xã của Vương Tử Huy, anh trai Vương Tử Minh.

Có điều bọn họ khẳng định cô ta cũng không ưa gì mình. Có lẽ là bà xã của Vương Tử Huy xem nhiều phim đấu đá trong gia đình quá nên luôn coi Vương Tử Minh là kẻ thù, luôn cho rằng đứa con út được bố mẹ chồng chiều chuộng nhất sẽ cấu kết với Trương Kỳ cùng tranh giành tài sản.

Vương Tử Minh càng khinh thường cô ta và gia sản của nhà họ Vương thì cô ta lại càng phòng bị, đồng thời rất ngứa mắt với người được bố mẹ chồng rất thích Trương Kỳ. Còn vì sao cô ta lại ghét Lâm Gia Mộc thì không thể biết được.

49. Q.5 - Chương 6: Hạnh Phúc Là Một Loại Tín Ngưỡng

Trích lời Gia Mộc: Hạnh phúc là một loại tín ngưỡng, chỉ những ai thành tâm thành ý tin tưởng thì mới có được’.

Quán trà Phượng Hoàng.

Đồng Giai Nghi giao thỏa thuận ly hôn Mã Thụ Sinh đã ký cho Lâm Gia Mộc xem. Trong lúc Lâm Gia Mộc xem xét các điều khoản, cô ta xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ lại cuộc sống hôn nhân mấy năm nay quả thật không khác gì một cơn ác mộng.

“Bố tôi và mẹ kế nói ly hôn thì được, nhưng không cho tôi nuôi con”. Đột nhiên cô ta nói: “Tôi nói với ông ấy từ nhỏ tôi đã không có mẹ, phải sống khổ sở dưới sự giám sát của mẹ kế. Tôi không thể để con của tôi lại phải sống cuộc sống như tôi. Ông ấy và mẹ kế của tôi đều tức chết, mắng tôi vô ơn bạc nghĩa, nói từ nhỏ đến lớn không để tôi thiếu ăn thiếu mặc, còn cho tôi đi học, kết quả là tôi lại báo đáp như vậy. Biết Mã Thụ Sinh sẽ cho tôi tiền và căn hộ, họ lại nói tôi là phụ nữ không xử lý nổi việc này, bảo tôi về nhà...”. Đồng Giai Nghi lau nước mắt: “Một mình tôi về... Thật không biết có thể đi khỏi đó nữa không”.

Nếu thời gian vừa rồi không rời quê nhà ra thành phố lớn kiếm sống thì có lẽ là cả đời cô ta không dám rời khỏi quê quán, nhưng bây giờ...

“Vấn đề khó nhất đã vượt qua rồi. Còn lại phải dựa vào chính cô”. Lâm Gia Mộc thấy các điều khoản không có sơ hở gì, cầm bút sửa mấy điểm rất nhỏ: “Cô nói với Mã Thụ Sinh phải sửa lại những chỗ này”.

“Luật sư nói như thế là rất nhiều rồi, nếu còn thay đổi thì hần có thể có đổi ý không?”.

“Không đâu”. Lâm Gia Mộc lắc đầu: “Cô yên tâm, bây giờ hần còn muốn ly hôn hơn cô. Mấy chỗ tôi sửa thoạt nhìn không có gì nhưng nếu không sửa thì sau này có khả năng sẽ trở thành sơ hở để hần bặt lại”.

“Ờ”. Bây giờ Đồng Giai Nghi cực kỳ tin tưởng Lâm Gia Mộc. Nếu không có Lâm Gia Mộc, chuyện ly hôn của cô ta không thể dứt khoát gọn gàng như vậy được.

“Tôi đề nghị cô làm xong hết thủ tục chuyển giao bất động sản rồi bán luôn căn hộ đó đi, mang con đến thành phố lớn. Bây giờ con cô đã có thể gửi trẻ, chính cô cũng có thể làm việc, cứ ở quê thì bố mẹ chồng cô và Mã Thụ Sinh sớm muộn gì cũng...”.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Những người ở quê đó... Bây giờ tôi cảm thấy cách bọn họ càng xa càng tốt”. Đồng Giai Nghi nói, nói xong lại thoáng nhìn Lâm Gia Mộc: “Xin lỗi... Trước đây tôi đã nói những lời không hay với cô”.

“Không có gì... Nếu lúc gọi điện thoại cho cô mà tôi nói rõ hơn một chút thì tốt”.

Đồng Giai Nghi thở dài: “Cô có nói rõ ràng với tôi thì tôi cũng chưa chắc đã tin. Điều kiện của Mã Thụ Sinh tốt như vậy, người người đều nói là tôi với cao, chính tôi cũng cảm thấy tôi rất may mắn. Nếu không phải anh ta làm một số việc quá đáng thì tôi sẵn sàng sống tạm với anh ta cả đời”.

Lâm Gia Mộc yên lặng. Một số người vợ gay nghĩ như vậy, sau đó đúng là sống tạm cả đời thật. Nhưng thử nghĩ xem, cùng sống với một người chán ghét chung giường chung gối với mình, thường xuyên cặp kè bên ngoài, thậm chí còn có khả năng lây bệnh xã hội ỉn thì có thể gọi là sống tạm không? Đó là địa ngục.

Đồng Giai Nghi cất bản thỏa thuận đã sửa đổi vào túi xách: “Vây... gặp lại cô sau”.

“Có kết quả thì gọi điện cho tôi”.

“Vâng”.

Hai ngày sau, Đồng Giai Nghi gọi điện thoại tới. Quả thật Mã Thụ Sinh đang nóng lòng ly hôn nên hoàn toàn không để ý đến mấy chữ Lâm Gia Mộc sửa. Sau đó hai người nhanh chóng ký tên, đi làm thủ tục. Ngay trong ngày Đồng Giai Nghi giục hấn làm thủ tục sang tên, bây giờ cả căn nhà và sổ tiết kiệm đều đã là của cô ta, con trai cũng được cô ta đón từ nhà bố mẹ chồng về.

“Bây giờ bố mẹ chồng tôi rất vui, lúc tôi đón con trai đi họ cũng không nói gì. Nghe mấy bà già trong tiểu khu nói mẹ chồng tôi khoe khoang Mã Thụ Sinh sắp di cư Canada, sắp thành người nước ngoài rồi. Nói người nước ngoài rất văn minh, không kỳ thị người đồng tính luyến ái. Con trai bà ta đi cùng một người có tiền ra nước ngoài kết hôn, mấy năm nữa sẽ đón bố mẹ và con trai sang”. Lúc nói lời này, giọng Đồng Giai Nghi mang vài phần giễu cợt. Trước đây bố mẹ chồng còn cho rằng con trai đồng tính luyến ái là một chuyện rất mất mặt, bây giờ lại cảm thấy đó là “chuyện tốt”.

“Ồ, cô đừng quan tâm đến họ”. Lâm Gia Mộc không nói với cô ta rằng những chuyện này đều là do mình sắp đặt.

“Bây giờ tôi có con trai, không sợ gì hết. Tôi có một người bạn học ở tỉnh lỵ chuyên dán màn hình điện thoại, muốn mở cửa hàng chuyên phân phối đồ của Apple. Cô ấy bảo tôi đến hỗ trợ, sau khi bán nhà ở đây tôi sẽ lên tỉnh lỵ”.

Một lát sau Lâm Gia Mộc mới hiểu ra tỉnh lỵ mà cô ta nói là tỉnh lỵ của tỉnh cô ta ở: “Ồ, cô nhớ bảo trọng”.

“Ừ, tạm biệt!”.

Nhiều năm sau hồi tưởng lại những ngày tháng này, Đồng Giai Nghi vẫn thở dài. Cô ta rời khỏi thành phố quê nhà, mang con trai lên thành phố lớn kiếm sống, số tiền bán nhà có vẻ rất nhiều nhưng lên tỉnh lỵ lại không đáng là bao. Từ lúc làm thuê cho người khác đến lúc tự học được thành nghề, rồi hiểu được cả quy trình, đến siêu thị lớn thuê quầy tự mình làm, chỉ mất chưa đến một năm. Sau khi có thu nhập ổn định, cô ta rút tiền tiết kiệm để trả trước mua một căn hộ trả góp diện tích hơn năm mươi mét vuông, chuyển hộ khẩu từ quê đến đây, triệt để cắt đứt liên lạc với quê nhà.

Lúc chuyển hộ khẩu, cô ta nghe một người bạn ở quê nói chuyện di cư của Mã Thụ Sinh chỉ là người khác lừa hấn. Hấn không còn căn hộ, cũng khnog còn công việc làm ăn, nghèo rớt mùng tơi, ở nhà ăn bám bố mẹ nửa năm. Bố mẹ chồng cũ của cô ta luôn thở vắn than dài trước mặt hấn là nhớ cháu trai, hấn lại bắt đầu đi tìm cô ta đòi hủy thỏa thuận. Nhưng lúc này hấn lại không thể tìm được cô ta, căn hộ đã bị bán từ lâu, ngay cả bố đẻ của cô ta cũng không biết cách liên lạc với cô ta. Mã Thụ Sinh làm phiền các bạn học ở quê của cô ta một hồi, nhưng người nào cũng nói là không biết, người tính khí không tốt còn châm chọc

hắn vài câu. Sau đó, Mã Thụ Sinh từ bỏ, nghe nói lại đến thành phố A lẩn lộn, nhưng chắc cũng chẳng ra gì, nếu không bỏ mẹ chồng cũ của cô ta đã khoe khoang khắp nơi rồi.

Đồng Giai Nghi thở một hơi thật dài, lúc này mới cảm thấy đã hoàn toàn tỉnh cơn ác mộng. Lúc đổi hộ khẩu cô ta nhân thể đổi họ cho con trai sang họ Đồng, giữ nguyên tên cũ. Đồng Đắc Nhất, đây mới là cái tên con trai cô ta nên có.

Điện thoại của cô ta vẫn lưu số của Lâm Gia Mộc, nhưng cô ta nghĩ mình sẽ không cần đến nữa. Cô ta đã có gia đình cô ta muốn, gia đình nhỏ của cô ta và con trai rất hạnh phúc, có tái hôn hay không cũng không quan trọng, một mình cô ta có thể sống rất tốt. Bạn cô ta muốn mở rộng quy mô cửa hàng, mời cô ta đầu tư, cô ta đã đồng ý. Bây giờ con trai rất sùng bái cô ta, nói cô ta là một người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng cô ta biết nếu lúc cô ta vấp ngã mà không có người nâng dậy thì bây giờ cô ta sẽ không thể được thế này.

Quay trở lại hiện tại.

Những người biết chỗ ở của Lâm Gia Mộc không nhiều, đếm chưa hết năm đầu ngón tay. Cho nên khi có người nửa đêm bấm chuông cửa nhà cô, vừa mơ mơ màng màng nhìn thấy chòm đầu người lạ trên màn hình camera cô đã biết là ai rồi. Cô lấy áo lông trên sofa khoác lên rồi mở cửa cho người kia vào nhà. Khi Trương Kỳ khóc sưng mắt lao vào trong lòng cô, cô vỗ vỗ lưng Trương Kỳ: “Vào đi”.

Mấy năm nay Lâm Gia Mộc thấy rất nhiều phụ nữ khóc. Trương Kỳ vừa khóc vừa nói, thậm chí có lúc còn nói không rõ, nhưng cô vẫn nhanh chóng chấp vạ được toàn cảnh câu chuyện. Cuối cùng Vương Tử Minh cũng nghĩ thông suốt, cũng trở thành người tỉnh ngộ trước trong hai người: “Tớ không muốn sống một mình...”.

“Giường của tớ lúc nào cũng có một nửa là của cậu”. Lâm Gia Mộc dìu Trương Kỳ vào phòng ngủ, lấy một bộ chăn ga mới ra đưa cho Trương Kỳ.

Trương Kỳ nằm trên giường, dựa vào vai Lâm Gia Mộc: “Hắn nói với tớ nếu tớ còn dây dưa với hắn thì tám năm, mười năm nữa tớ sẽ hận hắn. Hắn không muốn tớ hận hắn”.

Cô cũng biết Vương Tử Minh nói đúng, nếu hai người còn tiếp tục như vậy thì cả hai đều sẽ không hạnh phúc, nhưng khi chuyện xảy ra, cô lại...

“Tớ nhớ hắn...”.

Lâm Gia Mộc ôm vai cô, vỗ lưng cho cô: “Hắn nói đúng, bây giờ cậu có nhớ hắn cũng là nhớ những điểm tốt của hắn, còn nếu...”.

“Vì sao mọi người đều lý trí như vậy, tỉnh táo như vậy? Vì sao tớ vĩnh viễn là người thiếu lý trí nhất, không tỉnh táo nhất?”.

“Bởi vì cậu là Trương Kỳ”. Lâm Gia Mộc dùng ngón tay chải tóc cho Trương Kỳ: “Cậu cứ ở chỗ tớ một thời gian đi, đến lúc nào nghĩ thông thì về nhà”.

Trương Kỳ là một người sợ cô đơn, lúc nào cũng phải âm ỉ náo nhiệt. Có Vương Tử Minh, cô vĩnh viễn không cô quạnh, nhưng bây giờ Vương Tử Minh đã đi...

“Đúng rồi, cậu và tay công chức thế nào rồi?”.

“Chia tay rồi”. Nhắc tới vụ chia tay này Trương Kỳ lại không thấy có gì đáng nói: “Bố mẹ anh ta cũng là công chức, nghe nói bố anh ta còn là lãnh đạo gì đó, vừa nghe nói anh ta cặp với tớ đã nổi điên, nói tớ chỉ lừa anh ta... Chưa được mấy tiếng anh ta đã chịu thua rồi. Trước đó còn nói đã yên thâm tớ rất lâu, rất yêu tớ gì đó, tất cả đều là giả dối”.

Lâm Gia Mộc cười: “Đó là thiệt hại của hắn”.

“Đúng vậy, đó là thiệt hại của anh ta”. Trương Kỳ thở dài. Cô cũng hiểu lời Vương Tử Minh nói, bố mẹ và bạn bè cô đều khuyên bảo cô, còn dây dưa với Vương Tử Minh thì chỉ có hại thôi. Nhưng mất Vương Tử Minh, cô giống như mất chiếc gậy chống, mặc dù hai chân hoàn toàn khỏe mạnh nhưng vẫn cảm thấy mình không đi được nữa: “Tớ đến châu Âu tìm hắn được không?”.

“Trương Kỳ!”. Lâm Gia Mộc đẩy cô: “Cậu có thể nhìn xa trông rộng một chút được không? Sao cứ cố chấp u mê như vậy? Cậu có thể biến hần thành trai thẳng hay cậu muốn biến thành đàn ông?”.

“Tớ...”.

Lâm Gia Mộc dứt khoát giật chân ra khỏi người Trương Kỳ: “Nếu cậu còn nhắc tới hần thì đừng ở nhà tớ nữa! Cậu về nhà cậu đi!”.

Trương Kỳ bật dậy: “Về thì về!”.

Cô bước xuống giường, xỏ dép lê đi ra ngoài. Nhưng lúc ngồi xuống ghế thay giày, cô lại bật khóc. Cô không phải một người hoàn toàn không có lý trí, quyết định của Vương Tử Minh quả thật là tốt nhất đối với hai người họ. Lâm Gia Mộc ôm cô, vỗ lưng cô, nhỏ giọng vỗ về như dỗ trẻ con: “Ngoan nào...”.

“Gia Mộc, chúng ta không phải lớn lên thì thật tốt”.

Đúng vậy, không lớn lên thật tốt, vẫn là ba đứa trẻ, cùng ăn cơm, cùng tắm rửa, cùng nằm ngủ trên chiếu. Lúc chơi đùa một người đóng vai chú rể, một người đóng vai cô dâu, một người là người chủ hôn, nghiêm túc như thể nếu cử hành hôn lễ thì họ có thể hạnh phúc mãi mãi.

Thời thanh niên bông bột, Vương Tử Minh không hề mơ mộng một mình khoác ba lô đi khắp châu Âu. Đến hơn ba mươi tuổi hần lại diện một lần, cắt đứt mọi phương thức liên lạc, ăn quán ven đường, ngồi máy bay đêm, ở dorm, rõ ràng là lấm tiền lại đi chơi theo đúng kiểu người nghèo. Linh hồn không được thăng hoa chút nào, người lại gầy đen đi không ít. Hần biết mình cố ý, không làm ỉn gian khổ bận rộn như vậy, hần sẽ lập tức leo lên máy bay về nước tìm Trương Kỳ. Nhưng hần không thể về. Sau khi chấm dứt phi vụ giải cứu vợ gay, Trịnh Đặc đã nói chuyện với hần. Trịnh Đặc nói rất nhiều lời mà hần không nhớ, chỉ nhớ một câu đâm sâu vào trong lòng hần: “Kỳ thực Trương Kỳ cũng là một kiểu vợ gay cần giải cứu!”.

Ngoài không ham của hồi môn của Trương Kỳ, hần và Mã Thụ Sinh đâu có gì khác nhau? Hần ý lại Trương Kỳ về tinh thần, coi cô là cản tránh gió của mình, đồng thời cũng là cản tránh gió của cô. Những chuyện giữa vợ chồng với nhau, chỉ trừ không có quan hệ thể xác, còn lại gần như bọn họ đã làm hết cả. Không gian của người này đều bị người kia lấp đầy, trừ người kia, ai cũng không thể thật sự đi vào cuộc sống của bọn họ... Nhưng dù sao đó cũng không phải tình yêu thật sự, cũng không phải gia đình thật sự. Trịnh Đặc còn nói: “Anh là đàn ông, anh nên là người kiên cường”.

Thế là hần kiên cường nói lời chia tay với Trương Kỳ, sau đó nhảy lên máy bay như một kẻ nhát gan, ngay cả quay đầu lại cũng không dám.

Nhưng cho dù thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Trong khoảnh khắc khởi động chiếc điện thoại cũ, hộp thư tràn đầy tin nhắn đã kéo hần trở lại cuộc sống hiện thực. Liên lạc với mấy khách hàng cũ, nhận các đơn hàng nên nhận, hần lại bắt đầu bận rộn. Chỉ có điều lần này hần đã thật sự trở thành một cánh chim cô đơn, không còn nơi dừng chân nữa.

Hần ngồi trong khoang hạng nhất chuyển bay từ Anh đến Mỹ. Hần dựa vào lưng ghế, nửa mơ nửa tỉnh, lông mày nhíu chặt, trong đầu không ngừng hồi tưởng những chuyện đó. Cho đến lúc bừng tỉnh vì một cú sốc, hần mới nhìn thấy một người đàn ông tóc vàng mắt xanh ngồi gần đó đang lo lắng nhìn mình.

Lâm Gia Mộc cho rằng người kết hôn trước sẽ là Trương Kỳ, không ngờ người gửi thiệp hồng cho cô trước lại là Vương Tử Minh. Địa điểm tổ chức hôn lễ là Thượng Hải. Vương Tử Minh kết hôn, ông xã là một kiến trúc sư người Đức ột mét chín mươi tám, khiến Vương Tử Minh vốn cao ráo khi đứng bên cạnh lại trở nên nhỏ bé yếu ớt.

Hôm đó Trương Kỳ uống say bết, em họ của gã người Đức đó theo sát bên cạnh. Vương Tử Minh nói nhỏ với Lâm Gia Mộc: “Đàn ông xịn trăm phần trăm, còn đẹp trai hơn ông xã tôi, tính tình cũng rất tốt. Từ lúc thấy ảnh Trương Kỳ luôn muốn làm quen cô ấy”.

“Ông không định buông tha Trương Kỳ à? Bây giờ còn muốn làm họ hàng với cậu ấy nữa sao?”.

“Ha ha...”.

Lâm Gia Mộc nhìn người đàn ông da trắng cao lớn đang hết sức thận trọng chăm sóc Trương Kỳ. Có lẽ trên thế giới này, người được hạnh phúc luôn là những người tin tưởng vào tình yêu và hôn nhân. Chẳng hạn

như Vương Tử Minh và Trương Kỳ. Còn mình? Cô cúi đầu nhìn bó hoa cưới mình vừa nhận được, lặng lẽ ngẩn ngơ.

‘Lời tác giả: Cảm thấy bị “áp bức”, bị cả xã hội hiểu lầm, coi đó là cái cớ để kéo một người vô tội vào cuộc sống của mình, sau đó suy nghĩ với tâm thế của một kẻ ban ơn, cho rằng dù sao cô ta (anh ta) cũng khó mà lấy được ai, ít nhất mình cũng cho cô ta (anh ta) đời sống vật chất ổn định và một cuộc hôn nhân đàng hoàng trong mắt người ngoài. Khi một người có ý nghĩ như vậy, người này thật đáng khinh bỉ. Khi một quần thể có tám trên mười người có ý nghĩ và tâm thế như vậy, cái gọi là phong trào vận động bình đẳng của quần thể này cũng không đáng giá một xu. Muốn quần chúng thay đổi ý nghĩ và cách nhìn, các người làm ơn thay đổi chính mình trước đã.’

50. Q.6 - Chương 1: Thiếu Nữ Báo Thù

Trích lời Gia Mộc: Đàn ông có vợ có con ngoại tình, người bị phản bội không chỉ có người vợ mà còn cả con cái’.

Trại quân giáo trẻ vị thành niên của thành phố A nằm ở rìa thành phố, vốn là khu ngoại thành yên tĩnh ít người ở, chỉ có một tuyến xe buýt chạy qua nơi này. Mấy năm nay vì thành phố được mở rộng nhanh chóng, khu vực ngoại thành cũ cũng trở nên náo nhiệt. Cách trại quân giáo trẻ vị thành niên một bức tường là một khu trường đại học mới được xây dựng, hiện đang là giai đoạn huấn luyện quân sự, các sinh viên mới mặc đồ tập quân sự đi lại dưới ánh mặt trời.

Cảnh sát Lưu dừng xe ngoài cửa trại quân giáo, châm một điếu thuốc chờ người ở bên trong đi ra. Khoảng nửa tiếng sau, cách cửa bên có vẻ hết sức nhỏ hẹp bên cạnh hai cánh cổng chính bằng sắt sơn đen cực lớn được mở ra từ phía trong, mấy thiếu nam thiếu nữ nối nhau ra ngoài, đa số nhanh chóng được người nhà đón đi, có một, hai người tự đi đến bến xe buýt, chỉ có một thiếu nữ để tóc ngắn ngang tai ngơ ngàng đứng ngoài cổng.

Cảnh sát Lưu dập điếu thuốc, mở cửa xuống xe: “Này!”.

Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn cảnh sát Lưu, đầu tiên là nghi hoặc một lát, sau đó mới nhận ra anh ta: “Anh đây à?”.

“Ờ”.

“Bây giờ anh không làm cảnh sát nữa à?”.

“Vẫn làm cảnh sát”.

“A, vậy thăng chức quan rồi chứ?”.

“Bây giờ anh là đội trưởng đội cảnh sát hình sự”.

“Oa”.

“Em đang đợi ai à?”.

“Em đợi bố em”.

“Bố em sẽ không đến đâu. Quân giáo Trương gọi điện thoại cho anh”.

“Vì sao bố em không đến?”.

“Nghe nói vợ ba của ông ấy có thai rồi, đã sắp đến ngày sinh, ông ta không có thời gian”.

Thiếu nữ cười lạnh: “Em không biết ông ấy lại tái hôn rồi”.

“Đi thôi”. Cảnh sát Lưu đưa tay định xách hành lý giúp cô.

Thiếu nữ lùi về phía sau: “Anh muốn làm gì?”. Nói xong lại thoáng nhìn sang người cảnh vệ: “Anh không được làm vậy”.

Người cảnh vệ vừa định nói gì đó, cảnh sát Lưu đã lấy thẻ cảnh sát trong túi ra: “Tôi phụ trách cô ta”.

Người cảnh vệ đưa tay chào, lùi lại một bước. Thiếu nữ vẫn cảnh giác trợn mắt nhìn cảnh sát Lưu.

“Mẹ em là cô giáo của anh. Anh biết em từ khi em mới được năm tuổi. Em cho rằng anh là người xấu thật à?”.

“Anh không giúp mẹ em”.

“Mẹ em tự tử”.

“Mẹ em bị con hồ ly tinh kia hại chết!”.

“Bây giờ em vẫn cho rằng chỉ là lỗi của hồ ly tinh kia à?”.

“Bố em cũng là đồ súc sinh”.

“Em đi theo anh. Anh đã tìm được một nơi để em ở một thời gian. Anh nhớ trước kia em học rất giỏi, quản giáo Trương cũng nói thành tích của em không tồi, học hành cho tốt, mẹ em...”.

“Anh đừng nói những lời chán ngắt này nữa. Như em bây giờ thì có trường đại học nào chịu nhận chứ?”.

“Thế em định làm thế nào? Đến ăn bám bố em à? Mẹ em không mong em làm như vậy”.

Thiếu nữ nhìn cảnh sát Lưu chằm chằm: “Anh không muốn hại em thật chứ?”.

“Không”.

“Em bị anh mang đi, em có nhân chứng, ở đây có cả ghi hình...”.

“Anh biết”.

Thiếu nữ suy nghĩ một lát rồi ném hành lý cho anh ta.

Trong cuộc đời làm cảnh sát của cảnh sát Lưu, chính anh ta cũng không nhớ rõ mình đã phụ trách bao nhiêu vụ án. Phần lớn trong đó anh ta cũng chỉ nhớ được đại khái, nhưng có một số vụ án lại nhớ rất sâu sắc, đặc biệt là khi vụ án đó liên lụy đến người quen.

Cảnh sát Lưu sinh ra và lớn lên ở thành phố A, tốt nghiệp trường trung học số 18 của thành phố A, lúc đi học cũng không phải học sinh ngoan ngoãn gì, thông minh có thừa nhưng chăm chỉ không đủ, thích chơi hơn thích học, được cái ngoại hình tốt, biết làm việc, EQ cao, quan hệ với giáo viên và các học sinh đều không tồi. Năm thứ tư sau khi xuất ngũ về thành phố A làm cảnh sát, anh ta nhận một vụ án nhảy lầu, lúc đến hiện trường mới phát hiện người phụ nữ trung niên nhảy lầu chính là Khương Anh, giáo viên chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên tiếng Anh thời cấp ba của anh ta.

Những người biết Khương Anh đều cho rằng Khương Anh sẽ không bao giờ tự tử, mọi người đều nói bà bị người khác đẩy xuống. Nhất thời dư luận xôn xao, cảnh sát Lưu phụ trách vụ án này cũng không tin Khương Anh tự tử, bà có sự nghiệp, gia đình hạnh phúc, con gái đáng yêu, có thể nói là không có mấy ai có cuộc sống mỹ mãn hơn bà. Khương Anh và chồng Ông Dương đều là giáo viên, Ông Dương dạy thể dục, mặc dù không kiếm được nhiều tiền bằng vợ là giáo viên tiếng Anh kiêm chủ nhiệm lớp nhiều năm, nhưng lại rất chăm lo gia đình, con gái duy nhất Ông Tư Diễm của hai người có thể nói là do một tay ông ta nuôi nấng. Hai vợ chồng đều xuất thân nghèo khó, nghe nói lúc kết hôn chỉ có gian nhà tập thể, hai bộ chăn đệm. Sau đó gia đình họ được chia một căn hộ chung cư, sau đó lại mua nhà mới, đời sống không ngừng được nâng cao. Địa điểm bà giáo Khương nhảy lầu chính là căn hộ mới vừa hoàn thiện được một nửa.

Sau khi thăm dò người nhà và những người liên quan theo thông lệ, cảnh sát Lưu hết sức kinh ngạc.

Anh ta lấy lời khai của Ông Dương, chỉ mất chưa đến hai mươi phút, Ông Dương đã nói hết những gì nên nói. Đơn giản là vợ bận lo sự nghiệp, con gái dần dần lớn lên, ông ta càng ngày càng nhiều thời gian rảnh rỗi, bị người khác dụ dỗ nghiện đánh bạc chược. Sau một thời gian ông ta quen một người bạn chơi bạc chược là Trương Sánh, hai người từ vui đùa chọc ghẹo đến ăn nằm với nhau chỉ mất hai tháng.

“Hôm qua mới làm xong phần mộc nhà mới, sàn nhà và cửa còn chưa xong, thợ sơn cũng phải vài ngày nữa mới đến được. Khương Anh nói ở trường có nhiều việc, bảo tôi đến mở cửa sổ cho thoáng gió. Tôi buột miệng nhắc tới chuyện này với Trương Sánh, Trương Sánh nói cô ấy cũng muốn đến xem nhà mới của tôi. Tôi không thuyết phục được nên dẫn cô ấy đến, sau đó chúng tôi... làm... Không ngờ đang dang dở thì

Khương Anh mở cửa đi vào. Bà ấy không yên tâm nên đến xem... Nhìn thấy chúng tôi đang cùng nhau. Khương Anh nổi điên, liều mạng cầm đồ đạc đánh chúng tôi, chửi chúng tôi. Tôi cẩu lên cho bà ấy một bạt tai, không ngờ bà ấy còn nổi điên hơn. Tôi... đánh bà ấy một trận... Sau đó tôi đi về... Lúc tôi đi Khương Anh vẫn còn sống...”. Đến bây giờ cảnh sát Lưu vẫn nhớ Ông Dương run rẩy nói như vậy.

“Sau đó thế nào?”.

“Sau đó tôi về nhà nấu cơm, nghĩ cách dỗ dành Khương Anh tha thứ, nghĩ xem giải thích với người nhà bà ấy thế nào, không ngờ các anh đã tới tìm tôi”.

Năm đó mặc dù tòa chung cư mới đó không có camera nhưng lại có không ít công nhân và người quản lý. Có mấy nhân chứng có thể chứng minh Khương Anh nhẩy lầu lúc năm giờ hai mươi phút chiều, lúc đó Ông Dương đã về nhà. Con gái Trương Sảnh mới học tiểu học, thời gian đó cô ta đang chờ đón con ở ngoài cổng trường học, còn có nhiều người chứng kiến hơn. Cộng thêm kết quả khám nghiệm pháp y, Khương Anh quả thật là đã tự tử.

Vụ án kết thúc. Sau khi bị người nhà vợ đánh một trận thừa sống thiếu chết, Ông Dương ăn năn hối hận, chuyển đến nhà mới và tiền gửi sang tên cô con gái mười lăm tuổi, mặc dù làm mọi người cảm thán nhưng việc này cũng kết thúc rất nhanh.

Mỗi khi nhớ lại chuyện này, cảnh sát Lưu luôn cảm thấy có gì đó vẫn quẩn quanh trong đầu không chịu trôi đi. Một ngày nửa năm sau đó, anh ta nhận được tin báo, lại có một vụ huyết án xảy ra ở căn hộ mới nơi Khương Anh nhẩy lầu. Lần này người bị hại là Trương Sảnh đã chuyển từ tình nhân lên vợ hai, nếu kohong nhận vụ án này thì cảnh sát Lưu cũng không biết cuối cùng Trương Sảnh vẫn lấy Ông Dương, lại còn ở trong căn hộ đó. Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, Ông Tư Diễm lôi mấy bạn học đến đánh Trương Sảnh đang có thai sáu tháng khiến cô ta bị sảy thai, vỡ tử cung. Đứa con gái chín tuổi của Trương Sảnh nhìn thấy toàn bộ sự việc, hoảng sợ đến mức một thời gian không nói được.

Lúc này cảnh sát Lưu mới hiểu ra điều vẫn quẩn quanh trong đầu mình là gì. Từ đầu tới cuối, Ông Tư Diễm quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức dường như chuyện này không có quan hệ gì với cô.

Lúc cảnh sát Lưu thẩm vấn Ông Tư Diễm, thậm chí Ông Tư Diễm còn tỏ ra đắc ý: “Anh không cần để ý đến mấy người bạn đó của em, em đã chọn lựa kỹ càng lắm rồi, kohong có người nào đã qua sinh nhật mười bốn tuổi hết. Hơn nữa mọi người đều động thủ, ai cũng không biết là người nào đánh mẹ ta sảy thai. Em là chủ mưu, em nhận hết mọi tội. Mẹ ta cho rằng mẹ ta lấy bố em là sẽ trở thành mẹ em à? Hồ ly tinh! Tiện nhân! Em chờ đến lúc mẹ ta có thai được sáu tháng mới động thủ là để mẹ ta phải chết!”.

“Cô ta không chết... Nhưng phải cắt tử cung”.

“Tiếc quá”.

“Vì sao em còn bắt con gái cô ta...”.

“Con gái mẹ ta cũng là loại mất dạy, ngủ giường của em, chơi đồ chơi của em, còn xé ảnh của mẹ em nữa. Em hối hận vì đã không ném nó từ trên lầu xuống”.

“Em có biết mình làm vậy sẽ bị xử phạt không?”.

“Ha ha...”. Ông Tư Diễm cười lạnh: “Phạt đi. Xem em bị kết án thì vẻ mặt bố em sẽ như thế nào?”.

Về mặt ông ta sẽ như thế nào? Tóc Ông Dương bạc trắng sau một đêm, ngồi trong phòng chờ không nói nên lời. Hắn quỳ xuống cầu xin Trương Sảnh tha cho Ông Tư Diễm, nhưng Trương Sảnh là loại người nào? Ông Tư Diễm cũng thà chết không chịu lấy tiền tiết kiệm và bán nhà để đền cho hồ ly tinh, cho dù có phải ngồi tù. Sau đó Ông Tư Diễm bị tuyên án vào trại quản giáo thanh thiếu niên ba năm, bồi thường cả hình sự và dân sự một trăm ngàn tệ.

Cảnh sát Lưu nhìn Ông Tư Diễm ngồi trên ghế lái phụ: “Có muốn ăn gì không? Anh có mang bánh bích quy đấy”.

“Ông ta tìm một người phụ nữ như thế nào?”.

“Là một giáo viên tiểu học ở nông thôn, đã ly dị, hơn ba mươi tuổi, có một đứa con”.

“Ở đâu?”.

“Ở nhà cũ của em. Căn hộ đó của em vẫn không ai dám ở”.

Ông Tư Diễm cười nhạt: “Mùi máu tanh nồng nặc quá à?”.

“Khụ khụ...”.

“Anh đưa em về đó là được, tự em có thể nuôi sống mình”.

“Căn hộ đó của em ba năm nay không có người ở... Anh có người bạn mở văn phòng tư vấn, anh đã nói với anh ta cho em đến làm trợ lý một thời gian”.

“Trợ lý?”.

“Chính là nghe điện thoại, thu xếp tài liệu, quét dọn nhà cửa”. Lần này cảnh sát Lưu đã trao đổi kỹ với Trịnh Đặc. Công việc ở văn phòng tư vấn Gia Mộc càng ngày càng bận, hai người có thể nói là bận đến mức còn kohong có thời gian quét dọn, bụi bặm trên cửa sổ đã dày cả tấc, thuê người giúp việc theo giờ lại không đáng tin, việc tìm trợ lý đã gấp như lửa bén lông mày: “Em làm việc ở thư viện trải quản giáo rất tốt”.

Ông Tư Diễm quả thật là một cô gái thông minh, thành tích học tập trong trại quản giáo rất khá, làm việc ở thư viện cũng gọn gàng ngăn nắp.

“Anh vẫn nhờ quản giáo giúp đỡ em à?”.

“Nếu em là người ngang bướng thì anh có nhờ thế nào người ta cũng sẽ không để em làm nhiều việc như vậy”.

Ông Tư Diễm mím môi không nói, nhìn ra ngoài, lúc đi qua cửa hàng McDonald cô mới quay mặt lại: “Văn phòng tư vấn làm cái gì?”.

“Về bản chất thì tương tự như văn phòng thám tử tư của nước ngoài, vì trong nước không cho phép nên phải lấy tên là văn phòng tư vấn, chủ yếu là điều tra, tìm người, hòa giải...”.

“Giúp người ta bắt ngoại tình, ly hôn?”.

“Đại để là thế”.

“Nghe có vẻ là một nơi thú vị”. Ông Tư Diễm cúi đầu nhìn ngón tay mình: “Anh có thể cho em gọi điện cho bố em không?”.

Cảnh sát Lưu lấy điện thoại di động ra đưa cho cô. Ông Tư Diễm cầm lấy: “Ồ, anh vẫn còn dùng Nokia à?”.

“Sóng khỏe, thời gian chờ lâu, siêu bền”. Cảnh sát Lưu trợn mắt nhìn Ông Tư Diễm, cô đã bấm số xong.

“A lô! Là tôi, tôi về rồi. Nghe nói vợ ông đã có thai, không biết là trai hay gái?”.

“...”.

“Ông đừng lo, tôi ổn lắm. Bây giờ tôi đã lớn rồi, tôi không còn ngốc như hồi bé nữa. Ông chăm sóc dì mới cho tốt, tạm biệt!”. Ông Tư Diễm gác điện thoại, nụ cười độc ác hiện ra trên mặt.

Cảnh sát Lưu nhìn nụ cười của cô, không kìm được rung mình một cái.

Lâm Gia Mộc đang tiếp một khách hàng trẻ tuổi. Lúc người khách này bấm chuông cửa, Lâm Gia Mộc còn tưởng rằng cô ta vào nhầm nhà, không ngờ cô ta vừa mở miệng đã hỏi: “Đây có phải là văn phòng tư vấn Gia Mộc không?”.

“Đúng”. Lâm Gia Mộc quan sát cô ta một lát. Người này rất trẻ, nhiều nhất cũng không quá mười tám tuổi, mặc dù không đeo cặp sách, cũng không mặc đồng phục, nhưng “mùi” học sinh vẫn không thể giấu được ai: “Em có việc gì à?”.

“Cháu chào cô. Cháu tên là Vu Giai, thấy trên mạng nói chỗ cô là văn phòng tư vấn tốt nhất toàn thành phố”.

“Vì vậy...”. Cô không nhớ mình đã đưa địa chỉ văn phòng tư vấn lên mạng bao giờ, hơn nữa... mình đã lên chức cô từ lúc nào?

“Cháu có thể đi vào không cô?”.

“Vào đi”. Những cô bé tuổi này bây giờ đều thiếu lịch sự như vậy sao? Mặc dù cô gái tên là Vu Giai này rất ngoan rất đẹp, thái độ khi nói chuyện cũng rất cung kính, nhưng bởi vì cô ta vẫn gọi Lâm Gia Mộc là cô nên lập tức bị Lâm Gia Mộc xếp vào hàng ngũ những người không lịch sự.

“Cô, cháu có một vụ muốn ủy thác”.

Mỗi câu mỗi tiếng “cô” như một mũi dao đâm vào trong lòng Lâm Gia Mộc. Lâm Gia Mộc không nói gì, đưa bằng giá ra: “Bằng giá đây, cụ thể là cháu muốn điều tra chuyện gì?”.

“Cháu muốn cô điều tra bố cháu và đối tượng ngoại tình của bố cháu, sau đó nghĩ cách tách bọn họ ra để bố cháu về nhà”.

“Việc này... không có trong bằng giá, thuộc loại dịch vụ đặc biệt”.

Vu Giai đặt chiếc ba lô vẫn đeo một quai lên trên bàn, đồ trang trí bằng pha lê trên ba lô chạm xuống mặt bàn kêu leng keng. Cô ta lấy hai xấp tiền tổng cộng hai mươi ngàn tệ từ trong ba lô ra: “Số tiền này đủ không?”.

“Cô có thể hỏi cháu số tiền này từ đâu ra không?”.

“Đây là tiền mừng tuổi và tiền bà nội cháu để lại cho cháu học đại học”.

“Mẹ cháu biết chuyện này không?”.

“Chuyện này nhất định không được để mẹ cháu biết. Mẹ cháu sẽ cãi lộn om sòm với bố cháu, thậm chí sẽ ly hôn mất”.

“Tại sao cháu lại biết bố cháu ngoại tình?”.

“Bố cháu mới mua iPhone 5, cháu vẫn muốn chơi trộm. Hôm đó bố cháu uống rượu say đi ngủ, cháu lấy điện thoại trong túi bố cháu ra chơi trò chơi, vô tình phát hiện bố cháu đang nhắn tin trên weibo với một người phụ nữ, nội dung tin nhắn...”. Cô bé đỏ mặt: “Rất trắng trợn. Cháu đã hỏi bố cháu, bố cháu cũng thừa nhận. Bố cháu xin cháu đừng nói với mẹ, còn bảo đảm với cháu là nhất định sẽ cắt đứt với người phụ nữ đó. Nhưng hôm qua cháu phát hiện chẳng những bố cháu không cắt đứt mà còn thân thiết với người phụ nữ đó hơn... Hai người họ còn nói chờ đến lúc cháu lên đại học, bố cháu sẽ ly hôn với mẹ cháu...”.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Mười bảy tuổi, năm nay lên lớp mười hai”. Nói tới đây, mắt Vu Giai hoa đỏ: “Bố cháu không phải người như vậy, ông ấy biết nấu cơm, cũng tốt với cháu. Hôm nào cháu tự học về muộn bố cháu cũng tới đón cháu. Nhất định là phụ nữ bên ngoài đã làm hư bố cháu. Cô giúp cháu đi...”.

Một cô bé mười bảy tuổi, làm sao có thể khiến cô ta hiểu được thế giới phức tạp rắc rối của người lớn?

“Nếu bố cháu nhất định muốn đến với người phụ nữ đó thì sao?”. Trước đây những thân chủ của cô đều là những người phụ nữ chịu đủ lừa gạt với phản bội trong hôn nhân. Bắt quả tang ngoại tình, tranh giành tài sản, ra tòa hoặc không ra tòa, làm cho người ngoại tình tay trắng ra đi, tất cả những việc này đều rất đơn giản. Nhưng làm gương vỡ lại lành, thu lại bát nước đã đổ đi... Lâm Gia Mộc cười miễn cưỡng: “Cháu xác định nội dung ủy thác của cháu không thay đổi chứ?”.

“Không thay đổi”.

“Vậy thì xin lỗi. Vụ này cô không thể nhận được”. Lâm Gia Mộc đẩy hai xấp tiền về phía Vu Giai.

“Vì sao?”.

“Bởi vì cô nói cô không thể nhận được”.

Vu Giai cắn cắn môi: “Cô cũng như các bạn học của cháu, cho rằng bố cháu sẽ không về nhà nữa đúng không?”.

“Có thể bố cháu sẽ về nhà, có thể sẽ không về. Đây là chuyện của người lớn với nhau, không có quan hệ gì với cháu”.

“Tại sao lại không có quan hệ gì với cháu? Đó là nhà cháu, đó là bố cháu! Cháu muốn bố cháu về nhà thì có gì sai?”.

“Trong mắt cháu, bố cháu còn giống như trước khi ngoại tình không?”.

Vu Giai không nói nữa. Không giống! Trước đây khi nhìn thấy bố, cô ta cảm thấy ấm áp và đáng tin cậy. Bây giờ mỗi khi nhìn thấy bố, cô ta lại cảm thấy buồn bực bất an. Mỗi lần điện thoại của bố đổ chuông, cô ta đều nghi ngờ không biết có phải người phụ nữ đó gọi tới không. Bố xuống lầu mua bao thuốc, cô ta cũng hoài nghi có phải ông đi gặp người phụ nữ đó không. Vốn cô ta tin tưởng cái gọi là tình yêu thủy chung không dối, bây giờ cô ta càng mất lòng tin với người khác giới. Chẳng lẽ đúng như những bạn học hặn đời của cô ta vẫn nói, đàn ông là những kẻ nói dối bẩm sinh, không có ai không bao giờ phản bội?

“Hơn nữa người bố cháu phản bội là mẹ cháu, có tha thứ cho ông ấy không, có cho ông ấy về nhà không là chuyện của mẹ cháu”.

“Không, không thể để mẹ cháu biết được”.

“Sao cháu khẳng định là mẹ cháu không biết? Phụ nữ biết hết”.

Vu Giai nghi hoặc nhìn Lâm Gia Mộc: “Cái gì?”.

“Cô là phụ nữ, tin cô đi, có lẽ mẹ cháu đã có chủ định từ lâu rồi. Năm nay cháu lên lớp mười hai, cứ về học hành cho tốt đi”.

“Không! Cô không nhận lời thì cháu sẽ không đi!”. Vu Giai ôm ba lô ngồi trên sofa, chồm pha lê lại kêu leng keng.

9X quả nhiên là một đám không nên chọc vào. Lâm Gia Mộc day trán một lát: “Ok, cháu không đi thì cứ ngồi đây. Cô vào trong làm việc”.

Cô đứng lên, thấy Lâm Gia Mộc không sợ thật, Vu Giai không khỏi sốt ruột. Cô ta trốn học, chỉ đi xe buýt đến đây đã mất một tiếng, nếu cứ ngồi ở đây cả ngày thì chắc chắn giáo viên sẽ tìm phụ huynh.

Nghĩ tới đây cô ta đưa tay véo bắp đùi một cái, nghĩ đến việc mình phát hiện bố ngoại tình, bất kể bạn bè hay bạn học đều không có ai ủng hộ tình cảnh khốn cùng của mình, đến đây cầu xin giúp đỡ lại bị từ chối, nước mắt lập tức trào ra: “Cô, cô giúp cháu đi! Cháu thật sự không biết nên làm thế nào nữa! Bố cháu là người tốt, ông ấy tuyệt đối sẽ không cố ý làm cháu và mẹ cháu đau lòng. Bố cháu nhất định sẽ quay lại, cô giúp cháu đi! Hu hu...”.

Quả nhiên khóc thật...Lâm Gia Mộc quay người lại, khoanh hai tay trước ngực nhìn cô ta, khoanh hai tay trước ngực nhìn cô ta, nhất thời không biết nên làm thế nào. Trong lúc hai người giằng co thì chuông cửa lại vang lên, Lâm Gia Mộc ném cho Vu Giai một hộp khăn giấy: “Cháu thích khóc thì cứ ở đây khóc thoải mái đi”. Dứt lời cô không thèm nhìn Vu Giai nữa, đi thẳng ra mở cửa. Đứng ngoài cửa chính là cảnh sát Lưu và cô bé anh ta đã nói sẽ đưa đến.

Ông Tư Diễm rất xinh, gương mặt trái xoan còn chưa hết vẻ mũm mĩm của trẻ con, lông mày vừa đen vừa dày, lông mi như một chiếc quạt, sống mũi thẳng tắp, thêm mái tóc ngắn ngang tai, giống hệt như một con búp bê cỡ lớn. Chỉ có điều con búp bê này thoát nhìn có vẻ hơi giả dẹt, áo pull màu trắng và chiếc quần jean màu xanh bạc phéch đều là đồ cũ, chiếc áo khoác trên người có lẽ là áo khoác của cảnh sát Lưu để trên xe.

“Bên ngoài đang mưa à?”.

Cảnh sát Lưu gật đầu: “Ồ, hơi lạnh. Trịnh Đạt đâu?”.

“Anh ấy ra ngoài làm việc rồi”. Cô vừa nói vừa lấy dép đi trong nhà cho hai người. Cảnh sát Lưu nhanh chóng thay giày, Ông Tư Diễm thì nhìn Lâm Gia Mộc đầy cảnh giác. Lâm Gia Mộc nhìn còn trẻ nhưng vẫn có thể thấy được cô đã hơi lớn tuổi. Quần chín phân và áo hai dây kèm gi lê có vẻ như là một năm nay, lúc ngồi trên xe Ông Tư Diễm đã nhìn thấy mấy người phụ nữ có vẻ thời thượng đều mặc như vậy, có điều

người mặc đẹp nhất vẫn là Lâm Gia Mộc. Mặc dù Lâm Gia Mộc đang cười nhưng Uông Tư Diễm vẫn nghĩ đến bà trại trưởng quản giáo, một người phụ nữ trung niên rất mạnh mẽ.

“Chào chị!”. Uông Tư Diễm tươi cười chào hỏi, tâm tình buồn bực của Lâm Gia Mộc vì bị Vu Giai không ngừng gọi là cô lập tức vơi đi không ít. Tuổi tác ngang nhau, nhìn người ta chín chắn thế chứ... Đúng vậy, chín chắn. Không so sánh với nhau thì không nhìn ra, lúc so sánh mới thấy quá rõ ràng, Vu Giai là một tờ giấy trắng, đơn giản và thuần khiết đến mức mọi người có thể lập tức nhìn thấu. Uông Tư Diễm thì chín chắn hơn nhiều, tuy trên mặt vẫn tươi cười nhưng sự cảnh giác trong mắt lại không hề thiếu, mặc dù sự chín chắn này còn chưa là gì trong mắt một người trưởng thành đã từng gặp vô số người, nhưng so với đám bạn cùng lứa tuổi thì vẫn hơn xa.

“Ồ, vào nhà nói chuyện đi”. Cô dẫn cảnh sát Lưu và Uông Tư Diễm vào phòng khách. Nhìn thấy một nam một nữ đi vào, Vu Giai xấu hổ lau nước mắt, không khóc nữa.

“Cô...”.

Vừa nghe thấy cô ta gọi Lâm Gia Mộc là cô, cảnh sát Lưu đã không nhịn được cười: “Cháu ngoan, cháu thích cháu rồi đấy!”.

Vu Giai lườm anh ta: “Cô giúp cháu đi!”.

Lâm Gia Mộc rút một nửa cọc tiền cô ta đặt lên bàn ra, đếm đủ năm ngàn tệ: “Nhiều nhất cô chỉ có thể giúp cháu tra rõ tình hình đối tượng ngoại tình của bố cháu, còn ly hôn hay là đánh ghen thì cũng là chuyện của mẹ cháu, cháu bảo mẹ cháu đến nói chuyện với cô”.

Vu Giai còn muốn nói gì đó nữa nhưng sợ Lâm Gia Mộc không chịu giúp mình nên vẫn lặng lẽ thu số tiền thừa lại: “Cô, bố cháu sẽ về nhà”.

“Ồ”. Lâm Gia Mộc gật đầu, Uông Tư Diễm ngồi bên cạnh chỉ nghe dăm ba câu đã biết đại để câu chuyện lại cười lạnh một tiếng.

“Cô cười cái gì?”. Vu Giai trừng mắt nhìn Uông Tư Diễm.

“Đàn ông mà tin được thì lợn đã biết trèo cây. Năm nay học lớp mấy rồi?”.

“Lớp mười hai”.

“Đàn ông có con gái học lớp mười hai còn có thời gian rảnh rỗi ngoại tình? Đúng là rác rưởi”.

“Không được nói bố tôi như vậy!”.

“Cô coi ông ta là bố nhưng chưa chắc ông ta đã coi cô là con gái ngoan, nếu không tại sao ông ta lại khiến cô lo lắng trong một năm quan trọng như vậy?”.

Vu Giai trừng mắt nhìn Uông Tư Diễm, cũng có mấy người trong số các bạn học của cô ta nói như vậy: “Là người phụ nữ đó dụ dỗ bố tôi!”.

“A, thì ra ông ta ngoại tình là vì người phụ nữ đó cưỡng bức ông ta. Bố cô đúng là hấp dẫn”.

“Cô im mồm!”.

“Uông Tư Diễm! Em nói ít thôi”. Cảnh sát Lưu không nhịn được mở miệng: “Em đến làm thuê hay là đến gây chuyện đấy?”.

Uông Tư Diễm lùi về phía sau một bước, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười châm chọc: “Vậy thì... mời quý khách về”.

Vu Giai hất ba lô lên lưng, vội vã đi về.

Lâm Gia Mộc thoáng nhìn cảnh sát Lưu, ném một thiếu nữ bị lửa giận chiếm hết thể xác và tinh thần đến chỗ cô, cảnh sát Lưu coi nơi này là trung tâm tư vấn tâm lý thanh thiếu niên hay sao?

Nếu không nhắc tới những đề tài chọc giận Uông Tư Diễm thì thực ra cô gái này cũng không tồi, ít nhất là rất có năng lực làm việc, mới chỉ mất vài tiếng mà môi trường làm việc vừa bẩn vừa lộn xộn đã được cải thiện rất nhiều khiến Lâm Gia Mộc đang vui đầu thu xếp tài liệu thở phào nhẹ nhõm.

“Em ở đâu?”. Lâm Gia Mộc hỏi cô bé sau khi đi ra từ phòng tài liệu.

Ông Tư Diễm nhún vai: “Em muốn về nhà, nhưng anh Lưu không cho”.

Lâm Gia Mộc nhớ lại tình hình của Ông Tư Diễm mà cảnh sát Lưu đã nói với cô, thở dài: “VẬY em cứ ở tạm căn phòng đây...”.

“Chị không sợ em trộm đồ à?”. Ông Tư Diễm đang lau nhà ngẩng đầu nhìn Lâm Gia Mộc.

“Không sợ”. Cô vẫn có thể nhìn thấu đứa nhỏ Ông Tư Diễm này. Ông Tư Diễm biết phân biệt đúng sai và có lòng tự trọng, mặc dù hơi khác quan điểm sai thông thường nhưng cũng có những lý lẽ nhất định.

“Thế tiền lương?”.

“Một tháng chị cho em hai ngàn tệ, nuôi ăn ở”.

Hai ngàn? Ông Tư Diễm cười tươi rói. Mặc dù cô bé này rất ngỗ nghịch nhưng trước giờ còn chưa từng tự kiếm được tiền: “Em có thể được ứng trước tiền lương không?”.

“Có, lát nữa Trịnh Đặc về, chị bảo anh ấy trông nhà, chị dẫn em ra ngoài mua một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày”. Lâm Gia Mộc suy nghĩ một lát: “Em có điện thoại di động không?”.

“Không có”.

Lâm Gia Mộc vào phòng làm việc, lấy một chiếc Xiaomi 2S còn nguyên hộp trong ngăn kéo ra: “Cái điện thoại này là do một thân chủ cho chị, mặc dù không phải iPhone nhưng tính năng cũng không tồi. Em dùng đi, lát nữa ra ngoài mua SIM luôn”.

“Vâng”. Cầm lấy điện thoại, Ông Tư Diễm ngẩng đầu nhìn Lâm Gia Mộc: “Cảm ơn chị”.

Trại quân giáo trẻ vị thành niên không phải một nơi hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, đám trẻ trong đó vẫn còn tí vi để xem, ngoài ra còn có những người “bạn học” mới vào kể cho chúng nghe những chuyện mới mẻ bên ngoài nữa.

“Được rồi, đừng dọn dẹp vội, chị giao cho em một nhiệm vụ”.

“Nhiệm vụ gì?”.

“Thêm số QQ này vào, nghĩ cách tham gia nhóm đó. Chị cảm thấy con bé Vu Giai đó không hoàn toàn nói thật với chị”.

“Được”. Vừa được chơi lại vừa có tiền lương, còn có thể làm cho con bé tự ình là đúng kia khó xử, thật là quá tốt.

51. Q.6 - Chương 2: Bố Về Nhà

Trích lời Gia Mộc: Là phụ nữ, quá mạnh mẽ sẽ không đủ dịu dàng, quá dịu dàng lại yếu đuối không đủ chủ kiến, quá tài giỏi làm đàn ông chịu nhiều áp lực, quá phụ thuộc khiến đàn ông phải gánh vác quá nặng. Với tiêu chuẩn của đàn ông, thì phụ nữ hoàn mỹ chỉ tồn tại trong mơ’.

Nếu như nói Trịnh Đặc đánh được lưu manh, diệt được quân thù, chơi được máy tính sợ hãi thứ gì thì chắc chắn thiếu nữ vị thành niên nằm trong số những thứ đó. Từ khi trong văn phòng có thêm Ông Tư Diễm, Trịnh Đặc bắt đầu mất tự nhiên, khi đi tắm không còn quần khăn tắm đi khắp nơi mà ăn mặc rất đàng hoàng kín đáo, ngay cả những trò đùa của Lâm Gia Mộc hằng ngày cũng giảm bớt không ít.

Đặc biệt là cô bé này từng bị giam ba năm, có vẻ như đã lỡ mất không ít các bộ phim truyền hình nên sau khi làm xong việc liền download đủ loại phim truyền hình Nhật Hàn Đài Trung sến súa về xem. Diễn xuất giả tạo, tình huống sáo mòn, đàn ông nửa vấy nửa quần và phụ liệt cơ mặt chỉ biết trợn trắng mắt cùng nhau chơi trò chơi tình ái, Trịnh Đặc cảm thấy chỉ cần vô tình nhìn thấy là sẽ tổn thọ mất ba tuổi.

“Chúng ta còn phải thu nhận nó bao lâu nữa?”. Trịnh Đặc nhìn cô bé đang dùng laptop lên mạng trong phòng khách qua khe cửa, nhỏ giọng thì thầm với Lâm Gia Mộc.

“Cái gì mà thu nhận? Là thuê! Nó thể hiện rất tốt, anh đã nói văn phòng chúng ta cần một trợ lý còn gì, em thấy nó rất hợp”.

“Anh nói tìm trợ lý là tìm người đã tốt nghiệp đại học, có kinh nghiệm làm việc nhất định. Nó còn bé quá, em khẳng định là việc này không phạm pháp chứ?”.

Lâm Gia Mộc nhìn anh ta một cái: “Lúc cảnh sát Lưu nói với anh, anh chẳng nhận lời ngay còn gì”.

“Anh ấy nói là con gái của một người họ hàng phạm pháp bị đi tù, sau khi ra tù không tìm được việc, nhờ anh giúp đỡ. Anh cho rằng ít nhất cô ta cũng phải hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi rồi”. Ai ngờ nó mới chỉ mười bảy, mười tám tuổi.

“A, thì ra anh thích người hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi”.

“Ý anh không phải như thế, được chưa? Con bé này còn nhỏ như vậy, cả ngày tiếp xúc với những vụ chúng ta làm...”.

“Nó từ trại quản giáo đi ra chứ không phải cô công chúa nhỏ từ tháp ngà đi ra, có khi những vụ chúng ta nhận còn quá nhạt nhẽo đối với nó ấy”.

“Em chắc chắn là em muốn giữ nó lại chứ?”.

“Dù sao thì giữ nó lại một thời gian cũng không hại gì”. Lâm Gia Mộc nhìn Trịnh Đạt: “Hay là anh nói với cảnh sát Lưu...”.

“Khụ khụ...”, Trịnh Đạt ho một tiếng, quay ra nhìn chỗ khác. Chuyện này Lâm Gia Mộc từ chối thì được, còn anh ta mà từ chối thì còn gì là tình anh em, “Bữa tối ăn gì?”.

“Anh không cảm thấy là khả năng đánh trống lảng của mình rất tồi à?”.

“Có thực mới vực được đạo mà, em muốn ăn gì?”. Trịnh Đạt lật menu của quán cơm.

Lâm Gia Mộc cầm bút chì đánh dấu vào món bí tết, Trịnh Đạt thoáng nhìn rồi đánh dấu vào món đậu phụ sốt cà chua cay.

“Tử Diêm!”. Lâm Gia Mộc hơi cao giọng.

“Vâng, em đến đây”. Ông Tư Diêm bấm tạm dừng, nhận thực đơn Lâm Gia Mộc đưa rồi nhìn qua: “Hai món này đều rất cay”.

“Em không ăn được cay à?”.

“Cũng tạm tạm”.

“Nếu em không ăn được cay thì tự gọi một món không cay đi”. Lâm Gia Mộc nói, lấy một tờ trăm tệ ra: “Anh chị thường gọi cơm tối ở quán cơm Tứ Xuyên này, giờ này họ không đưa hàng tận nhà, em đến đó mua giúp chị. Trước khi đi vào bếp xem còn gạo không, nếu còn thì cầm nồi cơm, hết rồi thì mua thêm ba suất cơm nữa”.

Ông Tư Diêm thoáng nhìn tờ tiền trên tay Lâm Gia Mộc: “Chị Lâm, chúng ta toàn ăn cơm hộp à?”.

“Đúng vậy”.

“Chị tặng lương cho em, em nấu cơm cho chị luôn?”.

“Em biết nấu cơm?”.

“Dạo còn ở nhà em đã học... nấu cơm. Lúc vào trong đó em làm việc ở nhà bếp”.

“Vậy lúc nào có thời gian chúng ta thử xem. Tối nay vẫn gọi cơm hộp”. Rất ít cô bé mười mấy tuổi biết nấu cơm, nói thật là Lâm Gia Mộc không tin Ông Tư Diêm cho lắm.

“Đúng rồi, em đã thêm số QQ của mấy bạn học cùng lớp với Vu Giai, tham gia cả nhóm của lớp và khóa của nó nữa. Hình như Vu Giai không hay lên mạng lắm, QQ lúc nào cũng tối, cũng không nói gì trong nhóm cả. Em giả vờ là bạn học khác lớp thời cấp hai của nó, hỏi thăm mấy người tình hình nó bây giờ thế nào. Bọn nó đều nói nó học tập rất tốt, có điều hơi kiêu, không thích giao lưu với người khác. Kể cả trong lớp thì nó

cũng không chơi với nhiều người. Chuyện của bố mẹ nó thì cũng có người biết, bọn nó đều nói mẹ nó rất lợi hại, khi nó vào lớp mười, mẹ nó còn đánh nhau với chủ nhiệm lớp nó, là một người đàn bà đánh đá nổi tiếng toàn trường”.

Lâm Gia Mộc gật đầu. Thông tin này cũng không khác nhiều những gì cô tìm hiểu sơ bộ: “Em cứ tiếp tục, điều tra được nó làm thế nào biết địa chỉ của chúng ta thì tốt”.

“Cái này em cũng đã điều tra rồi”.

“Sao?”.

“Anh chị có nhớ một thằng nhóc tên là Mã Được không?”.

Lâm Gia Mộc nghĩ một lát: “A, chị biết. Nhưng năm nay Mã Được phải hai mươi tuổi rồi”. Mã Được là con trai của thân chủ một vụ Lâm Gia Mộc nhận khi mới mở văn phòng tư vấn. Bố nó là một người thường xuyên ngoại tình, từ khi bà xã có thai đến lúc con trai lên lớp mười đã duy trì quan hệ thời gian dài với ba người, chưa tính những lần cặp kè ngắn ngủi. Mẹ nó chịu đựng mười mấy năm, cuối cùng không chịu được nữa nên đến tìm Lâm Gia Mộc. Lâm Gia Mộc thu thập bằng chứng, lại cung cấp trợ giúp pháp luật để mẹ nó ly hôn thành công.

“Hắn là gia sư của Vu Giai”.

“Làm sao em điều tra được những chuyện này”, Trịnh Đặc hỏi. Không phải bọn họ không điều tra được mà vì hai người đều rất bận, hơn nữa nói chuyện với hỏi dò đám trẻ con trên mạng này cũng rất mệt.

“Trong nhóm của lớp Vu Giai có người nói với em là Vu Giai có một gia sư sinh viên rất đẹp trai tên là Mã Được. Các bạn nó đều nói đó là bạn trai nó, nhưng nó nhất quyết không thừa nhận”. Uông Tư Diễm bỏ qua quá trình dò hỏi dài dòng, tóm lại cuối cùng cô đã biết được điều cần biết: “Em nhớ lúc dọn phòng tài liệu hình như đã nhìn thấy cái tên này nên đi xem lại, quả nhiên đúng là hắn”.

Lâm Gia Mộc thoáng nhìn Trịnh Đặc với vẻ rất đặc ý: “Làm tốt lắm”.

Uông Tư Diễm cười hì hì cầm tờ tiền: “Vậy em có thể gọi sườn chua ngọt không?”.

“Đương nhiên là có”.

Uông Tư Diễm cầm tờ giấy ghi món ăn đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã có tiếng nước trong bếp, chưa được năm phút hai người đã nghe thấy tiếng Uông Tư Diễm ra cửa. Trịnh Đặc đi vào bếp xem, quả nhiên nồi cơm điện đã được cắm xong xuôi.

“Anh thấy chưa? Con bé này được việc đấy chứ?”. Lâm Gia Mộc đi theo sau lưng Trịnh Đặc cười hì hì nói.

“Ồ. Em đưa cho nó một trăm tệ, bít tết ba mươi hai tệ, đậu sốt cay hai mươi tám tệ, sườn chua ngọt bốn mươi hai tệ...”. Trịnh Đặc cười ha ha: “Nó chỉ nhìn thoáng qua thực đơn, cứ coi như đã biết rõ giá cả thì cũng chọn món rất khéo, còn biết chúng ta là khách hàng quen, ông chủ chắc chắn sẽ bớt hai tệ tiền lẻ. Một đứa bé thông minh như vậy nên đi học mới đúng”.

“Chính nó không muốn về trường học, anh có cách gì không?”.

Lúc Vu Giai bấm chuông cửa lần thứ hai thì người mở cửa là Uông Tư Diễm. Uông Tư Diễm quan sát cô bé này một lát: “Vào đi”.

“Cô Lâm đâu?”.

“Này, đừng gọi chị ấy là cô được không? Chị Lâm cũng chưa già lắm, gọi là chị thôi”.

Vu Giai trợn mắt nhìn Uông Tư Diễm: “Thái độ của cô kiểu gì đấy?”.

“Thái độ gì à? Thái độ này đấy. Có giỏi thì đi tìm bà chủ tôi mà khiếu nại”.

“Bà chủ của cô đâu?”. Vu Giai nhìn quanh, cả văn phòng yên ắng, chỉ có tiếng máy tính xách tay kêu vo vo trong phòng khách.

“Họ không có nhà”.

“Tôi có hẹn trước...”.

“Đúng vậy, họ bảo tôi chờ cô”.

“Cô á?”. Ấn tượng đầu tiên của Vu Giai về Ông Tư Điềm đã không tốt, còn ấn tượng thứ hai... Chuyện đầu tiên Ông Tư Điềm làm sau khi ứng tiền lương chính là đến salon tóc cắt sửa mái tóc ngắn ngang tai thành kiểu tóc trước ngắn sau dài, lại nhuộm thành màu đen xen kẽ màu vàng nhạt. Lâm Gia Mộc đưa Ông Tư Điềm đi mua quần áo, cuối cùng lại thành Ông Tư Điềm dẫn Lâm Gia Mộc đến cửa hàng trang phục do một bạn cũ trong trại mới mở. Lâm Gia Mộc phụ trách lái xe, Ông Tư Điềm tập trung mua quần áo thử quần áo, kết quả là mua một mớ đồ đen trắng, kim loại, đinh tán, đầu lâu xương chéo. Hôm nay Ông Tư Điềm mặc áo phông dài tay màu đen trước ngực có một chiếc đầu lâu màu vàng, quần bò cạp trễ màu xanh đậm, chân đi giày hở ngón màu đen, mắt kẻ vẽ rất đậm, môi đánh son tối màu. Lần đầu tiên gặp Vu Giai thì Ông Tư Điềm vẫn là một con búp bê kiểu Tây, còn hôm nay gặp đã biến thành một thiếu nữ ngỗ nghịch, không hiểu sao bà chủ của cô ta lại hoàn toàn mặc kệ cô ta.

“Đúng vậy, chính là tôi”. Ông Tư Điềm cầm một hộp kẹo nhân rượu vang trên bàn uống nước lên: “Có ăn không?”.

“Không, cảm ơn”.

“Ồ”. Cô ném hai viên kẹo vào miệng, sau đó lấy một túi tài liệu từ dưới bàn uống nước lên: “Cái này là tài liệu về tình nhân của bố cô”.

Vu Giai nhận túi tài liệu, không thèm đọc những gì bên trong mà xoay người đi ngay. Lâm Gia Mộc không có nhà, mục đích của cô cũng không đạt được...

“Cô đã biết từ lâu rồi đúng không?”. Ông Tư Điềm nói: “Tình nhân của bố cô là cô hàng xóm thanh mai trúc mã, nếu khi đó không phải vì ông bà nội cô thích người gia đình có thể lực hơn là mẹ cô thì bố cô đã lấy người này rồi. Sau đó bố cô bị bà vợ hung hãn bắt nạt cả đời, ông bà nội cô thậm chí bị con dâu nhục mạ trước mặt mọi người. Trước khi chết, bà nội cô còn hối hận vì đã ép bố cô lấy mẹ cô. Hai năm trước bố cô đã liên lạc với cô bạn hàng xóm ngày xưa trong một buổi họp lớp, tình cũ không rủ cũng đến rất nhanh. Hai người đã hẹn nhau, sau khi cô thi đỗ đại học thì bố cô và người tình cũ sẽ bỏ trốn. Đúng rồi, người tình cũ của bố cô có một đứa con trai tên là Mã Dược, là gia sư của cô”.

Việc mời một sinh viên làm gia sư cho con gái học lớp mười hai vốn là một việc rất kỳ quái, bắt đầu điều tra từ đầu mối này cũng không khó, tổng cộng chỉ mất của Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc không đến nửa ngày. Sau khi tra rõ hai người ném tài liệu lại văn phòng rồi đi lo một vụ khác, hoàn toàn không có thời gian bận tâm đến vụ nhỏ xíu này.

“Tính tình mẹ tôi không tốt thì đã sao? Mấy năm nay ngoài mấy đồng tiền lương chết đói, bố tôi suốt ngày chỉ chăm sóc hoa cỏ, tất cả mọi thứ trong nhà đều là mẹ tôi ra sức kiếm về. Ông bà nội tôi ghét bố tôi vì tôi là con gái, ghét bố từ khi tôi mới sinh ra. Nếu không phải mẹ tôi lợi hại thì tôi đã bị gửi đi từ lâu rồi. Mặc dù mẹ tôi không hắt hủi họ nhưng bố tôi vẫn thường xuyên cầm tiền và đồ đạc trong nhà về biếu họ mà mẹ tôi không bao giờ ngăn cản. Bà nội tôi bị bệnh kinh niên, mỗi lần vào viện là mất mấy chục ngàn, mùa đông năm nào bà cũng vào viện mấy lần, tiền đều là nhà tôi bỏ ra! Cô tôi thì chỉ giả vờ hiếu thảo, vừa nhắc tới tiền đã khóc lóc ôn nghèo kể khổ, quay người đi lại nói láo trước mặt ông bà nội tôi ngay, nói mẹ tôi bất hiếu, mẹ tôi tính toán sòng phẳng với bọn họ ở giữa bệnh viện thì đã sao? Mẹ tôi liều mạng kiếm tiền mà lại mang tiếng đánh đá, bây giờ bố tôi ngoại tình, tất cả bọn họ đều đứng về phía bố tôi, giúp bố tôi giấu mẹ tôi, cô tôi còn khuyên tôi coi như không thấy, bảo tôi thông cảm cho ông ấy. Hừ!”.

“Vậy cô thật lòng muốn làm cho bố cô về nhà à?”.

“Mặc dù bố tôi mềm lòng nhưng về bản chất vẫn là người tốt, chỉ cần thoát khỏi ông nội tôi, cô tôi và cả con mụ đề tiện kia thì ông ấy vẫn là một ông bố tốt. Cô... chị Lâm nói mẹ tôi biết bố tôi ngoại tình, nhưng với tính cách của mẹ tôi, nếu biết bố tôi ngoại tình thì mẹ tôi đã làm long trời lở đất lên rồi... Bố tôi muốn quay lại cũng khó”. Cho nên cô ta mới khẳng khái nói mẹ cô ta không biết.

“Nếu bố cô không muốn quay lại thì sao?”.

“Vì sao ông ấy không muốn quay lại? Hôm qua ông ấy nói riêng với tôi, nếu phải ly hôn thì ông ấy sẽ tay trắng ra đi, không cần nhà xe tiền bạc gì hết. Con mẹ kia mặc dù có nhà nhưng còn có một đứa con trai hai mươi tuổi. Bố tôi không có gì ngoài mấy đồng lương chết đói, đến lúc ông ấy già thì làm thế nào?”.

“Cô cũng lo xa nhỉ”.

“Bố tôi ngốc, mẹ tôi khó tính không biết dỗ dành người khác, nếu tôi cũng ngốc nữa thì cả nhà tôi xong hết”.

“Vậy tóm lại cô định làm thế nào?”.

“Tôi...”. Làm thế nào? Cô ta đã nghĩ ra những mấy cách khiến mẹ nhân tình của bố và bà cô mình không được sống tử tế, nhưng đều rất khó thực hiện: “Không biết”.

“Cho nên mới trăm phương ngàn kế ủy thác người khác...”.

“Nếu không phải Lâm Gia Mộc giúp đỡ con mẹ đó ly hôn thì làm sao mẹ ta lại quần lầy bố tôi?”.

“Này, cô làm rõ quan hệ nhân quả được không?”. Ông Tư Điềm cười lạnh một tiếng: “Danh tiếng của thế hệ 9X đều bị đám trẻ trâu như cô phá hoại hết. Công việc làm ăn tiền trao cháo múc, đều là người trưởng thành, có ai phải chịu trách nhiệm cả đời với người khác nữa sao? Đúng rồi, cô còn vị thành niên, cô không hiểu đâu”.

“Thế cô thì lớn rồi chắc?”.

Ông Tư Điềm lấy chứng minh thư ra: “Ba ngày trước đã đủ mười tám tuổi, cảm ơn”.

“Hơn tôi một tuổi”.

“Hơn một tuổi cũng là hơn...”. Ông Tư Điềm cảm thấy Vu Giai vừa đáng trách vừa đáng thương: “Cô vẫn nên nói chuyện với bố cô đi. Nói với ông ấy nếu ông ấy không chia tay mẹ nhân tình thì cô sẽ giao tài liệu này ẹ cô. Tôi cảm thấy bố cô vẫn rất sợ mẹ cô, như vậy may ra mới có thể đạt được mục đích của cô”.

Vu Giai nhìn túi tài liệu trên tay, cắn cắn môi: “Nhưng nếu không được?”.

“Vậy thì giao túi tài liệu này ẹ cô thật. Cô đang học năm cuối, việc học hành không thể bị ảnh hưởng được”.

Mã Được là một cậu bé thoát nhìn có vẻ đơn giản nhưng thực ra đầu óc còn đơn giản hơn, cả ngày chỉ chơi game online, thỉnh thoảng mới xuất hiện đúng giờ lên lớp. Trước kia bố cậu ta thường xuyên ngoại tình, cuối cùng bị mẹ làm cho tay trắng ra đi, chuyện này cũng không phải việc lớn gì với cậu ta, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc chơi game của cậu ta là được. Theo quan điểm của cậu ta, bố mẹ mình chính là một đôi vợ chồng thường xuyên bất hòa, chia tay là điều tốt cho cả hai người.

Cho nên khi cô bé học sinh Vu Giai hẹn đến quán McDonald gặp mặt, cậu ta liền nghĩ hôm nay không phải cuối tuần, cũng không phải ngày lễ gì, không biết có phải cô bé này cũng trốn học không? Vừa định ra về người lớn răn dạy cô bé này một trận, cậu ta lại phát hiện về mặt của Vu Giai còn nặng nề hơn mình, ngồi xuống không hề gọi đồ mà ném thẳng một xấp tài liệu tới trước mặt cậu ta. Mã Được cười hì hì, hỏi: “Đây là cái gì?”.

“Không phải anh đề nghị em tìm văn phòng tư vấn điều tra xem bồ của bố em là ai à? Đây là kết quả”.

“Là ai thế?”. Mã Được còn không biết chuyện ra sao: “Thế nào? Có thứ gì hay cho anh à?”.

“Tự anh xem đi”.

Mã Được mở túi tài liệu ra, vài giây sau về mặt đã trở nên nghiêm túc: “Mẹ anh?”.

“Chính là mẹ anh”. Vu Giai khoanh tay trước ngực cười nhạo: “Nói gì mà tin tưởng chúng ta, hai người ít tuổi dễ hiểu nhau hơn, tất cả đều là nhắm nhí. Bọn họ muốn chúng ta bồi dưỡng tình anh em, để sau này đôi gian phu dâm phụ tiện đường qua lại”.

“Em đừng nói khó nghe như vậy được không?”. Mã Được giơ tay bóp trán, lật xem xấp tài liệu đó.

“Ha ha, dụ dỗ chồng người khác không phải dâm phụ lãng lòn thì là cái gì?”.

“Em còn ít tuổi, đừng nói những từ bẩn thỉu như vậy”.

“Em nói bẩn thỉu cũng không bẩn thỉu bằng những chuyện mẹ anh làm! Mấy chục tuổi đầu, con trai đã học đại học rồi mà còn bắt chước người ta làm bồ nhí, quên mất trước đây nhà mình đã bị đám bồ nhí phá tan tành à? Quên mất từng bị chửi là mẹ vợ già không biết xấu hổ dính lấy đàn ông không chịu buông ra à? Nếu không phải mẹ em thấy bà ta đáng thương nên giúp đỡ thì bà ta đã bị con đẻ tiện kia ép nhảy lâu rồi. Kết quả thế nào? Bà ta báo đáp mẹ em như vậy à?”.

Vu Giai không nói thật với Lâm Gia Mộc. Mẹ của Mã Dược quả thật là thanh mai trúc mã của bố cô ta, nhưng không phải gặp lại và duy trì liên lạc từ buổi họp lớp mà là hai bên vô tình gặp nhau khi đi mua nhà, hai gia đình mua hai căn hộ cách nhau mấy cầu thang trong cùng tòa nhà. Vốn hai bên cũng chỉ qua lại sơ sơ, quan hệ thật sự tốt lên khi Lâm Như - mẹ của Mã Dược bị bồ nhí của chồng bắt nạt nhục mạ, Phương Trân - mẹ của Vu Giai đứng ra chửi bới ả bồ nhí một trận, tóm cổ áo ném ra khỏi cửa.

Không ngờ sau khi hai nhà qua lại ngày càng thân thiết, mảnh tình cũ giữa Lâm Như - vốn vẫn chịu đựng chồng và Vu Trường Thanh - bố của Vu Giai lại từ từ bùng cháy. Khác với Vu Trường Thanh chịu khó chăm lo việc nhà, ông chồng không bao giờ để ý đến gia đình càng ngày càng làm cho bà ta chán ghét, cuối cùng quyết định ly hôn. Sau khi ly hôn, lúc đầu Lâm Như còn chỉ thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với Vu Trường Thanh khi gặp mặt, sau mỗi lần đồ điện trong nhà bị hỏng, bồn cầu bị tắc đều nhờ Vu Trường Thanh giúp đỡ. Phương Trân là một phụ nữ mạnh mẽ, một mình phụ trách một cửa hàng thực phẩm không nhỏ, bận tới mất tới mũi, căn bản không hề để ý đến quan hệ của hai người, cuối cùng họ lại gặp lại nhau...

Lần đầu tiên Vu Giai phát hiện bố có bồ, Vu Giai cũng không biết người phụ nữ cửa sừng làm nghề trên weibo là cô Lâm thoát nhìn thật thà lương thiện bảo thủ. Mãi cho đến khi tình cũ lại cháy, cô bé mới vô tình phát hiện có lúc bố nói đi ra ngoài câu cá với bạn mà lại ra ngoài từ cổng phía đông tiểu khu rồi vòng về cổng phía tây, nhân lúc mọi người không để ý đi lên cầu thang nhà cô Lâm...

Hè năm lớp mười một lên lớp mười hai, bố cô ta nói Mã Dược thi đại học được điểm tiếng anh rất cao. Tiếng anh là môn yếu của Vu Giai, nên nhờ Mã Dược kèm tiếng anh cho Vu Giai. Lúc đầu Vu Giai rất giận, định làm cho Mã Dược mất mặt, nhưng nhớ tới năm đó cô Lâm ly hôn chú Mã, nghe nói cô Lâm đã tìm được một luật sư và thám tử tư rất lợi hại, lời được hết tất cả tình nhân, bắt động sản và tài sản tẩu tán các nơi của chú Mã ra, còn tra rõ toàn bộ lịch sử đen tối của chú Mã khiến chú Mã đang là một quan chức nhỏ không thể không tay trắng ra đi để bảo toàn chức vụ. Bây giờ để những người lợi hại như vậy quay lại đối phó cô Lâm thì sẽ thế nào?

Mã Dược ném xấp tài liệu này sang bên cạnh, ngẩng đầu nhìn ánh mắt giễu cợt của Vu Giai: “Không, không thể là mẹ anh được”.

Gần như từ lúc cậu ta nhớ được chuyện, mẹ đã thường xuyên khóc lúc kể lể bố ra ngoài tìm gái hoang với cậu ta. Vì vậy cậu ta thù hận sâu sắc đám gái hoang đó, sau đó mỗi lần bố dẫn cậu ta đi gặp các “cô”, cậu ta đều làm các “cô” đó khó xử. Lúc Vu Giai nói với cậu ta là bố cô ta ngoại tình cậu ta còn không tin, đến tận lúc Vu Giai mang những tin nhắn đó ra, cậu ta mới tin chú Vu cũng ngoại tình, vì thế mới cho Vu Giai địa chỉ của văn phòng tư vấn Gia Mộc, không ngờ kết quả lại là...

“Lúc chưa xem những tài liệu này thì em cũng cho rằng không thể như vậy, bây giờ...” Vu Giai cười lạnh lùng, nói: “Có phải anh đã biết từ lâu rồi không? Anh cố ý để em đi thuê thám tử tư điều tra ra chuyện này để em ngu ngốc đi nói với mẹ, để mẹ em làm ầm ĩ lên, để bố em ly hôn mẹ em? Em cho anh biết, anh cũng biết tính mẹ em, nếu để mẹ em biết chuyện này thì mẹ anh đừng hòng còn sống ra khỏi thành phố A!”.

“Em đừng suy nghĩ đen tối như vậy được không? Anh không biết”. Mã Dược đứng lên, cậu ta cảm thấy mình sắp không thể thở được nữa.

“Anh về nói với mẹ anh, bảo bà ấy tránh xa bố em một chút, nếu không em sẽ cho bà ấy biết tay!”.

Mã Dược xách ba lô của mình lên: “Vu Giai, em đúng là con ngoan của mẹ em”.

“Không phải con mẹ em thì chẳng lẽ là con mẹ anh à? Mẹ anh có xứng không?”. Vu Giai vênh mặt lên.

Vu Trường Thanh gần như không dám nhìn vào mắt con gái: “Mấy thứ này... ở đâu ra?”.

“Bố đừng quan tâm con lấy những thứ này ở đâu ra, con chỉ muốn hỏi bố, bố có cần cái nhà này nữa không?”.

“Giai Giai...”.

“Bố trả lời con đi!”.

“Giai Giai, mấy năm nay bố rất vất vả...”.

“Vất vả? Bố thì có gì vất vả? Mỗi ngày chín giờ đi làm năm giờ về, cơ quan có xe đưa xe đón, tiền lương hàng tháng được chuyển vào thẻ đúng hạn, có vất vả cũng chỉ có việc đi chợ nấu cơm hàng ngày là vất vả. Còn mẹ con? Từ khi con đi nhà trẻ, mẹ đã bắt đầu mở hàng bán quán rồi. Từ bán đồ ăn vặt đến bán thực phẩm bây giờ, có một xu nào không phải tiền mồ hôi nước mắt? Mẹ và con có xin bố một xu nào không? Ông bà nội bị ốm, cô không có tiền, lần nào bố mở miệng mà mẹ con không cho tiền? Quần áo của bố một năm bốn mùa, có cái nào là không phải hàng hiệu? Đồ ăn đồ dùng đồ mặc trong nhà có thứ nào không phải mẹ con kiếm về? Bố có công việc tốt như vậy cũng là do ông ngoại tìm giúp!”.

“Sao con nói chuyện giống mẹ con như vậy? Cậu nào cũng tiền tiền tiền tiền tiền! Bố cần vợ, không cần tiền!”.

“Bố muốn một người vợ kiểu gì? Giống như cô Lâm à? Ngày ngày nấu cơm quét nhà giặt quần áo? Ngoài số tiền nhận được khi ly hôn và mấy đồng tiền nghỉ một cục sau khi nghỉ làm quản lý thư viện thì bà ta đã kiếm được xu nào khác chưa? Bố mà lấy bà ta thì bây giờ vẫn còn đang ở căn hộ rách nát nhà ông bà nội ấy”.

“Nhưng ít nhất bố cũng được như một người đàn ông! Bố không phải uất ức như bây giờ!”.

“Bố... Đây chính là suy nghĩ của bố sao? Thế ngày ngày đón con đi học về, nấu cơm cho con, chải tóc cho con, đưa con đến câu lạc bộ thì không phải việc một người đàn ông nên làm à? Mẹ con bận, mẹ con mệt, nhưng mẹ con có bao giờ nhờ bố giúp mẹ việc gì chưa? Kể cả như bây giờ, con không cần có người đưa đón nữa, mỗi ngày chỉ ăn bữa sáng ở nhà, mẹ con cũng sẵn sàng thuê người làm ở cửa hàng chứ không nhờ bố phải động một ngón tay, bố có biết mẹ con nói thế nào không? Mẹ con nói bố đã mệt mỗi nhiều năm như vậy, cũng nên được thoải mái một chút. Thế mà bố bảo đáp mẹ con như thế sao?”.

“Bố sẽ tay trắng ra đi”.

“Tay trắng ra đi là được à?”.

“Bố đã nói chuyện với mẹ con rồi. Bố sẽ tay trắng ra đi”.

“Cái gì?”.

“Mẹ con biết rồi”.

“Sao?”.

“Mẹ con đã biết từ lâu rồi, mẹ con nói sẽ ly hôn, bố tay trắng ra đi, để không ảnh hưởng đến việc thi đại học của con nên mới chưa nói với con”.

“Mẹ con...”.

“Mẹ con hoàn toàn không quan tâm đến bố. Vì một chuyện nhỏ bằng móng tay, bà ấy có thể âm ỉ ngất trời với người khác, nhưng chuyện này lớn như vậy mà bà ấy hoàn toàn không thèm nổi giận, nói thẳng với bố là bố chỉ việc tay trắng ra đi”. Vu Trường Thanh ngồi xuống trên sofa, ngẩng người nhìn lên trần nhà: “Bố không quan trọng bằng tiền và sự nghiệp của bà ấy, mấy năm nay bố chỉ là người làm công trong nhà. Bây giờ con đã lớn rồi, sắp vào đại học, bà ấy cần bản không cần bố nữa”.

Vu Giai hoàn toàn không nghĩ rằng bố mình sẽ trả lời như vậy, cô bé nhìn bố gần như trân trối: “Mẹ con nói vậy?”.

Cô bé cho rằng mẹ mình sẽ làm to chuyện, sẽ làm cho Lâm Như và bà cô mình mất thể diện, nhưng không nghĩ rằng mẹ mình lại quyết đoán đến vậy.

“Đương nhiên là bà ấy nói”. Vu Trường Thanh nhìn đứa con gái mình tự tay nuôi lớn, khẽ cười: “Lúc con còn nhỏ, người khác đều nói con giống bố. Bây giờ xem ra con lại giống bà ấy hơn”.

“Thế vì sao bố không xin mẹ con tha thứ?”.

“Con à, từ mấy năm trước bố và mẹ con đã không còn chuyện gì để nói với nhau rồi. Sau khi bà nội con qua đời, bố đã nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng vì con nên mới nhẫn nhịn đến bây giờ. Giờ con đã trưởng thành, bố và mẹ con...”.

“Con vào đại học thì bố mẹ sẽ tự do đúng không? Con không thêm học lớp mười hai, không học cái đại học chó má nào nữa, được chưa?”. Vu Giai xách chiếc túi lên, chạy ào ra ngoài cửa.

52. Q.6 - Chương 3: Nổi Loạn

‘Trích lời Gia Mộc: Nhà tù là trường học tốt nhất’.

Công việc giúp người khác ly hôn này thực sự cũng có khách hàng quen sao? Uông Tư Diễm rót trà nóng cho khách hàng, sau đó ngồi luôn tại chỗ xem trò vui.

“Con bé Giai Giai này bướng bỉnh quá, bố nó vừa nói chuyện với nó xong nó liền chạy ra ngoài, đến giờ đã được một ngày một đêm mà vẫn không thấy bóng nó đâu”. Phương Trân xoa xoa tay, tỏ ra vừa căng thẳng vừa xấu hổ: “Đều là lỗi của tôi, tôi nên nói rõ ràng với nó”.

Phương Trân là một phụ nữ rất đẹp, mặc dù đã có tuổi nhưng ăn mặc rất thời thượng, tóc uốn sóng xinh xắn buông thoải mái, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, thoát nhìn trẻ hơn tuổi thực ít nhất mười tuổi. Chiếc vòng tay ngọc bích trên cổ tay phát sáng xanh dịu, dù không phải hàng thượng hạng nhưng cũng rất đáng giá. Ngược lại, Lâm Như ngồi bên cạnh bà ta vẫn ăn mặc giản dị như ba năm trước, trên mặt không hề son phấn, có vẻ rất dịu dàng, rất nữ tính. Vu Trường Thanh là một người đàn ông trung niên hơi béo, dung mạo bình thường. Nói thật, ông ta chẳng xứng với bất kỳ ai trong số hai người phụ nữ này.

“Anh chị đã thỏa thuận ly hôn rồi?”.

“Đúng. Chúng tôi định đợi Giai Giai vào đại học mới công bố”. Phương Trân thở dài: “Tôi mệt rồi, thật sự không muốn dây dưa nữa. Một chết một sống, đắc tội bao nhiêu người, cuối cùng chồng mình lại ngoại tình, yêu người ta chết đi sống lại. Tôi còn gì phải tranh giành? Cả con người và trái tim ông ấy đều không còn ở nhà nữa...”.

Nghe bà nói những lời này, hai người có lỗi là Lâm Như và Vu Trường Thanh đều cúi đầu không nói gì.

“Bà không phải làm trò nữa, bà đã có thằng khác ở bên ngoài từ lâu rồi”. Đột nhiên Vu Trường Thanh tức giận quát lên: “Chẳng qua tôi giữ thể diện cho bà trước mặt con gái thôi”.

“Đúng vậy, tôi có người khác ở bên ngoài, còn không chỉ một người, có giỏi ông tìm được người nào trong số đó đi! Tìm được tôi chia một nửa tài sản cho ông!”, Phương Trân bật cười nói. Người đàn ông này... Khi đó tại sao bà lại thích ông ta? Lại còn vất vả nhiều năm vì ông ta? Bà ta buông tay, nhưng người đàn ông này lại làm như không bỏ xuống được, nhất định đòi tìm gian phu để biện minh cho sự phản bội của mình.

Vu Trường Thanh mấp máy môi rồi lại ngậm miệng. Đúng vậy, ông ta không tìm được, cho nên mới chỉ có thể tay trắng ra đi.

“Được rồi, mấy người đừng ồn ào nữa. Bây giờ việc quan trọng nhất là tìm được Vu Giai”, Lâm Gia Mộc vượt trán. Tính ra thì một nam hai nữ này cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, con cái cũng không còn bé, tại sao lại biến cuộc hôn nhân của mình thành ra như vậy? Cô không ngại những người như thế này, không có những người như họ thì cô kiếm tiền kiếm gì? Cô chỉ ngại vì những người này tụ tập trong phòng khách của cô cái lộn ầm ĩ, nói tới nói lui, cuối cùng thì được gì?

“Tư Diễm, em lên mạng hỏi bạn học của nó xem bọn nó có biết nó ở đâu không?”.

“Vâng”. Thì ra vẫn còn việc ỉnh làm? Uông Tư Diễm cầm chiếc laptop bị Phương Trân đẩy sang một góc sofa lên. Lúc chạm vào tay Phương Trân, Uông Tư Diễm đột nhiên nghĩ, nếu mẹ mình cũng kiên cường như vậy thì có phải tất cả đã khác rồi không?

Trong xã hội hiện đại, nếu một người thật sự không muốn bị bắt kỳ ai tìm được thì chuyện đầu tiên chính là ném điện thoại di động đi. Chuyện thứ hai là rút hết tiền trong tất cả các thẻ ngân hàng. Chuyện thứ ba

là tuyệt đối không được dùng các tài khoản mạng xã hội thường dùng để liên lạc với ai. Nếu không làm cả ba chuyện này thì chắc chắn sẽ bị tìm thấy trong vòng hai mươi tư tiếng.

Sơ bộ xem ra Vu Giai làm những chuyện này rất tốt. Ưông Tư Điềm gần như đã hỏi hết tất cả bạn học và bạn bè của cô ta mà không ai biết cô ta đi đâu.

Trịnh Đặc bảo bố mẹ Vu Giai mang CPU máy tính của cô bé đến văn phòng tư vấn. Sau khi phá mật khẩu đăng nhập máy tính, anh ta tra ra tất cả mọi tài khoản QQ và tài khoản ngân hàng trực tuyến của Vu Giai. Tài khoản chính của Vu Giai luôn để chế độ ẩn nhưng lần đăng nhập gần nhất lại diễn ra cách đó không lâu, xem ra cô gái nhỏ này vẫn không nhận được dùng điện thoại di động lên mạng. Vu Giai cũng xem như một người có tiền trong các thiếu nữ vị thành niên, trong tài khoản ngân hàng có khoảng mười sáu, mười bảy ngàn tệ, nghe nói mười lăm ngàn tệ trong đó là bà nội cô bé để lại cho cô bé trước khi chết để dùng cho việc học hành, mẹ Vu Giai chuyển thẳng vào tài khoản của con gái luôn. Số tiền còn lại là các loại tiền dành dụm như tiền mừng tuổi, trong ví điện tử có hai, ba trăm tệ.

Qua các số liệu trên ngân hàng trực tuyến thì cô bé đã rút ba ngàn tệ khi bỏ nhà ra đi, ngoài ra không còn giao dịch nào khác. Trịnh Đặc mở lịch sử tin nhắn, quả nhiên cô bé không có nhiều bạn cùng tuổi, nội dung trao đổi với các bạn học phần lớn cũng là các vấn đề học tập. Sau khi các bạn học của cô bé biết tin cô bé bỏ nhà ra đi, nhóm của lớp cô bé đã bàn tán sôi nổi một hồi, rất nhiều người nói đã nhìn thấy cô bé ở chỗ nọ chỗ kia, trong đó có một người nói anh họ của mình là nhân viên quản lý một quán net, có một cô bé đã ở lý trong quán net hai ngày một đêm rất giống Vu Giai.

Trịnh Đặc dùng máy tính của mình gửi mấy tin nhắn trojan cho Vu Giai. Năm phút sau cô bé sờ đến điện thoại, mở tin nhắn ra, Trịnh Đặc xâm nhập điện thoại, cưỡng chế khởi động GPS, nhanh chóng xác định được vị trí hiện nay của cô bé, cách quán net mà bạn học của cô bé nói rất gần.

Ưông Tư Điềm lấy cốc đến đưa nước, lại dứt khoát cầm khăn lau đứng lau bàn bên cạnh, đứng xem toàn bộ quá trình: “Oái... điện thoại thông minh đúng là không an toàn, thế mà đã bị không chế rồi?”.

“Cho nên...”. Trịnh Đặc mở ngăn kéo, lấy điện thoại dự phòng của mình ra: “Trong những thời khắc mấu chốt thì cục gạch vẫn đáng tin nhất”.

Ưông Tư Điềm cười hê hê: “Anh Trịnh, anh sẽ nói với bố mẹ Vu Giai chỗ nó đang ở hiện nay chứ?”.

“Nói đúng ra thì quan hệ ủy thác của Vu Giai với chúng ta chưa hề chính thức kết thúc”.

“Cái gì?”.

“Con bé ngốc này, em quên bảo nó ký thanh lý hợp đồng rồi”. Lâm Gia Mộc gõ trán Ưông Tư Điềm.

“Cho nên?”.

“Cho nên chúng ta phải coi trọng ý kiến của thân chủ. Nhóc con, nhiệm vụ này giao cho em đây”.

“Em?”. Ưông Tư Điềm chỉ mũi mình: “Vì sao?”.

“Bởi vì anh chị còn phải đi bắt gian, có người đang vội ly hôn”.

“Chính là phú bà nghi ngờ chồng mình nuôi bồ nhí đó à?”.

“Em à, những vụ kiểu đó mới kiếm được nhiều tiền”. Lâm Gia Mộc vỗ đầu cô. Vụ án Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đang làm không lớn, cũng không có gì phức tạp. Một phú bà cưới một người trung niên đẹp trai, chưa được hai năm lại nghi ngờ chồng ngoại tình, dùng nhiều tiền ủy thác họ tra rõ. Số tiền kiếm được từ vụ này cộng với vụ của Vương An Ni đã gần toàn bộ thu nhập nửa năm trước rồi.

“Chẳng qua là bà ta muốn đá người đàn ông đó mà lại không muốn mất tiền thôi”. Ưông Tư Điềm cắn môi: “Em cho rằng công việc của anh chị là giúp đỡ người khác”.

“Cho nên anh chị mới phái em đi”, Lâm Gia Mộc vuốt tóc cô. Trịnh Đặc đã thay quần áo xong, cầm thiết bị đi ra cửa, thấy hai người còn đang nói chuyện, anh ta huýt một tiếng sáo, Lâm Gia Mộc vội vã đi theo.

Không khí trong quán net chưa bao giờ dễ chịu, đặc biệt là buổi chiều, ánh nắng bị rèm cửa sổ dày cản lại nhưng nhiệt độ vẫn cứ tăng lên. Gió thổi ra từ chiếc điều hòa cũ không thể nào át được nhiệt độ từ mấy

chục chiếc máy tính tản ra, càng không cần phải nói đến mùi thuốc lá ngọt ngạt suốt ngày. Gần như vừa mới bước vào quán net, Ông Tư Diễm đã hắt hơi. Quản lý thấy cô liền đi ra chào hỏi: “Chào bạn, mời bạn lấy chứng minh thư đăng ký”.

Ông Tư Diễm lấy chứng minh thư ra. Quản lý nhìn cô một cái rồi lại thoáng nhìn chứng minh thư, không hỏi gì mà ghi lại số chứng minh thư luôn: “Máy số mười đang rảnh”.

“Mở cho tôi máy bên cạnh cô ấy đi”. Ông Tư Diễm chỉ chiếc máy tính bên trái cô gái ngồi trong góc.

“Máy đó bị hỏng webcam rồi”.

“Không sao, tôi không cần webcam”.

“Được”. Quản lý bật máy tính cho cô, Ông Tư Diễm cầm thẻ đi tới ngồi vào máy lên mạng.

Vu Giai đang chơi game kiếm tiền. Trước cô chỉ nghe người khác nói chơi trò này rất hay, nhưng cả ngày bận rộn học hành, đâu có thời gian chơi game online. Bây giờ nghỉ lại, trước đây mình cố gắng gò bó bản thân như thế cũng có ích lợi gì? Người ta chỉ muốn cô lên đại học rồi cả hai đều được tự do, còn cô là gì, chỉ là một gánh nặng của họ. Hai ngày một đêm ở lý trong quán net, cô đã đăng ký tài khoản tất cả các game nổi tiếng, lần lượt chơi từng trò một. Trong lúc hoa mắt chóng mặt, cô cũng quên những chuyện thói nát của nhà mình.

Mãi cho đến khi Ông Tư Diễm ngồi xuống bên cạnh cô, cô hỏi: “Cô tới làm gì?”.

“Chơi game”. Ông Tư Diễm đăng nhập QQ của mình: “Ba năm không lên QQ, không còn ai chơi trò nông trại nữa”.

Vu Giai lườm cô: “Bố mẹ tôi biết tôi ở đây không?”.

“Không biết”.

Câu trả lời này khiến Vu Giai sửng sốt: “Vậy vì sao cô lại đến?”.

“Ông chủ của tôi nói cô vẫn là thân chủ của chúng tôi, tôi quên không bảo cô ký thanh lý hợp đồng”.

“Vậy thì sao?”.

“Ông chủ tôi nói khách hàng là số một. Chỉ cần cô vẫn là khách hàng của chúng tôi thì chúng tôi vẫn phục vụ cô”.

Vu Giai thoát khỏi game: “Ý cô là gì?”.

“Cô muốn bỏ nhà đi bụi hay là muốn cắt đứt quan hệ với bố mẹ? Muốn tiếp tục đi học hay bỏ học?”.

“Không phải cô đến để khuyên tôi về nhà à?”.

“Tôi?”. Ông Tư Diễm chỉ chỉ mình: “Ngay cả nhà của chính tôi cũng không có, vì sao tôi phải khuyên cô về nhà?”.

“Cô... khoog còn nhà nữa à?”.

“Lần đầu tiên cô gặp tôi, tôi mới từ trại quản giáo ra”.

“Trại quản giáo”.

“Bố tôi ngoại tình, bị mẹ tôi bắt quả tang. Bố tôi đánh mẹ tôi, mẹ tôi giận dữ nhảy lầu. Bố tôi lấy tình nhân, ở căn hộ mẹ tôi để lại cho tôi, tôi như là khách trong nhà mình. Bố tôi còn tốt với con gái người ta hơn với tôi, tôi giận quá, chờ đến lúc mẹ kia có thai sáu tháng, tìm người đến đánh mẹ ta một trận, đá mạnh vào bụng mẹ ta khiến mẹ ta sảy thai, xuất huyết, vỡ tử cung. Sau đó tôi vào tù”.

“Chị là... Ông Tư Diễm đó?”.

Ông Tư Diễm lớn hơn Vu Giai một tuổi, dù không phải cùng trường nhưng cũng chỉ học trên một khóa. Chuyện năm đó rất ồn ào, Vu Giai từng nghe các anh chị khóa trên bàn tán chuyện này, chỉ có điều từ đầu đến giờ cô chưa hề hỏi Ông Tư Diễm tên là gì...

“Chính tôi đây...”.

“Chị... nếu em là chị thì em cũng sẽ làm như chị”.

“Tuyệt đối đừng học tôi. Khi đó tôi ngốc quá”.

Vì một con mụ đề tiện mà chính mình phải ăn cơm tù ba năm. Ngày thứ hai trong tù, Ông Tư Diễm đã bắt đầu cảm thấy không đáng. Khi đó nên làm kín đáo hơn một chút, sau khi xảy ra chuyện phải khóc nức nở trước mặt cảnh sát và quan tòa để tuyên án ít hơn một, hai năm. Quả thật nhà tù chính là trường học tốt nhất, mới ngồi có một ngày mà đã khôn ra không ít.

“Có dám cùng tôi làm một việc tàn nhẫn hơn không?”.

“Sao?”.

“Cô không thay quần áo, cũng không tắm à? Hôi chết đi được. Đi với tôi, tôi tìm một chỗ cho cô tắm rửa thay đồ”.

“Chị không mang em về nhà chứ?”.

“Tôi nói rồi, không phải tôi tới khuyên cô về nhà”.

Chương 4: Ít nhất cô còn có mẹ.

‘Trích lời Gia Mộc: Hôn nhân là mô hình hợp tác nam nữ phức tạp nhất từ trước tới nay. Khi có thêm một đứa trẻ con, mức độ phức tạp lại tăng lên nhiều lần’

Vu Giai đi theo Ông Tư Diễm bắt taxi đến một con phố bán quần áo. Ông Tư Diễm nhìn thoáng qua người Vu Giai, Metersbonwe, Semir, mấy nhãn hàng này quả nhiên phổ biến trong đám học trò: “Mấy cửa hàng này vẫn mở. Cô có muốn vào mua một bộ quần áo không?”

“Không, em muốn mua quần áo như chị”. Cô đã làm gái ngoan mười mấy năm rồi, kết quả là chẳng có ai coi trọng cô, bây giờ cô không ngoan thì đã sao?

“Ok”. Ông Tư Diễm dẫn cô rẽ trái rẽ phải từ phố chính đến một ngõ nhỏ, vào một cửa hàng với gam màu chủ đạo là màu đen. Bà chủ nhìn rất trẻ, tóc nhuộm đỏ thắm, môi cũng tô son rất đỏ, trên tay đeo bốn năm chiếc nhẫn hình dáng rất khoa trương giống như chủ quán bán đồ trang sức, trên cổ đeo dây chuyền tượng phật.

Vu Giai dạo một vòng trong cửa hàng, rất ngỡ ngàng. Những thứ quần áo này đều không phải loại trước đây cô sẽ chọn. Ông Tư Diễm chọn vừa một chiếc quần bò thùng lố cho cô, lại chọn một chiếc áo ba lỗ màu đen và áo khoác len màu xám đậm trước ngực sau dài. Vu Giai vào phòng thay đồ thay xong đi ra, nhìn chính mình trong gương mà như nhìn người lạ.

Rời khỏi cửa hàng, cô lại mua đồ lót, khăn mặt. Ông Tư Diễm dẫn cô lên xe buýt đến một nơi, đi bộ khoảng nửa bến xe buýt rồi dừng lại trước cổng một trường tiểu học. Ông Tư Diễm nhìn đồng hồ: “Bốn rưỡi, còn nửa tiếng nữa trường tiểu học mới tan trường”.

“Chúng ta tới chỗ này làm gì?”.

“Đợi người”.

“Ai?”.

“Em trai tôi”. Ông Tư Diễm lấy một bao thuốc lá trong túi ra: “Làm điều không?”.

“Bố chị...”.

“Bố tôi bỏ bà dì đầu tiên không thể sinh đẻ kia rồi, lại lấy một người có thể sinh con, nghe nói có thai rồi”.

“Đây chính là...”.

“Chính là trường con trai mụ ta học”. Ông Tư Diễm ngơ ngẩn nhìn sân trường, khi còn nhỏ cô vẫn được bố đón đưa: “Lát nữa cô không được nói gì”.

Vu Giai và Ông Tư Diễm chờ đến 4 giờ 45 phút, trong thời gian chờ đợi, phụ huynh đến càng ngày càng nhiều, đều liếc nhìn hai thiếu nữ ăn mặc “thời thượng” này. Chuông hết giờ vang lên, đầu tiên là các học sinh lớp một được phụ huynh đón về, sau đó đến lớp hai.

Ông Tư Diễm cầm điện thoại di động so sánh, cảm thấy lũ nhóc này đứa nào cũng có nét giống cậu bé trong ảnh: “Bạn nào là Triệu Tử Hàn nhỉ?”.

Lũ nhóc đều bật cười, trong đó có mấy đứa chỉ một đứa bé đứng ở cuối hàng: “Bạn ấy là Triệu Tử Hàn”.

Ông Tư Diễm đi tới trước mặt cậu bé, cầm cặp sách giúp cậu: “Triệu Tử Hàn, chị là chị gái em, chị đưa em về nhà”.

Triệu Tử Hàn rất cảnh giác lùi về phía sau mấy bước, đột nhiên nhìn ra sau lưng Ông Tư Diễm, lớn tiếng kêu: “Bố! Mẹ!”.

Ông Tư Diễm quay lại, tươi cười với một thai phụ và một người đàn ông dìu thai phụ đang bước nhanh tới gần.

Ông Dương là một người đàn ông có ngoại hình không tồi, rất nổi bật trong số đàn ông trung niên. Gầy, cao, trắng, đeo kính mắt không gọng trông rất hào hoa phong nhã, không hề giống giáo viên dạy thể dục chút nào mà lại giống giáo viên dạy ngữ văn hơn. Bộ Âu phục thanh lịch thơm và chiếc áo sơ mi trắng như tuyết vừa lịch thiệp vừa già dặn. Người phụ nữ đi cùng ông ta thì có vẻ tầm thường, thậm chí còn hơi quê mùa. Mái tóc hơi quăn buộc đuôi ngựa, làn da vàng vọt, trên mặt có rất nhiều nốt tàn nhang, mặc váy bầu màu đen, vừa nặng nề vừa uể oải, thoạt nhìn không hề xứng đôi với Ông Dương chút nào. Có điều lúc này hai người lại rất giống nhau, sắc mặt đều hết xanh lại tái, nhìn Ông Tư Diễm và thiếu nữ đứng bên cạnh cô như nhìn hai con quỷ dữ.

“Bố, đã lâu không gặp”. Ông Tư Diễm cười hi hi.

“Diễm Diễm... Đã lâu không gặp”.

“Bố, bao lâu rồi mà bố không hề gọi cho con lấy một cuộc điện thoại, con hơi thất vọng”.

Ông Dương nhìn quanh, lúc này rất đông phụ huynh tới đón con, trường tiểu học công lập này nhập học theo khu vực, khi đó chuyện của ông ta lan truyền rất rộng, sau khi tái hôn lần nữa vẫn có một vài người biết đến lịch sử đen tối của ông ta, các phụ huynh trong lớp của con vợ ba cũng bàn tán xôn xao, mọi người đều biết. Bây giờ cô ả Diễm Diễm suýt nữa đã chết mẹ kể trong lời đồn đó xuất hiện, rất nhiều người còn quên cả để ý đến con mình, thì thầm bàn tán chờ xem diễn biến.

“Đó là lỗi của bố, bố gọi số điện thoại cũ của con nhưng không có ai nghe”.

“Ha ha, nhà mạng vô lý quá, bất kể số điện thoại dùng bao nhiêu năm mà ba năm không đóng phí cũng đều thu hồi như nhau. Có điều con vừa ra đã nhấn số mới đến điện thoại của bố, bố không nhận được à?”.

“À... Bố cũng đổi số rồi”.

“À, thì ra là vậy”.

“Diễm Diễm...”. Mã Thục Khiết, vợ ba của Ông Dương khó xử đứng bên cạnh, nghe đến đây mới miễn cưỡng mở miệng: “Hai bố con nhiều năm không gặp, chắc là có nhiều chuyện phải nói. Chúng ta dừng đứng mãi ở chỗ này nữa, cùng về nhà đi”.

“Về nhà nào?”.

“Đương nhiên là nhà chúng ta”.

“À, nhà chúng ta... Thì ra vẫn còn có chúng ta”. Ông Tư Diễm cười rất ngọt, cũng rất lạnh lùng. Ánh mắt cô cố ý dừng lại một lát trên bụng Mã Thục Khiết: “Mẹ đã nói như vậy thì chúng ta về nhà thôi”.

Mã Thục Khiết vô thức đưa tay che bụng, cứng nhắc gật đầu, tay trái nắm chặt tay con trai. Triệu Tử Hàn bị mẹ nắm tay quá chặt, khuôn mặt trắng bệch nhưng không dám lên tiếng.

Sau khi mẹ cậu bé dẫn cậu đi tìm được “bố”, cậu và mẹ chuyển từ căn hộ nhỏ đi thuê đến căn hộ lớn ở đây. Bố mới vừa hòa nhã vừa hiền lành, còn biết nấu cơm cho cậu ăn, cậu cho rằng mình đã đến thiên đường, có

thể tiếp tục sống như thế mãi, không cần lo lắng bố để uống rượu say về nhà đánh mẹ và mình, càng không cần lo lắng chủ nhà tăng tiền thuê nhà, cậu và mẹ không còn chỗ ở nữa.

Mãi cho đến một hôm có đứa trẻ con hàng xóm đánh nhau với cậu, đánh thua liền chửi cậu là con riêng, khi nào con gái của bố cậu về sẽ giết cả cậu và mẹ cậu. Cậu bé phát hiện tình hình khác với những gì mình tưởng tượng, trong thành phố cũng giống như nông thôn, khắp nơi đều là các bà già và đám cháu trai cháu gái thích buồn chuyện. Từ các thông tin vụn vặt, cậu bé chấp vá thành một câu chuyện đáng sợ.

Lần đầu tiên bố mới cưới vợ, hai vợ chồng là một cặp vợ chồng ân ái có tiếng trong tiểu khu này, bọn họ còn có một cô con gái duy nhất rất đẹp tên là Diễm Diễm. Có một ngày bố mới cặp kè với một mụ hồ ly tinh, bị vợ bắt quả tang tận giường, lần đầu tiên bố mới động thủ đánh vợ, vợ không chịu nổi nên đã nhảy lầu. Con gái bố mới cũng phát điên, suýt nữa đánh chết mụ hồ ly tinh đó, bị cảnh sát nhốt vào nhà tù. Sau đó bố mới được người ta giới thiệu nên biết mẹ, kết hôn với mẹ, nhưng tất cả mọi người đều nói rằng đứa con gái điên kia sớm muộn gì cũng ra tù giết mẹ mới.

Từ lúc đó cậu bé vẫn rất sợ đứa con gái điên kia về. Một ngày mấy tháng trước đây, cậu nghe bố mới nói với mẹ Diễm Diễm sắp ra tù, không biết nên làm thế nào. Mẹ nói mẹ sợ, bố mới thở dài không nhắc tới chuyện này nữa. Cậu cho rằng chuyện này đã qua rồi, không ngờ con gái điên vẫn tìm đến đây.

Cậu bé lo sợ bất an đi theo sát bố mẹ lên chiếc xe Jetta của bố, đứa con gái điên và bạn của nó cũng lên xe theo. Trong xe lập tức yên lặng đáng sợ, chỉ có duy nhất tiếng khởi động xe.

“Em tên là Triệu Tử Hàn à? Học lớp hai rồi đúng không? Học hành thế nào?”. Ông Tư Diễm nói rất ngọt.

Triệu Tử Hàn hoảng sợ kêu to: “Mẹ!”.

“Hê, nhất gan thế”. Ông Tư Diễm trợn mắt nhìn cậu bé: “Bố, bố gầy hơn nhiều đấy, có ăn kiêng không?”. “Ồ”.

“Nhưng mà tóc đen hơn trước”.

“Bố nhuộm”.

“A, nhuộm khéo thật đấy. Đúng rồi, đây là bạn con, Vu Giai”. Ông Tư Diễm gật đầu, sau đó cúi đầu chơi điện thoại. Vu Giai quan sát toàn bộ câu chuyện từ đầu đến giờ, hết nhìn Ông Tư Diễm lại nhìn bố, dì và con trai dì của Ông Tư Diễm. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ dính vào chuyện nào như thế này, chỉ cảm thấy vừa mới lạ vừa kích thích, đi xem thi hoa hậu trực tiếp cũng chỉ đến thế.

Ông Dương không ngừng nhìn con gái mình trong gương chiếu hậu. Ông ta không hiểu cuộc sống tại sao lại biến thành như bây giờ chỉ vì một lần mềm yếu của mình? Ông ta cố gắng tìm lại những ngày yên ổn, nhưng tìm thế nào cũng không được. Đứa con gái từng nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa sau khi lớn lên lại nhìn mình như nhìn kẻ thù, lúc này đang ngồi trên ghế sau xe mình như một quả bom hẹn giờ.

Xe dừng lại dưới lầu, Ông Dương mở cửa buồng xe, đứa con riêng của vợ cùng ngồi ghế lái phụ với vợ cũng nhảy xuống theo, vẫn nắm chặt tay mẹ. Ông Tư Diễm thì chậm rãi xuống xe cùng người bạn của cô bé. Cô bé vừa bước xuống, Ông Dương đã lập tức khóa xe, xoay người mở cửa cầu thang để vợ và con trai vào trước. Ông Tư Diễm đứng bên ngoài nhìn một lát, sau đó kêu lớn: “Bố, khu này sắp phải di dời à?”.

Nghe thấy con gái nói như vậy, Ông Dương sững lại một chút: “Đúng vậy”.

Bàn tay đang nắm cửa của ông ta lại run lên không ngừng.

“Chuyện lớn như vậy, tại sao bố không bàn bạc gì với con cả? Nếu con chuyển hộ khẩu về thì có khi nhà mình còn có thể được thêm một căn hộ nữa”.

“Hộ khẩu của con?”.

“Đúng vậy, hộ khẩu của con còn đang ở bên trại quản giáo, họ đang chờ bố đến làm thủ tục”. Ông Tư Diễm nhai kẹo cao su, thối bong bóng.

“Khi đó các cậu của con bảo bố cho con căn hộ mới...”.

“Đó là di sản của mẹ con, còn căn hộ cũ thì là tài sản chung của cả ba người”.

“Không thể nói như vậy được...”.

“Không thể à?”. Ông Tư Diễm nghiêng đầu nhìn bố: “Vậy con không đi vào nữa, dù sao đó cũng không phải nhà của con. Ssụ này con thường xuyên đến thăm mẹ mới và Triệu Tử Hàn là được. Nghe nói mẹ mới là giáo viên tiểu học ở quê? Ngày ngày vác bụng đi làm rất vất vả, cho nên bố mới mua xe... Trường tiểu học nào nhỉ?”.

“Con...”.

“Bố không cần nhìn con như vậy, bà ta không làm chuyện bậy bạ với bố trong nhà mới của con, cũng không bức tử mẹ con, con và bà ta không oán không thù, chẳng qua chỉ là con muốn nhận được thứ con nên được thôi”.

“Cái gì là thứ con nên được...”.

“Chẳng hạn như căn hộ cũ này, sau khi di dời thế nào cũng nên có một phần của con, còn phần của bố thì con không trông chờ, bố cũng phải nuôi con, còn phải chờ mẹ mới sinh con để chăm sóc bố lúc tuổi già... Năm nay bố bốn mươi bảy tuổi nhỉ? Để con tính xem, khi em trai hay em gái mẹ mới sinh ra được hai mươi hai tuổi tốt nghiệp đại học thì bố sắp bảy mươi rồi, kịp, kịp, hết thấy đều còn kịp”.

“Bố chuyển hộ khẩu của con về, khi được đền bù sẽ chia cho con một phần, con sẽ không quay lại nữa chứ?”.

“Con sẽ không đến nữa. À còn nữa, sau này tốt nhất bố cũng đừng tìm con, ngay cả chính con cũng không biết con sẽ làm ra chuyện gì”.

“Diễm Diễm... Tại sao con lại biến thành như vậy?...”. Ông Dương tỏ vẻ đau lòng.

“Con cũng không biết vì sao con biến thành như vậy bố ạ”. Ông Tư Diễm cười lạnh nói: “Đúng rồi, bố, có một câu còn vẫn chưa kịp nói với bố”.

“Câu gì?”.

“Vì sao người nhảy lầu khi đó không phải là bố?”.

Ông Tư Diễm ngồi trên ghế trong quán bar, mười phút sau đã uống hết một nửa xách bia sáu chai. Vu Giai cầm cốc bia trên tay, nhấp mấy ngụm rồi đặt xuống, chỉ bóc lạc ăn.

“Chị...”.

“Chị tìm ông ta là để đòi tài sản”.

“Ông ấy có cho chị thật không?”.

“Ông ta sợ chị lắm, đương nhiên sẽ cho”.

“Chị thật lợi hại, em không được như chị...”.

“Đó là vì em tốt số”.

“Cái gì?”.

“Mẹ em còn sống”. Ông Tư Diễm ngăn người nhìn cốc bia: “Nếu mẹ chị còn sống thì chị sẵn sàng cho ông ta tất cả mọi thứ”.

“Mẹ em... từ trước đến nay mẹ đều không quan tâm đến em, chỉ có bố em quan tâm, nhưng bây giờ bố em cũng mặc kệ em rồi”.

“Em gái, em đã sắp mười tám rồi, hằng ngày vẫn phải có người ru ngủ sao?”.

“Không... không cần”.

“Đừng như trẻ con thế nữa. Sắp trưởng thành thì phải có dáng vẻ của người trưởng thành, mỗi ngày mẹ em kiếm tiền đã đủ vất vả, bố em không ở nhà, em phải chăm sóc mẹ em. Người ta nói đại học là con đường dẫn đến thành công, không qua con đường này thì sẽ có rất nhiều nơi em không vào được. Em về trường học tiếp đi, thi vào đại học rồi tính tiếp. Nếu không thì em phụ việc giúp mẹ em, công việc người ta tốt nghiệp cấp hai cũng có thể làm tốt, em tốt nghiệp cấp ba chắc chắn cũng làm được. Nghe nói em bỏ nhà

ra đi, bố em vẫn lo lắng cho em, còn chưa đến mức quá xấu xa. Đừng cho rằng mình rất bi thảm, trong số những người chị biết trong trại quân giáo trẻ vị thành niên, mười người thì có chín còn thảm hơn em”.

“Họ lừa em...”.

“Họ lừa em thì sao? Đừng nói với chị là trước giờ em không lừa họ bao giờ”.

“Vậy vì sao chị không tha thứ cho bố chị?”.

“Nếu mẹ chị không chết thì chắc chắn chị sẽ tha thứ cho ông ta, bây giờ mẹ chị chết rồi...”. Ông Tư Diễm yên lặng một lát, ném điện thoại di động cho Vu Giai: “Gọi điện thoại về nhà đi”.

Vu Giai bắt lấy điện thoại, gọi số của mẹ. Lúc nghe điện thoại, Phương Trân suýt nữa đã bật khóc: “Giai Giai, con về nhà đi. Chỉ cần con chịu về nhà, mẹ và bố bảo đảm sẽ không cãi nhau nữa, cũng sẽ không ly hôn nữa. Ba người nhà mình sống cùng nhau thật tốt được không? Nếu con có chuyện gì thì mẹ không sống nổi”.

“Mẹ, trái tim bố con không còn ở trong cái nhà này nữa, giữ được người nhưng không giữ được trái tim, mẹ cứ để bố con đi thôi, mẹ con mình sống với nhau thật tốt, được không?”.

“Được, được, chỉ cần con về thì thế nào cũng được”.

Mã Được cất quyển sách cuối cùng vào va ly tay kéo, mở cửa phòng mình ra, gật đầu với mẹ đang ngồi yên trong phòng khách, mở cửa chống trộm.

“Được Được...”.

“Mẹ, con vẫn nhắc lại câu nói đó. Nếu mẹ muốn tìm mùa xuân thứ hai thì con không phản đối, nhưng nếu mẹ làm bồ nhí của người ta thì con khinh bỉ. Con về thành phố C, lúc nào mẹ nghĩ thông suốt thì chuyển đến đó với con, triệt để cắt đứt qua lại với chú Vu...”.

“Nếu mẹ không chia tay chú ấy?”.

“Mẹ, lúc nào mẹ cũng là mẹ của con, nhưng con sẽ không về thành phố A nữa”. Mã Được mở cửa đi ra ngoài.

Ba tháng sau, Lâm Như xử lý xong những tài sản cuối cùng ở thành phố A, bước lên xe đò về thành phố C. Đối với một người mẹ, không có thứ gì quan trọng hơn con mình.

Vu Trường Thanh chuyển về nhà bố đẻ. Lúc này ông ta mới biết thế nào là tay trắng, ngoài công việc ổn định với tiền lương không nhiều đó, ông ta không còn gì hết. Em gái gợi ý ông ta xin lỗi vợ cũ, tìm đường gương vỡ lại lành, nhưng vợ cũ còn không chịu nghe điện thoại của ông ta. Những người biết chuyện lúc đầu vẫn ủng hộ ông ta ly hôn với bà vợ ghê gớm, đến bây giờ đều chê cười ông ta mất cả chì lẫn chài.

Ông Tư Diễm tắt QQ, ngẩng đầu hỏi Trịnh Đặc và Lâm Gia Mộc đang biên tập video trong văn phòng bên trong: “Anh Trịnh, chị Lâm, trong các vụ anh chị đã làm có người nào thật tình hối cải gương vỡ lại lành không?”.

“Có chứ”, Lâm Gia Mộc cười nói. Cô quay màn hình máy tính về phía Ông Tư Diễm: “Đôi nam nữ ôm hôn nhau trong video này chính là một cặp vợ chồng cũ”.

“Người đàn ông này chẳng phải chồng của phú bà đó sao?”.

“Đúng vậy, anh chị bỏ hơn ba tháng theo dõi, cuối cùng nắm được bằng chứng. Bồ nhí của ông ta lại chính là vợ trước, bề ngoài ông ta ruồng bỏ vợ và con trai để hiến thân cho phú bà vì tiền, trên thực tế là hai vợ chồng này hợp mưu moi tiền của phú bà. Tính cả số tiền phú bà cho vợ ông ta lúc ly hôn trước kia và số tiền họ moi móc được thì hai năm nay cặp vợ chồng này đã kiếm được gần triệu, có phải rất lợi hại không?”.

“Anh chị chuẩn bị giao bằng chứng cho phú bà à?”.

“Đúng vậy, cũng nên để ông bố tốt này về nhà rồi”, Lâm Gia Mộc cười nói.

Lời tác giả: Chuyện của Ông Tư Diễm có một nửa lấy từ chuyện có thật. Chuyện của Vu Giai thì toàn bộ căn cứ vào chuyện có thật được nghe kể lại. Chuyện bán mình cho phú bà, rất bất hạnh, cũng là chuyện có

thật. Chuyện thật luôn đơn giản không quanh co vòng vèo. Nhân vật chính của chuyện này là những đứa trẻ. Trong thế giới tình cảm phức tạp của người lớn, lũ trẻ vô tội lại là người bị tổn thương sâu sắc nhất’.

53. Q.7 - Chương 4: Trần Minh Minh, Giang Tĩnh

‘Trích lời Gia Mộc: Trên thế giới này không bao giờ thiếu những kẻ ngu ngốc luôn cho rằng mình là người thông minh nhất thế giới’.

Trịnh Đạc dừng xe ở đầu ngõ, lấy điện thoại di động ra giả vờ gọi điện thoại. Anh ta cho rằng chỉ là theo dõi thông thường, không ngờ bám theo Tiêu Lộ - chồng Trần Minh Minh - lại đến một nơi như thế này.

Một người đàn ông mặc đồ đen dắt chó ngồi trước siêu thị nhỏ trong ngõ, hình như đang chơi với chó. Một người đàn ông khác cũng mặc áo khoác màu đen ở đầu ngõ đang ngồi đánh giày ở tiệm giày dép. Bên kia có mấy người đàn ông tụ tập một chỗ hút thuốc lá. Xe của Trịnh Đạc vừa dừng lại khoảng ba phút, người đàn ông dắt chó đã chậm rãi đi tới, gõ cửa kính xe anh ta.

Trịnh Đạc hạ cửa kính xe, làm bộ ngắt điện thoại: “Ông anh cho hỏi đến sauna Thiên Thành thì đi đường nào?”.

“Không biết”. Người đàn ông dắt chó phát tay: “Chỗ này không cho dừng xe, lát nữa cảnh sát giao thông đến là ăn giấy phạt đấy”.

Người đàn ông thoáng nhìn vào trong xe, không có thứ gì khả nghi, khẩu khí trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Vâng”, Trịnh Đạc gật đầu. Đuôi mắt liếc thấy Tiêu Lộ đã ra khỏi ngõ, vẫy tay với người dắt chó, anh ta gạt kính lên lái xe đi.

Tiêu Lộ dường như không được vui lắm. Hắn dừng lại trước một ngân hàng cách ngõ khoảng hai, ba trăm mét rồi đi vào.

Trịnh Đạc dừng xe, lấy ví ra làm bộ cũng cần rút tiền, đi theo phía sau Tiêu Lộ. Hôm nay người trong ngân hàng không đông lắm, không đến hai phút đã đến lượt Tiêu Lộ đến trước máy ATM, lấy thẻ ngân hàng và thẻ tín dụng ra thử từng chiếc một, số dư toàn là không hoặc chỉ có mấy tệ, ngay cả thẻ tín dụng cũng không rút được tiền nữa. Tiêu Lộ bây giờ cũng được coi là một luật sư thành công, mặc dù không kiếm được nhiều như Nghiêm Minh nhưng cũng không đến nỗi nghèo như vậy, thậm chí thẻ tín dụng cũng bị khóa.

Trịnh Đạc vỗ vỗ vai hắn: “Ông anh có cần rút tiền không? Tôi còn có việc gấp”.

Tiêu Lộ đang cầm một chiếc thẻ ngân hàng suy nghĩ miên man, không biết có nên rút tiền trong thẻ này không. Bị Trịnh Đạc vỗ vai, hắn hơi bức mình: “Sốt ruột thì đến cây khác mà rút”.

Nói xong hắn nhét một chiếc thẻ của ngân hàng công thương vào máy ATM, nhưng thử mật khẩu hai lần mà vẫn sai.

“Ông anh, tôi thật sự rất vội, ông anh để tôi rút trước đi”.

Tiêu Lộ tức giận quay lại cãi nhau với Trịnh Đạc, lúc này mới để ý người đàn ông phía sau to con hơn mình nhiều, đành phải hậm hực rút thẻ ngân hàng ra, sang bên cạnh gọi điện thoại.

Trịnh Đạc rút mấy trăm tệ cho có từ trong thẻ của mình, sau đó cất thẻ vào ví, đi tới gần chỗ Tiêu Lộ đang nói chuyện điện thoại với ai đó, lấy một điều thuốc ra châm, tỏ vẻ như đang đợi ai.

Tiêu Lộ nhìn Trịnh Đạc một cái, tránh ra góc tường: “Minh Minh, mật khẩu thẻ nhà mình là bao nhiêu?”.

“Không đúng, không phải mật khẩu cũ”.

“Anh có chút việc cần rút ít tiền”.

“Công việc mà, có một khách hàng cần vay tiền... Làm xong vụ án lần này ít nhất có thể thu về bốn, năm mươi ngàn, chính là khách hàng kiện về phí chữa bệnh đó... Đúng vậy... Anh phải đi gặp mấy người, không có tiền mang theo người không được... Anh chỉ rút hai mươi ngàn... Vài ngày nữa tài khoản có tiền sẽ chuyển lại... Được, được, được, anh nhớ rồi”.

Tiêu Lộ quay lại đại sảnh xếp hàng, khoảng hơn hai mươi phút sau mới đi ra. Trịnh Đặc thấy hần rút ít nhất hơn trăm ngàn, sau đó lại đi thẳng vào ngõ nhỏ đó.

Trịnh Đặc lái xe chạy một vòng, dừng xe trước một siêu thị nhỏ, vào siêu thị mua mấy chai nước và đồ ăn, nhân tiện gọi điện thoại: “Anh Lưu, anh có thông tin gì về ngõ Công Nghĩa không?”

Cảnh sát Lưu rất ngạc nhiên: “Ngõ Công Nghĩa? Sao nghe quen thế nhỉ? Cậu đợi chút, để tôi hỏi lại”.

Một lát sau cảnh sát Lưu gọi điện lại: “Ồ đó có một sông bạc bất hợp pháp, nghe nói chơi rất to”.

“Có thể tìm người nào dẫn tôi vào không?”.

“Cậu lại điều tra gì à?”.

“Án ngoại tình thông thường”.

“Ồ đó chỉ có đánh bạc, không nghe nói có dịch vụ vui vẻ. Có điều thông thường khách chơi bạc đi vào, mười người có chín trắng tay đi ra. Nghe nói nhà cái rất lợi hại. Có điều hình như tay trùm ở đó rất tinh, đã truy quét mấy lần nhưng đều vô hiệu. Nếu chồng của thân chủ cậu đánh bạc ở đó thì chắc cậu và Gia Mộc có vất đến mấy cũng không ra tiền đâu, cẩn thận đừng để bị liên lụy. Bên đó cho vay nóng lãi rất nặng.

“Biết rồi”. Trịnh Đặc ngắt điện thoại.

Tiêu Lộ không ngoại tình mà dính vào cờ bạc, thảo nào thời gian xuất hiện của những cuộc điện thoại kỳ lạ đó đều cố định.

Trịnh Đặc ghi địa chỉ vào cuốn sổ nhỏ, quay người định lên xe, lại nhìn thấy người đàn ông dắt chó và mấy gã to con trong ngõ chặn đường của anh ta.

“Quán sauna Thiên Thành không phải ở đây, ông anh ạ”. Người đàn ông dắt chó liếc anh ta.

Trịnh Đặc cất quyển sổ và điện thoại đi, “A, ông anh đây à? Chúng ta đúng là có duyên, ở đây cũng có thể gặp ông anh. Mấy người này là bạn ông anh à?”.

“Người anh em, đi theo chúng tôi một chuyến nào”.

“Xin lỗi, tôi còn có việc”. Trịnh Đặc bấm điều khiển mở xe.

Mấy người càng vây càng gần, Trịnh Đặc thở dài: “Tôi đã nói tôi còn có việc, tại sao các anh cứ không nghe thế nhỉ?”.

“Vì sao người anh em lại theo dõi gã họ Tiêu? Có phải hần bán đứng bọn ta không?”.

“Họ Tiêu? Tôi không biết họ Tiêu nào cả”.

“Người anh em, đừng giả ngu với tôi. Tôi có thể ngửi được mùi cảnh sát từ cách mười mét...”.

Trịnh Đặc cười: “Tôi thật sự không phải cảnh sát”.

“Sao?”. Người dắt chó nhú mày: “Không phải cảnh sát thì bọn tôi cũng không cần phải nể mặt nữa”.

Hần nháy mắt, mấy người kia rút ống nước mang theo trên người ra xông tới.

Những người đứng xem đều lùi lại, thầm nghĩ gã to con này chắc chắn sẽ...

Hai phút sau, cả đám người chỉ còn Trịnh Đặc đứng, anh ta ném đoạn ống nước cuối cùng xuống đất: “Đã nói tôi còn có việc, không được cản đường tôi mà”.

Nói xong anh ta mở cửa xe, lên xe đi mất.

Trần Minh Minh vừa chỉnh lại áo khoác vừa đi ra cổng khách sạn. Đuôi mắt liếc thấy một chiếc xe Hyundai màu đen dừng ven đường, cô ta mỉm cười, hơi cao giọng: “Trương Kinh!”.

Trương Kinh dừng lại. Từ lần đầu tiên hẹn hò, hai người đã ngầm thỏa thuận với nhau, ở những nơi công khai thì vờ làm bạn bè bình thường, lúc từ khách sạn đi ra thì một trước một sau, làm như không hề biết nhau. Trần Minh Minh gọi hần rõ ràng là vi phạm, nhưng hai người làm bạn tình nhiều năm như vậy, không có cảm tình cũng có giao tình, mặc dù sắc mặt Trương Kinh không dễ coi lắm nhưng vẫn quay người lại.

Trần Minh Minh đi vội mấy bước, lấy một chiếc đồng hồ Rolex từ trong túi ra nhét vào tay Trương Kinh: “Anh quên đồng hồ”.

Trương Kinh gật đầu, hơi xấu hổ vì đã hiểu lầm Trần Minh Minh: “Ngày kia anh mời em đi ăn ở Mỹ Thiện Viên”.

“Ngày kia em còn có việc, để thứ hai đi”. Trần Minh Minh có thể duy trì quan hệ bạn tình với Trương Kinh nhiều năm như vậy chính là nhờ cô ta biết cách lấy lùi làm tiến, làm như mình không cần tình cảm của Trương Kinh, cũng không cần tiền của Trương Kinh, chỉ là một người phụ nữ có lối sống phương Tây thích làm bạn tình của Trương Kinh.

“Ồ”. Trương Kinh gật đầu, đeo chiếc đồng hồ Rolex vẫn còn vương hương thơm trên người Trần Minh Minh vào tay, nhưng hẳn không thể nào cài quai bằng một tay được.

Trần Minh Minh cười, đưa tay nhanh chóng cài quai đồng hồ, vẫy tay tạm biệt hẳn: “Bye bye, công ty em còn có việc, thứ hai gặp lại”.

Trương Kinh gật đầu, không hề để ý khoảng cách giữa hẳn và Trần Minh Minh lúc cô ta đeo đồng hồ cho hẳn gần như thế nào, từ một góc độ nhất định thì nhìn rất giống hai người đang hôn tạm biệt.

Trần Minh Minh ngồi lên chiếc xe Honda của mình, giả vờ không để ý đến chiếc Hyundai chậm rãi đi theo, từ từ hòa vào dòng xe cộ.

Cô ta và Trương Kinh đến với nhau chỉ do ngẫu nhiên. Vốn hai người chỉ quen biết hơi hợt thông qua Giang Tĩnh. Công việc của Trương Kinh bận rộn, không hề hứng thú với các mối quan hệ xã giao của Giang Tĩnh, cô ta lại muốn trò chuyện vài câu với Trương Kinh, tìm kiếm các mối làm ăn cho văn phòng luật sư của mình. Có điều Giang Tĩnh rất bá đạo, cô ta thỉnh thoảng vui đùa vài câu khi gặp Trương Kinh, Giang Tĩnh đã tỏ ra khó chịu, càng không cần phải nói đến chuyện giúp cô ta tìm kiếm khách hàng.

Năm năm trước cô ta đến Thượng Hải công tác, thay mặt cho bên A đàm phán, không ngờ một trong những công ty đầu tư của bên B lại là công ty của Trương Kinh. Sau khi kết thúc đàm phán, hai người gặp nhau trong tiệc mừng công, vì là người quen nên trò chuyện thêm vài câu. Lúc đưa danh thiếp cho cô ta, tay hẳn dừng lại một chút trong lòng bàn tay cô ta, cô ta cũng ngẫm hiểu...

Từ lần đầu tiên gặp với nhau, cô ta đã biết Trương Kinh không hề coi trọng mình, cô ta cũng giả vờ không quá để ý đến Trương Kinh, trọn nửa năm không liên lạc với hẳn. Dù thỉnh thoảng gặp Trương Kinh ở nhà họ Trương, cô ta cũng chỉ chào hỏi bình thường, bởi vậy lại khiến Trương Kinh thấy hứng thú. Nhân lúc Giang Tĩnh lên tầng thay đồ, hai người mới mở lời ong bướm, tối hôm đó thừa dịp Giang Tĩnh ngủ say, hai người lại quấn lấy nhau trong phòng ngủ dành cho khách chỉ cách Giang Tĩnh một bức tường.

Chính cô ta đã chủ động đề nghị làm bạn tình với Trương Kinh, không dính dáng đến tình cảm mà chỉ thỉnh thoảng hẹn hò với nhau. Hơn nữa cô ta nói mình yêu chồng, không hề muốn ly hôn, chỉ là cuộc sống quá buồn tẻ nên muốn tìm kiếm một chút kích thích, Trương Kinh vẫn luôn tự nhận là phong lưu chứ không hạn lưu, thấy vậy cũng liền đồng ý.

Quan hệ xác thịt của hai người duy trì năm năm. Trong năm năm đó Trương Kinh đã vô số lần than vãn với cô ta rằng Giang Tĩnh bá đạo, xa xỉ, không biết thông cảm cho người khác, tách rời với xã hội. Lần nào cô ta cũng bênh vực Giang Tĩnh, khuyên Trương Kinh không được quá nghiêm khắc. Ngay cả khi Trương Kinh bao tình nhân khác, cô ta cũng rất khôn khéo nhắc nhở Trương Kinh không được quên gia đình. Người phụ nữ Trương Kinh thường xuyên qua lại, cặp kè lâu nhất là cô ta, người được Trương Kinh coi là tri âm cũng là cô ta.

Trần Minh Minh châm một điếu thuốc lá, thoáng nhìn chiếc xe Hyundai vẫn chạy theo phía sau mình. Mười đồ năm năm, bây giờ đã đến lúc thu hoạch.

Giang Tĩnh có gì đặc biệt hơn người? Luận về học hành, nếu cô ta không dựa vào quan hệ của gia đình thì thậm chí còn không thi đỗ được vào trường cao đẳng hạng ba. Vào đại học cả ngày chỉ biết trang điểm, thời gian đọc tiểu thuyết tình cảm còn nhiều hơn thời gian đọc sách, năm nào cũng có môn phải thi lại, ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không biết lấy được bằng cách nào. Nhưng bởi vì gia cảnh của Giang Tĩnh tốt, lúc

người khác bận tìm công việc thì cô ta đã đi làm, người khác bận xem mắt thì cô ta đã chuẩn bị lấy con trai của bạn bố mình, nhà cửa, xe cộ, tiền mặt, tất cả đều có người chuẩn bị sẵn cho cô ta dùng.

Trần Minh Minh và Giang Tĩnh làm bạn nhiều năm như vậy, mặc dù cũng nhận được không ít lợi ích nhưng cũng bị Giang Tĩnh chọc tức rất nhiều lần. Cô ta dành dụm rất lâu mới mua được chiếc áo khoác tạm gọi là hàng hiệu, trong mắt Giang Tĩnh lại chỉ là một chiếc áo thông thường đã lỗi mốt. Lúc cô ta lấy chồng, gia đình hai bên dốc hết tiền của trả khoản phí lần đầu cho căn hộ nhỏ, Giang Tĩnh chỉ đến nhìn qua đã nói căn hộ này không đáng một đồng, nhân tiện làm mất mặt luôn cả họ hàng nhà chồng Trần Minh Minh.

Những chuyện này cô ta đều có thể nhẫn nhịn, ai bảo cô ta có chuyện cần nhờ vả Giang Tĩnh? Mỗi quen biết của Giang Tĩnh khiến cô ta vừa vào văn phòng luật sự đã nổi trội hơn người khác, khiến cô ta có thể một bước lên mây. Cô ta không tin nhất thời không bằng người ta thì cả đời cũng không bằng người ta, sớm muộn gì cũng có một ngày cô ta có thể phấn đấu đến mức làm cho Giang Tĩnh phải hâm mộ.

Nhưng ai biết thế sự đổi dời, cô ta có cố gắng đến mấy thì cũng vẫn luôn kém một chút, cho dù cô ta có thể oai phong trước mặt người khác, thậm chí dám cãi lại ông chủ, nhưng cô ta vẫn phải cúi đầu trước mặt Giang Tĩnh.

Đến tận lúc cô ta cặp với Trương Kinh... Giang Tĩnh tốt số thì đã sao? Chẳng phải vẫn bị cô ta kéo xuống ngựa đấy thôi?

Nhà họ Trương mặc dù là phú hào nhưng tài sản của nhà họ Trương thì có quan hệ gì với Giang Tĩnh? Giang Tĩnh bây giờ có thể tùy tiện ký séc mua đồ, có thể vung tiền như rác trên thị trường nhà đất và xe cộ, nhưng tách khỏi tài lực của nhà họ Trương, Giang Tĩnh sẽ không còn là gì hết.

Cô ta lái xe vào bãi gửi xe ở khu nhà mình, xách túi xuống xe, khóa cửa xe lại, trong lòng thầm nghĩ: “Giang Tĩnh... tôi phải xem sắc mặt của cô lúc nhìn thấy kết quả theo dõi, xem cô có làm ầm ĩ, có làm nhà chồng ghét bỏ hay không? Tôi phải xem cô uy phong được đến lúc nào!”.

Lâm Gia Mộc rời tay khỏi bàn phím một lát: “Tất cả mọi tài khoản của Tiêu Lộ đều trống rỗng, thẻ tín dụng nợ ít nhất một trăm mấy chục ngàn, một số khoản đã quá hạn thanh toán”.

Loại ham mê bài bạc này thật sự còn đáng sợ hơn ngoại tình, tài sản trong nhà sợ ý một chút sẽ bị rút ruột hết, chính mình không cẩn thận cũng bị đám người cho vay nặng lãi bám sát.

“Có cần nói với Trần Minh Minh bây giờ không?”. Trịnh Đặc vừa lau tay vừa đi từ trong phòng tắm ra.

“Để em xem tay anh nào”. Lâm Gia Mộc lấy hộp đồ cấp cứu trong ngăn kéo ra. Mặc dù Trịnh Đặc đánh người ta nhưng tay cũng bị xây xước.

“Chỉ trầy xước chút thôi, xối nước cho sạch là được, không cần bôi thuốc”. Anh ta đã quen bị thương, chỉ có điều mấy năm gần đây rất ít khi động thủ với ai, các vết chai biến mất, vừa động thủ đã rách da, nhìn có vẻ rất đáng sợ.

“Vết thương nhỏ để lâu cũng thành sẹo. Anh tưởng anh mới mười tám tuổi à?”. Lâm Gia Mộc kéo anh ta ngồi xuống, bôi thuốc lên vết thương cho anh ta. Trịnh Đặc chủ yếu bị rách da và tụ máu ở khớp xương trên nắm đấm. Mấy tên lưu manh đó không thể nào chạm được vào người anh ta.

Trịnh Đặc cười cười, đưa tay cho cô xử lý. Thôi được, cứ coi như là chiều cô vậy: “Chuyện này em định làm thế nào?”.

“Trần Minh Minh rất sĩ diện, nếu em vạch trần chuyện này trước mặt cô ta thì cô ta không những không cảm kích em mà còn hận em. Dù sao cô ta cũng chỉ ủy thác em điều tra ngoại tình, nói với cô ta rằng chồng cô ta không ngoại tình là được”.

Trịnh Đặc nhíu mày. Lần đầu tiên anh ta thấy Lâm Gia Mộc thiếu thông cảm với phụ nữ như vậy: “Nếu cô ta bị đòi nợ thì sao?”.

“Anh cho rằng chồng cô ta nợ nhiều tiền như vậy, lại động đến tiền trong tài khoản của gia đình, cô ta không biết sao? Cô ta đã biết rõ chuyện này từ lâu rồi, chúng ta cần gì phải làm tiểu nhân?”.

“Em đã biết chuyện gì?”.

Lâm Gia Mộc đưa một phiếu thuê phòng được in từ trước cho Trịnh Đạc, Trịnh Đạc thoáng nhìn rồi sửng sốt: “Hai người họ...”.

“Lần này chúng ta bị Trần Minh Minh chơi một ván rồi”. Từ đầu cô đã thấy lạ rồi, tự nhiên bốn người họ tranh cãi, lại còn đánh cược trước mặt mọi người. Nhớ lại tình hình hôm đó, rõ ràng Trần Minh Minh là người khơi chuyện. Nhưng cô ta là loại người chỉ quan tâm đến lợi ích, tại sao lại bày ra trò này? Đầu tiên Lâm Gia Mộc tưởng cô ta giống Tiền Vi Vi, biết chồng có bồ, muốn nhân cơ hội xử lý chồng, không ngờ vừa bắt đầu điều tra đã phát hiện cô ta và chồng Giang Tĩnh đi thuê phòng. Hai người này lần nào cũng dùng tên của Trần Minh Minh để đăng ký, không buồn giấu giếm dù chỉ một chút. Lâm Gia Mộc xưa nay hận nhất là bị người khác lợi dụng, không ngờ lần này lại bị lợi dụng triệt để như vậy: “Thứ sáu tuần sau bọn họ cùng đến xem kết quả, em sẽ công bố hết toàn bộ kết quả luôn”.

“Có cần nói với Giang Tĩnh không?”.

“Hôm nay em nói với Giang Tĩnh rồi, Giang Tĩnh tức điên lên”.

Chồng ngoại tình là một chuyện, đối tượng ngoại tình là bạn của mình thì lại là một chuyện khác. Chồng của Giang Tĩnh trông cũng đàng hoàng, không ngờ lại cặp bồ với bạn thân của vợ mình. Có lẽ Trần Minh Minh quá nóng lòng thay thế Giang Tĩnh: “Ngay từ đầu em đã tra được rồi, kéo dài đến bây giờ chỉ là để tìm hiểu xem Trần Minh Minh muốn gì thôi, cô ta tưởng em là đồ ngu để cô ta thoải mái lợi dụng chắc, hôm nay điều tra ra chuyện của Tiêu Lộ em mới hiểu hóa ra cô ta không đợi được nữa, hừ, vừa muốn Giang Tĩnh biết chuyện của họ vừa muốn giả bộ làm hoa sen trắng, thảo nào phải lợi dụng em. Giang Tĩnh chưa làm âm ỉ lên, có lẽ là Trần Minh Minh đang sốt ruột lắm”.

“Bây giờ thế nào?”.

“Giang Tĩnh muốn bắt quả tang”. Lâm Gia Mộc đã bôi xong thuốc ột tay Trịnh Đạc, cầm tay kia bắt đầu bôi tiếp: “Tám giờ tối nay”.

“Sau đó thì sao?”. Trịnh Đạc nhướn mày.

“Giang Tĩnh đã nói chỉ muốn làm cho Trần Minh Minh mất mặt, cô ta đương nhiên sẽ không ly hôn theo ý của Trần Minh Minh, cho nên chúng ta chỉ cần cung cấp thời gian và địa điểm là được, chuyện bắt quả tang thì không cần tham dự”.

Cho nên vẫn nói, không phải cứ chồng ngoại tình là ly hôn, rất nhiều người đều lựa chọn phương án đánh ghen.

Hôm đó vốn chỉ là hẹn hò bình thường, chỉ có Trần Minh Minh chú ý chiếc xe Hyundai vẫn đi theo mình đã không còn tung tích, trong lòng có dự cảm khó hiểu, vì vậy kéo dài thời gian tắm tấp. Cho nên lúc Giang Tĩnh tới đánh ghen, cô ta có thể khóa trái cửa phòng tắm, vừa cười trộm vừa nghe Giang Tĩnh nổi điên bên ngoài.

“Trần Minh Minh! Mày là một con đĩ không biết xấu hổ! Dám động đến cả chồng tao! Mày đã quên lúc đi theo tao nhặt cơm thừa như một con chó à? Mày đừng giả chết trong đó, mấy bộ đồ hở hang của mày còn để bên ngoài! Mày ra đây! Đi ra để tao nhìn cái mặt thối tha của mày...”.

Giang Tĩnh gắng sức giật cửa.

“Giang Tĩnh, em không được làm âm ỉ vô cớ!”. Trương Kinh muốn kéo Giang Tĩnh ra: “Tại sao em tìm đến đây được? Anh không ngờ em cũng rồi hơi tìm người theo dõi anh như vậy!”.

“Tôi không tìm người theo dõi anh thì làm sao biết anh ăn vụng đến cả bạn tôi!”.

“Em đừng nói khó nghe như vậy...”.

Khách sạn năm sao có hai ưu điểm. Một là cửa phòng tắm đủ chắc chắn, Giang Tĩnh giật một hồi lâu mà không giật ra được. Hai là bảo vệ đến nhanh, nhanh chóng đưa cả Giang Tĩnh và Trương Kinh ra ngoài. Khách sạn bao giờ cũng vậy, lúc bạn đến làm khách thì đương nhiên bạn là thượng đế, họ sẽ chăm sóc bạn rất tốt. Nhưng nếu gây rối làm ảnh hưởng đến việc làm ăn và danh dự của người ta thì người ta cũng không hề khách khí.

Tất nhiên hai người này đều là khách quý. Giám đốc khách sạn lấy cớ tách họ ra để họ bình tĩnh lại, đầu tiên cho Trương Kinh về, rồi mới cung kính tiễn Giang Tĩnh ra khỏi khách sạn.

Trương Kinh lái xe gần năm phút mới phát hiện ra mặt bị cào xước, Giang Tĩnh đúng là sư tử Hà Đông!

Hắn luôn biết mình thực sự cần gì, thời cấp ba, thời đại học và cả khi bước vào xã hội chơi bởi với phụ nữ cũng vậy, dù có đẹp đến mấy cũng không phù hợp làm vợ hắn, người hợp làm vợ hắn chỉ có người phụ nữ môn đăng hộ đối có thể mang lại lợi ích cho gia đình hắn, thế là khi người nhà sắp xếp cho hắn xem mặt Giang Tĩnh, hắn không những không thấy khó chịu mà ngược lại còn dùng đủ mọi ngón nghề bao gái, khiến Giang Tĩnh chết mê chết mệt, cưới cô ta về nhà một cách hoành tráng. Bao năm qua dù là trong nhà hay bên ngoài, Giang Tĩnh luôn làm tròn bổn phận một người vợ, dù sau lưng có kiêu ngạo thế nào nhưng cô ta xử lý mọi việc rất có chừng mực, đưa ra ngoài cũng có thể diện, cô ta lại biết sinh con trai, đúng là một người vợ hoàn hảo. Vì thế dù chơi bởi bên ngoài nhưng hắn vẫn biết gia đình là quan trọng nhất, không ngờ Giang Tĩnh cũng có mặt thiếu lý trí như vậy.

Vốn lúc đầu Trần Minh Minh chẳng là gì với hắn, nhưng lâu dần cũng có vị trí trong lòng hắn, hắn đã gặp quá nhiều phụ nữ, ai cũng mê tiền hoặc quyền, hoặc yêu “người”, muốn làm vợ hắn, loại phụ nữ chỉ quan tâm đến “tình dục”, tự do phóng khoáng không cần gì cả như Trần Minh Minh hắn mới gặp lần đầu.

Lâu dần... tự nhiên sẽ dành cho cô ta một chỗ trong lòng... Hắn thậm chí từng nghĩ sẽ cắt đứt với tất cả những cô nàng khác, ngoài Giang Tĩnh chỉ cần một mình Trần Minh Minh...

Chiếc điện thoại đổ chuông không ngừng của hắn im lặng một lúc rồi lại kêu lên, lần này không phải là Giang Tĩnh gọi đến mà là Trần Minh Minh, hắn nhấc máy, “A lô”.

“Xin lỗi anh, em không ra ngoài”.

“Em là phụ nữ, vốn không nên ra”.

“Em xin lỗi...”.

“Đừng nói xin lỗi nữa... Tiêu Lộ... anh ta...”.

“Tiêu Lộ biết cũng không sao, em và anh ta đã hết rồi...”.

“...”.

“Anh đừng hiểu nhầm, không liên quan đến anh đâu, mấy năm trước Tiêu Lộ đã dính vào cờ bạc, năm ngoái em nói chuyện với anh ta, anh ta quỳ xuống cầu xin em tha thứ, còn nói nhất định sẽ cai bạc, không ngờ gần đây anh ta lại bắt đầu chơi lại, trước khi đến gặp anh em đã xem thẻ ngân hàng, tiền trong thẻ bị anh ta lấy hết rồi, không biết còn nợ bao nhiêu tiền nữa, nghĩ lại em vì cái nhà này mà hạ sinh bao nhiêu thứ, thật là nực cười...”.

“Sau này em định thế nào?”.

“Em có người bạn học làm luật sư ột công ty ở Bắc Kinh, anh ấy giới thiệu em đến đó, vốn em còn đang do dự...”.

“Em định đi à?”.

“Em không đi thì sợ là không đi được nữa”.

Trương Kinh thoáng cảm thấy cổ họng nghẹn lại, có chút chua xót, đột nhiên không biết phải làm gì, năm năm rồi... hắn đã quen có Trần Minh Minh... Điện thoại không biết đã bị ngắt từ lúc nào, hắn hoang mang ngồi trong xe, không biết nên làm gì.

Thứ sáu, quán trà Phượng Hoàng.

Lâm Gia Mộc loay hoay với bốn túi tài liệu, trước mặt có hai chiếc ghế trống, Giang Tĩnh và Trần Minh Minh đều không xuất hiện. Tiền Vi Vi ngồi trên ghế ngáp một cái, ngón áp út tay trái không có nhẫn, chỉ có vết hằn mờ mờ cho thấy hình dạng chiếc nhẫn vốn ở chỗ đó.

“Gia Mộc, Giang Tĩnh và Minh Minh rốt cuộc có tới hay không? Hai đứa nó không đến thì tớ phải đi đây, buổi chiều còn có một buổi họp quan trọng”.

Mặc dù công việc luật sư của cô ta có chút dính líu với chồng, nhưng vì rõ ràng là chồng cô ta sai, mấy sếp đều tỏ ý ủng hộ cô ta, vị trí cộng sự cao cấp được giữ chắc. Biết làm sao được, luật sư bao giờ cũng thích người thắng mà.

Cô ta còn chưa nói xong, Giang Tĩnh đã xuất hiện ngoài cửa phòng, cởi áo gió treo lên mắc, ngồi xuống: “Tớ đến rồi. Bạn phải đi à?”.

Giọng cô ta hơi khàn khàn, mấy lớp mỹ phẩm cũng không che được vẻ hốc hác.

“Minh Minh đâu?”, Tiền Vi Vi nhìn ra cửa.

“Sau này lúc nào có mặt tớ thì không ai được nhắc tới Trần Minh Minh”. Giang Tĩnh nói lạnh lùng.

“A, bà trẻ thật là lợi hại”, Tiền Vi Vi châm chọc. Muốn kiêu ngạo trước mặt mình sao? Giang Tĩnh còn non lắm.

Tưởng Nghiên kéo áo Tiền Vi Vi, ra hiệu cho cô ta đọc tin nhắn. Tiền Vi Vi cúi đầu xem qua tin nhắn Lâm Gia Mộc vừa gửi tới, mỉm cười, thì ra là thế...

Để ý thấy hành động của ba người này, Giang Tĩnh cắn môi: “Tớ thua rồi, nhưng chẳng lẽ hai bạn thắng sao?”.

Tưởng Nghiên cười nói: “Ít nhất là tớ thắng”.

Tiền Vi Vi giơ tay lên: “Tớ thua, tớ thừa nhận”. Cô ta hươ hươ ngón áp út tay trái.

Giang Tĩnh cầm túi tài liệu viết tên mình lên: “Tiền ngày mai tớ chuyển khoản cho bạn”.

Cô ta xách túi tài liệu, xoay người định đi, suy nghĩ một lát lại vòng lại: “Đàn ông không ai không ngoại tình. Tưởng Nghiên, bạn cũng không nên vui vẻ quá sớm, tớ chờ xem lúc nào bạn sẽ khóc. Tiền Vi Vi, bạn cũng không nên quá cạn tàu ráo máng. Để tớ xem bạn có thể tìm được một người đàn ông như thế nào sau khi bỏ William Mã”.

Miệng Tiền Vi Vi luôn nhanh hơn người khác ba phần, cũng độc hơn người khác ba phần. Lúc này không bắt nạt Giang Tĩnh một chút thì quả thực không phải tác phong của cô ta: “Đàn ông thế nào mà chả được, Anh Mỹ Đức Ý Nhật Á Phi, muốn tìm loại nào cũng có. Sáng sủa, thuận mắt, hàng tốt, khỏe mạnh là được, những chuyện khác thì không cần. Có cần tớ giới thiệu cho bạn một người không?”.

Giang Tĩnh cảm tức nhìn cô ta rất lâu, tức đến mức gần như nổ phổi: “Bạn...”.

“Đàn ông là không thể trông chờ được, sự nghiệp và tiền bạc mới là quan trọng nhất. Tưởng Nghiên và tớ dù ly hôn cũng không sợ, bây giờ tớ sắp là cộng sự cao cấp của văn phòng luật sư, Tưởng Nghiên cũng sắp lên phó giáo sư rồi, có ly hôn cũng không lo chết đói, cần gì phải ôm chặt cái bài vị phu nhân không chịu thả ra, biến mình thành một bà vợ đầy oán hận, còn an ủi mình vẫn là chính thất nữa. Bản thân sống cho thoải mái vẫn là quan trọng nhất, bạn không nghĩ vậy sao?”.

Giang Tĩnh lấy túi tài liệu đi, quên cả mặc áo khoác, cầm túi xách chạy ra cửa như một cơn gió.

Tiền Vi Vi nhìn bóng lưng cô ta, cười vô cùng vui sướng và đắc ý. Mấy năm nay Giang Tĩnh đã đắc tội với quá nhiều người, suốt ngày ngạo mạn, gặp ai châm chọc người đó. Thấy cô ta mất mặt như vậy, có lẽ các bạn học đều sẽ rất vui.

Lâm Gia Mộc lắc đầu, lần lượt đưa hai túi tài liệu cho hai người: “Trần Minh Minh chắc sẽ không đến, tài liệu của hai bạn đây”.

Tỉ số 4 - 2, bốn bạn học một nửa có chồng ngoại tình, chỉ có một người ly hôn, kết quả này xem như tốt ngoài dự tính.

Tưởng Nghiên nhận túi tài liệu: “Bình thường thoát nhìn mọi người đều êm đẹp như nhau, ai biết sau lưng người khác có những chuyện gì? Sau này tốt nhất là không nên đánh cuộc kiểu này nữa”.

“Tớ lại cảm thấy nên làm càng nhiều càng tốt, cứ che giấu mãi sớm muộn cũng thối rữa, không bằng mang ra nắng phơi cho xong”. Tiền Vi Vi không ngừng bấm điện thoại di động, chắc là đang tung tin đồn. Trước đây chuyện này vốn là của Giang Tĩnh và Trần Minh Minh, lần này đến lượt Tiền Vi Vi thay thế.

“Chú ý điều khoản bảo mật”. Lâm Gia Mộc làm hết nghĩa vụ nhắc nhở rồi không nói gì thêm nữa. Nhân vô thập toàn, Tiền Vi Vi tham lam, Trương Nghiên thanh cao, Giang Tĩnh tọc mạch, Trần Minh Minh xảo trá, còn cô thì lạnh lùng, vô tình, vô cảm với tình yêu, ai mà không có bệnh nan y? Nghĩ lại thì thời đại học vẫn đơn giản và hạnh phúc nhất.

Giang Tĩnh không biết mình lái xe về nhà như thế nào, thấy chiếc xe của Trương Kinh đỗ trước cửa, cô ta đỗ xe phía ngoài, quên rút cả chìa khóa lao thẳng vào nhà, cô ta vốn thích làm đẹp, thuốc làm trắng, collagen, đủ thứ mỹ phẩm trát lên người, gương mặt vốn bị tiêm quá nhiều botox đến mức không thể làm được quá nhiều biểu cảm, nhưng cũng chính vì vậy, khi cô ta trợn mắt dữ tợn thì trông khó coi đến mức đứa con trai sợ quá khóc thét lên, bảo mẫu bế thẳng bé lên không biết trốn vào đâu, Trương Kinh đang xách hành lý đứng trên cầu thang tầng hai lạnh lùng nhìn cô ta.

“Anh phải đi công tác mấy ngày”.

“Đi công tác? Đi công tác hay là đi hẹn hò với con dĩ Trần Minh Minh”.

Trương Kinh không thêm đáp lời cô ta, xách hành lý chậm chậm xuống lầu, Giang Tĩnh đứng chắn dưới chân cầu thang đợi hấn, khi hai người chỉ cách nhau một bậc cầu thang, Trương Kinh đẩy cô ta một cái: “Cuộc họp lần này rất quan trọng, em đừng có chắn đường”.

Giang Tĩnh liền bùng nổ: “Tôi chắn đường? Bây giờ tôi đã thành hòn đá cản đường anh rồi à? Trần Minh Minh mới là hồng nhan tri kỷ của anh, anh lãng nhăng bên ngoài thì không sao, nhưng đến bạn tôi anh cũng không tha, có phải là quá đáng lắm không?”.

“Anh và cô ấy không như em nghĩ”.

“A, hóa ra là tôi hiểu lầm, anh và cô ta thuê phòng khách sạn năm sao là để trò chuyện chắc?”.

“Em đừng làm ầm ĩ vô cớ”.

“Ầm ĩ vô vớ? Bây giờ tôi sẽ ầm ĩ vô cớ cho anh xem”. Giang Tĩnh cầm chiếc bình sứ Thanh Hoa đặt ở chân cầu thang lên ném vào chiếc bể cá ở góc phòng khách, trong bể nuôi cá Kim Long, là “vợ bé” của Trương Kinh, đã nuôi tròn mười năm, việc đầu tiên Trương Kinh làm khi đi công tác về là xem cá.

Trương Kinh vút va ly xuống đất, cho cô ta một cái bạt tai: “Giang Tĩnh! Cô nghĩ cho kỹ địa vị của cô trong cái nhà này! Nhà họ Trương không thiếu một phu nhân như cô”.

Giang Tĩnh ăn một bạt tai lại càng điên cuồng hơn, vớ được cái gì là ném vào người Trương Kinh cái đó, đồ cổ, danh họa, không thứ gì thoát nạn, cuối cùng không biết làm sao lại vớ được con dao gọt hoa quả, cô ta lao về phía Trương Kinh.

“Ha ha, Trương phu nhân à? Hôm nay tôi sẽ đâm chết anh, để xem ai có thể lên làm Trương phu nhân nữa! Đàn bà cả thế giới này anh không lãng nhăng, lại đi tò mò tem với bạn của tôi! Không phải anh nói Trần Minh Minh đen như than, ngực sân bay sao? Thế mà anh cũng chơi được!”.

Trương Kinh không ngờ Giang Tĩnh điên như vậy, nhìn vẻ mặt như sắp giết hấn thật, hấn tránh né một hồi, gào lên: “Gọi cảnh sát! Mau gọi cảnh sát! Giang Tĩnh điên rồi!”. Bảo mẫu đã bế cậu con trai lên lầu từ lâu, người dọn vệ sinh không biết đã trốn vào đâu rồi, hấn gọi nửa ngày mà không có ai đáp lại.

“Tôi điên á? Điên cũng tốt! Điên thì giết người không phải đền mạng! Anh chết rồi tài sản của anh sẽ là của con trai tôi!”.

Trương Kinh không ngờ Giang Tĩnh muốn giết mình thật, hấn bắt chấp tất cả, chạy bán sống bán chết ra ngoài, vừa chạy vừa gào lên: “Ly hôn! Tôi sẽ ly hôn cô!”.

“Ly hôn á? Giang Tĩnh tôi thà làm góa cũng không ly hôn! Tôi cho anh biết, chuyện gì tôi cũng dám làm! Anh trốn được mừng một không trốn được hôm rằm đầu! Anh tưởng nhà họ Giang chúng tôi sẽ để anh tùy tiện bắt nạt chắc? Nhà họ Trương các người không có nhà họ Giang chúng tôi thì sao có được ngày hôm nay? Anh vong ân phụ nghĩa bạc tình, đồ giời đánh thánh vật! Anh trốn đi! Có giời thì trốn đến tận chân trời đừng bao giờ về nữa!”. Giang Tĩnh vừa nói vừa nhìn Trương Kinh chạy ra khỏi cổng, lấy hết sức đập con dao về phía hấn, ngồi bệt xuống đất khóc òa lên.

Trương Kinh lấy hết sức bình sinh chạy ra ngoài, suýt nữa thì không tránh được con dao sượt qua tai, trời ơi, con mụ này thật là kinh khủng! Lúc mới cưới cô ta còn ngoan ngoãn thỏ thẻ đáng yêu, dù có ghê gớm thì cũng kiềm chế, không ngờ lâu ngày mới lòi mặt chuột ra, bây giờ cô ta hoàn toàn bộc lộ, sau khi lật mặt thì không khác gì một con điên.

Nghĩ đến sự ngang ngược hung hãn của Giang Tĩnh khi sai người theo dõi mình và đuổi giết mình vừa rồi, Trương Kinh càng cảm thấy Trần Minh Minh đáng quý. Mấy năm nay cô ta không hề bảo mình ly hôn, dù mình muốn trợ giúp cô ta về công việc thì cô ta cũng luôn từ chối khéo, một mình phấn đấu vươn lên trong sự nghiệp, việc trong nhà cũng chăm sóc chu toàn. Khó nhất là Trần Minh Minh không hư vinh, cùng chồng tay trắng dựng nghiệp... Nếu là Giang Tĩnh... Khi đó nếu mình không phải con trưởng của nhà họ Trương thì Giang Tĩnh sẽ chẳng thèm nhìn mình đến lần thứ hai.

Trương Kinh trốn ở quán Starbucks cách nhà không xa gọi điện thoại cho Trần Minh Minh, không ngờ Trần Minh Minh từ chối không nghe máy. Hắn gọi lại lần thứ hai thì bên kia đã tắt máy.

Hắn đứng dậy gọi taxi đến dưới lầu công ty của Trần Minh Minh, nhận được câu trả lời là Trần Minh Minh xin nghỉ. Hắn lại đến nhà Trần Minh Minh, kết quả vẫn là vườn không nhà trống. Trong lúc hắn ngỡ ngàng không biết làm sao, một số điện thoại lạ gọi đến máy của hắn: “A lô!”.

“Anh đừng tìm em nữa, em đi đây. Chuyện này vốn là sai lầm của anh và em. Anh không nên sai thêm nữa...”.

“Sai thì làm sao?”.

Đầu bên kia im lặng một lát Trần Minh Minh mới lên tiếng: “Trương Kinh... em yêu anh... em vốn không nên nói ra, nhưng em sợ em không nói thì không còn cơ hội nữa... Anh hãy quên em đi...”. Đầu bên đó đột nhiên vang lên một đoạn nhạc quen thuộc, Trương Kinh chưa kịp nghe rõ thì điện thoại đã ngắt.

Tiếng nhạc đó lại vọng tới từ xa, lần này Trương Kinh đã nghe rõ, đó là tiếng một chiếc xe quảng cáo...

Hắn chạy thục mạng về phía đó, nhìn thấy Trần Minh Minh đứng bên kia đường... Hắn đang định chạy sang thì đèn chuyển đỏ, những chiếc xe hơi ào ào chạy qua.

“Minh Minh!”, hắn gọi vào máy của Trần Minh Minh.

Trần Minh Minh cố gắng giữ biểu cảm trên mặt, cắn chặt môi để nhịn cười: “Trương Kinh, anh về nhà đi, hãy quên em đi!”.

“Chúng ta cùng đi đi, đi đến nơi nào không có ai biết chúng ta và làm lại từ đầu”.

“Không..., em còn con... Anh cũng còn con... Chúng ta không thể ích kỷ như vậy được...”.

“Chúng ta mang con cùng đi...”.

Trong lúc hai người đang nói chuyện suýt mướt, một đoạn ghi âm vang lên trong điện thoại: “Đừng cãi nhau nữa. Thế này nhé, bây giờ Gia Mộc ở đây, các bạn nói đàn ông chưa chắc đều ăn vụng, chúng ta sẽ nhờ Gia Mộc điều tra, nếu có ai trong số các ông chồng của năm người chúng ta ngoại tình... nếu không điều tra được ai thì chúng ta cùng vui vẻ, thế nào?”.

Đoạn đối thoại này dù không có hình ảnh nhưng Trương Kinh cũng có thể nhận ra người đề nghị đánh cuộc ban đầu chính là Trần Minh Minh, cô ta... Không ngờ cô ta đã biết sẽ có thám tử tư đến điều tra chuyện ngoại tình từ trước... Điện thoại di động từ từ trượt xuống khỏi tay Trương Kinh. Nếu vừa rồi Trương Kinh là một chậu than hồng thì đoạn ghi âm vừa rồi giống như một cơn mưa như trút dội tắt toàn bộ sự nhiệt tình của hắn. Đèn đỏ biến thành đèn xanh, người qua đường nhìn hắn một cái rồi đi lướt qua hắn. Rốt cuộc hắn... bị người ta thao túng đến mức nào? Hắn đã xấu mặt đến thế nào? Hắn lại còn muốn vứt bỏ gia đình để theo cô nàng Trần Minh Minh không ra gì này... Thấy cô ta định bước tới hắn quay người bỏ đi.

Trần Minh Minh thả điện thoại ra, ngồi bệt xuống đất. Cô ta không ngờ Lâm Gia Mộc còn có chiêu này, ghi lại đoạn đối thoại lúc đó rồi xâm nhập cuộc trò chuyện lúc cô ta đang đắc ý nhất và phát lại đoạn ghi âm đó...

Hết rồi... Năm năm vất vả lập mưu đồ đều hết rồi...

Điện thoại của cô ta có tin nhắn, là Lâm Gia Mộc gửi đến: “Tớ rất không thích bị người khác lợi dụng”.

Trần Minh Minh cầm hận ném điện thoại vào bờ tường, chiếc điện thoại vỡ tung tóe...

Lâm Gia Mộc không quá quan tâm sau đó họ thế nào, nhưng dù sao cũng nghe thấy chút tin tức về họ. Giang Tĩnh vẫn tiếp tục làm bà Trương, Trương Kinh vẫn đi công tác khắp thế giới, hai vợ chồng nhìn bề ngoài vẫn là vợ chồng chuẩn mực, nhưng nghe nói đã ly thân từ lâu, hai bên không gặp mặt nhau trừ những trường hợp cần cùng nhau có mặt. Còn Tiêu Lộ... có người nói hắn đã trốn ra nước ngoài, có người nói hắn bị người cho vay nặng lãi bắt được, bán nội tạng trả nợ, có người nói... Ngoài dự đoán của mọi người, Trần Minh Minh không rút lui khỏi giới luật sư mà vẫn tiếp tục làm việc, sau đó nhảy việc mang con rời khỏi thành phố A, tuy nhiên lại không cắt đứt liên lạc, ngày ngày khoe ảnh quần áo và ảnh con với bạn bè, dường như ra sức nói với mọi người rằng cô ta sống rất tốt. Nhưng ai cũng biết cô ta sống không tốt. Sau đó nữa, một hôm cô ta đột nhiên biến mất, không còn xuất hiện nữa.

‘Lời tác giả: Cho dù là nước tinh khiết, nhìn dưới kính hiển vi cũng vẫn có vi trùng. Nếu không chắc chắn “một trăm phần trăm”, làm ơn đừng tùy tiện thử thách hôn nhân và tình yêu’.

54. Q.7 - Chương 7: Bạn Học

‘Trích lời Gia Mộc: Hợp lớp còn có tên khác là ngày hội so bì. Một đám người ngồi cùng nhau, ai cũng làm ra vẻ mình hạnh phúc hơn người khác’.

Bình thường chỉ có hai dạng người là thích đi họp trường họp lớp. Dạng thứ nhất là những người thời học sinh sống rất bình thường, sau khi ra xã hội lại phát triển tương đối tốt, đương nhiên muốn đăng đài một cách hoa lệ, sáng lấp lánh trên sân khấu. Dạng thứ hai là công việc không tốt không xấu, nhưng coi bạn học như quan hệ làm ăn, vừa móc nối vừa tạo mối...

“Chị Lâm, chị là dạng người thứ mấy?”. Ưông Tư Điềm nghịch khăn quàng của Lâm Gia Mộc.

Lâm Gia Mộc nhú mày: “Chị? Chị là dạng đi tìm quan hệ khách hàng”.

“Cũng có nghĩa chị là dạng thứ hai?”.

“Thì có thể miễn cưỡng coi là thế”.

“Bạn học của chị làm những nghề gì?”.

“Bạn học của chị...”. Lâm Gia Mộc ngồi xuống: “Năm đó lúc bọn chị học đại học còn chưa cạnh tranh ghê gớm như bây giờ, công việc cũng không đến mức khó tìm. Bạn học của chị ra trường có người làm luật sư, có người thi công chức, còn có một số người đổi nghề. Có điều những người đã đến họp lớp thì cơ bản đều có cuộc sống không tồi”.

“Còn những người không tham gia?”.

“Không tham gia... Có những người ở nơi khác, một số người đã ra nước ngoài, còn có một số người thật sự không biết tung tích, không liên lạc được”.

Ưông Tư Điềm nhìn trần nhà: “Chị Lâm, chị nói em nó nên thi đại học không?”.

“Việc này phải xem chính em. Em muốn học cái gì?”.

“Em muốn học luật”.

“Bây giờ học luật không dễ tìm việc”.

“Thì em lại về làm thuê cho chị”.

“Bây giờ em đã làm thuê cho chị rồi, vì sao phải lãng phí thời gian bốn năm đại học”. Lâm Gia Mộc trêu Ưông Tư Điềm.

“Bây giờ em là giúp việc, làm việc vặt, nấu cơm. Sau khi học xong đại học...”.

“Cũng vẫn phải bắt đầu làm từ những công việc đơn giản nhất”. Lâm Gia Mộc vuốt tóc Ông Tư Điềm: “Công việc đầu tiên của chị khi vừa tốt nghiệp đại học là luật sư thực tập, mỗi ngày đều đến văn phòng đầu tiên, không những phải quét dọn văn phòng, photo tài liệu, đánh máy mà cả pha trà, cà phê, chạy việc, việc gì cũng đến lượt mình”.

“Chị cũng phải làm những công việc như vậy à?”

“Mọi người đều bắt đầu làm từ tầng dưới cùng. Em ạ, người ta thấy em cần mẫn, biết điều, làm việc ỉn thỏ thì mới thực lòng dạy em, sau này có vụ án mới giao cho em. Trong số những người cùng vào văn phòng luật sư một lượt với chị, chị là người đầu tiên độc lập tiếp nhận vụ án, chính bởi vì chị cần mẫn, coi trọng công việc, làm việc cẩn thận, không bao giờ than vãn”.

“Nhưng em nghe người ta nói, làm luật sư thì quan hệ là quan trọng nhất...”

“Đương nhiên, nhưng có ai vừa sinh ra đã có sẵn tất cả? Vừa sinh ra đã có người giúp đỡ trải đường mở quan hệ xong xuôi? Nếu có người như vậy thật thì có mấy ai muốn làm luật sư? Chị không thể nói không có người dựa vào quan hệ đã thành công như vậy, nhưng có quan hệ và lại tận dụng tổ quan hệ cũng là cả một nghệ thuật. Chẳng hạn như buổi họp lớp lần này, có bạn học làm kiểm sát viên, có bạn học đã là quan tòa, còn có một số bạn học làm ở văn phòng luật sư. Những người này sớm đã trở thành một nhóm rồi, họp lớp là một phương thức để củng cố tình cảm, nhưng dù thế thì trong nhóm cũng có xa có gần...”

Dù Ông Tư Điềm trưởng thành sớm nhưng cô bé cũng chỉ nửa hiểu nửa không những gì Lâm Gia Mộc nói: “Người trẻ tuổi vĩnh viễn không hiểu thế giới của người già”.

“Em bảo ai là người già?”. Lâm Gia Mộc véo tai Ông Tư Điềm, Ông Tư Điềm cười hì hì né tránh. Lâm Gia Mộc dứt khoát lao tới cù Ông Tư Điềm, hai người lăn lộn trên giường, Ông Tư Điềm không ngừng kêu: “Tha mạng! Trịnh Đạc ca cứu mạng!”.

Trịnh Đạc bên ngoài nghe thấy trong phòng ầm ĩ nhưng chẳng muốn ngăn lại, ngón tay không ngừng di động trên bàn phím, đến tận lúc thấy Lâm Gia Mộc hét lên một tiếng mới đứng dậy mở cửa. Lâm Gia Mộc nửa người trên nằm dưới nhà, nửa người dưới vẫn ở trên giường, Ông Tư Điềm đang nằm sấp trên giường kéo Lâm Gia Mộc.

Trịnh Đạc dùng một tay kéo Lâm Gia Mộc lên: “Sao bảo chọn quần áo cơ mà?”.

“Quần áo thì chọn xong rồi, nhưng không có bộ nào mặc được cả”.

Trịnh Đạc nhìn tủ quần áo chật ních, thở dài: “Vì thế...”.

“Ông chủ, đưa tôi đi mua quần áo đi...”. Lâm Gia Mộc chớp mắt nhìn Trịnh Đạc đầy chờ mong.

“Đúng vậy, ông chủ!”. Ông Tư Điềm cũng hòa theo Lâm Gia Mộc.

“Được rồi, anh đi cùng bọn em”. Bị hai người làm nổi da gà, Trịnh Đạc vội vã đồng ý. Hai người phụ nữ này muốn đi dạo phố nên bắt anh ta đi theo làm tài xế kiêm chân khuân vác, đằng nào thì anh ta cũng vẫn phải đồng ý, thôi thì chết sớm siêu sinh cho sớm.

Dù thuộc nhóm người có thu nhập cao nhưng Lâm Gia Mộc vẫn phải chùn bước trước các cửa hàng treo đầy biển giảm giá, khuyến mãi mà giá vẫn cắt cổ trong trung tâm thương mại ở thành phố A. Đi dạo hơn một tiếng mà Lâm Gia Mộc vẫn không mua được bộ quần áo nào hài lòng, chỉ có Ông Tư Điềm tìm được mấy chiếc áo thun khá khá trong xe hàng giảm giá. Trong lúc hai người vừa uống trà sữa trong quán nước ở tầng 5 vừa đợi Trịnh Đạc đã bị bỏ rơi ở tầng dưới thì hai bóng người quen thuộc xuất hiện khiến Lâm Gia Mộc chỉ hận không có khe nứt nào để chui vào. Mặc dù cô biết khi đến họp lớp tất nhiên sẽ phải gặp hai người này, nhưng với tính nết của họ thì gặp muộn ngày nào vẫn tốt ngày ấy. Càng không cần phải nói hôm nay cô mặc bộ quần áo cũ mua từ năm ngoái, dưới chân cũng chỉ có chiếc túi mua sắm cũ đựng quần áo giảm giá của Ông Tư Điềm.

Cô cảm thực đơn định che mặt nhưng đã muộn...

“Lâm Gia Mộc!”. Người cao hơn trong hai người phụ nữ đó nhanh chóng phát hiện Lâm Gia Mộc nhờ lợi thế chiều cao.

Lâm Gia Mộc đặt tờ thực đơn xuống, nở nụ cười nghề nghiệp: “A! Giang Tĩnh, Trần Minh Minh...”.

Người phụ nữ đáng người rất cao phát hiện Lâm Gia Mộc chính là Giang Tĩnh, làn da trắng nõn, khuôn mặt cực kỳ rạng rỡ, chỉ hơi béo một chút, toàn thân đều là hàng hiệu, trên cổ tay đeo một chiếc vòng tay ngọc bích, ngón tay đeo một chiếc nhẫn kim cương và một chiếc nhẫn đá quý, tất cả đều sắc sảo lóa mắt. Trên tay cô ta là ba, bốn chiếc túi mua sắm, không có nhãn hàng trong nước nào, tất cả đều là hàng ngoại. Người có dáng người nhỏ nhắn hơn là Trần Minh Minh. Trần Minh Minh ngoại hình bình thường, hơi đen, ăn mặc không phô trương như Giang Tĩnh nhưng cũng đều là hàng hiệu, túi mua hàng xách trên tay cũng là của các thương hiệu lớn.

Thời học đại học, hai người này chính là một cặp hoa tử muội thân thiết, cả ngày cùng nhau buôn đủ chuyện lớn chuyện nhỏ trong trường, có việc gì chỉ cần một trong hai người biết là dư luận sẽ lập tức xôn xao, cả trường đều biết Giang Tĩnh có vẻ nhiệt tình hơn, gặp ai cũng như thể bày hết ruột gan ra với họ, dường như người khác chỉ giấu giếm một chút chuyện riêng tư cũng là có lỗi với cô ta. Giang Tĩnh nói chuyện rất không giữ mồm giữ miệng, có lúc nặng lời làm tổn thương người khác cũng nói mình là ác miệng không ác tâm.

Trần Minh Minh thì có vẻ thật thà nhã nhặn hơn, kỳ thực lại rất chú ý đến mọi chuyện, rất giỏi quan sát sắc mặt người khác, phối hợp ăn ý một tính một động với Giang Tĩnh.

Hai người này cũng không hẳn là có xích mích với Lâm Gia Mộc, chẳng qua là họ quá thích “quan tâm” đến người khác.

Nhìn thấy Lâm Gia Mộc, quả nhiên hai người họ lập tức quan sát một hồi, sau đó nhìn nhau cười, ngồi vào bàn của Lâm Gia Mộc mà không hề hỏi cô một câu.

“Đúng là khéo thật... Không ngờ lại gặp bạn ở chỗ này”. Giang Tĩnh cười nói: “Đây là... cháu bạn à?”.

Uông Tư Diễm ăn mặc vẫn không được bình thường cho lắm, cả bộ quần áo đen sì phổ hợp với mái tóc nhuộm high light, thoát nhìn đã thấy không ngoan ngoan.

“Đúng vậy”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Hôm nay hai bạn rảnh rồi cùng đi dạo phố cơ à? Không phải ở nhà với ông xã sao?”.

“Ông xã tớ đi công tác rồi, phải mấy hôm nữa mới về. Ôi... hôm qua tớ còn nói với anh ấy, kiếm nhiều tiền như vậy có gì tốt, một năm đi công tác đến nửa năm, một mình tớ chăm hết người già trẻ nhỏ quá mức vất vả... Thế là anh ấy lại dùng tiền đồ dành tớ, bảo sẽ mua túi Birkin cho tớ... Ôi... túi cũng đâu thể thay thế ông xã được?”. Giang Tĩnh vừa nói vừa thở dài, dường như cuộc sống đúng là rất gian khổ.

Cô ta vừa tốt nghiệp đại học đã kết hôn, chồng cô ta là con quan chức nhưng không đi con đường quan trường mà lại kinh doanh, nhờ có quan hệ nên việc làm ăn rất lớn. Giang Tĩnh chưa hề đi làm một ngày nào mà ở nhà làm bà chủ. Đúng là trong nhà cũng có già có trẻ thật, nhưng trong nhà đã có đến bốn người giúp việc, cô ta đâu cần phải bận tâm chuyện gì. Ngày ngày không có việc gì chỉ đi dạo phố mua sắm, lần tiêu tiền kinh khủng nhất là đến Hồng Kông mấy tiếng, riêng mua quần áo đã hết hơn hai trăm ngàn tệ. Bị bố mẹ chồng nói bóng nói gió, chồng cô ta lập tức làm một thẻ phụ cho cô ta. Những chuyện này không phải Lâm Gia Mộc hỏi thăm được mà là Trần Minh Minh vô tình hay cố ý tiết lộ giúp Giang Tĩnh.

Giang Tĩnh cũng rất thích khoe khoang về cuộc sống bà chủ nhà giàu của mình, mỗi lần gặp bạn bè dù không nói thẳng ra nhưng lại “để lộ” không ít chuyện.

Trần Minh Minh thì kém hơn một chút, sau khi tốt nghiệp đại học đến thực tập ở một văn phòng luật sư, sau đó lấy một ông chồng có tiềm năng phát triển rất khá. Hai người cùng phấn đấu đến bây giờ cũng coi như là những người có danh tiếng trong nghề, nếu là người khác thì cũng nên thỏa mãn, nhưng Trần Minh Minh lại luôn so bì với Giang Tĩnh. Giang Tĩnh mua thứ gì đắt tiền, Trần Minh Minh cũng muốn có thứ đó, vì thế cuộc sống có vẻ vất vả hơn. May mà Giang Tĩnh vẫn rất tốt với Trần Minh Minh, từ trước đến nay quần áo hay quà cáp gì đều tiện tay cho luôn, vì vậy Trần Minh Minh càng ngày càng thân với Giang Tĩnh.

Chuyện này không phải tự Trần Minh Minh nói mà là các bạn học còn lại quan sát đưa ra kết luận như vậy. Bây giờ quan hệ của đôi bạn thân này đã không còn đơn thuần như thời sinh viên nữa.

Lâm Gia Mộc vừa uống trà sữa vừa nghĩ về chuyện của hai người này, hai người này thì bung hết hỏa lực tấn công cô: “Gia Mộc này, bạn vẫn chưa kết hôn à?”.

“Chưa”.

“Cũng nên lấy chồng đi, bạn không còn ít tuổi nữa, còn không cưới sợ là không sinh được con. Tiếc là trong tay tớ không có mối nào hay... Lần trước gặp một gã độc thân thành đạt, tớ vừa mới lộ ý tứ hắn đã nói thẳng chỉ xem xét những cô bé dưới hai mươi lăm tuổi làm tớ sợ quá không dám nhắc tới nữa. Ôi, phụ nữ qua tuổi vàng mất giá nhanh quá”.

Quả nhiên Giang Tĩnh vừa mở miệng đã đâm thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy, tớ ba mươi tuổi sinh con, bây giờ vẫn cảm thấy việc lấy lại đáng thật là vất vả. Để lấy lại phom người như bây giờ, tớ đã phải khổ sở kinh khủng. Bây giờ mà bạn định sinh con thì...”. Trần Minh Minh thoáng nhìn Lâm Gia Mộc với vẻ thông cảm: “Có điều nếu bạn không chê đàn ông đã ly hôn thì... Giang Tĩnh, bạn thấy lão Trang thế nào?”.

“Lão Trang được đấy, rất hợp tụi chúng ta...”. Lão Trang là chồng cũ của Điền Cẩm Cẩm, một tay cò mồi kiện tụng. Lúc trẻ hắn cũng là một người ngoại hình thông thường nhưng rất có tài, đến tuổi này lại chưa già đã yếu, không những béo như lợn mà tóc cũng hói đến đỉnh đầu, còn suốt ngày keei mình là người độc thân cao giá, “Chỉ sợ lão Trang không chịu...”.

Nghe đến đó Ưông Tư Điền thật sự không chịu được nữa: “Chị Lâm, sao anh Trịnh còn chưa tới?”.

Vừa nghe thấy anh Trịnh, Giang Tĩnh lập tức chú ý: “Gia Mộc, bạn có bạn trai rồi à? Thế sao không nói sớm, để bọn tớ sốt ruột thay cho bạn. Bạn trai bạn năm nay bốn mươi mấy rồi? Đã kết hôn lần nào chưa? Có con không?”.

Khóe miệng Lâm Gia Mộc khẽ cong lên. Loại “bạn tốt” một năm chưa chắc gặp nhau được một lần, vừa thấy mặt liền làm bộ rất thân thiết, lại ra sức giãi đáp người khác này đúng là không đáp lại cũng ngứa chân: “Anh ấy ít tuổi hơn chúng ta, năm nay ba mươi tuổi, chưa kết hôn nên đương nhiên không có con”.

Sắc mặt Giang Tĩnh trở nên khó coi, đương nhiên nụ cười thì vẫn còn trên mặt: “À, thì ra là tình chị em. Anh ta làm gì? Tớ bảo bạn nhé, thu nhập của bạn bây giờ không thấp, có nhà có xe, không cần yêu cầu người ta phải có tiêu chuẩn quá cao làm gì”.

“Xe anh ấy có rồi, nhà thì bọn tớ đã xem mấy chỗ, đại khái sắp quyết rồi. Tiền nhà anh ấy trả hết một lần luôn, đứng tên cả hai người bọn tớ”. Đã chém thì chém cho gió to một chút.

“Thế à? Đàn ông tốt như vậy thật sự không có nhiều đâu. Bao giờ mời bọn tớ uống rượu mừng?”. Giang Tĩnh vừa nói vừa cười ha ha.

“Còn chưa biết được. Anh ấy cứ giục cưới nhưng tớ chưa muốn cưới vội”.

“Ai da, bạn đừng chần chừ nữa. Cẩn thận không lại để một người có điều kiện tốt như vậy chạy mất...”. Giang Tĩnh đẩy Lâm Gia Mộc.

Lúc này một người đàn ông cao to đẹp trai đi vào quán. Nhờ dáng người rất chuẩn của anh ta mà chiếc quần jean, áo sơ mi kẻ ca rô và áo da rất thông thường lại trở nên cực kỳ bắt mắt. Anh ta thoát nhìn giống như một người đàn ông chín chắn biết mình có thể làm gì, không được làm gì, rõ ràng là đi rất bình thường trong quán nước đông đúc mà vẫn thu hút được sự chú ý của mọi người. Điều làm Giang Tĩnh và Trần Minh Minh không vui là người đàn ông này hình như biết Lâm Gia Mộc. Anh ta giơ tay vẫy, nở một nụ cười tươi rồi rời khỏi bước đi tới. Ưông Tư Điền cũng nhanh chóng bỏ chiếc túi mua đồ đang đặt trên ghế xuống để nhường chỗ cho anh ta.

“Em mua được quần áo chưa?”. Anh ta hỏi bằng giọng.

Lâm Gia Mộc lắc đầu: “Không thích bộ nào cả. Em đi mua hết cả chân”.

“Thế buổi chiều còn đi xem nữa không?”.

“Không đi, mệt chết đi được”.

“Thế còn buổi họp lớp của em thì thế nào?”.

“Lấy một bộ trong số quần áo cũ ra mặc tạm thôi”.

Hai người rõ ràng chỉ nói mấy câu lại có vẻ cực kỳ ăn ý, cực kỳ thân mật. Một người mạnh mẽ dịu dàng, một người nhõng nhẽo làm nũng, thoát nhìn hết sức xứng đôi.

Vừa nãy Giang Tĩnh và Trần Minh Minh không ngờ Lâm Gia Mộc đã có bạn trai ổn định, bây giờ lại không ngờ bạn trai của Lâm Gia Mộc đẹp trai đến thế. Hai người này đã chuẩn bị phao tin đồn Lâm Gia Mộc giúp người khác ly hôn đến mức tẩu hỏa nhập ma thành Diệt tuyệt sư thái không ai dám yêu, bây giờ còn phao tin gì nữa?

“Gia Mộc, không giới thiệu một chút à?”, Giang Tĩnh lớn tiếng hỏi. Năm đó chồng cô ta nổi tiếp thấp – giàu – đẹp trai. Bây giờ hai đặc điểm phía trước vẫn còn, nhưng đẹp trai thì... tùy mắt mỗi người.

“Trịnh Đặc, cộng sự kiêm bạn trai tở. Giang Tĩnh, Trần Minh Minh, bạn học của em”.

Trịnh Đặc gật đầu, bắt tay hai người: “Chào hai bạn. Xin lỗi, lúc này tôi không biết hai bạn quen Gia Mộc”.

“Không sao”. Thoạt nhìn có vẻ rất khỏe mạnh, tính cách lại tốt như vậy... Giang Tĩnh còn đỡ, Trần Minh Minh thì đã không kìm được ghen tị. Cộng sự? Đám bạn học của họ vẫn đồn Lâm Gia Mộc không đi đường lớn mà đi ngõ nhỏ, nổi tiếng nhờ chuyện tìm bằng chứng ngoại tình, giúp người khác ly hôn, thu nhập hằng năm tính bằng tiền triệu. Người này là cộng sự của Lâm Gia Mộc thì chẳng phải cũng là một người thành đạt? Chồng cô ta là người có tương lai nhưng bây giờ lương một năm cũng chỉ có mấy trăm ngàn, ngày nào cũng làm quần quật như chó, lúc mới quen cũng coi như đẹp trai, bây giờ cả ngày ngồi văn phòng không rèn luyện, mặc dù còn chưa phát tướng nhưng cũng đã dặt dẹo rồi...

“Gia Mộc, bạn cũng chọn quần áo để đi họp lớp à? Hai đứa bạn tở cũng đã đi cả ngày mà chưa mua được bộ nào vừa ý, những bộ không định mua lại mua không ít. Buổi chiều Giang Tĩnh định đến nhà may của một cụ người mẫu để đặt may, hay là bạn cũng đi cùng luôn thế?”.

Lâm Gia Mộc biết Trần Minh Minh chưa chắc đã có ý tốt gì. Cái gọi là đặt may cao cấp là khái niệm mới xuất hiện một, hai năm nay, vấn đề là thành phố A căn bản không có thợ may giỏi và nhà thiết kế giỏi, thứ được may ra vừa đắt lại vừa tầm thường: “Tở không đi đâu. Trịnh Đặc, buổi chiều chúng ta đi xem phim đi!”.

Trịnh Đặc đã quá quen với việc đóng vai bạn trai Lâm Gia Mộc: “Được. Em muốn xem phim gì để anh đặt vé”. Nói xong anh ta ôm Lâm Gia Mộc, hôn một cái: “Mặc ít như vậy có lạnh không?”.

“Có anh làm lò sưởi rồi, lạnh gì!”.

Hai người tình tứ làm người khác gai cả mắt, cuối cùng Giang Tĩnh không ngồi được nữa, cô ta đứng lên: “Vây ngày kia gặp lại sau nhé”.

“Ngày kia gặp lại”.

Nhà hàng nơi tổ chức họp lớp là của gia đình một bạn học nam có quan hệ tương đối tốt với các bạn trong lớp. Nhà hàng đã dành riêng một phòng tiệc cho họ, bố trí người đón khách ngoài cửa. Quy mô của buổi họp lần này không nhỏ, có vẻ như là phải đến hai phần ba khoa luật đến dự. Lâm Gia Mộc vừa bước vào phòng tiệc đã bị hàng chục ánh mắt không rõ ý nghĩa bao vây.

Thời học đại học cô đã rất nổi bật, sau khi tốt nghiệp cũng không đi những con đường bình thường, không thi công chức, không du học, cũng không làm trong văn phòng luật sư lớn mà lại đi làm thám tử tư, một nghề không thật sự danh giá trong mắt các bạn học. Cũng có những bạn học chưa kết hôn, nhưng mỗi năm số này lại giảm bớt, hơn nữa đa số đều không chịu qua lại với bạn bè nữa để khỏi bị kích thích. Đến bây giờ chỉ có một mình Lâm Gia Mộc chưa kết hôn lại vẫn tự do tự tại, trang điểm xinh đẹp, vui mừng hơn hớn đến họp lớp nhân tiện tìm kiếm mối làm ăn.

Cô vừa cảm ly sâm panh từ tay người phục vụ, Điền Cẩm Cẩm không biết từ nơi nào chui ra: “Bây giờ bọn họ đều đang đồn bạn bao một gã trai là quân nhân xuất ngũ, để giữ thể diện nên nói là cộng sự... Tở nói với họ không có mạng lưới quan hệ và sức mạnh của Trịnh Đặc thì một người phụ nữ như bạn làm sao có thể

mở văn phòng tư vấn được. Bọn họ lại nói bạn bị người ta lợi dụng, anh ta không kết hôn với bạn vì chỉ chơi đùa với bạn”.

Tóm lại những người này không tin Lâm Gia Mộc sẽ tìm được một người cao – giàu – đẹp trai, lại còn ít tuổi hơn cô.

“Họ có tin hay không là chuyện của họ”. Lâm Gia Mộc cười cười: “Sao bạn cũng đến?”.

“Thì là vì bạn chứ sao? Sợ bạn có một mình bị đám bà tám đó bắt nạt. Bọn họ như ngọn nến đốt cả hai đầu, vừa bận gia đình vừa bận sự nghiệp, vừa phải kiếm tiền vừa phải nuôi con vừa phải đề phòng người khác cướp chồng, thấy bạn tự do tự tại như vậy nên ngưỡng mộ và đố kỵ cũng là dễ hiểu”.

“Họ ấy à? Họ thấy tớ tội nghiệp thì có”.

“Tội nghiệp? Các bạn học nam của chúng ta đã có một phần ba ly hôn, bạn học nữ cũng ly hôn không ít, tại sao họ không tội nghiệp những người đó mà chỉ tội nghiệp người độc thân lớn tuổi là bạn? Bạn không thấy có mấy người giống như bạn đều dứt khoát không đến à? Sao bạn còn đến cho khổ?”.

“Thì bạn vừa nói đấy, tỉ lệ ly hôn trong số các bạn học của chúng ta rất cao, họ và cả người nhà, người quen của họ nữa, một mỏ vàng lớn như vậy bày trước mắt, tớ có ngốc đâu mà bỏ qua? Tớ tự làm bả chủ, mỏ mắt ra đã nợ người ta tiền, không đến không được”.

“Bạn đúng là không thấy quan tài không đổ lệ”.

“Đừng nói tớ nữa. Bạn thế nào?”. Điền Cẩm Cẩm thoát nhìn cũng rất ổn, hai vợ chồng đều là công chức nhà nước, trong tay cũng có chút quyền lực, nhưng đó là công việc. Về gia đình, hai người là rổ rá cạp lại, mỗi người có một đứa con riêng. Trẻ con bây giờ đều có cá tính rất mạnh, thôi thì cuộc sống ra sao, ấm lạnh tự biết.

“Tớ à? Tớ vẫn thế thôi. Công việc của anh ấy bận, tớ cũng bận việc. Hai đứa con lúc đầu còn lạ nhau, sau đó bị vợ chồng tớ bỏ mặc cũng quen, còn biết đường giúp đỡ nhau, cùng gọi cơm hộp hoặc đến nhà mẹ tớ ăn cơm. Tóm lại tổng thể là hòa bình”. Điền Cẩm Cẩm không có yêu cầu cao đối với gia đình chấp vá của mình.

“Như vậy thì tốt”. Còn Điền Cẩm Cẩm sau lưng đã cố gắng bao nhiêu, đã từng chảy nước mắt chưa thì cô ta không nói, Lâm Gia Mộc cũng không hỏi.

Điền Cẩm Cẩm khẽ chạm tay vào tay Lâm Gia Mộc, quả nhiên Giang Tĩnh và Trần Minh Minh đã dẫn vài bạn học nữ cuộc sống hiện nay có thể nói là tương đối khá đi tới: “Ồ, Gia Mộc, sao bạn lại đến một mình? Không dẫn bạn trai đến à?”.

“Họp lớp dẫn anh ấy đến làm gì? Lúc nào chúng ta tan cuộc anh ấy làm tài xế là được rồi”, Lâm Gia Mộc cười nói.

“Tớ nghe Giang Tĩnh nói bạn trai bạn rất đẹp trai, còn rất cao...”. Người nói là Tưởng Nghiên ở lại trường làm giảng viên. Tưởng Nghiên trắng trẻo, gương mặt trái xoan, nhìn rất thanh tú nho nhã. Chồng Tưởng Nghiên là ủy viên tuyên truyền của hội sinh viên thời đại học, học trên bọn họ hai khóa, đẹp trai nổi tiếng trong trường, hình như điều kiện gia đình rất kém. Khi sắp tốt nghiệp anh ta bắt đầu yêu Tưởng Nghiên, mọi người đều là Tưởng Nghiên ngốc, nói anh ta yêu Tưởng Nghiên là vì gia đình Tưởng Nghiên có một chút thế lực, lại có hộ khẩu thành phố A. Không ngờ hai năm sau khi tốt nghiệp, Tưởng Nghiên cưới anh ta, anh ta làm ăn càng ngày càng tốt, bây giờ đã là ông chủ một văn phòng luật sư quy mô rất lớn, mọi người lại nói Tưởng Nghiên mắt tinh chọn đúng người. Ấn tượng của Lâm Gia Mộc đối với Tưởng Nghiên cũng khá tốt, không có khuyết điểm lớn gì trừ việc thích so đo với người khác xem chồng ai đẹp trai hơn.

“Cũng tạm tạm, vẫn kém ông xã bạn”.

Quả nhiên Tưởng Nghiên rất vui vì câu nói của Lâm Gia Mộc: “Bây giờ anh ấy cũng bình thường thôi, không còn đẹp trai như hồi trong trường nữa...”.

“Ai bảo thế? Hôm qua tớ đã nhìn thấy anh ta, còn đẹp trai hơn hồi ở trường. Bạn biết cách chăm sóc anh ta thật đấy, chiếc áo gió màu lam anh ta mặc đẹp thật”. Người khen là một cô bạn cũng có gia đình sung túc tên là Tiền Vi Vi, chồng Tiền Vi Vi làm ngoại thương, nghe nói rất lắm tiền nhiều của.

“Ha ha, tớ chỉ mua bừa vậy thôi, làm gì mà đẹp như bạn nói”, Tưởng Nghiên cười nói.

“Gia Mộc, nghe nói bạn làm không ít vụ án, có vụ nào vui kjoong kể cho bọn tớ nghe đi”, Giang Tĩnh cười hỏi.

Lâm Gia Mộc lắc đầu: “Không có gì vui. Hơn nữa đều đã ký thỏa thuận bảo mật, nói ra là tớ sẽ phải hầu tòa, lúc đó lại phải ủy thác các bạn bào chữa giúp”.

Mấy người đều cười.

Trần Minh Minh nói: “Ồi, sự đời bây giờ đúng là quá suy đồi, văn phòng bọn tớ nhận mỗi năm một nhiều các vụ ly hôn hơn, bất kể nam hay nữ đều như nhau, ly hôn vì ngoại tình còn xem như thông thường, lại có hai vợ chồng trẻ ly hôn vì tranh nhau nhà vệ sinh cơ. Thật không biết bây giờ người ta nghĩ thế nào mà dễ dàng ly hôn như vậy. Bây giờ nghĩ lại chỉ yêu không cưới như Gia Mộc rất tốt”.

“Tớ cũng nghĩ như vậy”. Lâm Gia Mộc không khiếm tốn mấy câu như dự tính của đám bạn học mà nhận luôn. Điền Cẩm Cẩm đăm cô một cái.

“Không biết xấu hổ! Đợi lúc nào bạn cưới để xem tớ xử lý bạn thế nào”. Điền Cẩm Cẩm véo mà cô: “Này, bạn bôi cái gì mà da đẹp thế?”.

“Có bôi gì đâu, sớm tối dùng vàng xoa lên...”.

“Vớ vẩn!”.

Mọi người cũng bật cười. Họp lớp mà, chọc cười quây phá là chủ yếu. Thấy mọi người đều yên lặng, Tưởng Nghiên nói một câu: “Nói thật, sự đời bây giờ loạn hết cả, nếu tớ và Nghiêm Minh nhà tớ không phải yêu nhau từ lúc nghèo hèn thì ngay cả anh ấy tớ cũng không dám tin nữa”.

Nghe cô ta nói như vậy, Giang Tĩnh lại không vui. Giang Tĩnh là người cưới được người có điều kiện nhất trong số các bạn học, cô ta cũng là một trong những người cười nhạo Tưởng Nghiên nhiều nhất. Không ngờ bây giờ Tưởng Nghiên lại đổi đời, còn nói tình cảm từ khi nghèo khổ không thể bỏ được, suốt ngày khoe chồng cô ta tốt với cô ta thế nào, mua nhà mua xe đều đứng tên cô ta gì đó, lại nói lấy người quyền thế có ích lợi gì, cái gì cũng không phải của mình... Giang Tĩnh vốn cảm thấy là nhằm vào chính mình, bây giờ cô ta lại nói đến tình yêu nghèo hèn trước mặt Giang Tĩnh...

“Tớ lại nghe nói đàn ông chọn mình lúc có tiền mới là tình yêu, nếu yêu mình lúc không có tiền thì là vì anh ta chỉ có thể chọn được một người như mình...”.

Hai người này nhìn nhau cười lạnh lùng, ngọn lửa chiến tranh đã chuẩn bị bùng cháy.

Trần Minh Minh ngăn ở giữa hai người: “Thôi, hai bạn đừng đấu vô mồm nữa. Cứ gặp nhau là cãi cọ không khác gì trẻ con. Nghe tớ nói này, tất cả đàn ông đều cảm tình con mèo, không có con mèo nào không thích ăn vụng, chỉ cần biết về nhà là được. Chúng ta đều đã có con, con cái là quan trọng nhất...”.

Cô ta vừa nói như vậy vừa liếc một cái. Tiền Vi Vi lấy được chồng tốt thật, nhưng lại vẫn chưa có con...

Lâm Gia Mộc và Điền Cẩm Cẩm lùi lại một bước, quả nhiên Tiền Vi Vi nổ súng: “Cái gì mà đàn ông đều là mèo ăn vụng? Chồng bạn có ăn vụng thì cũng đừng có kéo tất cả mọi người xuống nước”.

Bốn người nhanh chóng cãi lộn ầm ĩ, cuối cùng Trần Minh Minh quát to một tiếng: “Đừng cãi nhau nữa. Thế này nhé, bây giờ Gia Mộc ở đây, các bạn nói đàn ông chưa chắc đều ăn vụng, chúng ta sẽ nhờ Gia Mộc điều tra, nếu có ai trong số các ông chồng của năm người chúng ta ngoại tình...”.

“Chờ đã, năm người?”. Điền Cẩm Cẩm chỉ vào mình: “Các bạn đừng tính tớ vào, hai vợ chồng tớ đều ăn lương nhà nước, bây giờ đang chỉnh đốn tác phong mạnh lắm, bạn đừng làm vợ chồng tớ thêm phiền phức”.

“Được, không tính bạn”, Trần Minh Minh chỉ Điền Cẩm Cẩm, “Bốn người chúng ta, mỗi người đặt mười ngàn tệ. Nếu Gia Mộc điều tra ra chồng ai ngoại tình thì mười ngàn của người ấy sẽ thuộc về người có chồng không ngoại tình. Nếu tất cả đều ngoại tình thì tiền thuộc về Lâm Gia Mộc, nếu không điều tra được ai thì chúng ta cũng vui vẻ, thế nào?”.

“Dừng!”, Lâm Gia Mộc ra dấu dừng lại: “Các bạn đừng coi tớ như đại gia thế. Việc làm ăn của tớ không phải của một mình tớ, chi phí cơ bản điều tra một vụ ngoại tình là từ mười ngàn đến ba mươi ngàn. Bạn bắt tớ điều tra bốn người, còn có nguy cơ không lấy được tiền, sao mà tàn nhẫn thế?”.

“Vậy thì mỗi người chúng ta bỏ ra hai mươi ngàn được không? Bốn mươi ngàn thuộc về Lâm Gia Mộc, còn lại thì như Minh Minh vừa nói, Tưởng Nghiên lớn tiếng nói. Người tự tin nhất ở đây là cô ta, những người khác thì dù sao cũng có chút miễn cưỡng.

“Được! Tớ thảo hợp đồng”. Mấy bạn nam vẫn hóng hớt bên cạnh sắp tới, có người nói sẽ lập hợp đồng, có người nói phải làm người chứng kiến. Ở đây còn có cả người làm ở văn phòng công chứng, vì thế nhanh chóng có cả người đứng ra công chứng.

Chuyện đã lớn như vậy, nói là mấy người trêu đùa nhau cũng không được nữa, dường như ai không đánh cuộc thì chồng người đó ngoại tình, bốn người nhanh chóng bỏ tiền ra.

Lâm Gia Mộc đương nhiên là cười tít mắt thu tiền, lần lượt ký hợp đồng với bốn người. Sau khi ký xong cô ta lại hỏi: “Thế còn thỏa thuận bảo mật?”.

Bốn người nhìn nhau một lát: “Giữa bốn người bọn tớ thì kohong cần bảo mật”.

“Được”.

Trịnh Đặc vừa bước vào phòng tiệc đã cảm thấy hàng chục ánh mắt tập trung trên người mình. Anh ta không kìm được cúi đầu nhìn lại mình. Anh ta luôn luôn mặc theo phong cách quân nhân, hôm nay mặc một chiếc áo thun dài tay cổ chữ V bó sát người màu xanh quân đội, quần ka ki nhiều túi, chân đi giày Martin, thoạt nhìn quả thật không hòa nhập với đa số những người đàn ông mặc Âu phục đi giày da ở đây, nhưng anh ta không tới tham gia họp lớp mà chỉ tới đón người.

“Về được chưa?”. Anh ta đi tới trước mặt Lâm Gia Mộc, một tay đặt trên vai cô, cúi đầu nhỏ giọng hỏi cô.

“Về được rồi”, Lâm Gia Mộc đứng dậy. Cô vốn không thấp, nhưng đứng cạnh Trịnh Đặc thì đỉnh đầu mới chỉ chạm cằm Trịnh Đặc. Phải biết hôm nay cô đi giày cao gót. Trịnh Đặc cầm áo khoác trên ghế mặc vào cho cô, hành động cực kỳ thành thạo.

Điền Cẩm Cẩm vốn biết hai người họ chỉ là quan hệ cộng sự, nhưng bây giờ cũng không dám khẳng định nữa, càng không cần phải nói đến những người cố ý chờ tới bây giờ chỉ để nhìn thấy bạn trai của Lâm Gia Mộc.

Những người này trước kia đều học luật, sau đó lăn lộn trong xã hội hơn mười năm mới trở thành giai cấp ưu tú như bây giờ. Nam thì Âu phục giày da ngồi văn phòng, dáng người đã không còn được như xưa, có mấy người giữ dáng không tồi nhưng cũng đều nhờ tập luyện ở các trung tâm thể hình. Nữ tuyệt đại đa số đều đi làm, dáng người cũng vẫn khá gọn gàng, có điều dưới lớp trang điểm vẫn không giấu được một thoáng mệt mỏi. Tác phong quân đội của Trịnh Đặc thì hoàn toàn khác, càng không cần phải nói đến khí thế át người của Trịnh Đặc. Những người này đều đã nhìn quen chuyện đời, gần như vừa nhìn đã phát hiện Trịnh Đặc không phải bộ đội nghĩa vụ thông thường, vì vậy bây giờ đã xuất ngũ nhưng vẫn không khác gì một thanh bảo đao có thể tuốt ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào.

“Anh chính là bạn trai của ủy viên lớp tôi à?”. Lão Trang chồng cũ của Điền Cẩm Cẩm đi tới trước tiên. Hôm nay anh ta uống hơi nhiều rượu, mùi rượu nồng nặc, mặt hơi đỏ lên.

“Ủy viên lớp?”. Trịnh Đặc cúi xuống nhìn Lâm Gia Mộc, thấy Lâm Gia Mộc gật đầu, anh ta cũng gật đầu: “Đúng vậy”.

“Anh tốt nghiệp đại học nào?”.

“Tôi à? Học viện chỉ huy lục quân Nam Kinh”.

“Thật là lợi hại. Anh xuất ngũ với quân hàm gì?”.

“Thượng sĩ”.

“Học học viện chỉ huy lục quân mà sao không được phong cấp úy?”.

“Biết làm sao được, gây chút chuyện mà”. Khóe miệng Trịnh Đạc khẽ nhếch lên, mắt nheo lại, lúc nói câu này còn cố ý làm bộ cà lơ phất phơ. Mấy người theo Lão Trang đến gây rối mặc dù cũng uống không ít rượu nhưng đều vô thức cảm thấy không ổn, vội kéo Lão Trang lui về phía sau.

“Anh ta uống hơi nhiều. Anh đừng chấp anh ta. Lát nữa chúng tôi đi hát, anh đi cùng chúng tôi nhé!”

“Không, chúng tôi còn có việc”, Lâm Gia Mộc ôm cánh tay Trịnh Đạc nói.

“Chờ đã”. Giang Tĩnh gọi Lâm Gia Mộc lại, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Bạn đừng quên chuyện bọn tớ đã ủy thác cho bạn”.

“Không quên đâu”.

55. Q.8 - Chương 1: Thân Chủ

‘Trích lời Gia Mộc: Bất cứ pháp luật nào cũng có hai mặt chính - phản. Mấu chốt nằm ở chỗ bạn làm thế nào lợi dụng pháp luật để bảo vệ quyền lợi của mình ở mức độ cao nhất’

Bảy rưỡi sáng, Ônng Tư Điềm mặc áo khoác vào, rón rén đi ra ngoài. Hôm qua bạn cùng phòng của cô ta làm ca đêm, hai giờ sáng mới về nhà, bây giờ vẫn đang ngủ. Lúc cô ta định đóng cửa chống trộm lại, đột nhiên điện thoại vang lên, cô ta vội vàng cầm lấy điện thoại: “A lô!”.

“Ônng Tư Điềm phải không?”.

“Vâng”. Cô ta vừa nói vừa đóng cửa lại.

“Tớ là Chương Tuệ”.

Ônng Tư Điềm sững sờ một lát: “A... Bạn dậy sớm thế...”.

“Bạn vẫn còn đang ngủ à? Xin lỗi...”.

“Không, không sao, tớ chuẩn bị đi làm đây...”.

“Vậy lát nữa tớ gọi lại...”.

“Không cần, bạn cứ nói đi”.

Chương Tuệ là bạn tốt nhất của cô ta, học cùng lớp từ cấp một lên cấp hai. Vì dáng người na ná như nhau, thường xuyên mặc quần áo giống nhau, hai người cùng đi trên đường thường khiến người khác tưởng là chị em sinh đôi. Nhưng từ khi cô ta vào trại quần giáo, hai người đã không còn liên lạc với nhau. Khoảng một tháng trước, cô ta đang đi đường chợt gặp Chương Tuệ, hai người trao đổi số điện thoại di động, nhưng chưa ai gọi điện cho ai. Đến bây giờ Chương Tuệ gọi điện thoại tới, cô ta mới phát hiện mình lại quên không lưu số của Chương Tuệ.

Cuộc sống trước và sau khi vào trại quần giáo dường như bị tách ra, cách nhau một khoảng trống rất rộng. Bây giờ hai người nói chuyện với nhau đều cảm thấy hơi lúng túng.

“Buổi trưa bạn ra ngoài được không?”

“Ồ... Nếu có việc thì có thể ra ngoài”. Ônng Tư Điềm không rõ mình có muốn gặp Chương Tuệ để nghe Chương Tuệ kể về cuộc đời bình thường của mình hay không.

“Tớ có chuyện quan trọng muốn hỏi bạn...”.

“Vậy thì được. Buổi trưa gặp nhau ở quán McDonald ở phố mới được chứ?”.

“Được. Mười một rưỡi bạn đến đó được không?”.

“Được”.

Thời tiết hôm nay hơi lạnh. Chương Tuệ mặc quần jean, áo khoác len cánh dơi màu đen có thêu hình sao năm cánh màu trắng, tóc để mái bằng ngang lông mày, cả mái tóc đen mượt, trông vừa thuần khiết vừa

đáng yêu. Hơn nữa cô ta rất thanh tú, lúc ngồi đợi trong quán McDonald thường xuyên có nam sinh nhìn trộm. Cô ta chỉ cúi đầu nhìn điện thoại di động, tâm trạng có vẻ không được tốt lắm.

“Này!”. Ông Tư Diễm vừa vào cửa đã nhìn thấy cô ta. Chương Tuệ vẫn thích ngồi gần cửa sổ.

“Chào bạn!”. Chương Tuệ ngẩng đầu lên, đứng dậy, hơi ngại ngùng và lúng túng. Bây giờ hai người không còn giống chị em sinh đôi nữa. Ông Tư Diễm mặc một chiếc váy màu đen, gương mặt trang điểm kiểu mắt khói, đeo nhẫn và dây chuyền hình đầu lâu, phong cách Gothic hoàn toàn khác với trước kia làm Chương Tuệ thấy hơi gai mắt.

“Bạn tan học sớm thế à?”.

“Tớ trốn học”.

Ông Tư Diễm nhìn Chương Tuệ một cái. Mẹ Chương Tuệ cũng là giáo viên, cùng làm việc với mẹ Ông Tư Diễm. Bố Chương Tuệ là một người có tài, mười mấy năm trước nghỉ việc ở cơ quan ra ngoài kinh doanh đá xây dựng, càng ngày làm ăn càng lớn. Vì chỉ có một mình Chương Tuệ, hai vợ chồng rất nghiêm với cô ta. Năm đó Chương Tuệ sốt ba mươi chín độ mà vẫn vừa truyền nước vừa lên lớp, bây giờ đang học lớp mười hai, tại sao Chương Tuệ lại...

Có điều Ông Tư Diễm đã học được cách không soi mói đời tư của người khác: “Bạn muốn ăn gì? Hôm nay tớ mời”.

“Tớ ăn hamburger thịt bò là được”.

“Ok”. Ông Tư Diễm mua đồ ăn ỉnh, mua cho Chương Tuệ một chiếc hamburger và một tách hồng trà nóng.

Chương Tuệ cầm tách hồng trà, mắt hơi đỏ: “Bạn vẫn nhớ tớ không thể uống đồ lạnh à?”.

“Làm sao quên được?”, Ông Tư Diễm cười nói.

“Nghe nói bạn làm ở một văn phòng tư vấn...”. Chương Tuệ không kìm được quan sát Ông Tư Diễm lần nữa: “Không có yêu cầu gì về ăn mặc à?”.

“Không”. Ông Tư Diễm chỉnh lại váy áo, đưa tay để Chương Tuệ nhìn móng tay đánh nhũ màu lam của mình: “Móng tay này là tớ và bà chủ cùng ra ngoài làm đấy”.

“Bà chủ của bạn tốt thật”.

“Cũng tạm”.

“Bây giờ tớ cũng muốn đi làm”.

“Vì sao? Thành tích học tập của bạn tốt lắm mà”.

Chương Tuệ nghịch điện thoại, rất lâu không nói gì.

“Tớ nghe nói... văn phòng của bạn chuyên bắt ngoại tình...”.

“Gần như thế”.

Chương Tuệ đưa điện thoại di động cho Ông Tư Diễm: “Đây là ảnh chụp một đoạn trò chuyện trên QQ của bố tớ”.

Ông Tư Diễm cầm điện thoại, chỉ nhìn thoáng qua đã biết tình hình thế nào. Bố của Chương Tuệ có nick name trên QQ là “Chuột trong ống bê”, chuyện phiếm với một người phụ nữ tên là “Mẹ đơn thân ghê gớm”. Hai người không giống như nam nữ xa lạ tán tỉnh à ơ mà giống như hai vợ chồng bàn luận trời lạnh phải mặc áo ấm, con trai đến nhà trẻ ngày đầu tiên gì đó.

“Một tuần trước ông nội tớ bị đột quỵ, lúc tớ đến thăm ông phát hiện có một người phụ nữ lạ mang một đứa bé đến nói chuyện với ông và bà nội tớ. Tớ tưởng là con nhà người họ hàng nào đó, không ngờ mẹ tớ và bà ta cãi nhau. Thì ra người phụ nữ đó bố tớ quen bốn năm trước lúc đi công tác, hai người...”.

Chương Tuệ chần chờ rất lâu rồi mới nói tiếp: “Có tình một đêm, sau đó người phụ nữ đó liên lạc với bố tớ, nói bà ta có thai. Bố tớ bảo bà ta phá thai, bà ta nói mình đã ba mươi lăm tuổi, nếu phá thai thì không

biết sau này có thể sinh con được hay không. Bà ta không thiếu tiền, chỉ thiếu một đứa con, nói với bố tớ là vì muốn bố tớ biết chuyện này. Sau đó bà ta sinh con trai, lúc đầy tháng thằng bé, bố tớ đã đến thăm một lần, để lại ít tiền... Hơn một năm trước bà ta đến thành phố A công tác, mang cả đứa con đến. Bố tớ đưa bà ta đến gặp ông bà nội tớ. Vốn ông nội tớ vẫn hơi trọng nam khinh nữ, sau khi nhìn thấy cháu trai thì vui lắm... Cô tớ cũng biết chuyện này, hồi tết đã bí mật nói với mẹ tớ, mẹ tớ cãi nhau với bố tớ một trận và đòi ly hôn nhưng bố tớ không chịu... Những chuyện này bố mẹ đều giấu tớ... Nhưng lần này không giấu nổi nữa... Bố tớ nói ông ấy không ly hôn, ông ấy không có tình cảm với người phụ nữ đó. Nhưng hôm qua tớ xem điện thoại của ông ấy và phát hiện ông ấy vẫn liên lạc với bà ta. Ông bà nội tớ còn nói phải lập di chúc, để lại căn hộ của ông bà cho người phụ nữ đó và đứa bé”.

Nói tới đây, Chương Tuệ khóc òa lên: “Chuyện này là đứa em họ con nhà dì nói với tớ. Nó đã mấy lần nghe thấy mẹ tớ khóc trước mặt dì. Nó bảo tớ sau này đừng tốt với ông bà nội tớ nữa, đừng buồn vì ông nội bị ốm mà ảnh hưởng đến việc học tập... Nó nói mẹ tớ đã giấu tớ cãi nhau với bố tớ rất nhiều lần vì chuyện này, cũng cãi nhau với cả ông bà nội tớ. Ông bà nội tớ mắng mẹ tớ bất hiếu. Tư Diễm... Trước đây tớ không hiểu vì sao bạn phải tàn nhẫn, hại chết đứa em cùng bố khác mẹ còn chưa sinh ra để rồi chính mình cũng phải vào tù. Bây giờ tớ hiểu rồi, nếu người phụ nữ đó xuất hiện trước mặt tớ thì tớ nhất định sẽ cầm dao giết bà ta!”.

Ông Tư Diễm không biết nên an ủi cô ta thế nào, chỉ có thể nói: “Bạn đừng học tớ, vì người khác mà làm hại bản thân. Mẹ bạn còn sống, nếu bạn vào tù vì chuyện này thật thì mẹ bạn làm thế nào?”.

“Tư Diễm... Xin lỗi, bao lâu nay tớ không đi thăm bạn, lần trước tớ có số điện thoại của bạn đã rất muốn gọi điện thoại cho bạn, nhưng...”.

“Không sao”. Ông Tư Diễm đưa khăn giấy cho cô ta lau nước mắt: “Bạn khác tớ mà”.

“Hai chúng ta rõ ràng là giống nhau... Vốn tớ nghĩ bố tớ nhất định sẽ không giống bố bạn, nhưng ông ấy còn xấu hơn bố bạn!”.

Ông Tư Diễm lấy một tấm danh thiếp của văn phòng trong túi xách ra: “Bạn đưa tấm danh thiếp này ẹ bạn, nói chuyện với mẹ bạn cho rõ ràng. Bà chủ tớ là luật sư ly hôn và thám tử tư tốt nhất thành phố A, nếu chuyện này chị ấy không thể giải quyết thì người khác cũng không giải quyết được... Bạn đừng buồn, chuyện nhà bạn không phải là đặc biệt... Tớ vừa đến văn phòng hơn hai tháng mà đã chứng kiến mấy vụ tương tự rồi. Em họ của bạn nói đúng, bạn không thể để chuyện này làm ảnh hưởng đến việc học hành, bạn phải gắng học để mẹ bạn vui”.

Chương Tuệ gật đầu: “Bây giờ tớ chỉ thương mẹ tớ...”.

“Bạn thương mẹ thì đừng để mẹ bạn lo lắng vì bạn nữa. Ngoan nào, buổi chiều đi học đi”. Mặc dù Ông Tư Diễm cùng tuổi với Chương Tuệ nhưng bây giờ lại có cảm giác như đang dỗ em gái: “Lát nữa ăn xong tớ bắt xe đưa bạn về trường”.

“Ờ”.

Hai ngày sau Chương Tuệ và mẹ cô ta liên lạc với Lâm Gia Mộc. Vì là người quen, Lâm Gia Mộc bảo hai mẹ con đến thẳng văn phòng. Mẹ Chương Tuệ tên là Quý Hồng, tóc cắt ngắn ngang tai, mặc áo khoác nhung, mặc dù đã gần năm mươi tuổi nhưng vẫn còn đẹp, ngoại hình rất giống Chương Tuệ, chỉ là trên mặt mang vẻ buồn rầu.

“Chào chị”, Lâm Gia Mộc bắt tay bà ta.

“Chào cô”. Lúc bắt tay cô, Quý Hồng lại không kìm được quay sang nhìn Ông Tư Diễm. Bà ta cũng nhìn Ông Tư Diễm lớn lên từ nhỏ, một cô bé vốn rất đáng yêu, không ngờ vì biến cố gia đình mà lại bị nhuộm đen, còn mang vài phần hơi hướng của dân xã hội đen. Bà ta không kìm được nắm chặt tay con gái.

“Tư Diễm, cháu cao hơn nhiều rồi”.

Ông Tư Diễm cười cười: “Chào cô Quý”. Cô biết hình tượng của mình trong mắt những bậc bề trên truyền thống này là như thế nào: “Cháu mời cô uống trà”.

“Đây là Chương Tuệ, con gái tôi, là bạn học của Tư Diễm”.

Lâm Gia Mộc gật đầu: “Tôi đã nghe nói rồi. Mời chị ngồi”.

“Cảm ơn”. Quý Hồng dắt con gái tới ngồi xuống sofa. Bà ta đánh giá căn phòng rất không giống phòng làm việc này, cũng đánh giá Lâm Gia Mộc mặc quần nhung bó màu vàng nhạt và áo len trắng. Nơi này thật sự không giống một văn phòng luật sư bình thường: “Tôi nghe Chương Tuệ nói... nơi này của cô là văn phòng tư vấn tốt nhất thành phố A”.

Thực ra không chỉ nghe Chương Tuệ, bà ta đã hỏi thăm những người khác, đều nghe nói Lâm Gia Mộc là một người phụ nữ rất lợi hại.

“Không dám nói là tốt nhất, nhưng quả thật khách hàng đều tương đối hài lòng”. Lâm Gia Mộc ngồi xuống: “Tình hình cơ bản của chị thì tôi đã nghe Tư Điềm nói sơ qua, có điều không được cụ thể lắm. Chị có thể nói tỉ mỉ được không?”.

Quý Hồng cả đời làm giáo viên, dạy bảo người khác thì rất quen, nhưng chuyện của mình thì lại khó ăn khó nói. Nếu không phải thật sự bị ép quá mức, bà ta sẽ không nói với người ngoài về chuyện của gia đình mình: “Chuyện này nói ra... thật sự là chuyện xấu trong nhà... Tôi và chồng tôi kết hôn năm 1990, mấy năm sau mới sinh Chương Tuệ... Bố chồng tôi là cán bộ, mẹ chồng ở nhà nội trợ, ông bà cũng không thể hiện tư tưởng trọng nam khinh nữ, đối xử rất tốt với Chương Tuệ... Nếu không có chuyện này thì quan hệ giữa tôi và bố mẹ chồng cũng không tồi...”.

Quý Hồng nói hơi lộn xộn, có thể thấy tâm trạng đang rất phức tạp: “Người phụ nữ đó tên là Tạng Tuyết Khiết, năm nay gần bốn mươi tuổi. Nghe nói cô ta là giám đốc khách hàng lương một năm hơn hai trăm ngàn, có nhà có xe, chưa từng kết hôn, là một người theo chủ nghĩa độc thân, cũng không muốn phá hoại gia đình tôi... Nhưng nếu như vậy, vì sao cô ta lại phải sinh ra đứa tạp chủng đó... Còn để chồng tôi và bố mẹ chồng tôi biết? Bây giờ bố mẹ chồng tôi nói cô ta đáng thương, một mình nuôi con không có chỗ dựa...”.

Quý Hồng ấp a ấp úng kể lại chuyện của Chương Thành chồng mình và Tạng Tuyết Khiết, đại để cũng không khác những gì Chương Tuệ đã nói là mấy.

Lâm Gia Mộc kiên nhẫn nghe bà ta kể xong: “Bây giờ chị định ly hôn hay là thế nào?”.

“Tôi biết chuyện của cô ta liền lập tức yêu cầu chồng tôi ly hôn, nhưng nói thế nào ông ấy cũng không chịu. Ông ấy nói Tạng Tuyết Khiết không phải người có thể chung sống với ông ấy... Nhưng tôi phát hiện ông ấy vẫn liên lạc với Tạng Tuyết Khiết, lúc đi công tác thường xuyên đến thăm cô ta... Tôi không biết việc làm ăn của chồng tôi như thế nào, ngay cả ông ấy có bao nhiêu tiền cũng không rõ. Tài sản của bố mẹ chồng tôi thì tôi không để ý, họ thích cho thì cho, cùng lắm sau này tôi không quan tâm đến bố mẹ chồng nữa là được... Tôi sợ chồng tôi... Lúc đó tôi thì không sao, nhưng Chương Tuệ sẽ khổ...”.

“Cho nên chị cần điều tra tình hình tài sản của chồng chị?”.

“Ồ... tôi... và Chương Tuệ đã bàn bạc rồi, tôi muốn ly hôn”.

Chuyện ly hôn thực ra là Chương Tuệ nói ra, cô bé thật sự không đành lòng thấy mẹ bị giày vò. Quý Hồng vốn nặng hơn sáu mươi cân, bây giờ còn chưa đến năm mươi cân, mắt ngủ, tóc rụng hàng mớ...

“Được. Nếu chị định ly hôn thì chuyện này rất dễ làm”. Lâm Gia Mộc gật đầu: “Làm phiền chị ký hợp đồng ủy thác...”.

“À... phí ủy thác là bao nhiêu...”.

“Chị là bề trên của Tư Điềm, giá hữu nghị. Điều tra tài sản vốn tính theo phần trăm tài sản chúng tôi tìm ra, bình thường là ba phần trăm. Bây giờ chị không biết gì, tôi thu trước mười ngàn tệ, sau đó chúng ta thương lượng tiếp. Việc ly hôn nếu chị muốn ủy thác cho tôi thì sẽ ký hợp đồng khác, được chứ?”.

Quý Hồng không ngờ chi phí lại đắt như vậy. Chương Tuệ kéo áo bà ta: “Mẹ, đừng vì chuyện nhỏ mà hỏng việc lớn”.

“Tôi... Tôi không mang nhiều tiền như vậy, ngày mai đưa cho cô được không?”.

“Được”.

Cửa hàng đá vật liệu của nhà họ Chương nằm ở tầng hai tòa nhà kinh doanh vật liệu xây dựng ở ngoại ô, diện tích khoảng hơn hai trăm mét vuông, bày đầy các loại đá trang trí thiên nhiên và nhân tạo, làm đại lý cho khoảng ba thương hiệu lớn và mấy thương hiệu kém danh tiếng hơn một chút. Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đi một vòng, tình hình cơ bản đã rõ ràng. Bây giờ mặc dù là mùa kinh doanh vật liệu ế ẩm nhưng việc làm ăn của nhà họ Chương lại thịnh vượng hơn nhà khác vài phần. Về cơ bản với cửa hàng quy mô này, kết hợp với các loại thương hiệu, đại khái chỉ cần tính toán một chút là tính ra được doanh số và lợi nhuận hàng năm.

Bọn họ đánh giá cửa hàng, nhân viên bán hàng cũng quan sát họ. Hai người họ ăn mặc đều rất hợp thời, dù không phải loại hàng hiệu quá phô trương nhưng đều có chất liệu rất tốt. Người đàn ông cao to mạnh khỏe, người phụ nữ thanh tú đáng yêu, hiển nhiên là một đôi vợ chồng đến chọn vật liệu xây dựng, còn không có người dẫn đi, bình thường đây là những khách hàng dễ thuyết phục nhất, bèn bước tới hỏi: “Xin hỏi anh chị cần tìm thứ gì? Nơi này của chúng tôi có đủ các chủng loại từ cao cấp đến thông thường, giá cả tốt nhất...”.

Hai người nhìn nhau cười: “Chúng tôi cần sửa lại nhà vệ sinh, dạo này có kiểu gì mới không?”.

Vừa nghe nói chỉ sửa lại nhà vệ sinh chứ không phải cả nhà, tâm trạng nhân viên đã hơi thất vọng, có điều vì đang là mùa ế hàng nên vẫn tư vấn rất nhiệt tình: “Cửa hàng tôi có...”. Sau khi liệt kê các thương hiệu, cô ta nhìn hai người: “Hai anh chị cần mức giá nào?”.

“Lúc hoàn thiện nhà, chúng tôi cũng dùng vật liệu của cửa hàng này... hình như là... năm năm... sáu năm trước”. Lâm Gia Mộc thoáng nhìn Trịnh Đặc như thể trưng cầu ý kiến anh ta: “Khi đó bà chủ các cô cũng ở đây, con gái bà ấy là bạn học của em gái tôi...”.

“A... Chị biết cô giáo Quý à?”. Nhân viên bán hàng nở nụ cười ngọt ngào hơn: “Bà chủ chúng tôi hôm nay không ở đây, trong nhà có chút việc...”.

“Đúng vậy, tôi nghe nói ông cụ nhà anh chị ấy bị đột quỵ phải vào viện”.

Nhân viên bán hàng cười hơi bí ẩn: “Vâng”.

Lâm Gia Mộc nhìn quanh, hôm nay không có khách hàng: “Tôi nghe nói ông chủ của cô bao bồ nhí sinh con trai, bị cô giáo Quý phát hiện?”.

Thấy cô đã nói ra trước, nhân viên bán hàng cũng gật đầu: “Đúng vậy. Bây giờ ông chủ chúng tôi đang đau đầu lắm...”.

“Người phụ nữ đó như thế nào? Cô đã gặp chưa?”.

“Đã thấy một lần, nhìn từ bên cạnh. Một phụ nữ rất bình thường, không có khí chất như cô giáo Quý, ăn mặc lại rất sành điệu”.

Trịnh Đặc khẽ kéo cô: “Em đến mua hàng hay là đến buôn chuyện đấy?”.

“Nói chuyện thì có sao đâu?”. Lâm Gia Mộc gạt tay anh ta ra: “Nói chung đàn ông các anh đều đa tình cả”.

“Ồ, đang nói chuyện người khác mà, sao lại lôi anh vào...”. Trịnh Đặc làm động tác đầu hàng: “Được rồi, hai người nói chuyện đi, anh tránh qua chỗ khác là được”.

Trong cửa hàng còn có hai, ba nhân viên bán hàng, thấy hai người trò chuyện cũng yên lặng nhìn về phía này. Trịnh Đặc giả vờ xem vật liệu, lại xem xét chậu cảnh ngọc thạch ở khu làm việc, bí mật gắn camera và máy nghe trộm vào vị trí thích hợp, ngẩng đầu lên thấy Lâm Gia Mộc và nhân viên bán hàng vẫn còn đang buôn chuyện.

“Cô giáo Quý cũng giỏi nhẫn nhịn thật, phải tôi thì đã ly hôn từ lâu rồi”.

“Nếu là tôi thì tôi sẽ không ly hôn”. Nhân viên bán hàng nói: “Riêng cửa hàng này, một năm...”. Cô ta giờ ba ngón tay lên: “Chưa tính tiền nhập hàng, thuê nhà, thuê nhân viên, lợi nhuận ròng ít nhất là ba triệu”.

“Lãi thế cơ à?”.

“Đây là năm nay làm ăn kém hơn rồi đấy, năm ngoái...”. Cô ta giơ năm ngón tay lên: “Ly hôn làm gì? Lại béo người phụ nữ đó. Cô ta cũng là nhân viên tiếp thị thương hiệu, cả ngày đi khắp nơi tìm khách hàng. Một phụ nữ sắp bốn mươi rồi, có thể phát triển đến đâu nữa? Làm bà chủ sướng hơn nhiều”.

“Sao thấy bảo cô ta không muốn kết hôn cơ mà?”.

“Không muốn mới lạ...”. Nhân viên bán hàng lại nhìn quanh: “Em họ tôi là lái xe của ông chủ, nó nói lúc đầu cô ta đã muốn lấy ông chủ nhưng ông chủ không chịu vì cảm thấy cô ta quá nát... Vừa quen đã ngủ với đàn ông, không biết đã ngủ với bao nhiêu người, qua bao nhiêu tay, để chơi đùa thì còn tạm được... Không ngờ cô ta lại nói mình có thai... Ông chủ bảo cô ta phá thai nhưng cô ta không chịu, nhất quyết đòi sinh con bằng được, sau đó còn tránh không gặp. Ông chủ cho rằng cô ta đã phá thai, không ngờ cô ta lại sinh con thật, còn gửi ảnh cho bố mẹ của ông chủ. Là ông bà nội, nhìn thấy có cháu trai thì ai mà chẳng vui? Mà hai ông bà này cũng không ra gì, toàn gây chuyện cho con dâu mình. Ông bà chủ mà ly hôn thật thì hai ông bà già có gì vui?”.

“Thật à?”.

“Nhưng chị cũng đừng nói chuyện này khắp nơi”.

“Chuyện như thế này thì tôi nói với ai được? Hơn nữa dư luận cũng đã xôn xao rồi, khi đó trong bệnh viện không chỉ có một, hai người...”.

“Đúng vậy. Em gái ông chủ tôi là tích cực tuyên truyền nhất... Nghe nói hai ông bà già muốn để lại hết gia sản cho đứa cháu trai kia, em gái ông chủ tôi bình thường rất chăm chỉ về thăm bố mẹ, ra sức lấy lòng hai ông bà, bây giờ lại bị người khác chiếm mất, bà ta làm sao chịu được? Không chia rẽ cho chị dâu cãi nhau mới là lạ”.

“Còn có chuyện này nữa à?”.

“Đương nhiên”.

Lâm Gia Mộc gật đầu, thấy Trịnh Đặc cau mày đi tới, vẻ mặt rất thiếu kiên nhẫn: “Lúc nào anh cũng kêu bận, em bảo để em tự đi mua thì lại không yên tâm... Dẫn anh đến xem vật liệu mà anh lại còn khó chịu...”.

“Anh còn có việc ở cơ quan. Về thôi, không xem nữa”.

“Được rồi, ngày mai tự em đến, em thích sửa kiểu gì thì kệ em đấy nhé...”.

“Em thì biết gì mà xem...”. Hai người dặt tay nhau vừa đấu võ mồm vừa đi ra. Lúc xuống cầu thang, Trịnh Đặc giao điện thoại di động cho Lâm Gia Mộc: “Đã làm xong rồi”.

“Máy tính thì sao?”.

“Cũng xong rồi. Về nhà là có thể xem được”.

Trong thời đại công nghệ số này, đàn ông ngoại tình có thể có hai điện thoại, máy tính ở nhà không thể sử dụng tùy ý, máy tính làm việc gần như chắc chắn có thứ đáng giá.

Chương Thành đã gần năm mươi tuổi, cũng chỉ ở mức biết sử dụng máy tính, không cần nói đến phần mềm chống virus và chống xâm nhập, chỉ sử dụng chương trình diệt virus mặc định của máy tính. Trở lại văn phòng, Trịnh Đặc mất không đến một phút đã xâm nhập được vào hệ thống của ông ta. Tất cả mọi thứ của Chương Thành mở ra trước mặt hai người như một quyển sách.

Đầu tiên, tiền tiết kiệm của ông ta không nhiều như nhân viên bán hàng nói, mấy tài khoản vốn lưu động cũng chỉ có hơn một triệu, trong kinh doanh vật liệu đá thì chỉ đủ một, hai lần nhập hàng. Khá nhiều tài liệu ghi chép hàng tồn kho và tiền thuê nhà. Ngoài ra ông ta còn buôn bất động sản, để dễ nhớ đã lập một bảng Excel đơn giản nhất để ghi lại các thông tin như địa điểm, diện tích, giá cả của những bất động sản đã mua, có điều dạo này ông ta bán nhiều mà mua ít.

Ông ta đầu tư nhiều vào thị trường chứng khoán, nhưng cũng từ người chơi chứng khoán biến thành cổ đông như đại đa số người đầu tư hiện nay, không thể nói là mất hết vốn gốc nhưng tài sản cũng co lại không ít, để không bị lỗ nặng thì đành phải ôm luôn để lấy cổ tức.

Có điều Lâm Gia Mộc tính toán sơ sơ đã phát hiện rất nhiều điểm không ổn... Những vấn đề này cần khảo sát thực địa, chẳng hạn như nhà, trên đó chỉ ghi là đã bán, còn bán bao nhiêu thì không hề ghi lại. Giao dịch gần nhất là hai tháng trước, Lâm Gia Mộc ghi lại địa chỉ, giao cho Trịnh Đặc để anh ta đến thực địa điều tra.

Chuyện điều tra tài sản này cực kỳ vụn vặt và phức tạp, vì vậy thu phí cũng cao nhất, và cũng ảnh hưởng đến lợi ích của đương sự nhất. Có lúc đàn ông nói không ly hôn, thực ra là lấy thời gian đổi không gian để tẩu tán tài sản.

Chương Tuệ lấy áo khoác trong túi ra mặc vào. Bây giờ đã là cuối thu, ban ngày không lạnh lắm nhưng ban đêm đã lạnh thấu xương. Đặc biệt là từ trong phòng học đông người đi ra, bị gió lạnh thốc vào người, đúng là chỉ muốn lập tức chui vào trong nhà.

“Mẹ!”. Cô ta nhìn thấy mẹ từ tòa nhà văn phòng đi ra cùng với đồng nghiệp. Quý Hồng đã nhiều năm không làm chủ nhiệm lớp, bình thường có giờ dạy muộn thì hơn tám giờ đã dạy xong, bà ta sẽ ở văn phòng đợi con gái đến chín rưỡi rồi cùng con gái về nhà. Chương Tuệ nhìn thấy bà ta liền lập tức chạy đến, không ngờ mẹ lại yên lặng hơn bình thường rất nhiều.

“Mẹ làm sao vậy? Đã nói là không buồn vì con tiện nhân đó nữa mà?”, Chương Tuệ kéo tay áo mẹ.

“Mẹ con mình lên xe nói tiếp”. Quý Hồng lau nước mắt, tạm biệt người đồng nghiệp vẻ mặt lo lắng, dẫn con gái đến bãi đỗ xe của giáo viên, cùng con gái lên xe.

“Sao thế mẹ?”. Vừa ngồi vào ghế lái phụ, Chương Tuệ đã hỏi mẹ.

“Trong lúc đợi con mẹ đã lên QQ, có một người lạ nói là phụ huynh của học sinh cần kết bạn với mẹ, mẹ đồng ý. Sau khi trò chuyện vài câu, cô ta bảo mẹ xem trang cá nhân của cô ta...”.

“Có phải người phụ nữ đó không?”.

“Bố con vẫn lừa mẹ, mấy năm nay năm nào ông ấy cũng đến dự sinh nhật đứa bé đó, còn thường xuyên mua quà cho nó. Người phụ nữ đó còn đưa hai bức ảnh ra so sánh, nói đứa bé đó và bố con khi còn bé giống nhau như đúc... Không chỉ có mẹ nhìn thấy mà cô Hàn cũng nhìn thấy. Lúc đó cô Hàn mắng cô ta, kết quả cô ta chửi mẹ là đồ điên. Vừa rồi bố con cũng gọi điện thoại đến nói mẹ là đồ lắm chuyện, thêm số QQ của cô ta, gọi người đến mắng chửi cô ta...”.

“Mẹ... Mẹ đừng như vậy. Mẹ con mình đã nói sẽ ly hôn để ba kẻ đốn mạt đó sống cùng nhau mà. Sau này chắc chắn con sẽ hiểu thảo với mẹ”.

“Tuệ Tuệ, mẹ không cam lòng, thật sự không cam lòng...”.

“Mẹ, mẹ chờ xem, con sẽ báo thù ẹ. Con phải làm con mụ đó muốn sống không được, muốn chết không xong”.

“Tuệ Tuệ, con đừng làm gì dại dột! Nếu con làm như Tư Diễm... mẹ sẽ không sống nổi. Mẹ chỉ còn trông chờ vào con thôi”.

“Mẹ, con sẽ không làm việc dại dột đâu, con chỉ nói thế thôi”. Chương Tuệ ôm mẹ, trong ánh mắt lại đầy vẻ kiên định

56. Q.8 - Chương 2: Báo Thù

Trích lời Gia Mộc: Bất kể là ở thế giới loài người hay thế giới động vật, kẻ bảo vệ con mạnh mẽ nhất luôn luôn là giống cái’.

Tặng Tuyết Khiết dắt tay con trai đi vào cổng bệnh viện, ngồi xổm xuống chỉnh lại quần áo cho con. Tặng Lượng mặc một bộ quần áo màu xanh sẫm hình con khỉ, nhìn rất mập mạp đáng yêu: “Mẹ, không tiêm đâu”.

“Con ngoan của mẹ, không phải mẹ dẫn con đến tiêm, là đến thăm ông bà nội”.

“Ông bà nội?”.

“Đúng vậy, còn cả bố nữa”.

“Bố!”. Tạng Lượng gọi bố rất to, Tạng Tuyết Khiết thấy thương con. Con trai bây giờ đã ba tuổi, cả năm số ngày gặp bố không quá nổi năm ngày, may mà có ông bà nội thương nó...

“Con phải ngoan thì ông bà nội và bố mới thích con”.

“Chị gái và cô đó cũng đến à?”. Hiển nhiên Tạng Lượng còn nhớ chuyện cãi nhau.

“Không, họ sẽ không đến nữa... Nếu họ đến, mẹ sẽ đánh đuổi họ đi, được không?”.

“Được”, Tạng Lượng gật đầu. Tạng Tuyết Khiết ngẩng đầu nhìn gương mặt để mộc trong gương của mình, cảm thấy không quen. Từ năm hai mươi mấy tuổi cô ta đã trang điểm đi làm, càng lớn tuổi trang điểm càng đậm, bây giờ đột nhiên tẩy trang đến lấy lòng hai ông bà già khiến cô ta không quen, nhưng vì tương lai nên đành phải chịu đựng.

Mụ vợ già đó càng ngày càng rối loạn, tối qua còn bị mình khiêu khích chửi mắng mình trên mạng, sớm muộn cũng có ngày bà ta bị ép phát điên. Phụ nữ lấy chồng sinh con là vì cái gì? Vì một tờ giấy chứng nhận đỏ, để mình phải âm ức như vậy thì có đáng không?

Cô ta dắt tay con trai vào thang máy lên tầng 7. Ông cụ Chương ở phòng bệnh cao cấp trên tầng 7...

Tạng Lượng được mẹ dắt tay, nhìn phải nhìn trái, tay chân không lúc nào để yên. Sau khi ra khỏi thang máy, cậu bé chỉ tay về phía góc tường: “Mẹ, chị kia!”.

Tạng Tuyết Khiết nhìn theo hướng cậu bé chỉ, chỉ thấy y tá và một người nhà bệnh nhân đang nói chuyện: “Đừng nhận chị khắp nơi thế, đi thôi”.

Năm phút sau, Tạng Tuyết Khiết lao ra khỏi phòng bệnh, cùng bà Chương tìm từng gian phòng bệnh, thậm chí cả nhà vệ sinh cũng tìm hết mà vẫn không thấy Tạng Lượng...

Quý Hồng dựa sát người vào cửa phòng bệnh, nhìn chằm chằm chồng đang ngồi cạnh giường bệnh cúi đầu im lặng, nói: “Không! Không được báo cảnh sát! Chương Tuệ còn đi học, nếu báo cảnh sát thì sẽ làm hỏng cả đời nó! Các người để tôi đi tìm nó! Để tôi gọi điện thoại cho nó!”.

“Không báo cảnh sát cũng được! Mày trả con cho tao! Trả con trai cho tao! Con mụ yêu tinh già này! Vì tài sản mà sai con gái bắt cóc con trai tao! Tao không cần tiền! Tao cần con trai! Con trai!”. Tạng Tuyết Khiết khóc đến mức mặt mũi méo mó, ra sức kéo tay Quý Hồng.

“Chương Thành! Chương Thành! Ông nói một câu đi!”. Quý Hồng kêu to.

“Đúng vậy! Chương Thành! Anh nói một câu đi!”. Tạng Tuyết Khiết cũng kêu lên: “Đó là con trai anh! Là cốt nhục của anh!”.

Chương Thành cúi đầu, tay không ngừng run rẩy. Ông ta có thể nói gì? Vừa nghe nói cháu trai biến mất, ông nội đã đột quỵ lần thứ hai, bị đưa vào phòng cấp cứu. Bà nội bị tăng huyết áp nằm ở phòng bên cạnh không thể động thể dậy.

Bảo vệ đã xem lại băng ghi hình, có thể thấy rõ một cô bé có chiều cao, kiểu tóc, quần áo rất giống con gái Chương Tuệ mang Tạng Lượng ra cổng bệnh viện. Ông ta chạy tới trường con gái, con gái không có mặt trong lớp. Camera của trường cho thấy con gái hết giờ tự học đã lấy có đi mua đồ ăn sáng ra khỏi cổng trường và không quay lại nữa.

Con gái cũng là ông ta nâng niu từ nhỏ đến lớn. Sau khi chuyện ông ta ngoại tình sinh con bị lộ, ngoài vợ ra, người ông ta cảm thấy có lỗi nhất chính là con gái. Nếu vì chuyện này mà con gái bị khép tội bắt cóc trẻ em... hay thậm chí là chuyện đáng sợ hơn, cả cuộc đời bị hủy hoại thì ông ta thật sự không thể sống được.

“Tôi...”. Chương Thành ngẩng đầu lên, nhìn hai người phụ nữ giằng co nhau như hai con sư tử cái bảo vệ con, không nói được một câu nào.

“Mày trả con trai cho tao! Mày trả con trai cho tao! Tao mang con xa chạy cao bay, cả đời này không quấy rầy các người nữa, thế được chưa?”.

“Tôi không biết con trai cô ở đâu! Tôi thật sự không biết!”.

“Con gái mày đâu? Mày có biết con gái mày ở đâu không?”. Tạng Tuyết Khiết bóp cổ Quý Hồng.

“Ặc... Ặc...”. Quý Hồng cố hất tay cô ta ra, nhưng không chịu rời khỏi cửa nửa bước. Không thể để Tạng Tuyết Khiết ra ngoài, cô ta ra ngoài báo cảnh sát thì con gái sẽ hỏng đời mất: “Không! Tôi không biết! Tôi xin cô, cô để tôi gọi điện thoại tìm nó. Không phải nó làm, người đó chỉ có vẻ giống nó thôi! Không phải nó. Tôi xin cô, cô không được báo cảnh sát”.

Quý Hồng nói năng lộn xộn, vừa nói người đó không phải con gái vừa cầu xin Tạng Tuyết Khiết không được báo cảnh sát: “Chuyện này nếu đúng là nó làm, chắc chắn tôi sẽ bảo nó trả con trai lại cho cô, tôi tay trắng ra đi! Tôi và con gái sẽ sống với nhau! Tôi xin cô! Tôi xin cô đừng báo cảnh sát! Đừng báo cảnh sát!”. Quý Hồng vừa nói vừa quỳ xuống: “Tôi quỳ xuống xin cô! Đừng báo cảnh sát!”.

Tạng Tuyết Khiết như nổi điên, vừa dấm vừa đá Quý Hồng đang quỳ dưới đất: “Mày tay trắng ra đi thì sao? Có tác dụng gì à? Tao cần con trai! Mày trả con trai cho tao! Mày đừng có nằm đây giả chết!”.

Nói xong cô ta lại tóm tóc Quý Hồng, Quý Hồng để mặc cô ta cấu xé, nhất định không chịu tránh đường.

“Mẹ! Mẹ!”. Đột nhiên có tiếng kêu vang lên bên ngoài. Quý Hồng đã bị đánh hoa mắt chóng mặt đột ngột tỉnh lại, thấy Tạng Tuyết Khiết đang đè lên người mình ra, mở cửa phòng xông ra ngoài.

Chương Tuệ mặc đồng phục đứng ngoài cửa, trên lưng còn đeo cặp sách, bên cạnh không hề có Tạng Lượng: “Tuệ Tuệ! Con dẫn Tạng Lượng đi đâu rồi?”.

Chương Tuệ nhìn thấy tóc mẹ rối tung, trên mặt toàn là vết thương, Tạng Tuyết Khiết đang xông tới sau lưng mẹ như một người điên: “Mày dựa vào cái gì mà đánh mẹ tao? Con đi không biết xấu hổ này! Mày đánh mẹ tao làm gì?”. Chương Tuệ vừa nói vừa giơ tay cho Tạng Tuyết Khiết đang xông tới một cái bạt tai.

Tạng Tuyết Khiết cũng không chịu lép vế, sau khi bị đánh cũng xông tới cào Chương Tuệ: “Con trai tao! Con trai tao!”.

Ánh mắt Chương Tuệ lấp lánh: “Thằng con hoang mày đẻ ra mà không trông lại còn hỏi tao làm gì?”.

Cô ta vốn rất ngoan ngoãn, đây là lần đầu tiên phát hiện mình chửi mắng người khác cũng giỏi như vậy.

Nghe thấy con gái nói như vậy, Quý Hồng cũng tự tin hơn nhiều: “Tuệ Tuệ, không phải con mang Tạng Lượng đi thật à?”.

“Tạng Lượng? Thì ra thằng con hoang đó tên là Tạng Lượng. Con chưa từng thấy nó”.

Tạng Tuyết Khiết vừa nghe Chương Tuệ gọi con trai mình là con hoang đã nổi giận, nhưng vẫn cố nhịn nghe cô ta nói hết: “Không phải mày bắt nó đi thì là ai? Tao đã nhìn thấy trong băng ghi hình rồi”.

“Lạ nhỉ. Cả ngày tao trốn học cùng Ưng Tư Diễm đi dạo phố, mày nhìn thấy tao ở đâu?”.

“Trong băng thu hình của bệnh viện...”.

“Mày nói là tao à? Ngậm máu phun người cẩn thận tao tố cáo mày tội vu khống đấy! Biết đâu là mày cố tình giấu con đi để vu oan cho tao?”.

“Mày nói bậy bạ gì đó?”.

“Nếu không phải mày vu oan thì cứ báo cảnh sát đi! Gọi cảnh sát tới bắt tao đi!”.

Quý Hồng kéo tay áo con gái. Hiểu con không ai bằng mẹ, bà ta chỉ thoáng nhìn qua đã biết người trong băng ghi hình đó chắc chắn là con gái, không ngờ con gái lại nói như vậy, nếu báo cảnh sát thật...

Chương Tuệ xoay người, ẹ một ánh mắt trấn an, nói: “Mày không biết số điện thoại cảnh sát thì để tao gọi giúp mày”.

Tạng Tuyết Khiết sửng sốt. Cô ta vốn cho rằng là Chương Tuệ bắt Tạng Lượng đi. Rất nhiều tin tức về những cô bé giết chết con riêng của bố trên thời sự lập tức hiện lên trong đầu, cô ta lập tức phát điên, không nghĩ rằng

Chương Tuệ lại xuất hiện trước mặt mình, còn làm như không hề biết gì...

“Tao phải báo cảnh sát!”. Cô ta cầm lấy điện thoại gọi cảnh sát, lại nhìn thấy một bảo vệ dẫn một đứa bé từ cầu thang đi ra.

“Có phải nhà này nói lạc mất con không?”.

“Mẹ!”. Tạng Lượng vừa nhìn thấy mẹ đã lao tới.

Tạng Tuyết Khiết ôm lấy Tạng Lượng, nhìn Chương Tuệ đã quay mặt đi: “Lượng Lượng, có phải chị gái dẫn con đi chơi không?”.

“Con ngủ”, Tạng Lượng nũng nịu.

Bảo vệ nhìn mấy người phụ nữ âm ỉ này: “Dưới lầu có một bệnh nhân hôn mê. Có lẽ là đứa bé này chơi ở đâu đó mệt nên chui vào trong chăn người ta ngủ, vừa mới được người nhà bệnh nhân phát hiện”.

“Vậy trong băng ghi hình...”.

“Tôi không biết chuyện ghi hình là sao, có thể là người khác. Độ nét của camera bệnh viện không cao lắm”.

Tạng Tuyết Khiết đảo mắt, không tin lời lời bảo vệ: “Lượng Lượng...”.

Chương Thành từ trong phòng bệnh đi ra: “Không phải con đã về rồi à? Em còn làm âm ỉ gì nữa? Chương Tuệ, sao con lại chơi với Ông Tư Diễm?”.

“Vốn con cũng cảm thấy Ông Tư Diễm không tốt, bây giờ con lại cảm thấy Ông Tư Diễm chính là thần tượng của con”. Chương Tuệ lạnh lùng nhìn bố: “Bố và chú Ông cũng là anh em tốt”.

“Con ăn nói kiểu gì thế?”. Bị con gái nhìn như vậy, Chương Thành không kìm được lùi lại một bước.

“Chú!”. Ông Tư Diễm xách đồ từ cầu thang đi lên: “Lâu rồi không gặp chú”.

“Con bé du côn này, sau này không được dụ dỗ con gái tao ra ngoài lêu lổng nữa!”. Chương Thành giận cá chém thớt, trút giận lên người Ông Tư Diễm.

“Nếu không phải hôm nay cháu đi cùng Tuệ Tuệ, thằng nhóc này mà mất tích thật thì chắc chắn Tuệ Tuệ sẽ bị oan. Bây giờ có cháu làm chứng, không ai có thể vu cáo hãm hại người khác được”.

“Làm chứng? Tao thấy mày làm chứng giả thì có”. Tạng Tuyết Khiết lạnh lùng nói. Cô ta vẫn nắm chặt tay con trai không chịu thả ra.

“Bác gái này, bác không thể vu oan cho người khác được”.

“Mày gọi ai là bác gái?”.

“Tôi gọi bà là bác gái không được sao? Mặt thì nhăm nhúm còn muốn người khác gọi là chị? Bác gái thật là mặt dày! Người ta làm bồ nhí thì trang điểm xinh đẹp, bác gái làm bồ nhí lại không khác gì mấy con cave mười tệ một lượt dưới gầm cầu! Có thời gian thì đi chăm sóc da đi, bác gái ạ!”.

Chương Tuệ cầm tay mẹ, không kìm được phì cười, Ông Tư Diễm thật là biết chữ.

“Mày dám ăn nói với bề trên như vậy à?”. Chương Thành trợn mắt nhìn Chương Tuệ, Ông Tư Diễm nói chuyện thật là quá quắt.

“Bề trên? Lớn tuổi thì là bề trên à? Con rùa công bia trong chùa hơn một ngàn tuổi rồi, ông gọi nó một tiếng ông nội nó có đáp không? Đang yên đang lành đừng có bắt quàng lung tung! Trước khi nói mình là bề trên thì cũng nên nghĩ xem mình có xứng không cái đã!”.

“Mày!”. Chương Thành chỉ cô ta, một hồi lâu không nói được gì.

“Cô Quý, Tuệ Tuệ, chúng ta đi thôi, đừng để lát nữa đôi nam nữ chó má này lại nghĩ ra tội danh gì vu cáo cho chúng ta!”. Ông Tư Diễm một tay dắt Quý Hồng, một tay dắt Chương Tuệ, đi hai bước lại quay đầu lại: “Họ Tạng kia, làm người không thể hạ tiện như vậy! Cần thận báo ứng đấy! Tốt nhất là bà trông con cho kỹ vào, lần sau để lạc chưa chắc đã có camera nào ghi lại được đâu...”.

“Mày...”. Tạng Tuyết Khiết run rẩy lấy điện thoại ra: “Tao báo cảnh sát! Tao phải báo cảnh sát!”.

“Bà báo đi! Có giỏi thì báo đi!”.

Lần này người giắt điện thoại của Tạng Tuyết Khiết là Chương Thành. Ông ta ném mạnh điện thoại vào tường: “Đừng làm âm ỉ nữa! Con về là được rồi!”.

Cho dù là Chương Tuệ mang đi thì thế nào? Bây giờ Tạng Lượng đã trở về bình an, ông ta làm sao có thể báo cảnh sát để làm hại con gái mình?

Bảo vệ nhìn cảnh lộn xộn này, nhún vai quay đi, xấp tiền mặt dày cộp trong túi khiến anh ta vui mừng khôn xiết. Xóa một đoạn thu hình, đưa một thằng nhóc lên tầng đã kiếm được nhiều tiền như vậy, mấy lần như thế này nữa thì anh ta không cần phải đi làm làm gì.

Tạng Lượng nhìn bóng lưng Chương Tuệ, gọi to: “Tạm biệt chị!”.

Chương Tuệ quả thật muốn bắt cóc Tạng Lượng, dẫn cậu bé đến ga tàu, mua vé tàu loại chậm nhất đến một ga nào đó trên đường, không ngờ lại bị Ông Tư Điềm chặn lại.

Ông Tư Điềm không nói câu nào, lập tức cho cô ta một cái bạt tai: “Bạn ngớ ngẩn vừa thôi! Bạn mà làm thằng bé này mất tích thì cả đời bạn cũng hủy luôn!”.

“Tại sao bạn tìm được tớ?”.

“Tớ nhờ chị Lâm mở GPS trên điện thoại di động của bạn”.

“Nếu bạn là bạn của tớ thật thì để tớ lên tàu...”.

“Bạn đúng là ngu hết chỗ nói!”. Ông Tư Điềm lại cho cô ta một cái bạt tai nữa, cô sắp tức chết rồi: “Bạn không nghĩ đến mình thì cũng phải nghĩ đến mẹ bạn chứ! Lúc mẹ bạn gọi điện thoại cho tớ thì đã sắp ngất rồi, bạn biết không? Bạn đã bị camera ghi lại rồi!”.

“Tớ...”. Từ đầu đến giờ đầu óc Chương Tuệ vẫn quay mòng mòng, căn bản không nghĩ nhiều như vậy: “Mẹ tớ...”.

“Mẹ bạn bảo tớ tìm bạn giúp, nhất định phải mang bạn về...”. Ông Tư Điềm nhìn Tạng Lượng đang ngơ ngác: “Dù bạn muốn trị thằng nhóc này thì cũng đừng làm rõ ràng như vậy được không?”.

“Bọn họ... Bọn họ bắt nạt người ta quá đáng...”. Chương Tuệ ngồi xuống bật khóc. Cô ta cho rằng mẹ ly hôn bố, cô ta ở với mẹ thì sẽ có thể thoát khỏi chuyện này. Nhưng cho dù đã giúp mẹ hạ quyết tâm, khi chuyện xảy ra, người không cam lòng nhất lại là cô ta. Gia đình cô ta tại sao lại tan nát chỉ sau một đêm?

Ông Tư Điềm nhìn cô ta. Không có ai hiểu rõ suy nghĩ của Chương Tuệ hơn Ông Tư Điềm. Ngoài miệng nói thoải mái thế nào, không phải đương sự thì ai có thể hiểu được nỗi đau khổ đó: “Tuệ Tuệ... chúng ta đưa Tạng Lượng về trước, sau đó bàn bạc tiếp xem nên làm thế nào, được không?”.

Chương Tuệ gật đầu: “Được”.

Ông Tư Điềm dẫn Chương Tuệ và Tạng Lượng ra khỏi ga tàu, lên xe của Trịnh Đặc. Trịnh Đặc nhìn hai cô gái và một cậu bé này, thở dài, không nói gì.

Trên đường đi hai người đã nghĩ cách ứng phó, trao đổi trước sẽ nói thế nào, lại để dành Tạng Lượng để cậu bé nói mình ngủ. Đến gần bệnh viện, Trịnh Đặc lái xe đến lối đi của nhân viên không có camera giám sát, gặp Lâm Gia Mộc và một người bảo vệ đợi ở đó, xác định lại lần cuối cùng nên làm thế nào rồi mới lên lầu, để bảo vệ bí mật đưa cậu bé đến giường một bệnh nhân hôn mê. Chương Tuệ lên lầu trước, đến lúc thích hợp, Ông Tư Điềm nhắn tin cho bảo vệ, bảo vệ phát hiện Tạng Lượng, dẫn Tạng Lượng lên lầu.

Thực ra họ dám làm ẩu như vậy là vì biết chắc Chương Thành không nỡ để mất con trai nhưng cũng không nỡ hại con gái. Hai đứa con đã trở về bình an, chắc chắn ông ta sẽ không để chuyện âm ỉ. Tạng Lượng là trẻ con, có khai thật cũng không sợ, dù sao Chương Tuệ cũng không làm gì hại cậu bé, cảnh sát không thêm can thiệp vào những chuyện tranh chấp gia đình thế này.

Nhưng dù thế, lúc Quý Hồng và Chương Tuệ lên chiếc Hyundai của Trịnh Đặc, người hai mẹ con vẫn ướt đầm mồ hôi lạnh. Đặc biệt là Quý Hồng, bà ta hoàn toàn không biết Ông Tư Điềm có tìm được Chương Tuệ không, Chương Tuệ có làm chuyện điên rồ không...

Trải qua cơn sóng gió này, tay Quý Hồng không ngừng run rẩy, dù đang ở trong văn phòng vẫn không khống chế được. Nếu Chương Tuệ vào tù thì bà ta cũng không muốn sống nữa. Tạng Tuyết Khiết đã phá tan nhà bà ta, lại suýt nữa hại đời con gái bà ta... Bà ta...

“Tôi không ly hôn nữa”.

“Cái gì?”, Chương Tuệ kinh ngạc nhìn mẹ.

“Tôi không thể để người phụ nữ đó được lợi như vậy được! Không phải mẹ ta muốn thay thế tôi sao? Tôi cứ kéo dài thời gian cho nó chết luôn, không thể để nó thay thế tôi được!”. Đời này Quý Hồng chưa bao giờ hận một người như vậy, thà ôm Tạng Tuyết Khiết cùng chết chứ không chịu để cô ta đắc ý.

Trong những người này, chỉ có Lâm Gia Mộc là không bất ngờ. Từ khi mới gặp Quý Hồng, cô đã biết bà ta không phải loại người dễ dàng ly hôn: “Chị đã quyết định chưa? Tôi đã điều tra gần xong tài sản của chồng chị rồi”.

“Tôi quyết định rồi, tôi không ly hôn!”, Quý Hồng ngẩng đầu nhìn Lâm Gia Mộc: “Tôi ra giá gấp ba, cô giúp tôi, tôi phải làm Tạng Tuyết Khiết sống không bằng chết”.

Lâm Gia Mộc ngồi xuống cầm tay bà ta: “Chị quyết định rồi chứ?”.

“Quyết định rồi! Tôi không ly hôn! Tôi quyết thi gan với hai người bọn họ!”.

57. Q.8 - Chương 3: Trùng Trị

‘Trích lời Gia Mộc: Không giống suy nghĩ của đa số người. Trong các vụ li hôn vì ngoại tình, đại bộ phận là người vợ đã không muốn nhận nhận nữa chứ không phải người chồng không cần gia đình đó nữa. Đàn ông kì thực là loại sinh vật sợ hãi thay đổi’

Chương Thành ngồi ngoài ban công nhà mình đốt hết thuốc này đến thuốc khác. Ông ta đã cai thuốc được hai năm, dạo này vì những chuyện phiền lòng trong nhà mà lại bắt đầu cầm đến thuốc. Đến bây giờ ông ta vẫn nghĩ không rõ, vốn là một chuyện phong lưu bắt đầu ở đâu kết thúc ở đó, tại sao lại trở thành ngòi nổ của cuộc chiến gia đình? Bây giờ vợ và con gái hận ông ta, xa lánh ông ta. Bố mẹ nói ông ta bất hiếu, ngay cả em gái cũng nói ông ta là đồ ngốc. Lúc liên lạc với ông ta, Tạng Tuyết Khiết nói rất hào phóng, không ngờ lần này đến gặp ông nội lại gây ra bao nhiêu là chuyện. Ngay cả Chương Tuệ bắt Lượng Lượng đi, Tạng Tuyết Khiết cũng chỉ tức giận hai ngày rồi lại đổi giọng. Nhưng mục đích của người phụ nữ này là gì? Chương Thành vẫn không xác định được.

Haizz... Sớm biết như thế thì mấy năm trước đừng có dây vào Tạng Tuyết Khiết cho xong, bây giờ cũng không phải phiền phức. Nhưng vừa nghĩ nếu không lắng nghe với Tạng Tuyết Khiết thì cũng không có đứa con trai đáng yêu như Lượng Lượng, Chương Thành lại không biết cảm giác trong lòng là gì.

Tình một đêm là tình một đêm, cho dù ông ta và Tạng Tuyết Khiết không chỉ ngủ với nhau một đêm cũng vậy. Vốn chỉ là chuyện gió thổi qua là tan, nhưng khi có con thì tình hình đã khác. Lúc Tuệ Tuệ được sinh ra, ông ta còn trẻ, công việc bận rộn nên không có bao nhiêu thời gian chăm sóc con gái. Con gái được ông bà nội ngoại và vợ nuôi lớn. Sau khi Lượng Lượng ra đời, mặc dù không ở một thành phố, nhưng ông ta cũng coi như là nhìn con trai mình lớn lên trên mạng nên có một cảm giác khác biệt. Vốn ông ta cho rằng mình đã già, nhưng nhìn thấy con trai còn nhỏ như vậy lại cảm thấy mình trẻ ra không ít, còn phải phần đầu thêm mấy năm nữa...

Ông ta vò đầu, thật sự hi vọng mình là một người đàn ông cổ đại, một thê một thiếp vẫn có thể sống yên bình.

Quý Hồng đi hấp lại tóc, mua thêm mấy bộ quần áo. Vốn bà ta luôn muốn tiết kiệm làm của hồi môn cho con gái, bây giờ nghĩ lại thì tiết kiệm cũng có ích lợi gì? Cuối cùng còn chưa biết là của ai, vì vậy khi tiêu tiền cũng không còn tiết kiệm như trước nữa. Bà ta đứng ở cửa, nhìn chính mình đã trở nên hoàn toàn mới trong gương, đột nhiên có thêm lòng tin với kế hoạch của mình.

“Ông Chương! Ông Chương!”

Chương Thành dập thuốc, mở cửa ban công: “Bà về rồi à?”

Sau khi đã quen với ánh sáng trong nhà, đột nhiên ông ta sững sờ trước tạo hình mới của vợ. Mái tóc ngắn thẳng đuột đã được hấp có độ cong mềm mại, chiếc váy đầm hai màu đen đỏ giao nhau để lộ rõ thân hình, da hình như cũng đã trắng hơn rất nhiều: “Bà mua quần áo mới à?”

“Đúng vậy, phụ nữ mà, phải tàn nhẫn với chính mình một chút”. Quý Hồng nói đầy ẩn ý.

“Khụ khụ...” Chương Thành đỡ mấy chiếc túi mua đồ vợ đang xách trên tay: “Tôi không có ý khác, ý tôi là bà mua quần áo thì tôi chỉ...”

“Đương nhiên là ông chi rồi, ông là ông chủ lớn mà... Từ tháng này trở đi, tiền sinh hoạt nhà mình cũng phải tăng thêm”.

Chương Thành không sợ vợ đưa ra yêu sách, chỉ sợ vợ lạnh nhạt, không thêm để ý đến ông ta như trước kia: “Được, tăng thêm, đương nhiên phải tăng thêm, bà chờ chút”.

Ông ta lấy một tập tiền một trăm tệ trong chiếc cặp để trong phòng ngủ ra đưa cho vợ: “Không đủ thì bà cứ bảo tôi đưa thêm”.

“Ồ”. Quý Hồng thậm chí hơi hưởng thụ hình thức bồi thường này của chồng. Chương Thành chịu bồi thường cho thấy ông ta nói không muốn ly hôn là thật tình: “Chương Thành, chúng ta nói chuyện đi”.

Chương Thành gật đầu: “Được, chúng ta nói chuyện”.

Ông ta cất ví tiền đi, ân cần vào bếp lấy phích nước nóng ra rót nước cho vợ.

“Từ khi xảy ra chuyện này, tôi luôn cãi nhau với ông, chưa bao giờ nghe ông nói rõ về chuyện này. Chúng ta nói chuyện quan trọng nhất trước, ông và Tạng Lượng đã làm xét nghiệm DNA chưa?”

“Đã làm từ lúc nó vừa mới sinh ra rồi”. Ông ta lẩn lộn trên thương trường rất nhiều năm, có người nào chưa từng gặp, có chuyện gì chưa từng nghe? Đặc biệt là loại phụ nữ có thể chơi đùa tùy ý như Tạng Tuyết Khiết, bẻ một đứa con đến nói là con ông ta, không có bằng chứng rõ ràng thì làm sao ông ta chịu tin.

“Chuyện thứ hai, rốt cuộc ông có cần cái nhà này nữa không, có cần tôi và con gái không?”

Chương Thành xưa nay chưa bao giờ do dự trong chuyện này. Mặc dù ông ta đã chuẩn bị ít nhiều để ly hôn nhưng đó cũng là bởi vì Quý Hồng làm um lên, ông ta không thể không đề phòng: “Tôi cần, đương nhiên cần”.

“Không giấu ông, tôi đã suy nghĩ kỹ càng về việc này, cũng đến gặp luật sư tư vấn. Ly hôn... cả tôi và ông đều bị tổn thương. Mấy năm nay ông làm ăn vất vả, mấy năm nay tôi lo liệu cho cái nhà này cũng không dễ dàng, cứ thế phá tan cái nhà này thì tôi cũng không đành lòng, hơn nữa còn có Tuệ Tuệ...”

“Đúng, đúng đúng...” Đây là lần đầu tiên Chương Thành nghe nói Quý Hồng đã đến gặp luật sư để tư vấn. Ông ta không kìm được nghĩ, lẽ nào một số chuyện mình làm, Quý Hồng cũng đã biết?

“Quý Hồng... chuyện...”

“Ông đừng giải thích với tôi, khi đó tôi muốn ly hôn, ông có phòng bị cũng là bình thường”. Quý Hồng không hổ là giáo viên, Lâm Gia Mộc chỉ gợi ý một chút là sức chiến đấu đã tăng gấp mấy lần. Những lời này là hai người đã cân nhắc tỉ mỉ, cũng là phần quan trọng nhất trong buổi nói chuyện. Phải cho Chương Thành biết, cái giá phải trả cho việc ly hôn sẽ lớn hơn trong tưởng tượng của ông ta. Quý Hồng hài lòng nhìn Chương Thành dịch mông rất mất tự nhiên. Hai người làm vợ chồng hai mươi mấy năm, bà ta đã quá hiểu ông ta: “Ông cất tiền vào két sắt ngân hàng thì tôi không có ý kiến, nhưng chuyển nhiều tiền tới chỗ bố mẹ và em gái ông như vậy... Ông bà nội thì tôi tin được, ông thật sự tin em gái ông như vậy à?”

Mặt Chương Thành lập tức trắng bệch: “Tôi... Bà nghe tôi giải thích... Là Chương Trân nó vay tiền tôi để làm ăn... Tôi không nói với bà là vì sợ bà hiểu lầm...”

“Ông đừng giải thích, tôi nói rồi, hôm nay tôi chỉ muốn bình tĩnh nói chuyện với ông một lần. Nếu ông quyết tâm phải ly hôn...”

“Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi không muốn ly hôn! Tôi đã ngần này tuổi rồi, ly hôn thì có gì tốt?”

“Ha ha, ông có nhiều tiền như vậy, dù chia cho tôi một nửa thì ông vẫn có thể lấy vợ mới hai mươi tuổi như thường...”

“Bà đừng nói đùa nữa. Phụ nữ hai mươi tuổi có thể một lòng sống với tôi như bà sao? Mấy năm nay tôi đã thấy nhiều, như chuyện của bác Thôi...”

“Ông đừng giải thích với tôi nhiều như vậy, tôi vẫn hiểu bản chất của ông. Bản chất của ông là tốt, nếu không tôi đã không sống với ông nhiều năm đến thế... Đối với tôi, đối với cái nhà này của chúng ta, ông đều có tình cảm. Ông cũng có tình cảm với Tuệ Tuệ, tiếc nuối duy nhất của ông chính là không có con trai...”

“Không phải, thật sự không phải thế. Đó là ông bà nội...”

“Không cần biết là ông hay là ông bà nội. Tôi chỉ hỏi ông một câu thật lòng, ông nói không ly hôn, còn muốn tiếp tục sống với tôi, câu này có phải thật tình không?”

“Thật tình! Hoàn toàn thật tình! Đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại, bà xã, bà tha thứ cho tôi một lần! Lần sau tôi không dám nữa”.

“Ha ha”. Quý Hồng cười. Đàn ông bao giờ đều coi mình là trẻ con, thật sự cho rằng xin lỗi có thể giải quyết mọi vấn đề: “Ông có thể cắt đứt với Tạng Tuyết Khiết không?”

“Tôi và cô ta vốn vẫn không có quan hệ gì trừ lần có con đó. Nhưng bây giờ đã có con...” Chương Thành nói dối rất thành thạo nhưng lại không hề ỉnh. Những lần đi thăm con trai, ông ta đều tiện thể ngủ lại. Quý Hồng không vạch trần ông ta.

“Con cũng không nhất định phải ở với mẹ. Chẳng phải nó còn có bố sao?”.

“Ý bà là...”

“Con là cô ta giấu ông sinh ra, vốn chúng ta có thể làm bộ không biết. Nhưng bây giờ chuyện đã lớn như vậy, không thể làm như không biết được nữa. Tôi đã gặp thằng bé Lượng Lượng đó mấy lần, rất xinh trai, tính tình cũng ngoan ngoãn, quan trọng nhất là ít tuổi, mới hơn ba tuổi một chút... Có thể để nó làm quen với gia đình mới... Tuệ Tuệ đã sắp lên đại học rồi, nó còn nói với tôi là nó muốn du học, đã đi là cách trăm núi ngàn sông...”

“Ý bà là...”

“Tôi đã xin luật sư tư vấn. Mặc dù Lượng Lượng còn nhỏ, nhưng ông đâm đơn kiện với thân phận bố để đề yêu cầu thay đổi người giám hộ thì cũng không phải không có cơ thắng...”

“Bà sẵn sàng chấp nhận Lượng Lượng?”

“Dù sao nó cũng là con ông, đón về đây thì tôi không muốn chăm sóc nó, nhưng đưa đến nhà ông bà nội rồi thuê một bảo mẫu chăm sóc thì được. Nó cũng có thể danh chính ngôn thuận nhận tổ quy tông. Đối với bên ngoài, chúng ta cứ nói nó là con của ông và tôi lúc đã đứng tuổi, để tránh vi phạm luật kế hoạch hoá gia đình nên đã gửi về nhà ông bà ngoại, ông bà ngoại nuôi đến bây giờ mới đón về. Như vậy nó cũng không bị người khác nói là con hoang không có bố”.

“Thế nếu kiện... chẳng phải ai cũng biết à? Tạng Tuyết Khiết có thể buông tay không?” Bây giờ Chương Thành bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Vốn ông ta vẫn dằn dụa là vì đứa con, bây giờ Quý Hồng nói sẵn sàng chấp nhận con riêng của ông ta, thậm chí cho nó một xuất thân quang minh chính đại, chẳng khác nào đã gỡ đúng chỗ ngứa của ông ta, khiến ông ta lập tức thay đổi hoàn toàn lập trường, chuyển sang đối đầu với Tạng Tuyết Khiết.

“Nơi sinh của Tạng Lượng là thành phố D, hộ khẩu cũng ở đó. Chúng ta cần khởi tố cũng phải đến thành phố D khởi tố. Tôi đã tìm được cả luật sư rồi, đang thu thập tư liệu, chỉ cần chứng minh Tạng Tuyết Khiết không thích hợp làm người giám hộ của Lượng Lượng là chúng ta đã thắng một nửa. Chỉ cần chúng ta không nói ra thì ai biết Lượng Lượng từ đâu ra?”

Chương Thành gật đầu: “Tốt, ý kiến hay... Luật sư bà tìm là ai? Tôi có thể gặp hay không?”

“Đương nhiên là có. Hôm nay tôi xin nghỉ một ngày. Nếu lát nữa ông không có việc khác thì bây giờ chúng ta đi gặp luật sư, sau khi thương lượng với luật sư xong sẽ đến gặp ông bà nội”.

“Được, được! Đương nhiên là được”.

Chương Thành vốn cảm thấy cuộc sống vô vọng, giống hệt con chuột chui vào hòm kín, tiến lùi đều không có đường ra. Đến văn phòng tư vấn Gia Mộc, nhìn thấy những tài liệu và cả đơn khởi tố đã chuẩn bị xong, ông ta lập tức có thêm không ít sức mạnh, ngay cả lúc đến bệnh viện gặp ông bà nội cũng vui vẻ hơn bình thường nhiều.

Ông cụ Chương bị đột quỵ lần thứ hai ở bệnh viện, nhờ cấp cứu kịp thời nên không để lại di chứng gì. Bà Chương tăng huyết áp là bệnh cũ, hơn nữa Tạng Lượng trở về bình an, cũng không có chuyện gì, hai ông bà già mặc dù tâm tình thay đổi liên tục nhưng cũng không đến nỗi nào. Nhìn thấy con trai và con dâu vốn cãi nhau, không ai thêm để ý đến ai nay cùng đến, hai ông bà dù có nhiều ý kiến với con dâu nhưng vẫn không muốn con trai và con dâu ly hôn. Dù hai người bọn họ thích cháu trai nhưng lại không có ấn tượng tốt với Tạng Tuyết Khiết không chồng mà có con.

Đến lúc Chương Thành ngồi xuống nói chuyện với họ, hai ông bà lập tức mừng rỡ, nói:

“Thật không?” Bà cụ Chương tròn mắt: “Có thể khởi kiện mang Lượng Lượng về thật không?”

“Thật”. Chương Thành nói: “Luật sư nói họ đã tìm được bằng chứng sơ bộ, cũng đã phái người đến thành phố D điều tra thực địa, hy vọng thắng kiện rất lớn”.

Bà Chương lại nói với ông Chương lần nữa, ông Chương ậm ừ gì đó, bà Chương lập tức cười: “Bố con nói rồi, đón được nó về thì bố mẹ không làm phiền các con, bố mẹ sẽ nuôi. Bố mẹ có ăn thì nó sẽ không bao giờ bị đói”.

Nói xong bà cụ nhìn con dâu: “Mẹ đã nói rồi, sống yên ấm là quan trọng nhất”.

Quý Hồng giả vờ cười, nhìn ba người bọn họ tươi cười, mà trong lòng không thể vui vẻ được. Nhưng vừa nghĩ đến vẻ mặt của Tạng Tuyết Khiết khi nhận được trát của tòa án, tâm tình của Quý Hồng lại trở nên phần chần. Bà ta cũng là mẹ, đương nhiên biết con quan trọng thế nào đối với mẹ, càng không cần phải nói Tạng Tuyết Khiết kiêu ngạo như vậy hoàn toàn là nhờ có cây át chủ bài là đứa con trai. Bây giờ Quý Hồng dùng chiêu rút củi đáy nồi này chắc chắn sẽ làm Tạng Tuyết Khiết hoảng hốt hoang mang. Hừ, cảm giác bị người khác chia rẽ cốt nhục không dễ chịu đúng không? Tao đau khổ thế nào thì sẽ phải ày đau khổ thế ấy!

58. Q.8 - Chương 4: Kiện Cáo

Thành phố D vốn chỉ là một thành phố cấp huyện, bởi vì các công ty xí nghiệp xung quanh phát triển tốt nên cũng coi như là một nơi thịnh vượng, sau đó lại chính thức thăng cấp thành phố cấp tỉnh, vừa xây dựng thêm vừa kêu gọi đầu tư, cũng coi như là tương đối khang trang. Ngành nghề chính của thành phố D là sản xuất các loại gốm sứ, gạch ngói và gia công đá. Khu công nghiệp ở ngoại ô thành phố có ít nhất sáu, bảy công ty có sản phẩm tiêu thụ trên toàn quốc, càng không cần phải nói đến những công ty ở khu vực vệ tinh xung quanh. Tạng Tuyết Khiết là người gốc thành phố D, sau khi tốt nghiệp cao đẳng liền về quê làm việc, làm hai năm ở một cơ quan do gia đình sắp xếp rồi không muốn làm nữa, cùng bạn trai cũ rời khỏi quê đến thành phố lớn phát triển. Hai năm sau cô ta ảo não quay về một mình, công việc ở cơ quan cũ đã mất, vì thế cô ta đến nhà máy của một người họ hàng xa. Lúc trẻ cô ta cũng có ngoại hình khá, biết ăn nói, lại có khả năng làm việc tốt nên đã từ nhân viên tiêu thụ tiến thành giám đốc khách hàng như bây giờ, cũng có thể coi là một người đàn bà mạnh mẽ.

Nếu cô ta chỉ có thế thì đương nhiên cũng là một điển hình chính diện, nhưng trong vòng tròn quan hệ xã hội không lớn không nhỏ của thành phố D lại luôn có thể nghe thấy những tin đồn về cô ta, có thật có giả. Thời gian cô ta không chồng mà chưa đi ra phố, không biết có bao nhiêu người bàn tán lung tung, nói đủ thứ chuyện, đồn đoán cả chục người là bố đứa bé, mấy gia đình đã xích mích vì chuyện này. Mãi cho đến khi con cô ta đầy tháng, một thương nhân từ thành phố A đến nhận con, hàng năm còn tới tổ chức sinh nhật cho con, lời đồn mới tạm lắng xuống một chút.

Danh tiếng của cô ta ở bên ngoài không tốt, quan hệ trong công ty cũng chẳng ra gì, yêu cầu đối với người khác nghiêm khắc đến mức biến thái, nói chuyện lại rất khó nghe. Từ nhân viên tiêu thụ đến giám đốc khách hàng, tuy nói chức vụ đã nâng cao, tiền lương cao hơn nhưng lại không có thưởng phần trăm nữa.

Mọi người đều nói ông chủ thăng chức cho cô ta nhưng thực ra lại là giáng chức vì không chịu nổi cô ta, dường như chính cô ta cũng biết điều này nên cũng quyết tâm làm tốt công việc ở bộ phận khách hàng. Nhưng năng lực có hạn, tính cách lại không tốt, bảy, tám người dưới quyền cô ta không ai không ghét cô ta, chỉ trừ người em họ được cô ta nhận vào để ăn không ngồi rồi hàng tháng lĩnh lương. Mà ngay cả người em họ này của cô ta cũng bị đồng nghiệp dụ dỗ nói ra không ít chuyện của cô ta.

Chẳng hạn như căn hộ cô ta mới mua không phải hơn hai trăm mét vuông, hoàn thiện hết ba trăm mấy chục ngàn mà là căn hộ hơn một trăm mét vuông, hoàn thiện chỉ mất một trăm mấy chục ngàn, trong đó còn có rất nhiều tiền không rõ lai lịch. Lại nói bố mẹ cô ta đã bỏ mặc cô ta từ lâu, đứa con của cô ta không có người nào trông giúp, cô ta xin cho em họ vào công ty chính là để lấy lòng bà thím, nhờ bà thím trông con giúp mình.

Đạo này nghe cô em họ nói cô ta đã đến thành phố A mấy lần, xin nghỉ mấy lần liên tiếp, cuối tuần có việc đột xuất không tìm được cô ta đã đành, ngay cả ngày thường có lúc cũng không tìm được cô ta. Nghe nói cô ta không để ý đến công việc ở đây nữa, vợ của tay thương nhân bên kia đang đòi ly hôn, cô ta đang chuẩn bị thay vị trí đó.

Vốn mọi người trong công ty không tin chuyện cô ta sẽ lấy thương nhân kia. Ai cũng biết danh tiếng của cô ta không tốt, tuy không có bằng chứng rõ ràng nhưng những tin đồn đó đa phần đều chuẩn xác. Nhưng cô ta đã sinh con trai cho thương nhân đó, vì thế lại có người tin tưởng chuyện này.

Đến một hôm có một người mặc đồng phục tòa án đưa tới một tờ giấy gọi của tòa án, mọi người đều dừng lại công việc đang làm, lặng lẽ nhìn người kia, lại nghe thấy tiếng đập phá đồ đạc trong văn phòng của Tạng Tuyết Khiết sau khi người đó đã đi. Tạng Tuyết Khiết lạnh mặt xách túi mở cửa văn phòng, không nói câu nào cắm đầu đi thẳng. Mọi người nhìn nhau cười thầm, đều biết lần này chắc là đã xảy ra việc lớn.

Thành phố D tuy rất phát triển, người từ nơi khác đến kiếm việc không ít, dân số thường trú của cả thành phố không quá trăm ngàn, dân số lưu động lại là hơn hai trăm ngàn, nhưng người làm trong các cơ quan chính quyền đa số lại đều là người của địa phương. Gần như chỉ nửa tiếng sau, tất cả mọi người trong văn phòng đều biết vì sao Tạng Tuyết Khiết lại bị người ta kiện.

Bà lớn của thương nhân và thương nhân liên hợp lại kiện cô ta, nói hành vi của cô ta không đứng đắn, chưa chồng mà sinh con, không có gia đình hoàn chỉnh, chăm sóc con không chu đáo, yêu cầu giành quyền nuôi dưỡng và quyền giám hộ đối với đứa bé.

Chuyện này như một quả bom tấn, nhanh chóng vang vọng khắp thành phố D. Làm bồ nhí người ta, có thai, sinh con, những chuyện này không hề hiếm thấy ở các thành phố rất nhiều đám nhà giàu mới phát. Nhưng bà lớn khởi tố giành quyền giám hộ con thì lại là lần đầu tiên nghe nói.

Chẳng bao lâu sau, có người tra ra cả luật sư đại diện cho bà lớn ở đâu, những người “tình cờ” nhìn thấy luật sư của bà lớn đều nói hình như bà lớn đã mời một nữ luật sư nổi tiếng lợi hại, dường như lần này phải động đến đao thật kiếm thật rồi.

Lâm Gia Mộc ngồi trên sofa khách sạn xem tài liệu, làm như không thấy ánh mắt của những người xung quanh. Hôm nay cô mặc quần vải màu trắng, áo sơ mi trắng ngọc trai, tỏ ra cực kì sắc sảo già dặn. Cô dùng răng cắn nắp bút đánh dấu màu vàng, bôi đậm những điểm quan trọng trong tài liệu rồi lại tiếp tục xem trang khác, đến lúc thấy trước mặt hơi tối mới ngẩng đầu lên: “Gì thế?”

Vừa nhìn thấy dáng vẻ của cô, Trịnh Đặc đã cười. So với Lâm Gia Mộc lúc ở nhà, thực ra anh ta thích Lâm Gia Mộc sắc sảo mạnh mẽ khi làm việc hơn. Anh ta luôn cảm thấy Lâm Gia Mộc lúc ở nhà chỉ là mặt nạ, còn Lâm Gia Mộc khi là người phụ nữ mạnh mẽ sắc sảo vô tình mới là bản thể.

“Cà phê”. Anh ta đưa cốc cà phê Starbucks cho Lâm Gia Mộc. Cà phê ở khách sạn này chẳng ra gì, Lâm Gia Mộc nhớ đến quán Starbucks đã đi qua lúc đến đây, mặc dù cô cũng thấy cà phê Starbucks rất bình thường nhưng vẫn sai Trịnh Đặc đi mua.

“Cà phê đen hai muỗng đường không cho sữa?”

“Ờ”.

Lâm Gia Mộc uống một ngụm, cười hài lòng: “Tiếc là ở đây không bán nước ép rau củ của anh”.

“Anh uống nước lọc là được”. Trịnh Đạc ngồi xuống đối diện với cô, cầm lấy một tập tài liệu xem một lát rồi lại đặt xuống. Anh ta ghét nhất là những công việc liên quan đến giấy tờ như thế này, một số tư liệu anh ta chỉ ghi âm lại hoặc thuật bằng miệng rồi để Lâm Gia Mộc tự sắp xếp: “Đúng rồi, em nổi tiếng rồi đấy”.

“Sao?”

“Hôm nay lúc đến mua cà phê, anh nghe thấy hai, ba người có vẻ là dân văn phòng ngồi với nhau bàn tán về em, nói em là luật sư lớn do bà lớn của thương nhân mời tới”.

Lâm Gia Mộc cười. Cô càng nổi tiếng thì có nghĩa chuyện này cũng càng ồn ào, Tạng Tuyết Khiết cũng càng không dễ chịu: “Đây chỉ là vừa mắt đầu thôi”.

Tạng Tuyết Khiết sầm mặt ngồi trên chiếc ghế dài giả gỗ lim ở tầng một nhà mình, ôm con trai cau có không nói gì. Ngôi nhà cấp bốn của bố mẹ cô ta bị giải tỏa, được đền bù một khoản tiền. Khi đó hai ông bà già xây một ngôi nhà hai tầng ở ngoại thành, lại xây đủ tường bao, cổng và phù điêu, nhìn rất khí thế. Đặc biệt là sau đó nội thành được mở rộng, ngoại thành lại biến thành nội thành, nhà họ Tạng nhìn không khác gì biệt thự, khỏi phải nói oai phong thế nào. Nhưng xã hội bây giờ mình càng oai phong thì người khác càng thích nói xấu sau lưng bấy nhiêu. Con gái không chồng mà chưa đã khiến ông bà Tạng mất mặt một lần, bây giờ người ta đến đòi con, hai ông bà già khó chịu không khác gì bị lột sạch quần áo rồi bạt tai giữa đường giữa chợ. Không chỉ có hai ông bà, anh trai và chị dâu Tạng Tuyết Khiết cũng sắp tức chết rồi, đặc biệt là anh trai cô ta, vốn là một cán bộ xã rất có tiền đồ, bây giờ vì chuyện của em gái mà cũng không ngẩng được đầu lên được.

“Lúc đầu bố đã không cho con sinh con mà mày nhất quyết đòi sinh, còn nói cái gì mà lớn tuổi rồi, không sinh thì đến già không có ai chăm sóc. Bố mẹ thấy con đáng thương nên cũng đồng ý để con sinh. Những tin đồn bên ngoài con có thể làm như không nghe thấy, nhưng thể diện của mấy đời nhà ta đều bị con làm mất hết rồi. Hôm qua bác con gặp bố cũng nói bố chiều con quá, nói nếu chị con cũng làm thế thì bác ấy sẽ đánh gãy chân luôn...”

“Từ khi Lượng Lượng sinh ra bố mẹ đã không trông nom ngày nào, họ hàng có ai cưới xin hay chúc thọ con cũng không hề lộ mặt, con cũng không xin bố mẹ một xu nào, bố mẹ...”.

“Em nói vậy là vô lương tâm! Lúc đầu bố phải cậy nhờ bao nhiêu người, tốn bao nhiêu tiền để xin cho em vào cơ quan làm việc? Thế mà em lại bỏ việc vì cái thằng đó, ra ngoài mấy năm rồi quay về, bố có nói gì em không? Công việc bây giờ của em cũng là bố nhờ người ta tìm cho, thế mà em lại suốt ngày bôi tro trát trấu vào thanh danh của cái nhà này, em bảo cháu trai cháu gái em sau này tìm việc rồi cưới xin thế nào?” Người nói lời này là chị dâu của Tạng Tuyết Khiết. Bà ta làm y tá ở bệnh viện, cũng đã bị không ít người xía xối vì chuyện của cô em chồng.

“Chị bảo bọn nó cứ nói là cô bọn nó chết rồi”. Tạng Tuyết Khiết nói lạnh lùng. Bây giờ cô ta không hận ai ngoài Chương Thành và Quý Hồng. Cô ta gọi điện cho Chương Thành vô số lần, gửi vô số tin nhắn, để lại vô số lời nhắn trên QQ cho ông ta, kết quả đều như đá chìm xuống biển. Đàn ông... quả nhiên là không thể tin được! Lúc tán tỉnh thì thể non hẹn biển, lúc không cần nữa thì vứt bỏ như giày rách... Còn Quý Hồng, vốn cô ta cho rằng Quý Hồng là một người sĩ diện, không ngờ bây giờ lại tranh con trai với cô ta...

“Con ăn nói cái kiểu gì thế?” Mẹ của Tạng Tuyết Khiết quát to: “Mẹ nói cho con biết, bây giờ người ta tìm tới cửa rồi, con định làm thế nào?”

“Mụ vợ già đó...”

“Mày gọi ai là mụ vợ già? Cháu gái mày còn đang học bài ở tầng trên”. Anh trai của Tạng Tuyết Khiết vẫn ngồi hút thuốc bên cạnh không nói gì, đến lúc em gái nói như vậy lại đột nhiên giận dữ: “Mày là cái loại bại hoại đạo đức...”

“Tôi bại hoại đạo đức còn anh thì tốt lắm hả? Anh tưởng tôi không biết những chuyện xấu xa anh làm chấy? Có cần tôi nói với bố mẹ và chị dâu ở đây luôn không?”

Chị dâu của Tạng Tuyết Khiết vốn đến để dạy dỗ em chồng, không ngờ em chồng lại đẩy mũi dùi về phía hai vợ chồng bà ta: “Anh trai mày làm sao? Anh trai mày mặc dù có làm gì bên ngoài thì trong lòng từ

trước đến nay vẫn chỉ có cái nhà này. Đàn ông bây giờ có mấy người không chơi bời? Đàn bà bên ngoài không mất tiền, có những người còn trả tiền, thích chơi thì chơi thôi, dù sao cũng là đàn ông, không thiệt hại gì”.

Nghe chị dâu nói như vậy, mặt Tạng Tuyết Khiết lập tức nóng rát như đốt lửa: “Chị... chị...”

Nhìn thấy tình hình không ổn, bà Tạng lập tức đứng lên giảng hòa: Thôi, đừng nói những chuyện vô dụng này nữa. Khiết Khiết, chuyện này con định làm thế nào?”

“Kiện tụng thì bọn chúng ở xa khó có thể bắt nạt được mình là người bản địa, con không tin...”

Anh trai của Tạng Tuyết Khiết đứng lên: “Mày đừng hòng tao nhờ vả người khác vì những chuyện như thế này, tao không mặt mũi nào làm thế”. Dứt lời ông ta ném điếu thuốc, xoay người đi luôn.

“Tôi không cần anh nhờ vả ai! Con trai là của tôi, tôi không cho thì ai cũng không cướp đi được!” Tạng Tuyết Khiết lớn tiếng gào lên.

“Khiết Khiết, con suy nghĩ cho cẩn thận. Con chưa lấy chồng, nuôi con thì sau này làm sao lấy được chồng? Người ta đã chịu nhận nuôi Lượng Lượng thì con để cho người ta nuôi...” Cuối cùng bà Tạng cũng nói ra những suy nghĩ trong lòng.

“Không cho! Con chỉ có một đứa con trai! Con không cho!” Tạng Tuyết Khiết ôm con trai: “Người phụ nữ đó chỉ vì tiền, ông bà nội nó đã sửa di chúc rồi, muốn để lại tất cả mọi tài sản cho nó! Con sẽ đấu đến cùng với bọn chúng! Con đã lên mạng tìm tài liệu rồi, với tuổi của Lượng Lượng bây giờ, rất ít khi tòa phán cho bố nuôi”.

“Ông bà nội nó có tài sản à?”

“Đương nhiên là có. Bà nội nó đã nói thật với con, ông bà vẫn được con trai nuôi dưỡng, tiền lương hưu tổng cộng sáu, bảy ngàn vẫn để dành, còn có hai căn hộ... Bao giờ hai ông bà chết, con sẽ mang Lượng Lượng đến thành phố A...”

“Con tham tiền của người ta, thảo nào người ta lại tìm tới cửa”. Ông Tạng lạnh lùng nói: “Nhà chúng ta không thiếu những đồng tiền đó. Con nói với người ta là con không cần di sản nữa, bảo người ta rút đơn kiện đi”.

Ý kiến của ông ta trái ngược với vợ. Con gái một là đã lớn tuổi, hai là thanh danh không tốt. Ông ta là đàn ông nên biết rõ đàn ông đàn ông thì có không lấy được vợ cũng không bao giờ lấy người như con gái mình. Còn nếu là đàn ông không tốt... thì có chồng còn không bằng ở vậy. May mà bây giờ con gái đã có cháu trai, lúc già cũng có chỗ dựa. Trong chuyện này, quan điểm của ông ta là dù thế nào cũng phải giữ được cháu ngoại.

“Không! Những thứ đó nên thuộc về Lượng Lượng!”

“Nhà chúng ta vẫn nuôi được nó! Nếu con không nuôi được thì bố nuôi!”

Nếu như trước đây ông Tạng nói như vậy thì Tạng Tuyết Khiết sẽ cảm động đến chết, nhưng bây giờ đầu óc cô ta đã bị chuyện di sản và thay thế vị trí của Quý Hồng lấp đầy, trong lòng chỉ nghĩ còn con trai thì còn có hy vọng. Chưa cần nói chuyện di sản, kể cả Chương Thành, sau này cứ từ từ lần tới rồi sẽ có ngày giành được ông ta. Quý Hồng cũng đã lớn tuổi, cô ta trẻ hơn, cứ so gan đợi đến lúc Quý Hồng chết trước cũng được, ít nhất cô ta cũng có thể giành được không ít di sản của Chương Thành: “Không, con không từ bỏ. Lượng Lượng lớn lên có bỏ thì bỏ, còn bây giờ con không có quyền từ bỏ thay nó”.

“Cái con này sao lại ương bướng thế nhỉ?” Bà Tạng ngồi bên cạnh đã sắp tuyệt vọng rồi. Hai vợ chồng ông bà Tạng vẫn là người hiền lành trung thực, cả đời không cãi nhau với ai bao giờ, cũng tận hết trách nhiệm với con cái, không ngờ lại sinh ra một đứa con gái như vậy để đến lúc già cũng không được yên bình: “Làm đi! Con làm đi, xem đến lúc bố mẹ tức chết thì con làm thế nào?”

Mặc dù Tạng Tuyết Khiết rất tức giận nhưng trong lòng vẫn không coi vụ kiện này ra gì. Đầu tiên cô ta là mẹ đẻ của đứa bé, con trai lại nhỏ tuổi, cô ta đã hỏi luật sư, chỉ cần không phải cô ta có tội lớn như giết người phóng hỏa thì tòa án sẽ không dễ dàng phán quyết cho bố nó nuôi dưỡng. Hơn nữa vụ kiện được xét xử ở thành phố D, nơi này là sân nhà của cô ta, cho dù người của tòa án không quen cô ta nhưng đồng

hương dù sao cũng có chút tình cảm, sẽ không làm khó cô ta quá mức, để luật sư ở nơi khác đến bắt nạt hai mẹ con thân cô thể cô ở đất mình.

Cho nên hôm đến thẩm vấn trước tòa, cô ta đến muộn một chút, cũng không thêm thuê luật sư, trong sơ mi, ngoài gi lê, dưới quần jean, ngồi trên ghế bị cáo, dáng vẻ thờ ơ như không.

Lâm Gia Mộc thì mặc áo khoác mỏng màu xanh hải quân, sau khi vào phòng xử án lại cởi áo khoác để lộ chiếc váy ngắn và áo sơ mi tơ tằm. Trịnh Đặc thì mặc sơ mi trắng và âu phục xanh đậm, ăn mặc rất nghiêm chỉnh. Mặc dù thành phố D cũng tương đối giàu có nhưng dù sao cũng phát triển muộn, bị người nơi khác gọi là thành phố của những kẻ nhà giàu mới phát, cực kỳ hiếm thấy những luật sư ăn mặc đúng quy cách như vậy, quan toà cũng không nhận được nhìn hai người này thêm vài lần.

Hôm nay chỉ là dự thẩm(1), theo thường lệ quan toà hỏi hai bên có đồng ý hòa giải hay không, hai bên đều nói không đồng ý, vụ án nhanh chóng tiến vào giai đoạn thẩm lý chính thức.

Lý do Tạng Tuyết Khiết đưa ra rất đơn giản, cô ta là mẹ đứa bé, khi đó cô ta ngủ với Chương Thành thì không hề biết Chương Thành đã kết hôn, sau khi biết Chương Thành đã kết hôn liền lập tức cắt đứt với ông ta. Sinh con là bởi vì cô ta đã lớn tuổi, không sinh sợ sau này không sinh được nữa. Hơn nữa đứa bé cũng là một sinh mạng, cô ta trân trọng sinh mạng.

Lâm Gia Mộc thì đưa ra chủ trương của nhà họ Chương: “Từ khi có thai đến lúc sinh con, bà Tạng Tuyết Khiết không nói với thân chủ của tôi việc cô ta có thai bằng bất cứ hình thức nào, về khách quan đã vi phạm quyền được biết của thân chủ tôi. Sau khi được biết sự tồn tại của đứa con, thân chủ tôi đã lập tức đàm phán bồi thường và để lại năm mươi ngàn tệ tiền bồi dưỡng và nuôi dưỡng. Điểm này đối phương có xác nhận không?”

Chuyện này là Chương Thành tiết lộ. Không có vụ kiện này thì rất nhiều chuyện Chương Thành sẽ không nói ra.

“Hơn nữa sau đó hàng năm đến sinh nhật đứa bé hoặc khi đến thành phố D công tác, thân chủ tôi đều đến thăm con, cũng để lại quà cáp và tiền mặt làm chi phí nuôi dưỡng khác nhau, tổng giá trị không ít hơn bốn mươi ngàn tệ. Đối phương cũng từng thừa nhận thân chủ tôi là một ông bố tốt khi trò chuyện trên QQ. Lúc bị cáo đưa con đến thành phố A vào tháng mười năm nay, thân chủ tôi vô tình phát hiện một số thông tin, cho rằng bị cáo không thích hợp làm người giám hộ của con trai mình, vì vậy đề nghị tòa án thay đổi quyền giám hộ đối với Tạng Lượng”.

Tạng Tuyết Khiết cắn môi: “Tôi thừa nhận ông ta là một ông bố tốt, nhưng không đồng nghĩa ông ta có thể nuôi con, con tôi còn nhỏ, nó cần mẹ”.

“Cô Tạng cũng không nuôi con mà”.

“Cô nói cái gì?”

Lâm Gia Mộc lấy một tập bảng biểu dày mười mấy trang ra: “Đây là lịch đi làm và đi công tác của cô mà tôi nhận được từ phòng nhân sự và phòng kế toán của công ty cô. Cô mới sinh được bốn mươi ngày đã bắt đầu đi làm, trong một năm đầu đời của con, cô đã đi công tác hơn hai mươi lần, mỗi lần ít nhất cũng là bốn mươi tám tiếng...”

“Khi đó tôi vẫn là nhân viên tiêu thụ, một phụ nữ độc thân phải nuôi con sẽ rất khó khăn...”

“Đây là tư liệu hội viên của năm quán karaoke, cô là hội viên của năm quán này... Từ khi sinh con đến bây giờ, cô đã thăng cấp từ hội viên thông thường lên đến khách VIP cấp bạch kim...”

Tạng Tuyết Khiết xê dịch móng vẽ mắt tự nhiên: “Tôi là giám đốc khách hàng, có lúc đồng nghiệp ra ngoài hát, mặc dù tôi không đi được nhưng cũng cho họ mang thẻ đi để được giảm giá, không hề có nghĩa tôi ở trong quán lâu như vậy. Tôi có con nhỏ, tôi sẽ không rời con mình...”

“Nhưng theo thông tin chúng tôi tìm hiểu từ hàng xóm của cô, ít nhất có bốn người hàng xóm của cô có thể chứng minh cô thường xuyên về nhà sau mười giờ đêm, con của cô chủ yếu là do bảo mẫu trông đến tận lúc cô làm giám đốc khách hàng...”

“Đúng, để có nhiều thời gian ở bên con hơn, tôi đã xin chuyển làm giám đốc khách hàng”. Cuối cùng Tạng Tuyết Khiết cũng bắt được cọng rơm cứu mạng. Cô ta không ngờ cô nàng luật sư này lợi hại như vậy, lại tra rõ toàn bộ những chi tiết nhỏ trong cuộc sống của cô ta. Sau khi sinh con, để kiếm được nhiều tiền nuôi con hơn, quả thật có một thời gian cô ta làm việc cực kỳ cần mẫn để chứng minh với ông chủ là dù có con nhưng cô ta vẫn rất xuất sắc, có lúc thậm chí còn cố ý cùng chơi với người khác đến rất khuya để không phải về nhà trông đứa con suốt ngày quấy khóc. Nhưng cô ta cũng vẫn rất tận tâm với con, bất kể là chọn bảo mẫu hay là chọn hàng tiêu dùng đều là loại tốt nhất. Trẻ em dưới ba tuổi không biết gì ngoài khóc quấy, không biết có bao nhiêu người cũng sinh con xong liền nhờ bố mẹ nuôi như cô ta, vì sao cô ta lại bị lôi ra chỉ trích? Nghe Lâm Gia Mộc nói ra những con số lạnh như băng đó, chính cô ta cũng không biết mình đã làm việc hết sức, đã chơi hết mình như vậy, cho nên khi nói đến chuyện chuyển chuyển, cô ta nói hơi vội vã.

“Sao?” Lâm Gia Mộc nhướn mày: “Ở đây tôi có một tờ khai của một người phụ nữ họ Trương, bà ta là vợ của một khách hàng ở nơi khác đến. Bà ta đã nói rõ chính bà ta đến kiện ông chủ của cô, nói cô có tác phong bất chính, dụ dỗ chồng bà ta, dùng thân thể đổi đơn đặt hàng, ảnh hưởng đến hình tượng của thương hiệu, vì thế ông chủ của cô mới...”

“Đó là bà ta nghi ngờ vô căn cứ!” Chuyện này có thể nói là Tạng Tuyết Khiết chết oan. Quả thật cô ta cũng có lỗi với khách hàng vì đơn đặt hàng, có lúc cố ý để cho khách hàng chọc ghẹo, nhưng cô ta cũng không phải người sẵn sàng lên giường với bất kì ai, người phụ nữ họ Trương đó chỉ ghen bóng ghen gió: “Việc này tôi không hề sai, nếu không tại sao tôi lại không bị sa thải mà còn được thăng chức?”

Lâm Gia Mộc căn bản không để ý đến cô ta, lại lấy ra nhiều bằng chứng hơn: “Khi con chưa đầy ba tuổi, cô Tạng Tuyết Khiết đã đưa con đến trường mầm non. Ở đây tôi có lời khai của giáo viên và hiệu trưởng trường mầm non. Từ ngày đầu tiên đến đưa đón con, cô Tạng Tuyết Khiết không hề đưa đón mà là bảo mẫu đưa đón. Sau khi cô Tạng thăng chức giám đốc khách hàng, thời gian làm việc hàng ngày là từ bảy rưỡi sáng đến tám giờ tối... Đứa bé bình thường chín giờ ngủ, mỗi ngày thời gian ở bên con không vượt qua một tiếng...”

“Tôi cố gắng làm việc như vậy chính là để nuôi gia đình! Một mình tôi nuôi con để dành sao?”

“Chính vì cô Tạng nuôi con khó khăn nên thân chủ của tôi mới đề nghị thay đổi quyền giám hộ. Thân chủ của tôi là thương nhân thành đạt, có nơi ở cố định tại thành phố A, do thân chủ tôi chính là ông chủ nên thời gian cũng tương đối thoải mái. Vợ của thân chủ tôi là một giáo viên nhân dân ưu tú, rất có kinh nghiệm trong vấn đề giáo dục trẻ em, họ có một cô con gái rất ưu tú. Vợ của thân chủ tôi cho biết sẵn sàng nuôi dưỡng Tạng Lượng như nuôi con đẻ...”

“Bịa đặt! Rõ ràng là bọn họ muốn lừa con tôi đến đó để hành hạ!”

“Coo Tạng, đề nghị cô không được vu khống thân chủ tôi”. Lâm Gia Mộc lạnh lùng nói: “Thưa quan tòa, chúng tôi cũng cho rằng đối phương khẳng khái đòi nuôi dưỡng Tạng Lượng là vì sau này Tạng Lượng có thể sẽ nhận được di sản, còn cô ta nói là cô ta trân trọng sinh mạng... Ở đây tôi có chứng nhận do bệnh viện cung cấp, khi đi khám thai, chính cô Tạng đã chủ động nói rõ từng phẫu thuật nạo thai ba lần, sợ rằng không giữ được con... Thử hỏi một người trân trọng sinh mạng có thể làm như vậy không?”

Tạng Tuyết Khiết không ngờ đoạn quá khứ này của mình cũng bị lật ra. Khi yêu người đàn ông đầu tiên đó, cô ta còn trẻ, cho rằng sẽ sống với nhau suốt đời suốt kiếp. Vì vậy lần đầu tiên có thai, bạn trai nói chưa có điều kiện, chưa đến lúc kết hôn, cô ta bị dỗ dành đồng ý nạo thai. Sau đó lại có lần thứ hai và lần thứ ba. Sau lần thứ ba, cô ta hoàn toàn thất vọng về bạn trai, vì thế mới về quê làm lại từ đầu. Không ngờ chuyện này lại có người vô tình nói ra trước mặt công chúng. Cô ta nhìn quanh, cảm thấy mình như bị lột sạch đứng trên bục: “Khi đó tôi con trẻ, không hiểu chuyện...”

“Rầm...” Cửa phòng xử án bị đóng sầm lại. Tạng Tuyết Khiết quay lại, phát hiện anh trai ngồi dự thính sau lưng mình đã sập cửa đi ra, còn mấy người nhìn quen mặt ngồi trên ghế dự thính thì chum đầu bàn tán.

Phiên tòa đầu tiên phải nói là một tai họa đối với Tạng Tuyết Khiết, điểm chết người nhất là danh tiếng vốn đã không ra gì của cô ta lại bị bôi đen thêm rất nhiều. Từ trước đến nay cô ta cũng không biết tình cảnh của mình lại là như vậy...

Chú thích:

(1) Dự thẩm: buổi xét hỏi trước khi mở phiên tòa chính thức.

59. Q.8 - Chương 5: Tấm Lòng Cha Mẹ

‘Trích lời Gia Mộc: Đứa trẻ mới chào đời là một trang giấy trắng, những hình vẽ trên mặt giấy được tô từng chút từng chút một theo quỹ đạo cuộc đời, cho đến sau cùng, chúng ta không thể nhìn ra nổi trang giấy trắng đó có đáng vẽ gì’.

Bất kể Tạng Tuyết Khiết là người kiêu gì, cô ta có muốn thay thế vợ cả người ta, mượn con để tranh giành tài sản hay không, dùng những chuyện đau lòng và quá khứ đen tối của người khác để làm tổn thương họ, chính Lâm Gia Mộc cũng cảm thấy không dễ chịu gì. Sau khi về khách sạn, cô đi tắm, thay đồ, mặc một chiếc áo bông mỏng rồi khoác thêm một chiếc áo lông mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô ngồi trên giường trong phòng mình xem tài liệu.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, cô tưởng là Trịnh Đặc, cài chiếc bút đánh dấu lên tai, đi chân đất ra mở cửa. Không ngờ đứng ngoài cửa là hai vợ chồng già xa lạ: “Xin hỏi...”.

“Chúng tôi là cha mẹ của Tạng Tuyết Khiết. Xin hỏi cô có phải luật sư Lâm không?”.

Lâm Gia Mộc gật đầu: “Mời vào”.

Cô cho hai người vào phòng: “Chờ tôi gọi trợ lý của tôi”.

Cô lại chạy sang phòng bên cạnh gõ cửa, Trịnh Đặc vừa tắm xong cũng thay quần áo đi sang.

Hai ông bà già thoát đầu rất câu nệ, uống nước hết chén này đến chén khác, cuối cùng ông Tạng mới mở miệng: “Chuyện ở tòa án, tôi đã nghe con trai tôi nói... Con bé Khiết Khiết này từ nhỏ bị chúng tôi chiều hư, làm gì cũng theo ý thích, không nghe người lớn dạy bảo. Lúc nó sinh con, vốn chúng tôi muốn cho nó một bài học nên không giúp nó, cũng nghe nói nó thuê bảo mẫu, nhưng không biết nó lại nuôi con như vậy... Lúc có mặt chúng tôi, nó cũng rất tốt với con nó... Chúng tôi đã bàn bạc với nhau, cũng xin tư vấn luật sư... Chuyện này có thể hòa giải, không cần phải tranh cãi trước tòa hay không? Nhà họ Tạng chúng tôi mấy đời đều ở đây, có thể nói là vẫn có tiếng hiền lành...”.

“Ông bà đến đây theo ý của bà Tạng sao?”.

“Nó... nó vẫn không nghe khuyên bảo, nhưng không thể cứ như thế được. Chúng tôi đến là muốn hỏi một chút xem nhà họ Chương muốn thế nào. Nếu họ nhất định phải nuôi đứa bé thì chúng tôi không thể bảo đảm có thể thuyết phục Khiết Khiết. Nếu muốn nó không cần tiền của nhà họ Chương, chúng tôi...”. Điều này hai ông bà nhà họ Tạng cũng không dám khẳng định.

“Chuyện này...” Lâm Gia Mộc rất thông cảm với hai ông bà, có thể thấy họ không phải loại người trong mắt chỉ có tiền, bất chấp luân thường đạo lý mà là những người rất biết điều: “Chuyện này tôi phải thương lượng với thân chủ. Có điều tôi cho rằng hi vọng không lớn, thân chủ của tôi và bố mẹ ông ấy đều quan tâm đến Tạng Lượng. Điều duy nhất tôi có thể bảo đảm là nếu thân chủ tôi nuôi dưỡng Tạng Lượng thì chắc chắn Tạng Lượng sẽ trưởng thành khỏe mạnh, tuyệt đối sẽ không bị người khác bắt nạt như ở trường mầm non thành phố D...”.

Hai ông bà già đưa mắt nhìn nhau. Thời buổi bây giờ đúng là đã thay đổi. Ly hôn, cặp bồ, nhìn mãi cũng quen mắt, người người đều coi có tiền là vinh quang, những truyền thống tốt đẹp trước đây đều bị vứt bỏ, nhưng nhà họ Chương không phải như vậy... Hai ông bà cũng vẫn rất coi trọng thể diện, không ngờ con gái lại giảm thể diện của ông bà dưới chân. Nghe con trai về nói bên kia đã lật hết gốc gác của con gái, ông cụ ngồi ở nhà mà vẫn cảm thấy mặt mũi nóng bừng. Khi đó còn có mấy người hàng xóm rất tộc mạch ở đó, sau chuyện này con gái thật sự không còn mặt mũi nào ở lại thành phố D nữa.

“Các cô nhất định cần đứa bé?” Ông Tạng cắn răng, nếu thật sự không được thì đành nghe lời vợ, trả đứa bé cho người ta. Con gái có tiền, còn trẻ, đến nơi khác tìm một người lớn tuổi một chút thì vẫn được. Con gái có nơi sống yên ổn, hai ông bà cũng đỡ lo hơn: “Được, tôi về khuyên con gái tôi”.

“Thân chủ của tôi biết con gái ông bà nuôi con vất vả, sẵn sàng trả hai trăm ngàn tiền bồi dưỡng và tổn thất tinh thần...”.

“Đừng nói đến tiền, không phải chúng tôi đòi tiền...”.

Lâm Gia Mộc đưa hai ông bà già đến cửa khách sạn mới về phòng mình vì hai ông bà nhất định không chịu để cô tiền xa hơn. Nghĩ đến những ánh mắt nhìn họ khi đưa họ xuống, trong lòng Lâm Gia Mộc thật không biết là cảm giác gì. Bản thân Tạng Tuyết Khiết làm người thứ ba, nhưng người trả giá lại là người khác. Chương Thành ra ngoài trắng hoa, đến bây giờ cũng chưa nhận được báo ứng thật sự. Làm công việc này một thời gian dài, cô cảm thấy càng ngày càng mệt. Có lúc đi trên đường, nhìn thấy một nhà ba người vui vẻ hạnh phúc bên nhau, cô cũng không nhịn được suy nghĩ không biết phía sau hạnh phúc đó lại có những chuyện gì.

Trịnh Đặc chờ cô ở cửa thang máy. Thấy cô uể oải từ thang máy đi ra, cho rằng cô thương hai ông bà nhà họ Tạng, Trịnh Đặc than thở: “Người ta vẫn nói tre cọc lại mọc măng to, tre tươi tốt cũng có thể mọc măng còi cọc, Tạng Tuyết Khiết đúng là kém xa bố mẹ”.

“Đúng vậy, có lúc nghĩ lại cũng thấy cô ta đáng thương, nhưng nếu cô ta thắng thì chưa chắc đã thương Quý Hồng và Chương Tuệ”.

Nếu Quý Hồng không tìm được mình, điều tra ra Chương Thành tẩu tán tài sản khắp nơi thì cũng sẽ giống như các bà lớn trong xã hội, sau khi ly hôn chỉ nhận được số tiền ít ỏi trong số tài sản của chồng, sau đó phải trở mắt nhìn cuộc sống ngọt ngào của chồng cũ và vợ mới trẻ tuổi, thế mới tức đến nôn ra máu. Nói cho cùng, Chương Thành cũng không xấu đến hết thuốc chữa. Sau nhiều năm làm nghề này, yêu cầu của Lâm Gia Mộc đối với nhân tính cũng càng ngày càng thấp.

“Phiên toà lần sau là bao giờ?”.

“Ngày mai”.

Tạng Tuyết Khiết hiển nhiên coi trọng phiên toà lần thứ hai hơn phiên đầu tiên, bên cạnh cũng có một luật sư mặc âu phục. Luật sư này thoạt nhìn cũng bình thường, nhưng trước khi thẩm vấn còn cười nói với quan toà và thư ký, có vẻ là người quen.

Lâm Gia Mộc lại làm như không hề để ý, tiếp tục đưa ra những lý do Tạng Tuyết Khiết không thích hợp nuôi con. Quả nhiên sau khi có luật sư, quan toà vốn công tâm bắt đầu thiên vị, nhiều lúc đưa ra những câu hỏi rõ ràng là nghiêng về phía Tạng Tuyết Khiết.

Tạng Tuyết Khiết ngồi trên ghế bị cáo, lộ ra nụ cười.

“Luật sư bên nguyên nói vợ của thân chủ là giáo viên ưu tú, sẽ làm tốt việc giáo dục Tạng Lượng. Nhưng tôi có bằng chứng cho thấy Quý Hồng... Cũng chính là vợ của bên nguyên, cầm hận bà Tạng Tuyết Khiết và con trai bà thấu xương...”. Sau đó luật sư đối phương lấy các bằng chứng như nội dung tán gẫu trên QQ: “Con cần có mẹ chăm sóc, vợ của bên nguyên không hề có tình cảm với em bé mà còn cầm hận, giành quyền nuôi dưỡng em bé đơn giản là muốn nhân cơ hội khổng chế di sản của bố mẹ chồng. Để bảo vệ trẻ em, tôi cho rằng...”.

Lâm Gia Mộc không còn hung hăng như hôm trước mà cứ để yên cho hắn nói. Hai ngày xét xử kết thúc, những vụ án dân sự bình thường cũng phải đợi tuyên án, nhưng lúc này Lâm Gia Mộc lại trả phòng.

“Em đã sắp xếp xong rồi à?” Trịnh Đặc xách hành lý đi theo sau Lâm Gia Mộc.

“Sắp xếp xong hết rồi”. Vấn vụ kiện này bọn họ không thể thắng được. Quan toà có trung lập đến mấy cũng sẽ không phán quyết cho bố nuôi con ở tuổi này, giao cho bà vợ đây cầm hận chăm sóc. Càng không cần phải nói luật sư Tạng Tuyết Khiết thuê rõ ràng có quan hệ ở tòa án. Vụ kiện này thực ra chỉ là hư chiêu, chiêu thật sự vẫn còn ở phía sau: “Anh ở lại đây, nhất định không được để Tạng Tuyết Khiết rời khỏi tầm mắt của anh”.

“Ồ”, Trịnh Đặc gật đầu. Hai người rời khỏi khách sạn, Trịnh Đặc đưa cô đến ga tàu, còn mình lại thay một bộ quần áo, thuê một chiếc xe khác trở lại thành phố D.

Người có tiền bao gái không có gì lạ, gái bao sinh con riêng cũng không lạ, lạ ở chỗ vợ lại ủng hộ chồng giành quyền giám hộ con từ tay gái. Chuyện như vậy được tiết lộ ột đài truyền hình địa phương, chưa được hai ngày đã lan rộng khắp toàn quốc. Mấy đài truyền hình đều đưa tin về việc này. Có người nói người vợ trong chuyện này xứng đáng là người vợ của năm, có một người vợ như vậy mà còn ngoại tình thì thật sự không nên. Cũng có người nói người vợ rõ ràng không có ý tốt, đương nhiên có không ít người lên án cô ả gái bao trong chuyện này. Cũng có người kể lại những thông tin về ả gái bao được luật sư bên nguyên đưa ra lúc thẩm vấn. Nhất thời không những dư luận thành phố D xôn xao mà thậm chí cả nước cũng quan tâm đến vấn đề này, hôm tuyên án có rất nhiều người phỉ nhổ vào kết quả phán quyết. Quan toà không những không giao quyền giám hộ cho nguyên cáo mà còn yêu cầu nguyên cáo thanh toán tiền nuôi dưỡng hai ngàn tệ mỗi tháng.

Quý Hồng tắt ti vi, nhìn chồng đang ngồi ngơ ngác bên cạnh: “Tôi đi đón con gái đây”.

Mặc dù tin tức trên ti vi không nói đầy đủ họ tên, chỉ nói ông Chương, bà Quý, bà Tạng, cách đưa tin cũng không hề gay gắt như trên mạng mà tập trung cảnh tỉnh cả xã hội phải quan tâm đến giá trị quan, yêu quý gia đình gì đó, nhưng những người tinh mắt đều biết rõ người trong bản tin là ai.

Chương Thành không ngờ kiện không thắng mà mình lại nổi tiếng, bây giờ ông ta còn không muốn đến cửa hàng của mình nữa, vừa bước vào cửa hàng lại thấy phiền phức, ông ta hỏi: “Quý Hồng, có phải bà bảo luật sư Lâm tìm phóng viên không?”.

Cuối cùng Chương Thành cũng hỏi ra câu hỏi vẫn nhen rất lâu trong lòng này. Tạng Tuyết Khiết vẫn đang dùng tin nhắn oanh tạc ông ta, nói ông ta quá ngu ngốc, bị vợ lừa vào tròng, liên thủ với người khác để ép Tạng Tuyết Khiết không còn mặt mũi sống tiếp. Bây giờ Tạng Tuyết Khiết đã bị công ty sa thải, hàng ngày đi lại ngoài đường đều bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, hiện đang dự định chuyển nhà.

“Luật sư Lâm đã cảnh báo tôi từ trước, vụ kiện này nếu xét xử công khai thì rất dễ khiến phóng viên chú ý. Phóng viên bây giờ cũng nhàn rồi lắm, những tin tức xã hội kiểu này ai cũng thích xem”. Từ lâu Quý Hồng không còn để ý Chương Thành vui hay không vui nữa. Thực ra Chương Thành càng không vui thì bà ta lại càng vui vẻ: “Nhưng tôi cũng không ngờ lại ảnh hưởng lớn như vậy”.

Chương Thành nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, hình như muốn suy đoán xem lời vợ nói là thật hay giả. Nhưng từ sau khi việc ngoại tình bị bại lộ, khoảng cách với vợ đã càng ngày càng xa: “Biết trước thế này thì đã không kiện tụng”.

“Đúng vậy, không kiện tụng thì tốt hơn”.

“Ông bà nội bảo tối mai chúng ta qua đó...”.

“Ngày mai tôi có tiết dạy muộn không đi được, ông đi một mình đi”. Quý Hồng nói lạnh lùng, nói xong mặc áo khoác đi ra cửa.

Mới đầu lúc quyết định đâm đơn kiện, hai vợ chồng họ cũng hòa thuận được một hồi. Nhưng khi nhìn thấy mặt chồng, nghe thấy Lâm Gia Mộc thuật lại tiến triển ở tòa án qua điện thoại, Quý Hồng lại lập tức nhớ tới Tạng Tuyết Khiết, nhớ chồng đã tổn thương mình thế nào, nhớ tới những lời đồn đại ở trường. Đứng nói đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại, có những lúc đã đi là không quay lại được nữa, có những thứ đã vỡ là không hàn gắn lại được.

Bà ta lái xe hòa vào dòng xe cộ buổi tối, cảm thấy cả thế giới yên tĩnh như chỉ có một mình mình. Vốn bà ta sợ sự yên tĩnh này, nhưng sau khi trải qua những chuyện phiền lòng đó, bà ta lại cảm thấy yên tĩnh là một sự hưởng thụ. Ở một mình không phải là giầy vò, ở nhà với chồng, nhìn nhau không nói được gì mới là bị hành hạ thật sự.

Bà ta dừng xe ở cổng trường. Bảo vệ nhìn thấy chứng nhận giáo viên trên kính xe liền mở barie cho bà ta đi vào. Một bóng đen đã chờ rất lâu ở cổng cũng đi theo sau xe bà ta vào trường.

60. Q.8 - Chương 6: Hại Người Thành Ra Hại Mình

‘Trích lời Gia Mộc: Trong mối quan hệ ba người, người làm sai là đàn ông, nhưng thù hận lẫn nhau lại là phụ nữ’.

Người đàn ông Tạng Tuyết Khiết hận nhất là mối tình đầu của mình. Cô ta thường nghĩ nếu cô ta không rời khỏi quê cùng hắn mà nghe lời bố mẹ chia tay với hắn, tiếp tục làm việc ở cơ quan cũ, sau khi công việc ổn định sẽ tìm một người chồng môn đăng hộ đối, sống cuộc sống ổn định thì có lẽ bây giờ cũng là một cán bộ nho nhỏ có chút quyền lực, hằng tháng nhận lương, đề phòng chồng ngoại tình bên ngoài, chứ không phải như bây giờ. Tuy kiếm được nhiều hơn bạn bè cùng trang lứa, thoát nhìn cũng tự do, nhưng lại cô quạnh một mình, không có địa vị gì trong xã hội, mua hàng hiệu vũ trang ỉnh nhưng cũng không vũ trang được danh dự, ngược lại còn bị đồng sự ức hiếp bôi nhọ, bị khách hàng trêu ghẹo. Đường tình duyên không thuận lợi, những người đàn ông thành đạt cô ta nhìn vừa mắt lại đều đã có gia đình, chỉ là chơi đùa với cô ta, còn những người đàn ông nhằm vào tiền bạc của cô ta thì cô ta lại không để vào mắt.

Chương Thành là kết quả của quá trình lựa chọn kĩ lưỡng của cô ta. Chương Thành là dân làm ăn, về tổng thể thì rất có chữ tín, khi bàn chuyện làm ăn cũng rất ít khi chọc ghẹo người khác, trông có vẻ là người tốt. Lúc đầu cô ta cũng không định có gì với Chương Thành, đến tận lúc cô ta bất ngờ có thai. Cô ta cũng từng nghĩ một mình mình nuôi con trưởng thành, nhưng lúc đi khám thai nhìn thấy một phụ nữ hơn hai mươi tuổi được một người đàn ông xấu xí bốn, năm mươi tuổi đưa đi, đưa thẻ ngân hàng cho cô ta, hứa hẹn sẽ ly hôn để lấy người phụ nữ trẻ này, cô ta liền bắt đầu dao động. Vì sao người ta có thể có gia đình hoàn chỉnh, cô ta lại phải sống độc thân đến già? Con của cô ta cũng nên nhận được tình thương của bố... Tư tưởng này vẫn đấu tranh với tư tưởng một mình nuôi con của cô ta, kết quả cuối cùng chính là thỏa hiệp. Có thể lấy chồng là thượng sách, không lấy Chương Thành được thì cô ta cũng phải để con mình nhận được tất cả những thứ nên nhận được, thậm chí là nhiều hơn.

Thế là sau khi đầy tháng con, cô ta liên lạc với Chương Thành, tình hình cũng bắt đầu phát triển theo tính toán của cô ta. Cô ta càng tỏ ra kiên cường độc lập, muốn một mình nuôi con khôn lớn thì Chương Thành lại càng quan tâm đến cô ta, càng quan tâm đến con trai. Cô ta nhả một câu “Lượng Lượng hỏi em vì sao các bạn nhỏ khác đều có bố và ông bà nội tới đón mà nó lại không có”, Chương Thành lập tức lái xe bảy, tám tiếng trong đêm đến gặp Lượng Lượng...

Ngay cả ông bà nội của Lượng Lượng cũng chấp nhận Lượng Lượng, thậm chí còn nói sẽ để lại di sản cho Lượng Lượng, chính thức châm ngòi cuộc chiến trong nhà họ Chương. Người phụ nữ trong nhà Chương Thành cuối cùng không nhịn được nhảy ra, bắt đầu điên cuồng tấn công cô ta... Cô ta cũng “nhún nhường” theo đúng tính toán ban đầu để tất cả mọi người đều thông cảm... Không ngờ tình hình lại chuyển biến đột ngột, người phụ nữ đó chợt trở nên thông minh, dùng đủ loại thủ đoạn đối phó cô ta, cuối cùng làm cho cô ta thân bại danh liệt.

Cô ta bị công ty khai trừ còn đỡ, Lượng Lượng cũng bị trường mầm non cho nghỉ học, lý do là các phụ huynh đều không muốn con mình học cùng lớp với một đứa con hoang... Nực cười là cô ta biết trong số các bạn học của Lượng Lượng có đến bốn, năm bạn cũng có mẹ là từ bồ nhí thành vợ chính thức, còn có hai, ba người vẫn là bồ nhí. Dù vậy, những người này vẫn còn có mặt mũi ra vẻ vợ cả để cười nhạo cô ta, cùng những bà vợ cả khác xua đuổi cô ta...

Cô ta nhờ anh trai giúp đỡ để Lượng Lượng vào trường mầm non công lập, kết quả anh trai lại cho cô ta một cái bạt tai, nói cô ta vô sỉ, bảo cô ta biến đi càng xa càng tốt. Bà bảo mẫu cô ta trả lương cao cũng nghỉ việc, nói là đưa Lượng Lượng xuống dưới sân chơi luôn bị các phụ huynh khác ức hiếp.

Cô ta chỉ còn cách ở nhà trông con, ngay cả lúc xuống lầu mua đồ ăn vặt cho con cũng bị đủ loại ánh mắt soi mói. Chịu đựng một tháng ở thành phố D, cho rằng dư luận đã tạm lắng xuống, không ngờ sau khi tòa tuyên án, đủ loại áp lực lại ập tới, còn có cả đài truyền hình liên lạc với cô ta để phỏng vấn.

Cô ta đưa con lên xe, có thể nói là hoảng sợ chạy trốn khỏi thành phố D, trên đường đi càng nghĩ càng cảm thấy mình hèn nhát, càng ngày càng hận Quý Hồng, đến nút giao điểm liền rời khỏi đường cao tốc quay trở lại khu vực nhà máy. Thành phố D là thành phố công nghiệp, rất nhiều chất hóa học đừng nói là mua, cho dù là nhặt cũng có thể nhặt được. Cô ta nhớ mang máng trong phòng thí nghiệm đã bỏ hoang ở một nhà xưởng của cơ quan cũ của mình có một đồng a xít công nghiệp. Nhà xưởng cũ này chỉ có một ít phế phẩm,

có một ông bảo vệ già trông coi. Buổi tối ông bảo vệ già đóng cửa đi ngủ, nhà xưởng hoàn toàn không có ai trông. Cô ta dừng xe cách đó một đoạn, nhìn con trai đang ngủ say trên ghế rồi xuống xe, bước thấp bước cao đến phòng thí nghiệm. Sau khi lấy một chai a xít công nghiệp cho vào túi xách, cô ta lại rời khỏi nhà xưởng mà thần không biết quỷ không hay, bắt đầu lái xe lên đường lần nữa.

“Mẹ, mẹ con mình còn chưa tới nhà à?” Lượng Lượng ngồi phía sau bị tiếng mở cửa xe của mẹ đánh thức.

“Chúng ta đến thăm chị gái được không?”.

“Được”. Nghe thấy mẹ nói như vậy, Lượng Lượng lại nghiêng đầu ngủ tiếp...

Chín rưỡi là thời gian hết giờ tự học buổi tối ở trường cấp ba. Mười mấy chiếc xe đưa đón học sinh và mấy chục chiếc xe con xếp thành hàng dài mấy trăm mét. Từng nhóm phụ huynh quen biết nhau tụ tập trò chuyện, đột nhiên có tiếng học sinh hét lên trong trường. Các phụ huynh cực kỳ lo lắng, trong lúc họ sốt ruột muốn vào xem có chuyện gì xảy ra trong trường, mấy chục học sinh từ trong trường vừa hét lên vừa chạy ra. Một phụ huynh giữ một học sinh lại hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì vậy?”.

“Có người điên đến tạt a xít!”.

Câu trả lời này như một tiếng sấm vang vọng trong tai các phụ huynh, mọi người gần như lập tức phát điên, vừa gọi tên con mình vừa chạy vào trong trường. Một lát sau thấy một người đàn ông khỏe mạnh tóm một người phụ nữ từ bên trong đi ra, bảo vệ nhà trường cũng tới duy trì trật tự: “Không sao! Không có việc gì! Người tạt a xít đã bị bắt! Các học sinh không có ai bị thương... Cô ta bị người khác đẩy ngã, cả chai a xít bắn hết lên mặt mình...”.

Mặc dù nghe thấy bảo vệ nói như vậy, các phụ huynh vẫn chưa hết căm hận. Bây giờ mỗi nhà chỉ có một đứa con, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa đến mười bảy, mười tám tuổi, vậy mà có người điên vào trong trường học tạt a xít khắp nơi, chẳng phải làm người ta cửa nát nhà tan hay sao? Lập tức có người báo cảnh sát, có những phụ huynh là bác sĩ tới xem xét cho các học sinh và người phụ nữ này, còn có mười mấy người nóng tính xông lên đánh người phụ nữ trên mặt dính đầy dung dịch có mùi gắt mũi đó.

“Nhân viên y tế nhà trường đâu? Cô ta cần được sơ cứu”. Trịnh Đặc cũng toát mồ hôi lạnh. Nửa tháng trước anh ta đã rời khỏi thành phố D về thành phố A làm việc khác. Lúc phán quyết được công bố, Lâm Gia Mộc lại bảo anh ta về thành phố D, tránh để Tạng Tuyết Khiết bị truyền thông ép phát điên. Không ngờ anh ta vừa lên đường cao tốc đã phát hiện vị trí của Tạng Tuyết Khiết thay đổi, hơn nửa đêm lại ra khỏi nhà. Anh ta bám theo tín hiệu của điện thoại đến nhà máy bỏ hoang, lại bám từ nhà máy đến trường học. Nếu anh ta đến chậm một bước thì Tạng Tuyết Khiết đã hất nguyên chai a-xít lên người Chương Tuệ và mấy bạn học đi bên cạnh cô bé.

Toàn là những cô bé mười mấy tuổi như hoa như ngọc, nếu bị tạt a-xít vào mặt thì sẽ hỏng cả đời. Anh ta từ phía sau chạy tới đẩy ngã Tạng Tuyết Khiết, chai a-xít rơi xuống đất vỡ tan. Trên mặt và trên người Tạng Tuyết Khiết dính không ít a-xít, cô ta lăn lộn la hét trên mặt đất, các học sinh hoảng sợ kêu lên, bỏ chạy tứ tán.

Anh ta xách Tạng Tuyết Khiết lên, lập tức nhìn thấy Chương Tuệ đang đứng sững sờ: “Chương Tuệ! Đi tìm mẹ em đến đây!”.

Chương Tuệ xoay người chạy tới bãi đỗ xe của nhân viên nhà trường. Lúc này bảo vệ và các giáo viên cũng đã đến, giúp Trịnh Đặc áp giải Tạng Tuyết Khiết ra ngoài cổng trường, cho vào phòng bảo vệ chờ cảnh sát. Trong mấy giáo viên có hai giáo viên dạy hóa, rất có kinh nghiệm xử lý tình trạng bỏng hóa học này.

“Không sao, là HCl, không phải H₂SO₄”. Giáo viên đeo găng tay vào, nhanh chóng lột quần áo trên người Tạng Tuyết Khiết ra, không ngừng nhắc lại câu này, không biết là an ủi người khác hay là an ủi chính mình: “Các anh mang xô nước đi lấy nước rửa qua cho cô ta. Còn cả anh nữa, anh cũng mau đi xối nước rửa tay đi”.

Giáo viên hóa học nói xong, Trịnh Đặc mới nhận ra trên tay mình cũng dính HCl, đau buốt nóng rát, cần phải xối nước. Lúc này các phụ huynh đã bao vây bên ngoài phòng bảo vệ, hiệu trưởng phải lách qua đám đông mới đi vào được.

“Năm phút sau cảnh sát sẽ đến”. Nói đùa à, để xảy ra một vụ án như vậy, dù may mắn hung thủ đã bị khống chế, nhưng nếu lên chương trình thời sự của tỉnh thì một năm vất vả cũng thành công cốc, đừng mong có thành tích gì nữa: “Người kia là ai? Bệnh nhân tâm thần à?”.

Tặng Tuyết Khiết bây giờ rất thảm hại, mái tóc bị xối nước rối bù, vẫn không ngừng kêu la vì đau. Có một giáo viên nữ nhận ra cô ta: “Người này hình như là ả bồ nhí trên thời sự hôm qua... Họ Tặng”.

Chuyện này vốn rất âm ỉ, gần như mọi người ở đây đều lập tức hiểu ra là chuyện gì.

“Đúng, hình như mẹ ta chặn đường Chương Tuệ lớp tôi”. Trong số những người ở đây còn có cả giáo viên chủ nhiệm lớp của Chương Tuệ.

“Đúng là thất đức! Cướp chồng người ta chưa đủ, còn đến tận a-xít con gái người ta nữa! Nhìn thấy loại người này trên ti vi tôi đã hận nghiêng răng nghiêng lợi, không ngờ hôm nay lại gặp ngoài đời”. Các giáo viên bắt đầu mồm năm miệng mười. Vốn họ đã coi khinh những người phá hoại gia đình người khác, không cần phải nói đến loại người còn định tận a-xít trong trường học như thế này.

“Đúng vậy...”.

Sau khi được xối nước, Tặng Tuyết Khiết không còn đau như trước nữa, nhưng nghe những người này nói như vậy lại cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra. Cô ta đã làm gì? Ác quỷ mà những người này nói đó đúng là cô ta sao? Cô ta biến thành người như vậy từ bao giờ? Quan trọng nhất là, vì sao cô ta đã tàn nhẫn như vậy rồi mà vẫn không trả thù được người đáng bị trả thù? Cô ta ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang quay lưng về phía mình để xối tay, hình như người đàn ông này là gã cơ bắp bên cạnh luật sư đó, chẳng lẽ ngay từ đầu mình đã rơi vào bẫy của đối phương?

“Quý Hồng! Quý Hồng! Mày ra đây! Quý Hồng!”.

Nhưng tất cả mọi người đều coi cô ta là người điên, hoàn toàn không có ai để ý đến cô ta.

61. Q.8 - Chương 7: Đi Xa

‘Trích lời Gia Mộc: Phụ nữ có lúc rất “dễ quên”. Đối với họ, quý trọng những gì đang có quan trọng hơn việc truy cứu những tổn thương mình từng phải chịu’.

Quý Hồng cho chiếc áo cuối cùng vào va ly, ngồi ngẩn người trong phòng ngủ của con gái. Chương Tuệ từ bên ngoài đi vào nhìn thấy cảnh này liền ngồi xuống bên người mẹ: “Mẹ, con ra nước ngoài học dự bị, sau đó học hết đại học lại về. Sau khi mẹ về hưu cũng có thể sang đó ở với con mà...”.

“Người khác làm chuyện xấu, vì sao con gái mẹ lại phải tha hương?” Quý Hồng vừa lau nước mắt vừa nói.

“Mẹ, mẹ con mình đã nói rồi mà. Con ra nước ngoài ra sức học hành, ra sức tiêu tiền, bao giờ con ổn định ở đó sẽ đón mẹ sang”.

Quý Hồng ôm con gái rất lâu không nói. Bà ta biết quyết định của con gái có liên quan tới những gợi ý của Ông Tư Điềm: “Bây giờ bố con đã tỉnh ngộ rồi, sẽ không... Con tha thứ cho bố con đi, không cần phòng bị ông ấy như vậy. Con nói phải ra nước ngoài, không học trong nước nữa, chẳng phải ông ấy lập tức bỏ tiền ra mà không do dự gì sao? Ông bà nội còn cho con hai trăm ngàn tiền sinh hoạt...”.

“Mẹ, không phải con không tha thứ cho ông ấy, chỉ có điều con không thể tin tưởng ông ấy như trước nữa”.

Sau khi xảy ra chuyện ở trường, không những Chương Thành cực kì hoảng sợ vì bồ của mình lại là một con rắn độc, sau khi cướp chồng không được lại định hủy hoại cuộc đời con gái mình, mà hai ông bà nhà họ Chương cũng là mất vía, cảm thấy cực kỳ áy náy với cháu gái. Chương Tuệ lại không có tâm tư học hành, cô bé nghe đề nghị của Ông Tư Điềm, nói chuyện thẳng thắn với bố mình. Chương Tuệ mới học được một kì lớp mười hai, bị chuyện trong nhà và ở trường làm cho thành tích xuống dốc không phanh, không có hy vọng thi vào trường đại học đẳng hoàng trong nước, không bằng ra nước ngoài học dự bị. Chương Thành cảm thấy có lỗi với con gái, lập tức đồng ý không do dự, tìm một trung tâm môi giới liên hệ cho con gái ra nước ngoài học.

Nhà họ Chương không thiếu tiền, các phương án để lựa chọn đều là cao cấp, mọi việc được sắp xếp nhanh chóng. Trung tuần tháng tư, trong lúc các bạn khác phải chuẩn bị thi đại học, Chương Tuệ lại soạn sửa hành trang đi du học.

Quý Hồng biết tính toán của con gái. Mặc dù thành tích học tập của con gái bị ảnh hưởng nhưng chưa đến mức không qua được điểm sàn đại học. Con gái muốn tiêu tiền, muốn tiêu hết tiền trong nhà tránh để người khác hưởng lợi... Bố mẹ chồng dù hận Tạng Tuyết Khiết, nhưng sau khi cô ta bị bắt bỏ tù lại vẫn đón Tạng Lượng về nuôi như bảo bối. Chương Tuệ nghĩ rất rõ ràng, không đào khoét trong lúc ông bà còn đang áy náy thì sau này sẽ khó đào được.

Hai mẹ con lưu luyến chia tay trong phòng ngủ, ti vi ngoài phòng khách đang đưa tin về một vụ án ly kì. Bồ của chồng có thai sinh con định cướp chồng, sự thông cảm và rộng lượng của người vợ khiến người chồng ân hận, hai vợ chồng cùng phối hợp tranh chấp quyền nuôi dưỡng đứa con ngoài giá thú. Bồ thắng kiện nhưng lại bị hủy thanh danh, mất sự nghiệp, mang a-xít đến trường học của con gái tạt vào người thiếu nữ vô tội để trả thù. May mà giáo viên thể dục đi qua phát hiện, đẩy bồ ngã xuống đất. Bồ hại người không thành lại tự hại mình... Bây giờ vụ án quanh co này đã kết thúc điều tra, cô Tạng cố ý gây thương tích nhưng không thành, bị xử năm năm tù giam. Cuối cùng người dẫn chương trình đưa ra hai bức ảnh, bức thứ nhất cô Tạng xinh đẹp như hoa, bức thứ hai thì nửa bên mặt toàn là vết sẹo đỏ tía, trên tay cũng có nhiều sẹo... Cuối cùng người dẫn chương trình nói: “Người hại người đã đến tội, còn người không khổng chế được dục vọng của mình, tạo thành tổn thương đối với gia đình và xã hội, cũng chính là người đàn ông trong chuyện này thì phải chịu trách nhiệm gì?”.

Người đàn ông trong chuyện này đang ngồi trong cửa hàng nhà mình để kiểm hàng, chuẩn bị chuyển cửa hàng đến thành phố B để làm ăn to hơn...

Năm năm sau.

Ông Tư Điềm ngồi trong góc quán cà phê, gõ gõ chiếc thìa cà phê, xem tin tức trên máy tính. Chương Tuệ nhẹ nhàng đi qua, khẽ vỗ vai Ông Tư Điềm: “A...”.

“Xem cái gì mà chăm chú như vậy?”.

“Có gì đâu, chỉ cảm thấy xã hội này thay đổi thế nào thì cũng có những chuyện không hề thay đổi”.

Chuyện trong mục tin tức này cũng vậy, một cô bé bị tình nhân của bố tạt a-xít sulfuric. Trong chuyện không có anh hùng kịp thời xuất hiện cứu người, chỉ có nước mắt của đương sự.

Chương Tuệ bây giờ đã coi nhẹ những chuyện này hơn nhiều: “Tớ vừa về nước mà bạn chào đón tớ lạnh nhạt như vậy à?”.

“Được rồi, tớ không xem máy tính nữa. Sao bảo bạn muốn định cư bên đó không về nữa cơ mà? Sao lại về?”.

“Bố tớ vừa phát hiện bệnh tim, bác sĩ nói không được lao碌 và suy nghĩ nhiều. Mẹ tớ gọi tớ về”. Chương Tuệ gọi một cốc Cappuccino.

“Bố mẹ bạn vẫn ở với nhau à?”.

“Đâu chỉ có thế...” Chương Tuệ cảm thấy thế giới này kỳ lạ đến mức cô ta không thể chịu được, bố mẹ không ngờ lại làm hòa, mỗi ngày sớm tối cùng nhau đi dạo. Sau khi ông nội chết, bà nội nuôi Tạng Lượng, không ngờ mẹ lại chủ động nói chuyển sang một căn hộ lớn, mọi người cùng sống với nhau. Tạng Lượng đã đổi tên thành Chương Quý Lượng. Thắng bé còn nhỏ, hơn nữa sau khi chuyển nhà họ nói Chương Quý Lượng là con thứ hai của mình, Quý Hồng là giáo viên sợ mất việc nên vẫn gửi họ hàng nuôi giúp. Bây giờ chính sách của nhà nước đã nới lỏng hơn, Quý Hồng lại đã về hưu nên mới đón con về. Những họ hàng biết chuyện đều đã được dặn không nói ra, hơn nữa cũng cách khá xa, ít khi qua lại nên lời nói dối này rất hoàn hảo, những người mới quen hoàn toàn không biết lai lịch của Chương Quý Lượng, khen hai vợ chồng họ may mắn, có nếp có tẻ.

“Họ Tạng ra tù rồi chứ?”.

“Chắc thế. Không biết tin tức của cô ta”. Chương Tuệ nhún vai: “Có điều mẹ tớ cũng không quá ngốc. Bố tớ muốn thu lại việc làm ăn bây giờ, đầu tư vào bất động sản. Mẹ tớ nói đầu cơ bất động sản bây giờ khó khăn, tớ học ở nước ngoài là chuyên ngành quản trị kinh doanh, không bằng để tớ về quản lý việc làm ăn của gia đình, cũng để tớ khỏi ở lại nước ngoài làm bố mẹ tớ lo lắng. Nghe nói tớ chịu về, bố tớ lập tức đồng ý”.

Chương Tuệ bây giờ đã tốt nghiệp đại học, đứa em trai kia mới vào tiểu học. Đến lúc nó đủ lớn để có thể tranh giành tài sản thì bà nội chắc chắn đã đi rồi, Chương Thành bị bệnh tim tương đối nặng cũng chưa chắc đã còn sống, cho Chương Quý Lượng bao nhiêu là việc của Quý Hồng và Chương Tuệ. Cho dù Chương Quý Lượng biết được thân thế thật sự của mình thì đã sao?.

“Ghe gớm thật!”.

“Thế giới này tàn khốc như vậy, không ghe gớm một chút sao được?” Chương Tuệ cười nói. Mặc bộ đồ văn phòng gọn gàng, cô ta đã không còn là cô bé bơ vơ không biết làm sao sau khi biết bố ngoại tình năm xưa nữa. Có lẽ mỗi cuối tuần cô ta vẫn đến thăm bố mẹ, vẫn chăm sóc bố bị ốm, vẫn nuông chiều em trai, nhưng trong lòng cô ta biết rõ, không có ai là người thân thật sự của mình ngoài mẹ. Bố... từ ngày ngoại tình, bố cũng đã không còn là người khổng lồ mà cô ta cần ngưỡng mộ nữa rồi.

‘Lời tác giả: Rõ ràng là trò chơi ba người, vì sao cuối cùng lại biến thành cuộc chiến tranh của hai người phụ nữ? Đừng nói Chương Tuệ không hiểu. Tôi chỉ là người kể chuyện. Truyện này tôi không để kết thúc “có hậu” như hy vọng của rất nhiều người mà viết quá mức chân thực. Vun án cô bé bị tạt a-xit xảy ra tại Hắc Long Giang mấy năm trước, tôi nhớ mãi những giọt nước mắt của người mẹ và “nụ cười” của người bố lúc phóng viên đài truyền hình phỏng vấn’

62. Q.9 - Chương 1: Tổ Tình

Trích lời Gia Mộc: Trong tình huống hai bên chưa có sự hiểu ngầm từ trước, đa số những màn tỏ tình hay lời xin lỗi công khai trước đám đông đều là uy hiếp. Năm 2011, tại một trường đại học ở Thượng Hải.

Dưới lầu ký túc xá nữ sinh, một nam sinh cao khoảng một mét bảy mươi lăm, tóc hơi dài, ngoại hình rất bình thường châm xong ngọn nến cuối cùng trong số rất nhiều ngọn nến xếp thành hình trái tim. Bây giờ còn chưa đến giờ ngủ, dưới lầu có không ít người đang tản bộ, nhìn thấy việc làm của hắn đều dừng lại đứng xem, trong đó còn có mấy nam sinh có vẻ quen biết nam sinh đó hồ hết âm ỉ.

“Bạch Tuyết! Anh yêu em! Bạch Tuyết! Mình yêu nhau nhé!”. Có mấy nam sinh phía sau cũng lớn tiếng gọi cùng hắn...

Trên phòng nữ sinh, một nữ sinh năm thứ hai tên là Bạch Tuyết cắn môi nhìn đám người tụ tập dưới lầu. Cô ta để tóc dài ngang vai, ngoại hình không đẹp nổi trội nhưng rất trắng trẻo hiền lành, thoát nhìn rất ngoan ngoãn. Cô ta không hưng phấn vì có người tỏ tình công khai với mình mà chỉ cảm thấy khó xử. Nam sinh đó tên là Từ Dương, là sinh viên học trên cô ta hai khóa, mới chỉ gặp cô ta có vài lần, tại sao đột nhiên lại...

“Bạch Tuyết, bạn nhận lời anh ta đi! Anh ta thật sự rất tốt”, một nữ sinh đẩy Bạch Tuyết.

“Đúng vậy, cho anh ta một cơ hội, bây giờ bạn cũng không có bạn trai mà”.

“Đúng vậy, cứ xem thế nào... Đừng nhần tâm như vậy... Từ Dương ngoại hình không xấu, gia cảnh cũng tạm được, tính tình thành thật, anh ta và bạn rất xứng đôi...”.

Năm 2012.

Trên con phố náo nhiệt, Từ Dương quỳ dưới đất, đưa tay tự tát mình mấy cái thật mạnh. Những người đứng xem xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, Bạch Tuyết tránh ở một góc xa xa, hận không có cái lỗ nào để chui xuống. Cô ta bị bạn học xúi giục, bị “thành ý” của Từ Dương làm cảm động, hai người qua lại một năm, nhưng càng ngày thì những tật xấu của Từ Dương lại càng lộ rõ.

Đầu tiên, hắn rất ích kỷ. Hai người có hai thanh chocolate, hắn có thể giấu một thanh đi, cầm thanh còn lại nói hai chúng ta mỗi người một nửa. Người khác nói không ăn, hắn sẽ vui sướng cầm hai thanh chocolate về cùng ăn với cô ta, như thế chiếm được món hời cực lớn.

Ngoài ra, hắn thích so bì. Minh có một chiếc áo Metersbonwe có thể khoe khoang một tuần, bạn cùng phòng có đôi giày Adidas lại khiến hắn tức giận gần chết.

Nhìn thấy gái xinh đi với nam sinh, hắn sẽ nói chắc chắn cô ta yêu gã kia vì tiền, mặc đẹp một chút lại nói người ta lăng lợ, ngay cả Bạch Tuyết ra ngoài mặc gì hắn cũng quản, chỉ hận không thể quần kín người cô ta như xác ướp.

Lần này hai người họ đi dạo phố, Bạch Tuyết thích một chiếc áo hai dây rất đẹp nên muốn mua, hắn đứng bên cạnh không ngừng lăm bắm, nói loại quần này chỉ gái làng chơi mới mặc, không có con nhà lành nào lại mặc áo hai dây, làm chủ quán sa sầm mặt mũi, khách hàng xung quanh lườm nguýt.

Bạch Tuyết thật sự không thể chịu nổi, vừa ra khỏi quán đã nói muốn chia tay hắn. Không ngờ hắn lại diễn bài này, quỳ giữa ngã tư tự tát mình...

63. Q.9 - Chương 2: Chạy Trốn

Trích lời Gia Mộc: Si mê và ích kỷ cố chấp chỉ cách nhau một ranh giới rất mong manh.

Hiện tại.

Bạch Tuyết ngồi trên tàu cao tốc chạy về miền bắc, thờ ơ lật xem một tờ báo, thấy có bài báo viết về một nam sinh viết huyết thư tỏ tình với nữ thần của lòng mình, bị nữ thần lạnh lùng cự tuyệt. Cô ta cười lạnh lùng, ném tờ báo sang bên cạnh. Nữ sinh bây giờ thật sự thông minh hơn nhiều, giá mà năm đó cô ta cũng thông minh như vậy.

Chiếc điện thoại cô ta đặt trên bàn rung lên. Cô ta thoáng nhìn số gọi đến, không nghe máy, đúng một phút sau, điện thoại lại rung lên, lần này cô ta mới cầm máy: “Mẹ!”.

Trò chỉ nghe cuộc gọi thứ hai gọi đến sau đúng một phút này vốn chỉ có trong phim gián điệp, đáng thương là cuộc sống của cô ta hiện nay lại rất giống một gián điệp hoạt động ngầm bị kẻ thù đuổi giết.

“Tiểu Tuyết à...”

“Mẹ... bây giờ con tên là Hân Di”.

“Đúng... Con nhớ thì tốt. Ngàn vạn lần đừng nói mình tên là Bạch Tuyết nữa. Thầy bói đã nói tên là Tuyết sẽ bạc mệnh, gặp nặng là tan...”.

“Vâng, con biết rồi”.

“Mẹ đã tìm được địa chỉ của anh Lưu và anh Trịnh của con rồi. Anh Trịnh của con không ở thành phố A, chỉ có anh Lưu ở đó. Anh Lưu sẽ đến đón con. Nó bảo mẹ con mình cứ yên tâm, ở nơi khác thì khó mà nói, nhưng ở thành phố A dù có là con ông trời cũng không dám động đến con”.

“Vâng...” Hân Di cúi đầu, lấy một bức ảnh trong túi xách ra. Trong ảnh có mười mấy người đều mặc quần áo rằn ri, trên mặt bôi màu đen loang lổ, nhưng cô ta vẫn lập tức nhận ra người đàn ông cười vui vẻ nhất trong đó... Nếu anh trai còn sống, cô ta sẽ không dễ dàng mềm lòng chấp nhận Từ Dương trong sự xúi giục của mọi người như vậy, càng không phải tạm nghỉ học để chạy trốn hắn khi chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp: “Mẹ, bố mẹ ở quê cũng phải cẩn thận”.

“Bố mẹ đều đã sắp xuống lỗ rồi, nó có thể làm gì được bố mẹ? Hân Di, lần này con nhất định phải trốn cho kỹ, nhớ không được liên lạc với bất kỳ ai, cũng không được lộ diện trên mạng nữa”.

“Con biết rồi”. Hân Di nhìn phong cảnh trôi vùn vụt về phía sau ngoài cửa sổ, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ. Sau lần Từ Dương tự bạt tai giữa ngã tư đó, cô ta và hắn lại chia tay mấy lần, kết quả lần sau âm ỉ hơn lần trước, Từ Dương khẳng khẳng cô ta đã có người khác nên mới nhất quyết chia tay hắn. Nhìn thấy cô ta nói mấy câu với bạn học nam, Từ Dương đã đi tới đánh người ta, làm cả trường đều cho rằng cô ta là

một cô gái lẳng lơ. Càng không cần phải nói đến mấy trò cắt cổ tay hay dọa nhảy lầu, thậm chí có lần hấn còn định kéo cô ta cùng tự tử. Cô ta đến nhờ giáo viên, nhưng lúc đó Từ Dương đã tốt nghiệp, nhà trường cũng không làm gì được hấn. Trường học rất rộng, riêng cổng ra vào đã có bảy, tám cái, bảo vệ cũng không thể suốt ngày để ý không cho Từ Dương vào trường. Sau đó cô ta cũng nghĩ tới chuyện báo cảnh sát, nhưng cảnh sát nói Từ Dương không làm gì, họ cũng không làm gì được hấn.

Sau đó cô ta thật sự không làm thế nào được, nhân dịp nghỉ đông về nhà muốn bàn bạc với gia đình xem nên làm thế nào. Không ngờ Từ Dương lần theo về tận nhà cô ta, gặp bố mẹ cô ta cầu hôn, nói nhà đã chuẩn bị xong, xe cũng đang đi xem, hễ cô ta tốt nghiệp là hai người có thể kết hôn. Sau khi cô ta từ chối, hấn còn nói cô ta không biết tốt xấu, hấn cũng có nhà có xe, công việc ổn định, vì sao cô ta lại từ chối một người ưu tú như hấn?

Gia đình cô ta ăn Tết mà cũng không được yên, may mà anh họ cô ta đến đánh hấn một trận nên mới xem như tạm thời được yên ổn. Nhưng hôm sau anh họ đang đi đường bị người khác ném gạch vào đầu, cả năm phải nằm trong bệnh viện. Nhà họ Bạch báo cảnh sát, nhưng cảnh sát không tìm được hấn. Hai ông bà nhà họ Bạch sợ con gái xảy ra chuyện, bảo con gái tạm nghỉ học, đưa cô ta đến nhà bà ngoại ở quê. Không ngờ cô ta chỉ trò chuyện mấy câu với bạn học trên QQ đã bị hấn tìm được địa chỉ đuổi tới. Cô ta đành phải chạy trốn ngay trong đêm đến một thành phố khác làm thuê cho người ta trong một nhà hàng. Tình hình vừa mới yên ổn, hấn lại dùng mấy tính nguy trạng thành số của bố cô ta nhấn tin lừa được địa chỉ rồi đuổi đến lần nữa. Điểm chết người là Từ Dương cực kỳ biết diễn kịch, mỗi lần tìm được cô ta đều sẽ than thở khóc lóc, nói với tất cả mọi người là hấn si mê cô ta thế nào, đã làm những gì vì cô ta, nhưng cô ta lại vô tình vô nghĩa, nhất định đòi chia tay, rời khỏi cô ta hấn sẽ không sống nổi. Rất nhiều người không biết rõ đều nói đỡ cho hấn. Lúc đầu Hân Di còn giải thích với người ta, sau đó dứt khoát không thêm giải thích nữa, hấn tìm đến là cô ta bỏ chạy.

Nhưng cứ chạy trốn như vậy cũng không phải biện pháp hay. Cô ta mới hai mươi ba tuổi, còn muốn sống cuộc sống bình thường, còn phải hoàn thành chương trình học... Cô ta còn muốn sống tiếp...

Từ Dương không chỉ một lần nói nếu anh không có được em thì cũng sẽ không để người khác có được. Lần gần nhất gặp hấn, cô ta định khuyên Từ Dương buông tay, nhưng nhìn thấy con dao bấm hấn giấu trong túi nên đành phải giả vờ tính chuyện tương lai, thừa dịp hấn không chú ý mới lấy cơ đi vệ sinh chạy mất...

Vì chuyện của cô ta, dạo này mẹ cô ta ăn không ngon ngủ không yên, suốt ngày suy nghĩ về chuyện của cô ta, nói nếu anh trai cô ta còn sống thì làm sao lại để loại ma cà bông như Từ Dương bắt nạt như vậy.

Đến một ngày mẹ cô ta nhớ ra một chuyện, cái Tết đầu tiên sau khi anh trai cô ta hy sinh, mấy chiến hữu của anh trai đã đến nhà thăm hai ông bà. Mấy năm nay những người đó vẫn thỉnh thoảng liên lạc với gia đình, đặc biệt là một người họ Trịnh và một người họ Lưu, hằng năm đến ngày giỗ anh trai đều gửi tiền tới... Hình như còn nghe nói người họ Lưu đó đã làm cảnh sát, có vẻ rất có địa vị ở thành phố A.

Bà lục lại di vật của con trai, tìm được số điện thoại bàn của người họ Lưu trong sổ danh bạ, thử gọi tới, không ngờ lại gọi được ngay. Cảnh sát

Lưu đã lấy vợ, số máy bàn là số nhà bố mẹ anh ta. Vừa nghe nói là người nhà của chiến hữu cũ muốn liên lạc với con trai mình, bố mẹ cảnh sát Lưu lập tức cho bà Bạch số điện thoại di động của anh ta, vì vậy bà mới có thể liên lạc được... Biết chuyện của Hân Di, cảnh sát Lưu liền đồng ý để Hân Di đến thành phố A.

Hân Di vốn đã hơi tuyệt vọng, nghe điện thoại của mẹ, mua vé tàu cao tốc đến thành phố A nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Tại một phòng chờ tàu, một người đàn ông cúi đầu xem máy tính bảng. Bạch Tuyết đã đổi tên nhưng không đổi được số chứng minh thư. Hấn tin chắc Bạch Tuyết đang ở trên tàu. Vì sao hấn yêu cô ta như vậy, thậm chí từ bỏ hết thấy vì cô ta, mà cô ta lại không chút động lòng...

Điện thoại di động rung lên, hấn hùng hổ bấm phím nghe, quát lớn: “Tại sao còn chưa chuyển tiền vào thẻ của tôi?”

“Tôi không nghe! Tôi không nghe! Tôi không nghe ông bà giải thích! Đều tại ông! Lúc trẻ không có chí tiến thủ, không biết kiếm tiền, không quyền không thế! Tôi cần nhà ông bà không mua cho tôi, tôi cần xe ông

bà cũng không chịu mua, ngay cả công việc cũng không bố trí cho tôi được. Bây giờ tôi không tìm được bạn gái cũng là tại ông bà hết!”.

“Về nhà? Vì sao tôi phải về nhà? Không có Hân Di tôi còn sống làm gì? Đúng! Tôi nhất quyết chỉ lấy cô ấy! Đúng! Tôi nhất định phải tìm được cô ấy!”.

Hắn đâm mạnh xuống bàn, hận không thể đâm thủng một lỗ. Vì sao, vì sao tất cả mọi người đều không hiểu hắn? Vì sao tất cả mọi người đều đối đầu với hắn? Hắn đỏ mắt nhìn một đôi nam nữ đi qua trước mặt, hai người tay nắm tay, vai kề vai, thì thầm trò chuyện... Đồ dối trá! Đàn bà toàn là bọn dối trá! Bây giờ thì tình cảm thân thiết, lúc không cần người thì ngay cả cơ hội giải thích cũng không chịu cho người!

Đúng lúc hắn đang định xông lên tách đôi nam nữ đó ra, điện thoại của hắn báo có tin nhắn, ngân hàng thông báo tiền đã được chuyển vào tài khoản của hắn. Hừ, hắn biết ông bà già hắn có tiền mà, chỉ có điều vẫn tiếc không muốn cho hắn, làm hại hắn đi tới đâu cũng bị người khác xem thường. Lần này hắn phải mua mấy bộ quần áo hàng hiệu, còn phải mua iPhone 5S để Bạch Tuyết biết hắn có tiền, có thể nuôi được cô ta, hai người họ có thể sống với nhau vui vẻ hạnh phúc.

“Đội trưởng Lưu, chúng ta đi đâu?”.

“Về nhà”. Cảnh sát Lưu trợn mắt nhìn tài xế vừa nháy mắt với mình qua gương chiếu hậu, lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh trên xe ra đưa cho Hân Di: “Ngồi tàu có nóng không? Hệ thống sưởi trên tàu cao tốc đi các tỉnh miền bắc hoạt động tốt lắm”.

“Cũng được, cảm ơn anh Lưu”. Bạch Hân Di nhận chai nước uống một ngụm. Vốn cô ta chỉ biết cảnh sát Lưu làm cảnh sát, hình như cũng khá ổn, không ngờ anh ta đã làm đến đội trưởng đội hình sự. Nếu anh trai còn sống, có phải bây giờ cũng đã là.. Ôi... Nếu anh trai còn sống thì làm sao cô ta lại bị bắt nạt đến mức không dám về nhà.

“Nói ra anh phải hổ thẹn mới đúng. Lúc anh trai em hy sinh, mấy người bọn anh đã thề phải chăm sóc người nhà anh ấy, nhưng mấy năm nay công việc càng ngày càng bận... cũng quên cả quan tâm đến em. Nhà em xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh không biết gì”.

“Lúc đó em còn nhỏ, rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ nữa. Nhưng em nhớ các anh đã tới nhà em mấy lần, chỉ có điều lần nào các anh đến mẹ em cũng khóc một trận, ốm một hồi, nên các anh càng ngày càng ít tới”.

Cô ta vốn là một cô gái cực kỳ đơn thuần, nhưng những gì trải qua trong hai năm vừa rồi đã khiến cô ta già dặn hơn nhiều. Bây giờ anh trai cô ta đã chết, chiến hữu của anh trai có thể giúp nhà mình là ân tình chứ không phải bốn phận, không thể trách họ được.

“Ôi... Đều là số cả. Anh trai em còn lớn hơn anh một tuổi, nếu còn sống thì cũng lấy vợ sinh con rồi. Thôi, không nhắc tới việc này nữa. Anh đã nói với bà xã rồi, em đến nhà anh ở, tìm một công việc làm tạm. Thằng đó không tới tìm em thì anh cũng phải tìm nó. Nó đánh bị thương anh họ em, nhà em đã báo cảnh sát chưa?”.

“Báo rồi... nhưng cảnh sát không bắt được hắn... Chuyện đó cũng chẳng đi đến đâu”.

“Để anh gọi điện cho cảnh sát địa phương em, bảo họ gửi đề nghị phối hợp hoặc lệnh truy nã tới đây. Nó dám thò đầu ra, anh cứ gô cổ nó lại rồi nói tiếp”.

“Vâng...”.

“Em xin nghỉ một thời gian hay nghỉ hẳn?”.

“Em nghỉ một thời gian thôi... Thực ra em chỉ thiếu ba tín chỉ, lấy được ba tín chỉ là có thể tốt nghiệp”.

“Dù sao cũng vẫn phải đi học. Giải quyết xong chuyện này, em về trường học tiếp, cầm được bằng tốt nghiệp là bố mẹ em cũng bớt được một nỗi lo”.

“Vâng”. Rất lâu rồi Bạch Hân Di không nghĩ đến tương lai. Cô ta giống như một con thú bị săn đuổi, mỗi ngày đều nghĩ hôm nay có phải là ngày cuối cùng của mình không, mình có thể sống sót hay không?

Nhà cảnh sát Lưu nằm trong một khu nhà cách Phòng Cảnh sát thành phố khoảng hai trạm xe buýt, hơn một trăm mét vuông, ba phòng ngủ. Năm đó nhà nước cải cách, bố của cảnh sát Lưu mất không đến mười ngàn tệ mua lại căn nhà công vụ gia đình mình đang ở, năm sau lại mua căn nhà của một đồng nghiệp đã thăng chức lên tỉnh lý, vốn nghĩ đủ để cho con trai cưới vợ, không ngờ căn nhà mới mua lại thuộc phạm vi di dời xây mới. Bố của cảnh sát Lưu đổi lấy hai căn một lớn một nhỏ, căn lớn cho con trai ở, căn nhỏ thì giữ lại mình ở.

Giang Vũ vợ cảnh sát Lưu rất sạch sẽ, nhà cửa quét dọn không có một hạt bụi nào. Mặc dù đồ trang trí trong nhà nhìn đã hơi cũ nhưng lại mang đậm không khí gia đình.

Cảnh sát Lưu dẫn Bạch Hân Di lên tầng, chỉ một gian phòng: “Hôm qua chị dâu em đã dọn dẹp phòng sách này cho em ở, trong phòng đủ cả máy tính gì đó, có điều hơi nhiều sách, em cứ ở tạm đã”.

Bạch Hân Di thoáng nhìn, quả nhiên là phòng sách, chỉ có giá sách và máy tính, còn có một chiếc giường đơn, có lẽ là bình thường dùng khi lên mạng: “Thế này là tốt lắm rồi”.

“À, còn hơn hai tiếng nữa chị dâu em mới đi làm về. Em đi tắm, nghỉ ngơi một lát, anh còn có việc phải đi. Trong tủ lạnh có đồ ăn, trên cửa tủ lạnh có số điện thoại của siêu thị ngoài kia. Em gọi điện thoại nói rõ địa chỉ với họ, mua đồ hai mươi tệ trở lên là họ sẽ mang hàng đến tận nhà. Lúc về anh sẽ đưa chìa khóa cho em. Không có việc gì thì em đừng ra ngoài”.

“Vâng”.

Cảnh sát Lưu gãi đầu quên mất định nói gì, đến lúc định đi mới nghĩ ra: “Anh Trịnh của em đang ở bên ngoài. Anh ấy đã nghe nói chuyện của em, ngày mai anh ấy sẽ về. Em dùng máy bàn gọi điện thoại báo bình an cho gia đình. Em tháo pin điện thoại di động của em ra. Đi làm về anh sẽ cho em một chiếc điện thoại mới”.

“Vâng”. Bạch Hân Di gật đầu, đưa mắt nhìn cảnh sát Lưu đi ra ngoài, ngồi một mình trên sofa bọc da thật trong phòng khách, thở ra một hơi thật dài.

Có lẽ vì ngồi quá lâu trên tàu, dù nằm xuống Bạch Hân Di vẫn cảm thấy như còn ở trên tàu, ngủ chập chờn không biết bao lâu, lúc mở mắt ra thì trời đã tối...

Lúc này đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người mở cửa, cô ta vội vã ngồi dậy, đi dép lê hé cửa nhìn ra ngoài. Người mở cửa là một phụ nữ mặc áo khoác màu đen gọn gàng, tóc vấn cao.

“Chị dâu về rồi...”.

Nghe thấy tiếng người, Giang Vũ cũng giật mình. Nhớ chồng đã nói với mình hôm nay Hân Di sẽ tới nhà, cô ta tiện tay bật đèn cửa, mỉm cười: “Là Hân Di đúng không? Chị là Giang Vũ. Xin lỗi, đơn vị họp đột xuất nên chị về muộn. Anh Lưu em bảo chị dẫn em ra ngoài ăn”.

“Không cần đâu ạ, ở nhà ăn tạm cái gì là được...”.

“Không sao, hôm nay là thứ sáu, đằng nào chị em mình cũng phải đến nhà mẹ chị đón cháu về nghỉ cuối tuần. Em đi thay đồ đi, chị thay đôi giày”.

Bạch Hân Di gật đầu, trở lại phòng mở hành lý, chọn một chiếc hoodie cotton màu đen phối với áo gi lê có mũ màu trắng sữa, quần bó và giày bánh mì, nhìn càng trong sáng đáng yêu.

Vì lý do nghề nghiệp, Giang Vũ ăn mặc rất bảo thủ. Gương mặt không trang điểm, chỉ dùng các sản phẩm dưỡng da. Dáng người Giang Vũ vốn đã mảnh mai, tóc để mái bằng càng khiến cô ta có vẻ nhỏ nhắn, nhưng để tỏ ra uy nghiêm nên cô ta cố ý vấn tóc thật cao. Lúc nghe chuyện của Bạch Hân Di, cô ta vốn vẫn hơi nghi ngờ, một cô gái có mối tình oanh liệt như vậy có phải gái ngoan không? Nhưng lúc nhìn thấy Bạch Hân Di, cô ta lại lập tức thích cô gái này. Bạch Hân Di ngoan ngoãn đáng yêu, hiền lành như cô em lẳng giềng trong truyện, rất hợp với tính khí của Giang Vũ nên thái độ của Giang Vũ đối với Bạch Hân Di rất mềm mỏng.

Cảnh sát Lưu vẫn lái chiếc Honda SUV của đơn vị. Giang Vũ thì lái một chiếc xe con nhỏ gọn. Do đang là giờ tan tầm nên chưa đi được bao xa đã kẹt giữa dòng xe cộ cuộn cuộn: “Đường ở thành phố A hẹp, thường xuyên kẹt xe”.

“Vâng, lúc em ở Thượng Hải cũng thường xuyên gặp cảnh kẹt xe, sau khi có tàu điện ngầm em toàn đi tàu điện ngầm”.

“Em học đại học ngành gì?”. “Kế toán”.

“Kế toán rất dễ tìm việc”.

“Em còn chưa lấy được bằng. Nhưng nghe bạn học em nói thì quả thật rất dễ tìm việc”.

“Em đừng quá bận tâm. Chuyện của em không phải chuyện hiếm có gì. Trẻ con bây giờ được gia đình chiều từ nhỏ đâm hư, không biết chấp nhận sự từ chối của người khác...”. Giang Vũ nghĩ đến không ít ví dụ tương tự, không muốn làm Bạch Hân Di hoảng sợ nên không nói tiếp: “Anh Lưu của em chắc chắn có thể giải quyết chuyện này, nếu không được thì còn có anh Trịnh”.

“Anh Trịnh... bây giờ đang làm gì?”.

“Anh ấy góp vốn với người khác mở văn phòng thám tử tư, tuy bình thường chủ yếu là bắt ngoại tình, nhưng anh ấy cũng có thể giải quyết những chuyện như của em... Anh ấy làm ở văn phòng tư nhân, linh hoạt hơn anh Lưu nhà chị nhiều. Tên kia mà lộ mặt, anh Lưu nhà chị đánh nó một trận là cảnh sát tra tấn bức cung, anh Trịnh đánh nó một trận lại là bắt hòa cá nhân”.

“Vâng”. Bạch Hân Di cũng đã nghe ra ý tứ sâu xa của Giang Vũ. Cô ta sợ chuyện của Bạch Hân Di sẽ mang đến phiền phức cho cảnh sát Lưu.

Bây giờ đang đẩy mạnh việc chỉnh đốn tác phong từ trên xuống dưới, Từ Dương quả thật cũng là loại người không chịu buông tha cho ai, hẳn nhất định sẽ làm lớn chuyện. Nếu vì chuyện của mình mà ảnh hưởng đến tiền đồ của anh Lưu thì chẳng phải là mình hại anh Lưu sao? Cô ta lập tức không còn hứng thú nói chuyện.

“Em cũng đừng nặng nề về mặt tâm lý. Chị chỉ nói những chuyện bên rìa pháp luật thế này tìm anh Trịnh hợp lý hơn. Chị cũng sợ làm mất thời gian của em. Bây giờ lấy bằng chậm một năm thì cơ hội việc làm cũng bớt một chút. Mặc dù em còn trẻ nhưng cũng không thể để mất nhiều thời gian được”.

“Vâng, em biết rồi. Anh Lưu nói ngày mai anh Trịnh sẽ về”.

Đèn đỏ xa xa phía trước biến thành đèn xanh, dòng xe cộ từ từ tiến lên.

“Chị dâu, vì sao cháu không học ở trường chị dạy?”.

“Trường chị chỉ là trường thông thường, trường tốt nhất ở đây cũng chỉ là trường điểm của khu, trường gần nhà bố mẹ chị lại là trường điểm của thành phố. Từ lúc sinh con chị đã nhập hộ khẩu cho cháu theo hộ khẩu của ông bà. Mẹ chị cũng là giáo viên về hưu, bà trông cháu tốt hơn chị. Thằng Lưu Triết nhà chị cứ nhìn thấy chị là lại làm nũng không chịu học hành, bố nó suốt ngày không ở nhà, gặp nó là chỉ chơi đùa, căn bản không quản nổi nó. Gặp bà ngoại thì nó ngoan như cún con, không dám làm nũng ăn vạ gì hết”.

“Vâng”. Lưu Triết... Bạch Hân Di ngẩn ngơ một lát, anh trai tên là Bạch Triết...

Giang Vũ vừa đón được Lưu Triết đã nhận được điện thoại của cảnh sát Lưu. Anh ta vừa xong việc, đã đặt chỗ ở một quán lẩu.

“Trịnh Đạc không có nhà, anh đã gọi Gia Mộc và Tư Diễm. Gia Mộc là đại gia, cô ấy nói cô ấy trả tiền”. Cảnh sát Lưu cười khoát trá trong điện thoại.

“Biết rồi”. Giang Vũ ngắt điện thoại, sắc mặt không dễ coi lắm. Cô ta và Lâm Gia Mộc, một người là phụ nữ truyền thống điển hình, một người là phụ nữ hiện đại, ngoài hợp trong không hợp. Nhưng lý do không hợp lớn nhất có lẽ là bởi cảnh sát Lưu thỉnh thoảng lại về nhà nói Lâm Gia Mộc lợi hại thế nào, tài giỏi ra sao. Cảnh sát Lưu bình thường không thích nói đùa với phụ nữ, nhưng lúc gặp Lâm Gia Mộc lại nói nhiều, nói chuyện cũng không kiêng dè.

“Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, lát nữa em sẽ có thể gặp cộng sự của anh Trịnh em”.

“Vâng”. Phát hiện sự thay đổi tâm trạng của Giang Vũ, Bạch Hân Di thầm nghĩ, chẳng lẽ cộng sự của anh Trịnh có vấn đề gì không ổn?

64. Q.9 - Chương 3: Gặp Mặt

Trích lời Gia Mộc: Sự giúp đỡ của bất kỳ ai cũng có mức độ. Nếu chính mình có thể đứng vững, một người thật sự thông minh nên lễ phép từ chối sự nâng đỡ của người khác.

“Hôm nay đại gia mời khách, chúng ta ăn gì nhỉ?”. Cảnh sát Lưu vuốt mặt: “Hai người có dị ứng hải sản không?”.

Thấy Lâm Gia Mộc và Uông Tư Điềm đều lắc đầu, anh ta bấm chuông gọi nhân viên phục vụ.

“Đợi chị dâu và khách đến rồi gọi, xem chị dâu thích ăn gì”, Uông Tư Điềm cười nói. Cô ta đã tiếp xúc với Giang Vũ mấy lần, cơ bản cũng biết tính khí Giang Vũ. Giang Vũ là người tốt, có điều hơi đàn bà một chút, hay suy nghĩ vẩn vơ vì một vài việc nhỏ. Cô ta chưa đến đã gọi đồ ăn, có thể cô ta sẽ không vui.

“Anh biết cô ấy thích ăn gì, chỉ có nấm với rau, gọi nhiều nấm và rau dưa một chút là được”, cảnh sát Lưu xuề xòa nói.

“Biết đâu hôm nay người ta muốn ăn thịt? Anh đừng có gia trưởng thế”. Uông Tư Điềm không nói thì có lẽ Lâm Gia Mộc cũng không để ý, nhưng Uông Tư Điềm vừa nói vậy, Lâm Gia Mộc cũng hiểu ý cô bé, tiện tay giạt lấy thực đơn: “Lát nữa chúng tôi đến đủ người rồi gọi đồ sau”.

“Đúng rồi, Trịnh Đặc làm gì ở thành phố D? Vẫn là vụ kiện đó của bọn em à? Đã lên cả thời sự rồi mà người phụ nữ đó còn không buông tay sao?”.

“Người ta là mẹ con, dù sao cũng không thể làm mẹ con người ta chia lìa thật. Trên mạng đã có người nói nếu tách hai mẹ con này ra thì đúng là tàn nhẫn. Trên đời này có người phụ nữ nào có thể chấp nhận con riêng của chồng mình? Bây giờ nói thì dễ nghe, nếu đứa bé đó rơi vào tay vợ cả thì không biết sẽ bị hành hạ thế nào. Vì đứa con cũng không thể phẫn xử cho bố nó nuôi được”, Lâm Gia Mộc nhún vai đáp. Trước khi đi cô đã xem qua các bình luận trên mạng, đại đa số mắng chửi bỏ nhí, nhưng cũng có nhiều người suy nghĩ từ góc độ của đứa con, đều không muốn đứa con được bà cả nuôi. Có điều trong chuyện này người khác nói gì cũng vô dụng, vốn cô cũng không trông chờ đối phương sẽ chịu rời con, chỉ là muốn cô ta nếm thử cảm giác thứ quý giá nhất của mình bị người khác dòm ngó thôi. Còn việc làm hỏng danh tiếng, làm cô ta nổi tiếng cả nước thì chỉ là hệ lụy.

“Ha ha...”, cảnh sát Lưu lắc đầu: “Tóm lại đừng để vụ án này cuối cùng lại xuất hiện trên bàn của anh là được”.

“Anh đừng gở mồm nữa. Xuất hiện trên bàn anh thì phải là chuyện lớn thế nào chứ?”.

Hai người nói đùa, không ngờ sau đó cảnh sát Lưu lại phải làm vụ đó thật. Từ đó trở đi anh ta bị Lâm Gia Mộc trêu là quạ đen.

Lúc Giang Vũ dẫn con và Bạch Hân Di tìm đến thì nhìn thấy cảnh sát Lưu và Lâm Gia Mộc đang trò chuyện gì đó, hai người cùng bật cười ha ha, cô ta liền cảm thấy không vui, có điều vẫn gượng cười: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”.

“Không có gì, chuyện công việc thôi mà”, cảnh sát Lưu cười nói: “Con trai, chào cô và chị đi con!”.

“Cháu chào cô! Em chào chị!”. Lưu Triết và cảnh sát Lưu như được đúc từ một khuôn, đều là mặt chữ điền, mắt hai mí lót, có vẻ rất anh tuấn: “Bố! Con thi được một trăm điểm!”.

“Tốt lắm, một trăm điểm thì tốt! Nào, ngồi xuống cạnh bố”. Cảnh sát Lưu bảo con trai đến ngồi cạnh mình: “Đúng rồi, Gia Mộc, đây là Hân Di, em gái chiến hữu cũ của anh và Trịnh Đặc”.

Lâm Gia Mộc đứng dậy chào hỏi Bạch Hân Di, bảo cô ta ngồi xuống cạnh mình. Giang Vũ ngồi vào ghế bên trái cảnh sát Lưu, dùng tay phủi bụi trên áo anh ta: “Anh lại đi làm gì mà người đầy bụi thế này?”.

“Không có gì, đến hiện trường ở nông thôn thôi. Ở đó bây giờ đang khai hoang, bụi lắm”. Cảnh sát Lưu cười hì hì: “Bà xã, gọi đồ ăn đi”.

“Hân Di là khách, Hân Di gọi trước. Em cứ việc gọi món em thích là được”. Giang Vũ đưa thực đơn cho Hân Di.

“Em... các anh chị cứ gọi trước đi”, Bạch Hân Di rất câu nệ. Lâm Gia Mộc không giống tưởng tượng của cô ta lắm. Vốn cô ta cho rằng phụ nữ làm thám tử tư đều chẳng khác đàn ông là mấy, không ngờ Lâm Gia Mộc lại ăn mặc rất nữ tính. Áo sơ mi phối hợp với áo len làm Lâm Gia Mộc có vẻ khá thân thiện, còn cô gái trẻ mặc nguyên bộ đồ đen, vẻ mặt rất khoa trương kia thì cô ta không rõ là ai...

“Để em gọi trước”. Nhận ra sự khó xử của cô ta, Uông Tư Điềm cầm lấy thực đơn: “Em ăn lẩu hải sản, thịt cừu non, sườn cừu, nấm kim châm”.

Có Uông Tư Điềm mở đầu, mọi người gọi đồ cũng thoải mái hơn. Cảnh sát Lưu quả nhiên gọi không ít hải sản có vẻ rất đắt đúng như đã nói từ trước. Giang Vũ thì gọi toàn rau với nấm. Bạch Hân Di chỉ gọi một nồi lẩu hải sản, không gọi thứ gì khác. Lâm Gia Mộc thì gọi một đĩa tiết vịt và một chai rượu.

Trừ Bạch Hân Di, những người còn lại trong bàn đều là người quen. Mặc dù lúc nói chuyện đều hỏi han đến cô ta, nhưng cô ta có gánh nặng tâm lý, bản thân lại không phải người hay chuyện nên chỉ một lát sau đã yên lặng ngồi ăn. Nghe bọn họ nói chuyện thì Lâm Gia Mộc quả thật là một người rất lợi hại, ăn nói rất sắc sảo, thường xuyên làm cảnh sát Lưu không nói nên lời. Mỗi lúc như vậy Giang Vũ lại cười rất thực nữ, chuyển sang một đề tài khác. Uông Tư Điềm thì vui vẻ chơi với Lưu Triết.

Cảnh sát Lưu chuyển một đĩa bề bề đến trước mặt Bạch Hân Di: “Em ăn cái này đi, anh trai em thích nhất món này”.

“Vâng”. Kỳ thực cô ta cũng thích, chẳng qua là không dám với.

“Mỗi lần anh và Trịnh Đặc về quê đều mang lên không ít hải sản, lần nào anh trai em cũng ăn hết, vừa ăn vừa nói sau khi xuất ngũ phải đến thành phố A làm việc, ngày ngày ăn hải sản...”.

“Vâng... mẹ em cũng nói anh trai em thích ăn hải sản”.

“Ôi... Anh trai em không may mắn, diễn tập, nhiệm vụ, sóng to gió lớn nào cũng vượt qua, kết quả lúc về nơi đóng quân lại gặp đá lở... Sớm một phút hoặc muộn một phút đều có thể tránh được, không ngờ nó lại rơi xuống đúng chiếc xe anh ấy ngồi...”. Cảnh sát Lưu uống rượu nên hơi nhiều lời: “Lần đó vốn anh ấy cùng anh và Trịnh Đặc ngồi cùng một xe, nhưng hôm trước Trịnh Đặc ăn nhiều khoai lang, đánh rắm suốt ngày, anh ấy chê Trịnh Đặc thối, đổi xe cho người khác, không ngờ...”.

“Mẹ em nói là số anh ấy như thế”. Chẳng phải tại số mệnh thì tại cái gì? Nhà người ta cả nhà sum họp, chỉ có nhà mình từ khi anh trai qua đời vẫn chưa yên ổn lại. Đến lúc mình thi đỗ đại học, trong nhà mới bắt đầu có hy vọng, thêm được một chút niềm vui thì lại xảy ra chuyện này...

“Vốn anh cũng không tin số mệnh, nhưng bây giờ anh tin”. Cảnh sát Lưu cầm điều thuốc định châm, nhìn thấy xung quanh toàn phụ nữ và trẻ em lại cất thuốc đi uống rượu.

Bạch Hân Di mím môi cười, quay mặt ra xem cảnh đêm ngoài cửa sổ. Thành phố trong đêm cơ bản đều giống nhau, những con người tới lui vội vã dưới ánh đèn neon, đưa mắt nhìn quanh đều là người lạ, bên tai toàn là thổ âm nơi đất khách.

“Em định làm gì ở thành phố A?”.

“Ồ?”, Bạch Hân Di quay lại, phát hiện là Lâm Gia Mộc đang nói với mình: “Em đã làm thêm ở rất nhiều nơi, có điều đều làm không lâu”.

“Chị quen một người làm salon tóc, thiếu một thu ngân ban ngày...”.

“Salon tóc có đông người quá không?”. Thu ngân tuyệt đối không nằm trong quy hoạch cuộc đời của Bạch Hân Di, nhưng hai năm nay cô ta đã làm đủ loại việc để kiếm sống ở mấy thành phố, ngay cả nhân viên phục vụ nhà hàng cũng đã làm, thu ngân là một công việc rất nhàn hạ so với những việc này.

“Chỗ của chị ấy là kiểu hội viên, quả là có rất nhiều người qua lại nhưng có thể bảo đảm an ninh”.

“Em sợ lại mang phiền phức đến cho chị ấy”. Nói cho cùng thì cô ta vẫn sợ làm việc ở nơi đông người, quá dễ bị Từ Dương tìm được. Mặc dù chuyện cô ta đến thành phố A chỉ có bố mẹ cô ta biết, nhưng ngộ nhỡ...

“Không đâu...”. Vốn Lâm Gia Mộc cũng có thể nhận Bạch Hân Di vào văn phòng. Bây giờ Tư Điềm không còn chỉ trông văn phòng, Trịnh Đặc rời khỏi thành phố A, rất nhiều việc cần có hai người mới làm được,

Lâm Gia Mộc đều dẫn Ưông Tư Điềm đi cùng. Cô bé này vừa to gan lại vừa tinh tế, là điều tra viên bẩm sinh. Chỉ có điều Lâm Gia Mộc thấy vẻ tự ti khép kín của Bạch Hân Di nên mới định cho cô ta đến một nơi đông người rèn luyện một chút. Chỗ Trương Kỳ là chế độ hội viên, thu phí cũng cao, những người qua lại không hỗn tạp lắm. Hơn nữa nếu có người đến quấy rối thật, những nhà tạo mẫu tóc dưới tay Trương Kỳ đều không phải tay vừa.

“VẬY... ĐƯỢC Ạ..”. Bạch Hân Di nghĩ rất lâu mà không dám hỏi chuyện có bao ăn ở không. Nếu không bao ăn ở, cô ta phải thuê nhà...

“Chị Hân Di, chị không muốn thuê nhà à?”, Ưông Tư Điềm nói.

Cô ta vừa nói xong, cảnh sát Lưu đã xen vào: “Nhà anh có chỗ cho cô ấy ở, làm sao phải thuê nhà...”.

Giang Vũ đánh anh ta một cái: “Anh nghe xem Hân Di muốn thế nào đã. Nhà mình cả ngày không có người, tối om om, biết đâu người ta trẻ tuổi không thích”.

“Anh Lưu, anh cho em ở tạm mấy ngày là tốt lắm rồi. Em muốn ở lại thành phố A thì phải thuê nhà, không thể quấy rầy người khác được”.

“Anh Lưu, anh đừng cản trở em kiếm tiền. Người bạn ở cùng em chuyển đi rồi, em đang tìm người ở cùng. Hân Di, chị đến ở với em, em không thu tiền đặt cọc. Hai phòng ngủ một phòng khách, em lấy phòng chính, chị ở phòng dành cho khách. Nhà vệ sinh, nhà bếp dùng chung, tiền điện nước ga sưởi chia đôi, tám trăm tệ một tháng, chị thấy có được không?”.

“Chỉ có hai người chúng ta à?”. “Đương nhiên, không có người khác”.

“ĐƯỢC”. Bạch Hân Di đã lên mạng tra giá thuê nhà ở thành phố A. Có rất ít phòng cho thuê với giá tám trăm tệ, mức giá này rất hợp lý.

“Hai đứa ngốc này, một đứa không cho người ta xem phòng, cũng không nói địa điểm mà ra giá luôn. Một đứa cũng cứ thế thuê luôn”.

Hân Di, em không sợ Tư Điềm mang em đi bán à?”, Lâm Gia Mộc chọc Ưông Tư Điềm.

Bạch Hân Di cười lắc đầu. Đúng vậy, tại sao cô ta lại ngốc nghếch như vậy...

“Không sao, anh biết vị trí nhà Ưông Tư Điềm, ngồi xe buýt đến salon của Trương Kỳ chỉ mất mười mấy phút. Khu vực gần đó thuê phòng đơn trong dãy phòng trọ cũng phải một ngàn tệ, mức giá này là hời lắm rồi”. Cảnh sát Lưu cười nói: “Gia Mộc, em không được đẩy giá giúp Tư Điềm”.

Giang Vũ cũng cười theo, lần này nụ cười của cô ta vui vẻ thoải mái hơn nhiều.

Muốn tìm một người trong thành phố mấy triệu dân là việc khó khăn đến mức nào? Từ Dương đứng trên quảng trường thành phố, đột nhiên cảm thấy hơi hoang mang. Hần đã tìm đến tất cả bạn học, bạn bè của Bạch Tuyết, thậm chí cả những người cùng làm việc với Bạch Tuyết ở thành phố trước đó, nhưng không có ai biết tầm tích của Bạch Tuyết. Có những bạn học còn khuyên hần buông tay, đừng tìm Bạch Tuyết khắp nơi nữa... Hần biết tất cả mọi người đều đang lừa hần, đều đang cản trở hần, đều không muốn hần và Bạch Tuyết đến được với nhau.

Hần đến trung tâm dịch vụ di động tra số điện thoại di động của Bạch Tuyết, nhưng được họ cho biết số này đã bị thu hồi. Hần lên mạng tra số QQ của Bạch Tuyết, nhưng tài khoản QQ cũng đã bị thu hồi vì thời gian dài không sử dụng. Trên nhóm của lớp càng không có bóng dáng của Bạch Tuyết, hần giả mạo người khác vào dò hỏi, nhưng các bạn học đã bị lừa mấy lần đều rất cẩn thận, vừa phát hiện có người hỏi Bạch Tuyết, một đám người đang trò chuyện rất vui vẻ lập tức im lặng.

Chẳng lẽ hần và Bạch Tuyết thật sự đã hết duyên rồi? Không! Chẳng qua là cô ta nhất thời hồ đồ mới chia tay hần, thấy mình vất vả tìm cô ta như vậy, cô ta nhất định sẽ...

Đúng rồi... năm đó khi đang yêu Bạch Tuyết, hần nghe cô ta nói cô ta có một người anh trai, tiếc là trước kia đi bộ đội đã hy sinh. Nhà họ Bạch không có người quen nào ở thành phố A, chẳng lẽ là chiến hữu của anh trai cô ta?

Hắn nhớ mang máng Bạch Tuyết từng nói nơi đóng quân và phiên hiệu đơn vị của anh trai cô ta. Hắn cũng đã nhìn thấy ảnh của anh trai cô ta ở nhà họ Bạch, ảnh mặc quân phục rất thông thường, nhưng bức mặc rằn ri lại khá ấn tượng, đặc biệt là hình xăm trên cổ tay, hình như là một con sói... Hắn còn hỏi chẳng phải bộ đội không cho xăm hình hay sao? Bạch Tuyết nói đây là ký hiệu của đơn vị bộ đội đặc công của anh trai cô ta, cả quân khu chỉ có không đến ba mươi người có hình xăm như vậy. Hắn lên mạng mở topic tìm chiến hữu của anh trai cô ta, hắn miêu tả rất mơ hồ, nhưng lại nói rất tỉ mỉ về hình xăm. Mặc dù không ít người trả lời, nhưng người có thể nói rõ lại không nhiều. Có điều những người này đều nói giống nhau, có hình xăm như vậy chỉ có đại đội đặc chủng của một quân khu, còn có một người tiết lộ địa điểm đóng quân của quân khu.

Đến ngày thứ ba có người hỏi hắn anh trai hắn nhập ngũ năm nào. Hắn nhớ Bạch Tuyết nói anh trai cô ta lớn hơn cô ta bảy tuổi. Dựa vào đó hắn suy đoán năm nhập ngũ. Có người gửi cho hắn địa chỉ một website liên lạc với chiến hữu, nói hắn muốn tìm chiến hữu thì nên đến đây.

Quả nhiên hắn tìm được anh trai của Bạch Tuyết trong một bức ảnh... nhưng những người còn lại chỉ có hai, ba người để lại tên.

Hắn lần theo đầu mối của hai, ba người này, kết hợp với từ khóa thành phố A, không ngờ có thể tìm được mấy ngàn kết quả, toàn bộ đều nói về cảnh sát Lưu, đội trưởng đội hình sự thành phố A liên tiếp lập kỳ công...

Thì ra Bạch Tuyết đến thành phố A là vì điều này... Hắn đã khiến cô ta sợ đến mức phải tìm đội trưởng đội hình sự bảo vệ hay sao?

65. Q.9 - Chương 4: Dừng Chân

Trích lời Gia Mộc: Con người hiện đại luôn có một giai đoạn sẽ biến mình thành bèo trôi theo dòng nước, cho tất cả những thứ thiết yếu vào ba lô, hoặc chủ động hoặc bị động, phiêu bạt khắp nơi, dừng chân tại một thành phố nào đó, hy vọng có thể bám rễ để bắt đầu một cuộc sống mới.

Uông Tư Diễm bật đèn: “Mau vào đi”.

Cô bé xoay người mở cửa chống trộm rộng hơn. Bạch Hân Di gật đầu đi theo cô bé vào căn hộ này. Vốn cô ta cho rằng cảnh sát Lưu nói đùa, nhưng ai ngờ ăn cơm xong Uông Tư Diễm thu xếp dẫn cô ta đi xem phòng luôn. Lâm Gia Mộc lái xe đưa mẹ con Giang Vũ về, cảnh sát Lưu lái xe đưa hai cô gái đến nhà Uông Tư Diễm. Cô ta không ngờ Uông Tư Diễm còn nhỏ như vậy mà lại ở một mình trong căn hộ rộng thế.

Căn hộ này ở phía đông tầng 7 một tòa chung cư nhỏ, phòng khách có cửa sổ buông rèm, cửa phòng ngủ chính đang đóng, trên cửa treo một bộ xương màu đen lóng lánh. Phòng ngủ phụ mở cửa, tủ quần áo Ikea cũng mở cửa, bàn máy tính kết hợp với giá sách trống không, giường cũng chỉ còn lại đệm.

“Trong phòng em có chăn ga gối sạch, nếu không chê thì chị có thể dùng. Nếu chị muốn mua đồ mới, ngày mai em dẫn chị đến đại lý bán buôn, có thể mua đủ bộ không tốn bao nhiêu tiền”.

“Ờ”, Bạch Hân Di gật đầu.

Uông Tư Diễm mở cửa nhà vệ sinh ra, quả nhiên đầy đủ mọi thứ từ bình nước nóng đến máy giặt. Bạch Hân Di xem phòng bếp, vốn cho rằng phòng bếp sẽ rất trống trải, kết quả lại cũng đầy đủ mọi thứ.

“Em định cho thuê chỉ tám trăm thật à?”.

“Em không muốn ở một mình...”. Uông Tư Diễm nói: “Có điều em cũng không giấu chị, dù sao sớm muộn hàng xóm cũng sẽ nói với chị. Mẹ em đã chết trong ngôi nhà này”.

Uông Tư Diễm kể lại chuyện của mình với Bạch Hân Di: “Nếu chị sợ thì cứ về nhà anh Lưu ở. Anh Lưu và chị dâu đều là người tốt, sẽ không đuổi chị đi”.

“Chị không mê tín. Em có hợp đồng thuê nhà không? Ký hợp đồng xong ngày mai chị sẽ chuyển tới”.

“Hợp đồng...”. Uông Tư Diễm gãi đầu: “Em không có, chắc chỗ chị Lâm có. Ngày mai em bảo chị ấy in cho em một bản, lúc chuyển đến chị ký luôn thể là được”.

“Được”.

Bạch Hân Di đi xem nhà một vòng, nói: “Kết cấu căn nhà này rất giống nhà chị, chỉ có điều nhà chị là ba phòng... Mẹ chị nói năm đó muốn mua nhà rộng một chút để anh trai chị cưới vợ. Sau đó anh trai chị mất, mẹ chị lại nói phải kén rể...”.

“Chị đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ đi rồi tất có đường. Năm đó em còn thảm hơn chị, bây giờ chẳng phải vẫn vui vẻ sao? Ngày mai anh Trịnh về, tên biến thái chết bầm đó không tìm đến thì thôi, hắn mà tìm đến, gặp hắn một lần đánh một lần, đánh tới lúc nào hắn nhìn thấy chị là tề ra quần thì thôi”.

Bạch Hân Di bị Ôn Tư Diễm chọc cười, nhưng nhìn hung quang trong mắt Ôn Tư Diễm lại cảm thấy cô không chỉ đang nói vu vơ mà thôi...

Hai người đang định nói tiếp, điện thoại của Ôn Tư Diễm đổ chuông. Ôn Tư Diễm thoáng nhìn số gọi đến: “Anh Lưu đang sốt ruột chờ dưới lầu, chúng ta xuống thôi”.

Ngón tay Trịnh Đặc không ngừng di động trên máy tính bảng. Cảnh sát Lưu đã gửi cho anh ta những tài liệu cảnh sát có thể tra được về Từ Dương, Trịnh Đặc điều tra một chút qua kênh khác, trong lòng đã hiểu sơ bộ về con người này.

Hắn sinh ra ở Trường Xuân, bố mẹ đều là công nhân ở công ty quốc doanh lớn. Giữa những năm chín mươi, bố hắn nghỉ việc, mẹ chuyển xuống tuyến ba, điều kiện dần trở nên khó khăn. Sau đó mẹ hắn cũng dứt khoát bỏ việc, ra ngoài làm việc vặt cho người khác để kiếm kế sinh nhai. Bố hắn cũng tìm được việc ở một công xưởng tư nhân. Tính ra điều kiện nhà hắn không phải quá kém, mấy năm nay thu nhập dần dần ổn định, trong nhà cũng có một chút tích lũy. Nhưng mức sống của bố mẹ Từ Dương hiển nhiên không cùng một mức với hắn.

Tất cả ảnh trên mạng của Từ Dương đều đã được chỉnh sửa. Rất ít đàn ông thích trò này, chỉ có thể nói là hắn đặc biệt để ý đến cách nhìn của người khác đối với hắn. Những trạng thái hắn đăng trên mạng phần lớn là độc thoại, cơ bản không có người nào trả lời. Không phải kể chuyện mình yêu một cô gái tên là Bạch Tuyết như thế nào thì cũng là hận đời than thân trách phận, nếu không thì là những câu danh ngôn như Bạch Nham Tùng nói, Voltaire nói...

Thứ tương đối bắt mắt là những bức ảnh tự cắt tay. Hình như hắn có sở thích dùng dao tự rạch tay mình, thậm chí có một bức đăng kèm một status: “Mẹ tôi nói Bạch Tuyết là người xấu, dụ dỗ tôi, làm hỏng tôi. Mẹ tôi bảo tôi từ bỏ cô ấy về nhà. Bà còn cho tôi xem ảnh của rất nhiều cô gái xinh đẹp, bảo tôi chọn một trong số đó làm con dâu bà. Tôi gửi bức ảnh này ẹ, mẹ tôi lập tức sợ quá bật khóc, không dám ngăn cản tôi theo đuổi tình yêu nữa. Vì Bạch Tuyết, vết thương này đâu có là gì?”.

Xem đến đây Trịnh Đặc không xem được nữa, đóng cửa sổ trình duyệt pha ình một cốc trà rồi gọi cho Lâm Gia Mộc.

“A lô! Anh đây, anh về rồi”. “Anh ở nhà à?”.

“Ồ, anh ở nhà xem một số tài liệu”.

“Đến văn phòng đi. Em cũng tra được một số chuyện”. “Chuyện gì thế?”.

“Cái thằng tên Từ Dương đó hình như đã đến thành phố A rồi”. “Cái gì?”.

“Em đã tra được thông tin hắn dùng tài khoản ngân hàng điện tử mua vé tàu”.

“Biết rồi”.

Salon tóc của Trương Kỳ vừa chuyển đến địa chỉ mới. Cửa hàng cũ dù có vị trí đẹp nhưng lại là của người khác, chủ nhà muốn tăng giá là tăng giá. Tuy ở lâu khó tránh khỏi có tình cảm, nhưng tính đi tính lại thì sau một năm có đến một phần ba lợi nhuận rơi vào túi chủ nhà. Thế là Trương Kỳ cắn răng vay ngân hàng mua một cửa hiệu diện tích khoảng hơn hai trăm mét vuông trong một tòa nhà cách địa điểm cũ hơn tám trăm mét. Riêng tiền trả lần đầu đã phải huy động hết tất cả tiền tiết kiệm của Trương Kỳ và bố mẹ cô ta, cả căn hộ của gia đình cũng phải đem ra thế chấp, áp lực trả góp mỗi tháng cũng lớn kinh người. Đến lúc hoàn thiện Trương Kỳ thật sự hết sạch tiền, gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc mời Lâm Gia Mộc đầu

tư. Lâm Gia Mộc không nói một lời, ký một tấm séc cho Trương Kỳ, trở thành cổ đông của salon thẩm mỹ Trương Kỳ.

Khai trương được một tháng, cơ bản các khách hàng quen vốn có đều đã quay lại, hội viên mới cũng tăng không ít, Trương Kỳ đếm tiền cũng mỗi tay. Trợ lý mới tới mở một bài hát, cô ta nghe thấy hay lại không biết tên bài hát, lúc hỏi người khác, người ta vừa cười vừa nói với cô ta là một bài hát rất thịnh hành thời gian gần đây. Cô ta mới chợt nhận ra mình già rồi, trở thành một bà chủ chỉ biết đếm tiền, những thứ trước đây vẫn thích bây giờ lại không biết gì nữa, mở máy tính muốn cập nhật thông tin nhưng càng xem càng buồn ngủ.

Lúc Lâm Gia Mộc dẫn Bạch Hân Di đến, cô ta đang nằm sấp trước máy tính xem phim “The Walking Dead”, nói cho cùng thì phim Mỹ vẫn hấp dẫn máu và hấp dẫn hơn.

“Bà chủ! Có khách!”. Lâm Gia Mộc đứng sau lưng bỏ tai nghe của Trương Kỳ ra rồi gọi to.

“Hả?”. Trương Kỳ vốn đang xem mê mẩn, đột nhiên bị người khác dọa, suýt nữa ngã từ trên ghế xuống. Lâm Gia Mộc vội đỡ cô ta, Trương Kỳ đánh cô mấy cái: “Đồ chết giẫm! Cậu dọa tớ làm gì?”.

“Làm gì à? Đây là cổ đông đến thị sát việc kinh doanh, lại phát hiện bà chủ trốn đằng sau xem phim ma! Cậu làm thế là hành vi gì?”.

“Cậu là cổ đông thì sao nào? Cổ phần của tớ mới là đa số tuyệt đối! Cậu không quản được tớ đâu nhé!”. Trương Kỳ véo má Lâm Gia Mộc: “Nói đi, một tuần nay cậu làm gì mà không đến đây? Mặt thì mềm mịn thế này, bôi hàng xịn gì thế?”.

“Không có gì, chính là loại La Mer lần trước cậu nói, tớ mua một lọ về bôi, nói chung là ổn, chỉ hơi nhiều dầu một chút”.

“Ồ tư sản! Bây giờ tớ chỉ có thể dùng ké mỹ phẩm của người khác, vậy mà cậu lại dùng cả La Mer?”

“Đừng than khóc với tớ, có phải cậu không mua nổi đâu? Đúng rồi, đây chính là Bạch Hân Di mà tớ đã nói với cậu”.

Trương Kỳ quan sát Bạch Hân Di một lát: “Biết dùng máy thu ngân không?”.

“Biết ạ”.

“Mỗi ngày tám giờ đi làm, bốn rưỡi chiều nghỉ. CƠM TRƯA ĂN TẠI ĐÂY, không có thời gian nghỉ trưa, không được nghỉ cuối tuần, nhưng mỗi tuần có thể nghỉ một ngày. Cũng không có giờ ăn cơm trưa cố định. Mỗi tháng ba ngàn, thưởng năm trăm nếu không nghỉ, được không?”.

“Em không có ý kiến gì”. “Cỡ S à?”.

“Vâng”.

“Đi tìm quản lý Vivian lấy một bộ đồng phục mới, làm xong thủ tục cần thiết, từ ngày mai bắt đầu đi làm, được chứ?”.

“Được ạ”.

“Ok rồi”. Trương Kỳ giải quyết vấn đề gọn gàng dứt khoát: “Amy, dẫn nhân viên thu ngân mới này... đợi chút, tên tiếng Anh của em là gì?”.

Bạch Hân Di hơi ngần ra: “Tên tiếng Anh của em là Elizabeth, gọi tắt là El”.

“Ok, chúng ta là salon cao cấp, các hội viên đều thích thể hiện. Để chiều khách hàng, chỗ này của chúng ta ngoài bác gái quét dọn thì những

người khác đều có tên tiếng Anh. Sau này em chỉ nói tên tiếng Anh của mình là được”.

“Vâng...”.

“Biết nói tiếng Anh không?”.

“Em học kế toán, nhưng tiếng Anh đã qua cấp sáu”.

“Quá tốt, không có việc gì thì nói với khách vài câu tiếng Anh đơn giản, nhất là những người đòi giảm giá hai lần. Tháng sau chị tăng lương cho em”.

Bạch Hân Di cười, bà chủ này thật là hào phóng và thú vị: “Thế em nên gọi chị là gì?”.

“Gigi, ngốc ạ”.

Sắp xếp công việc cho Bạch Hân Di xong, Lâm Gia Mộc dẫn cô ta về văn phòng: “Trương Kỳ là người rất dễ chịu. Những nhân viên trong salon của chị ấy mặc dù đến từ nhiều nơi khác nhau nhưng đại đa số là những người đã làm cho chị ấy nhiều năm, không có ai quá khó tính cả. Em chú ý không nói với họ quá nhiều chuyện về mình là được. Làm nghề của họ bất kể là nam hay nữ đều thích buôn chuyện”.

“Vâng”. Bạch Hân Di đi theo Lâm Gia Mộc ra xe, đột nhiên cảm thấy sau lưng dường như có người nào đó nhìn mình chằm chằm, quay lại nhìn thì thấy một nhân viên vệ sinh muốn nhặt chiếc vỏ chai bên cạnh cô ta. Đã sống những ngày thường xuyên phải quay lại xem có ai bám theo hay không quá lâu, bây giờ cô ta như chim sợ cành cong.

Là một người có vẻ như rất giỏi lần tìm dấu vết người khác, Từ Dương lại không hề giỏi che giấu hành tung của mình. Hoặc nói bất kể hần đỗi bao nhiêu số điện thoại di động, những số này đều không ngừng gọi điện thoại, gửi tin nhắn đến những số Bạch Tuyết từng dùng, sau khi không nhận được hồi âm liền làm phiền bạn bè và người nhà của Bạch Tuyết, đến tận lúc nào có một người ngu ngốc nghe máy.

Các tài khoản mạng xã hội cũng vậy, ngoài đăng những trạng thái của mình thì chỉ không ngừng hỏi thăm người khác về tung tích của Bạch Tuyết. Nhưng bất kể hần hỏi khéo thế nào, những người đã biết rõ đều có thể lập tức nhận ra hần.

Quả thật hần đã đến thành phố A, ở trong một khách sạn rẻ tiền. Trịnh Đặc đã lên mạng tra, hần không đăng ký bằng chứng minh thư của mình, có lẽ là dùng chứng minh thư giả. Một thu hoạch ngoài ý muốn là hần dùng tên thật để thuê một chiếc Mazda 6. Tên nhóc này hình như có bằng lái xe từ năm thứ nhất đại học, vì công việc của bố hần thường xuyên phải chạy xe nên có vẻ như tay lái khá vững. Trịnh Đặc gửi cho cảnh sát Lưu thông tin công ty cho thuê xe, chỉ sợ thằng khốn này không đuổi đến đây, anh ta và cảnh sát Lưu sẽ không có lý do để xử lý hần.

“Trịnh Đặc, anh xem em dẫn ai tới này!”.

Trịnh Đặc đang ngồi trước máy tính ngẩng đầu nhìn cô gái phía sau Lâm Gia Mộc, đột nhiên thấy thời gian như quay ngược lại...

Ở tầm tuổi của Trịnh Đặc, khi anh ta nhập ngũ thì rất ít người ở thành phố có em gái, những người ở nông thôn lại không hợp với họ lắm. Đến đại đội đặc chủng, vừa nhắc tới người nhà, mười người thì có đến tám người là con một, chỉ có Trịnh Đặc và Bạch Triết là có em gái, vì vậy hai người cũng có thêm đề tài để nói chuyện với nhau hơn những người khác. Trong quân đội số nhiều gái ít, ảnh của bạn gái cũng không thể dễ dàng lộ ra, càng không cần phải nói đến em gái bảo bối. Lúc chỉ có hai người với nhau, hai người họ mới mang ảnh em gái ra so sánh. Bạch Triết nói Trịnh Lâm em gái Trịnh Đặc rằng khắp khển, Trịnh Đặc nói em gái Bạch Triết tóc vàng, hai người suýt nữa đánh nhau vì chuyện này, cuối cùng Bạch Triết xin lỗi trước nên chuyện này mới coi như kết thúc.

Trịnh Lâm chỉ ít hơn Trịnh Đặc ba tuổi, Bạch Triết lại lớn hơn em gái những bảy tuổi. Nhưng hoàn cảnh gia đình Trịnh Đặc phức tạp hơn một chút. Trịnh Lâm từ nhỏ đã được Trịnh Đặc nâng niu như bảo bối. Lúc ông Trịnh vung nắm đầm với vợ con, Trịnh Đặc lúc nào cũng giấu em gái sau lưng mình, những quả đầm như mưa đều rơi vào người Trịnh Đặc và mẹ, Trịnh Lâm được bảo vệ rất tốt. Lúc Trịnh Đặc không ở nhà mà bố ở nhà, Trịnh Lâm luôn phải trốn ngoài ban công nhà bếp, thở cũng không dám thở mạnh, tính ra cũng tương đối khổ, vì vậy Trịnh Đặc rất thương em gái.

Bạch Triết cũng vậy. Năm đó bà Bạch có thai hoàn toàn là ngoài ý muốn, vốn không muốn sinh con nữa, nhưng Bạch Triết khóc lóc kêu gào muốn có em nên bà Bạch mới quyết định sinh Bạch Tuyết. Sau khi Bạch Tuyết ra đời, công việc của ông bà Bạch bận rộn, phải thuê bảo mẫu đến trông con. Bạch Triết không yên tâm, mỗi ngày sau khi tan học, chuyện đầu tiên là về nhà xem em gái, em gái gần như là một tay anh ta nuôi lớn.

Có một danh từ hiện đại để gọi hai người này chính là “sistercomplex”(*), họ đương nhiên có nhiều chuyện để nói với nhau, không ngờ thế sự đổi dời, bây giờ...

Ngoại hình của Bạch Tuyết thực ra không giống Trịnh Lâm, Trịnh Lâm rất cao, khoảng chừng một mét bảy mươi sáu, còn Bạch Tuyết chỉ khoảng một mét sáu mươi lăm. Trịnh Lâm tính tình rất cởi mở, chỗ nào có cô cũng ngập tràn tiếng cười, còn Bạch Tuyết lại là một cô gái ít nói. Hơn nữa một người thì rục rờ, còn người kia lại thanh tú. Nhưng nhìn Bạch Tuyết trước mặt, Trịnh Đặc luôn cho rằng cô ta chính là Trịnh Lâm, thỉnh thoảng lại rơi vào trầm tư...

Bạch Hân Di cũng cảm thấy Trịnh Đặc kỳ quái, thường xuyên ngắc người nhìn cô ta, như thể nhìn xuyên qua cô ta thấy một người khác: “Có phải anh Trịnh lại nhớ tới anh trai em không?”.

“Ồ”, Trịnh Đặc gật đầu: “Mắt em rất giống anh trai em”.

“Ngày trước anh trai em cũng nói như vậy”, Bạch Hân Di cười, mặt hơi đỏ. Trịnh Đặc không khác trong ấn tượng của cô ta lắm, không giống cảnh sát Lưu đáng người hơi phát tướng, ngũ quan cũng có một chút thay đổi vì công việc và tuổi tác, từ một anh bộ đội đẹp trai mặc quân phục năm đó biến thành một cảnh sát trung niên như bây giờ. Còn Trịnh Đặc vẫn giống như năm xưa, khí chất trở nên trầm ổn, chín chắn và tự tin hơn. Ngồi cùng anh ta, rõ ràng anh ta không làm gì, cũng không nói nhiều, mọi người lại cảm thấy yên tâm mà không hiểu tại sao.

“Nghe nói công việc và chỗ ở của em đều sắp xếp ổn rồi, có hài lòng không?”.

“Rất tốt ạ, chị Lâm và Tư Diễm đều là người tốt, công việc và chỗ ở đều rất ổn”. Mặc dù cô ta không quen thuộc thành phố A nhưng cũng

(*) Trong trường hợp này có thể hiểu là tuý người yêu thương và bảo vệ em gái quá mức.

biết sơ sơ về giá nhà các nơi. Thành phố A dù không so được với Bắc Kinh, Thượng Hải hay Quảng Châu nhưng cũng là một thành phố ven biển rất phát triển, giá nhà và giá tiền thuê nhà cũng không thấp. Nhà của Uông Tư Diễm lại không phải loại phòng trọ đơn lẻ mà là một căn hộ chung cư chuẩn mực, thoát nhìn nội thất cũng rất mới. Minh thuê được chỗ ở tốt như vậy với giá tám trăm tệ một tháng quả thật là rất may mắn. Càng không cần phải nói nhân viên thu ngân bình thường nhận lương hai ngàn là cao lắm rồi, mình lại tìm được công việc lương ba ngàn chưa tính thưởng, mặc dù không được nghỉ cuối tuần nhưng thời gian làm việc cũng không nhiều. Cô ta không đến nỗi ngốc, lúc phỏng vấn người ta chỉ hỏi mấy vấn đề đơn giản, hiển nhiên là vì nể mặt Lâm Gia Mộc.

Nghĩ tới đây, cô ta lại thoáng nhìn Lâm Gia Mộc và Uông Tư Diễm đang ngồi trước máy tính trong phòng làm việc không biết đang làm gì, khẽ hỏi: “Anh Trịnh, chị Lâm là chị dâu à?”.

Trịnh Đặc cười: “Hy vọng là thế”.

Bạch Hân Di chợt thấy lòng chùng xuống, đầu lưỡi không biết là đắng, là chua hay là chát: “Anh Trịnh nhất định phải theo đuổi được chị dâu đấy”.

“Anh vẫn đang cố gắng”. Trịnh Đặc kiềm chế cảm giác muốn đưa tay xoa đầu Bạch Hân Di. Trịnh Lâm thích buộc tóc đuôi ngựa, mỗi lần nhìn thấy Trịnh Đặc luôn không nhịn được xoa rồi tóc cô bé, cô bé tức giận hét lên đi mách mẹ.

Lâm Gia Mộc ngẩng đầu nhìn hai người họ ngồi nói chuyện trên sofa. Ánh mắt Trịnh Đặc nhìn Bạch Hân Di triu mến, trong mắt Bạch Hân Di tràn ngập sự sùng bái. Lâm Gia Mộc cúi xuống, chỉ màn hình máy tính: “Phóng đại chỗ này lên”.

Uông Tư Diễm cũng ngẩng đầu thoáng nhìn rồi lại cúi xuống. Anh Trịnh với Bạch Hân Di nói chuyện nhìn thì rất bình thường nhưng lại có cảm giác không bình thường cho lắm. Cô ta nhìn trộm Lâm Gia Mộc, thấy vẻ mặt Lâm Gia Mộc vẫn như thường, liền phóng đại một góc màn hình theo lời Lâm Gia Mộc: “Chỉ có thể phóng đại đến mức này, nếu to hơn thì sẽ vỡ hình”.

“Thế này được rồi. Nói với khách hàng chồng bà ta không đi công tác mà đang ở thành phố A, có lẽ ở khu vực đường X. Mặc dù khách sạn này nằm trong một chuỗi khách sạn ở thành phố A, nhưng một góc biển

hiệu phản chiếu một màn hình quảng cáo. Đoạn phim tuyên truyền chán ngắt về thành phố đó chỉ được phát trên màn hình quảng cáo ở phố X.

“Ok”. Ông Tư Diễm gửi cả ảnh gốc và ảnh phóng đại qua QQ, chẳng bao lâu sau đã nhận được hồi âm. Hiên nhiên đối phương rất tức giận, một người đàn ông sắp gặp phiền phức lớn.

Làm xong việc bên này, Lâm Gia Mộc đi ra khỏi phòng làm việc, đặt tay lên vai Bạch Hân Di: “Hân Di, ngày mai em phải đi làm rồi. Nghe Tư Diễm nói em còn chưa mua chăn gối và đồ dùng hằng ngày à? Đi nào, chị dẫn em đi mua”.

“Vâng, vâng!”, Bạch Hân Di cảm thấy hơi lú lờ. Từ khi rời khỏi trường, Lâm Gia Mộc là người tốt nhất với mình, vậy mà mình lại có ảo tưởng với anh Trịnh, thật là có lỗi với chị ấy: “Chị Lâm, chị không cần làm việc à? Chị đã đi với em cả ngày rồi”.

“Việc cần làm hôm nay đã làm xong rồi”.

“Thế Tư Diễm và anh Trịnh có đi cùng không?”.

“Trịnh Đặc ghét nhất là đi mua sắm, để anh ấy ở nhà trông nhà. Buổi tối bảo anh ấy mời chúng ta và cả nhà cảnh sát Lưu ăn thịt nướng, đi mua xong chúng ta đến chỗ anh ấy luôn”.

“Vâng”.

Lâm Gia Mộc có thể nói là có người quen khắp thành phố A. Cô đưa Bạch Hân Di và Ông Tư Diễm đến một cửa hàng quen, để hai cô gái chọn đồ, còn mình ngồi bên cạnh lên mạng. Đột nhiên nghe thấy Bạch Hân Di hét lên một tiếng, Lâm Gia Mộc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông ngã gục xuống đất không bò dậy được.

“Chuyện gì thế?”.

“Kẻ trộm”. Ông Tư Diễm nói xong lại đá một phát nữa: “Chân tay lạnh lạnh làm cái gì mà chẳng được, nếu lười quá thì chặt tay đi ăn xin cũng còn tốt hơn làm cái trò móc túi. Cái loại như mày sớm muộn gì cũng có ngày vào tù, hoa cúc bị thông thành hoa hướng dương”.

Cú thứ nhất Ông Tư Diễm đá vào hạ bộ hắn, cú thứ hai đá thẳng vào mặt. Tên trộm mặt be bét máu nằm dưới đất, không ngừng kêu đau. Mọi người bu đến xem, không ngờ một cô bé yếu điệu như Ông Tư Diễm lại nói năng không kiêng nể gì như vậy, tất cả đều cười ồ lên.

Một lát sau bảo vệ cửa hàng đến, tìm ra bảy, tám chiếc ví trên người hắn, dẫn hắn tới phòng bảo vệ tra hỏi.

“Hân Di, tại sao chị biết hắn là kẻ trộm?”, Ông Tư Diễm hỏi Bạch Hân Di.

Bạch Hân Di lắc đầu, một hồi lâu không nói gì. Cô ta căn bản không biết hắn là kẻ trộm, chỉ là lúc cô ta chọn chăn bông thì cảm thấy có một người đàn ông xuất hiện sau lưng mình. Cô ta tưởng là Từ Dương, hoảng sợ hét lên một tiếng, không ngờ còn chưa nhìn kỹ thì Ông Tư Diễm đã tung chân đá rồi: “Nhớ đâu... đá nhầm người ta thì làm thế nào?”.

“Ha ha, người có mùi người, trộm có mùi trộm. Ở trong trại quản giáo một thời gian dài, ai là trộm, ai lừa đảo, ai thích đánh nhau, chỉ cần nhắm mắt lại ngửi mùi là em cũng có thể nhận ra”. Nói xong Ông Tư Diễm nhìn lướt qua một người lạ đứng bên cạnh đang định làm gì đó. Người đó lập tức cúi đầu quay đi.

“Tư Diễm, em bạo thật đấy. Nếu chị giống em...”.

“Nếu ai mà cũng giống nó thì xã hội này loạn hết”. Lâm Gia Mộc dí tay vào trán Ông Tư Diễm: “Động thủ bao giờ cũng nhanh hơn động não, không biết nào dùng để làm gì nữa. Đã chọn xong chưa?”.

Bạch Hân Di chỉ chiếc chăn bông đang cầm trong tay: “Cái này rất tốt, cả cái đệm này và bộ ga gối này nữa”.

“Được rồi, em mang ra đây cho chị, chị tìm bà chủ hỏi xem tổng cộng bao nhiêu tiền”.

Bạch Hân Di nhìn bóng lưng Lâm Gia Mộc, cảm thấy cuộc sống của mình trước đây dường như là uổng phí, thì ra phụ nữ cũng có thể gặp chuyện bất bình là can thiệp giống như Ông Tư Diễm, cũng có thể thoải mái tự tin, lòng dạ nghĩa hiệp như Lâm Gia Mộc... Có lẽ cô ta nên thay đổi cách sống của mình.

Chiếc điện thoại trong túi xách rung lên rồi đổ chuông, cô ta lấy điện thoại ra: “A lô!”

“Đoán xem anh là ai!”

Đối phương vừa nói vậy, cô ta đã tái mặt ngắt máy. Lúc cho cô ta chiếc điện thoại này, rõ ràng anh Lưu đã nói đây là điện thoại anh ta mang từ phòng cảnh sát ra, không cần đăng ký vẫn có thể sử dụng, tại sao...

“Sao thế?”

“Hắn tìm được chị rồi!”

“Để em xem”. Ưông Tư Diễm cầm điện thoại của cô ta, liệt số vừa gọi tới vào danh sách đen: “Chị xem, số gọi đến này là số Phúc Kiến, chắc không phải hắn, hắn không tìm được chị...”

“Nhưng hắn nói đoán xem hắn là ai...”

“Thời buổi này bọn lừa đảo đều nói như vậy mà. Chị cứ cho vào danh sách chặn cuộc gọi là được”. Ưông Tư Diễm kéo tay cô ta, phát hiện lòng bàn tay cô ta đã ướt đầm mồ hôi: “Đi thôi, chúng ta về nhà”.

“Em để chị ngồi một lát, chị không đi được nữa...”, nói xong Bạch Hân Di ngồi bệt xuống đất.

66. Q.9 - Chương 5: Có Tóc Và Trọc Đầu

Trích lời Gia Mộc: Kẻ có tóc luôn sợ thẳng trọc đầu. Người có đạo đức nhìn chung là đầu không lại kẻ vô đạo đức.

Trịnh Đặc dừng xe tại một bãi đỗ xe tạm. Tín hiệu GPS cho thấy hắn ở một khách sạn cách nơi này không đến hai trăm mét, nơi này là bãi đỗ xe gần nhất. Anh ta tìm biển số xe, tìm được chiếc xe Từ Dương thuê. Trước hết anh ta nhìn qua cửa kính xem tình hình trong xe. Chiếc xe này không tồi, trong xe sạch sẽ như những chiếc xe cho thuê khác. Trên ghế cạnh ghế lái có một túi đồ ăn vặt rất to, cơ bản giống những thứ Trịnh Đặc mua mỗi khi đi theo dõi mục tiêu, đều là những đồ ăn chống đói lại không bị khô miệng. Xem ra gã Từ Dương này cũng tương đối chuyên nghiệp.

Anh ta lấy chìa khóa vạn năng trong túi xách ra, hơn mười giây đã mở được cửa xe. Anh ta ngồi vào xe, đầu một thiết bị nghe trộm bằng chiếc cúc áo vào nguồn điện của loa trên xe, lại lắp một camera siêu nhỏ vào bên dưới vô lăng, dùng một thiết bị kỹ thuật số nối với thiết bị GPS trên xe. Không đến hai phút sau, vị trí chính xác của chiếc Mazda 6 đã hiển thị trên điện thoại di động của Trịnh Đặc.

Làm xong những việc này Trịnh Đặc khôi phục lại các thiết bị trên xe về trạng thái ban đầu, khóa cửa xe lại rồi rời khỏi bãi đỗ xe.

Nếu là trước đây, Trịnh Đặc đã trực tiếp đến tìm Từ Dương, đánh hắn một trận te tua, ném hắn vào cốp xe chạy ra khỏi thành phố A, tìm một nơi chõ ăng đá gà ăn sổi vút hắn xuống cho hắn tự sinh tự diệt. Nhưng bây giờ anh ta đã học được kim chế, tính ra cách làm kiểu vu hồi này của anh ta rất giống cách làm của Bạch Triết năm đó.

Cảnh sát Lưu vượt mặt, vừa ngáp vừa từ chối một đồng nghiệp ngỏ ý đưa anh ta về nhà. Anh ta dẫn mười mấy anh em lần mò trọn hai ngày, cuối cùng tra rõ thân phận của xác chết nữ đó, gần như cũng đồng thời tra ra hung thủ. Tóm gã chồng nạn nhân vẫn say đắm choáng ở nhà lồi về đồn thẩm vấn chưa đến hai tiếng, đối phương đã khai nhận toàn bộ. Một vụ án giết người vì nguyên nhân ngoại tình. Hai vợ chồng ân ái trong mắt người ngoài, người chồng thật thà lương thiện, người vợ ngoan ngoãn dịu dàng, đứa con thông minh đáng yêu, cuộc sống ngày càng đi lên. Để kiếm thêm chút tiền, người chồng đi xa nhà làm thuê, người vợ trống trải nên ngoại tình, hẹn người tình cùng chạy trốn trên QQ, không ngờ bị chồng phát hiện, bị bóp chết, ném vào đồng cây khô hôm sau sẽ bị đốt để khai hoang.

Anh ta càng làm công việc này càng cảm thấy mệt. Những vụ án ly kì như trên ti vi không phải không có, nhưng một cảnh sát có thể gặp một, hai vụ trong đời cảnh sát của mình cũng đã là kỳ tích rồi, còn bình thường toàn gặp những vụ án rất đơn giản. Trừ một số kẻ côn đồ hung ác cùng cực, tội phạm đa số là người bình thường, thậm chí có khả năng là người tốt. Ở thời đại này, ranh giới giữa tốt và xấu càng ngày càng mờ nhạt. Lúc anh ta vừa vào ngành, một người đi trước đã từng nói, chỉ cần có chất xúc tác thích hợp, bất

kỳ ai cũng có khả năng biến thành hung thủ giết người. Lúc đó anh ta không tin, nhưng làm nghề này càng lâu thì anh ta lại càng tin.

Anh ta lắc đầu, khởi động xe. Cốc cà phê uống trước khi ra cửa đã phát huy tác dụng, bây giờ anh ta đã tỉnh táo hơn nhiều, tâm tư cũng dần dần thoát ra khỏi vụ án đó. Lúc này điện thoại của anh ta có cuộc gọi đến, anh ta đeo tai nghe, bắt máy: “A lô!”.

Người gọi là Trịnh Đạt.

“Có phải anh vừa rời khỏi đơn vị không?”. “Phải”.

“Khoảng mười mét phía sau anh có một chiếc Mazda 6 đúng không?”. “Đúng”.

“Đó là xe của Từ Dương. Hắn đang bám theo anh, anh không được về nhà”.

“Biết rồi”. Một chút buồn ngủ cuối cùng trong đầu cảnh sát Lưu cũng biến mất. Có lẽ làm cảnh sát dễ làm người ta tự đánh giá mình, huống hồ là từ cảnh sát thông thường lên đến đội trưởng đội hình sự.

Đừng nói là một thanh niên không nghề nghiệp, cho dù là ông chủ tài sản hàng tỉ cũng không dám bám theo anh ta trắng trợn như vậy: “Tôi sẽ giải quyết hắn”.

“Anh Lưu, dạo này đang làm chặt, anh đừng làm gì đại dột”. “Ha ha, tôi sẽ có chừng mực”, cảnh sát Lưu cười, ngắt điện thoại.

Từ Dương cố gắng tập trung tinh thần, nhìn chăm chăm chiếc xe Toyota lúc ẩn lúc hiện phía trước. Giờ cao điểm buổi chiều đông người nhiều xe, mặc dù cảnh sát Lưu lái xe không nhanh nhưng vẫn rất khó bám theo. Mãi mới thấy cảnh sát Lưu rẽ vào một con ngõ, lại bị chiếc xe đi song song cản đường, hắn đành phải đi về phía trước. Hắn rẽ vào ngã rẽ tiếp theo, vòng lại ngõ nhỏ vừa rồi, vốn cho rằng sẽ mất dấu cảnh sát Lưu, không ngờ vừa vào đầu ngõ đã nhìn thấy xe của cảnh sát Lưu đang dừng ở đó. Đợi một lát thấy trong xe không có động tĩnh gì, hắn cũng dừng xe, bước xuống xem xét tình hình.

Hắn cúi xuống bên cạnh chiếc Toyota của cảnh sát Lưu, vừa định xem xét tình hình trong xe, đột nhiên bị vịn tay đè vào nắp ca pô nóng bỏng.

“Ai da!”.

“Mày là ai? Vì sao bám theo tao?”. Cảnh sát Lưu vịn tay Từ Dương, lớn tiếng quát hỏi: “Mày không biết bám theo xe cảnh sát là tội gì à?”.

“Tôi... tôi là bạn trai của Bạch Tuyết! Tôi đến tìm cô ấy! Ông giao cô ấy ra đây!”.

“Ai? Ai là Bạch Tuyết?”.

“Ông đừng có giả ngu! Cô ấy đến đây chính là để tìm ông! Ông trả cô ấy lại cho tôi! Đừng tưởng ông có tiền có thế là có thể cướp bạn gái người khác!”.

Cảnh sát Lưu hơi buông lỏng tay ra, lật người hắn lại. Từ Dương nhìn còn bình thường hơn cả trong ảnh, ánh mắt rất hung hăng. Anh ta quá quen với ánh mắt như dã thú lên cơn điên này: “Bạn gái mày? Ha ha, trong xe tao đến chuột cũng là giống đực, làm gì có bạn gái mày?”.

“Ông đừng giả vờ nữa! Tôi biết mẹ cô ấy giấu cô ấy ở chỗ ông!”. “Giấu ở chỗ tao? Mẹ cô ta là ai?”.

“Ông đừng giả ngu nữa! Tôi đã tra rõ rồi! Bạch Triết anh trai cô ấy và ông là chiến hữu! Cô ấy đến thành phố A không tới tìm ông thì tìm ai?”.

“Mày nói đến Bạch Triết thì tao biết là ai rồi...”. Cảnh sát Lưu sầm mặt: “Thì ra mày chính là thằng ranh ngang ngược vô lại, coi trời bằng vung, bắt nạt thân nhân liệt sĩ cách mạng! Cho rằng đám chiến hữu bọn tao đều là người chết à? Mày không đến tìm tao thì tao cũng phải đi tìm mày! Để ày biết tại sao nước biển lại mặn!”. Anh ta hùng hổ lôi Từ Dương lên, tóm cổ áo hắn dúi hắn vào tường: “Mày làm thế là phạm pháp, biết không?”.

“Tôi không phạm pháp! Tôi và Bạch Tuyết yêu đương bình thường!”

Chính là các ông đã can thiệp thô bạo!”.

“Yêu đương bình thường? Con gái nhà người ta đang đi học phải bỏ học trốn chui trốn lủi mà gọi là bình thường?”.

“Đó... Đó là bởi vì cô ấy không biết cô ấy yêu tôi!”.

Cảnh sát Lưu bật cười: “Cái gì gọi là không biết cô ấy yêu mày?”. “Ông anh, tôi thấy ông anh là người tốt, ông anh giúp tôi tìm cô ấy”.

đi! Tôi và cô ấy nói chuyện đằng hoàng, nếu cô ấy vẫn đòi chia tay tôi...”.

“Tao không cần tìm cô ấy làm gì. Bây giờ tao có thể nói rõ với mày, cô ấy không muốn nhìn thấy mày! Cô ấy muốn mày cút ra khỏi cuộc sống của cô ấy!”.

“Sao ông biết? Có phải ông cũng thích cô ấy không?”.

“Thằng ranh này, tại sao tư tưởng mày lại dơ bẩn như vậy hả?”.

“Có phải ông thích cô ấy không?”. Từ Dương vùng thoát khỏi sự kiềm chế của cảnh sát Lưu, vung nắm đấm về phía anh ta, bị cảnh sát Lưu bắt được nắm đấm, lại vịn tay dúi vào tường.

“Mày có biết đây là cái gì không?”. Một bên mặt Từ Dương áp vào tường, đầu không cử động được chút nào, chỉ có thể cảm thấy một thứ lạnh như băng đang dí vào gáy mình.

“Súng... Súng...”.

“Tao đếm đến mười sẽ buông mày ra, sau đó mày phải ngoan ngoãn lên xe, dừng xe ở bãi đỗ xe tại ga tàu, gọi điện thoại cho nhà xe đến nhận xe, mua vé tàu rời khỏi thành phố A, vĩnh viễn! Nhớ kỹ, là vĩnh viễn không được bước vào thành phố A nữa bước, không được đến gần Bạch Tuyết nữa bước. Nếu không cho dù là chân trời góc biển, tao cũng sẽ tìm đến bắn vỡ sọ mày!”. Cảnh sát Lưu nói không to, thoạt nghe chỉ như đang nói chuyện bình thường, nhưng hần lại sợ hãi đến mức hai chân run bần bật. Nghe thấy một tiếng cạch sau gáy như tiếng mở chốt bảo hiểm súng lục trên ti vi, hần cảm thấy giữa hai chân nóng lên... nước tiểu chảy khắp mặt đất...

“Loại mày cũng chỉ đến thế thôi! Cút!”. Cảnh sát Lưu buông hần ra, không thèm nhìn Từ Dương đang mềm nhũn giữa bãi nước tiểu của chính mình, xoay người lên chiếc Toyota chạy ra khỏi ngõ.

Không biết bao lâu sau, Từ Dương từ dưới đất bò lên, hai chân mềm nhũn đi đến xe mình, ngồi vào ghế lái, nhìn chăm chăm bộ mặt trắng bệch của chính mình trong gương chiếu hậu, đột nhiên đập mạnh mặt vào vô lăng! Một cái! Hai cái! Ba cái! Đến tận lúc mặt mũi đầy máu tươi, hần nhìn mình nhật nhòa trong gương chiếu hậu, mỉm cười.

“Cái gì?”. Trịnh Đặc gần như không thể tin được vào tai mình.

“Anh Trịnh, anh mau tới động viên anh Lưu đi, anh ấy bị đình chỉ công tác rồi”. Người gọi điện thoại cho Trịnh Đặc là một cảnh sát có quan hệ rất thân thiết với cảnh sát Lưu: “Đang nói chuyện với trưởng phòng trong phòng”.

“Vì sao anh ấy bị đình chỉ công tác?”.

“Tối qua có người gọi 110 báo cảnh sát, nói mình bị cướp. Sau khi 110 nhận vụ này, nhìn thấy hần mặt mũi be bét máu, định bảo hần gọi 120 đến bệnh viện, không ngờ còn chưa kịp nói chuyện thì truyền thông đã đến. Hần nói với truyền thông là mình bị đội trưởng đội hình sự phòng cảnh sát thành phố đánh thành như vậy! Đánh xong cảnh sát Lưu còn cầm súng đe dọa hần, nói nếu hần dám báo cảnh sát sẽ bắn vỡ đầu hần”.

“Hần không nói nguyên nhân à?”.

“Hần nói anh Lưu cướp bạn gái hần, tác phong sinh hoạt không tốt, hần tìm anh Lưu nói chuyện, bị anh Lưu đánh”.

“Thằng chó má này...”. Trịnh Đặc chửi bậy liên hai phút: “Cậu chờ đấy, thằng kia là Từ Dương đúng không? Bây giờ cậu đến phòng trưởng phòng, đợi cảnh sát Lưu đi ra, cậu bảo anh ấy về thẳng nhà luôn, chuyện này tôi sẽ xử lý trong vòng hai ngày”.

“Anh Trịnh, anh cũng đừng để mình bị liên lụy. Em nghe đồng nghiệp bên 110 nói thẳng ranh họ Từ đó là một thằng điên. Nếu không phải người của đài truyền hình đó nể mặt trưởng phòng đồng ý không đưa tin trước khi điều tra rõ chuyện này thì bây giờ anh Lưu không chỉ bị đình chỉ công tác thôi đâu”.

“Tôi biết. Tôi sẽ tự có chừng mực”.

Trịnh Đặc mở máy tính, xem lại băng ghi hình tối qua. Xem đến khoảng bốn giờ chiều, quả nhiên nhìn thấy Từ Dương dừng xe lại, rời khỏi xe khoảng năm, mười phút, sau đó hần trở lại trong xe, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng tuyệt đối là hoàn hảo không có thương tích. Hình ảnh tiếp theo chính là...

“Mẹ cha nó chứ...”.

Bây giờ bằng chứng đã có, vấn đề là làm thế nào đưa ra một cách hợp pháp. Máy quay mini là anh ta lén lắp vào để theo dõi Từ Dương, căn bản không thể đưa ra làm chứng... Biết trước thằng ranh này điên cuồng như vậy, chẳng thà dùng biện pháp cũ, ném hần vào rừng núi hoang vắng để hần tự sinh tự diệt. Mình là dân đen, có tranh chấp với Từ Dương cũng là tranh chấp thông thường. Cảnh sát Lưu là cảnh sát, mất chức là việc nhỏ, không cần thận cả bộ cảnh phục cũng...

Anh ta suy nghĩ một lát, lục số điện thoại của cửa hàng thuê xe, bấm nút gọi...

Từ Dương dương dương tự đắc nằm trên giường bệnh ăn chuối tiêu cảnh sát đưa tới. Phòng bệnh cán bộ cao cấp, chuyên gia cấp cứu, những đãi ngộ người khác xếp hàng cũng không được hưởng thụ này, bây giờ đối với hần lại dễ như trở bàn tay. Cảnh sát đã phái người đến thương lượng với hần về vấn đề bồi thường. Đùa à? Thương tích của hần có thể dùng tiền bồi thường được hay sao?

“Bạch Tuyết! Tôi cần Bạch Tuyết! Anh nói với cảnh sát Lưu! Tôi cần Bạch Tuyết!”.

Yêu cầu này của hần khiến cả phó trưởng phòng cảnh sát phụ trách vụ này và cả một nữ cảnh sát có tuổi đến trấn an cũng hơi ngỡ ngàng.

“Cái gì?”.

“Anh bảo Bạch Tuyết đến nói chuyện với tôi! Bạch Tuyết không đến tôi sẽ tìm truyền thông! Các anh mua chuộc truyền thông bản địa thì tôi sẽ lên weibo! Lên tianya, lên mop!”(*), Từ Dương lớn tiếng gào lên. Nguyên bộ đội đặc chủng, hiện là đội trưởng đội hình sự thì đã sao? Vẫn bị hần làm cho về vườn hết, cái gọi là lãnh đạo suốt ngày ăn trên ngồi trốc, bây giờ cũng phải đến cúi đầu cầu xin hần!

Bạch Tuyết thật sự quá coi thường Từ Dương hần! Từ Dương hần cho dù bây giờ là rồng sa nước cạn... đột nhiên hần dừng ăn chuối. Bạch Tuyết đến thì hần sẽ nói thế nào? Ồ... Hần cũng không phải loại người nhất định phải đuổi cùng giết tận. Chỉ cần Bạch Tuyết chịu về với hần, hần sẽ lập tức rút đơn kiện, cùng Bạch Tuyết xa chạy cao bay, sống với nhau tử tế. Có điều như vậy thì quá dễ dàng cho cảnh sát Lưu, thằng cha đó dám dùng súng chĩa vào đầu hần... Nhưng ai bảo hần yêu Bạch Tuyết chứ? Vì Bạch Tuyết, hần sẵn sàng nuốt mỗi nhục này xuống, thả cho cảnh sát Lưu một con đường sống...

Trưởng phòng cảnh sát thành phố A nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên đưa tài liệu tố cáo kẻ hãm hại cảnh sát đến, muốn nhìn ra điều gì đó từ nụ cười hơi chột dạ của người đàn ông này: “Anh nói... Anh đã nhìn thấy người thanh niên tên là Từ Dương đó tự gây thương tích để hãm hại cảnh sát?”.

“Vâng”. Người đàn ông trung niên lấy khăn giấy lau mồ hôi: “Nhưng ông phải hứa với tôi, bảo mật cho tôi, nếu không...”.

“Bảo mật?”.

“Không phải tôi nhìn thấy tại hiện trường”.

“Cái gì?”. Trưởng phòng trợn mắt: “Tôi nói này, anh không được đùa cợt như vậy...”.

(*) Tên các diễn đàn lớn của Trung Quốc.

“Tôi có thể uống chén nước không?”. Người đàn ông trung niên nhìn chiếc máy lọc nước.

“Được. Cậu Ngô, rót cho anh ta cốc nước”. Trưởng phòng cảnh sát cố bình tĩnh sai trợ lý rót một cốc nước cho ông ta.

Uống nước xong, người đàn ông trung niên mới nói: “Tôi tên là Vương Thuận Phong, ông chủ cửa hàng thuê xe Thuận Phong. Cậu thanh niên tên là Từ Dương đã thuê một chiếc Mazda 6 của chúng tôi... Bởi vì dạo này công ty chúng tôi bị mất xe và có xe gây tai nạn mấy lần, còn có một số tài xế làm hỏng nội thất trong xe, nên tôi mới thiết bị chống trộm trong xe... Ngoài GPS và theo dõi hành trình xe, tôi còn lắp camera không dây...”.

“Anh nói gì?”.

Vương Thuận Phong toát mồ hôi: “Tôi biết làm thế là phạm pháp! Tôi chỉ muốn nắm thế chủ động khi xảy ra tranh chấp, thật sự không có ý gì khác. Hơn nữa tôi chỉ lắp thử vào chiếc Mazda 6 đó xem sao, nếu thấy ổn thì mới mở rộng. Không ngờ... lúc tôi thử mở băng ghi hình ra xem lại thấy gã thanh niên đó tự đập mặt vào tay lái, sau đó cảnh sát đến, định vị GPS của chiếc Mazda 6 đó cũng đến phòng cảnh sát... Tôi đã dấu tranh tư tưởng hai ngày rồi mới hạ quyết tâm đến báo cáo. Chỉ cần anh đồng ý bảo mật cho tôi, đồng thời không truy cứu trách nhiệm của tôi, tôi sẽ lập tức giao nộp đoạn thu hình...”.

Nghe đến đó, trưởng phòng cảnh sát hết sức vui mừng. Cảnh sát Lưu là ông ta một tay đề bạt, xưa nay làm việc thỏa đáng, thông minh tài cán, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Thằng ranh kia còn nhất quyết không buông tha, nhất định phải tìm con Bạch Tuyết nào đó, nếu không sẽ đưa ra truyền thông. Ông ta hỏi cảnh sát Lưu Bạch Tuyết là ai, cảnh sát Lưu thà cời cảnh phục về nhà làm dân đen cũng không chịu nói. Pháp y cũng nói vết thương của Từ Dương có vấn đề, không giống như là bị người khác đánh mà giống như tự đập mặt vào tay lái. Nhưng nếu chỉ dựa vào xét nghiệm thương tích để chứng minh thì người ngoài chắc chắn sẽ nói ông ta làm giả pháp y. Bây giờ truyền thông phát triển, ông ta lại không thể giữ Từ Dương trong phòng bệnh cả đời. Người của đài truyền hình thành phố đã hỏi có kết quả điều tra chưa, họ đang chờ đưa tin... Không ngờ đang buồn ngủ, lại có người mang chiếu manh tới...

“Anh thật sự chỉ lắp camera không dây trên chiếc Mazda 6 này chứ?”. “Thật! Không tin anh có thể sai người kiểm tra tất cả xe của tôi...”. “Không cần phải thế. Hành vi này của anh không tốt! Chụp trộm quay trộm là phạm luật, có điều vì anh vi phạm lần đầu, lại có biểu hiện lập công nên việc xử phạt trị an gì đó có thể miễn, lần sau không được làm thế nữa!”.

“Vâng, vâng, vâng!”, Vương Thuận Phong cười hì hì. Lúc Trịnh Đặc tìm ông ta, ông ta còn có chút do dự. Về nhà vừa thương lượng với bà xã, bà xã lập tức cho ông ta một cái bạt tai. Người làm ăn như họ muốn bỏ đỡ người có thực quyền như cảnh sát Lưu còn không được, giờ tự nhiên có miếng thịt từ trên trời rơi xuống để cảnh sát Lưu hàm ơn, lại có thể giữ quan hệ với phía cảnh sát. Sau này không trông chờ đặc quyền, ít nhất cũng có thể không bị bắt nạt. Càng không cần phải nói chỉ cần làm xong việc này đã có mười ngàn tệ rơi vào túi. Mặc dù hãng xe của ông ta không thiếu tiền, nhưng xưa nay có ai chề tiền nhiều đâu? Ông ta lại suy nghĩ một ngày nữa rồi mới cắm USB đến phòng cảnh sát, không ngờ thật sự có thể giải quyết thuận lợi như vậy...

Từ Dương nằm trên giường bệnh tiếp tục mơ mộng đẹp, không hề để ý người cảnh sát trẻ tuổi gác trước cửa phòng hắn đã biến mất. Vị phó trưởng phòng cảnh sát và nữ cảnh sát ngày nào cũng đến giờ cũng không thấy tung tích. Hắn lật xem tài liệu về bệnh viện chính hình thành phố A, nghĩ xem có nên đi xóa sọc nhân thể phẫu thuật thẩm mỹ luôn hay không...

“Bệnh nhân phòng bệnh số 10, nộp viện phí nào!”, một y tá đứng ngoài cửa nói.

“Nộp viện phí?”, Từ Dương ném tài liệu sang bên cạnh: “Tìm phòng cảnh sát mà đòi”.

“Tiền thuốc thang họ trả trước đã hết rồi”, y tá lạnh lùng nói. “Cô đi tìm tên cảnh sát đó...”.

“Cảnh sát nào cơ?”.

“Tại sao lại không có...”. Từ Dương ngồi thẳng người lên, lại thấy chiếc ghế vẫn có một người cảnh sát ngồi lúc này trống không: “Anh ta dám bỏ vị trí à...”.

“Hôm nay không nộp tiền thuốc và tiền giường thì anh phải xuất viện. Bệnh của anh cũng không cần chăm sóc gì nhiều, chỉ là bị thương ngoài da, ở nhà dưỡng thương là được”.

“Cô nói huyền thuyên gì thế? Tôi bị thương là do cảnh sát đánh! Cảnh sát phải chịu trách nhiệm!”.

“Là cảnh sát đánh hay là chính mày đập mặt vào tay lái?”. Người xuất hiện ngoài cửa khiến Từ Dương cực kỳ hoảng sợ.

“Cảnh... cảnh sát Lưu... Ông! Tại sao ông lại đến đây? Có phải ông lại định đánh tôi không?”.

“Tao à? Tao không đánh mày, tao ày xem phim”. Cảnh sát Lưu vừa nói vừa chậm rãi đi tới, phía sau còn có vị phó trưởng phòng và phóng viên đài truyền hình.

“Phim? Phim gì?”.

Cảnh sát Lưu đặt máy tính xách tay lên chiếc bàn ăn đơn giản trên giường bệnh của hắn, cắm một chiếc USB vào máy tính. Trong USB là file ghi hình của camera hành trình trên xe, trong đó cho thấy rõ Từ Dương bám theo xe của cảnh sát Lưu vào ngõ nhỏ...

Hắn xuống xe xem xét xe của cảnh sát Lưu, sau đó cảnh sát Lưu đột nhiên xuất hiện, đè hắn lên xe cảnh sát. Sau đó ông kính lắc lư, hai người bị hai chiếc xe che khuất, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ hai người đứng nói gì đó, cảnh sát Lưu nói: “Xe mày thuê có hành trình chạy xe, theo hành trình chạy xe, mày vẫn bám theo tao từ phòng cảnh sát đến ngõ nhỏ này...”.

“Vậy thì sao? Tôi bám theo ông thì ông có thể đánh tôi à?”. “Vậy tốt, bây giờ chúng ta xem tao có đánh mày không?”.

Cảnh sát Lưu lại mở file ghi hình thứ hai, hắn xuống xe, thời gian hiển thị rất rõ ràng, là bốn giờ mười phút chiều, cảnh sát Lưu tua qua. Lúc năm giờ hai phút, hắn lại từ ngoài xe vào, vì bên ngoài đã tối, hắn bật đèn trong xe. Ông kính cho thấy rõ mặt hắn không hề có thương tích, sau đó...

“Đừng mở nữa! Đừng mở nữa!”. Từ Dương tuyệt đối không nghĩ tới có người lại cài camera trong xe hắn thuê: “Việc ghi hình này là phi pháp!”.

“Ông chủ chiếc xe đã tự thú, hơn nữa cung cấp bằng chứng lập công chuộc tội, cam đoan không tái phạm. Chúng tôi đã hỏi ý kiến của viện kiểm sát, bằng chứng này có thể sử dụng”. Phó trưởng phòng đi theo nói lạnh lùng.

“Tôi... Tôi... Tôi chóng mặt...”. Từ Dương nói xong trợn mắt ngất xỉu. Cảnh sát Lưu thoáng nhìn phóng viên truyền thông đi cùng, bấm chuông gọi, một đám bác sĩ từ bên ngoài tràn vào.

67. Q.9 - Chương 6: Bệnh Tâm Thần

Trích lời Gia Mộc: Từ một cô gái lấy chồng trở thành đàn bà, vạn người hiếm có một người giữ được bản chất vốn có của mình.

“Người nhà họ Từ đã đến, còn dẫn theo luật sư. Luật sư đưa ra chứng cứ nói Từ Dương có nghi vấn mắc các loại bệnh thần kinh như cổ chấp, hoang tưởng, tự yêu bản thân...”. Nói xong lời cuối cùng, cảnh sát Lưu gần như bật cười. Người khác nói Từ Dương cố ý nói mình có bệnh để thoát tội, cảnh sát Lưu lại cảm thấy những chứng bệnh này quả thực là bệnh của Từ Dương, “Người nhà hắn đồng ý đưa hắn về nhà trị liệu, hơn nữa sẵn sàng bồi thường tất cả thiệt hại”.

Dù sao người ta cũng là quần thể yếu thế, tính ra mặc bộ cảnh phục này đúng là càng ngày càng vô nghĩa. Chẳng hạn như chuyện lần này, nếu anh ta bị hãm hại thành công, anh ta sẽ mất tất cả. Ngược lại, đối phương chỉ cần một chẩn đoán bệnh tâm thần đã thoải mái chạy thoát, phòng cảnh sát còn phải giải thích với truyền thông. Bao nhiêu công sức điều tra phá án của anh ta chớp mắt đã có thể tan thành mây khói, “Tôi xin nghỉ ốm rồi. Trưởng phòng cũng bảo tôi tạm thời nghỉ ngơi vài ngày”.

“Anh đừng như vậy, vẫn phải lấy sự nghiệp làm trọng”.

“Bây giờ tôi thật sự không biết mình đang làm gì nữa. Còn không bằng cứ như cậu, chính mình làm ông chủ, tự do tự tại”.

“Thôi đi, tự mình làm ông chủ cũng có chuyện khó xử riêng”. Trịnh Đặc lắc đầu: “Anh yên tâm, chuyện của Từ Dương em sẽ giải quyết...”.

“Bây giờ nó là người bệnh tâm thần, cậu không được làm chuyện điên rồ”.

“Không phải chuyện điên rồ, là chuyện nên làm từ sớm”.

Đối với những người có tư duy bình thường, biết nghĩ nhĩ, có lẽ cách làm của Bạch Triết hoặc của Trịnh Đặc khi đã già dặn là chính xác. Nhưng đối với một người điên... Đến lúc Trịnh Đặc chưa già dặn phải lên sân khấu, có những lúc đơn giản và thô bạo có lẽ là hữu hiệu nhất.

Từ Dương vốn cho rằng nói mình là người điên chỉ là kế tạm thời, không ngờ ban đêm sau khi bố mẹ tưởng hấn đã ngủ lại bàn bạc chuyện đến bệnh viện tâm thần. Nghe giọng điệu của hai ông bà già thì hình như sẽ đưa hấn đến bệnh viện tâm thần thật...

“Dương Dương mà vào bệnh viện tâm thần thì đời này cũng hỏng luôn, còn có thể tìm được việc làm, lấy được vợ nữa sao?”.

“Bà xem nó thế này có giống người bình thường không? Bây giờ nó đã không tìm được công việc, không lấy được vợ, đau dài không bằng đau ngắn, có lẽ nó bị bệnh thật, vào viện một thời gian là sẽ đỡ...”.

Hai ông bà nói chuyện tới rạng sáng mới dần dần thiếp đi. Từ Dương lật chăn ra, lặng lẽ cầm quần áo của mình, lại lấy tiền trong túi áo bố, nhẹ nhàng rời khỏi khách sạn...

“Cái gì? Anh muốn từ chức?”. Giang Vũ gần như không thể tin vào tai mình: “Anh đang làm việc ở đơn vị êm đẹp, người nào cũng nói anh tiền đồ vô lượng, không biết chừng mấy năm nữa sẽ có thể làm trưởng phòng, lúc này anh từ chức làm gì?”.

“Không phải em luôn chê anh lương thấp sao? Anh muốn ra ngoài tự mình làm...”.

“Anh ra ngoài làm cái gì?”. Giang Vũ cả giận nói: “Tiền lương anh thấp thật, nhưng em có trách móc gì không? Tiền học thêm của con trai đã có bà ngoại trả, ông ngoại nó cũng nói ủng hộ công việc của anh. Chúng ta không phải vay mượn ai, ông bà nội ngoại đều là cán bộ về hưu, anh cho rằng nhà chúng ta thiếu tiền à?”.

“Anh... anh thấy mệt...”.

“Em biết chuyện lần này khiến anh đau lòng, nhưng làm người ai chẳng có tam tai bát nạn? Chúng ta không có chỗ dựa, chẳng lẽ trông chờ quan lộ bằng phẳng mãi được? Em nói cho anh biết, làm ông chủ và làm quan tuyệt đối không cùng một giai cấp. Chị Tổng trưởng em có chồng là chủ tịch công ty, mỗi lần ra nước ngoài mua đồ đều không quên mua cho em một món quà đáng giá, còn không phải vì anh có địa vị sao? Trước đây lúc anh chỉ là cảnh sát bình thường, chị ấy và em cũng chỉ quan hệ xã giao, bây giờ tự nhiên lại chủ động giao hảo với em...”.

Giang Vũ nói đúng, trong lòng cảnh sát Lưu cũng biết rõ, chỉ là anh ta không ngờ người vợ như thiếu nữ của mình đã dần dần thay đổi...

“Vốn anh thật sự không biết có chuyện như vậy. Cửa biểu là của lo, cửa cho là của nợ, chúng ta...”.

“Đừng có chúng ta chúng ta nữa. Anh cũng có phải thanh liêm gì...”. “Em im ngay”.

“Được. Tâm trạng anh không tốt, em không cãi nhau với anh. Em về nhà bà ngoại với con, anh suy nghĩ rõ ràng thì đến đón em”. Giang Vũ vừa nói vừa xách túi, mặc áo khoác ra cửa. Cảnh sát Lưu tâm tình không tốt, chỉ nằm xuống sofa nhắm mắt lại.

Giang Vũ thấy anh ta như vậy càng thêm tức giận, xách túi ra cửa. Không ngờ mới ra khỏi cổng khu nhà lại nhìn thấy Bạch Hân Di xách khá nhiều đồ: “Em đến làm gì?”.

“Em mới lĩnh lương, đến thăm...”. Giữa tháng lĩnh lương, cô ta vốn cho rằng không có phần mình, không ngờ Trương Kỳ vẫn tính lương theo ngày cho cô ta. Bạch Hân Di mua không ít đồ đến thăm cảnh sát Lưu.

“Thăm cái gì mà thăm! Vì em mà anh Lưu đang chuẩn bị từ chức rồi!”. “Cái gì?”.

Giang Vũ đang trong cơn giận dữ, nhìn thấy Bạch Hân Di cơn giận lại càng sôi trào. Lời nói tức giận buột miệng mà ra, vừa mới dứt lời đã hối hận: “Không có gì! Anh Lưu không ở nhà, chị có việc ra ngoài, hôm khác em quay lại”.

Nói xong cô ta dùng chìa khóa điện tử mở cửa xe, tim đập thành thịch không ngừng. Nếu cảnh sát Lưu biết cô ta nói gì, cô ta... Cô ta lo lắng lái xe lên đường, không hề chú ý tới Bạch Hân Di đang sững sờ bị một bóng đen kéo sang bên cạnh, chỉ còn lại một đồng trái cây văng tung tóe trên mặt đất...

Bãi Sói Hoang.

Thành phố A nằm ở ven biển, cũng dựa vào núi, núi không cao, nhưng kéo dài liên miên đến rất xa. Bãi Sói Hoang nằm ở nơi giao nhau giữa núi và biển. Người già ở đây đều nói bãi Sói Hoang đến những năm sáu mươi còn có sói hoang xuất hiện. Hiện nay mặc dù không thấy sói nhưng ban ngày cũng chỉ có mấy chiếc thuyền câu qua lại, buổi tối toàn bộ đen như mực, ngoài đèn đuốc ở thành phố xa xa thì không nhìn thấy ánh sáng nào khác.

Trịnh Đặc dừng xe, châm một điếu thuốc, nhớ lại chuyện xảy ra khi cùng cảnh sát Lưu và Bạch Triết tham gia huấn luyện trên biển. Anh ta và cảnh sát Lưu đều lớn lên ở miền biển, từ nhỏ đã biết bơi, suốt ngày xuống biển mò cua bắt sò. Huấn luyện trên biển mặc dù khổ cực nhưng lại không khó đối với họ. Bạch Triết quê ở sâu phía trong lục địa lại rất vất vả. Tính tình của biển rộng bất thường hơn bể bơi nhiều, hì hục bơi ra ngoài xa, một con sóng lớn tràn tới lại hất ra rất xa, thậm chí bị sóng biển chìm xuống đáy nước. Từ đầu đến cuối anh ta và cảnh sát Lưu luôn chú ý đến Bạch Triết, dạy anh ta cách vật lộn với sóng gió. Sau khi một ngày huấn luyện kết thúc, ba người họ lại cùng đồng đội ngồi bên đồng lửa kể chuyện khi còn nhỏ. Không biết tại sao Bạch Triết lại kể về em gái anh ta với đồng đội: “Lần đầu tiên em gái tôi bước đi là đi về phía tôi, lời đầu tiên nó nói cũng là gọi anh...”.

Nói xong Bạch Triết cười, cười rất ngọt. Ánh lửa hắt lên gương mặt rám nắng đỏ hồng vẫn còn vết xây xát của anh ta khiến hàm răng trông rất trắng.

Trịnh Đặc ném bao thuốc xuống bờ cát, xuống xe, mở cốp, dùng đèn pin cường quang chiếu vào cốp xe. Từ Dương bị băng dính màu xám quấn như bánh chưng nhúm chặt hai mắt, ra sức vùng vẫy trong đó. Trịnh Đặc xé băng dính đang bịt miệng hắn ra: “Mày muốn nói gì?”.

“Ông là ai?”.

“Tao?”. Trịnh Đặc nhíu mày: “Tao là Diêm La đến lấy mạng mày”. “Ông... Ông là sát thủ cảnh sát Lưu phải tới?”.

“Cảnh sát Lưu?”. Trịnh Đặc cười: “Người phải tao tới tên là Bạch Triết”. “Bạch Triết... Bạch Triết đã chết rồi”.

“Đúng vậy, cho nên anh ấy từ địa ngục phải tao tới bảo vệ em gái giúp anh ấy”. Trịnh Đặc dụi đầu lọc sát bên tai Từ Dương. Từ Dương bị mùi tóc cháy khét lăm cho cả người run bắn lên.

Hắn không hiểu, rõ ràng là hắn tìm được Bạch Tuyết, nhưng vừa xoay người không biết lại bị ai đánh ngất. Sau khi tỉnh lại, hắn đã ở một nơi tối om. Rất lâu sau hắn mới ý thức được mình đang ở trong cốp chiếc xe Santana 2000 mình đã lấy trộm. Thứ đang quấn chặt tay chân hắn chính là băng dính và dây thừng hắn mua ở cửa hàng tạp hóa, can xăng hắn mua đang lắc lư bên cạnh cùng với chuyển động của chiếc xe.

Bất kể hắn vùng vẫy thế nào, người lái xe đều không hề để ý. Tiếng xe cộ bên ngoài càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất. Đường đi càng ngày càng xóc. Cuối cùng xe dừng lại, hắn bị ánh sáng đèn pin làm cho chói mắt đến độ không thấy rõ người nọ là ai.

Người đàn ông cầm một chai nước. Từ Dương đã khát khô cổ họng há mồm uống nửa chai. Cho Từ Dương uống nước xong, người đàn ông ném chai nước ra thật xa: “Mày biết đây là nơi nào không? Nơi này gọi là bãi Sói Hoang, đi về phía trước hai mươi mét rồi trèo lên nửa dặm chính là một vách núi. Nước dưới vách núi chảy rất gấp. Lúc trẻ tao đã thử rồi, ném một chiếc ba lô đựng đá xuống sẽ không bao giờ nổi lên. Người già nói hải lưu ở đây chảy rất xiết, bất kể người nào nhảy xuống biển ở bãi Sói Hoang, xác sẽ chảy theo hải lưu, trôi rất xa rất xa...”.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!”. Từ Dương dùng hết sức bình sinh hét lên. “Ha ha, mày có hét vỡ họng cũng không ai nghe thấy đâu. Mười dặm quanh đây không có bóng người”.

“Ông định giết tôi thật à?”.

“Tao chưa bao giờ biết đe dọa ai, tao chỉ biết làm thôi”. Trịnh Đạc nói xong lại dùng băng dính dán chặt miệng Từ Dương lại, đóng cốp xe, chạy theo đường dốc lên trên vách núi.

Xe dừng lại lần nữa, Trịnh Đạc lôi Từ Dương trong cốp xe ra. Lúc này Từ Dương mới phát hiện người đàn ông đang lôi mình cực kỳ cao lớn, hẳn cao hơn một mét bảy mươi mà đứng trước mặt người này vẫn như trẻ con. Người đàn ông không nói gì, ném hẳn vào ghế lái, chỉnh độ cao ghế lái lên vừa phải, không nói một lời đeo găng tay da vào, cầm khăn mặt thấm xăng lau ghế ngồi, giường chiếu hậu và tất cả những nơi có thể nhìn thấy được.

Từ Dương vùng vẫy trên ghế lái, chân đạp lung tung. Người đàn ông ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, dùng băng dính quấn chặt tay hẳn vào vô lăng. Lúc này nhờ ánh sáng đèn pin, Từ Dương mới thấy rõ mặt người đàn ông, nhưng sau khi nhìn thấy hẳn lại càng tuyệt vọng. Người đàn ông tràm mũ trượt tuyết, không có bất cứ nơi nào lộ ra ngoài môi và mắt.

Sau khi làm xong mọi việc, người đàn ông bắt đầu vẩy xăng khắp khoang lái, lại đổ chỗ xăng còn lại lên nóc chiếc xe.

Xong xuôi, Trịnh Đạc mới lột băng dính bịt miệng Từ Dương, hỏi: “Mày có lời gì cần nói không?”.

“Đừng giết tôi! Xin ông! Đừng giết tôi! Tôi sẽ không tìm Bạch Tuyết nữa! Tôi sẽ không tìm Bạch Tuyết nữa!”. Từ Dương khóc lóc, nước mắt giàn giụa, mùi nước tiểu khai nồng bốc lên.

“Muộn rồi”, Trịnh Đạc nói. Anh ta móc một chiếc bật lửa trong túi Từ Dương ra: “Đây là bật lửa mày định dùng để đốt Bạch Tuyết đúng không?”.

“Không! Không phải! Tôi chỉ muốn dọa cô ấy!”.

“Thế à?”. Anh ta cười lạnh, nhẹ nhàng bật lửa. Trong ánh lửa bập bùng, ánh mắt anh ta lạnh như băng như của Diêm La dưới địa ngục.

“Xin anh tha cho tôi! Xin anh!”.

“Vì sao tao phải tha à? Mày chết sẽ tốt cho cả xã hội hơn”. Nói xong người đàn ông cầm bật lửa lùi lại rất xa, ném chiếc bật lửa xuống bãi cát đã thấm đẫm xăng.

“Á...”. Nhìn thấy ngọn lửa cháy lan theo xăng đến chiếc xe, Từ Dương gào lên với tất cả sức lực của mình.

Bạch Hân Di không biết Từ Dương đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lần nọ sau khi Từ Dương tìm được mình, mình đã ngất xỉu. Lúc tỉnh lại lần nữa thì đã ở trên sofa trong văn phòng Gia Mộc, bên tai nghe thấy người nào đó nói: “Em tỉnh rồi à?”.

Cô ta mở mắt ra: “Chị Lâm... Tư Diễm... Tại sao em lại ở đây?”. “Em tụt đường huyết nên ngất xỉu, may mà Tư Diễm vẫn đi theo em

nên đã mang em về đây”.

“Tư Diễm?”. Bạch Hân Di nhớ rõ người cuối cùng mình nhìn thấy là Từ Dương: “Từ Dương...”.

“Từ Dương? Chẳng phải hẳn đã bị bố mẹ hẳn đưa đi rồi sao? Nghe nói sẽ đưa hẳn vào bệnh viện tâm thần”.

“Thật không?”.

“Đương nhiên là thật”. Lâm Gia Mộc gạt tóc Bạch Hân Di ra sau tai: “Nếu em muốn ở lại thành phố A một thời gian thì tiếp tục làm ở chỗ Trương Kỳ, học kỳ sau về trường học tiếp. Nếu muốn về nhà thì ngày mai chị đưa em về nhà”.

“Hắn... ra khỏi bệnh viện tâm thần thì làm thế nào?”.

“Yên tâm, hẳn không ra viện được nữa”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Em đói chưa? Chị và Tư Diễm đang nấu cháo, em có muốn ăn không?”.

“Có”. Bạch Hân Di gật đầu, sờ sờ sau gáy mình, lại thấy một cục u rõ ràng, hình như mình bị đánh ngất thật: “Em làm sao...”.

“Chị ngã bị thương lúc ngã xỉu”, Ông Tư Diễm đáp rất nhanh. Bạch Hân Di cảm thấy vẻ mặt Ông Tư Diễm hôm nay là lạ, nhưng nhìn Lâm Gia Mộc lại vẫn như thường: “Anh Trịnh đâu?”.

“Anh ấy ra ngoài theo dõi mục tiêu rồi”.

“Đúng rồi, chị Lưu nói anh Lưu phải từ chức vì em... có đúng không?”. “Cảnh sát Lưu làm cảnh sát lâu rồi, mệt mỏi vì công việc nên nói thế với bà xã thôi, em không cần quan tâm đến anh ta. Vài ngày nữa có đại án, cơ quan gọi điện thoại đến là anh ta lại đi làm ấy mà”. “Thật không?”.

“Cảnh sát Lưu vừa sinh ra, bắt tự đã ghi rõ hai chữ cảnh sát, anh ta không làm được việc gì khác đâu”.

Bạch Hân Di bị Lâm Gia Mộc chọc cười, nhưng cô ta thoáng thấy Ông Tư Diễm không hề cười, ngược lại có vẻ như tâm sự nặng nề: “Tư Diễm, em làm sao vậy?”.

“Không sao, em... em đau răng...”.

“Đau răng thì lát nữa ăn nhiều cháo một chút”. Lâm Gia Mộc dí đầu ngón tay vào trán Ông Tư Diễm.

Bố mẹ Từ Dương sốt ruột chờ ở phòng chờ của đồn cảnh sát. Thái độ của người cảnh sát tiếp đón họ không tồi, vài phút lại mỉm cười nói hai bác cứ chờ, nhưng vẫn không có ai đến nhận đơn báo án của họ. Sau đó một cảnh sát đứng tuổi cầm một bức ảnh đi xuống lầu: “Hai bác đến báo có người mất tích à?”.

“Đúng vậy”.

“Mất tích ở khách sạn gần giao lộ XX đúng không?”. “Đúng”.

“Trong ngày hôm đó có người đến báo mất trộm, camera ghi lại là một người trẻ tuổi, hai bác xem có phải con trai hai bác không?”.

Hai vợ chồng nhà họ Từ chụm đầu xem ảnh, mặc dù độ phân giải không cao nhưng nếu là người quen thì nhìn qua đã có thể nhận ra: “Đúng... Là con trai tôi...”.

“Con trai hai bác bị tình nghi trộm cắp, chúng tôi đã phát lệnh truy nã, không phải anh ta mất tích mà là lẩn trốn”.

“Không, không phải! Nó không tìm được Bạch Tuyết thì sẽ không đi!”, bà Từ nói.

“Bạch Tuyết? Bạch Tuyết bác nói làm việc ở đâu? Bác có biết bây giờ cô ta ở đâu không?”.

“Không biết”, hai ông bà già lắc đầu.

“Vậy thì tôi không làm gì được. Theo hình ảnh chúng tôi ghi được, chiếc xe này đã ra khỏi thành phố. Vì sợ người khác nhận ra, con trai hai

bác đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen, nhưng không ghi được hình ảnh chiếc xe này về thành phố. Hai bác về nhà đợi tin đi, nếu bắt được thì sẽ có người thông báo cho hai bác”.

“Con trai tôi bị bệnh tâm thần... Không phải nó cố ý trộm xe, nó thật sự không cố ý...”.

“Anh ta bị bệnh tâm thần? Đây là thông tin mới, tôi sẽ lập tức bổ sung vào lệnh truy nã...”.

“Anh nói với những người đó, con trai tôi có bệnh, nó không phải người xấu. Xe nó lấy trộm bao nhiêu tiền, chúng tôi sẽ đền cho người mất của. Anh bảo những người đó không được làm hại con trai tôi...”.

“Bây giờ không phải vấn đề đền hay không, mà là vấn đề vi phạm luật hình sự... hai bác không hiểu gì về luật cả”.

Một tuần sau.

Bệnh viện tâm thần thành phố A nhận một bệnh nhân tâm thần nghiêm trọng do sở thu nhận(*) đưa tới. Quân áo hần hơi rách nát, nhưng không bẩn lắm, có thể thấy thời gian phiêu bạt không dài. Trên mặt tua tủa râu, miệng không ngừng lẩm bẩm Bạch Tuyết... Bạch Tuyết... Nhìn thấy ai hút thuốc lá sẽ hoảng loạn hét lên chạy khắp nơi, nhìn thấy lửa sẽ lập tức lẩn lộn, không ngừng dập ngọn lửa không có thật trên người: “Á á á! Tha mạng cho tôi! Tha mạng cho tôi!”. Một lát sau lại đứng lên kêu: “Đốt chết mày! Đốt chết mày! Đốt chết cái thằng khốn này!”.

Lâm Gia Mộc nhìn người của sở thu nhận cường chế đẩy gã điên vào bệnh viện tâm thần, gạt cửa kính xe lên: “Anh không giết hắn à?”.

“Hắn còn không đáng để anh ra tay”, Trịnh Đặc lạnh lùng nói. “Anh làm thế nào?”.

“Anh đổ đi ba phần tư can xăng hắn mua, sau đó đổ đầy nước vào. Sau khi mở cốp xe, anh cho hắn uống nửa chai nước khoáng có pha LSD...(**)

(*) Cơ quan tạm thời thu nhận những người vô gia cư. (**) Thuốc gây ảo giác.

Anh ném bật lửa, đốt xăng nổi trên nước, hắn đã phát điên rồi. Chuyện sau đó em đã biết”.

Sau đó anh ta gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc, Lâm Gia Mộc lái xe đến bãi Sói Hoang đón anh ta và Từ Dương đã hoảng sợ hôn mê bất tỉnh. Trịnh Đặc bảo cô lái xe đến nơi mình dừng xe, thả Từ Dương đi.

Vài ngày sau anh ta vẫn theo dõi Từ Dương đi lang thang, sau khi khẳng định hắn đã bị tâm thần phân liệt thật mới báo cảnh sát để cảnh sát đưa hắn đến trạm thu nhận, sau đó người của trạm thu nhận lại đưa hắn đến bệnh viện tâm thần.

“Có cần nói với người nhà hắn không?”.

“Sớm muộn gì người nhà hắn cũng sẽ tìm được hắn”.

Lời tác giả: Một nghiên cứu của Mỹ cho thấy cứ mười phụ nữ thì có ba người từng bị bám theo và làm phiền ở các mức độ khác nhau trong các giai đoạn của cuộc đời mình, năm nào cũng xảy ra các vụ trọng án phụ nữ bị kẻ cuồng theo dõi tấn công làm hại. Tại Trung Quốc những kẻ theo dõi điên cuồng thường chỉ bị coi là si mê, lưu manh, không hề được chú trọng đầy đủ, nhưng những vụ án có tính chất nghiêm trọng lại không hề hiếm thấy.

68. Q.10 - Chương 1: Tiết Văn Vũ

Trích lời Gia Mộc: Có những vết thương bạn cho rằng đã liền sẹo, nhưng lúc lật ra mới phát hiện bên trong vẫn đầm đìa máu tươi.

Mặt trời mùa đông bao giờ cũng mọc rất muộn và lặn sớm hơn bình thường nhiều. Lúc mặt trời mới nhô lên khỏi đường chân trời, Trịnh Đặc thoáng nhìn đồng hồ, sáu rưỡi sáng. Anh ta dậy chạy bộ từ sáu giờ theo thói quen, theo thông số của máy chạy bộ thì anh ta đã chạy được sáu kilômét. Khi anh ta bắt đầu tập các động tác khác thì chiếc điện thoại di động để trong túi vang lên, số gọi đến là một số lạ.

“A lô!”.

Người bên kia điện thoại im lặng vài giây, sau đó khẽ hỏi: “Là Trịnh Đặc đúng không?”.

Giọng nói này khàn khàn, nói bằng giọng mũi. Trịnh Đặc ngẩn ra một lát: “Cô là...”.

“Em là Tiết Văn Vũ”.

Trịnh Đặc sửng sốt. Một, hai năm sau khi chia tay, anh ta thường xuyên nhớ tới Tiết Văn Vũ. Đạo này vì một số việc nên anh ta cố gắng nhớ lại dáng vẻ của cô ta, lại phát hiện trí nhớ của mình đã nhạt nhòa đi rất nhiều, những chuyện có thể nhớ được có tốt có xấu, nhưng tốt nhiều xấu ít. Tính ra anh ta cũng bạc tình, nói đi là đi...

Tiết Văn Vũ là bác sĩ quân y. Năm đó anh ta còn trong quân đội, đột nhiên bị viêm ruột thừa, đã quen biết Tiết Văn Vũ khi nằm viện. Vốn hai người chỉ trò chuyện với nhau mấy lần, anh ta không quá để ý, nhưng sau khi về đơn vị, Tiết Văn Vũ lại không ngừng gọi điện, gửi thư. Đầu tiên là hỏi thăm bệnh tình của anh ta, sau đó là quan tâm đến cuộc sống của anh ta. Anh ta có ngu cũng biết Tiết Văn Vũ đang theo đuổi mình, nhưng anh ta vẫn luôn đối xử bình thường với Tiết Văn Vũ, sau đó thậm chí không trả lời thư, cũng không nghe điện thoại nữa. Anh ta tự biết thân phận của mình, tuy nói là bộ đội đặc chủng, nhưng quân hàm lại chỉ là hạ sĩ quan, làm sao có thể xứng với một thượng úy quân y như Tiết Văn Vũ. Càng không cần phải nói ông bố đeo quân hàm tướng của Tiết Văn Vũ và ông bố tội phạm của anh ta cách nhau một trời một vực. Tiết Văn Vũ cũng là một người có lòng tự trọng cao, phát hiện anh ta không đáp lại, Tiết Văn Vũ

cũng không gượng ép. Nhưng lúc anh ta đã sắp quên chuyện này, có một lần anh ta bị trọng thương, Tiết Văn Vũ cực nhọc chăm sóc anh ta cả ngày lẫn đêm suốt hơn một tháng. Tình cảm của hai người cũng từ từ được tích lũy trong quá trình đó. Lúc Trịnh Đặc xuất viện, hai người chính thức yêu nhau.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trịnh Đặc. Anh ta không ngờ Tiết Văn Vũ cãi nhau với bố vì mình, thậm chí cuối cùng còn đe dọa cắt đứt quan hệ bố con, vì thế Tiết tướng quân không thể không đồng ý cho hai người qua lại, nhưng với điều kiện Trịnh Đặc phải dựa vào chính sức mình thi đỗ trường quân sự, làm sĩ quan. Trịnh Đặc là một người có nghị lực, cũng có quyết tâm, mặc dù nền tảng kiến thức bình thường nhưng vẫn ôn tập ngày đêm thi đỗ vào trường quân sự. Vốn Tiết tướng quân đã dần dần chấp nhận anh ta, chuyện kết hôn giữa anh ta và Tiết Văn Vũ cũng đã được lên kế hoạch, nhưng vì chuyện gia đình, anh ta vẫn lựa chọn từ bỏ tất cả mọi thứ đã ở ngay trước mắt...

Anh ta biết Tiết Văn Vũ đã nỗ lực thế nào để hai người có thể đến với nhau, đã chịu bao nhiêu tủ thân vì anh ta. Nhưng sau khi biết chân tướng vụ tai nạn giao thông của mẹ và em gái, anh ta đã chọn một con đường không thể quay về. Chuyện duy nhất anh ta có thể làm cho Tiết Văn Vũ là rời xa cô ta... Anh ta không ngờ mình còn có thể nghe thấy giọng nói của Tiết Văn Vũ một lần nữa...

“Ồ... Anh không nhận ra giọng em”.

“Ừm”. Tiết Văn Vũ có vẻ khó xử, còn có một tình cảm khó diễn tả nào đó: “Em nghe nói anh đang ở thành phố A, hơn nữa còn làm thám tử tư”.

“Ồ”.

“Anh làm cùng vợ anh à?”.

Rất nhiều người cho rằng Trịnh Đặc và Lâm Gia Mộc đã kết hôn, phán đoán rụt rè nhất cũng là hai người này đang yêu nhau.

“Bạn gái”, Trịnh Đặc nói.

“Thế à?”. Tiết Văn Vũ dừng lại một lát: “Anh nên cưới vợ đi. Anh cũng đã ba mươi tuổi rồi, đừng làm mất thời gian của người ta nữa”.

“Ồ, anh biết”. Hai người đã rất lâu không gặp nhau, nói chuyện qua điện thoại rất giống như hai người lạ nói chuyện xã giao: “Bọn anh cũng sắp cưới rồi”.

“Em đang đi công tác ở thành phố A, có thể gặp anh được không?”. “Được”.

“Vậy... trưa nay, nhà hàng hải sản Long Cung... Anh và bạn gái cùng đến nhé...”.

“Được...”.

Lúc Trịnh Đặc nói Tiết Văn Vũ đến thành phố A, mời anh ta và Lâm Gia Mộc cùng đi ăn cơm, văn phòng yên tĩnh đúng ba phút. Ông Tư Diễm không rõ có phải bị bầu không khí kỳ lạ này làm sợ hãi đến mức ngậm miếng bánh bông lan trong miệng mà không dám nhai hay không mà đến tận lúc Lâm Gia Mộc mở miệng, Ông Tư Diễm mới chạy đi uống nước để nuốt chửng miếng bánh.

“Được”, Lâm Gia Mộc đáp.

“Anh nói với cô ấy chúng ta sắp kết hôn rồi”.

“Không sao, em dùng anh làm bình phong bao nhiêu lần, anh làm vậy mới công bằng”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Đi đâu ăn?”.

“Nhà hàng hải sản Long Cung...”.

“Tốt quá! Em vẫn muốn ăn hải sản ở đó...”.

Ông Tư Diễm quyết định cầm chiếc bánh vào bếp ăn. Về mặt ngoài cười nhưng trong không cười của Lâm Gia Mộc và sắc mặt tối sầm của Trịnh Đặc thật sự không dễ coi chút nào. Hai người này đúng là giỏi thi gan, Ông Tư Diễm cho rằng có khi đến lúc tóc mình đã bạc hai người vẫn còn lập lờ với nhau.

“Chào chị, em là Tiết Văn Vũ”.

Nhìn ảnh và gặp người thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lúc Lâm Gia Mộc bắt tay với Tiết Văn Vũ mới hiểu vì sao ban đầu Trịnh Đạc không dám đáp lại khi Tiết Văn Vũ theo đuổi anh ta. Tiết Văn Vũ rất đẹp, là kiểu sắc đẹp không cần bất cứ đồ trang sức nào. Cho dù đã hai mươi chín tuổi, da vẫn mịn màng như thiếu nữ, tóc uốn cuộn sóng, gương mặt chỉ trang điểm nhẹ. Chất liệu quần áo cao cấp, đường may khéo léo, không nhìn ra nhân hiệu. Áo khoác cũng là áo lông cừu chất liệu rất tốt, túi xách đặt tùy tiện bên cạnh, không có thêm một thứ trang sức nào khác. Cô ta là kiểu thực nữ trong gia đình quân nhân điển hình, quý phái lại không kém phần tinh anh, khí chất át người làm người khác không dám coi thường. Nhân viên phục vụ của nhà hàng hải sản Long Cung vốn đã rất chu đáo, đứng trước mặt cô ta lại càng tỏ ra cung kính. Có những người không cần nói ra một loạt danh hiệu, càng không cần phải nói bố mẹ là ai, chồng là ai, chỉ cần đứng đó đã làm mọi người cảm thấy e sợ, quả thật đàn ông xuất thân bình dân sẽ không dám đến gần.

“Chào em, chị là Lâm Gia Mộc”. Có lẽ để tỏ ra không quá coi trọng việc này, Lâm Gia Mộc không lên nhà thay quần áo mà chỉ mặc một bộ đồ để ở văn phòng rồi đi luôn. Vẫn là tóc ngắn, áo len dài tay màu sữa, quần bó màu trắng, giày da cao gót, áo khoác là kiểu mới của Gucci, chiếc vòng tay kim cương Cartier trên cổ tay sáng lấp lánh, túi xách cũng là của Gucci. Tiết Văn Vũ rõ ràng hơi kinh ngạc, cô ta cho rằng Trịnh Đạc chia tay mình sẽ tìm một thiếu nữ non nớt đáng thương, không ngờ lại tìm một người phụ nữ mạnh mẽ kiểu nắm đầm thép dưới chiếc găng lụa như vậy.

Trịnh Đạc đứng yên tại chỗ, rất lúng túng, đến tận lúc ngồi xuống mới đỡ hơn một chút: “Lâu rồi không gặp”.

“Đúng vậy, lâu rồi không gặp”. Tiết Văn Vũ cười nói: “Chúng ta gọi đồ ăn trước đi”.

“Cứ nói chuyện trước đi”, Lâm Gia Mộc nói. Lúc nhìn thấy Tiết Văn Vũ, cô đã biết cô ta không đến tìm Trịnh Đạc để ôn chuyện xưa. Dạng phụ nữ như thế này tuyệt đối sẽ không nhai lại. Có những chi tiết chỉ có phụ nữ mới chú ý tới. Chẳng hạn như Tiết Văn Vũ kẻ mắt quá đậm, không hợp với gương mặt trang điểm nhẹ mà giống như đang che giấu điều gì đó. Quần áo cô ta mặc vốn chắc cũng vừa người, nhưng lúc cử động có thể thấy hơi rộng gần một cỡ. Một người phụ nữ như cô ta chắc chắn sẽ không mặc đồ không vừa người, nếu là giảm cân bình thường, chắc chắn cô ta sẽ mua quần áo để thay chứ không mặc như bây giờ đi ra ngoài.

Tiết Văn Vũ thở dài: “Chị Lâm quả nhiên là người làm công việc điều tra...”.

Cô ta phát tay, chờ nhân viên phục vụ đang đợi họ gọi đồ lùi ra ngoài mới nói: “Em có một việc cần nhờ anh chị”.

“Em nói đi”.

“Anh biết đấy, thành phố C là quê bố em. Sau khi em giải ngũ cũng về thành phố C công tác. Ba năm trước...”, cô ta thoáng nhìn Trịnh Đạc: “Em kết hôn với Lục Cẩm, hai năm trước bọn em có một đứa con trai”.

Tiết Văn Vũ lấy điện thoại di động ra, hình nền điện thoại là ảnh một cậu bé xinh xắn mặc quân phục cười rất tươi.

“Ờ”.

“Nó mất tích rồi”.

“Cái gì?”, Lâm Gia Mộc trợn mắt.

“Một tuần trước bảo mẫu dẫn nó đến công viên chơi, đến khi trời sắp tối mới về, nói với em con trai em bị lạc. Em lập tức báo cảnh sát, nhưng đến bây giờ đã là một tuần mà vẫn không có tin tức của nó, chỉ biết người bắt cóc nó từng lộ diện ở thành phố A, nhưng lập tức đã mất manh mối”.

Sức mạnh mà nhà họ Tiết và nhà họ Lục có thể điều động lớn đến mức người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Hai nhà này đều bó tay chứng tỏ trong đó tất có nội tình.

Lúc này Trịnh Đạc cũng quên cả khó xử, bắt đầu căng thẳng: “Đối phương có đòi tiền chuộc không?”.

“Không”. Tiết Văn Vũ lắc đầu: “Kết quả điều tra giai đoạn đầu của bọn em rất rõ ràng, đám người này chỉ là bọn buôn người, không hề biết thân phận của cháu. Bọn em không muốn đánh trống khua chiêng, một là

sợ bọn buôn người làm hại cháu để chạy thoát, hai là chồng em bây giờ làm việc ở một cơ quan mật thuộc tổng cục kỹ thuật, đã tạm dừng liên lạc với gia đình năm tháng nay. Nếu chuyện này... sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh ấy”.

Cô ta mím môi, hiển nhiên cảm thấy khó xử và bất lực vì vấn đề này. Nếu cấp trên biết con trai của họ bị bắt cóc chắc chắn sẽ liên tưởng đến thuyết âm mưu, sẽ cô lập và giám sát chặt chẽ chồng cô ta để đảm bảo “an toàn”.

“Sau khi đến thành phố A, em nghe nói về tình hình của anh hiện nay, cảm thấy chuyện này nhờ anh là thích hợp nhất, dù sao...”. Nói đến đây, cô ta ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Trịnh Đạt: “Anh cũng nợ em”.

Nợ cô ta một lời hứa hạnh phúc, nợ cô ta năm năm nỗ lực, nợ cô ta tuổi xuân và tình yêu, nợ cô ta quá nhiều, quá nhiều... Cô ta cho rằng mình đã quên những chuyện này, nhưng lúc nhìn thấy Trịnh Đạt phong thái vẫn như xưa, thậm chí còn thêm một chút chín chắn so với năm đó, chuyện cũ lại trào lên. Cảm giác nhục nhã khi bị phản bội đó vẫn còn nguyên trong lòng cô ta. Tình cảm với Trịnh Đạt là lần nổi loạn duy nhất trong cuộc đời cô ta, cũng là lần thất bại đáng cay nhất.

“Cháu tên là gì?”, giọng Trịnh Đạt hơi khàn khàn. “Cháu tên là Lục Giam, tên thường gọi là Tráng Tráng”.

Tiết Văn Vũ lấy một bức ảnh trong túi xách ra. Em bé trong ảnh mặc quần nhiều túi màu xanh bộ đội, áo bông màu đen, nheo mắt cười với ống kính, hai má lúm đồng tiền rất rõ ràng. Cô ta lật bức ảnh lại, mặt sau là tên khai sinh, tên thân mật, nhóm máu, cân nặng và bốn số điện thoại liên lạc: “Bốn số điện thoại này của em mở máy hai mươi tư trên bảy, anh có thể gọi điện thoại cho em bất cứ lúc nào”.

“Tư liệu điều tra giai đoạn trước đâu?”.

Tiết Văn Vũ lấy một chiếc USB: “Tất cả đều ở đây”.

“Em chờ tin tức của anh”. Trịnh Đạt cầm USB và bức ảnh đứng lên.

Tiết Văn Vũ chặn anh ta lại. “Chờ đã”.

“Gì vậy?”

Cô ta lấy một tấm chi phiếu trong ví ra: “Đây là chi phiếu một trăm ngàn. Anh là người làm ăn, ủy thác vụ án này cho anh là vì tín nhiệm anh, còn một trăm ngàn tệ này là thể hiện giá trị lao động của anh”.

Trịnh Đạt đưa tay nhận tấm chi phiếu, trong lòng hiểu rõ, Tiết Văn Vũ thật sự hận mình, hận đến mức không cho anh ta cơ hội nói lời xin lỗi: “Anh...”.

“Anh nhất định phải tìm cháu về”.

Yêu? Hận? Hay là gì khác? Trịnh Đạt là lần chống đối gia đình duy nhất trong đời cô ta, lần đầu tiên cô ta nói không với bố mình, lần đầu tiên cãi nhau với bố, lần đầu tiên nói dối mẹ, lần đầu tiên bị bố đánh, lần đầu tiên bị đuổi ra khỏi nhà, lần đầu tiên khóc đến co giật rúm ró cả người, lần đầu tiên ý thức được mình muốn thoát khỏi những trói buộc như thế nào, lần đầu tiên đi ra khỏi nhà không muốn quay về nữa, lần đầu tiên biết bố mình cũng có thể tha hiệp, lần đầu tiên cảm thấy mình có thể tự tay gây dựng hạnh phúc, lần đầu tiên bị người khác đánh từ thiên đường rơi xuống địa ngục, từ hòn ngọc quý trong nhà biến thành một trò cười. Sau đó cô ta làm đúng bao nhiêu chuyện cũng không thể nào bù đắp lại sai lầm của cô ta. Trịnh Đạt giống như một vết rạn trên viên kim cương cuộc đời lấp lánh của cô ta, thậm chí cô ta không muốn thừa nhận sự tồn tại của anh ta. Cho tới bây giờ cô ta mới hiểu tất cả những chuyện này đều không còn quan trọng nữa. Cô ta không còn là cô bé con nhà họ Tiết nữa, cô ta là vợ, là mẹ, không có gì quan trọng hơn con trai cô ta. Trịnh Đạt đã biến thành một thám tử tư có thể tin cậy, thể thôi.

Trên đường về, Trịnh Đạt và Lâm Gia Mộc đều không nói gì. Lúc đi đến công viên ven biển, Trịnh Đạt dừng xe: “Anh xuống xe mua chai nước. Em muốn uống gì?”.

“Cà phê”.

“Ok”.

Lâm Gia Mộc ngồi trên ghế lái phụ nhìn bóng lưng Trịnh Đặc, đột nhiên có cảm giác như thời gian và không gian trở nên hỗn loạn. Năm năm trước cô gặp Trịnh Đặc lần đầu tiên cũng tại một nơi cách công viên ven biển chỉ mấy trăm mét.

69. Q.10 - Chương 2: Chuyện Năm Xưa

Trích lời Gia Mộc: Vận mệnh là thế, hai người vốn là hai đường thẳng song song, chỉ vì một chuyện nên bị kéo đến với nhau, ràng buộc với nhau, khó có thể tách ra được nữa.

Cô là người đại diện của bị cáo trong vụ tai nạn giao thông của nhà họ Trịnh. Khi đó cô chủ yếu phụ trách các vụ lý hôn trong văn phòng luật sư, đột nhiên có một hôm giám đốc gọi cô vào văn phòng bảo cô đảm nhiệm một vụ gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn. Chưa bao giờ ra tòa hình sự, cô sợ mình làm không tốt, giám đốc lại nói cô cứ bào chữa tùy ý là được: “Vụ án này đã được dàn xếp nội bộ xong rồi”.

Lâm Gia Mộc chợt thấy trong lòng lạnh buốt. Cô từng nghe các đồng nghiệp rỉ tai nhau, có những vụ án trước khi đưa ra xét xử hai bên cũng đã hiểu ngầm, kết quả xét xử đã được dàn xếp từ trước. Cô cho rằng mình chủ yếu phụ trách các vụ lý hôn, sẽ không dính vào những chuyện như thế này, không ngờ cuối cùng vẫn gặp.

“Không phải em vẫn nói phụ trách các vụ lý hôn phát ngân rồi à? Lần này là cơ hội tốt để rèn luyện đấy”.

“Vâng”. Lâm Gia Mộc nhận tài liệu về vụ án, xoay người đi ra khỏi phòng giám đốc.

Lúc mở hồ sơ ra, hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy là một cô gái mặc áo len trắng, buộc tóc đuôi ngựa, tươi cười vui vẻ trước ống kính. Bức ảnh bên dưới, mặt cô gái sưng vù, trên đầu quấn băng, nằm trên giường bệnh. Đây là người bị hại thứ nhất trong vụ án này, Trịnh Lâm. Hồ sơ vụ án cho thấy cô gái này là một học sinh vừa mới thi đại học xong. Kết quả thi rất khá, dù chưa đến mức đỗ vào đại học Bắc Kinh hay đại học Thanh Hoa nhưng cũng có thể vào một trường đại học không tồi. Cuộc đời của cô bé vừa mới bắt đầu mà đã vội vàng kết thúc.

Một bức ảnh khác là một người phụ nữ trung niên để tóc ngắn, cầm quạt in hình Thái Cực đồ tập thể dục. Bà là mẹ cô gái, chết tại chỗ trong vụ tai nạn giao thông đó.

Vụ án đã được nhận định là đua xe bất hợp pháp với tốc độ cực nhanh trong đêm tối, đột nhiên xe mất lái đâm lên đường dành cho người đi bộ. Tình tiết tồi tệ nhất là sau khi gây tai nạn, tài xế lại lái xe chạy trốn, không hề đưa người bị nạn đi cấp cứu, càng không gọi điện thoại báo cảnh sát, hôm sau xem tin tức mới đến phòng cảnh sát tự thú.

Lúc xem đến tài liệu về tài xế gây tai nạn Tăng Hào, cô hết sức kinh ngạc. Tài xế gây tai nạn tuổi không lớn, hai mươi sáu tuổi, ngoại hình mặc dù không giống mình tinh mẫn bạc nhưng cũng là một gã đẹp trai theo tiêu chuẩn của người bình thường, thoát nhìn rất nho nhã. Tăng Hào xuất thân gia đình công nhân thông thường, vừa mới đi làm được ba, bốn năm. Xe hắn lái là xe của công ty, không phải xe riêng của hắn.

Cô càng xem càng thấy lạ. Theo lý mà nói, những người thích đua xe đa số đều có những ghi nhận về vi phạm luật giao thông, nhưng hồ sơ của hắn gần như trống không, chỉ có một lần đỗ xe trái quy định. Một người như vậy tại sao đột nhiên lại biến thành một kẻ đi báo?

Một chuyện kỳ lạ khác là có nhân chứng nói người gây tai nạn cũng bị thương, trên đầu chảy rất nhiều máu. Nhưng trong ảnh chụp khi đến đầu thú ngày hôm sau, trên người tài xế gây tai nạn lại không hề có vết thương nào. Điều này chẳng những không phù hợp với lời khai của nhân chứng mà còn không phù hợp với lẽ thường.

Nhưng lúc gặp mặt thân chủ của mình, cô lại nhận được một câu trả lời máy móc: “Tôi tuổi trẻ bồng bột, cãi nhau với người khác mấy câu, vì sĩ diện nên đua xe với người ta, không ngờ lần đầu tiên đua xe đã xảy ra chuyện. Khi đó tôi quá sợ, chỉ nghĩ đến việc rời khỏi hiện trường, cho nên tôi đã bỏ chạy. Hôm sau xem tin tức mới cảm thấy mình làm sai, mới nói chuyện này với người nhà, đến chỗ cảnh sát giao thông tự thú. Tôi mong nhận được sự tha thứ của người nhà nạn nhân và sự xét xử khoan hồng của tòa án”.

Lâm Gia Mộc cau mày lật xem tài liệu. Những lời này quả thực giống hệt những lời hắn nói khi tự thú, một chữ cũng không sai, về mặt bình thần máy móc, hoàn toàn không có những phản ứng người bình thường nên có: “Anh có biết vụ án này thuộc về tội gây tai nạn giao thông nghiêm trọng hay không? Hơn nữa anh còn bỏ trốn. Một người chết, một người trọng thương trong tai nạn, cô gái bị trọng thương không chịu nổi việc có thể bị liệt cả đời nên đã tự tử vào ngày hôm qua, là tình huống cực kỳ nghiêm trọng. Mức hình phạt cao nhất viện kiểm sát đưa ra là bảy năm tù, dù có tình tiết anh đến tự thú nhưng tôi cũng chỉ có thể giảm bớt cho anh nhiều nhất một năm...”.

“Sáu năm đúng không?”. “Đúng!”.

“Thế thì sáu năm”, Tăng Hào nói thờ ơ như không.

Rời khỏi trại tạm giam, Lâm Gia Mộc không ngừng hồi tưởng lại tình hình khi đó. Cô từng nghe nói có người gánh tội thay người khác vì tiền, cảnh sát và viện kiểm sát cũng coi như không biết để nhanh chóng kết án, không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra ngay trước mặt mình...

Cô mở cửa chiếc Volkswagen bỏ rùa của mình, lái đến hiện trường xảy ra tai nạn. Ngồi trong xe nhìn hiện trường phía xa, cô cảm thấy nguyên tắc làm việc và lương tâm của mình đều đang bị giày vò. Cô biết tình hình của giới luật sư, cũng biết chuyện này không hề có gì mới mẻ, cô nên mắt nhắm mắt mở cầm khoản phí luật sư của mình. Trong một vụ án một bên muốn đánh một bên muốn chịu đòn, thậm chí người nhà nạn nhân cũng đã bị mua chuộc này, cô chỉ cần giả điếc vờ cảm đến cùng là được. Nhưng cô...

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc quân phục xuống taxi, ngồi xuống hiện trường tai nạn, sờ mặt đường đã được rửa sạch, hai vai run lên, hiển nhiên là đang khóc...

Cô xuống xe đi tới gần người đàn ông như ma xui quỷ khiến: “Anh là... Trịnh Đặc?”.

Cô nhớ đã nhìn thấy tên Trịnh Đặc trong hồ sơ vụ án. Hai mẹ con bị chết là người nhà quân nhân, cơ quan quân sự địa phương và cơ quan dân chính đều đã tới hỏi về vụ án này.

“Vâng”. Trịnh Đặc lau nước mắt, ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi rồi đứng dậy. Lâm Gia Mộc không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Người đàn ông này thật cao to, mặc dù không có hành động gì đặc biệt nhưng cô lại cảm thấy toàn thân anh ta ngập tràn sức mạnh: “Cô là...”.

“Tôi là luật sư của Tăng Hào”. Lâm Gia Mộc vốn cho rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt căm hận của Trịnh Đặc, không ngờ lại thấy vẻ châm biếm trong mắt anh ta.

“Có lẽ đây là vụ án đơn giản nhất mà cô từng tiếp nhận...”.

“Cộc cộc!”. Trịnh Đặc cầm hai cốc đồ uống gỗ cửa kính xe. Lâm Gia Mộc mở khóa để anh ta lên xe: “Sao đi lâu thế?”.

“Quán cà phê đông quá”. Trịnh Đặc đưa cốc cà phê nóng cho cô: “Cà phê đen chỉ thêm đường”.

Lâm Gia Mộc cảm lấy, đưa lên mũi ngửi: “Cảm ơn”.

“Ha ha”. Trịnh Đặc cười: “Bao nhiêu năm mà em vẫn không thay đổi, trước khi uống cà phê nhất định phải ngửi, có mùi sữa là không chịu uống”.

Lâm Gia Mộc cũng cười: “Chuyện đứa bé, anh định làm thế nào?”. “Vẫn phải tìm cảnh sát Lưu”.

“Chẳng phải cô ta đã nói...”.

“Cô ấy đến nhờ anh làm chuyện này chắc chắn cũng biết anh sẽ tìm cảnh sát Lưu”.

Khi đó cảnh sát Lưu là người làm mối cho hai người. Lúc Trịnh Đặc do dự không chịu đón nhận tình cảm của Tiết Văn Vũ, cảnh sát Lưu thường xuyên động viên khuyên nhủ. Sau đó cảnh sát Lưu xuất ngũ, anh ta vào trường quân sự, ba người từng đi ăn, đi xem phim cùng nhau, đến tận lúc... Cảnh sát Lưu và Tiết Văn Vũ thỉnh thoảng vẫn liên lạc với nhau. Chuyện Tiết Văn Vũ ra khỏi quân đội đến bệnh viện địa phương làm việc và lấy chồng sinh con cũng là cảnh sát Lưu nói với Trịnh Đặc.

Trịnh Đặc vừa định gọi điện thoại cho cảnh sát Lưu, cảnh sát Lưu đã gọi đến cho anh ta trước: “Trịnh Đặc, cậu gây ra chuyện gì thế?”.

“Cái gì?”.

“Trưởng phòng đi họp trên thành phố, chưa được hai tiếng đã gọi điện thoại cho tôi bảo tôi vào ủy ban thành phố. Thị trưởng gặp riêng tôi, bảo tôi điều động tất cả lực lượng trợ giúp cậu, nhưng phải chú ý bảo mật”.

“À...”. Trịnh Đặc suy nghĩ một lát: “Anh đến văn phòng một chuyến, chúng ta nói chuyện trực tiếp”.

Anh ta vừa đặt điện thoại xuống, trời đột nhiên đổ mưa. Chẳng bao lâu sau mưa lại biến thành tuyết, hạt tuyết rơi lên xe kêu lách tách.

Anh ta giảm tốc độ xe xuống mức thấp nhất, tăng nhiệt độ điều hòa, chạy chậm chậm trên mặt đường đang dần dần đóng băng.

“Em không có gì để nói à?”. Đột nhiên anh ta hỏi Lâm Gia Mộc đang chậm rãi uống cà phê.

“Không có gì để nói cả”. Không những cô không có gì để nói mà cũng không có tư cách gì để nói. Hai người thậm chí còn không được tính là quan hệ nhập nhèm, chỉ hơn quan hệ bạn bè thông thường là có chung hoạt động hợp tác làm ăn mà thôi. Mặc dù hai bên đều sẵn sàng làm bia đỡ đạn cho nhau, không bao giờ phủ nhận quan hệ của họ khi nghe thấy những lời đồn đoán của người ngoài, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó.

“Lúc cô ấy gọi điện thoại cho anh, anh không nhận ra giọng cô ấy, cũng không nhớ số điện thoại di động của cô ấy. Lúc lưu số anh mới nhớ ra cô ấy không hề thay số”. Trịnh Đặc nói: “Anh cho rằng anh sẽ nhớ cô ấy mãi mãi, nhưng hóa ra anh đã quên cô ấy”.

Lâm Gia Mộc nhìn ra ngoài cửa xe, dùng ngón tay vẽ hình người que trên cửa kính đã đọng đầy hơi nước. Cô không chấp nhận Trịnh Đặc chỉ vì quá khứ đó sao? Hay là cô chỉ coi quá khứ đó là cái cớ để mình cứ mãi giậm chân tại chỗ? Chồng của một thân chủ từng mắng cô, nói loại phụ nữ như cô sẽ độc thân cả đời không ai thèm lấy. Cũng từng có người đi trước nói với cô, phụ nữ sống quá tỉnh táo là không tốt, sẽ làm cho đàn ông sợ hãi. Cô không rõ vì sao Trịnh Đặc đã hợp tác với cô nhiều năm như vậy, biết rõ cả những gì tốt nhất và xấu nhất của cô lại yêu cô. Thậm chí anh ta từng đến đón cô rời khỏi khách sạn sau một cuộc tình một đêm. Cô không phải một cô gái truyền thống, cô là một phụ nữ rất Tây. Tình cảm là tình cảm, dục vọng là dục vọng. Cô là một phụ nữ trưởng thành, cô thừa nhận mình thỉnh thoảng vẫn có dục vọng... Nhưng từ bao giờ cô không còn tìm ai nữa? Ba năm trước? Hay là bốn năm trước?

Đối với cô, hai chữ hôn nhân là hoàn toàn vô nghĩa, thậm chí ngay cả một tình cảm ổn định cũng không nhất thiết phải tồn tại. Loài người sinh ra đã không phải động vật một vợ một chồng. Bản năng của đàn ông là cố hết sức làm cho nhiều phụ nữ có thai để di truyền bộ gene của mình. Bản năng của phụ nữ là nuôi dưỡng dạy dỗ con nhỏ, nâng cao tỉ lệ sống sót của con nhỏ, đồng thời cũng hy vọng có thể sinh con với những người đàn ông khỏe mạnh nhất. Hôn nhân cứng rắn trói chặt hai người lại với nhau, hình thành thể liên hợp kinh tế, vốn chính là để tạo ra môi trường ổn định, nâng cao tỉ lệ sống của con cái. Nhưng ở thời hiện đại, khái niệm này càng ngày càng yếu. Đàn ông đột nhiên phát hiện mình có thể ngủ với bất cứ phụ nữ nào mà không cần có trách nhiệm. Phụ nữ cũng phát hiện thì ra mình có thể có nhiều lựa chọn hơn.

Cô làm luật sư lý hôn trước đây hay chuyên gia tư vấn bây giờ đều chỉ là hy vọng giúp người yếu thế giành được sự đền bù về kinh tế nhiều hơn, cho người yếu thế có thêm một chút an ủi về tâm lý. Trong lòng cô rất bị quan, không tin vào hôn nhân.

Đến tận lúc dừng xe dưới lầu, Trịnh Đặc vẫn không nói gì. Lâm Gia Mộc là một phụ nữ luôn nghĩ rất nhiều. Người khác nghĩ một, cô nghĩ mười. Người khác nghĩ yêu sẽ phải ở bên nhau suốt đời suốt kiếp, cô lại nghĩ lúc ly hôn có thể giành được bao nhiêu tài sản. Nhìn cô cả ngày cười tíu tít mắt mà lầm, cô là người theo chủ nghĩa bị quan từ trong xương tủy.

Cảnh sát Lưu gầy hơn một chút, áo sơ mi hơi nhăn nhúm, có thể thấy sau khi giặt không được là. Trên tay áo len có một vài vết bẩn, có điều tinh thần vẫn rất tốt. Anh ta vừa vào văn phòng đã đòi uống trà, lúc uống Thiết Quan Âm loại cao cấp nhất của Lâm Gia Mộc, lông mày anh ta giãn ra: “Nói đi, cậu bị cuốn vào việc gì?”.

“Tiết Văn Vũ”.

Ba chữ này khiến cảnh sát Lưu giật mình: “Thì ra là cô ấy, thảo nào ngay cả thị trưởng cũng bị kinh động. Cậu gặp cô ấy bao giờ?”.

Nói xong anh ta thoáng nhìn Lâm Gia Mộc, vẻ mặt của cô vẫn như thường. Lâm Gia Mộc không bao giờ để lộ tâm tình ra mặt, lúc nào cũng ung dung thản nhiên, tươi cười thoải mái. Mới tiếp xúc với những người phụ nữ như thế này sẽ thấy thoải mái như được tắm gió xuân, nhưng tiếp xúc thời gian dài sẽ cảm thấy rất đáng sợ. Mặc dù anh ta bội phục Lâm Gia Mộc, có quan hệ tốt với Lâm Gia Mộc nhưng tính ra lại không thân thiết với cô như với Tiết Văn Vũ. Khi đó mọi người còn trẻ, tư tưởng đều đơn thuần, cho dù là đóa hoa trong quân ngũ như Tiết Văn Vũ cũng vẫn chỉ là một tờ giấy trắng. Bây giờ tuổi đã lớn, bị xã hội làm tổn thương quá nhiều, tự nhiên người ta sẽ học được cách sống với một bộ mũ giáp vô hình trên người.

“Chẳng phải anh vẫn liên lạc với cô ấy sao?”. Số điện thoại di động của Trịnh Đạc không công khai vì lý do công việc như Lâm Gia Mộc, không nhiều người có thể liên lạc trực tiếp với anh ta. Không cần nói cũng biết Tiết Văn Vũ lấy số điện thoại của anh ta từ đâu.

“À, tôi cho rằng cô ấy chỉ muốn ôn chuyện cũ với cậu, dù sao chuyện cũng đã qua nhiều năm, mọi người đều đã đến tuổi bầm, suốt ngày phân cao thấp cũng không có ý nghĩa gì”. Nói xong cảnh sát Lưu lại nhìn Lâm Gia Mộc, thấy Lâm Gia Mộc vẫn ngồi yên mỉm cười uống trà. Đột nhiên một người đi tới sau lưng vỗ vai anh ta, anh ta giật mình, quay đầu nhìn lại mới biết là Ôn Tư Điềm: “Tư Điềm, sao em bước đi không có tiếng động gì thế...”.

“Đó là tại anh suy nghĩ chăm chú quá đấy”. Nói xong Ôn Tư Điềm đưa cho anh ta một quả quýt: “Vừa mới mua, anh ăn thử xem”.

“Cảm ơn”.

“Không có gì”. Ôn Tư Điềm nói xong cũng cười rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Gia Mộc, lấy một túi quýt bắt đầu chia ọi người. Nói đến Tiết Văn Vũ, bất kể vẻ mặt của ba người họ thế nào thì trong lòng cũng vẫn hơi ngọt ngào. Ôn Tư Điềm đi vào chia quýt làm ba người dần thấy thoải mái hơn.

“Cô ấy có khó khăn gì?”.

“Con trai bị bắt cóc. Nghe nói hung thủ từng xuất hiện tại thành phố A”.

“Con trai?”. Cảnh sát Lưu nhíu mày: “Thằng bé đó là bảo bối của nhà họ Lục, bình thường đến công viên chơi cũng phải một cảnh vệ một bảo mẫu theo sát, tại sao vô duyên vô cớ lại xảy ra chuyện?”.

“Tôi chỉ nghe nói lúc xảy ra chuyện thì có bảo mẫu đi cùng, không nghe nói có cảnh vệ”.

“Chuyện này tôi nhớ rất rõ. Có lần Tiết Văn Vũ cho tôi xem ảnh con trai cô ấy, có một tấm là bảo mẫu bế con. Tôi hỏi có phải cô ấy chụp không, chọn góc chụp thật sự rất đẹp. Cô ấy thuận miệng nói là cảnh vệ chụp, bố chồng cô ấy nhất quyết phải ột cảnh vệ đi theo bảo vệ”.

Một mình bảo mẫu trông đứa bé có thể nhất thời sơ suất hay vì nguyên nhân nào đó mà để đứa bé bị người ta bắt mất. Nhưng có một cảnh vệ đi theo thì sao có thể xảy ra chuyện được?

“Anh còn giữ những bức ảnh đó không?”.

“Để tôi lên QQ của cô ấy xem có còn không”. Cảnh sát Lưu dùng điện thoại lên mạng, vào trang QQ cá nhân của Tiết Văn Vũ, phát hiện vốn là không gian giới hạn một số người có quyền mới được vào, bây giờ đã thành công khai, nội dung hoàn toàn trống trơn: “Cô ấy xóa hết rồi”.

“Khi đó anh cũng xem bằng điện thoại di động à?”. “Đúng vậy”.

“Là chuyện bao lâu trước?”.

“Khoảng chừng một tháng trước. Hôm đó là sinh nhật cô ấy, tôi lên mạng nhắn tin chúc mừng, không ngờ cô ấy lại trả lời và trò chuyện với tôi vài câu. Tôi hỏi thăm tình hình cô ấy gần đây, cô ấy nói bây giờ cô ấy rất ổn, con trai rất ngoan ngoãn nghe lời. Tôi nói tôi cũng đã lấy vợ sinh con, tôi và cô ấy trao đổi quyền truy cập trang QQ cá nhân của nhau rồi vào xem ảnh”.

Trịnh Đạc kết nối điện thoại của cảnh sát Lưu với máy tính xách tay, năm phút sau tìm được bộ nhớ đệm lưu lịch sử lên mạng, tìm được bức ảnh cảnh sát Lưu nói. Quả nhiên là một bảo mẫu bế một cậu bé khoảng

hai tuổi, địa điểm chụp ảnh có lẽ là công viên. Cảnh vệ không xuất hiện trong ảnh nhưng có thể thấy bóng anh ta dưới đất, là một người đàn ông không cao nhưng rất to khỏe, phù hợp với thói quen thích dùng lính Tứ Xuyên của nhà họ Lục.

“Các anh biết bao nhiêu về chồng của Tiết Văn Vũ?”, Lâm Gia Mộc

Cảnh sát Lưu thoáng nhìn Trịnh Đạt: “Em bảo cậu ta nói đi”.

“Lục Cẩm vốn tên là Lục Trường Phong, nhà họ Lục và nhà họ Tiết là chỗ thân quen. Anh ta cũng tầm tuổi Tiết Văn Vũ, hai nhà đã mặc định về chuyện hôn nhân giữa hai người. Lúc Tiết Văn Vũ theo đuổi anh, Lục Cẩm đã đến gặp anh. Nói thế nào nhỉ, đó là một người nhìn rất chừng chặc, mặc dù tuổi tác ngang bộn anh nhưng thoát nhìn lại lớn tuổi hơn khá nhiều. Anh ta là người rất hoạt bát, nói chuyện rất logic, kín kẽ giọt nước không lọt. Anh ta nói anh ta và Tiết Văn Vũ cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, mặc dù gia đình có ý định như vậy nhưng anh ta lại cảm thấy anh ta và Tiết Văn Vũ giống anh em hơn, bảo anh không cần băn khoăn vì sự tồn tại của anh ta. Sau đó khi anh và Tiết Văn Vũ đến với nhau thì mới biết lúc đó anh ta đã có một cô bạn gái bắt đầu qua lại từ thời cấp ba. Tiết Văn Vũ hủy hôn ước, anh ta cũng có thể danh chính ngôn thuận dẫn bạn gái về nhà. Anh cho rằng anh ta và bạn gái có thể tu thành chính quả, không ngờ chưa được một năm đã chia tay rồi. Hình như là nhà họ Lục quá cao ngạo, phép tắc quá nhiều, người ta không chịu nổi nên tháo chạy”.

Không phải mọi cô gái con nhà bình dân đều có thể hòa nhập với gia đình cán bộ cao cấp. Đối nhân xử thế, lời ăn tiếng nói, thậm chí là rót một ly trà đều có quy định. Mặc dù trong nhà có tiền có của nhưng không thể sử dụng tùy tiện. Lý tưởng rất đầy đặn, hiện thực lại rất xương xẩu.

“Nghe nói lúc chia tay, cô gái đó bị suy nhược tinh thần đến mức gần như sụp đổ. Sau đó Lục Trường Phong đổi tên thành Lục Cẩm”.

“Anh có thể bảo Tiết Văn Vũ gửi tư liệu về bảo mẫu và cảnh vệ đến đây không?”

“Ồ”. Mặc dù đã nhận được rất nhiều tư liệu, nhưng xem kỹ lại thì còn thiếu không ít, chỉ có lời tự thuật của bảo mẫu, không hề có lời kể của cảnh vệ, thậm chí cũng không nhắc tới tên anh ta.

Tiết Văn Vũ hơi kinh ngạc trước yêu cầu của Trịnh Đạt: “Hôm đó cậu Tổng không đi cùng. Cậu ấy chơi bóng rổ bị trẹo chân. Bố chồng em lại có việc, một cảnh vệ khác phải đưa đi. Vốn mẹ chồng em không muốn cho cháu ra công viên, nhưng Tráng Tráng thích đi, không cho đi sẽ khóc ầm ỹ. Mẹ chồng em không làm sao được, đành phải để một mình bảo mẫu đưa nó đi”.

“Em không cảm thấy chuyện này quá trùng hợp à?”. Trịnh Đạt bật loa ngoài, Lâm Gia Mộc ghé vào chen ngang một câu.

Tiết Văn Vũ bên kia điện thoại yên lặng vài giây: “Em sẽ bảo bố chồng lệnh cho cậu Tổng đến đó”.

“Tốt nhất em gửi cho anh tư liệu về lý lịch của anh ta”, Trịnh Đạt nói.

Nhà họ Lục dùng người không thể không tra rõ lý lịch.

“Được. Anh có máy fax chứ? Nhắn số cho em, em bảo họ gửi cho”. Tiết Văn Vũ nói: “Anh cho rằng không phải bắt cóc trẻ em thông thường à?”.

“Có lẽ thế”.

“Không phải bắt cóc trẻ em, vì sao bọn chúng không đưa ra yêu cầu gì?”.

“Em đừng nghĩ quá nhiều, bọn anh cũng chỉ tìm hiểu cẩn thận để tránh bỏ sót manh mối thôi”.

“Vâng”.

Tiết Văn Vũ dùng điện thoại, Lâm Gia Mộc cũng đưa ra câu hỏi đó: “Nếu là bắt cóc có mục đích, vì sao không có ai đòi tiền chuộc, cũng không đưa ra bất cứ yêu cầu nào?”.

“Có lẽ bọn chúng đã đưa ra yêu cầu nhưng nhà họ Lục không đáp ứng, hoặc đã đáp ứng nhưng đối phương lại đổi ý. Tiết Văn Vũ không nói thật”. Cảnh sát Lưu hoài nghi hết thấy theo thói quen.

“Tiết Văn Vũ nói thật, chỉ sợ có ẩn tình gì ngay cả cô ta cũng không biết”, Lâm Gia Mộc than. Một phụ nữ để mất con, có bản lĩnh đến mấy cũng vẫn sẽ rối loạn. Sự sốt ruột của Tiết Văn Vũ không phải là giả, sự nghi hoặc cũng không phải là giả. Cô ta đã tìm Trịnh Đặc thì chắc chắn sẽ không giấu Trịnh Đặc những thông tin then chốt mình biết.

“Dù thế nào cũng vẫn phải nghiên cứu về người cảnh vệ này”. Máy fax đã bắt đầu tự nhận thông tin, nội dung trang đầu tiên là tư liệu cơ bản về người cảnh vệ này.

70. Q.10 - Chương 3: Điều Tra

Trích lời Gia Mộc: Có lúc sức sát thương của sự thật còn vượt xa sự dối trá.

Tổng Phong có vẻ già dặn hơn trong ảnh một chút, dù sao bức ảnh đó cũng được chụp từ khi anh ta vừa đến nhà họ Lục. Năm đó anh ta mới mười chín tuổi, rất ngây ngô, bây giờ anh ta đã là một người đàn ông hai mươi tư tuổi. Nói một cách công bằng, anh ta có ngoại hình không tồi, nụ cười hơi ngây ngô, dáng người thấp đậm. Từ khi đi vào văn phòng Lâm Gia Mộc thuê tạm thời này, anh ta vẫn giữ phong thái quân nhân rõ rệt, giờ tay nhắc chân đều như được dùng thước đo từ trước. Thật sự rất khó tưởng tượng một người như vậy ngày ngày cùng bảo mẫu đưa đứa trẻ đến công viên mà người ở công viên lại không biết Tráng Tráng có xuất thân không tầm thường. Khả năng bắt cóc để bán trẻ em càng ngày càng nhỏ, dù sao bọn buôn người cũng phải tìm hiểu thực địa từ trước. Vốn những người đến công viên trung tâm thành phố cũng đều là tầng lớp có máu mặt, bắt cóc con cái họ mạo hiểm hơn gây án ở khu vực ngoại ô, cũng khó thoát thân hơn rất nhiều. Càng không cần phải nói Tráng Tráng rõ ràng là một em bé có xuất thân danh giá, khả năng thất bại quá lớn.

“Làm phiền anh Tổng phải đi lại vất vả”. Lâm Gia Mộc cười tủm tỉm rót cho Tổng Phong một ly trà. Cô thoáng nhìn đồng hồ, bây giờ là hai giờ chiều: “Anh đã ăn cơm chưa?”.

“Tôi đã ăn sơ sơ trên máy bay rồi”. Tổng Phong dùng hai tay nhận ly trà: “Cảm ơn chị”.

“Đồ ăn trên máy bay khó ăn lắm, ở đây có bánh ngọt, anh cứ dùng tự nhiên”. Cô đẩy đĩa bánh trên bàn về phía anh ta, sau đó ngồi xuống sofa, cầm lấy máy ghi âm: “Ông chủ, bắt đầu được chưa?”.

“Ồ, bắt đầu được rồi”, Trịnh Đặc gật đầu: “Anh có thể kể lại quá trình xảy ra chuyện này không?”

Tổng Phong thuật lại việc mình bị treo chân khi xảy ra chuyện, cuối cùng nói: “Cô Trương làm việc luôn rất chu đáo, cô ấy thật sự không có ý. Vì chuyện này mà bệnh tim của cô ấy lại tái phát, bây giờ đang nằm trong bệnh viện”.

“Vậy bình thường anh có gặp người nào đáng chú ý ở công viên không?”.

“Mỗi lần đến công viên tôi đều mang máy ảnh, nếu người nào có dấu hiệu khả nghi, tôi sẽ chụp ảnh họ lại. Nhưng khoảng thời gian trước khi xảy ra chuyện, tôi không gặp người nào như vậy”.

“Tráng Tráng có phải một em bé sợ người lạ không?”.

Lúc nhắc tới Tráng Tráng, Tổng Phong khẽ mỉm cười. Có thể thấy anh ta rất yêu quý Tráng Tráng: “Tráng Tráng rất bạo dạn, chưa bao giờ sợ người lạ. Nó cũng rất nghịch, mùa hè năm nay bắt đầu đến công viên, cho dù mưa to cũng phải ngồi xe đến công viên xem, chắc chắn công viên đang mưa, không có các bạn nhỏ chơi đùa mới chịu ngoan ngoãn về nhà”.

“Cũng có nghĩa thời gian nó đến công viên hằng ngày là cố định?”. “Đúng”.

“Anh nói ngày nào anh cũng mang máy ảnh, có thể cho tôi xem những bức ảnh anh chụp không?”.

“Được”. Tổng Phong lấy hai chiếc thẻ SD ra: “Thủ trưởng đã lấy đi một bản. Đây là bản tôi lưu lại”.

“Anh đi chơi bóng rổ là tự nhiên nổi hứng hay là thường xuyên chơi?”, Lâm Gia Mộc vẫn đóng vai trợ lý bên cạnh hỏi.

“Một đồng hương hẹn tôi ra ngoài chơi. Tôi không chơi bóng rổ thường xuyên”.

“Có thể cho tôi cách liên lạc với người đồng hương đó không?”. Lâm Gia Mộc nói xong liền cười: “Để lưu hồ sơ”.

“Được”. Tống Phong lấy điện thoại di động ra.

Lâm Gia Mộc cầm điện thoại của mình lại gần: “Anh đọc số đi, tôi ghi lại”, nói xong cô lại cười.

Sau khi Tống Phong đi, Trịnh Đặc hỏi Lâm Gia Mộc: “Em cho rằng anh ta đáng nghi?”.

“Anh ta quá thần nhiên”. Lâm Gia Mộc nói: “Bất kể thế nào, anh ta đột nhiên bị Tiết Văn Vũ điều từ thành phố C đến thành phố A, chúng ta lại tra hỏi anh ta ở nơi kín đáo thế này, vậy mà anh ta không chảy một giọt mồ hôi, giọng nói cũng rất bình tĩnh, tố chất tâm lý hình như quá cao”.

Lâm Gia Mộc cầm điện thoại của mình đến hươ hươ trước mặt Trịnh Đặc. Điện thoại cường chế kết nối thất bại, điện thoại di động của Tống Phong có thiết bị đề phòng nghe trộm.

“Đúng rồi, anh có định nói chuyện Giang Vũ và Hân Di cãi nhau với cảnh sát Lưu không?”.

“Vì sao anh phải nói?”. Trịnh Đặc nhú mày nhìn Lâm Gia Mộc: “Hôn nhân phải mù quáng một chút mới được, quá tỉnh táo sẽ khó dài lâu”.

Tống Phong quả nhiên là một người rất cẩn thận. Những bức ảnh anh ta chụp đều có góc chụp rất tốt, khoảng cách thời gian phân chia rất rõ ràng, mỗi ngày đều có khoảng một trăm bức, nếu có đối tượng khả nghi thì số lượng sẽ tăng gấp bội. Trịnh Đặc phân loại ảnh theo thời gian rồi cùng xem với Lâm Gia Mộc. Hai người lại so sánh những bức ảnh khả nghi với nhau, phân loại người trong công viên. Thời gian Tráng Tráng đến công viên là chín giờ đến mười một giờ sáng. Lúc này những người tập thể dục buổi sáng đã về hết, những em bé lớn hơn một chút thì đến trường mầm non, tất cả những em bé chơi trong công viên đều ở tầm tuổi Tráng Tráng. Hai người đánh dấu những bức ảnh trẻ em và phụ huynh, lại đánh dấu những người bán đồ chơi trong công viên. Để tránh đụng chạm, những người dắt chó đi dạo thường giữ khoảng cách với trẻ em tương đối xa, hơn nữa từ chín giờ đến mười một giờ cũng không phải thời gian thích hợp nhất để dắt chó đi dạo, mỗi ngày chỉ có dăm ba người lọt vào ống kính. Hai người xem mấy ngàn bức ảnh, tất cả mọi đầu mối đều tập trung vào một người dắt chó đi dạo.

Chín giờ đến mười một giờ là thời gian đi làm, rất ít người rảnh rỗi đến công viên giờ này, nhưng người này có vẻ vẫn còn rất trẻ, chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi. Hơn nữa bây giờ mặc dù đã là tháng mười một nhưng thời tiết vẫn chưa lạnh, ngay cả trẻ con cũng rất ít đội mũ, vậy mà mỗi lần dắt chó đến đây hẳn đều che chắn rất kín, tay đeo găng màu trắng, đầu đội mũ lưới trai màu đen, trên người mặc áo khoác xám rộng. Trịnh Đặc không hiểu vì sao Tống Phong không liệt hẳn vào danh sách khả nghi. Anh ta gọi điện thoại cho Tống Phong, Tống Phong trả lời rất thú vị: “Trước tôi cũng chú ý đến người đó và từng nói chuyện với ông ta. Lúc trẻ ông ta bị tai nạn lao động, cả mặt và tay đều bị bỏng. Trong nhà ông ta không có ai, sáng nào ông ta cũng dắt chó đi dạo đến tận tối mới về nhà”.

“Anh đã thấy vết thương của ông ta chưa?”.

“Thấy rồi. Vết bỏng trên mặt ông ta đã phẫu thuật cấy da, có điều không muốn làm bọn trẻ sợ nên bình thường ông ta luôn giữ một khoảng cách với đám con nít”.

“Anh biết ông ta tên là gì không?”.

“Tôi nghe thấy người khác gọi ông ta là ông Cam, có lẽ ông ta họ Cam”.

Trịnh Đặc lại gọi điện thoại cho cảnh sát Lưu nhờ cảnh sát Lưu tra tìm người họ Cam này. Quả nhiên nhà ông Cam này rất gần công viên, là người cư trú ở đây từ lâu rồi. Nhưng...

“Theo hồ sơ hộ tịch thì người họ Cam này đã chết một năm rồi”

Trên thế giới này không có người nào dễ giả mạo hơn người bị hủy dung, không ai lại ghé sát vào nhìn kỹ mặt họ, dù có thoáng nhìn cũng lập tức rời mắt đi...

Trịnh Đặc lật xem ghi chép thời gian chụp ảnh của Tống Phong. Người họ Cam xuất hiện ở công viên khoảng một tháng trước.

Lập mưu mất nhiều thời gian như vậy, mục đích của gã họ Cam này càng đáng nghi ngờ. Vụ án này ngày càng không giống một vụ bắt cóc trẻ em bình thường.

Trước đó Tiết Văn Vũ nói con cô ta ở thành phố A, bây giờ cũng khó tin được điều này.

Trịnh Đạt và Lâm Gia Mộc lái xe ngay trong đêm, đội mưa lên đường cao tốc, chạy thẳng đến thành phố C.

Lúc xe chạy qua trạm thu phí đường cao tốc, màn hình điện tử phía trên trạm thu phí cũng nhấp nháy dòng chữ cảnh báo đường trơn đi chậm. Lâm Gia Mộc ngả ghế lái phụ, quần chân nằm xuống, ngáp một cái: “Lát nữa rời khỏi đường cao tốc thì gọi em”.

“Ồ”. Trịnh Đạt tăng nhiệt độ, giảm tốc độ xe xuống sáu mươi cây một giờ, chậm rãi chạy trên đường cao tốc giữa đêm tối.

Lần đầu tiên anh ta gặp Lâm Gia Mộc cũng là một ngày mưa. Hôm đó anh ta đến hiện trường tai nạn giao thông để tưởng nhớ mẹ và em gái. Sau khi nói với Lâm Gia Mộc vài câu, Lâm Gia Mộc xoay người lên xe, lái xe đi. Anh ta vốn cho rằng nữ luật sư này bị anh ta chọc giận, không ngờ chưa đến hai mươi phút sau Lâm Gia Mộc lại quay về, trên tay cầm hai bó hoa cúc trắng và một con búp bê bằng nhung.

“Trịnh Lâm thích búp bê chứ?”. “Ồ”.

Lâm Gia Mộc đặt búp bê và cúc trắng xuống ven đường, ngồi xuống lấy ảnh hai người từ trong túi ra, dùng băng dính dán lên gờ vỉa hè bằng xi măng.

“Em gái anh thật đẹp”.

“Nó cũng rất thông minh”, Trịnh Đạt vuốt mặt em gái trong ảnh. “Anh đi đâu, cần tôi cho quá giang một đoạn không?”.

“Không, nhà tôi cách nơi này rất gần”. Nói đến nhà, Trịnh Đạt dừng lại một chút. Không còn người thân, nhà đâu còn là nhà nữa?

Lúc này điện thoại của anh ta có chuông báo, anh ta lấy điện thoại ra nhìn số gọi đến rồi bấm phím đỏ. Đó là cuộc điện thoại đầu tiên Tiết Văn Vũ gọi cho anh ta sau khi chia tay, cũng là cuộc gọi cuối cùng.

Lúc xe chạy đến nút giao đường cao tốc, phía trước có mấy chục chiếc xe xếp hàng. Trịnh Đạt đẩy Lâm Gia Mộc, Lâm Gia Mộc mơ mơ màng màng tỉnh lại: “Đến chưa?”.

“Sắp đến rồi”. “Trong xe nóng quá”.

Trịnh Đạt sờ đầu cô, quả nhiên đầu mướt mồ hôi: “Để anh hạ nhiệt độ xuống”.

“Mấy giờ rồi?”.

“Ba giờ”.

“Để em lái, anh ngủ một lát đi”. “Anh không buồn ngủ”.

Lâm Gia Mộc ngáp một cái, lấy hai lon Red Bull chuẩn bị từ trước ra, đưa cho Trịnh Đạt một lon, mình mở một lon chậm rãi uống.

“Anh liên lạc với Tiết Văn Vũ chưa?”.

Trịnh Đạt lắc đầu: “Khi chuyện này có đầu mối thì tính tiếp”. “Nếu đúng là gián điệp nước ngoài thì làm thế nào?”.

“Nhà họ Lục mặc dù coi trọng danh tiếng nhưng cũng sẽ không dám đùa trong những chuyện như thế này. Anh có thể điều tra được thì nhà họ cũng có thể điều tra được. Đến bây giờ họ vẫn quyết định che giấu, chỉ nói với con dâu là cháu trai bị bọn buôn người bắt cóc, chắc hẳn phải có lý do”.

Lâm Gia Mộc cười lạnh một tiếng: “Làm mợ chủ nhà quan cũng không dễ chút nào”.

“Năng lực càng cao thì trách nhiệm cũng càng lớn mà”. Trịnh Đạt nói lời này cũng mang vài phần châm biếm: “Thế giới của họ... người bình thường không hiểu được”.

Sau khi rời khỏi đường cao tốc, hai người vừa định lấy bản đồ du lịch tìm khách sạn, đột nhiên một chiếc xe địa hình màu đen áp sát phía sau. Trịnh Đặc cho rằng chiếc xe này muốn vượt nên tránh sang phải nhường đường, không ngờ sau khi vượt lên, chiếc xe địa hình lại quay ngang giữa đường. Trịnh Đặc đạp phanh rất mạnh mới kịp thời dừng lại được.

Thấy xe của hai người dừng lại, một người trẻ tuổi trên chiếc xe địa hình đi tới, gõ cửa kính xe Trịnh Đặc.

Trịnh Đặc không hề hạ kính cửa mà luôn tay xuống dưới ghế. Anh ta giấu một chiếc côn hai khúc ở đó: “Anh là ai?”.

Người nọ mở ví ra áp vào kính xe, là thẻ cảnh sát. Trịnh Đặc hạ cửa kính xuống một khe nhỏ: “Xin hỏi anh có chuyện gì không?”.

Người nọ không nói gì, lấy một túi hồ sơ từ trong áo khoác ra nhét vào trong xe Trịnh Đặc, sau đó quay về xe mình, nghênh ngang lái đi. Trịnh Đặc dùng điện thoại di động chụp lại biển số xe của anh ta.

Lâm Gia Mộc mở túi tài liệu. Ngoài một xấp tư liệu, còn có một tấm thẻ từ mở cửa phòng và một tấm danh thiếp khách sạn: “Tiền phòng đã trả. Lục”.

Trịnh Đặc tiện tay ném tấm danh thiếp sang bên cạnh. Chuyện này vốn không phải anh ta làm cho người nhà họ Lục. Nhà họ Lục có thể dễ dàng nắm được thông tin anh ta đến thành phố C như vậy thì chắc chắn cũng biết anh ta đến đây để làm gì.

Hai người tìm bữa một khách sạn. Lâm Gia Mộc tắm xong đi ra, nhìn thấy Trịnh Đặc ngồi trên giường đeo kính xem tài liệu, cô không nhịn được bật cười.

“Thật hiếm khi thấy anh đeo kính”. Cô ngồi xuống đối diện Trịnh Đặc, đưa tay đẩy kính của anh ta: “Cũng hiếm khi được nhìn ngang mặt anh thế này”.

“Đó là vì em thấp”. Trịnh Đặc ném cho cô một xấp tài liệu mà không thèm ngẩng đầu lên: “Tư liệu nhà họ Lục cung cấp quá đầy đủ”.

Quá đầy đủ chính là đủ cả lông gà vỏ tỏi, hàng ngàn thông tin quần vào nhau làm mọi người không biết phải làm sao.

“Có tư liệu của gã họ Cam không?”.

“Có”. Trịnh Đặc giơ tài liệu trong tay lên: “Nếu chúng ta chưa tới thành phố C, không hỏi Tống Phong về gã họ Cam thì nhà họ Lục cũng sẽ không đưa ra tư liệu về hắn. Nhà họ Lục cũng tra được hắn đã chết, gã họ Cam kia là giả mạo”.

Đương nhiên bọn họ sẽ không nói điều này với một nhân vật nhỏ như Tống Phong.

“Vậy nhà họ Lục căn cứ vào đâu mà suy đoán Tráng Tráng đang ở thành phố A?”.

Trịnh Đặc lấy một trang tài liệu ra chỉ cho Lâm Gia Mộc xem. Trang tài liệu này in mười mấy bức ảnh chụp từ video ghi hình. Một người rất giống gã họ Cam mang một cậu bé rất giống Tráng Tráng xuất hiện ở ga tàu, leo lên đoàn tàu chạy tới thành phố A.

“Có thể xem video gốc không?”.

Lâm Gia Mộc còn chưa nói xong đã có tín hiệu báo có thư điện tử.

Thư điện tử có file đính kèm, tiêu đề là “Xem file đính kèm”.

Lâm Gia Mộc tải file đính kèm rất nặng xuống, là một video giám sát rất dài.

Cô ngẩng đầu thoáng nhìn Trịnh Đặc, Trịnh Đặc ra hiệu im lặng, xé đáy túi tài liệu ra, tìm thấy một máy nghe trộm có trang bị định vị GPS.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của các anh”. Sau khi nói xong, Trịnh Đặc ném máy nghe trộm vào cốc nước.

Nếu như một người giả mạo một người bị hủy dung để bắt cóc trẻ em thì còn hiểu được. Nhưng nếu vẫn xuất hiện rất nổi bật giữa đám đông với trang phục như vậy ở một nơi đầy camera giám sát như ga tàu thì

lại rất đáng nghi. Lâm Gia Mộc mở file ghi hình ra, xem một lượt từ đầu đến cuối rồi xem lại lượt thứ hai. Đột nhiên cô cảm thấy vai mình nặng trĩu, Trịnh Đạc đã dựa vào vai cô ngủ mất.

Lâm Gia Mộc tháo kính giúp anh ta, để anh ta gối đầu lên đùi mình, vuốt mái tóc ngắn hơi gai tay của anh ta, nhìn người đến người đi trên màn hình. Một góc nào đó sâu thẳm trong lòng vẫn luôn xao động bất an đột nhiên lắng lại, trong thế giới của hai người không còn thứ gì khác ngoài âm thanh của dòng xe cộ vừa thức giấc.

“Là một phụ nữ”. Trịnh Đạc lẽ ra đang ngủ lại đột nhiên nói. “Sao?”.

“Gã họ Cam đó là một phụ nữ”. Anh ta ngồi dậy, chỉ hình ảnh trên màn hình: “Em xem động tác mở cửa của cô ta”.

Chỉ có phụ nữ mới đưa tay đẩy cửa, sau đó chú ý không để quần áo của mình chạm vào cửa kính để tránh bám bụi.

Lúc đoạn video còn năm phút nữa là kết thúc, một người phụ nữ để tóc dài, dáng người hơi béo kéo một chiếc va ly siêu lớn giải thích vài câu với nhân viên ga tàu, vội vã xuống tàu rồi biến mất trong dòng người.

“Còn có file thu hình nào khác không?”. Lâm Gia Mộc hơi hồi hận vì đã để Trịnh Đạc làm hỏng máy nghe trộm.

“Anh biết người phụ nữ này”.

“Sao?”.

“Cô ta là bạn gái cũ của Lục Cẩn”. Mặc dù cô ta béo hơn nhiều so với lần cuối cùng anh ta nhìn thấy nhưng Trịnh Đạc vẫn nhận ra cô ta.

“Hả?”.

Trịnh Đạc tạm dừng hình ảnh, phóng đại bàn tay kéo va ly của cô ta: “Mu bàn tay cô ta có một vết bỏng nên thích đeo đồ trang sức siêu lớn để che giấu”.

“Người nhà họ Lục không nhận ra cô ta sao?”.

“Người nhà họ Lục chắc chưa bao giờ thèm nhìn kỹ cô ta. Hơn nữa cô ta đã béo hơn nhiều. Cô ta vốn ột mét sáu mươi bảy, nặng chưa đến năm mươi kilôgam. Người phụ nữ này ít nhất phải bảy chục kilôgam”.

Vậy là vụ án này đang từ phim điệp viên gay cán lại đột ngột biến thành bộ phim truyền hình suốt mướt?

Bạn gái cũ của Lục Cẩn tên là Hầu Lộ Lộ, vốn là một diễn viên múa của đoàn văn công quân khu. Sau khi Trịnh Đạc và Tiết Văn Vũ công khai quan hệ, hai người cùng Lục Cẩn và Hầu Lộ Lộ ra ngoài chơi rất nhiều lần. Hầu Lộ Lộ không được nhà họ Lục thích, Lục Cẩn hy vọng cô ta có thể tiếp xúc với Tiết Văn Vũ nhiều hơn để học cách đối nhân xử thế, vì vậy Trịnh Đạc cũng xem như quen biết Hầu Lộ Lộ.

Trịnh Đạc và Hầu Lộ Lộ vẫn có sự khác biệt về bản chất. Trịnh Đạc là bộ đội đặc chủng, vốn là người ưu tú trong những người ưu tú, ngoại hình cũng to cao đẹp trai, cử chỉ hành động rất có phong thái quân nhân. Thực ra anh ta rất hợp ý ngài tướng quân, nhà họ Tiết không thích anh ta không phải vì bản thân anh ta mà là vì ông bố có tiền án tiền sự của anh ta. Lúc đầu tuyển quân nếu không phải điều kiện bản thân của Trịnh Đạc rất nổi trội, lại được tổ dân phố và cơ quan cảnh sát địa phương bảo lãnh, nói rõ anh ta có phẩm chất đạo đức tốt thì anh ta cũng không thể nhập ngũ. Lúc vừa điều tra được tình hình bố Trịnh Đạc, nhà họ Tiết cho rằng gia đình anh ta không “sạch sẽ”, không chịu làm thông gia với một gia đình như vậy.

Nhưng Tiết Văn Vũ vẫn kiên quyết bảo vệ tình cảm của mình, nhà họ Tiết đành phải đưa ra điều kiện, bắt Trịnh Đạc thi trường quân sự. Không ngờ Trịnh Đạc lại thi đỗ, cho thấy anh ta quả thật có lòng thành, có khả năng. Nhà họ Tiết bảo Tiết Văn Vũ dẫn Trịnh Đạc về nhà, Tiết tướng quân gặp anh ta, nói chuyện với anh ta, mặc dù ban đầu khó có thể lập tức thân mật nhưng cũng bảo Tiết Văn Vũ thường xuyên dẫn anh ta về nhà. Sau khi anh ta nhập học trường quân sự, có lần Tiết tướng quân đến gần đó công tác còn gọi anh ta đi ăn cơm cùng, tỏ ra rất tán thưởng cậu con rể tương lai này. Lúc đó tiền đồ của anh ta khá xán lạn, dù sao cũng xuất thân bộ đội đặc chủng lại học chuyên ngành tác chiến đặc chủng trong trường quân

sự, sau này con đường tiến thân sẽ rất rộng rãi. Thậm chí còn có người nói đùa cậu con rể tương lai này có khả năng sẽ phát triển hơn cả bố vợ.

Nhưng Hầu Lộ Lộ thì khác. Mặc dù cô ta xuất thân gia đình trong sạch, nhưng lại là một cô nàng văn nghệ sĩ cả ngày tô son trát phấn, ăn mặc diêm dúa, vốn không hợp mắt nhà họ Lục. Không cần phải nói Hầu Lộ Lộ thích chưng diện, tiền phụ cấp mỗi tháng không đủ tiêu, gia đình còn phải trợ cấp thêm. Sau khi yêu Lục Cẩn thì số tiền đó do Lục Cẩn trợ cấp, nhà họ Lục rất xem thường lối sống của cô ta.

Bản thân Hầu Lộ Lộ cũng có nhiều ám ức. Cô ta và Lục Cẩn yêu nhau thật lòng. Lúc vừa yêu nhau, cô ta không hề biết thân phận của Lục Cẩn. Sau khi yêu nhau một thời gian, cô ta mới nghe người khác nói nhà họ Lục có quyền thế ra sao. Tuy lúc đầu cũng vui mừng, nhưng khi Lục Cẩn dẫn về nhà họ Lục cô ta lại sợ hãi. Cô ta ăn cơm không bụng bát lên là không đúng, bụng nhỏ không ăn hết để thừa cơm là không đúng, lần đầu tiên đến nhà người khác làm khách nên câu nệ, chỉ dám ăn một món ăn trước mặt mình là tội càng thêm tội. Bà Lục hỏi cô ta mấy vấn đề thời sự nhưng cô ta không biết gì, hỏi cô ta có xem thời sự không, cô ta nói cô ta xem phim truyền hình. Khi đó mặt bà Lục đã biến sắc, ông Lục tương đối có tu dưỡng thì cười ha ha, nhưng sau đó cũng lắc đầu. Tối hậu thư đưa ra cho Lục Cẩn là hoặc làm cho cô ta thay đổi, hoặc chia tay.

Vốn Tiết Văn Vũ hoàn mỹ trong miệng bà Lục chính là một cái gai trong lòng Hầu Lộ Lộ, không ngờ bạn trai mình còn bắt mình thân thiết với Tiết Văn Vũ, học cách ăn mặc, lời nói cử chỉ của Tiết Văn Vũ. Cô ta ngoài mặt nghe theo, nhưng trong lòng rất không vui. Đứng nhìn Tiết Văn Vũ gặp ai cũng cười ha ha, có vẻ như rất dễ nói chuyện, trên thực tế lại là người thấy ai không vừa mắt sẽ rất coi thường. Cô ta nhìn Hầu Lộ Lộ không vừa mắt, lúc có Lục Cẩn hai người còn có thể nói cười vài câu, lúc không có Lục Cẩn thì căn bản không thèm nhìn nhau. Sau đó bốn người đi chơi với nhau nhiều hơn, Hầu Lộ Lộ có quan hệ khá tốt với Trịnh Đặc cũng xuất thân dân thường như mình. Vì vậy Trịnh Đặc biết khi còn bé Hầu Lộ Lộ bị bỏng ở cổ tay, mặc dù vết sẹo không hề rõ ràng, nhưng cô ta vẫn thấy xấu hổ, bao giờ cũng đeo trang sức rộng bản để che giấu.

“Sau đó Hầu Lộ Lộ thế nào?”.

Trịnh Đặc thở dài: “Sau đó Hầu Lộ Lộ ngã bị thương ở chân, không thể múa được nữa. Lục Cẩn nghĩ cách cho cô ta đi học, nhưng từ lúc mười mấy tuổi cô ta đã không tập trung học hành mà chuyên tâm tập múa, mất nền tảng nên không thể theo được bài học, giáo viên không đánh giá cao cô ta. Vì vậy nhà họ Lục càng không hài lòng với cô ta, lúc bọn họ chia tay anh đang học trong trường quân sự, nghe nói Lục Cẩn cũng chán Hầu Lộ Lộ rồi, mấy lần nói chia tay, nhưng mỗi lần nhắc tới Hầu Lộ Lộ lại dọa sẽ tự tử. Cô ta còn mắc bệnh chán ăn, vốn bốn mươi lăm cân đã gầy lảm rồi, nghe nói còn giảm xuống dưới bốn mươi cân. Có một lần cô ta dọa nhảy lầu, Lục Cẩn có việc ở đơn vị không đến được, cô ta nhảy từ tầng bốn xuống đệm hơi của đội cứu hỏa, còn chưa xuất viện đã bị nhà trường khai trừ, được người nhà đưa đi chữa bệnh trầm cảm”.

“Anh còn nhớ tình hình gia đình cô ta không?”.

“Anh không nhớ được nhiều chuyện Hầu Lộ Lộ nói với anh lắm, chỉ biết cô ta là người Trùng Khánh, gia đình có một cửa hàng quần áo làm ăn rất tốt”.

“Anh nhớ cô ta học trường gì không?”.

Trịnh Đặc đọc tên một trường đại học, Lâm Gia Mộc đến trường đại học này xem tư liệu, tra được địa chỉ và số điện thoại liên lạc, nhưng số điện thoại không còn được sử dụng nữa. Khi đó Hầu Lộ Lộ có bảo hiểm sinh viên, nằm viện ở địa phương một thời gian. Tư liệu về cô ta ở bệnh viện cũng không đầy đủ, địa chỉ liên lạc là địa chỉ trường học. Có điều thông tin cô ta bị trầm cảm nặng, phải uống thuốc quanh năm đã được bệnh viện chứng thực.

Trịnh Đặc thì đến nhà gã họ Cam, cửa đóng chặt như dự đoán. Trịnh Đặc bấm chuông cửa một hồi lâu, đứng ngoài gọi to: “Chú! Chú có nhà không?”.

Cuối cùng nhà bên cạnh mở cửa, một bà già tóc bạc trắng thò đầu ra hỏi: “Cháu tìm ai?”

“Cháu tìm chú họ cháu, chú ấy họ Cam”. “Chú họ?”.

“Vâng ạ! Nhà cháu ở thành phố A, chú Cam với bố cháu đã nhiều năm không gặp nhau. Cháu đến đây công tác, bố cháu bảo cháu tới thăm chú ấy”.

“Ông Cam đã chết một năm rồi”.

“Sao? Chú ấy chết thế nào? Sao cháu không biết tin gì cả?”.

“Hình như ngày trước ông ấy bị bỏng ảnh hưởng đến phổi, phổi ông ấy vẫn không tốt, càng nhiều tuổi sức khỏe càng kém. Bà nghe nói sau khi bệnh nặng, ông ấy đã gọi điện thoại cho thằng cháu, thằng cháu đưa ông ấy vào bệnh viện, chưa được một tuần đã thấy bảo chết rồi. Căn hộ này để lại cho thằng cháu đó, từ đó đến giờ vẫn cho người khác thuê”.

“Không đúng, cháu nghe một người bạn của bố cháu nói mấy ngày hôm trước còn nhìn thấy chú ấy ở công viên mà”.

“Người mà bạn bố cháu nhìn thấy không phải ông Cam mà là ông Võ. Ông Võ cũng bị bỏng, cũng ở một mình, thuê căn hộ của thằng cháu ông Cam. Hàng xóm láng giềng đều nói ông Võ thoát nhìn rất giống ông Cam, ngay cả ăn mặc cũng không khác là mấy”.

“A... Vậy bây giờ còn người nào ở đây không?”. “Đã vài ngày bà không nhìn thấy ông Võ rồi”.

“Vậy bà có số điện thoại của cháu chú Cam không?”.

“Cháu đợi chút, để bà tìm xem”. Bà già vào nhà, một lát sau cầm một quyển danh bạ điện thoại đi ra: “Chính là số này...”.

Bà đọc từng số một cho Trịnh Đặc, Trịnh Đặc cảm ơn rồi vội vàng đi luôn.

“A lô! Anh chủ nhà đấy à? Tôi là cháu chú Võ. Nghe nói chú tôi lại bị ốm, tôi đến thăm chú ấy nhưng gõ cửa mãi không thấy ai mở cửa. Hàng xóm nói chú ấy mấy hôm không ra ngoài, tôi sợ chú ấy có chuyện, anh có thể tới mở cửa giúp tôi không?”.

Bất cứ chủ nhà nào ột người ốm yếu thuê nhà cũng rất sợ nghe thấy có người nói vài ngày người thuê nhà không ra ngoài, không cần phải nói người chủ nhà này còn có một ông chú đã bệnh nặng trong căn hộ đó rồi chết trong bệnh viện. Trịnh Đặc chỉ đợi dưới lầu không đến nửa tiếng đã nhìn thấy một chiếc xe con dừng lại, một người đàn ông béo lùn thở hồng hộc từ trên xe bước xuống.

“Anh là chủ nhà à?”.

Người đàn ông béo lùn nhìn anh ta một cái: “Anh là người nhà ông Võ? Gọi tôi là anh Cam là được”.

“Vâng”.

“Tôi vốn không muốn cho người già ốm thuê nhà, có chuyện gì không tiện giải quyết. Nhưng khi đó bà chị đến thuê nhà nói ngọt lắm, nói ngày nào chị ta cũng sẽ đến thăm bố, ai ngờ tôi nghe hàng xóm nói thuê nhà xong lúc nào cũng chỉ có một mình ông Võ, không hiểu ra sao nữa...”.

“Dạo này em họ tôi có chút việc gia đình”.

“Có việc cũng không thể bỏ mặc người già được. Nhìn chị ta có vẻ phúc hậu, không ngờ lại bất hiếu như vậy”.

“Vâng, vâng, anh nói đúng. Thì thế nó mới nhờ tôi đến thăm chú ấy đây”.

Hai người vừa nói chuyện vừa lên lầu. Đứa “con gái” đến thuê nhà cho “bố” này hiển nhiên là Hầu Lộ Lộ. Cô ta còn ít hơn Trịnh Đặc một tuổi, nhưng lại bị anh Cam thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi gọi là bà chị, có thể thấy cô ta đã thay đổi rất nhiều.

Anh Cam mở cửa, cực kỳ kinh ngạc trước cảnh tượng trong nhà.

Căn nhà này được dọn dẹp quá sạch sẽ, hoàn toàn không giống nơi ở của một ông già ốm yếu hơn sáu mươi tuổi. Chăn ga đều in hình hoa, trên tường còn treo một bức ảnh cỡ đại.

“Ồ, đây là con gái của bà chị đó à? Nhìn có nét rất giống”.

“Không phải, đây là ảnh em họ tôi lúc chưa béo phì”. Trịnh Đạt cũng rất cảm khái khi nhìn thấy bức ảnh.

“Không nhận ra được, không nhận ra được”. Chủ nhà nói: “Mấy thứ này cũng đều là em họ anh chọn à? Không phải dành ột ông già”.

“Đây đều là đồ dùng cũ của nó”, Trịnh Đạt cười nói. Anh ta xem xét đồ đạc trong nhà, đồ dùng thoát nhìn rất sạch sẽ nhưng đã có một lớp bụi mỏng, sờ vào sẽ để lại dấu tay rõ ràng. Trịnh Đạt bí mật chạm vào điện thoại, tiếng chuông điện thoại vang lên: “A lô! Chú à? Sao cháu gọi chú không nghe máy? Làm cháu sợ chết đi được. Chú đang ở nhà chú Ba à? Bao nhiêu ngày? Ngày mai về à? Lấy thứ gì à? Vâng, để cháu tìm xem... Đúng rồi, cháu nhờ chủ nhà mở cửa... Vâng, vâng...”.

Thấy anh ta nghe điện thoại, chủ nhà cười: “Đúng là anh lo bò trắng răng rồi”.

“Đúng thế thật”.

“Không có việc gì thì tôi đi trước đây. Lúc nào đi anh bấm khóa vào”. “Vâng, vâng”.

Chủ nhà nhìn quanh. Vốn trong nhà cũng không có đồ đạc gì của mình, ngay cả một chiếc gương ra hồn cũng không có. Bàn ghế giường tủ đều là đồ cũ, một ông già thì có thứ gì đáng để một người ăn mặc đàng hoàng như Trịnh Đạt lấy trộm? Có lấy trộm cũng không cần phải tìm chủ nhà mở cửa như vậy. Anh ta khép cửa lại, vừa đi vừa hát vui vẻ.

Thấy gã béo đã đi, Trịnh Đạt lập tức chốt trái cửa, bắt đầu kiểm tra căn hộ khoảng bốn mươi lăm mét vuông, một phòng khách, một phòng ngủ, một bếp, một vệ sinh này. Ngoài chăn ga không hợp với tuổi tác của ông Võ, quả thật không có đồ dùng cá nhân gì. Sọt rác trong bếp toàn là bao bì các loại đồ ăn nhanh, tủ quần áo trống rỗng, chỉ có mấy bộ quần áo người già và mấy cái mũ. Anh ta lật đệm lên xem, lại thu hoạch được rất nhiều.

Dưới đệm toàn là ảnh chụp và các bài báo được cắt ra. Nhân vật chính trong ảnh là gia đình ba người của Lục Cẩm, Tiết Văn Vũ và Tráng Tráng. Vùng mặt Tiết Văn Vũ trong ảnh nào cũng bị khoét đi, thay bằng khuôn mặt Hầu Lộ Lộ khi chưa béo phì. Bài báo chỉ có một đoạn chữ bằng miếng đậu phụ và bóng hình mờ nhạt không rõ của Lục Cẩm. Sau đó đa số là ảnh của Tráng Tráng, Tráng Tráng trong ảnh chơi đùa, chạy nhảy trong công viên. Có thể thấy Hầu Lộ Lộ rất thích Tráng Tráng...

Trịnh Đạt cầm lấy một bức ảnh, đó là ảnh chụp cả nhà. Lục Cẩm mặc quân phục bé Tráng Tráng hai tuổi, ngồi bên cạnh anh ta vốn có lẽ là Tiết Văn Vũ lại bị đổi thành Hầu Lộ Lộ...

Lâm Gia Mộc xem từng bức ảnh, càng xem lòng càng nhúu chặt. Tình trạng tinh thần của Hầu Lộ Lộ còn nghiêm trọng hơn chứng bệnh trầm cảm nhiều: “Cô ta ở bệnh viện tâm thần bao lâu?”.

“Anh đã hỏi thăm thông tin ở bệnh viện tâm thần thành phố C, không lâu lắm, chỉ sử dụng thuốc chống trầm cảm”. Trịnh Đạt cũng không biết phải làm sao: “Em điều tra về bố mẹ cô ta thế nào rồi?”.

“Số máy bàn của gia đình cô ta đã ngừng sử dụng. Số điện thoại di động để lại trước đó cũng đã hủy. Vốn cô ta có mấy chị em tốt ở đoàn văn công, nhưng sau khi rời khỏi đoàn văn công cũng hoàn toàn mất liên lạc với họ”. Lâm Gia Mộc lật từng bức ảnh lại, mặt sau bức nào cũng có viết thời gian, ngày tháng, địa điểm chụp. Xem ra cô ta đã theo dõi nhà họ Lục không phải một, hai ngày, đa số là ảnh chụp cả nhà: “Nguồn gốc của những bức ảnh này ở đâu?”.

“Anh đã dùng phần mềm tìm kiếm hình ảnh, có một, hai bức được đăng trên weibo và trang QQ cá nhân của Tiết Văn Vũ, còn đại bộ phận là ở trang QQ cá nhân của bà Lục. Bà ta về hưu cũng chán, khoe ảnh con trai và cháu trai là thú tiêu khiển chủ yếu của bà ta. Bà ta chỉ chú ý không tiết lộ thân phận và địa điểm công tác của con trai, còn ảnh chụp gia đình thì không ngại gì. Trang QQ cá nhân của bà ta mặc dù chỉ người có quyền hạn mới có thể truy cập vào, nhưng người có chút kiến thức cơ bản về máy tính là có thể phá giải được”.

“Để em tra địa chỉ IP những người từng truy cập trang QQ cá nhân của bà ta”. Bàn tay Lâm Gia Mộc như múa trên bàn phím. Vòng tròn giao tiếp của bà Lục rất rộng lại cũng rất hẹp, quá nửa là nữ cán bộ cao cấp về hưu như bà ta. Có người cấp bậc cao hơn nhà họ Lục, có người cấp bậc thấp hơn nhà họ Lục, cũng đều đến tuổi về hưu mới bắt đầu tiếp xúc với mạng internet. Trong cuộc sống bình thường có ý thức bảo mật, nhưng lại không hiểu biết nhiều về thế giới mạng, cho rằng đặt quyền giới hạn truy cập là thật sự chỉ

có bạn bè và người thân mới có thể nhìn thấy ảnh mình đăng. Lâm Gia Mộc tìm kiếm một lát đã thấy rất nhiều người đăng ảnh, đa số là khoe cháu trai, cháu gái, thú cưng hoặc ảnh mình đi tập thể dục. Có hai mươi mấy địa chỉ IP đã thăm trang QQ cá nhân của bà ta nhưng lại không có tương tác, trong đó còn có cả địa chỉ IP của nước ngoài. Lâm Gia Mộc tìm được hai IP đến từ quê quán của Hầu Lộ Lộ, thông qua địa chỉ IP tìm được số QQ.

Số QQ này hôm qua vẫn đăng nhập. Lâm Gia Mộc hack quyền truy cập của trang này, quả nhiên là trang cá nhân của Hầu Lộ Lộ. Trang cá nhân của cô ta rất thú vị, tất cả ảnh đều là ảnh trước khi cô ta béo phì, toàn là ảnh nghệ thuật và ảnh biểu diễn, còn có rất nhiều ảnh của “con trai”. Đa số các dòng trạng thái đều kể về cuộc sống hạnh phúc của mình, nào là lấy chồng bộ đội rất cô quạnh, quanh năm suốt tháng không nhìn thấy chồng, may mà có con trai bên cạnh. Nào là mua áo cho con trai, mua quần cho con trai, một số chuyện thú vị của con trai. Có cả một số ảnh chụp quà tặng, đa số là hàng hiệu. Cô ta có rất nhiều bạn trên mạng, mọi người đều gọi cô ta là vợ lính xinh đẹp. Một trạng thái cô ta đăng là: Đưa con trai đi thăm ông xã! Suyt! Không được hỏi mình đi đâu!

Phản bình luận phía dưới toàn là những lời chúc phúc và ca ngợi.

Lâm Gia Mộc thở dài. Hầu Lộ Lộ đã xây dựng một thế giới khác trên mạng. Trong thế giới này, cô ta lấy Lục Cẩn, sống cuộc sống của vợ chủ nhà cán bộ cao cấp, mặc dù cuộc sống cô quạnh, rất lâu không gặp ông xã nhưng còn có một đứa con trai ở bên mình.

Cô xem thông tin về trang QQ cá nhân này, nó được mở sau khi Tiết Văn Vũ đính hôn với Lục Cẩn, dòng trạng thái đầu tiên là “Mình vừa đính hôn rồi”, đăng kèm với ảnh một chiếc nhẫn kim cương. Cô ta viết mình đã vượt qua những khổ cực thế nào, cuối cùng được người nhà chồng tán thành, trở thành vợ chưa cưới của “anh ấy”...

Phía sau là mỗi ngày một trạng thái về cuộc sống hạnh phúc. Lúc kết hôn, cô ta đăng ảnh hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, nhưng người chồng chưa bao giờ lộ mặt.

71. Q.10 - Chương 4: Ngôi Nhà Pha Lê

Trích lời Gia Mộc: Tình yêu có thể biến ác quỷ thành thiên thần, cũng có thể biến thiên thần thành ác quỷ.

Hầu Lộ Lộ là một cô gái rất đẹp, từ nhỏ đến lớn luôn là tiêu điểm trong đám đông, sau khi vào đoàn văn công cũng là một ngôi sao sáng trong đoàn. Mặc dù thích chứng diện, cô ta lại không phải một người phụ nữ tầm thường ham hư vinh chỉ muốn tranh thủ lúc trẻ lấy được một người chồng có điều kiện tốt. Nhưng cô ta gặp Lục Cẩn, cuộc đời liền rẽ sang một hướng khác. Viên trân châu trong mắt người khác lại là rác rưởi trong mắt người nhà họ Lục. Tất cả lòng tự tôn của cô ta bị chà đạp, cô ta vùng vẫy muốn nắm giữ mọi thứ mà không được, sau đó Lục Cẩn cũng bỏ cô ta mà đi. Nếu cô ta tự mình tỉnh ngộ, lật qua được trang sách mang tên Lục Cẩn này, cô ta sẽ vẫn có cuộc đời tươi sáng. Nhưng không phải ai cũng có thể tỉnh ngộ, cô ta xây ngôi nhà pha lê của mình trên mạng. Trong ngôi nhà pha lê này, cô ta vẫn là viên trân châu đó, cô ta nhận được tất cả mọi hạnh phúc...

Trịnh Đạc cầm chuột từ tay Lâm Gia Mộc, mở lời nhắn người khác nhắn lại một tháng trước: “Tôi cảm thấy trang này là giả, trong ảnh chỉ có cháu bé, không có bất cứ người lớn nào. Cái gì mà vợ lính xinh đẹp chứ? Có mà lừa đảo”.

Vốn đây là một lời nhắn ít được người khác chú ý, nhưng mấy tiếng sau có người trả lời người này, chửi những câu rất thô tục. Sau đó mười mấy người cũng hòa vào chửi mắng theo. Người đăng lời nhắn đầu tiên cũng nghiêm túc liệt kê bằng chứng, chẳng hạn như nói sai thương hiệu quần áo của con, quần áo con mặc rõ ràng không hợp với thời tiết ở bản địa, nói sai kiến thức cơ bản về nuôi dạy con cái, người khác hỏi đồ dùng và quần áo của con trong ảnh giá bao nhiêu tiền, cô ta trả lời không đúng.

Mặc dù người này bị đám đông chửi bới phải chạy mất, nhưng hiển nhiên Hầu Lộ Lộ đã bị kích động, liên tục đăng mấy trạng thái nội dung kỳ lạ.

Ngôi nhà pha lê của cô ta đã xuất hiện vết rạn vì chuyện này... Trong lúc Trịnh Đạc và Lâm Gia Mộc cùng xem trạng thái này, không ngờ Hầu Lộ Lộ lại lên QQ đăng ảnh. Đó là bức ảnh chụp cô ta sau khi béo phì

bé Tráng Tráng ngồi trong một nhà hàng: “Sau khi sinh con tăng cân nhiều quá, rất ghét mình hiện tại. Có điều nhìn thấy con khỏe mạnh cảm thấy cũng đáng. Bởi vì sợ các bạn không thích mình mập mạp hiện nay nên không đăng ảnh chụp cùng con trai. Đăng bức ảnh này để củng cố quyết tâm giảm béo! Bắt đầu từ hôm nay sẽ đăng lịch trình giảm béo của mình”.

Hiển nhiên các bạn trên mạng của cô ta cũng giật mình trước hình ảnh đã phát phì của cô ta. Mấy người bình luận đều nói thì ra cô ta đã hy sinh quá nhiều vì con, còn có người khuyên cô ta giảm béo, đại bộ phận bình luận đều tích cực.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc xem thông tin của bức ảnh, thời gian chụp là hai tiếng trước, địa điểm là thành phố C, nhìn trên khăn ăn có thể thấy nhà hàng tên là Bàn Đại Vương.

Lúc hai người chạy tới nhà hàng Bàn Đại Vương thì Hầu Lộ Lộ đã biến mất.

“Người này...”. Quản lý trực nhú mày nhìn bức ảnh: “Quả thật cô ta đã tới, còn đi cùng một đứa trẻ con, xem dáng vẻ thì hình như chuẩn bị bắt tàu hỏa. Đứa trẻ con không ngoan, cứ khóc đòi bà nội, đòi cô, đòi mẹ... Có mấy khách hàng đến khiếu nại cô ta quá ồn ào”.

“Bắt xe lửa? Anh biết cô ta cần đi đâu không?”.

“Đối diện nhà hàng là một điểm bán vé tàu. Cô ta gọi điện thoại nói với người khác là cô ta mua vé tàu về nhà, nói rất lớn tiếng, đứa bé thì vẫn khóc... Lúc đi còn đánh rơi vài thứ”. Anh ta vừa nói vừa lấy một chiếc túi từ phía dưới quầy thu ngân ra: “Tôi đã xem qua, là quần áo trẻ con”.

Trịnh Đạc mở túi, quả nhiên trong túi là quần áo Tráng Tráng mặc lúc bị bắt cóc: “Đứa bé đó bây giờ mặc quần áo kiểu gì?”.

Quản lý nhìn anh ta một cái: “Anh là cảnh sát à? Khi đó tôi cũng định báo cảnh sát... Đứa bé đó thật sự không thân với cô ta...”.

Trịnh Đạc hừ lạnh một tiếng: “Đứa bé đó là cô ta bắt cóc”.

“À? Đúng là bắt cóc trẻ con à? Tôi thấy cô ta không giống như là...”. Anh ta vừa nói vừa đi về phòng quản lý: “Anh chờ tôi mở băng ghi hình”.

Trong hình ảnh camera ghi lại, Tráng Tráng đã thay quần bò và áo bông dài tay. Mặc dù dạo này có áp thấp nhưng ăn mặc thế này vẫn là quá kín đáo. Quần áo không thoải mái, cộng thêm sự sợ hãi đối với người lạ khiến Tráng Tráng cứ khóc mãi. Hầu Lộ Lộ không thật sự để ý tới cậu bé, chỉ không ngừng dùng điện thoại lên mạng và nói chuyện điện thoại với người khác.

Sau đó quản lý đến can thiệp, cô ta mới bế Tráng Tráng lên đỡ dành, lại lấy đồ ăn cho cậu bé. Tráng Tráng dù sao cũng vẫn còn nhỏ, có đồ ăn liền trật tự hơn nhiều.

Camera bên ngoài nhà hàng cho thấy quả thật cô ta đi ra từ điểm bán vé tàu.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc đến điểm bán vé hỏi điểm đến của cô ta. Vừa nhìn thấy địa chỉ, Trịnh Đạc đã nhú mày: “Cô ta đang đi tìm Lục Cẩn”.

“Cái gì?”.

Anh ta kéo Lâm Gia Mộc lên xe: “Lục Cẩn vốn công tác ở đây, giờ chắc không có ở đây”.

“Thế...”.

“Biết đích đến, cũng biết số tàu, chuyện sau này không có quan hệ gì với chúng ta nữa”. Trịnh Đạc thở dài một cái, cầm lấy điện thoại. Lúc đặt điện thoại xuống không khác gì đặt xuống một gánh nặng.

Hai tiếng sau, Tiết Văn Vũ gửi một tin nhắn đa phương tiện đến. Đó là bức ảnh cô ta bế Tráng Tráng vẫy tay với ống kính, kèm theo mấy chữ: “Cảm ơn. Em tha thứ cho anh rồi. Xin lỗi!”.

Trịnh Đạc xóa tin nhắn, cũng xóa số điện thoại của Tiết Văn Vũ, ngẩng đầu nhìn lên trời, không biết đang nghĩ gì.

“Vì sao?”.

“Gì cơ?”.

“Nhà họ Tiết có thể lực như thế, vì sao năm đó anh không nhờ nhà họ Tiết giúp đỡ?”.

Khi mẹ và em gái Trịnh Đặc bị tai nạn giao thông, ý thức của Trịnh Lâm còn rất tỉnh táo. Cô nhớ rõ ràng tài xế gây tai nạn đã xuống xe xem hai mẹ con cô, sau khi phát hiện mẹ cô đã chết mới hoảng sợ quay đầu bỏ chạy. Sau đó đội cảnh sát giao thông mang ảnh tài xế gây tai nạn đến thì rõ ràng không phải người đó, nhưng người của đội cảnh sát giao thông lại nói khi đó cô bị kích thích quá lớn cho nên mới không nhìn rõ tài xế, không chịu chấp nhận lời khai của cô.

Trịnh Đặc cười gượng: “Nói chuyện điện thoại với em gái xong, anh biết chuyện này có vấn đề, ngay lập tức đến tìm Tiết Văn Vũ và Tiết tướng quân. Vốn anh cho rằng họ sẽ giúp anh, tìm ra thủ phạm gây tai nạn ẹ anh. Nhưng câu trả lời anh nhận được lại là: Đang trong giai đoạn nhạy cảm, không thể can thiệp công việc của địa phương. Khi đó Tiết tướng quân đang chuẩn bị được đề bạt, nghe nói cạnh tranh với đối thủ rất gắt gao, ông ta không chịu xen vào việc này... Sau đó anh đến tìm lãnh đạo nhà trường, lãnh đạo bảo anh tự tìm bằng chứng, khi có bằng chứng họ sẽ liên lạc với địa phương. Chính là bởi vì còn có hy vọng với những người này nên anh mới mất thời gian trọn bốn ngày. Đến khi anh nhận được câu trả lời chắc chắn, vừa chuẩn bị mua vé về nhà điều tra chân tướng sự việc, làm đám tang mẹ và chăm sóc em gái thì nhận được điện thoại báo em gái anh đã tự tử. Khi đó cái gọi là chính nghĩa đã không còn quan trọng đối với anh nữa. Cho dù bắt được thằng khốn đó thì thế nào? Khung hình phạt tối đa cho người gây tai nạn giao thông là bảy năm. Dù hắn có vào tù cũng chẳng bao lâu lại được ân xá thả ra. Anh chỉ muốn bắt hắn lấy mạng đền mạng, thế là anh đến tìm Tiết Văn Vũ để chia tay cô ấy. Cô ấy biết tính anh, cô ấy biết anh đã mất tất cả người thân, về thành phố A là để giết người nên đã ra sức ngăn cản anh. Nhưng lúc đó anh không có tâm tư nào khác ngoài báo thù nên cãi nhau với cô ấy một trận rồi chia tay”.

Anh ta ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Gia Mộc: “Lúc em nhìn thấy anh lần đầu tiên, anh đã hạ quyết tâm giết người, lấy mạng đền mạng... Anh không có ý định sống trở về...”.

Lâm Gia Mộc không nói gì mà chỉ kiễng chân ôm anh ta...

72. Q.10 - Chương 5: Phụ Lòng

Trích lời Gia Mộc: Không có người nào luôn luôn đúng trong suốt cuộc đời của mình.

Tiết Văn Vũ đặt điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn chồng ngồi đối diện, siết chặt lấy con trai: “Cuối cùng anh cũng xuất hiện”.

Lục Cẩm vốn không chấp hành nhiệm vụ gì mà đang bị đơn vị cho về nhà vì nguyên nhân nào đó, đây cũng là lý do khiến nhà họ Lục nếm chuột sợ vỡ đồ, thả mất cháu trai cũng không muốn để Hầu Lộ Lộ xuất hiện khiến tình cảnh của con trai vốn đã tệ lại càng thêm nghiêm trọng.

“Em vẫn nhất quyết đòi ly hôn?”.

“Em đã nói rồi, anh ở bên ngoài thế nào, chỉ cần không công khai em đều có thể chịu đựng. Em chỉ có hai yêu cầu, một là anh phải giữ danh tiếng, không được thương văng hạ cảm đều kéo lên giường. Hai là, phải biết chùi mép, đừng để chuyện âm ỉ lên khiến mọi người mất mặt. Anh nghĩ lại xem, hai yêu cầu này anh đã thực hiện được yêu cầu nào?”.

Lục Cẩm ngả người về phía sau: “Bây giờ em không phải bác sĩ quân y mà chỉ là bác sĩ thông thường, ly hôn anh, nhà họ Tiết của em sẽ không còn dây dưa gì nữa. Em quả nhiên là con gái ngoan của bố em, bây giờ nghĩ lại, chuyện Tráng Tráng bị bắt cóc không phải là nhà em làm ra đấy chứ?”.

“Lục Trường Phong! Anh có phải là con người không?”, Tiết Văn Vũ nổi giận mắng. Cô ta là một thực nữ, cả đời này chưa bao giờ tưởng tượng một câu như vậy lại được nói ra từ miệng mình. Nhưng có những lúc không mắng chữ thì không đủ để thể hiện sự giận dữ trong lòng: “Chính anh đi chơi gái đến mức chơi cả gián điệp, bị người ta tóm được tóc khiến bố mẹ hai bên đều mất mặt vì anh, khiến tôi bị người ta nhạo báng...”.

“Nhạo báng? A, tôi lấy một phụ nữ đã có thai với người khác, đã từng đi phá thai thì không bị người ta nhạo báng? Ai không biết nhà họ Lục của tôi đã lấy một đứa con dâu không còn trong sạch để liên minh với nhà họ Tiết của cô?”.

Tiết Văn Vũ không ngờ chuyện thương tâm của đời mình lại bị Lục Cẩn nói thẳng ra. Năm đó lúc cãi nhau với Trịnh Đặc, cô ta đã biết mình có thai. Cô ta không ngờ chuyện vốn là niềm vui hai người cùng chia sẻ lại biến thành một cuộc tranh cãi quyết liệt. Trịnh Đặc mất mẹ và em gái, thứ anh ta cần không phải là chính nghĩa theo quy định của pháp luật hay chính nghĩa trong mắt người khác. Anh ta như một con dã thú bị thương, chỉ muốn nợ máu trả bằng máu. Cô ta không biết sau khi nói mình có thai có thể khiến anh ta lấy lại lý trí hay là sẽ nhận được một câu trả lời vô tình. Sau khi Trịnh Đặc đi, cô ta đuổi theo và vấp ngã ở cầu thang nhà mình. Lúc người giúp việc phát hiện cô ta thì cô ta đã chảy máu.

“Văn Văn... bạn muốn giữ hay bỏ cái thai này?.” Bác sĩ khám cho cô ta là bạn học cùng đại học với cô ta.

Cô ta lắc đầu: “Bỏ”.

“Văn Văn, bạn đừng làm chuyện dại dột. Bạn và Trịnh Đặc yêu nhau thật lòng, gia đình anh ấy xảy ra chuyện lớn như vậy nên khó tránh khỏi nghĩ quẩn. Nếu biết bạn có thai, nhất định anh ấy sẽ quay về”.

Cô ta vẫn lắc đầu.

Cô ta cầm chiếc điện thoại của mình mà người bạn học vẫn nắm trong tay, mở danh bạ gọi cho Trịnh Đặc. Điện thoại đổ ba hồi chuông rồi bị từ chối.

Tiết Văn Vũ vốn đang nhìn điện thoại với vài phần chờ mong. Giây phút cuộc gọi bị từ chối, trái tim cô ta cũng đã chết.

Sau khi phẫu thuật xong, bố cô ta chạy tới bệnh viện, chuyện đầu tiên ông ta làm là cho cô ta một cái bạt tai thật mạnh: “Nhà họ Tiết này không có loại con gái bại hoại gia phong không biết liêm sỉ như mày!”.

Vốn giới sĩ quan cao cấp rất nhỏ, chẳng bao lâu mọi người đều biết chuyện cô ta không chồng mà chữa, nạo thai và chia tay bạn trai. Mặc dù là thế kỷ hai mươi mốt, những chuyện như sống chung trước khi cưới cũng nhìn mãi thành quen mắt. Nhưng trong giới cán bộ cao cấp bảo thủ, có làm cũng phải bí mật một chút, chuyện nạo thai ngay tại bệnh viện mình làm việc khiến mọi người xôn xao thì lại ít thấy.

Tiết tướng quân vốn rất coi trọng Trịnh Đặc. Nhà họ Trịnh xảy ra chuyện, bề ngoài ông ta nói mặc kệ nhưng cũng đã dặn dò lãnh đạo nhà trường. Trịnh Đặc lấy được bằng chứng, ông ta đã chuẩn bị đứng ra giải quyết quang minh chính đại, lấy lại công bằng cho nhà thông gia. Nhưng không ngờ con gái lại có thai, thậm chí còn quyết định không giữ cái thai mà không bàn bạc với gia đình. Ông ta hận Trịnh Đặc quá bộc trực, cũng hận con gái quá ngu ngốc, cuối cùng quyết định bỏ mặc con gái và Trịnh Đặc. Tiết Văn Vũ phá thai trong bệnh viện nên chắc chắn không thể ở lại đó, cô ta viết đơn xin giải ngũ, chuyển đến bệnh viện địa phương làm việc, cũng chuyển ra khỏi nhà.

Tiết tướng quân và Tiết Văn Vũ sẽ thật sự trở thành người dưng nếu sau đó mẹ của Tiết Văn Vũ không kiên trì khuyên bảo, nói đỡ cho con gái trước mặt Tiết tướng quân suốt hai năm trời, lại khuyên đứa con gái quật cường cúi đầu chịu thua, âm thầm qua lại với nhà họ Lục để Lục Cẩn theo đuổi Tiết Văn Vũ rồi đính hôn, Tiết tướng quân nhận lại con gái, cũng chấp nhận việc hôn nhân với nhà họ Lục.

Chuyện này nhà họ Lục, nhà họ Tiết, thậm chí là cả giới quan chức cao cấp trong quân đội đều biết rõ ràng nhưng không ai công khai nhắc đến. Lục Cẩn đã nói ra trước mặt Tiết Văn Vũ có nghĩa là đã định trở mặt.

“Tùy anh nói thế nào cũng được”, Tiết Văn Vũ đứng lên. Sau khi trái tim đã chết, con người sẽ thật sự trở thành bách độc bất xâm.

“Tùy à? Vậy tốt. Tiết Văn Vũ, tôi hỏi cô, Tráng Tráng là con trai tôi hay là con trai của Trịnh Đặc?”.

Tiết Văn Vũ ôm con, quay lại nhìn Lục Cẩn một cái đầy khinh bỉ: “Tôi ước gì nó không phải con trai của anh”.

“Nó đã là cốt nhục của nhà họ Lục thì cô đừng hòng mang nó đi”. “Sao?”.

“Cậu Tổng! Cậu Tổng!”, Lục Cẩn lớn tiếng gọi.

Tổng Phong xuất hiện bên ngoài phòng khách. Hai ông bà già nhà họ Lục không ở nhà. Lục Cẩn và Tiết Văn Vũ vốn chuẩn bị cãi nhau, những người khác trong nhà đã tránh ra ngoài từ lâu, Tổng Phong cũng đến chậm hơn bình thường một chút: “Có chuyện gì vậy?”.

“Cậu cướp Tráng Tráng về cho tôi!”.

Tổng Phong cười: “Anh đúng là hay nói đùa. Bác sĩ Tiết chỉ định mang con về nhà mẹ đẻ, tôi làm sao có thể cản trở?”.

Lục Cẩn đổi sắc mặt: “Quả nhiên cậu là người của nhà họ Tiết”. “Anh lại nói đùa rồi. Tôi là cảnh vệ viên quốc gia phải tới, sao có thể nói là người của ai được? Anh không được khỏe, tư lệnh Lục và chủ nhiệm Trương cũng muốn anh ở nhà tĩnh dưỡng đúng không?”.

Tiết Văn Vũ giao Tráng Tráng cho Tổng Phong: “Anh không biết à? Tổng Phong là mối tình đầu của Hầu Lộ Lộ, họ là bạn thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên từ nhỏ đến tận lúc Hầu Lộ Lộ vào đoàn văn công. Nhưng vì Tổng Phong khi đó không được cao to nên mất cơ hội, hai người mới càng lúc càng xa. Anh đã làm gì với Hầu Lộ Lộ, không cần tôi phải nói chứ? Cô ta vốn chỉ bị trầm cảm, nhưng anh sợ cô ta lại làm phiền anh, ảnh hưởng đến đường làm quan của anh nên đã mua chuộc bác sĩ kê thuốc khác cho cô ta khiến bệnh của cô ta càng thêm nặng. Bố mẹ cô ta cảm thấy có điểm nghi vấn nên mới đưa cô ta về quê nhà. Lúc tôi và anh đính hôn, cô ta đã đỡ hơn rất nhiều, nhưng anh lại mua chuộc bác sĩ tâm lý khuyên cô ta kể về cuộc sống của mình sau khi lấy anh khiến cô ta mê muội trong ảo tưởng không thể thoát ra được. Lục Cẩn, anh quá tuyệt tình! Anh không nghĩ là con giun xéo mãi cũng quằn à?”.

Những bức ảnh của Hầu Lộ Lộ lúc đầu đa số đều là Lục Cẩn cho cô ta. Anh ta còn lấy danh nghĩa một người thông cảm với cô ta, thường xuyên kể về cuộc sống hạnh phúc của Tiết Văn Vũ và Lục Cẩn để kích thích khiến bệnh tâm thần của cô ta nặng hơn. Sau đó Tổng Phong được anh ta tín nhiệm, nhiệm vụ này cũng được giao cho Tổng Phong. Tiết Văn Vũ vô tình điều tra được lai lịch của Tổng Phong, cũng thuận lợi lôi kéo Tổng Phong vốn thù hận hai vợ chồng cô ta về phe cánh của mình...

“Là mày à? Tráng Tráng mất tích là do mày làm! Mày diễn giỏi lắm!”. “Bây giờ ai là người thân bại danh liệt, mất hết thể diện?”. Tiết Văn

Vũ nhướn mày: “Để giữ mạng anh, bố anh đã viết báo cáo xin nghỉ hưu. Nơi đến sắp tới của anh cũng đã được sắp xếp xong xuôi. Tôi và anh ai đi đường này, không còn liên quan”.

Tình yêu là gì? Là ngọn lửa bị đốt cháy trong nháy mắt? Là thứ sưởi ấm cho nhau trong thế giới lạnh như băng? Là sự kích thích không thể nào kiềm chế khi hormone tăng vọt? Hay là...

Gia Mộc không biết... Cô chỉ biết ôm chặt người đàn ông này, nghe anh ta thì thầm bên tai, cảm nhận ngón tay anh ta đốt cháy ngọn lửa hừng hực trên người mình, quên hết thủy kỷ xảo, quên tất cả kinh nghiệm, toàn bộ thể xác và tâm hồn đều trở về bản nguyên, hiến dâng mình cho người đàn ông này, không giữ lại điều gì. Cô luôn nhìn vào mắt anh ta, đôi mắt lấp lánh ánh sáng trong đêm tối. Trong đôi mắt đó chỉ có cô, dường như cô là thứ quan trọng duy nhất trên thế giới này... Khi đến cao trào, cô cắn chặt vai anh ta, không nhích lên mà mất thể diện.

Trịnh Đặc gạt mái tóc ướt mồ hôi của cô ra sau tai, đắp chăn lại cho hai người, lật người lại để cô nằm lên trên người mình.

“Em biết bao lâu rồi?”.

“Lúc nhìn thấy ảnh Hầu Lộ Lộ đã biết rồi”. “Anh nợ cô ấy”.

“Cô ta...”.

“Cô ấy từng phá thai”, Trịnh Đặc hít một hơi thật sâu. Năm đó anh ta mất ba người thân. Mẹ, em gái, con. Mẹ chết vì tai nạn. Em gái vứt bỏ tính mạng mình, cũng vứt bỏ anh ta. Tiết Văn Vũ không cho anh ta cơ hội lựa chọn: “Một năm sau, cảnh sát Lưu đã nói với anh”.

“Nếu cho anh lựa chọn, anh sẽ làm thế nào?”.

Trịnh Đặc nhắm mắt lại, lắc đầu. Làm thế nào? Tìm được bằng chứng, để pháp luật giải quyết tất cả? Nếu là người khác xin lời khuyên của anh ta, nhất định anh ta sẽ khuyên người ta làm như vậy. Nhưng khi

chuyện xảy ra với mình, anh ta thật sự không biết phải lựa chọn thế nào. Bây giờ anh ta cũng không biết lựa chọn thế nào, nói gì đến thời còn bông bột đó? Chính bởi không xác định được cho nên anh ta vẫn áy náy với Tiết Văn Vũ, chính anh ta đã làm rối loạn cuộc đời của Tiết Văn Vũ.

Lâm Gia Mộc thở dài một hơi. Lúc phiên tòa kết thúc, nghe chánh án phán quyết bị cáo chịu năm năm tù, bồi thường một triệu hai trăm ngàn tệ, cô quay lại thoáng nhìn Trịnh Đạc. Anh ta không nói một lời, bước đi đúng bước chân quân nhân, lại mặc nguyên bộ thường phục màu đen.

Tăng Hào là con một gia đình bình thường, bố hần sức khỏe không tốt, đã nghỉ việc từ lâu, mẹ làm nghề may vá kiếm sống. Sau khi xảy ra chuyện, hai ông bà chỉ khóc chứ không nói được lời nào. Lúc phán quyết hình phạt và số tiền bồi thường, hai người họ lại đặc biệt bình tĩnh. Hôm sau nghe nói tiền bồi thường đã được chuyển đến, Lâm Gia Mộc không hề cảm thấy bất ngờ. Điều làm cô bất ngờ là Trịnh Đạc lại bình tĩnh nhận khoản tiền đó.

Cô điều tra khoảng một tuần, biết hai ông bà nhà họ Tăng đã bán căn hộ cũ, mua một căn hộ hơn một trăm mét vuông, giá hơn bốn trăm ngàn, vui vẻ chuyển vào nhà mới. Tăng Hào trong tù cũng được đãi ngộ không tồi, không hề bị làm khó dễ như người bình thường. Khi tất cả mọi manh mối được tập hợp lại, một người tên là Thượng Vân Long hiện lên rõ ràng.

Ban đầu nhà họ Thượng mở đại lý xe hơi, sau đó lại mở trung tâm môi giới nhà đất đầu tiên ở thành phố A. Mười năm trước khi mới mười tám tuổi, Thượng Vân Long đã lái một chiếc Porsche khoe khoang khắp nơi. Hần và Tăng Hào là bạn học, Tăng Hào và hần có quan hệ không tồi, sau khi tốt nghiệp vào làm ở công ty môi giới bất động sản của nhà họ Thượng, công việc hết sức thuận lợi. Sau khi xảy ra chuyện, Thượng Vân Long rời khỏi thành phố A, đến lúc tòa án xét xử xong xuôi mới về nhưng vẫn không lộ diện.

Lâm Gia Mộc chờ ba ngày ngoài biệt thự nhà họ Thượng mới nhìn thấy hần lên chuồn ra khỏi biệt thự. Mặc dù là buổi tối, vết sẹo trên má hần vẫn lộ rõ dưới ánh đèn. Chính là hần...

Cô cảm thấy sau lưng mình có người nào đó, liền xoay phắt người lại, chỉ thấy Trịnh Đạc đứng sừng sững như một cây tùng phía sau ngọn đèn đường cách đó không xa...

73. Q.10 - Chương 6: Cái Gọi Là Chính Nghĩa

Trích lời Gia Mộc: Rất dễ định nghĩa pháp luật là gì, nhưng để trả lời chính nghĩa thực sự là gì thì lại rất khó.

Lúc cô phát hiện Trịnh Đạc, Trịnh Đạc cũng phát hiện cô. Anh ta thoáng nhìn Gia Mộc, Gia Mộc thấy toàn thân mình chợt cứng đờ. Từ nhỏ cô đã không sống cùng bố mẹ, mặc dù có ông bà ngoại nuông chiều, Gia Mộc vẫn già dặn hơn đám trẻ cùng tuổi, cũng cam đảm hơn nhiều. Nhưng buổi tối hôm đó, lần đầu tiên trong đời Gia Mộc cảm thấy sợ hãi thật sự. Một luồng ớn lạnh từ cột sống lan xuống tận ngón chân, lan lên tận da đầu. Cô cắn chặt răng, lòng bàn tay vẫn thấy lạnh buốt, đến tận lúc một cơn gió lạnh thổi qua mới có thể cử động được. Cô nhìn về phía Trịnh Đạc, anh ta đã biến mất.

Trong văn phòng có một luật sư già đã từng ra chiến trường, sau khi xuất ngũ được điều động đến phòng tư pháp, tự học luật, lúc rảnh rỗi thường hay kể chuyện cũ của mình. Ông ta nói cùng là lính, nhưng lính chưa qua chiến trường giống như thanh kiếm chưa được mài, nhìn thì đẹp nhưng kỳ thực không có sát khí. Ngược lại, lính đã qua chiến trường, đã thấy máu thì sát khí trên người có thể làm trẻ con nín khóc, có thể làm chó đại lui bước. Gia Mộc vốn cho rằng ông ta cường điệu, nhưng bây giờ cô tin, người đàn ông tên là Trịnh Đạc này đã từng thấy máu.

Liên tưởng đến đơn vị chỉ có phiên hiệu và lý lịch bị bôi đen của anh ta, Gia Mộc đột nhiên cảm thấy mình như bị cuốn vào một vũng nước đục vì sự tò mò nhất thời của mình.

Cô ngồi vào xe, khởi động xe, lại như bị ma xui quỷ khiến lái đến quán bar ven biển. Thượng Vân Long co đầu rụt cổ lâu như vậy, nửa đêm mò ra ngoài chắc không phải chỉ để đi dạo giải sầu. Tư liệu cô nắm được cho thấy dân đua xe thành phố A thường xuyên tụ tập tại một quán bar tên là Fast & Furious, Thượng Vân Long gần như chắc chắn sẽ đến đó.

Rất khó tìm chỗ đậu xe trên con phố toàn là quán bar này. Cô gửi xe vào bãi đỗ xe có thu phí cách đó một đoạn, đi vào quán bar nhộn nhịp đông đúc, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng Thượng Vân Long thấp thoáng trong phòng riêng buông rèm pha lê. Hắn ngồi trên ghế, ôm một cô gái hơi quen mặt, nói chuyện với mấy tên bạn cùng tuổi cũng ôm gái đẹp, thỉnh thoảng còn bật cười vui vẻ.

Cô gọi một chai bia, tìm Trịnh Đạt trong đám đông, cuối cùng phát hiện anh ta ngồi trong góc.

“Này!”.

Trịnh Đạt nhìn cô một cái: “Là cô à?”.

Lâm Gia Mộc cũng là một cô gái cao ráo, đứng trước mặt anh ta lại có vẻ hơi thấp, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, cánh tay gầy như que củi, dường như chỉ bẻ nhẹ là gãy, nhưng mắt lại cực kỳ sáng như chứa một ngọn lửa trong đó.

“Ồ... anh họ Trịnh đúng không?”. “Đúng”.

“Có thể nói chuyện không?”. “Không”.

“Vậy tôi có thể mời anh một chai bia không?”. Trịnh Đạt dứt khoát ngậm miệng phớt lờ cô.

“Tôi biết anh muốn làm gì!”. Lâm Gia Mộc kiễng chân, lớn tiếng nói bên tai anh ta: “Tôi hiểu cảm nhận của anh, nhưng anh cũng phải suy nghĩ đến mẹ và em gái anh, họ...”.

Trịnh Đạt đưa tay đẩy cô vào tường, chống hai tay vào tường khóa cô lại: “Cô hiểu cái gì? Đừng tưởng đọc mấy quyển sách đã cho rằng cô có thể hiểu được tình cảm của toàn nhân loại!”.

Lâm Gia Mộc sững sờ, ngẩng đầu lên, lại chỉ có thể nhìn thấy cằm và cổ họng người đàn ông này: “Xin lỗi... Tôi... không biết tâm tình của anh hiện giờ là gì, tôi cũng biết có lúc luật pháp chưa chắc đã có chính nghĩa, nhưng...”.

“Nếu chính cô cũng không biết đáp án thì tốt nhất đừng nói”. Trịnh Đạt lùi lại một bước: “Cô đi đi!”.

“Anh không thoát được đâu”.

Trịnh Đạt nhú mày. Mặc dù Lâm Gia Mộc không thấy rõ vẻ mặt anh ta nhưng lại cảm nhận được sự coi thường của anh ta.

“Hắn không đáng, hắn không đáng để anh lấy mạng đổi mạng”. “Sao?”, Trịnh Đạt cười lạnh một tiếng.

“Chẳng lẽ anh muốn người ta nhớ đến anh như một kẻ giết người rồi bỏ trốn, sau đó chết dưới họng súng của người khác, để mẹ và em gái anh không có người cúng bái?”.

“Tôi không tin quỷ thần, tôi cũng không tin báo ứng dưới âm ti. Tôi tin có oán báo oán, có thù báo thù, lấy mạng đền mạng”.

“Nếu tôi có thể làm cho hắn nhận được sự trừng phạt đích đáng?”. “Đích đáng?”. Trịnh Đạt lại cười: “Đại luật sư, tôi hỏi cô tội gây tai nạn giao thông nặng nhất là bao nhiêu năm?”.

Lâm Gia Mộc cắn môi. Với tội gây tai nạn giao thông, làm một người chết một người bị thương như Tăng Hào đã là nghiêm trọng nhưng cũng chỉ bị năm năm tù, nếu vào tù cải tạo tốt thì hơn ba năm đã có thể ra tù. Cũng có nghĩa là cho dù không có người gánh tội thay, Thượng Vân Long cùng lắm cũng chỉ ngồi tù hơn ba năm. Hơn nữa nhà hắn có tiền, cuộc sống hơn ba năm trong tù cũng sẽ rất thoải mái.

“Hắn...”. Pháp luật và trật tự... đột nhiên trở nên vô cùng yếu ớt. Lâm Gia Mộc hít sâu một hơi: “Tội của hắn vốn không đáng chết!”.

“Cô nói cái gì?”.

“Hắn không cố ý giết người, mặc dù hắn phải chịu hoàn toàn trách nhiệm vì gây tai nạn giao thông, nhưng...”.

“Trong phiên tòa của tôi, hắn phải bị tử hình”. “Trịnh Đạt!”.

“Chờ tôi làm xong việc cần làm, cô bào chữa cho tôi là được”. Trịnh Đạt cười lạnh lùng, xoay người đi vào đám người đông vui tấp nập.

“Trịnh Đạt!”. Lâm Gia Mộc đuổi theo nhưng không thể nào tìm được anh ta. Cô cắn răng đi về phía phòng VIP, nhân viên bảo vệ đứng ngoài cửa giơ tay chặn cô lại.

“Xin lỗi, không được mời thì không được vào nơi này”.

“Tôi có chuyện quan trọng cần nói với anh Thượng, làm ơn thông báo một tiếng”.

Bảo vệ quan sát cô. Lâm Gia Mộc vốn không có ý định đến quán bar, cô mặc một chiếc váy đầm và một chiếc áo khoác thông thường, tóc dài ngang vai, mặt mũi xinh xắn. Bảo vệ cho rằng cô là một trong số những bạn gái của Thượng đại thiếu gia nên gật đầu đi vào phòng, nói gì đó bên tai Thượng đại thiếu gia, lại chỉ chỉ Lâm Gia Mộc đứng ngoài cửa.

Thượng đại thiếu gia nhìn thấy cô, gật đầu. “Anh Thượng mời cô vào”.

Lâm Gia Mộc vén rèm đi vào phòng. Toàn bộ quán bar đều trang trí theo chủ đề đua xe, giấy dán tường trong phòng là hình ô vuông đen trắng, ghế ngồi hình xe đua, trên tường treo ảnh của các tay đua nổi tiếng người nước ngoài. Lâm Gia Mộc không phải người mê đua xe nên không biết và cũng không thấy hứng thú với bất cứ người nào trong số này.

“Em là...”, Thượng Vân Long cười títt mắt hỏi cô.

Lâm Gia Mộc chỉ chỗ trống bên cạnh hắn: “Tôi có thể ngồi được không?”.

“Tinh Tinh, ngoan, đi chơi với các chị em một lát đi”. Thượng đại thiếu gia vỗ mông cô gái bên cạnh. Cô bé bĩu môi, lúc này Lâm Gia Mộc mới nhận ra cô gái này là biên tập viên chương trình dự báo thời tiết trên truyền hình.

Cô ngồi xuống vị trí Tinh Tinh nhường cho, vô thức vuốt mũi. Mùi nước hoa quả thật quá nồng: “Tôi là...”.

“Em đừng nói vội, để anh đoán. Chúng ta đã gặp nhau ở hội sở của lão Ngô!”.

“Không”, Lâm Gia Mộc lắc đầu: “Tôi là luật sư của Tăng Hào”. Mặt Thượng Vân Long biến sắc: “Ra ngoài! Tất cả ra ngoài hết đi!”.

Hắn phất tay đuổi tất cả mọi người trong phòng ra ngoài. Cô gái tên là Tinh Tinh đó còn muốn làm nũng, hắn cau mày quát: “Biến! Không hiểu tiếng người à?”.

Tinh Tinh hừ một tiếng, xoay người theo bạn đi ra.

Sau khi mọi người đã đi ra hết, Thượng Vân Long cầm lấy bao thuốc trên bàn, châm một điếu: “Vụ án chẳng phải đã kết thúc rồi sao? Cô tìm tôi làm gì?”.

“Anh cho rằng vụ án đã kết thúc thật sao?”.

“Sao? Cô còn muốn... Những gì cản trở cho văn phòng của cô, tôi đã trả rồi. Cần bồi thường người nhà, tôi cũng bồi thường rồi”.

“Cô gái bị hại tên là Trịnh Lâm, là sinh viên vừa thi vào đại học.

Người phụ nữ trung niên bị hại tên là...”.

“Cô đừng nói những chuyện này với tôi”, Thượng Vân Long cau mày. “Tốt, tôi nói vào trọng điểm. Anh có biết anh trai của Trịnh Lâm làm

gì không?”.

“Làm lính, hình như là học trường quân sự. Ông già tôi nói cũng có chút thế lực. Nhưng núi cao hoàng đế xa...”.

“Anh ta là bộ đội đặc chủng”. “Vậy thì sao?”.

“Anh ta đã từng giết người”.

Sắc mặt Thượng Vân Long lập tức thay đổi: “Người lái xe là Tăng Hào, hắn đã giết người hay chưa thì có quan hệ gì với tôi?”.

“Nếu anh vẫn nhất quyết cho là như vậy...”. Lâm Gia Mộc đứng lên: “Những chuyện nên làm tôi đã làm rồi, tạm biệt”.

“Chờ đã!”. Thượng Vân Long gọi cô lại: “Hắn đúng là...”. “Đúng!”.

Thượng Vân Long từ nhỏ đã thích những thứ kích thích, cũng rất sùng bái bộ đội đặc chủng. Tập chí quân sự nói bộ đội đặc chủng có thể chiến đấu với gấu chỉ bằng một con dao, có thể tay không giết người, có thể tập kích đường dài, có thể... Những chuyện làm mọi người sôi sục khí huyết đó khi gắn liền với cuộc sống hiện thực lại không còn gì thú vị nữa: “Cô... vì sao phải đến báo cho tôi biết?”.

“Tôi tới khuyên anh tự thú. Ở trong tù hơn ba năm dù sao cũng tốt hơn tính mạng bị đe dọa”.

“Xi! Chỉ vì hai kẻ nghèo hèn?”. Thượng Vân Long lạnh lùng hừ một tiếng: “Khi đó nếu không phải mẹ con bà ta không đi trên đường dành cho người đi bộ mà đi dưới lòng đường dành cho xe thô sơ thì tôi đã không...”.

“Tôi chỉ nói thế thôi, anh tự thu xếp”. Lâm Gia Mộc đứng lên. Có một số người từ khi sinh ra đã cho rằng tính mạng mình cao quý hơn người khác, lại không biết trong lúc nghĩ như vậy, mạng hắn đã trở nên rẻ như bèo.

Thượng Vân Long nhìn cô xoay người bỏ đi, gãi cái cằm có mấy mụn trứng cá. Đám chết người đã đủ xui xẻo rồi, bỏ tiền ra mãi mới giải quyết được, không ngờ tự dừng lại mọc ra chuyện này. Tại sao bà ta lại có một thằng con trai là bộ đội đặc chủng? Hắn cao giọng gọi bảo vệ quán bar vào phòng. Hai người bàn bạc gì đó, bảo vệ đi ra, sắc mặt hơi nghiêm trọng.

74. Q.10 - Chương 7: Vũ Khí Giết Người

Trích lời Gia Mộc: Từ khi gặp Trịnh Đặc tôi mới biết, tất cả chương trình huấn luyện của bộ đội đặc chủng đều là dùng để giết địch. Những cảnh cứu con tin hoặc bảo vệ yếu nhân trên ti vi chỉ là mặt thiên thần của họ.

Lâm Gia Mộc rời khỏi quán bar, vội vã đi về phía bãi đỗ xe, trên đường đi luôn cảm thấy sau gáy rét lạnh, không ngừng quay lại nhìn. Nhưng phía sau cô không có người nào khả nghi ngoài những người đi đường. Cô mở cửa xe, vừa khởi động xe, một bóng đen đột nhiên xuất hiện từ ghế sau. Anh ta dùng chiếc khăn lụa cô để trong xe siết chặt cổ cô từ phía sau.

“Cho tôi một lý do để không giết cô”. Trịnh Đặc vốn là một cỗ máy giết người được huấn luyện toàn diện. Bản năng của anh ta là dọn sạch hết thấy chướng ngại vật cản giữa anh ta và mục tiêu trong quá trình chấp hành nhiệm vụ. Lâm Gia Mộc tin rằng anh ta sẽ giết cô không chút do dự.

Cô gơ tay đầu hàng, lại ra hiệu cho anh ta nới lỏng chiếc khăn: “Khụ khụ... Tôi...”.

“Cô làm sao?”.

“Hắn đã biết anh sẽ tới giết hắn nên tìm bảo vệ quán bar... Bình thường bảo vệ quán bar đều là dân xã hội đen, tôi cá là hắn sẽ thuê vệ sĩ, cũng sẽ mua súng”.

“Cái gì?”.

“Tàng trữ vũ khí quân dụng trái phép là tù ba năm trở lên”. “Hừ...”.

“Hắn còn dùng ma túy”. “Cái gì?”.

“Lúc tôi nói chuyện với hắn, lỗ mũi hắn có vết bọng, đồng tử giãn to, rõ ràng vừa dùng cocain hay gì đó tương tự”.

“Sao nữa?”.

“Tôi tin rằng nếu để hắn tiếp tục sống tự do bên ngoài, hắn sẽ còn gây ra vụ tai nạn giao thông thứ hai, thứ ba, làm chết không biết bao nhiêu người...”.

Vốn cô chỉ định cảnh báo Thượng Văn Long, nhưng lúc đi vào phòng VIP, phát hiện tình hình bất thường của Thượng Văn Long và nhìn thấy dấu vết của ma túy trên bàn, cô lại thay đổi ý định.

“Cho nên...”.

“Tôi giúp anh”. Lâm Gia Mộc nói ra ba tiếng này như phá tan một rào cản nào đó. Vốn cô cũng không phải người thật sự tuân thủ nguyên tắc, từ trước đến nay pháp luật và chính nghĩa trong mắt cô đều là khái niệm mang tính tương đối. Trước đây cô vẫn cố tự nhốt mình trong một chiếc lồng, sợ mình ra ngoài sẽ lạc vào trong bóng tối. Nhưng nếu thế giới này vốn đã là màu xám thì sao?

“Tôi giúp anh báo thù, với điều kiện anh phải nghe tôi, không được làm bừa”.

“Sao?”.

“Chúng ta có một vũ khí rất mạnh, đó là pháp luật”. Nếu được vận dụng tốt, pháp luật cũng là con dao giết người.

Lâm Gia Mộc không cần quay sang cũng biết người đàn ông ngồi trên ghế lái phụ không tin mình. Có điều anh ta vẫn tạm thời thu lại sát khí, vẻ mặt mặc dù vẫn băng lạnh nhưng ánh mắt quan sát cô ít nhất cũng không phải ánh mắt nhìn kẻ thù nữa mà nặng về đánh giá là chính.

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?”. “Hừ”.

“Tài liệu cho thấy anh sinh năm 1984, hai mươi sáu tuổi?”. Lâm Gia Mộc nói xong liền cười: “Tôi lớn hơn anh hai tuổi, năm nay hai mươi tám tuổi rồi. Hai mươi hai tuổi tốt nghiệp đại học vào văn phòng luật sư, đã làm luật sư được sáu năm, có điều trước đây tôi chuyên xử lý những vụ ly hôn. Anh đi lính tám năm rồi à? Bốn năm đi lính bốn năm học trường quân sự?”.

“Ba năm”. Trịnh Đặc lạnh lùng đáp hai tiếng.

“A, đúng thế. Anh là lính đi học, thời gian học ngắn hơn học sinh bình thường thi vào. Anh học cái gì? Để tôi đoán xem nào, tác chiến đặc chủng? Nghe có vẻ oách nhỉ, oách hơn tôi học luật nhiều. Trước khi học, tôi cho rằng học luật rất thiêng liêng, trong đầu toàn là hình ảnh nữ luật sư oai hùng trong phim truyền hình TVB. Anh có xem phim ‘Sự dụ dỗ ngoài vòng pháp luật’ không?”.

Trịnh Đặc dứt khoát không để ý đến cô nữa. Lâm Gia Mộc vẫn tiếp tục nói. Ngồi cùng xe với một vũ khí giết người đe dọa bản thân mình, hơn nữa có thể làm mình ngừng thở trong vòng ba giây, cô còn phải xây dựng tình cảm với đối phương, làm cho đối phương cảm thấy cô là một người tồn tại rõ ràng chứ không phải chỉ là người qua đường: “Kết quả học bốn năm ra trường vẫn phải nhờ đến quan hệ của ông ngoại mới có thể vào văn phòng luật sư, bắt đầu làm từ pha trà rót nước đến suốt ngày nhận các vụ ly hôn như bây giờ, chán chả buồn nói... Biết trước chi bằng cũng đi lính...”.

“Khụ”. Trịnh Đặc nhíu mày: “Hoặc là im miệng, hoặc là đừng nhắc đến chuyện đi lính”.

“Ok”. Lâm Gia Mộc gơ tay đầu hàng: “Anh còn chưa ăn cơm đúng không? Tôi mời anh đi ăn khuya?”.

“Không đói”.

“Vậy tôi đưa anh về nhà?”. “Không cần”.

“Vậy tôi...”.

“Cô định làm thế nào?”. Trịnh Đặc nhìn chăm chăm vào cổ họng Lâm Gia Mộc như một con dã thú. Cô cho rằng nếu cô nói gì không ổn, Trịnh Đặc sẽ lao tới cắn đứt cổ cô. Mặc dù ý nghĩ này rất buồn cười, nhưng rất nhiều năm sau cô vẫn nhớ rõ cảm giác adrenalin nhanh chóng tràn ngập tứ chi khi nghĩ mình có thể sẽ chết bất cứ lúc nào khi đó.

“Trước hết chúng ta phải xác định có phải hẳn muốn mua súng không”.

“Xác định thế nào?”.

“Còn hai tiếng nữa hộp đêm sẽ đóng cửa”. “Rồi sao?”.

“Anh biết bức cung...”.

“Tôi không phải kẻ chuyên tra tấn người khác”. “Nhưng anh biết...”.

Trịnh Đặc nhìn ra ngoài cửa kính không nói gì.

“Còn hai tiếng nữa. Chúng ta đi ăn một chút rồi quay lại hộp đêm?”, Lâm Gia Mộc hỏi hết sức dè dặt.

“Cô đói à?”.

“Đói chứ...”. Lâm Gia Mộc ôm bụng nói rất đáng thương. Cô kêu đói một phần là để kéo gần quan hệ với Trịnh Đặc, nhưng một phần là cô đã đói thật. Sáu giờ chiều cô ăn qua loa ở gần văn phòng rồi quay lại làm thêm giờ, tám giờ xong việc đi thẳng đến nhà Thượng Vân Long, hiện đã là hai giờ sáng, là siêu nhân cũng đói rồi. Hơn nữa đừng nhìn cô gầy mà nhầm, thực ra cô ăn rất khỏe, cũng rất nhanh đói. Cô trời sinh không dễ hấp thụ dinh dưỡng.

Trịnh Đặc gật đầu, xem như đồng ý với yêu cầu của Lâm Gia Mộc. Cô dừng xe trước quán mì duy nhất gần đó: “Mì bò được không?”.

“Được”.

Thì ra hiệu suất của bộ đội đặc chủng chính là trong năm phút ăn hết hai bát mì bò to và một đĩa thịt bò hấp tương? Lâm Gia Mộc gần như quên mất cơn đói, hai mắt nhìn Trịnh Đặc trân trối.

Trịnh Đặc đã ăn sạch phần mình, nói một câu rất tự nhiên: “Không phải cô đói sao?”.

“Ồ”. Lâm Gia Mộc cúi đầu ăn mì, sau đó nghe thấy người đàn ông đối diện cười một tiếng kỳ lạ, cô hỏi: “Anh cười cái gì?”.

“Cô sợ tôi giết cô thật đúng không?”.

“...”. Lâm Gia Mộc không biết nên nuốt miếng mì trong miệng xuống hay là nhổ ra, ngồi ngây ngốc rất khó xử.

Trịnh Đặc ngừng cười, vẻ mặt trở nên nặng nề: “Cô làm được chuyện cô hứa, đời này tôi nợ cô một mạng”.

“Nếu tôi không làm được thì sao?”. Lâm Gia Mộc nuốt miếng mì đó xuống.

“Tôi không còn người thân nào. Nếu cô có lương tâm như cô nói thì nhặt xác giúp tôi”.

Lâm Gia Mộc đột nhiên cảm thấy không còn muốn ăn chút nào nữa.

Cô đặt đĩa xuống: “Đáng không?”.

“Đây không phải vấn đề có đáng không”. Đây là vấn đề buộc phải làm. Đây là nguyên tắc làm người của anh ta. Anh ta đã mất quá nhiều vì nguyên tắc này, bây giờ tên đã bắn ra không thể quay lại, anh ta không thể quay lại, cũng không muốn quay lại.

Lâm Gia Mộc lấy ví ra thanh toán, vừa định nói gì đó, đột nhiên Trịnh Đặc hỏi một câu: “Cô biết số QQ của hấn không?”.

“Biết”.

“Chị phục vụ, cho hỏi gần đây có quán net nào tốc độ tốt không?”.

Thì ra bây giờ quân đội không chỉ dạy binh lính ăn mì nhanh mà còn dạy cả dùng trojan, đánh cắp tài khoản QQ của người khác sao? Chỉ mất khoảng ba phút, Trịnh Đặc đã hack được số QQ của Thượng Vân Long, nhân tiện hack luôn tài khoản game, hòm thư và tài khoản trên diễn đàn về đua xe của hấn.

Thượng Vân Long tham gia một tổ chức đua xe trái phép ở thành phố A. Tổ chức này có một diễn đàn, Thượng Vân Long có vẻ như là Smod, Trịnh Đặc vào tài khoản của hấn có thể nhìn thấy tất cả các chủ đề. Không có gì bất ngờ, toàn bộ những bài viết nhắc đến vụ đua xe đâm chết hai mẹ con đều bị hấn xóa sạch. Trên lịch đua đã được sắp xếp, tên của Thượng Vân Long xuất hiện trong danh sách tuyển thủ hạt giống.

Gia đình hấn có tiền, xe cũng rất tốt, trên diễn đàn có một đám fan. Ngoài mấy tay đua khác, hấn thường qua lại với các tài khoản nữ, đặc biệt một người có tài khoản là Tinh Tinh qua lại rất mật thiết với hấn, còn cãi nhau với phụ nữ khác vì hấn.

Trịnh Đạc mở mục tin nhắn riêng tư trên diễn đàn của hắn, quả nhiên có rất nhiều tin nhắn với Tinh Tinh. Tối nay hai người thân mật trong hộp đêm như vợ chồng nhưng thực ra mới chỉ gặp mặt lần thứ hai.

“Cô nàng Tinh Tinh này là biên tập viên chương trình dự báo thời tiết đài truyền hình thành phố. Giám đốc đài truyền hình là bạn thân của giám đốc văn phòng tôi. Trong một bữa tiệc tôi có nghe hai người họ tán gẫu, giám đốc tôi nói đùa giám đốc đài truyền hình thì thoải mái hẹn hò với người đẹp của đài, giám đốc đài lại nói trong đài có quá nhiều bà cô, đừng nói hẹn hò, một số người ngay cả trêu đùa cũng không được. Sau đó hình như ông ta nói gì đó về Tinh Tinh, tôi không thích tọc mạch, hơn nữa mãi uống rượu với đồng nghiệp nên không chú ý nghe”.

Trịnh Đạc nhìn cô một cái, ý là một tin tức lá cải cô nghe được một nửa thì có tác dụng gì?

“Để tôi gọi điện thoại hỏi chị Sơ ở văn phòng tôi. Chị ấy biết một nửa những tin vĩa hè ở thành phố A”. Nói xong cô bấm điện thoại: “Chị Sơ à? Còn chưa ngủ sao?”.

Bên kia nghe máy, cô mới để ý lúc này là mấy giờ.

“Tinh rồi”. Chị Sơ rất thân với cô, nếu người khác rạng sáng gọi điện thoại đến chắc chắn chị ta đã mắng ầm lên rồi.

“Chị Sơ này, em tán gẫu trên mạng với người khác, nói đến cô nàng dự báo thời tiết Tinh Tinh đó. Chị biết cô ta có lai lịch gì không?”.

“Một nhân viên từ nông thôn đến thành phố làm việc, gia đình không có vai vế gì, chỉ là chọn đúng người thôi. Đồng nghiệp em họ đưa hàng xóm của chị và nhà cô ta ở tầng trên tầng dưới, nghe nói thường có mấy người trung niên qua lại với cô ta. Có điều gần đây cô ta lại cặp với một người trẻ tuổi, gần như cắt đứt với mấy người trung niên rồi, có vẻ như là muốn lên bờ”.

“Người trẻ tuổi? Ai thế?”.

“Tên là gì ấy nhỉ, là một cảnh sát, hình như gia đình có chút thế lực, không phải người bình thường, ngoại hình rất sáng láng, có điều hình như không có nhiều tiền, cô ả Tinh Tinh này phải bỏ tiền nuôi hắn. Em họ chị nói bố mẹ Tinh Tinh bảo cô ta sẽ cưới người này”.

Thế nên có lúc tin vĩa hè cũng có giá trị thật sự: “Em biết rồi, cảm ơn chị. Mai đi làm em mua đồ ăn sáng cho chị”.

“Đừng hòng dùng đồ ăn sáng mua chuộc chị, tối mai em mời cơm”. “Được rồi, bye bye”. Lâm Gia Mộc lại nhìn Trịnh Đạc. Có thể tìm ra

Thượng Văn Long dễ dàng như vậy, người mấy năm không về thành phố

A như Trịnh Đạc chắc chắn cũng có nguồn tin của mình.

Trịnh Đạc cầm điện thoại di động.

“A lô”. Anh ta không vòng vo gì, cũng không gọi tên đối phương: “Gã cảnh sát cặp với con bé dự báo thời tiết là ai? Biết rồi”.

Trịnh Đạc ghi lại một cái tên, đưa cho Lâm Gia Mộc xem. Nhìn thấy họ của người này, Lâm Gia Mộc lập tức hít sâu một hơi... Thảo nào những người trung niên đó đều biến mất...

Có một bạn trai như vậy mà vẫn lãng nhãng với người khác, cô ả Tinh Tinh này đúng là lòng tham không đáy.

Trịnh Đạc nhìn đồng hồ: “Bốn mươi lăm phút sau hộp đêm đóng cửa”. “Ồ”.

Gã bảo vệ hộp đêm vốn có một cái tên rất bình thường, nhưng hắn không thích. Sau khi làm bảo kê, mọi người đều gọi hắn bằng biệt hiệu Cửu Đầu Xà, cũng có người gọi hắn là Cửu Ca. Lúc này là đầu hạ, thời tiết buổi tối hơi lạnh, hắn vừa ra khỏi hộp đêm đã cởi sơ mi, lộ ra hình xăm trên cánh tay. Vừa đi qua một ngõ nhỏ, hắn bị ném một viên đá vào gáy.

“Ai?”. Hắn quay đầu nhìn lại phía sau, không có ai trả lời: “Đúng là xúi quẩy...”.

Nói xong hắn lại tiếp tục đi, lần này đá ném trúng lưng hắn: “Ai đấy?”

Thằng nào đấy? Bỏ mà tóm được thì mày chết với bố!”.

Hắn vừa chửi vừa quay lại, lúc này một viên đá lại ném trúng chân hắn.

“Mày đừng chạy!”. Hắn đuổi theo vào trong ngõ tối...

Lâm Gia Mộc nhận được chỉ thị chờ trong xe. Cô dừng xe dưới đèn đường, áo khoác tơ tằm ban ngày thoáng mát, đến rạng sáng chạm vào người lại lạnh buốt. Cô ra sức xoa hai vai cho ấm, khoảng mười phút sau thấy Trịnh Đặc vác một gã to con người xăm trổ, đầu bị trùm áo sơ mi đen từ trong ngõ tối đi ra, mở cửa sau xe ném thẳng vào ghế sau.

“Anh giết hắn à?”.

“Hắn tạm thời ngắt xỉu thôi”.

“Tôi chỉ bảo anh hỏi một chút xem Thượng Vân Long nhờ hắn làm gì...”.

“Nếu sợ thì bây giờ cô có thể về nhà”. Trịnh Đặc ngồi vào ghế lái, tự nhiên như xe mình.

Lâm Gia Mộc giậm chân, cuối cùng vẫn ngồi vào ghế lái phụ.

Cô vừa ngồi vào, Trịnh Đặc đã cởi chiếc áo khoác mỏng màu nâu ném cho cô, còn mình chỉ mặc một chiếc may ô bó sát người màu xanh bộ đội, lộ ra cơ bắp rắn chắc: “Mặc vào đi”.

Lâm Gia Mộc do dự một lát rồi mặc áo khoác của Trịnh Đặc vào. Ngoài mùi mồ hôi thoang thoang, chiếc áo còn có một mùi khó tả, có điều không khó ngửi. Trong lúc cô đang suy nghĩ miên man, người đàn ông trên ghế sau đột nhiên cựa quậy. Trịnh Đặc dừng xe, mở cửa sau, bóp chặt cổ hắn. Lúc Lâm Gia Mộc tưởng rằng anh ta sẽ bóp chết người đàn ông đó, Trịnh Đặc buông tay ra, trở về chỗ ngồi, nói: “Trong vòng một tiếng hắn sẽ không tỉnh lại”.

Rốt cuộc cô đang hợp tác với một tên quái vật gì vậy?

Lâm Gia Mộc dừng xe trước một khu nhà, khóa kỹ xe, xách túi thực phẩm đi qua cổng sau khu nhà, đi khoảng mười mấy phút mới rẽ vào một ngõ nhỏ sâu hun hút nhìn rất đáng sợ kể cả khi trời đã tờ mờ sáng.

Cô đã sống gần hai mươi năm ở thành phố A, lại không hề biết thành phố A có một nơi bí mật như vậy, có thể bắt cóc một người khác rồi “tâm sự” hơn một tiếng. Cô bước qua đồng hồ đặc linh tinh dưới đất, cố gắng không nghĩ đến chuyện những thứ này sẽ làm xước đôi giày trên hai ngàn tệ của cô thế nào. Đi tới cổng một ngôi nhà màu đỏ nằm sâu trong ngõ, cô không buồn nhìn chữ “Đỡ bỏ” rất to viết trên cổng mà nhẹ nhàng mở cổng đi vào rồi đóng lại. Đi qua con đường lát gạch đã vỡ vụn, cô vừa định mở cửa thì người trong nhà đã mở cửa ra.

“Cô về rồi à?”.

“Tôi mang đồ ăn đến cho anh”.

Trịnh Đặc thoáng nhìn túi thực phẩm trong tay cô: “Chuyện đã giải quyết tạm ổn rồi”.

“Hắn...” . Lâm Gia Mộc kiễng chân muốn nhìn qua vai anh ta xem tình hình bên trong. Dùng kế hại chết người đã vượt quá giới hạn của cô, nếu trong quá trình đó lại khiến người khác thương vong...

“Hắn chưa chết”. Trịnh Đặc nhướn mày nhìn cô một cái: “Tôi không phải ác quỷ giết người”.

“Hi hi...” . Lâm Gia Mộc gượng cười mấy tiếng: “Vậy bước tiếp theo...”. “Chẳng phải cô đã lập kế hoạch hết rồi sao?”.

“Nhưng chỉ là một kế hoạch...” . Cô đã đọc nhiều tiểu thuyết hình sự, lên kế hoạch cũng như nằm mộng ban ngày, không biết có bao nhiêu phần trăm khả thi.

“Cứ nói đi”. Về mặt Trịnh Đặc như thể cô đùa tôi à?

“Anh có chắc chắn Thượng Vân Long cần mua súng không?”. “Chắc chắn, không những cần mua mà còn phải mua súng tốt”.

Cửu Đầu Xà không phải dạng vừa, vốn hắn cũng từng học võ đường hoàng, thường xuyên nổi rằng dăm ba người cũng đừng hòng chạm vào người mình, không ngờ chỉ vài giây đã bị người khác khống chế, tỉnh lại đã bị trói chặt. Đối phương không nói gì, từ đầu tới giờ vẫn trằm đầu hắn, cũng không cho hắn cơ hội cầu xin, trước hết đánh hắn một trận. Đánh tới lúc hắn tin mình sẽ bị đánh chết thật, đối phương mới dừng tay, bỏ chiếc áo sơ mi trằm trên đầu hắn ra, hỏi rất bình tĩnh. Cửu Đầu Xà giữ được mạng, không những biết gì nói đấy mà những chuyện nghe hơi nời chỗ cũng nói hết.

Quả thật Thượng Vân Long có nghĩ tới chuyện thuê Cửu Đầu Xà làm vệ sĩ, nhưng sau đó lại thôi. Thượng Vân Long gây ra chuyện đã khiến ông Thượng khá là phật ý, luôn mắng hắn là phá gia chi tử. Nhà họ Thượng vốn có một trai một gái, con trai Thượng Vân Long được mẹ và ông bà nội chiều chuộng thành ra hư hỏng, con gái Thượng Vân Tú lại giỏi giang ngoan ngoãn nghe lời, rất được ông Thượng sủng ái. Hiện nay người làm giám đốc tài vụ nắm giữ tiền bạc của công ty nhà họ Thượng cũng là cô con gái. Vốn Thượng Vân Long không coi trọng em gái, nhưng em gái cứ tăng điểm, còn hắn lại ngày càng mất điểm. Ông bà nội đã chết từ lâu, tiếng nói của mẹ hắn không có chút sức nặng nào với bố hắn, nếu còn không chịu tỏ ra ngoan ngoãn thì hắn sợ bố hắn sẽ mang tài sản cho người ngoài (em gái) thật. Trong tình hình này hắn làm sao còn dám giữ tên Cửu Đầu Xà rõ ràng là lưu manh ở bên cạnh? Ngay cả chuyện có người muốn giết hắn, hắn cũng không dám nói với bố mình.

Trịnh Đạc nhớ kỹ chuyện này, nhưng không có ý định nói với Lâm Gia Mộc. Lâm Gia Mộc xuất hiện quá đột ngột. Lúc đầu anh ta cho rằng Lâm Gia Mộc chỉ là một nữ luật sư thông thường, không ngờ cô cũng theo dõi Thượng Vân Long, còn phát hiện ra mình. Lúc cô cảnh báo Thượng Vân Long, anh ta quả thật từng có ý định giết cô. Người phụ nữ này lại nói có biện pháp có thể ép Thượng Vân Long vào đường chết, anh ta cũng để yên xem cô làm trò gì. Hiện nay thoát nhìn những việc cô làm đều có lợi cho anh ta, nhưng ai biết cô rốt cuộc là địch hay là bạn, trong lòng đang tính toán gì?

“Gã bạn trai của Tinh Tinh mà hôm qua chúng ta hỏi thăm được... hắn có súng không?”.

Trịnh Đạc nhướng mày: “Tấn công cảnh sát cướp súng thì sao?”. “Không đến mức tấn công cảnh sát chứ”. Lâm Gia Mộc hít sâu một hơi. “Không làm thế thì làm sao làm to chuyện được?”.

Lúc Lâm Gia Mộc hỏi bạn trai Tinh Tinh có súng không, Trịnh Đạc đã đoán được kế hoạch của cô. Người phụ nữ này nhìn thì yếu đuối, không ngờ lại tàn nhẫn như vậy.

“Thế...”.

“Tôi sẽ không làm hại người vô tội”. Nói xong anh ta lại thoáng nhìn Lâm Gia Mộc: “Tôi cũng sẽ không làm cô liên lụy. Cô đi đi, lúc cần tôi sẽ tìm cô”.

“Vậy bước tiếp theo...”.

“Tàng trữ ma túy? Chỉ là cocain thì ăn thua gì”. “Nhưng anh định kiếm kiểu gì...”.

“Kiểu gì cũng có thể kiếm được”. Trịnh Đạc vốn định ám sát Thượng Vân Long, Lâm Gia Mộc lại mở cho anh ta một cánh cửa khác. Anh ta vốn cũng là người thông minh, lại có không ít kinh nghiệm thực chiến, sau khi hiểu rõ vấn đề lại lập ra một kế hoạch còn chu toàn hơn kế hoạch của Lâm Gia Mộc.

“Vậy... anh định làm thế nào?”.

“Bên trong...”. Anh ta chỉ vào trong nhà. “Hắn có thể tin được không?”.

“Chỉ cần hắn biết nếu hắn không làm theo tôi nói, bất kể hắn trốn đến đâu, tôi đều sẽ tìm được hắn, đập nát từng cái xương trên người hắn, cắt cửa quý nhét vào mồm hắn”.

Lâm Gia Mộc hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng hiểu vì sao những đồng sự làm án hình sự vẫn nói cho dù là luật sư mà tiếp xúc nhiều với những tội phạm hung ác cũng cực kỳ thấy sợ. Dưới sát khí như vậy, Cửu Đầu Xà dù có chín mươi cái đầu cũng phải nghe lời.

“Vậy tôi đi đây”.

Lâm Gia Mộc đưa túi đồ ăn cho Trịnh Đạc rồi đi ra ngoài. Đến tận lúc đã ngồi vào xe, cô vẫn thấy tim mình đập thình thịch. Cô cúi xuống nhìn lòng bàn tay, tay cô khô ráo không hề run rẩy. Như vậy là... không phải cô sợ... mà là hưng phấn? Trịnh Đạc là một vũ khí giết người, còn một người vạch ra mưu kế ác độc

và chu toàn để diệt trừ Thượng Vân Long như cô là cái gì? Cô nhìn ánh mắt hưng phấn của mình trong gương chiếu hậu, đột nhiên vỡ lẽ. Thì ra cuộc sống theo đúng khuôn phép của mình trong suốt hai mươi tám năm qua đều là vì giờ khắc này, có thể thật sự không bận tâm đến những khuôn phép đó, làm chuyện mình muốn làm, giúp người mình muốn giúp.

75. Q.10 - Chương 8: Phục Thù

Trích lời Gia Mộc: Ăn miếng trả miếng.

Vưu Kiến Quốc là một cảnh sát rất không kín tiếng, hoặc nói hắn có muốn kín tiếng cũng không được. Người không biết thấy họ của hắn đều cho rằng hắn được như bây giờ là hoàn toàn nhờ vào ông bố làm bí thư ủy ban chính pháp, người biết hắn lại biết hắn làm việc rất có nguyên tắc, bề ngoài ngông nghênh ngang ngược, thực ra lại là người tinh tế tỉ mỉ, rất giỏi giao thiệp với đủ mọi hạng người. Khi phá án hắn luôn quan sát kỹ càng, từng dựa vào một đôi giày nữ số đo không hợp, lật đổ một vụ án đã được kết án là vào nhà cướp của giết người, điều tra ra hung án là người vợ giết chồng vì không chịu nổi việc chồng ngoại tình, đây là một truyền kỳ mà giới cảnh sát đều biết. Một người như vậy lại có một khuyết điểm không tiện nói với người ngoài, đó là háo sắc.

Tuổi đã ngoài ba mươi còn chưa kết hôn, không phải vì không có bạn gái mà là vì bạn gái quá nhiều, không biết nên lấy người nào. Hắn thường xuyên khoe khoang tán gái không bao giờ mất tiền, ngược lại chỉ có gái cho hắn tiền, đồ mặc trên người, đeo trên tay tất cả đều là quà của các bạn gái tặng hắn.

Một người như vậy không những không kín tiếng mà còn phải nói là kiêu ngạo... Cho nên khi điều tra vụ trộm xe, ngày nào cũng đăng ký mang súng ra ngoài tìm manh mối cũng phù hợp với tác phong của hắn. Hắn không chú ý tới một chuyện, hôm đó hắn đăng ký lấy súng, có người gọi một cuộc điện thoại báo bình an rất bình thường.

Hắn hành sự rất kiêu ngạo, không những chọc vào bao nhiêu người ít ai dám chọc, hơn nữa còn có rất nhiều gã chồng hay bạn trai của bạn gái hận hắn thấu xương vì cái nợ đào hoa của hắn. Đến lúc điều tra xong manh mối, hắn cầm điện thoại suy nghĩ xem nên gọi ai cùng đi ăn cơm thì đột nhiên bị tấn công từ phía sau. Lúc tỉnh lại hắn phát hiện sau gáy mình dính đầy máu, khẩu súng lục đeo bên hông đã biến mất, người dân đứng xem thành một vòng xung quanh, xa xa có tiếng còi xe cảnh sát vọng đến, hắn chỉ biết ngẩn ra chứ không biết phải phản ứng thế nào.

Cảnh sát bị tấn công, lấy mất súng, dù ở thành phố nào thì cũng là vụ án lớn, hơn nữa cảnh sát mất súng lại có thân phận đặc thù, nhất thời cả thành phố A đều rúng động.

Thượng Vân Long lại hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Hắn đang ngồi trong nhà, vừa xem phim bắn nhau của Mỹ vừa chờ Cừ Đầu Xà. Lúc chuông cửa vang lên, hắn lê dép ra cửa, nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo, thấy là Cừ Đầu Xà mới mở cửa.

“Sao giờ anh mới đến?”, hắn trách Cừ Đầu Xà.

“Giờ đang làm găt lăm, súng có phải dễ kiếm đâu, hơn nữa anh còn đòi hàng ngon nữa...”.

“Đừng nói những chuyện vô dụng nữa. Đã mang hàng đến chưa?”. “Mang đến rồi”. Cừ Đầu Xà giờ chiếc túi nhựa màu đen trong tay lên.

“Mùi gì thế...”.

“Mùi cá”. Cừ Đầu Xà nói: “Đang trong giai đoạn khó khăn mà...”. Hắn đặt túi xuống bàn, bỏ mấy con cá ra bàn, lôi ra một thứ bọc giấy dầu ở dưới cùng lên. Mở lớp giấy dầu ra, bên trong là một tờ báo, trong tờ báo là một khẩu súng. “Đây là súng gì?”.

“Súng lục cảnh dụng K54... Anh đã xem phim Hồng Kông chưa? Trong đó mấy tay ở đại lục sang Hồng Kông đều dùng súng này. Đạn lõi thép bằng tám viên, áo chống đạn cũng vô dụng với nó”.

“Ồ”, Thượng Vân Long gật đầu. Hắn không lạ gì súng ống, trước cũng từng chơi súng với bạn ở Hồng Kông, biết K54 là một loại súng tốt, hắn hỏi: “Có bao nhiêu đạn?”.

“Ầy bằng tám viên, đủ để phòng thân”.

Thượng Vân Long gật đầu, loay hoay với khẩu súng một hồi, thấy Cửu Đầu Xà vẫn đứng yên bèn cười: “Anh chờ một lát, tôi lấy tiền cho anh”.

Hắn đặt súng xuống, vào phòng ngủ lấy mười ngàn tệ đã bó sẵn: “Mười ngàn, xem như giá trên trời rồi”.

“Vâng, vâng...”. Cửu Đầu Xà nhận tiền, lại bắt đầu cất cá vào túi. “Này này, kiếm nhiều tiền như vậy còn nhặt cá làm gì nữa? Ném hết đi”.

“Cá này không ném được, trong đó có hàng của người khác...”. “Hàng gì?”.

“Hê hê hê...”. Cửu Đầu Xà gãi đầu: “Cái này thì không thể nói với anh được. Một con cá này trị giá hai mươi ngàn đấy”.

“Cái gì mà đắt thế?”. Thượng Vân Long cầm một con cá, thấy bụng cá căng phồng: “Heroin...”.

“Suyt!”. Cửu Đầu Xà ra hiệu im lặng: “Đây là hàng của ông chủ tôi, tôi chuyển hàng cho người ta, nhân tiện ghé qua chỗ anh”.

“Để tôi thử xem nào...”. Hắn chơi cocain, nhưng dùng lâu rồi cũng cảm thấy chán.

“Thứ này dễ nghiện...”. “Tôi biết”.

Cửu Đầu Xà suy nghĩ một lát, lại tiếp tục bỏ cá vào túi: “Ông chủ tôi bán buôn, cá chỉ bán nguyên con thôi. Nếu anh muốn mua một tép thì chờ tôi chuyển hàng xong sẽ mang đến cho anh sau”.

“Nói nhảm ít thôi, tưởng tôi không mua nổi chắc?”. Vốn hắn đang phải ở trong nhà không được ra ngoài, ngoài xem phim thì chỉ chờ mấy cô gái như Tinh Tinh đến chơi cùng, nói chung là cực kỳ buồn chán. Hắn lại có tính khí thiếu gia, nếu Cửu Đầu Xà không che che giấu giấu, không chịu cho hắn thì hắn cũng sẽ không thấy hứng thú với thứ này như vậy.

“Vâng...”.

“Hai mươi ngàn đúng không? Anh chờ...”.

“Đừng vội, anh chờ tôi gọi điện cho ông chủ tôi trước đã... Hàng này đều có chủ rồi”.

“Có chủ thì sao? Ông chủ anh cũng không từ chối tôi đâu”.

“Biết rồi, biết rồi”. Cửu Đầu Xà cầm điện thoại vào nhà vệ sinh gọi điện thoại, một lát sau đi ra: “Ông chủ tôi đồng ý rồi”.

“Tôi nói rồi mà”. Thượng Vân Long cầm tiền ra, mua một con cá. “Anh có biết dùng không?”.

“Ha ha... Trên trái đất này còn có thứ tôi không biết chơi sao? Ông anh vui tính quá đấy!”.

Cửu Đầu Xà đặt một con cá xuống, cất số cá còn lại vào túi rồi đi ra.

Trịnh Đặc ngồi trong xe nhìn Cửu Đầu Xà biến mất, sờ vết thương trên vai khi đánh lén đám buôn ma túy, cầm điện thoại di động: “Lâm Gia Mộc, tôi làm xong việc của tôi rồi, việc còn lại đến lượt cô”.

Lâm Gia Mộc lấy chiếc SIM điện thoại đã chuẩn bị từ trước ra lắp vào điện thoại di động: “Súng của mày ở tầng 18 nhà số 12 khu XX, trong tay bồ của bạn gái mày”.

Nói xong cô ngắt điện thoại, tháo SIM ra cất vụn. Chính Trịnh Đặc cũng có thể gọi cuộc điện thoại này, nhưng anh ta nhất quyết bắt cô gọi, nói cho cùng là không tin cô trăm phần trăm, muốn làm cô không thể thoát được liên quan...

Quý quý, ác độc, lại có tinh thần trượng nghĩa và nguyên tắc của riêng mình, người đàn ông này nguy hiểm mà lại đầy hấp dẫn...

Tấn công cảnh sát, cướp súng, tàng trữ trên hai mươi gam heroin. Nếu tội danh như vậy còn không đủ lấy mạng Thượng Vân Long thì đường dây buôn ma túy bị cướp, cảnh sát bị cướp súng, lại bị cấm sừng, lửa

giận của cả hai bên đen trắng đủ để Thượng Vân Long chết một trăm lần. Bất kể hấn giải thích mình vô tội thế nào, thậm chí khai ra Cửu Đầu Xà cũng không thể nào giúp hấn thoát tội được. Cửu Đầu Xà đã biến mất, không ai biết hấn ở đâu. Nhà họ Thượng dùng đủ mọi cách, Thượng Vân Long vẫn bị tuyên án tử hình hoãn thi hành, nhưng mới vào tù được một tuần đã chết vì đánh lộn trong tù.

Hôm hấn chết, Trịnh Đạc cầm hai bó hoa đến nghĩa trang, ngồi một mình rất lâu...

76. Q.10 - Chương 9: Sau Đó

Trích lời Gia Mộc: Quá khứ của chúng ta tạo nên hiện tại của chúng ta. Dù cho bạn cơ hội làm lại mười ngàn lần, kết quả cũng sẽ không khác biệt quá lớn.

Trịnh Đạc mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Gia Mộc đang nằm sấp trên ngực ngấn người nhìn anh ta: “Hối hận rồi à?”.

Lâm Gia Mộc cười cười: “Sau đó anh đã làm gì?”. “Cái gì?”.

“Sau khi chuyện của mẹ và em gái anh kết thúc, anh đã làm gì?”.

Vốn khi chuyện đó xong xuôi, Trịnh Đạc có thể quay về với cuộc sống của anh ta. Anh ta đang nghỉ phép chịu tang ở trường quân sự, anh ta cũng không biết chuyện Tiết Văn Vũ phá thai, nhưng anh ta lại biến mất hơn một năm.

“Nhà anh”.

“Cái gì?”.

“Anh ở trong nhà anh, trồng hoa, nuôi cá, tập luyện, không qua lại với bất kỳ ai trừ cảnh sát Lưu thỉnh thoảng đến chơi”.

Có một số việc, một khi đã làm sẽ không thể nào quay lại. Mặc dù toàn bộ chuyện báo thù chỉ mất thời gian không đến một tuần, Trịnh Đạc lại cảm thấy như cả một năm. Sau khi chuyện này chấm dứt, anh ta ngỡ ngàng không biết phải làm gì, không biết nên làm gì. Trịnh Đạc muốn thành công, muốn làm cho vợ, mẹ và em gái tự hào đã chết. Nhưng Trịnh Đạc còn sống này rất cuộc là ai? Anh ta nói với chính mình, chưa nghĩ ra thì đừng bước ra khỏi cổng. Vốn anh ta cho rằng mình sẽ chỉ nghĩ một tuần, không ngờ lại nghĩ trọn một năm.

“Sau đó thế nào?”.

“Sau đó anh nhìn thấy em trên ti vi, giúp người ta ly hôn cuối cùng lại bị chính thân chủ mình tố cáo, nói em cố ý phá hoại hôn nhân của người khác để mưu lợi. Anh nói với mình, không nghĩ ra mình nên làm gì thì trước hết cứ báo ơn đã”.

Lúc đó Lâm Gia Mộc đúng là rất khó khăn. Cô đã giúp người phụ nữ đó chiếm được đại bộ phận tài sản, người phụ nữ đó lại cầu kết với chồng quay lại kiện cô chia rẽ ly gián, thậm chí còn tụ tập một đám người định đánh cô. Lúc đó cô mới hiểu thế nào là tú tài gặp lính có lý cũng không nói được, dù có thông minh đến đâu cũng không bằng nắm đầm và dao phay của người khác.

Khi Trịnh Đạc xuất hiện phía sau cô, khiến những người đó phải rút lui, cô thật sự thở phào nhẹ nhõm. Sau khi giải quyết chuyện đó, cô gần như buột miệng đề nghị Trịnh Đạc cộng tác với mình mở văn phòng tư vấn, không ngờ Trịnh Đạc lại nhận lời không hề do dự. Như vậy... cùng mở văn phòng tư vấn chính là một phần trong kế hoạch báo ơn của Trịnh Đạc?

“Vốn anh chỉ muốn báo ơn, không ngờ những việc vặt vãnh như bắt ngoại tình, giúp người khác ly hôn này lại rất thú vị, cũng kiếm được rất nhiều tiền...”. Bất kể mục đích ban đầu là gì, nhưng sau một thời gian, không ngờ anh ta lại cảm thấy Trịnh Đạc cả ngày bận rộn với Lâm Gia Mộc trong văn phòng tư vấn hay cầm máy ảnh đi điều tra ngoại tình mới là Trịnh Đạc thật sự.

Còn tình yêu... anh ta không ngờ mình sẽ yêu Lâm Gia Mộc. Anh ta cho rằng sau khi chấm dứt với Tiết Văn Vũ, anh ta sẽ không yêu ai khác nữa. Nhưng sau khi ở bên nhau một thời gian dài, luôn có một người sẽ làm bạn vô thức chú ý đến sự tồn tại của người đó, sẽ quan tâm đến sự ấm lạnh của người đó, sẽ cảm

thấy dưới bề ngoài kiên cường cũng có mặt yếu ớt đáng thương, sẽ cảm thấy chỉ ngồi cùng người đó đọc sách hay xem máy tính cũng là việc rất thú vị. Mỗi khi nghĩ đến việc rời xa cô để đi làm những việc nên làm, anh ta lại thấy rất tiếc nuối. Yêu thầm lặng như vậy cũng là tình yêu...

“Thấy thú vị thì tốt”. Lâm Gia Mộc ngáp một cái, xoay người nằm nghiêng quay lưng về phía Trịnh Đặc, nhắm mắt ngủ. Trịnh Đặc quay

sang ôm cô từ phía sau, ngửi mùi thơm thoang thoảng sau gáy cô, cũng ngủ theo.

“Con tàn nhẫn quá”. Bà Tiết vuốt tóc cậu bé đang ngủ say, mắt đỏ hoe. “Nếu không lật lại chuyện năm đó, mọi người sẽ trách bố con bỏ mặc con rể và thông gia”.

“Vậy thì sao? Bố con không thể leo cao hơn, chẳng lẽ còn muốn bon chen gì nữa?”.

“Có thực quyền dù sao cũng tốt hơn ở tuyến hai”.

“Nếu... là con... của con và Trịnh... chắc chắn con sẽ không...”. “Chuyện đã qua rồi, nhắc tới anh ta làm gì”.

“Chính con đã kéo nó vào. Thằng Trịnh đó đúng là có năng lực, có bản lĩnh, nếu không phải... chắc chắn cuộc sống của con đã tốt hơn bây giờ”.

“Đừng nói đến chuyện giả thiết đó nữa được không?”.

Bà Tiết yên lặng một lát: “Bây giờ nó còn chưa kết hôn...”. “Anh ta có bạn gái rồi”.

“Thế à”.

“Con cũng không yêu anh ta nữa”. “Sao?”.

“Nếu yêu anh ta, con đã không lấy Lục Cẩn. Bây giờ con chỉ yêu bố mẹ và Tráng Tráng”.

“Nhưng...”.

“Có lẽ sau này sẽ gặp được người phù hợp, nhưng bây giờ thì không”. “Ồ... nhưng mà... nhà họ Lục xảy ra nhiều chuyện như vậy, con từng

là con dâu nhà bọn họ... công việc của con...”.

“Mẹ còn nhớ hiệu trưởng Vương không?”.

“Đương nhiên, bây giờ ông ấy làm ở bệnh viện 310...”.

“Con đã liên lạc với ông ấy, ông ấy nói có thể nhận con, có điều phải nhờ bác cả nói giúp”.

“Việc này không khó, lát nữa mẹ sẽ nói với bố con. Nhưng con có thật sự quyết tâm không?”.

“Mẹ ạ, dựa vào núi núi lở, dựa vào sông sông cạn. Con có nghề nghiệp đàng hoàng, cần gì cứ phải trông chờ người khác giúp nhà mình nở mày nở mặt?”.

“Ồ”. Nói đến chuyện này, nếu con gái lấy Trịnh Đặc, nhà họ sẽ khác bây giờ. Ông Tiết có người kế tục, nói chuyện cũng mạnh mẽ hơn. Bây giờ... Lục Cẩn thì như vậy, thật sự chỉ có thể dựa vào chính mình. Nhưng con gái có thể làm được sao?

Tiết Văn Vũ nhìn sắc mặt mẹ, biết chắc chắn bà ta lại tiếc nuối những chuyện không thể vãn hồi đó. Nói cho cùng, vì sao phụ nữ cứ phải dựa vào người khác? Lúc xem tư liệu về Lâm Gia Mộc, lần đầu tiên cô ta biết thì ra một người phụ nữ cũng có thể tay không tác sát làm được nhiều chuyện như vậy, có thể không dựa vào người khác mà còn trở thành chỗ dựa cho người khác. Cô ta không làm được như vậy, nhưng dựa vào bản thân để trở thành niềm tự hào của bố, để người khác không dám xem thường chẳng lẽ khó lắm sao?

Cô ta đứng lên, nhìn mình trong gương. Từ bao giờ mình đã biến thành một người khác?

Hoặc trên con đường trưởng thành, mỗi người đều sẽ không thể tránh được việc đi chệch quỹ đạo, biến thành một người mà chính mình cũng không thể nào tưởng tượng được?

Lời tác giả: Chuyện cũ của Trịnh Đạc có thể đen, có thể trắng, tóm lại chính là như vậy. Quá khứ của anh ta xuất hiện trong đầu tôi trước cả tên anh ta. Anh ta chính là một người có tâm sự và từng phạm sai lầm như vậy đấy.

77. Q.11 - Chương 1: Xem Bói

Trích lời Gia Mộc: Thầy bói và thầy tướng số có lẽ là những “bác sĩ tâm lý” đầu tiên của Trung Quốc, cũng là đám người hiểu nhân tâm nhân tính nhất.

Hàn Dĩnh dụi đôi mắt hơi nhức nhối vì khói hương, ngáp một cái, buồn tẻ đánh giá gian phòng này. Đây là một gian phòng khách một nửa là hoa cỏ, một nửa là các loại rượu Tây thuốc lá ngoại lẫn lộn với củi gạo dầu muối. Bên cạnh cô ta còn có mấy người ngồi yên lặng, mấy phụ nữ trung niên nhỏ giọng nói chuyện. Cô ta cảm thấy có thứ gì cọ vào chân, cúi đầu xuống xem thì là một con mèo đen bốn chân trắng. Con mèo đen ngẩng đầu nhìn cô ta, kêu một tiếng, uốn éo đi qua rèm cửa kết bằng những chuỗi hạt ra ngoài.

Phía ngoài rèm là một khoảng sân ở nông thôn điển hình, được lát bằng gạch hình chữ nhật. Trong sân có giàn nho và vại nước, tường phù điêu hình từng hạc ốp gạch men, người qua lại đều nói giọng địa phương khẩu âm rất nặng, Hàn Dĩnh đã cố hết sức nhưng vẫn nghe không hiểu.

“Dĩnh Dĩnh, vào đi”. Mẹ mở cửa gọi cô ta.

“Vâng”. Cô ta cất điện thoại di động, đi vào phòng trong. Trong phòng tràn ngập mùi khói hương, trên điện thờ rất dài bày mấy tượng đồng, có tượng Phật, cũng có tượng mặc đồ đạo sĩ, phía trước mỗi bức tượng đồng đều có lư hương. Mẹ kéo cô ta ngồi xuống chiếc ghế gỗ với nệm ghế cũ rách. Một bà già mặc áo nhung đen thêu hoa mẫu đơn đỏ ngồi xếp bằng

trên giường. Bà già nhìn thấy cô ta liền cười: “Đây là con gái chị à? Quả nhiên là có phúc tướng”.

“Tôi thường nói nó không xinh, nhưng đi đến đâu người ta cũng nói nó có phúc tướng”.

“Chị nhìn nhầm thật rồi. Con gái chị da trắng muốt, thiên đình tròn trịa, địa các vuông vức, trời sinh có tướng vượng phu”.

“Ha ha”. Mẹ vuốt tóc Hàn Dĩnh, cười rất vui mừng: “Thầy xem bát tự cho cháu nó xem rốt cuộc lần này thi đại học thế nào”.

Hàn Dĩnh cảm thấy hơi ức chế trong lòng, không ngừng an ủi mình cứ coi như đi cùng mẹ đến gặp bác sĩ tâm lý để xoa dịu tâm tình căng thẳng của mẹ. Từ một khía cạnh nào đó, hoạt động mê tín này cũng có thể xem như là một giải pháp tâm lý. Cô ta không phải người đầu tiên trong lớp bị bố mẹ bắt đi xem tướng, cũng không phải là người cuối cùng.

“Được. Vừa rồi tôi nói không nhìn thấy người không dám nói lung tung, bây giờ...”. Thầy tướng nhắm hờ mắt bấm đốt ngón tay một lượt: “Bát tự của con gái chị rất tốt, có điều...”.

“Thầy nói bao nhiêu việc nhà tôi đều chuẩn, tôi tin hết. Chuyện của con gái tôi thầy cũng đừng giấu tôi”.

“Có điều duyên phụ mẫu hơi mỏng. Khi còn bé cháu nhà chị có một thời gian không sống cùng bố mẹ”. Bà thầy tướng số vừa nói xong, ngay cả Hàn Dĩnh cũng giật nảy mình. Bởi vì cô ta là con thứ hai, trước khi được năm tuổi vẫn sống cùng ông bà nội ở nông thôn.

“Đúng, đúng”. Mẹ cầm tay Hàn Dĩnh: “Khi đó để tránh bị phạt tiền, sợ mất việc, sau khi sinh nó chúng tôi vẫn gửi nó ở nhà ông bà nội. Sau đó bố nó thôi việc ở nhà máy ra ngoài làm ăn, gia đình dần dần có chút tài sản, tôi cũng nghĩ việc ở nhà máy nên mới đón nó về, có điều vẫn phải nộp hơn ba ngàn tiền phạt”.

“Ồ”. Thầy tướng số lại tiếp tục tính: “Con gái chị lần này thi đại học kết quả không tồi”.

“Thưa thầy, nó thi đại học gần nhà hay đại học xa nhà thì tốt hơn?”.

Thầy tướng số vạch vài nét bút trên cuốn vở rách nát: “Con gái chị lúc nhỏ duyên phụ mẫu mỏng, mệnh nó là cách bố mẹ càng xa càng tốt. Có

điều chị yên tâm, chắc chắn con gái chị sẽ chăm sóc chị lúc về già, nó còn giỏi hơn cả con trai”.

“Ha ha...”. Mẹ cười: “Tôi biết... Từ nhỏ nó đã ngoan ngoãn...”. Nói xong sắc mặt bà lại thay đổi: “Anh trai nó...”.

“Chị cũng không cần phải đau lòng, anh trai nó là tiên đồng trên trời hạ phàm, không thể ở lâu dưới nhân gian. Dù nó đã về trời nhưng vẫn ở trên trời phù hộ cho chị”.

“Nếu thế thì tốt”. Mẹ nói, nắm tay con gái chặt hơn: “Không giấu thầy, cả đời này... tôi chỉ trông chờ vào hai anh em nó”.

“Chị cũng không cần lo nghĩ vì chuyện gia đình. Tôi đã nói rồi mà, chồng chị thiên mệnh có hoa đào, anh ta không quyền rũ phụ nữ thì phụ nữ cũng quyền rũ anh ta. Nhưng thiên mệnh của anh ta lại không rời được chị. Chị là số vượng phu trời sinh, anh ta kiếm một trăm triệu thì chín mươi triệu trong đó là công lao của chị, chỉ có mười triệu là công lao của anh ta. Chính anh ta cũng biết điều này nên sẽ không rời bỏ chị. Những chuyện phong lưu bên ngoài, chị cứ coi như anh ta đi du lịch là được...”.

“Nhưng bao giờ ông ấy mới có thể đỡ hơn?”.

“Sau năm năm mươi lăm tuổi. Số mệnh của hai anh chị là lúc trẻ hay cãi vã, nhưng đến già lại đầu bạc răng long”.

Mẹ gật đầu, gương mặt giãn ra một chút vì những lời của thầy tướng số. Hàn Dĩnh lại thở dài trong lòng. Không biết từ bao giờ, mẹ cô ta bắt đầu mê xem bói xem tướng. Lời những thầy tướng số nói đều giống nhau, đơn giản là khuyên mẹ cô ta nhẫn nhịn, chờ lúc bố già rồi, không chơi được nữa sẽ sống cùng nhau đến đầu bạc răng long. Mẹ cũng hết lần này tới lần khác an ủi chính mình, dối lừa chính mình như vậy, tiếp tục duy trì thân phận bà Hàn trước mặt người ngoài, về đến nhà lại nằm khóc một mình trong căn phòng lạnh lẽo, nếu không thì đi làm đẹp, mua quần áo, giảm béo, tập tành giữ dáng, đã bốn mươi lăm tuổi nhưng đi trên đường vẫn có rất nhiều người quay lại nhìn. Nhưng như thế vẫn không đổi lại được sự quan tâm của bố. Những người bố cô ta cặp bên ngoài, có người quả thật có thể nói là hồ ly tinh, nhưng nhiều người thua kém mẹ xa lắc

xa lơ, vậy mà bố vẫn lưu luyến quên cả đường về. Việc duy nhất ông ta giữ lại cho cái nhà này chính là ngày lễ ngày tết, ngày chúc thọ người già, lúc mẹ bị ốm, chắc chắn ông ta sẽ về nhà, cũng không bao giờ tiếc tiền cho con gái...

Hàn Dĩnh nhìn mẹ vui như mở cờ trong bụng sau khi nghe thầy tướng số nói, trong lòng hiểu rõ mình sẽ thật sự đi xa, cô ta cũng không thể ở lại nhìn mẹ tự hạ thấp mình như thế nữa.

78. Q.11 - Chương 2: Ủy Thác Từ Nước Ngoài

Trích lời Gia Mộc: Con cái trong những gia đình phức tạp nếu không chậm chạp đến mức đáng sợ thì lại khôn khéo đến mức kinh người.

Năm năm sau.

Tất máy tính xách tay, nhét sách giáo khoa vào cặp sách, chào mấy người bạn, Hàn Dĩnh rời khỏi phòng tự học. Điện thoại để chế độ im lặng có bốn cuộc gọi lỡ.

“A lô, mẹ à...”. “Dĩnh Dĩnh...”.

Nghe thấy giọng nói này, Hàn Dĩnh không kìm được nhìn lên trời. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, rõ ràng đã thi đỗ một trường đại học không tởi ở trong nước, cô ta lại không chịu ở lại học trong nước mà lựa chọn ra nước ngoài du học. Ngoài dự đoán của mọi người, bố cô ta phản đối quyết định này, không chịu để con gái cách mình quá xa, đến một đất nước nghe nói là cực kỳ cởi mở.

“Đàn ông nước ngoài đều không đáng tin, đám người da trắng đó suốt ngày lấy việc dụ dỗ con gái Trung Quốc làm trò vui...”.

“Bố, con đâu phải đứa con gái dễ dãi...”.

“Đại học trong nước đã làm sao? Học trường này cuối tuần nào bố cũng có thể lái xe đến đón con...”.

“Con không thích chuyên ngành này”.

“Thế sao lúc làm hồ sơ thi đại học còn ghi là chấp nhận sắp xếp chuyên ngành học của trường?”.

Giọng bố cô ta rất sốt ruột. Sau khi mất con trai, ông ta rất coi trọng con gái. Ông ta nghiên cứu hồ sơ thi đại học của con gái trọn một tháng, sau đó lựa chọn một trường đại học ông ta cảm thấy không tồi. Không ngờ sau đó con gái thiếu chút điểm, không được học chuyên ngành tốt ở trường này mà phải học chuyên ngành khác kém hơn.

“Thì chính bố bảo con viết thế mà”. “Thế thì thi lại năm nữa”.

“Con không muốn thi nữa. Bố, bố cho con đi du học đi. Bố xem em gái nhà chú Vương mới cấp hai đã du học rồi, còn cả...”.

Tiêu Lệ, mẹ Hàn Dĩnh, vốn cũng không tán thành lựa chọn của con gái. Nhưng nhớ thầy tướng số nói con gái là số phải đi xa nên trong lòng vẫn ủng hộ con gái: “Ông Hàn này, nó thích thì để nó ra nước ngoài trải nghiệm một thời gian. Bây giờ trong nước cũng không thiếu bọn con trai xấu, con gái mình học cấp hai, cấp ba đều không bị chúng nó lừa, lên đại học đã chín chắn hơn nhiều, chắc chắn cũng sẽ không...”.

“Bà biết cái gì...”.

Vì chuyện du học của cô ta, gia đình đã ầm ĩ hai tuần. Sau đó cô ta phải nhờ đến cả ông bà nội ở nông thôn, cán cân ủng hộ mới nghiêng về phía cô ta, bố gạt đầu đồng ý đưa cô ta ra nước ngoài.

Chỉ có chính bản thân Hàn Dĩnh biết mục đích xuất ngoại thật sự của mình là gì. Nếu cô ta chỉ không muốn nhìn bố phong lưu đa tình, mẹ phải độ sức với những phụ nữ đó, cô ta có thể thi đỗ một trường đại học tốt trong nước. Kế hoạch của cô ta rất đơn giản, cũng rất phức tạp. Lúc trẻ bố cô ta nổi tiếng tán gái không mất tiền, thậm chí còn có gái cho tiền. Nhưng càng già lại càng mất nhiều tiền. Thay vì cứ để như vậy, chẳng thà để bố tiêu hết tiền ỉn. Thế là chuyện đầu tiên cô ta làm sau khi đến Canada chính là nói với bố đầu tư vào bất động sản bên này là hợp lý, mình đi thuê nhà không tiện, bố mua nhà cho cô ta. Sau khi mua nhà lại đến mua xe, rồi các loại học phí, tiền sinh hoạt, tiền đi du lịch. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô ta lại thi cao học. Ngoài lúc nghiên cứu bài vở, cô ta còn nghiên cứu làm thế nào thuyết phục bố mẹ di cư, để bố cô ta chuyển nhiều tài sản sang Canada hơn nữa.

Thật ra tính cách cô ta không giống mẹ mà giống bố, trời sinh đã giỏi tính toán, ngoài miệng ngọt ngào nhưng trong lòng lại lạnh lùng. Trong đầu có bao nhiêu ý nghĩ, nhưng cô ta vẫn nghe mẹ nói những chuyện vụn vặt.

Đơn giản là bố lại cặp với một phụ nữ khác, lần này nghe nói là bà chủ một hội sở. Mẹ phát hiện bố có mấy chiếc quần lót không phải mẹ mua, sau khi hỏi thì bố đã thừa nhận. Một việc khác là bác Cả và chú Ba nhét anh họ và em họ vào công ty nhà mình còn chưa đủ, chú Ba còn muốn nhà cô ta nhận đứa em họ con của chú Ba và vợ thứ tư làm con nuôi.

Thực ra những chuyện này đều không có gì mới. Bố cô ta luôn luôn không thiếu bồ bịch, lúc nào cũng có ít nhất một người. Người cặp với ông ta lâu nhất là mười năm, lại có lúc trong một năm cặp với những bốn người. Đây vẫn là những chỗ qua lại lâu dài, còn tình một đêm hay vài đêm hoàn toàn không được tính đến. Còn các bác các chú thì vẫn không chịu ngồi yên từ khi anh trai cô ta chết vì tai nạn giao thông, suốt ngày dòm ngó tài sản nhà cô ta. Trước đây còn ông nội họ không dám làm gì, sau khi ông nội mất hai năm trước, họ không còn gì phải e dè nữa. Nhà họ Hàn không thiếu con trai, chỉ thiếu con gái. Thế hệ trước không có con gái, thế hệ này chỉ có một mình cô ta là con gái. Bác Cả và chú Ba cực kỳ chiều chuộng cô ta, nhưng chiều chuộng là chiều chuộng, trong lòng cả hai người đều rắp tâm cướp đoạt tài sản của cô ta.

Bố cô ta nói đó là giúp đỡ người nhà, nhưng trong lòng cũng rất tỉnh táo. Con đẻ còn chưa chắc đã hiểu thảo, nói gì đến cốt nhục của người khác? Vì vậy ông ta luôn luôn hờ hững với bác Cả và chú Ba, chỉ có điều lần nào cũng thêm mắm thêm muối nói với mẹ để chứng tỏ mình có trách nhiệm với gia đình như thế nào, tốt với hai mẹ con ra sao.

“Lần này hình như bố con bị chú Ba thuyết phục rồi, muốn nhận nuôi thằng cháu út”.

“Thật không?”. Mẹ không phải người thích khoa trương, có thể nói là rất hiểu bố. Mẹ đã nói như vậy... “Thật không mẹ?”.

“Mẹ nghe trộm thấy bố con nói chuyện điện thoại với chú Ba, nói là sẽ thuyết phục mẹ đồng ý...”.

“Mẹ đừng lo lắng vội, để con hỏi chú Ba một chút”.

Hàn Dĩnh dừng cuộc gọi, lại gọi cho chú Ba: “Chú Ba có nhớ cháu không?”.

“Nhớ chứ, sao có thể không nhớ được? Dĩnh Dĩnh, cháu ở Canada thế nào?”.

“Tốt ạ, nhưng mà nhớ bác trai, bác gái, nhớ chú thím... Chú Ba, chân chú đến mùa đông còn đau không? Cháu thấy bên này có bán một loại canxi, nghe nói chuyên trị loãng xương, cháu sẽ gửi cho chú một hộp”.

“Tốt, đúng là con gái vẫn tốt hơn, nuôi con trai chỉ tốn cơm, bố cháu thật là may mắn”.

“Chú Ba, chú không được nói dối cháu. Mẹ cháu đã nói với cháu, chú muốn bố cháu nhận Siêu Siêu làm con nuôi... Chú không sợ thím liều mạng với chú à?”.

“Dĩnh Dĩnh, cháu biết chú khó khăn mà. Lúc ly hôn, bà cả đã lột chú một lớp da, bà hai bà ba cũng không phải dạng vừa. Bây giờ chú trông có vẻ có tiền, nhưng thực ra thiếu tiền lắm. Siêu Siêu sắp vào trường mầm non rồi, hiện trường mầm non trong nước đều quản lý theo khu vực, chỗ nhà cháu có nhiều trường tốt, trường mầm non cũng tốt. Chú chỉ muốn cho Siêu Siêu theo hộ khẩu nhà cháu, không có ý khác”.

“Thật không?”.

“Thật. Chú Ba đã bao giờ lừa cháu chưa?”.

“Vâng”. Hàn Dĩnh vờ tin, nhưng thực ra không tin một tí nào. Trò này không phải bác Cả và chú Ba chưa dùng đến, không có lý gì lần này bố cô ta lại trúng chiêu cả: “Thế bố cháu đồng ý rồi à?”.

“Đương nhiên bố cháu đồng ý rồi. Dĩnh Dĩnh, bao giờ cháu về nước?”

Bố cháu nhớ cháu lắm đấy”.

“Được rồi, cháu học xong sẽ về nước. Chú Ba, cháu còn phải lên lớp, buổi tối nói chuyện với chú sau”.

“Bên này bây giờ đang là buổi tối mà”.

“Ha ha ha, chú Ba, cháu lơ đãng quá. Địa chỉ của chú không thay đổi chứ? Lát nữa cháu mua thuốc gửi về”.

“Không thay đổi, không thay đổi, Dĩnh Dĩnh ngoan quá”.

Hàn Dĩnh lạnh mặt dừng cuộc gọi. Cô ta ngoan ngoãn, cô ta nói ngọt lấy lòng người nhà thì cũng có ích lợi gì? Lúc cần tính kế lừa cô ta thì người nào cũng vẫn tính kế như thường.

“A lô! Lượng Lượng à? Chuyện gia đình của cô giáo Quý lần trước bạn nói với tớ là giải quyết thế nào?”.

Lâm Gia Mộc không phải chưa bao giờ nhận ủy thác từ hải ngoại, có điều đa số vẫn là chồng hoặc vợ đã ra nước ngoài ủy thác điều tra về vợ hoặc chồng đang ở trong nước, còn con gái xuất ngoại ủy thác điều tra bố mình thì thực sự hiếm thấy. Sau khi hai bên trò chuyện trên MSN với webcam, Lâm Gia Mộc rất kinh ngạc vì người ủy thác còn trẻ mà xử sự lại rất già dặn: “Tóm lại là... em nghi ngờ thân phận của Hàn Siêu?”.

“Bà tư nhà chú Ba em vốn là nhân viên bán hàng trong siêu thị, không biết thế nào lại quyến rũ được chú Ba em, chưa được mấy tháng đã thế chỗ bà ba. Chú Ba em xin cho bà ta vào làm lễ tân ở công ty bố em. Trước đây đã có người đồn đại bà ta và bố em có chuyện lăng nhăng, nhưng chú Ba em vẫn không có phản ứng gì. Tết năm kia em về nhà, cả đại gia đình cùng ăn cơm, em cũng không nhìn ra bà thím này với bố em có chuyện gì... Bây giờ bố em và chú Ba lại diễn trò như vậy... Em cảm thấy không bình thường lắm”.

“Thế nên em muốn bên chị nghĩ cách lấy mẫu DNA của Hàn Siêu và bố em để xét nghiệm?”.

“Vâng, chắc bên chị cũng có bảng giá cho công việc như thế này chứ?”.

“Việc này thuộc phạm vi những vụ đặc biệt, kinh phí ứng trước mười ngàn, tổng cộng ba mươi ngàn. Bên chị gửi mẫu DNA đến tổ chức xét nghiệm do em chỉ định là coi như xong việc, em sẽ phải thanh toán nốt số tiền còn lại”.

“Ok. Vậy chúng ta ký hợp đồng thế nào? Hợp đồng điện tử được không?”.

“Được”. Lâm Gia Mộc gửi hợp đồng điện tử cho Hàn Dĩnh, Hàn Dĩnh nhanh chóng ký hợp đồng rồi gửi lại.

Trịnh Đặc quần khăn tắm từ phòng tắm đi ra, ôm Lâm Gia Mộc từ phía sau. Lâm Gia Mộc phản ứng rất nhanh, lập tức tắt webcam, nhưng Hàn Dĩnh bên kia MSN đã nhanh chóng gửi mấy biểu tượng thán phục: “Bà chủ, chị có bán chồng không?”.

Trịnh Đặc cầm micro: “Không bán”.

Hàn Dĩnh bên kia cười suýt té ghế. Là một đứa con gái đang nghi ngờ bố có con riêng, nhưng tâm trạng cô ta vẫn thoải mái một cách khác thường.

“Đi mặc quần áo vào”. Lâm Gia Mộc chấm dứt cuộc trò chuyện, véo cánh tay Trịnh Đặc.

“Buổi tối Tư Diễm có ở đây đâu”. Trịnh Đặc tựa cằm lên đỉnh đầu Lâm Gia Mộc: “Vụ này là gì vậy?”.

“Con riêng”.

Lâm Gia Mộc đưa hợp đồng cho Trịnh Đặc xem. Trịnh Đặc xem hợp đồng, cau mày: “Người ủy thác là Hàn Dĩnh? Còn gã Hàn Quốc Trụ trong hợp đồng là...”.

“Là bố Hàn Dĩnh”.

“Quả nhiên Trường Giang sóng sau xô sóng trước”. Trịnh Đặc cười cười: “Lát nữa ra ngoài ăn khuya hay là lên tầng trên?”.

Ánh mắt Lâm Gia Mộc lấp lánh: “Tối nay em muốn ở một mình”.

Sau lần lau súng cướp cò vì chuyện của Tiết Văn Vũ, quan hệ của hai người bọn họ đã trở nên quá mức thân mật, Trịnh Đặc đã ngủ ở nhà cô liên tục hai tuần liền. Sáng sớm hôm nay thức dậy, cô phát hiện trong nhà đã có riêng một ngăn kéo đựng đồ lót và tất của Trịnh Đặc, ngay cả tử quần áo cũng có bốn, năm chiếc mặc áo bị anh ta chiếm mất. Hình như... anh ta đã xâm lấn vào mọi mặt cuộc sống của cô mà cô hoàn toàn không phát giác...

Trịnh Đặc buông cô ra, hôn một cái lên trán cô: “Ờ”.

Hai người đã cùng chơi trò ám muội quá lâu, Trịnh Đặc quá hiểu Lâm Gia Mộc.

“Trịnh Đặc...”. Rời khỏi vòng tay anh ta, Lâm Gia Mộc lại cảm thấy hơi lạnh... Cô đã biến thành một thiếu nữ ngoan ngoãn không rời được đàn ông từ khi nào? Cô gọi tên Trịnh Đặc, lại khinh bỉ chính mình.

“Gì thế?”.

“Sáng mai đến văn phòng mang một hộp giấy A4 tới, văn phòng hết giấy rồi”.

“Ok”.

79. Q.11 - Chương 3: Thái Hậu Giá Lâm

Trích lời Gia Mộc: Một phụ nữ mạnh mẽ đến mấy cũng vẫn có mẹ.

Sau khi ăn một chiếc bánh, Ưông Tư Diễm lấy cớ có việc trốn ra phòng khách. Vốn cô ta cảm thấy hai người chơi trò ám muội làm người khác nhìn đến phát chán, không ngờ khi quan hệ của hai người càng ngày càng thân mật, suốt ngày vô tình hay cố ý ân ái lại càng khiến cô ta thấy chướng mắt.

“Tư Diễm! Lát nữa anh chị phải cùng ra ngoài tra án, em không có việc gì thì không được rời khỏi văn phòng”.

“Em biết rồi”. Tư Diễm cầm máy tính bảng lên QQ. Cô ta phải kiềm chế và có ý thức bảo mật cao lắm mới không buôn chuyện với bạn bè về cuộc tình của hai ông bà già trong văn phòng mình. Cô ta liếc nhìn hai người này qua đuôi mắt. Hôm nay ngoài trời có tuyết, Trịnh Đặc vẫn quanh năm quần bò không thay đổi, có điều đã đi giày da nâu đậm, mặc áo jacket da. Lâm Gia Mộc thì mặc quần dài, áo len cashmere phối hợp với áo khoác Burberry. Trịnh Đặc lấy cho Lâm Gia Mộc một chiếc khăn quàng, Lâm Gia Mộc gạt đầu, Trịnh Đặc quàng khăn cho cô rất thành thạo, sau đó lại cầm chiếc túi Gucci chờ cô đi giày.

Hai người mặc dù không có nhiều hành động, cũng không quần quýt đến mức phát sợ giống như một số cặp tình nhân trẻ tuổi, nhưng lại có một cảm giác rất thân mật.

Tư Diễm nhìn hai người này, nghĩ có lẽ mình cũng nên tính đến chuyện kiếm bạn trai rồi. Nhưng nghĩ đến những gã trai mình biết, Tư Diễm lại không tìm được run lên, thôi cứ từ từ đã.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đi được khoảng mười phút, điện thoại vang lên.

“A lô! Văn phòng tư vấn Gia Mộc xin nghe!”. “Lâm Gia Mộc có đây không?”.

“Bác là ai ạ?”. “Bác là mẹ nó...”.

Mặc dù đang nói chuyện điện thoại, Ông Tư Diễm vẫn không tìm được mỉm cười đứng cung kính, chỉ thiếu nước cúi người chào. Mẹ của vị nữ trung hào kiệt Lâm Gia Mộc là một người như thế nào? Ông Tư Diễm hình dung mẹ Lâm Gia Mộc cũng giống như tạo hình của hoàng thái hậu hay Lão Phật Gia trong phim truyền hình: “A, cháu chào bác. Chị Gia Mộc và anh Trịnh Đặc ra ngoài làm việc rồi. Hay là bác gọi máy cầm tay cho chị ấy?”.

“Hình như điện thoại di động của nó hết pin rồi. Cháu có số di động của Trịnh Đặc không?”.

“Có, có”. Ông Tư Diễm đọc số điện thoại di động của Trịnh Đặc rất trôi chảy: “Hay là để cháu gọi điện cho anh ấy, bảo chị Gia Mộc gọi lại cho bác?”.

“Không cần. Đúng rồi, cháu là trợ lý ở công ty chúng nó à?”. “Vâng, cháu là trợ lý ạ”.

“Cháu tên là gì?”.

“Cháu tên là Ông Tư Diễm”.

“Tên hay lắm. Năm nay cháu bao nhiêu tuổi? Có bạn trai chưa?”. Sao lại chuyển sang đề tài này rồi?

“Năm nay cháu mới mười tám bác ạ, còn chưa có bạn trai”. “Mười tám à? Sao không học đại học?”.

“Tại... cháu không thi đỗ”.

“Thế thì ôn lại đi. Mặc dù đại học không phải con đường duy nhất dẫn đến thành công, nhưng...”.

Trời ạ, không phải bác đang cần tìm con gái sao? Tại sao lại dạy bảo mình hăng say như vậy? Ông Tư Diễm ngẩng đầu nhìn trần nhà, khóc không ra nước mắt.

Mười năm trước, Hàn Quốc Trụ cũng được xem như một nhân vật hiển hách ở thành phố A, nhưng mười năm nay lại dần dần suy tàn. Mười năm trước lúc nhà họ Hàn có tiền, có người nói Hàn Quốc Trụ có tài sản ít nhất năm trăm triệu, nhưng sau mấy phi vụ đầu tư thất bại và phát triển lên tỉnh lỵ, thậm chí lên Bắc Kinh mà không thành công, tài sản của Hàn Quốc Trụ không ngừng co lại, chủ yếu chỉ còn trông chờ vào một trung tâm thương mại được đầu tư thành công mấy năm trước. Mà kể cả trung tâm thương mại năm tầng đó cũng có đến tám phần mười cửa hàng không phải của nhà họ Hàn. Việc kiếm tiền của nhà họ Hàn là dựa vào hai cửa hàng tổng cộng không đến một ngàn mét vuông ở tầng một trung tâm thương mại, phí quản lý và phí thuê mặt bằng. Mặc dù trung tâm thương mại này rất có giá, thu nhập hằng năm cũng vượt xa tưởng tượng của người thường, nhưng nếu bán trung tâm thương mại đi thì miếng ăn núi lở bao nhiêu cũng hết. Cho nên tài sản cố định của ông ta dù cũng lên đến hơn trăm triệu, nhưng so với những người mười năm trước cùng khởi điểm với ông ta, thậm chí những người không bằng ông ta thì vẫn kém quá xa. Hơn nữa bên ngoài vẫn có tin đồn, tài sản của ông ta tuy nhiều nhưng nợ nần cũng không ít, các khoản vay để đầu tư mở trung tâm thương mại và đầu tư vào các dự án thất bại đến bây giờ vẫn ngày ngày sinh lãi, thực ra cả trung tâm thương mại và nhà cửa đều đã dùng để thế chấp ngân hàng, ông ta không có khả năng định đoạt với chúng.

Nhưng đồn đại là đồn đại, ông ta vẫn mỗi năm đổi một chiếc xe xịn, quần áo toàn hàng hiệu, bên người không bao giờ thiếu gái đẹp, thường xuyên nghe nói ông ta mạnh tay mua quà đắt tiền cho gái, lại nghe nói ông ta cho con gái đi du học, mua xe mua nhà cho con gái ở nước ngoài, cho nên cũng không ít người tin ông ta là người có tiền.

Nhà họ Hàn tổng cộng có ba anh em trai. Anh cả Hàn Quốc Đống là một người thật thà, yên phận nửa đời ở cơ quan nhà nước. Lúc đầu Hàn Quốc Trụ phát tài là nhờ có anh cả nên sau đó rất quan tâm nâng

đỡ cháu trai, cuộc sống của Hàn Quốc Đống vì thế cũng khá dễ chịu. Ông ta không có nhiều tham vọng tiền thân, làm đến trưởng phòng là giậm chân tại chỗ, cả ngày vui vẻ ở nhà đẹp, đi xe xịn. Mọi người nói người nhà họ Hàn đều đa tình, nhưng Hàn Quốc Đống lại là ngoại lệ, bị vợ quản ngoại như cún con, mấy năm nay đều không có tai tiếng gì, có điều nghe nói vợ Hàn Quốc Đống là một người rất thủ đoạn. Con trai thứ hai của nhà họ Hàn chính là Hàn Quốc Trụ. Ông ta vốn là kỹ thuật viên ở xí nghiệp quốc doanh, vì sinh con thứ hai nên mất cơ hội thăng chức, tự ái bỏ việc ra ngoài buôn bán, bắt đầu cất bước từ bán buôn vải vóc ở chợ cho đến khi trở thành ông chủ lớn tài sản hàng trăm triệu. Hàn Quốc Trụ từ trẻ đã có tiếng phong lưu, sau lấy một người đẹp có tiếng, mới ổn định được hai năm lại bắt đầu ngoại tình. Điểm đáng khen duy nhất là bên ngoài cờ màu bay phấp phới, cờ đỏ trong nhà lại không đổ. Vốn ông ta có một trai một gái, không ngờ con trai vừa thi đỗ đại học lại bị tai nạn giao thông, chỉ còn lại một đứa con gái, được ông ta coi là hòn ngọc quý trên tay. Con trai thứ ba Hàn Quốc Lương là con cừu đen trong ba anh em. Hàn Quốc Lương bắt đầu buôn bán còn sớm hơn anh hai, nhưng lại chỉ lên đến tầm khá giả, nhờ có anh hai nâng đỡ nên bây giờ có một cửa hàng nữ trang thương hiệu phổ thông ở siêu thị, cũng coi như là một người khá giàu có. Bản lĩnh kiếm tiền của ông ta không bằng anh hai, nhưng độ phong lưu đa tình lại lợi hại hơn anh hai nhiều. Con trai mới ba tuổi, vợ Hàn Quốc Lương đã không chịu nổi phải ly hôn, bỏ đi để con lại cho ông ta. Ông ta lấy vợ hai, vợ hai còn chưa kịp sinh con cho ông ta đã bị vợ ba chiếm chỗ. Vợ ba lại sinh cho ông ta một đứa con trai, hai người thường xuyên cãi vã nhưng vẫn duy trì đến sáu năm trước, vợ ba bị ngã gãy chân, vợ tư liền nhận cơ hội thay vị trí. Vợ ba ông ta không phải tay vừa, mang con trai và một số tiền lớn ra đi. Vợ tư chính là bà vợ hiện tại...

Lâm Gia Mộc xem tư liệu gia đình này, không tìm được dị mắt. Nhà họ Hàn cũng được coi là có tiếng ở thành phố A, cô vốn vẫn chú ý thu thập tư liệu về những gia đình như vậy, nhưng khi xem vẫn thấy đau mắt.

Trịnh Đặc cầm chiếc iPad trên tay cô, tiếp tục lật xem tư liệu phía sau: “Vợ của Hàn Quốc Trụ có thể sánh ngang với ninja rùa(*)”.

Chỉ riêng danh sách bồ bịch có tên có họ của Hàn Quốc Trụ trong tư liệu đã có những mười hai người: “Tiêu Lệ vợ Hàn Quốc Trụ làm gì?”.

“Vốn bà ta cũng làm việc ở một xí nghiệp nhà nước, sau khi bị phát hiện sinh con thứ hai cũng mất việc, theo Hàn Quốc Trụ buôn bán.”

(*) Từ ninja trong tiếng Trung có âm Hán Việt là “nhẫn giả”, ý Trịnh Đặc là vợ Hàn Quốc Trụ giỏi nhẫn nhịn.

Sau đó Hàn Quốc Trụ phát lên, bà ta chuyên tâm ở nhà phò tá Hàn Quốc Trụ. Nhưng nghe nói Hàn Quốc Trụ chê bà ta ở bên cạnh làm ảnh hưởng đến ‘quan hệ xã hội’ của ông ta nên lại đổ dành bà ta về bán vải. Vì thế bà ta lại quay về kinh doanh vải vóc, hiện nay việc làm ăn cũng không tồi”.

Vậy là Tiêu Lệ cũng không phải một phụ nữ phải dựa vào chồng mới có thể sống được, vậy mà vẫn phải sống uất ức như vậy.

Hai người đang trao đổi công việc, điện thoại của Trịnh Đặc vang lên. Anh ta nhìn số gọi đến rồi thoáng nhìn Lâm Gia Mộc: “Cháu chào cô, cháu là Trịnh Đặc...”.

Lâm Gia Mộc ra sức lắc đầu, nhưng Trịnh Đặc vẫn cười xấu xa: “Vâng, Gia Mộc đang đi cùng cháu... Không có việc gì, chỉ là một vụ án... Vâng, bọn cháu rất tốt... A, cô muốn nói chuyện với Gia Mộc à...”.

Trịnh Đặc đưa điện thoại cho Lâm Gia Mộc.

Lâm Gia Mộc đá Trịnh Đặc một cái, hít sâu một hơi rồi mới đưa điện thoại lên tai: “Mẹ...”.

“Sao điện thoại của con lại hết pin? Thế thì làm việc kiểu gì? Làm nghề của con thì giữ liên lạc là rất quan trọng, biết không?”.

“Vâng, mẹ, con biết rồi...”.

“Con đã nói với Trịnh Đặc chưa?”. “Cái gì ạ?”.

“Chuyện cưới hỏi ấy! Con đã hơn ba mươi rồi, cũng qua lại với Trịnh Đạc nhiều năm. Nếu con ngượng thì để mẹ nói với nó. Con nói với nó, tất cả những tình yêu không lấy kết hôn làm mục đích đều là trò lưu manh...”.

“Mẹ, là chính con không muốn cưới...”. Lâm Gia Mộc trợn mắt, cô không cần đoán cũng biết mẹ cô vừa xem phim gì.

“Con gốc vừa thôi. Con là con gái, lại còn lớn tuổi hơn người ta. Người ta ba mươi vẫn đang xoan, con thì đã quá tuổi toan về già rồi. Còn không chịu lấy chồng sinh con thì con sẽ thành sản phụ lớn tuổi, không sinh được...”.

Lâm Gia Mộc giơ điện thoại ra xa, cau mày nhìn đồng hồ, khoảng ba phút sau mới đưa điện thoại lại gần tai, bà cụ bên kia vẫn còn đang ca cẩm: “Mẹ nói cho con biết, con đừng hòng lừa mẹ. Giờ mẹ đi ra bến xe, lập tức bắt xe đến đó. Lần này con mà không cưới thì mẹ cứ ở lì đấy!”.

80. Q.11 - Chương 4: Dỗ Dành

Trích lời Gia Mộc: Biết cách dỗ dành phụ nữ cũng là một loại bản lãnh.

Lâm Gia Mộc nằm bò trên vô lăng, rên rỉ như một con cún bị thương. Trịnh Đạc vuốt vuốt tóc cô: “Còn hai mươi tiếng nữa mẹ em mới đến mà”.

“Biết thế”.

“Hay là em đi về nghỉ một lát trước đã?”.

“Không”. Lâm Gia Mộc dựa vào vai Trịnh Đạc: “Anh để em nghỉ một lát, em nghỉ đủ thì chúng ta tiếp tục làm việc”.

“Ờ”. Trịnh Đạc tiếp tục dùng iPad lên mạng.

“Em xem kia!”. Anh ta chỉ một cặp nam nữ trung niên khoác tay đi từ trung tâm thương mại ra, lại mở tư liệu về khách hàng. Mặc dù quần áo đã đổi thành đồ thu đông, nhưng cặp nam nữ này rõ ràng chính là Hàn Quốc Trụ và Tiêu Lệ.

Mặc một chiếc áo khoác Armani, mang túi xách LV kiểu nam, khoác tay Tiêu Lệ mặc áo khoác len cashmere LV màu trắng, Hàn Quốc Trụ lúc trẻ có tiếng đẹp trai, đến già mặc dù dáng người đã biến dạng, trên mặt toàn là thịt nhão, mắt có vẻ mờ dần vì buông thả quá độ, nhưng vẫn là một người trung niên có khí chất. Tiêu Lệ chăm sóc bản thân cực tốt, tuy đã có tuổi nhưng vẫn còn duyên dáng, trang điểm cực kỳ khéo léo đúng mực. Hai người khoác tay đi cùng nhau, rõ là một đôi vợ chồng phú thương trung niên tình cảm nồng thắm trong mắt người ngoài, mấy ai biết bên trong đã thối nát không thể chịu nổi.

Không phải tự nhiên mà Hàn Quốc Trụ cờ màu tung bay bên ngoài, lại vẫn có thể giữ cho cờ đỏ trong nhà không đổ. Nghe nói ông ta cực giỏi dỗ dành người khác, có vui mới không quên tình cũ, thường xuyên mua đủ loại quà cáp cho Tiêu Lệ. Ông ta nhớ rất rõ số đo và sở thích của

Tiêu Lệ, quà tặng đa số không đắt mà lại hợp sở thích Tiêu Lệ, không cần phải nói đến đủ loại lời ngon tiếng ngọt. Chẳng hạn như bây giờ, không biết Hàn Quốc Trụ nói gì mà Tiêu Lệ bật cười ha ha, cả người như trẻ ra mười tuổi.

Lâm Gia Mộc soi gương chiếu hậu, chỉnh lại dung nhan một chút rồi xách túi xuống xe. Trịnh Đạc đặt máy ảnh lên sát cửa kính, cầm điện thoại giả vờ lên mạng, thực ra điện thoại đã kết nối với máy ảnh, theo dõi sát sao Lâm Gia Mộc và vợ chồng Hàn Quốc Trụ.

Hàn Quốc Trụ vốn trời sinh đã có thiết bị tìm kiếm người đẹp. Lúc Lâm Gia Mộc xuống xe, ông ta đã chú ý tới cô. Thấy Lâm Gia Mộc bị trượt chân, ông ta vội vã bước nhanh tới đỡ cô, sau đó lại tỏ vẻ lịch lãm: “Cô không sao chứ?”.

“Không sao”. Lâm Gia Mộc nhún mày: “Trung tâm thương mại này lát gạch trơn quá. Thanh niên như tôi có ngã cũng còn đỡ, nhưng nếu người già hay trẻ con ngã bị thương thì bọn họ lấy gì mà đền?”.

“Vâng, vâng! Chúng tôi nhất định sẽ sửa lại”, Hàn Quốc Trụ cười nói.

Lâm Gia Mộc nhìn ông ta với vẻ nghi hoặc, sau đó lại ngẩng đầu nhìn hình ảnh quảng cáo của trung tâm thương mại, người đàn ông đang tạo dáng đứng đón khách trên ảnh chính là...

“A... Anh là ông chủ...”, cô cười hơi ngượng ngùng.

“Không có gì, sự hài lòng của khách hàng chính là hạnh phúc của chúng tôi. Tôi sẽ chuyển ý kiến của cô đến nhân viên bên dưới. Trước đây khi lát gạch ngoài hiên, chúng tôi chỉ chú ý đến mỹ quan mà không suy nghĩ chuyện chống trơn trượt, đúng là sơ suất”.

Nói xong ông ta lại lấy một tấm danh thiếp và một chiếc thẻ trong túi xách ra: “Đây là thẻ hội viên vàng của chúng tôi. Cô đến bộ phận khách hàng trên tầng 5 điền thông tin là có thể kích hoạt. Đây là danh thiếp của tôi, sau này mong cô tiếp tục đóng góp cho chúng tôi những ý kiến quý báu”.

“A... thật là ngại quá”. Lâm Gia Mộc thoáng nhìn tấm danh thiếp ghi đầy chức vụ, vừa nhìn đã biết là một người quan trọng: “Tổng giám đốc Hàn! Cảm ơn anh!”.

“Không có gì. Sau này đến trung tâm thương mại mua đồ, tôi sẽ giảm giá cho cô”.

“Cảm ơn”. Lâm Gia Mộc gật đầu, định cất danh thiếp và tấm thẻ vào trong túi. Nhưng khi cô lấy hộp danh thiếp trong túi xách ra, chiếc túi lại trở nên vướng víu. Hàn Quốc Trụ cầm đỡ túi cho cô rất tự nhiên: “Để tôi cầm giúp cho”.

Cô cất danh thiếp của Hàn Quốc Trụ vào chiếc hộp đựng danh thiếp, lại lấy một tấm danh thiếp của mình ra: “Tôi là luật sư, tôi họ Lâm”.

“A, luật sư Lâm”. Hàn Quốc Trụ nhận danh thiếp, thấy trên danh thiếp chỉ có tên văn phòng luật sư Gia Mộc, Lâm Gia Mộc, sau đó là số điện thoại, không có thông tin rườm rà gì khác. Ông ta nhận danh thiếp, ra hiệu mình đang cầm túi giúp Lâm Gia Mộc nên không thể mở túi ra được.

“Xin lỗi”. Lâm Gia Mộc cất hộp danh thiếp vào túi rồi cầm lại túi xách. Hàn Quốc Trụ cũng cất danh thiếp của Lâm Gia Mộc vào trong túi xách của mình.

Hai người trao đổi danh thiếp phải mất khoảng dăm ba phút. Cho dù là người qua đường cũng có thể thấy rõ là Hàn Quốc Trụ thấy gái đẹp nên hứng chí, nhưng Tiêu Lệ lại quay mặt qua phía khác làm như không hề phát hiện.

Lâm Gia Mộc đã đi rất xa, Hàn Quốc Trụ vẫn còn vẫy tay cáo biệt, sau đó lại cầm túi xách cho vợ, mở cửa chiếc xe Benz để vợ lên xe trước rồi ông ta mới ngồi vào ghế lái.

Lâm Gia Mộc đi vào trung tâm thương mại, lượn một vòng ở tầng một rồi đi ra, quay lại chiếc xe Hyundai của mình trong bãi đỗ xe, lấy điện thoại di động gửi một “tin nhắn” cho Hàn Quốc Trụ. Hàn Quốc Trụ quả nhiên mở tin nhắn của người đẹp mới quen, cũng vô tình khiến điện thoại di động của mình bị nhiễm trojan.

Hai phút sau, tất cả mọi lịch sử liên lạc của Hàn Quốc Trụ đã được ghi lại vào iPad của Lâm Gia Mộc. Ngoài chiếc Vertu đang dùng thì ông ta còn có một chiếc iPhone 5S. Trong hai chiếc điện thoại này thì Vertu dùng để gọi điện, iPhone 5S dùng để lên mạng. Chiếc iPhone 5S gần như chỉ liên lạc với phụ nữ, ít nhất có bốn người liên lạc rất tích cực, trong đó có một người tên là Bách Hợp Đại trao đổi với ông ta nhiều nhất. Nội dung tin nhắn giữa hai người nếu in ra thì chắc chắn có thể xếp vào dạng tiểu thuyết người lớn, xem ra người này chính là người tình mới của ông ta.

Hàn Quốc Trụ và Tiêu Lệ đến một nhà hàng cơm Tây, Trịnh Đặc dừng xe lại: “Có cần vào ngồi một lát không?”.

“Em uống cốc cà phê là được”. Lâm Gia Mộc chỉ quán cà phê bên kia đường.

Hàn Quốc Trụ là loại người Lâm Gia Mộc rất hay gặp trong quá trình làm việc, chẳng qua ông ta là người tương đối có tiền trong số những người này. Một người bạn của cô làm ở bộ phận hỗ trợ pháp luật của hội liên hiệp phụ nữ kể, kể lể những nghèo nhất cô ta gặp là một người ở quê ra đây làm việc chân tay. Là người lao động làm thuê kiếm tiền khổ cực, nhưng chỉ cần ở thành phố nào trên một tháng là sẽ bao một tình nhân ở thành phố đó. Tiền công mỗi tháng tính ra cũng được ba, bốn ngàn, nhưng cả năm có thể mang

về nhà được một, hai ngàn đã là tốt lắm rồi. Vợ hắn thấy cùng nhau ra thành phố làm thuê mà người khác thì dựng nhà mua xe, chồng mình lại thu không bù chi nên chạy tới thành phố hắn làm thuê. Cô ta bắt quả tang tại trận, nhưng suýt nữa bị chồng đánh chết. Đồn cảnh sát nhờ bên hội phụ nữ hỗ trợ pháp luật, nhưng cô ta không nỡ ly hôn, chờ ông xã hồi tâm chuyển ý. Không ngờ ông xã thấy cảnh sát can thiệp vào việc riêng của gia đình, lại đến bệnh viện đánh bà xã đang nằm trên giường bệnh một trận. Sau đó cô ta hết hy vọng nên mới đâm đơn ly hôn.

Người bạn đó của Gia Mộc nói nếu ông xã là tỷ phú thì có đa tình cũng đành chịu, cứ nhắm mắt coi như không thấy, tiền đưa ình không thiếu là được. Nhưng nhìn trường hợp của Tiêu Lệ thì biết, bất kể chồng là tỷ phú hay là người làm thuê, người vợ vẫn bị tổn thương như nhau.

Lâm Gia Mộc xem bệnh án của Tiêu Lệ. Bà ta bị đau nửa đầu đã hai mươi năm nay, ngoài ra còn suy nhược tinh thần, viêm cơ tim mạn tính, viêm dạ dày mạn tính. Người phụ nữ này cũng giống như cuộc hôn nhân của bà ta, bề ngoài vẫn đẹp đẽ, nhưng bên trong đã vô cùng thâm hiểm.

Trịnh Đặc chọc chọc Lâm Gia Mộc, chỉ ra ngoài cửa sổ. Lâm Gia Mộc quay ra, thấy một chiếc xe BMW dừng lại, một người phụ nữ mặc áo gi lê da chồn màu đen bên ngoài, bên trong là áo da cao cổ, mặc váy da, đi boots da từ trên xe bước xuống. Một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế lái xoay người lại, hình như tháo đai ghế trẻ con cho đứa bé ngồi phía sau. Người phụ nữ mở cửa sau, bế một cậu bé mặc áo bông có hình chuột Mickey ra, sau đó ba người cùng vào nhà hàng.

“Hàn Quốc Lương và Phan Mỹ Mỹ?”. “Ờ”.

Lâm Gia Mộc để tiền lại trên bàn, khoác tay Trịnh Đặc đi từ quán cà phê ra, lên xe thay một chiếc áo gió màu sẫm rồi khoác tay Trịnh Đặc đi vào nhà hàng cơm Tây. Hàn Quốc Trụ bị ba người vừa đi vào thu hút, không hề chú ý tới người đẹp mới quen và một người đàn ông cũng đã vào ngồi cách mình không xa.

Ba người này hơi ồn ào trong nhà hàng cơm Tây tương đối cao cấp này, chủ yếu là vì cậu bé không chịu vào: “Không ăn ở đây, con muốn ăn McDonald! McDonald! McDonald!”.

“Ngoan nào, chúng ta chỉ vào chào hai bác thôi! Chào xong sẽ đi ăn McDonald”. Người phụ nữ trẻ tuổi nói với giọng the thé. Cả nhà hàng đều nhìn ba người nhưng bọn họ lại không thèm để ý đến ai.

Hàn Quốc Trụ đứng lên: “Sao chú thím lại đến đây? Ngồi xuống, đừng để Siêu Siêu âm ỉ nữa”.

“Bọn em đi qua nhìn thấy xe bác, Siêu Siêu cứ đòi vào gặp hai bác... Không dừng xe là nó cứ khóc...”. Người phụ nữ này nói dối trắng trợn mà không thèm chớp mắt.

Vốn Tiêu Lệ cũng đã ba ngày không gặp Hàn Quốc Trụ, chẳng mấy khi hai vợ chồng có thể cùng nhau ăn một bữa cơm trưa lãng mạn, không ngờ lại bị ba người mình không muốn nhìn thấy nhất phá hỏng. Bà ta thoáng nhìn xung quanh, đã có khách hàng đi tìm quản lý than phiền về đám nhà giàu mới phát ồn ào này rồi. Lệnh cho bản thân giãn lỏng mày mỉm cười, Tiêu Lệ cúi xuống ôm lấy Hàn Siêu: “Siêu Siêu nhớ bác à? Bác cũng nhớ Siêu Siêu, nhưng đây là nơi yên tĩnh để ăn cơm, Siêu Siêu không được làm ồn”.

“Đúng vậy, không được làm ồn. Chị dâu, chị mua cái áo này ở đâu mà đẹp thế?”. Phan Mỹ Mỹ đưa tay định sờ chiếc áo len cashmere của Tiêu Lệ.

Con ranh này tưởng đây là cái chợ chấc? Tiêu Lệ nhắm mắt, lùi về phía sau một bước: “Kiểu cũ, bình thường thôi”.

Không chỉ có Phan Mỹ Mỹ tỏ ra thiếu lịch sự, cả Hàn Siêu cũng giãy giụa trong lòng Tiêu Lệ rồi lại lao vào lòng mẹ. Tiêu Lệ đứng lên, nhìn về phía Hàn Quốc Trụ. Hàn Quốc Trụ cũng cảm thấy ba người này xuất hiện không đúng lúc làm hai vợ chồng mình mất mặt. Ông ta từng bóng gió với em trai phải tạo mối quan hệ tốt với Tiêu Lệ, nhưng cũng không phải làm như thế này. Hàn Quốc Trụ không nói gì, chỉ phất tay đuổi. Hàn Quốc Lương gượng cười, kéo Phan Mỹ Mỹ vẫn còn đang muốn nói gì đó đi ra ngoài.

Hàn Quốc Trụ lại ngồi xuống cười nói với Tiêu Lệ. Nhà hàng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Khoảng mười phút sau, Hàn Quốc Trụ lấy cớ đi vệ sinh, gọi điện thoại: “Chú làm ăn kiểu gì thế? Anh đã bảo một tiếng nữa gặp ở ngã tư cơ mà, sao lại đến sớm như vậy?”.

Vốn kế hoạch của ông ta là dỗ dành Tiêu Lệ vui vẻ, sau đó tình cờ gặp gia đình em trai, nói chuyện với nhau. Em trai sẽ nói gia đình có việc phải đi xa, không biết Siêu Siêu đi máy bay có ngoan không. Ông ta sẽ mắng em trai không nên mang con nhỏ đi xa như vậy, bảo để con lại, đưa tới nhà mình ở vài ngày để bồi dưỡng tình cảm với Tiêu Lệ. Không ngờ em trai lại phá hỏng hoàn toàn kế hoạch thỏa đáng của ông ta.

“Siêu Siêu dậy sớm mà... Em muốn đi sớm một chút...”. “Óc lộn! Thôi được rồi, để mấy ngày nữa nói tiếp”.

“Anh hai... chuyện này có thể để mấy ngày nữa, nhưng việc thuê cửa hàng ở trung tâm thương mại đó...”.

“Chú vẫn định dùng mặt bằng của anh miễn phí à?”.

“Em có muốn thế đâu, nhưng mà năm nay làm ăn không tốt”. “Không tốt cái gì? Tầng nhà chú nằm trong top 3 về lượng tiêu thụ”. “Có được bao nhiêu đâu”.

“Được rồi, chú trả một nửa tiền thuê mặt bằng. Anh phải có trách nhiệm với công ty, chú đừng làm anh khó xử”.

“Anh hai...”

“Đừng nói nữa. Hoặc trả nửa tiền, hoặc chuyển đi. Chú coi anh là cái máy rút tiền của chú à? Bây giờ anh...”.

“Biết rồi... anh cho em thời gian xoay tiền...”.

“Xoay cái gì mà xoay? Vừa mua xe lại mua quần áo cho Mỹ Mỹ. Giờ là lúc nào mà đã mặc áo da chồn đi khoe khoang? Không sợ chết nóng à?”.

“Anh hai... bây giờ cũng phải nịnh cô ấy mà...”.

“Chú cứ cho tiền là Mỹ Mỹ vui ngay, không cần phải nịnh. Đúng rồi, chú phải nói khéo với Dĩnh Dĩnh”.

“Anh hai, em biết rồi. Dĩnh Dĩnh ngoan lắm...”.

“Bao giờ chú mới có đầu óc được nhỉ?”.
Ngoan? Hàn Quốc Trụ không bao giờ tin con gái mình ngoan. Nhưng nếu nói con gái có hành động gì thì ông ta lại không nhìn ra... Núi cao hoàng đế xa, bây giờ Dĩnh Dĩnh xa nhà vạn dặm, nếu có biết chuyện này thì cũng có thể làm được gì?

81. Q.11 - Chương 5: Gừng Càng Già Càng Cay

Trích lời Gia Mộc: Bất cứ người nào dám xem thường những phụ nữ lớn tuổi, từng trải đều phải trả giá đau đớn.

Lâm Gia Mộc vừa mở cửa văn phòng đã cảm thấy có gì đó là lạ. Trong phòng dậy mùi cơm thơm nức. Ông Tư Diễm không nấu cơm trưa trong bếp như mọi ngày mà ngồi trên sofa xem phim truyền hình. Những thứ đồ trang sức lấp lánh trên tóc và trên người đã biến mất, mặt mũi cũng tẩy trang sạch sẽ, để mặt mộc ngấn người xem thì ví như một cô bé bị cướp mất đồ chơi. Nhìn thấy Lâm Gia Mộc về, Ông Tư Diễm nói không phát ra âm thanh: “Trốn”.

Lâm Gia Mộc đưa tay ra, đang định mở cửa chạy trốn thì Trịnh Đạt đã đỗ xe xong đi lên mở cửa: “Gia...”.

Lâm Gia Mộc quay lại: “Suyt...”

“Con không phải làm trò ngoài đó nữa. Mẹ nghe thấy con về rồi”, người trong bếp nói vọng ra: “Mẹ đang làm món sườn sụn con thích ăn, con không ăn là hết đấy”.

“Mẹ...”. Lâm Gia Mộc miễn cưỡng gọi một tiếng, tháo giày xỏ dép như đầu hàng rồi đi vào bếp. Người đang thái sườn sụn trong bếp đương nhiên là mẹ Lâm Gia Mộc, đồng chí Trương Nhã Lan.

Khác dáng người nhỏ nhắn của Lâm Gia Mộc, bà Trương Nhã Lan có thể nói là to khỏe, vai rộng eo tròn chân to. Trương Nhã Lan còn là một bà già thời thượng, mặc váy màu nâu đậm, tóc uốn quăn, cổ đeo vòng ngọc trai, chiếc vòng tay bằng ngọc Hòa Điền là bà mua mười mấy năm trước để làm của quý gia truyền, đã mấy lần cho Gia Mộc nhưng cô đều từ chối.

“Sao giờ con mới về?”. “Mẹ, sao mẹ tới sớm thế?”.

“Ha ha, con cho rằng mẹ đi tàu à? Mẹ đi máy bay đến đây”. Nói đến chuyện đi máy bay, bà tỏ ra hết sức đắc ý: “Cái này gọi là tập kích bất ngờ”.

Bà đưa mắt nhìn quanh, nhìn thấy mục tiêu Trịnh Đặc đứng trong phòng khách, hai mắt lập tức nheo lại: “Trịnh Đặc ở ngoài đây à?”.

“Cháu chào bác”. Trịnh Đặc hít sâu một hơi, cười hì hì đi đến sau lưng Lâm Gia Mộc. Trước đây Trịnh Đặc đã vô số lần giả mạo bạn trai của Lâm Gia Mộc, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mẹ vợ với tư cách bạn trai của cô.

Trương Nhã Lan vẫn nheo mắt: “Ồ, chào cháu”.

Ánh mắt bà quan sát rất kỹ, gần như dùng hết kinh nghiệm năm mươi mấy năm trong đời vào vài giây đánh giá này. Chiều cao: Một mét tám mươi lăm trở lên, đạt tiêu chuẩn. Cân nặng: Không béo không gầy, khỏe mạnh vạm vỡ, ưu tú. Tướng mạo: Ngũ quan cân đối, anh tuấn phóng khoáng, ưu tú. Quần áo: Sạch sẽ gọn gàng, mang phong cách thể thao, giày cũng lau rất sạch sẽ, đạt tiêu chuẩn. Ấn tượng đầu tiên: Đạt tiêu chuẩn.

“Bác đi đường vất vả, hay là chúng ta ra ngoài ăn?”.

“Không cần, bác đi máy bay, về một cái đã đến rồi, không vất vả chút nào. Có điều hai đứa cũng thật là, thuê một đứa bé như Tư Diễm làm việc cũng đành, đằng này lại còn bắt nó nấu cơm. Nếu không ra ngoài đi làm mà ở nhà thì nó vẫn là cục cưng được bố mẹ chiều chuộng, thế mà đến đây lại trở thành người giúp việc...”.

“Mẹ, Tư Diễm không phải người giúp việc...”.

“Mẹ biết không phải người giúp việc”. Trương Nhã Lan cười cười, nhìn Uông Tư Diễm: “Hai đứa đi vào ngồi một lát đi, mẹ xào đĩa rau nữa rồi ăn cơm”.

“Trịnh Đặc này, nhà cháu bây giờ chỉ còn một mình cháu à?”.

Trong bữa cơm, bà gấp cho Trịnh Đặc một miếng thịt. Trịnh Đặc lễ phép cho vào miệng, vừa nhai được một cái bà đã hỏi vấn đề đầu tiên. Trịnh Đặc vội vã nuốt miếng thịt xuống, nuốt nửa thì nghẹn.

“Vâng, chỉ còn một mình cháu”. “Thế cháu còn ở căn nhà cũ không?”.

“Không ạ. Năm ngoái Gia Mộc đề nghị cháu cho thuê, cháu tìm người môi giới cho thuê rồi. Năm nay cháu lại mua một căn hộ cũ”.

“Ồ. Vậy nhà cháu có xa công ty không?”.

“Không xa lắm. Hằng ngày cháu chạy bộ đi làm, rèn luyện thân thể”. “Ồ. Không khí ở thành phố A này trong lành, không sợ khói bụi”. “Vâng, không khí rất tốt”.

“Còn hai năm nữa là bố con về hưu rồi. Bố mẹ đã bàn bạc xong xuôi, đến lúc đó bố mẹ sẽ mua hai căn hộ đối diện nhau, hai đứa sinh con thì bố mẹ sẽ chăm sóc giúp, hai đứa cứ tập trung cho sự nghiệp bên ngoài...”.

Lâm Gia Mộc vừa gấp một miếng thịt đã bị lời mẹ nói làm giật nảy: “Mẹ, bây giờ giá nhà cao lắm, tiền đâu mà mua hai căn đối diện...”.

“Việc này con không phải lo. Bố mẹ đã dành dụm được không ít. Hai căn nhà bên Cáp Nhĩ Tân đều bán đi, cộng thêm tiền tiết kiệm nữa, mẹ không tin không đủ tiền mua nhà bên này. Mẹ đã hỏi thăm giá nhà bên này rồi, cũng không cao hơn bao nhiêu...”.

Chuyện này không liên quan đến giá nhà...

“Con đã quen ở nhà con bây giờ rồi... Nhà Trịnh Đặc cũng hoàn thiện xong xuôi... Bố mẹ sống nửa đời ở Cáp Nhĩ Tân, chuyển đến đây thì các chị em của mẹ ở bên đó làm thế nào? Mẹ là đội trưởng đội hợp xướng và đội khiêu vũ quảng trường cơ mà?”.

“Đừng nói chuyện này nữa, hai chút vụ này mẹ đã nghỉ hết rồi, mệt lắm! Mẹ cũng hiểu ra rồi, làm dân thường vẫn tốt hơn...”.

Quả nhiên sự chú ý của bà bị đánh lạc hướng, bắt đầu nói đến chuyện của đội hợp xưởng và đội khiêu vũ...

Lúc rửa bát, Lâm Gia Mộc xắn tay áo vào giúp. Lần này Trương Nhã Lan không ngăn cản, chỉ đóng cửa bếp lại, nói nhỏ với Lâm Gia Mộc: “Cái thằng Trịnh Đạc này không tồi, mặt mũi sáng sủa, dáng người cao to, vừa kiếm được tiền lại vừa lễ phép. Quan trọng là... không có bố mẹ chồng! Dì Năm con nói điều kiện gia đình nó không tốt, nhưng mẹ lại thấy rất tốt”.

Nói đến đây, bà nhếch miệng: “Dì Năm luôn cho rằng Chân Chân sẽ lấy được chồng tốt hơn con, nhưng lần này xem như chịu thua rồi. Nếu không có con, Chân Chân lấy cái thằng họ Hạ đó, dì Năm bị lộ tiền là chuyện nhỏ, Chân Chân sẽ khổ sở thế nào mới là chuyện lớn. Chân Chân nó ngây thơ quá, xã hội bây giờ thì phức tạp... Trong đội hợp xưởng của mẹ có một bà có con gái lấy người như thằng họ Hạ, cả ngày ăn của bà ấy, uống của bà ấy, cầm tiền của bà ấy không khác gì cướp của nhà giàu. Bà ấy buồn rầu vì chuyện này lắm, lúc mới cưới thì con gái bà ấy cũng coi như lợi hại, có thể quản được chồng, nhưng bây giờ thằng con rể bắt đầu khá lên rồi, cả nhà lại bắt đầu trông chờ vào thằng con rể. Mẹ thấy thằng đó sớm muộn gì cũng thành Trần Thế Mỹ... Nói chung là chính mình có của vẫn là tốt nhất...”.

Lâm Gia Mộc cúi đầu rửa bát, nghe vào tai trái lại ra tai phải, làm như không nghe thấy, một, hai phút lại gật đầu: “Vâng, vâng, mẹ nói đúng...”.

“Con cũng đừng có chần chừ nữa. Mẹ nhìn ra rồi, tình cảm của Trịnh Đạc dành cho con rất sâu nặng. Hai đứa bọn con đi làm thủ tục đi. Nhà mình không thiếu nhà thiếu xe, điều kiện kinh tế của hai đứa cũng ổn, lấy nhau sớm, sinh con sớm. Bây giờ mẹ vẫn còn khỏe, còn có thể trông cháu giúp con...”.

“Bọn con đang xem xét...”.

“Con còn xem xét cái gì nữa? Cứ xem xét mãi là hoa tàn nhụy rửa đầy... Con cho rằng con mới mười tám à? Xem với chả xét!”.

“Mẹ...”.

“Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, cưới đi! Nhân lúc bố con còn chưa về hưu, mấy bà bạn mẹ vẫn còn, nhà chúng ta xử lý cho tốt, cũng thu lại được quà mừng mấy năm nay...”.

Lúc trẻ Trương Nhã Lan là một con người của công việc, làm chủ nhiệm Hội liên hiệp Phụ nữ nhà máy, ăn nói mạnh bạo, làm việc cực kỳ quyết đoán. Sau đó đến thời kỳ có phong trào nghỉ việc nhà nước ra ngoài làm ăn, bà cũng thôi việc ở nhà máy, chồng thì xin nghỉ không lương, hai người đến thành phố A làm ăn một, hai năm, cảm thấy không hợp lại về Cáp Nhĩ Tân. Chồng về cơ quan, Trương Nhã Lan bắt đầu bán bảo hiểm, tuy tiền kiếm được không ít nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó nên lại làm đội trưởng đội hợp xưởng và đội khiêu vũ để tìm lại sự tự tin. Không ngờ đội hợp xưởng và đội khiêu vũ cũng phức tạp, bà cãi nhau với người khác mấy lần nên cũng mất hứng, ngồi nhà xem ti vì mấy ngày, nghĩ đến con gái mình, bà nói chuyện với mấy bà bạn già rồi quyết định đến thành phố A bức hôn...

“A, thì ra mẹ bảo con lấy chồng là vì lý do này...”.

“Cái con bé không có lương tâm này, con cho rằng mẹ làm thế là vì ai?”. Trương Nhã Lan ném giẻ rửa bát xuống: “Buổi chiều con có bận không?”.

“Mẹ đến đây chơi thì con phải rảnh chứ”.

“Đừng để công việc bị ảnh hưởng vì mẹ... Đúng rồi, tóm lại thì con làm cái gì? Người khác hỏi con về pháp luật, con trả lời người ta à? Mẹ nghe dì Năm con nói thì hình như không phải như vậy...”.

“Cái này...”.

“Đừng áp a áp úng thế. Có phạm pháp không?”. “...”.

“Nói đi, có phạm pháp không?”.

“Không”. Không bị bắt thì coi như không phạm pháp... “Gia Mộc...”. Trịnh Đạc lượn qua trước cửa bếp.

“Mẹ, con có việc...”.

“Đi đi, đi làm việc của con đi... Đúng rồi, bây giờ con vẫn ở tầng trên à?”.

“Vâng”.

“Đưa chìa khóa ẹ, mẹ buồn ngủ rồi, lát nữa lên ngủ một giấc”.

Lâm Gia Mộc khựng lại, gật đầu như cái máy. Cô vào văn phòng, mở két sắt lấy hai chiếc chìa khóa ra, nhét một chiếc vào tay Trịnh Đặc để mẹ khỏi sinh nghi, còn một chiếc đặt lên bàn làm việc của mình: “Mẹ ơi, con để trên bàn làm việc ấy, lát nữa mẹ ra lấy”.

“Biết rồi”. Trương Nhã Lan thò đầu từ trong bếp ra, cười nói.

Trịnh Đặc bật điều hòa trong xe, ngồi trên ghế lái vươn vai một cái: “Mẹ em thật lợi hại, nói không ngừng như súng liên thanh ấy”.

“Bây giờ còn đỡ rồi đấy...”. Lâm Gia Mộc hắng giọng: “Cảm ơn anh đã cứu em”.

“Không phải anh cố ý cứu em mà là có việc thật”. “Việc gì?”.

“Ba anh em Hàn Quốc Trụ hẹn nhau đi ăn cơm, còn dặn kỹ không dẫn người khác đi, sợ là có chuyện gì đó cần bàn bạc”.

“Hẹn ở đâu?”.

“Nhà hàng Dương Xuân, phòng 208”. “Mấy giờ?”.

“Năm giờ chiều. Anh đã đặt phòng 207”.

Lâm Gia Mộc nhìn đồng hồ, bây giờ mới là mười hai rưỡi: “Giờ mới mười hai rưỡi...”.

“Thế em muốn về với mẹ à?”. “... Vậy chúng ta làm gì?”.

Trịnh Đặc lấy hai tấm vé trong túi ra: “Xem phim”.

Uông Tư Điềm lùi về phía sau, không ngừng xua tay: “Cháu chỉ làm hậu cần bác ạ, quả thật cháu không biết gì cả”.

Chị Lâm và anh Trịnh về nhất định phải tăng lương cho cô, ai lại ngược đãi lao động trẻ em thế này. Bà già này vừa đến đã dùng lối nhải thần công ép cô rửa mặt, tháo vòng tai và đồ trang sức. May mà bà già không nhìn thấy hình xăm của cô, nếu không có khi cô sẽ bị lôi đến thẩm mỹ viện tẩy hình xăm thật. Bây giờ chị Lâm và anh Trịnh trốn ra ngoài rồi, bà già lại ép hỏi cô văn phòng tư vấn rốt cuộc là làm những nghiệp vụ gì.

“Cháu đừng lừa bác. Làm hậu cần cũng biết rõ ràng mọi chuyện trong công ty. Người khác chỉ cần biết việc của mình, nhưng làm hậu cần thì phải nắm được toàn diện”.

“Văn phòng cháu chỉ có ba người thôi mà bác...”.

“Chỉ có ba người mà cháu lại nói là mình không biết gì cả?”. “Cháu thật sự không biết gì cả bác ạ!”.

“Thế bác hỏi cháu, cháu có biết Triệu Chân Chân không?”. “Không biết”.

“Không biết thì thôi”. Trương Nhã Lan đột nhiên mất hết khí thế, ngồi xuống thở dài: “Ôi, bác biết bác già rồi, không theo kịp thời đại rồi, cũng không biết đám thanh niên các cháu làm những cái gì, nào là máy tính, nào là mạng mẽo... Đâu như các bác, lúc trẻ vào nhà máy, chỉ biết cố gắng làm việc để được lãnh đạo khen ngợi...”.

Bà nói những chuyện này, Lâm Gia Mộc nghe có thể hiểu một nửa, còn ở tuổi của Uông Tư Điềm thì hiểu không đến một phần ba. Nhưng Trương Nhã Lan vẫn nói không ngừng, từ khi bà học tiểu học đến tận lúc Lâm Gia Mộc vào tiểu học, chuyện gì cũng “sinh động, thú vị”. Uông Tư Điềm không dám bỏ đi, chỉ có thể vừa nghe vừa gật đầu. Điều hòa trong phòng để nhiệt độ hơi cao, ánh nắng cũng ảm ảm, Uông Tư Điềm nghe một hồi đã buồn ngủ, cổ cầm cự được một tiếng, cuối cùng phải đầu hàng cơn buồn ngủ, mí mắt dính vào nhau, làm thế nào cũng không mở ra được.

“Mật khẩu máy tính của Gia Mộc là gì? Bác muốn chơi đấu địa chủ một lát”.

“Ngày sinh nhật âm lịch của chị ấy...”. Ông Tư Diễm ngáp một cái... “Ồ. Cháu mệt thì nằm xuống sofa ngủ một lát, bác đi chơi đây”. “Vâng”.

Ông Tư Diễm gật đầu, dựa vào sofa nhắm mắt lại. Vài phút sau đột nhiên Ông Tư Diễm bừng tỉnh, có chuyện gì đó không đúng, hình như cô đã gây ra chuyện gì...

“Bác...”. Cô nhìn quanh, không thấy bóng dáng Trương Nhã Lan, cửa phòng làm việc đóng chặt... Hình như cô đã nói ra chuyện gì đó rất đáng sợ...

Cô đẩy cửa phòng làm việc, cửa khóa trái...

Ngoài mật khẩu mở máy tính, chị Lâm còn có những biện pháp bảo mật khác. Có lẽ bác Trương chỉ muốn chơi đấu địa chủ thật... Ông Tư Diễm tự an ủi mình, hơn nữa bác Trương cũng không phải người ngoài... Trời ạ, chuyển bay sớm nhất rời khỏi thành phố A bao giờ cất cánh? Cô muốn bỏ trốn... Chị Gia Mộc đã khôn khéo đáng sợ, mẹ của chị Gia Mộc còn đáng sợ hơn chị Gia Mộc mười lần.

Nhân viên phục vụ mặc váy mỏng màu đỏ thắm và áo sơ mi màu trắng nhìn thấy tờ một trăm tệ đầu tiên còn hơi do dự, lúc nhìn thấy tờ thứ hai vẻ mặt đã thả lỏng, lúc tờ một trăm tệ thứ ba được đặt lên bàn, một nhân viên khác đặt tay lên trên tờ tiền: “Tám và đồ ăn còn thừa cũng được đúng không?”.

“Có điều phải chia rõ ba người này”.

Lâm Gia Mộc đưa một bức ảnh chụp ba anh em nhà họ Hàn ra, đánh dấu lần lượt 1, 2, 3...

“Mang đến đây, số tiền này là của các cô”. “Nhưng... nhờ bị ông chủ phát hiện...”.

Lâm Gia Mộc lấy túi bóng đựng vật chứng đã đánh số rõ ràng từ trong túi ra: “Cho đồ vào đây rồi gắn mép vào, sau đó giao cho tôi là được. Sẽ không có ai để ý đâu”.

“Cho vào trong này rồi gắn mép vào là được đúng không?”. Nhân viên thứ hai gật đầu, đưa tay cầm túi vật chứng.

Lâm Gia Mộc đề tay lên ba chiếc túi: “Nhất định phải lấy đúng, nếu không sẽ hỏng hết việc”.

“Chắc chắn sẽ không sai”. “Thật không?”.

“Tôi nhớ người tốt lắm, chỉ cần xem ảnh hoặc nhìn người một lần là trong vòng một tháng không quên được”.

Lâm Gia Mộc gật đầu: “Tốt, tôi tin cô”.

Cô đưa một tờ tiền cho nhân viên này, còn hai tờ để lại trên bàn: “Mang đồ đến đổi tiền”.

Nhân viên đó gật đầu, đến phòng 208. Nhân viên đầu tiên thì vừa do dự vừa hối hận, vẫn đứng yên hơi khó xử. Lâm Gia Mộc vỗ vỗ tay cô ta: “Cô yên tâm. Cô đã biết việc này, sau khi xong việc tôi chắc chắn sẽ tip cho cô”.

“Các anh chị cần làm gì vậy?”. Nhân viên đó thấy Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc ăn mặc rất đàng hoàng, nói chuyện cũng rất văn minh, nhưng không ngờ việc đầu tiên họ làm sau khi vào phòng VIP là bảo cô ta gọi nhân viên phục vụ phòng 208 tới, đóng cửa lại rồi bỏ tiền ra nhờ hai người làm một việc kỳ quái như vậy.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc nhìn nhau, Trịnh Đặc ho một tiếng: “Tôi có một người bạn có bà xã lẳng nhẳng với họ Hàn một thời gian. Bây giờ hai người làm lành rồi, còn sinh một đứa con. Nhưng bạn tôi tính ngày sinh của con thấy có vẻ không đúng, muốn biết xem có phải mình nuôi con tu hú không. Anh ta lại không dám nói rõ với bà xã, đành phải nhờ tôi giúp việc này”.

Nhân viên phòng 207 kêu một tiếng: “Tôi biết anh nói người nào trong ba người đó rồi. Ông ta rất thích ăn hải sản ở nhà hàng chúng tôi, đặc biệt là hải sản, thường xuyên dẫn những người phụ nữ khác nhau đến ăn...”. Nói đến đây, cô ta hạ thấp giọng: “Nếu anh chị sớm nói lý do thế này thì tôi cũng có thể giúp được”.

“Tôi biết cô là một cô gái tốt, người thật thà như cô bây giờ không nhiều”. Lâm Gia Mộc cầm lấy thực đơn, chọn bữa vài món ăn: “Cô gọi đồ ăn giúp chúng tôi”.

“Vâng”. Nhân viên biết không phải là chuyện kỳ quái gì nên thoải mái hơn nhiều, cầm thực đơn đi ra ngoài, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng.

Nhân viên phòng 208 quả nhiên làm việc rất hiệu quả. Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc mới ăn được một nửa, cô ta đã mang đồ tới. Lâm Gia Mộc đưa hai tờ một trăm tệ cho cô ta, lại tip cho nhân viên phòng 207 một trăm tệ. Nhiệm vụ của cô và Trịnh Đạc xem như đã hoàn thành một nửa.

Hai người họ trở lại văn phòng với vẻ mặt thoải mái, mở cửa ra lại thấy trong phòng tối om không có ai. Ông Tư Diễm để lại một tờ giấy trên bàn: “Anh chị tự cầu nguyện đi, em xin nghỉ nửa ngày”.

Lâm Gia Mộc trợn mắt. Nhiệm vụ khó nhất trên đời cũng không có hệ số khó khăn bằng một nửa việc đối phó với mẹ.

“Gia Mộc”. Trịnh Đạc vào phòng làm việc trước, chỉ chỉ máy tính của Lâm Gia Mộc: “Lúc đi em có tắt máy tính không?”.

“Tắt rồi”.

Trịnh Đạc di chuột, màn hình máy tính sáng lên. Có người đã động vào máy tính của cô, hơn nữa không sợ cô biết...

“Tại sao mẹ lại biết mật khẩu khởi động máy của em?”. Nói tới đây, cô nhớ đến Tư Diễm. Có lúc không ở văn phòng, cô cũng bảo Tư Diễm nhập hoặc gửi tài liệu đến iPad của cô, Ông Tư Diễm biết mật khẩu máy tính.

Trịnh Đạc nhìn cô một cái rất thông cảm: “Trình độ máy tính của mẹ em thế nào?”.

“Sử dụng thì không thành vấn đề, nghe nói còn học một năm ở đại học người cao tuổi”.

Có nghĩa là những tài liệu cô không đặt mật khẩu đều đã bị mẹ cô xem hết.

“Nghiêm trọng đến mức nào?”. “Động đất cấp tám”.

Vốn mẹ cô đã không thích cô làm luật sư ly hôn, lúc nghe nói cuối cùng cô cũng đổi nghề, chung vốn làm ăn với bạn, bà lại lo lắng cô không có công việc ổn định. Đến lúc biết thu nhập của cô không tồi, ngày lễ ngày tết nhận được tiền cô gửi về, mỗi lần về nhà trông đều rất tốt cả về tinh thần và vật chất, lại mua xe mua nhà ở thành phố A, mẹ cô mới yên tâm. Bây giờ nếu bà biết cô không làm luật sư ly hôn nữa mà chuyển sang giúp người khác bắt ngoại tình, mang danh là văn phòng tư vấn mà thực ra là văn phòng thám tử tư, làm trái pháp luật loạn kỷ cương thì tám phần mười là cô sẽ bị đánh gãy chân đóng gói chuyển về Cáp Nhĩ Tân.

“Anh lên nhà cùng em”, Trịnh Đạc đặt tay lên vai cô. “Anh không sợ mẹ em xử lý cả anh luôn à?”.

“Thần kinh thép, mẹ em cũng khó làm gì được anh”. “Được rồi”.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc lên tầng, còn chưa mở cửa đã nghe thấy tiếng nhạc rung trời trong phòng, hình như là bài “Tự do bay lượn”...

Cô mở cửa, hai người vào nhà và đứng sững giữa cửa. Mẹ Lâm Gia Mộc đang nhảy trên nền nhạc phát ra từ bộ loa vòm âm thanh nổi trị giá năm mươi ngàn tệ của Lâm Gia Mộc, mỗi động tác đều gọn gàng mạnh mẽ, lộ rõ phong thái của người dẫn đội khiêu vũ quảng trường...

“Mẹ...”.

Phát hiện hai người đã về, Trương Nhã Lan tắt nhạc đi: “Gia Mộc, bộ loa này của con được đấy. Lấp mắt bao nhiêu tiền?”.

“Năm mươi ngàn...”.

“Đáng giá, rất đáng giá”. Trương Nhã Lan cười nói: “Có điều đáng giá mà hơi ít dùng, mẹ thấy trên các thiết bị đều bám bụi rồi”.

“Cũng không ít lắm. Mỗi ngày hôm trước con còn xem phim Blu-ray mà”.

“Thật không? Thế phim truyền hình tải trên mạng về có chiếu được không?”.

“Được ạ”.

“Con tải giúp mẹ trọn bộ ‘Chúng mình cưới nhau nhé’, mẹ muốn xem”. “Vâng ạ”.

Trương Nhã Lan vui mừng gật đầu, thấy Trịnh Đạc vẫn đứng đực ra đó liền bảo anh ta ngồi xuống: “Ngồi xuống đi cháu, đừng đứng đấy. Đã ăn cơm chưa? Bác nấu chè lạc hạt sen táo đỏ long nhãn, mỗi đứa ăn lấy một bát... Buổi tối phải ăn tinh...”.

“Bác đừng lo, bọn cháu ăn bên ngoài rồi”. “Ồ, thế Tư Diễm đâu?”.

“Nó có việc về nhà trước”.

“Nó đúng là một đứa bé ngoan, nó ăn mặc không đứng đắn nhưng lại rất đơn thuần. Lần trước con nói với mẹ gia đình nó có chuyện à?”.

“Mẹ con bé phát hiện bố nó ngoại tình nên nhảy lầu. Bố nó lấy vợ hai, mẹ kế có thai sai khiến nó như đầy tớ, nó điên lên đánh mẹ kế sảy thai, phải vào trại quản giáo”, Lâm Gia Mộc kể sơ sơ. Chuyện này để chính cô nói ra vẫn hơn là để bà nghe thấy từ miệng người khác.

“Chep chep... Đúng là một đứa bé đáng thương”. Trương Nhã Lan lắc đầu: “Hai đứa phải đối xử tốt với nó”.

“Vâng”.

“Đúng rồi, buổi tối mẹ ở đâu?”. “Sao ạ?”.

“Nhà con mặc dù diện tích rộng nhưng chỉ có một phòng ngủ. Vốn mẹ định ngủ cùng với con, nhưng lúc mở tủ quần áo lại thấy có không ít quần áo của Trịnh Đạc. Nó cũng ở đây đúng không?”.

“Ồ...”. Trịnh Đạc lúng túng: “Cháu có thể về nhà, bác ạ”.

“Về nhà làm gì? Đường thì xa, bây giờ trời lạnh phải mở điều hòa, cháu về nhà ngủ lại tốn điện. Bác không phải người cổ hủ, hai đứa đã yêu nhau nhiều năm như vậy, có sống chung cũng rất bình thường. Bác chỉ muốn hỏi xem bác ngủ ở đâu thôi”.

“Nhà cháu sưởi bằng gas chứ không cần phải mở điều hòa. Cháu trồng nhiều hoa, dù cháu có ở nhà hay không cũng đều phải giữ nhiệt độ ổn định, có về nhà cũng không tốn năng lượng chút nào”.

“A, cháu còn trồng hoa à? Có ảnh không?”. Trương Nhã Lan lập tức chuyển chủ đề sang trồng hoa.

“Mẹ, mẹ và con ngủ ở đây, Trịnh Đạc về nhà, quyết như thế đi”.

Lâm Gia Mộc biết nếu để mẹ nói tiếp thì không chừng tối nay cô và Trịnh Đạc sẽ bị bắt quả tang tại trận, sau đó chỉ còn hai lựa chọn là kết hôn hoặc lột sạch quần áo đuổi ra khỏi nhà.

Trương Nhã Lan lườm cô: “Ồ hay cái con này! Mẹ và Trịnh Đạc trao đổi về bí quyết trồng hoa một chút, có ảnh hưởng đến thời gian làm việc của con đâu. Con làm gì thì làm đi”.

Trịnh Đạc lấy điện thoại di động ra, lật đến phần ảnh chụp hoa của mình: “Bác xem, đây là hoa cháu trồng, đồ quyen, lục la, đây là...”.

“Tốt, tốt, hoa cháu trồng đẹp lắm. Không ngờ một chàng trai như cháu cũng chăm sóc hoa cẩn thận như vậy. Bác cũng trồng mấy chậu nhưng không được như cháu”.

Bà lấy điện thoại di động của mình ra cho Trịnh Đạc xem ảnh hoa của mình.

Lâm Gia Mộc thở dài, về phòng ngủ thay quần áo. Quả nhiên không chỉ tủ quần áo của cô bị động đến, cả ngăn kéo cũng bị lục qua. Chiếc tủ đầu giường cũng nằm trong vùng bị nạn, hộp Durex trong tủ đầu giường cũng bị lôi ra xem rồi lại nhét vào.

Lâm Gia Mộc ngồi trên giường, chỉ có thể thở dài chán nản. Có một người mẹ như vậy, không chấp nhận số phận thì còn có thể làm gì?

82. Q.11 - Chương 6: Hứa Hẹn

Trích lời Gia Mộc: Người không thích hứa hẹn thường lại là người coi trọng lời hứa.

“Sáng mai cháu đến sớm một chút, bác làm bánh cho cháu ăn. Tạm biệt, bye bye...”. Bà Trương Nhã Lan nhiệt tình tiễn Trịnh Đặc ra cửa, vừa đóng cửa lại đã sầm mặt: “Lâm Gia Mộc!”.

“Mẹ!”. Lâm Gia Mộc cũng cao giọng đáp.

“Con giỏi lắm! Con nói với mẹ đã nghỉ việc, mẹ còn rất mừng. Từ gia đình đến quốc gia bởi đường con làm luật sư không phải để con giúp người khác kiện tụng tranh tài sản mà để con phò trợ chính nghĩa. Kết quả là con giấu mẹ làm những việc còn thất đức hơn. Quan thanh liêm cũng khó phán xét việc nhà người ta, thà dỡ một tòa miếu chứ không phá một gia đình. Con xem những ghi chép trong máy tính của con đó, từng khoản từng khoản, con thì kiếm được không ít tiền, nhưng nhà người ta lại tan nát hết...”.

“Mẹ ạ, những người đến tìm con đều đến bước đường cùng rồi, đã triệt để thất vọng với hôn nhân thì họ mới đến nhờ con. Tìm được bằng chứng, họ cầm bằng chứng đi ly hôn còn hơn là bị bịt mắt, đến lúc bị chồng bỏ vẫn còn không biết là chuyện gì xảy ra”.

“Con biết người ta tìm được bằng chứng là ly hôn à? Một đời người, vợ chồng sống với nhau nửa đời, ai không có lúc nhất thời trượt chân? Hai vợ chồng phải có một người có thể giả vờ ngu ngơ, chuyện qua rồi thì thôi, người ta vẫn là vợ chồng tốt. Thế mà con chuyên bôi móc vết sẹo của người ta ra. Chẳng lẽ ly hôn nhất định sẽ hạnh phúc hơn không ly hôn?”.

“Mẹ, con không đưa ra quyết định giúp bất cứ ai cả”.

“Đúng là con không quyết định giúp người khác, nhưng con thúc đẩy người khác quyết định. Mắt thấy và tai nghe là hai việc khác nhau con ạ.

Hơn nữa làm những chuyện này sẽ dần mất lòng tin đối với hôn nhân. Cũng tại mẹ không tốt, quan tâm đến con không đủ nên mới để con lầm đường lạc lối...”.

“Mẹ à, con không hề lầm đường lạc lối, con đang làm ăn chính đáng.

Con cho rằng con đang giúp đỡ người khác”.

“Người khác cũng nghĩ như vậy sao? Mẹ đã làm việc nửa đời người, con người... đặc biệt là phụ nữ, không ai lại không thay đổi. Hôm nay con giúp người ta, người ta cảm ơn con rối rít, sau đó vợ chồng người ta làm lành rồi, con lại thành kẻ ác. Mẹ đã thấy quá nhiều chuyện như thế này...”.

“Con không phải lãnh đạo của họ, cũng không phải bạn của họ. Con và họ tiền trao cháo múc, xong việc hai bên không còn qua lại... Họ thế nào không liên quan gì đến con”.

“Thật sự không liên quan đến con à? Thế tại sao con phải hợp tác với Trịnh Đặc?”. Trương Nhã Lan hỏi đúng vấn đề mấu chốt: “Gia Mộc, con nghĩ lại đi. Năm nay con đã bao nhiêu tuổi rồi? Trịnh Đặc người ta mới bao nhiêu? Người ta đủ mọi tiêu chuẩn, cao ráo, đẹp trai, giàu có, có xe có nhà có tiền tiết kiệm, tính tình lại cẩn thận lễ phép, quan trọng nhất là trong nhà còn không có mẹ chồng. Chỉ cần con vừa buông tay, lập tức sẽ có những đứa con gái ngoài hai mươi tuổi kêu gào khóc lóc đòi lấy nó...”.

“Mẹ...”. Nói cho cùng thì Trương Nhã Lan vẫn sợ việc làm ăn này làm lỡ chuyện cả đời của con gái. Lâm Gia Mộc có thể nói với bất kỳ ai rằng mình không cần đàn ông, mình là một phụ nữ độc lập tự chủ, nhưng cô không thể nói với mẹ mình như vậy...

“Gia Mộc, con nghe lời mẹ, ngoan ngoãn lấy chồng sinh con, dừng việc làm ăn thiếu đạo đức này lại, sống yên ổn, tiền không đủ thì mẹ có...”.

“Mẹ, không phải vấn đề tiền bạc. Bây giờ thời đại thay đổi rồi, những người tới tìm bọn con đều đã quyết định không sống với nhau nữa...”.

“Chân Chân cũng thế à?”. “Mẹ...”.

“Thảo nào dì Năm con không nói tỉ mỉ, thì ra là dì Năm thuê con làm việc này. Không phải con giúp Chân Chân mà là con làm việc của con.

Con ngốc quá, nếu sau này Chân Chân có thể tìm được đứ lang quân như ý thì không sao, nhưng nếu không tìm được thì con sẽ bị hai mẹ con dì Năm oán hận cả đời”.

Sẽ bị oán trách... thậm chí sẽ bị người khác căm hận, chẳng lẽ Lâm Gia Mộc thật sự chưa nghĩ tới những chuyện này? Không những cô đã nghĩ mà thậm chí cô còn trải qua không chỉ một lần. Cho dù tận mắt thấy chồng và người phụ nữ khác thân mật trên giường, vẫn có rất nhiều phụ nữ lựa chọn nhượng bộ, ngược lại còn căm hận người đã lật tẩy chân tướng trước mặt mình. Vấn đề là Lâm Gia Mộc có sợ không?

Bà đến tìm tôi là vì chân tướng, tôi bày chân tướng trước mặt bà, bà trả tôi tiền, tất cả mọi chuyện giữa tôi và bà chấm dứt. Bà cảm ơn tôi thì tốt, bà không cảm ơn tôi cũng không sao. Vốn chỉ là quan hệ giữa người đi thuê và người được thuê, hai bên chỉ cần nói đến tiền, ok?

Nhưng Lâm Gia Mộc không thể nói như thế với mẹ. Lý do cô chịu thua mẹ cũng là đây. Cô chưa đầy một tuổi đã được mẹ đưa đến nhà ông bà ngoại ở thành phố A. Ông ngoại nói lần đầu tiên nhìn thấy mẹ lúc ba tuổi, cô nói cháu chào cô rất ngây thơ, mẹ cô khóc liên hơn một tiếng.

Nhưng dù thế, sau khi hết đợt phép, mẹ cô vẫn đi cùng bố cô. Nguyên nhân chỉ có một, công việc quá bận, không có thời gian chăm sóc con...

Sau đó cô được mẹ đón về học tiểu học. Mẹ quan tâm đến tất cả mọi việc lớn nhỏ của cô giống như một cách bồi thường, nhưng từ trước đến nay Lâm Gia Mộc vẫn cảm thấy mình như làm khách trong nhà. Sau đó xảy ra đủ loại chuyện không cần phải nhắc đến. Đối với cô, mẹ vẫn là một người có lúc biến mất, có lúc đột nhiên xuất hiện, sau đó nhúng tay vào cuộc sống của cô một cách rất đương nhiên, ngay cả cô đi tất kiểu gì cũng phải can thiệp.

Trong thời kỳ nổi loạn, cô thật sự hy vọng mẹ không tồn tại. Cô ở với ông bà ngoại cũng có thể sống rất tốt, vì vậy cãi nhau với mẹ rất nhiều lần.

Bây giờ tình cảm mẹ con rất tốt, nhưng mỗi khi mẹ can thiệp vào cuộc sống của cô đều khiến cô cảm thấy ngột thở. Gần nửa đêm, mẹ đã ngủ, Lâm Gia Mộc bò xuống khỏi giường, cầm điện thoại di động vào nhà vệ sinh. Ngồi trên bồn cầu, cô lại không biết gọi cho ai ngoài Trịnh Đặc. Trương Kỳ biết quá rõ về chuyện giữa cô và mẹ, nhưng ngoài một chữ nhẫn thì cũng không đưa ra được đề nghị nào tốt. Suy tính trước sau phải đến hai, ba phút, cuối cùng cô vẫn gọi đến số điện thoại quen thuộc đó.

“A lô!”. Giọng Trịnh Đặc có vẻ ngái ngủ. “Anh ngủ rồi à?”.

“Vừa mới ngủ”.

Lâm Gia Mộc đột nhiên hơi hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này. Nếu hai người vẫn là quan hệ “bạn bè”, cô sẽ thoải mái hơn nhiều. Sau khi quan hệ giữa hai người thay đổi, cô cảm thấy việc gọi điện thoại này không khác gì làm nũng: “Em...”.

“Mẹ em nói những lời làm em không chịu nổi à?”.

Lâm Gia Mộc trông có vẻ khôn khéo, mọi sự đều suy nghĩ chu toàn, nhưng thực ra những người thân thiết lại rất dễ làm cô tổn thương, cô lại còn làm bộ kiên cường khiến mọi người không nhìn ra cô đã bị thương.

“Cũng không đến nỗi”.

“Thực ra em rất giống mẹ em”.

“Cái gì?”, Lâm Gia Mộc cao giọng. Cô chưa bao giờ cảm thấy cô giống mẹ.

“Ngẫm lại xem, cả em và mẹ em đều là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, EQ đều rất cao, cũng đều có sở thích không chế, đều có nguyên tắc làm việc của mình, cực kỳ có tinh thần trọng nghĩa...”.

“Em làm gì có tinh thần trọng nghĩa... đều là vì tiền cả đấy chứ...”. “Lâm Gia Mộc, người đang nói chuyện với em bây giờ là anh, đừng giả vờ nữa, được không?”.

“Nhưng mà em cũng không giống mẹ”. Ít nhất cô sẽ không đưa đứa con mới sinh của mình về nhà mẹ đẻ, sau đó không hỏi han gì, một lòng một dạ chỉ lo sự nghiệp của mình. Cô là người chỉ chăm lo sự nghiệp, hoàn toàn không muốn có con... Có lẽ... khi đó mẹ cô cũng không muốn có cô? Nhưng lại khuất phục trước

áp lực của thế tục nên mới lấy chồng sinh con... Mặc dù đã hơn ba mươi tuổi mà còn băn khoăn về một việc như vậy là rất kém cỏi, nhưng Lâm Gia Mộc vẫn ngồi trên bồn cầu thở dài.

“Em lại suy nghĩ linh tinh rồi đúng không?”.

“Không”.

“Không nghĩ mới là lạ. Buổi sáng ngày mai chúng ta tranh thủ lấy mẫu DNA của Hàn Siêu rồi giao cho thân chủ là xong. Việc nhà họ để chính họ giải quyết, dù sao chúng ta thu được DNA là nhận được tiền, không cần phải nghĩ nhiều cho nhọc lòng”.

“Vâng”. Nói đến công việc, tâm tình Lâm Gia Mộc cũng tốt hơn nhiều: “Em biết rồi”.

“Ngày mai còn phải làm việc. Em đi ngủ đi”. “Mẹ em ngáy, em không ngủ được”.

“Vậy anh đến đón em qua nhà anh ngủ”. “Anh còn ngáy to hơn”.

“Ồ...”.

“Được rồi, em đi uống viên thuốc ngủ”.

“Đừng uống thuốc ngủ. Ra ngoài đi dạo một chút”. “Anh có đi không?”.

“Có”.

“Được rồi”.

Lâm Gia Mộc lặng lẽ thay quần áo, khoác một chiếc chăn nhung mỏng ra cửa. Xuống lầu được chừng mười phút, Trịnh Đạt đã lái xe đến. Lâm Gia Mộc mở cửa, ngồi lên xe. Nhìn thấy gương mặt tươi cười của Trịnh Đạt, cô đột nhiên hiểu ra gì đó, cô dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại.

Trịnh Đạt sờ sờ trán cô: “Mệt không?”. “Mệt”.

“Thế ngủ một lát đi”. “Không ngủ được”.

Anh ta ngả ghế lái phụ ra: “Không ngủ được thì cứ nằm xuống”. “Trịnh Đạt...”.

“Sao?”.

“Chúng ta cứ thế này được không?”. Cô cầm tay Trịnh Đạt.

“Cái gì?”.

“Thỉnh thoảng hoặc thường xuyên ngủ cùng nhau, hằng ngày làm việc với nhau, không nói chuyện khác, chỉ ở cùng nhau...”. Tình hình như bây giờ rất tốt, Lâm Gia Mộc cảm thấy mình như có một đôi cánh bằng sáp, bay gần mặt trời quá sẽ bị nóng chảy, cách mặt trời quá xa lại bị chết cứng.

“Được”, Trịnh Đạt gật đầu. “Anh yêu em đúng không?”.

Vừa mới nói là không nói chuyện khác xong đã chủ động nói đến tình yêu, cô nàng này...

“Trừ khi em nói em yêu anh, nếu không anh sẽ không nói ba chữ đó”.

Lâm Gia Mộc cười, gật đầu, quấn chặt chiếc chăn nhung vào người. Yêu, hai người đều không phủ nhận, lại không muốn thừa nhận những thứ phía sau chữ yêu này. Hai người họ đều đã trải qua quá nhiều, cũng đã thấy quá nhiều. Hứa hẹn có lẽ có sự hấp dẫn của nó, nhưng có những lúc lại vô cùng mong manh.

Trường mầm non song ngữ Little Star luôn nổi danh thu phí cao trình độ dạy học cũng cao. Nghe nói có những gia đình vừa sinh con đã đăng ký trước, dù vậy cũng chưa chắc có thể vào học.

Hiệu trưởng Susan là một bác gái người Anh nhìn rất hiền lành, nghe nói tiếng Trung rất không tốt, người giới thiệu về chương trình giáo dục của trường là trợ lý của bà ta, một người đàn ông trung niên tên là Andy.

“Trường mầm non của chúng tôi dạy học theo mô hình kiểu Mỹ, dùng tài liệu dạy học của trường mầm non quý tộc tư nhân ở Mỹ, tất cả các lớp đều có một chủ nhiệm lớp người Trung Quốc và một giáo viên người nước ngoài tiến hành dạy học bằng song ngữ. Đến giờ tiếng Anh, cả trường chỉ dùng tiếng Anh trao đổi, cố

gắng tạo ra một môi trường ngôn ngữ gần như thật, không để các cháu lỡ mất giai đoạn tiếp thu ngôn ngữ tốt nhất”.

Lâm Gia Mộc khoác tay Trịnh Đạc, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh sáng: “Lần này chúng tôi đến xem trường cho cháu nhà chị gái tôi. Chị ấy vốn làm việc ở Mỹ, bây giờ muốn về nước nhưng không yên tâm với môi trường giáo dục trong nước lắm. Chị ấy nhờ tôi đi xem mấy trường mầm non. Không giấu anh, trường này là nơi đầu tiên chúng tôi đến”.

“Tôi cho rằng anh chị đã tới trường chúng tôi thì sẽ không muốn đến các trường khác nữa”, trợ lý hiệu trưởng nói.

“Thật không? Chị gái tôi nói chị ấy ở bên Mỹ có nghe nói trong nước có rất nhiều công ty chỉ thuê bữa một người nước ngoài làm giám đốc, sau đó giả mạo công ty vốn nước ngoài...”.

Mặt Andy hơi biến sắc: “Tôi cũng biết có những công ty như chị nói. Nhưng chúng tôi là tổ chức giáo dục trẻ em đầu tiên tiến quân vào thành phố A, đã có lịch sử mười năm rồi, được các phụ huynh đánh giá rất cao. Mong anh chị tin tưởng, chúng tôi tuyệt đối không phải một tổ chức treo đầu dê bán thịt chó như thế”.

“Vâng, bạn tôi cũng nói vậy... Con trai cô ấy cũng học ở trường các anh, cháu tên là... Hàn Siêu...”.

“Hàn Siêu... A, có phải tổng giám đốc Hàn giới thiệu cô đến đây? Tổng giám đốc Hàn rất tín nhiệm trường chúng tôi, năm nào cũng quyên tặng rất nhiều sách vở”.

“Thì ra là thế”. Lâm Gia Mộc gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn Trịnh Đạc: “Anh yêu, anh thấy thế nào?”.

“Anh cho rằng vẫn phải xem xét, dù sao cũng là việc chị em nhờ, con chị ấy lại nói tiếng Trung không tốt...”.

“Nếu anh chị muốn cho cháu đi học vào mùa thu năm sau thì tốt nhất nên đăng ký từ bây giờ...”.

“Không thể vào học giữa chừng sao? Chị tôi định qua tết Dương lịch sẽ về”.

“Xin lỗi, chúng tôi đã đủ chỉ tiêu rồi, hơn nữa không nhận học sinh chuyển ngang. Đương nhiên, nếu anh chị được tổng giám đốc Hàn giới thiệu hoặc có quyên tặng cho nhà trường thì chúng tôi sẽ sắp xếp cho cháu anh chị vào học sớm”.

Hiện nay không chỉ vào trường cấp ba phải chạy chọt mà kể cả học mẫu giáo cũng phải quyên tặng... Lâm Gia Mộc thầm khinh bỉ trong lòng: “À, ra vậy. Tôi sẽ bàn bạc với chị gái và anh rể tôi. Các anh có thể dẫn tôi đi tham quan vườn trường, cho phép tôi chụp một vài bức ảnh không?”.

“Được chứ”. Andy nói mấy câu tiếng Anh với Susan, Susan gật đầu: “Susan bảo tôi dẫn anh chị đi tham quan vườn trường”.

Anh ta vừa dứt lời, Susan đã mỉm cười, chào một tiếng rồi nhanh chóng biến mất.

Andy dẫn hai người đi tham quan trường mầm non, nói môi trường ở đây tốt thế nào, việc dạy dỗ khoa học ra sao. Đi qua lớp mẫu giáo bé, anh ta chỉ một cậu bé ngồi bàn thứ hai bên trái: “Cháu này chính là...”.

“Siêu Siêu!”. Lâm Gia Mộc đột nhiên gọi rất to.

Hàn Siêu rất nhạy cảm với tên mình, lập tức quay ra, nhìn thấy trợ lý hiệu trưởng dẫn hai cô chú lạ mặt đến, cô đó còn vui vẻ gọi tên mình.

Đúng lúc này tiếng chuông hết giờ vang lên, giáo viên nói với các bạn nhỏ có thể ra chơi. Hàn Siêu chạy đến bên cửa sổ: “Cô biết cháu à?”.

“Cô là bạn của mẹ cháu, cháu không nhận ra cô à?”. Hàn Siêu lắc đầu.

“Lần trước cô còn mua McDonald cho cháu mà”.

“McDonald!”. Vừa nghe thấy McDonald, vẻ mặt Hàn Siêu lập tức sáng lên: “Cháu chào cô...”.

“Ngoan quá”, cô đưa tay xoa đầu Hàn Siêu.

Hàn Siêu nhú mồm, vừa định nói gì đó thì chú cao lớn bên cạnh cô đã lấy một thanh chocolate ra như làm ảo thuật: “Cháu ăn chocolate không?”.

“Xin lỗi, chúng tôi không cho phép các cháu ăn đồ bên ngoài hoặc do gia đình mang tới”.

“A, xin lỗi, chúng tôi không biết quy định”.

Hàn Siêu trợn mắt nhìn đi nhìn lại hai người này với vẻ nghi hoặc, không hề chú ý người phụ nữ vừa xoa đầu làm mình đau nhói một cái đã bỏ một sợi tóc có chân tóc vào một chiếc túi.

“Mẫu xét nghiệm DNA đã gửi đến cơ quan em chỉ định, hơn nữa đã thanh toán xong xuôi, em cứ chờ tin tức”.

Lâm Gia Mộc gõ câu này vào khung chat kèm với địa chỉ và số điện thoại cơ quan xét nghiệm. Khoảng năm phút sau cô nhận được hồi âm.

“Đã xác nhận, ngày mai sẽ thanh toán hết số tiền còn lại”.

Lâm Gia Mộc vốn đã đóng khung chat, nhưng suy nghĩ một lát lại bật lên: “Nếu kết quả đúng như dự đoán của em thì em định làm thế nào?”.

“Em sẽ về nước xử lý, về đến nơi sẽ gặp chị”.

Khách sạn Marriott.

Dự báo thời tiết liên tục đưa tin cảnh báo nhiệt độ thấp. Mọi người vội vã đi trên phố, mưa phùn lất phất ướt lạnh mang theo bông tuyết len qua đủ lớp vải, lông, da, ngấm vào người. Giây phút mở cửa khách sạn, vẻ mặt lũ khách qua lại đều lập tức thả lỏng. Thời tiết này không có việc nào làm mọi người vui vẻ hơn đi từ bên ngoài vào trong nhà ấm áp.

Hàn Dĩnh giao hành lý cho nhân viên đón khách của khách sạn. Đã trải qua năm mùa đông ở Canada, cô ta cảm thấy nhiệt độ như vậy quả thực có thể hình dung bằng hai chữ mùa xuân. Có điều hiển nhiên những người xung quanh không hề có cảm nhận như cô ta.

“Hôm qua tôi đã đặt phòng rồi”.

“Xin chị cho xem chứng minh thư và thẻ tín dụng”

Hàn Dĩnh lấy chứng minh thư và thẻ tín dụng từ trong ví ra. Sau khi kiểm tra, nhân viên lễ tân đưa cho cô ta một chiếc thẻ phòng và một chiếc hộp kim loại màu bạc phong kín: “Đây là đồ và thư bạn chị nhờ tôi chuyển cho chị”.

“Cảm ơn”. Cô ta cầm chiếc hộp, thoáng nhìn qua lá thư, trong thư chỉ có một hàng chữ viết tay: “Mừng em về nước, chúc em mọi việc thuận lợi”.

Ba mươi ngàn tệ đổi lấy hai mẫu DNA và chứng nhận bố mình là bố đẻ của em họ. Lượng Lượng nói cô ta bị cắt cổ, cô ta lại cảm thấy rất đáng giá, chưa nói đến chiếc hộp kim loại tặng kèm này nữa.

Sau khi vào phòng mình, cô ta mở hộp kim loại ra. Trong hộp là chồng tài liệu cao đến hai phần ba chiếc hộp, có nội dung tin nhắn điện thoại, chat QQ của bố cô ta với người khác, lại giới thiệu về các “bạn gái” lâu năm của bố cô ta hiện nay.

Hiện Hàn Quốc Trụ có hai bạn gái. Một là Diệp Thư, một người phụ nữ mạnh mẽ hơn bốn mươi tuổi, đã ly hôn nhưng vẫn còn duyên, có hai cửa hàng trong trung tâm thương mại của Hàn Quốc Trụ. Trong ảnh, bà ta mỉm cười với Hàn Quốc Trụ đang chụp ảnh, thoát nhìn cũng rất quyến rũ nhưng vẫn không đẹp bằng mẹ. Một bạn gái khác là Vương Sảnh, năm nay hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, được Hàn Quốc Trụ nuôi trong một căn hộ, toàn bộ nhu cầu cho cuộc sống đều được Hàn Quốc Trụ chi trả.

Hàn Dĩnh biết Diệp Thư từ trước. Diệp Thư đã cặp với Hàn Quốc Trụ khoảng năm, sáu năm rồi, nghe nói không những không tiêu tiền của Hàn Quốc Trụ mà còn cho Hàn Quốc Trụ vay tiền. Diệp Thư còn từng nói chuyện với mẹ cô ta, nói không muốn phá hoại gia đình họ, chỉ là quá yêu Hàn Quốc Trụ. Hàn Dĩnh ra nước ngoài du học, Diệp Thư còn tặng quà Hàn Dĩnh, Hàn Dĩnh trước mặt tươi cười nhận lấy, vừa xoay người liền ném vào thùng rác.

Vương Sảnh là một người mới. Trong ảnh, Vương Sảnh để mái bằng, mặc váy đầm, nhìn rất ngây thơ. Hàn Dĩnh xem nội dung chat, không ngờ Vương Sảnh vẫn gọi Hàn Quốc Trụ là bố trên QQ: Bố, con gái bố ra

nước ngoài, con làm con gái cho bố chiều được không? Bố, con không nên làm vỡ quà bố tặng, bố tha thứ cho con được không? Bố, con sợ tối, bố đến ngủ với con đi...

Đọc đến đây, Hàn Dĩnh cho rằng mình sẽ vừa nôn vừa ném tập giấy in nội dung chat đi, nhưng không ngờ cô ta lại có thể tỉnh táo đọc hết, còn mang ra so sánh với nội dung chat giữa Hàn Quốc Trụ và Diệp Thư. Vì trẻ tuổi, lại biết nói ngọt, hiển nhiên con bé Vương Sảnh này được sủng ái hơn, tình cũ Diệp Thư có vẻ như đã thất sủng, thường xuyên gọi điện thoại cho Hàn Quốc Trụ nhưng thời gian gọi lại rất ngắn, nội dung chat với Hàn Quốc Trụ cũng toàn là những câu ai oán. Nào là em đã thế nào thế nào vì anh, giờ anh lại thế nào thế nào với em, không ngừng vắn hỏi người nọ là ai. Hàn Quốc Trụ lại trả lời rất buồn nôn, nói mình lớn tuổi, muốn trở về với gia đình. Một chi tiết khiến Hàn Dĩnh chú ý là Diệp Thư nói bốn năm trước đã bỏ đứa con ba tháng vì Hàn Quốc Trụ...

Bốn năm trước... Cũng là lúc con đi kia có thai Hàn Siêu... Hàn Dĩnh suy nghĩ một lát, mở túi xách lấy chiếc SIM điện thoại mình vừa mua, lắp vào điện thoại di động rồi gọi cho Diệp Thư.

“A lô!”. Lúc này đang là thời gian kiểm kê cửa hàng, giọng Diệp Thư trong điện thoại hơi khàn, âm thanh xung quanh rất ồn ào.

“Hàn Siêu là con đẻ của Hàn Quốc Trụ. Hàn Quốc Trụ đang nghĩ cách nhận Hàn Siêu về. Hàn Siêu sinh ngày 7 tháng 6 năm 2010. Tình nhân của Hàn Quốc Trụ ở phòng 81 đơn nguyên 8 cụm 12 khu Lệ Cảnh”.

“Ai đấy?”.

Hàn Dĩnh dừng cuộc gọi, tháo SIM ra ném vào thùng rác. Sau đó cô ta lại cầm điện thoại của khách sạn lên gọi cho Lâm Gia Mộc: “Em tiếp tục thuê chị điều tra tất cả mọi hành tung của bố em, cần bao nhiêu tiền?”.

“Xin lỗi, bên chị không nhận những hợp đồng không có thời hạn như vậy. Nếu em cần thì chị sẽ giới thiệu một văn phòng tư vấn đáng tin cho em. Đại khái khoảng một ngàn một ngày là được”.

“Thế bên chị nhận hợp đồng kiểu gì?”.

“Một nhiệm vụ, đặt cọc một nửa trước, sau khi hoàn thành kết toán một nửa còn lại. Bất kể là giải quyết trong một ngày hay là một tháng đều có chi phí như nhau. Nói đơn giản thì người khác tính công nhật, còn bên chị nhận khoán dứt”.

“Nhiệm vụ gì cũng được sao?”. “Em muốn kết quả thế nào?”.

“Em muốn... cả nhà em di cư, rời xa đám họ hàng và bồ bịch đó, còn cả thằng Hàn Siêu kia nữa”.

Sau khi di cư chưa chắc Hàn Quốc Trụ sẽ tốt hơn, nhưng thay đổi môi trường, không còn là ông chủ lớn, tiếng Anh của bố cô ta cũng không tốt, ông ta thích người khác, người khác chưa chắc đã thích ông ta. Đến lúc đó gia đình ba người của mình phải chăng sẽ có thể sống những ngày yên bình? Hàn Dĩnh cảm thấy ý nghĩ này không thực tế lắm, nhưng vẫn không thể dứt bỏ được ảo tưởng này. Suy cho cùng, Hàn Quốc Trụ chưa bao giờ bạc đãi hai mẹ con cô ta về vật chất, cũng cực kỳ chiều chuộng cô con gái này. Dù ngoài miệng có nói ác độc thế nào, cô ta cũng không thể thật sự bỏ mặc bố mình.

“Em định trả bao nhiêu tiền?”.

“Một trăm ngàn”.

“Em biết việc này rất khó chứ?”.

“Việc di cư em đã tìm cơ quan chuyên nghiệp, cũng không khó. Khó là ở chỗ làm cho bố em bán hết tất cả tài sản trong nước để đi cùng mẹ con em”.

Không phải Hàn Quốc Trụ chưa nghĩ tới chuyện di cư, nhưng ông ta muốn cả nhà cùng di cư, sau đó ông ta lại về nước, để vợ con ở lại nước ngoài.

“Hàn Dĩnh, em biết tình hình tài sản của gia đình em hiện nay không?”. “Cái gì?”.

“Em xem tài liệu đi, xem xong gọi lại cho chị”.

Hàn Dĩnh chỉ chú ý xem nội dung trò chuyện giữa bố và bồ, quả thật không xem tài liệu bên dưới. Cô ta lấy tài liệu ra, số liệu trong đó khiến cô ta nghẹn lời trần trối, nhanh chóng gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc: “Làm sao chị biết...”.

“Bố em đăng ký nhận sao kê của ngân hàng qua điện thoại di động, cái này là chị tình cờ biết được”.

“Bố em...”.

“Bây giờ ông ấy còn có tài sản lớn ở trong nước, từ từ trả lãi vẫn có thể chống đỡ được, trong vòng mười năm có thể trả hết nợ, bắt đầu thu vào. Một khi bán hết tài sản như em nói, chuỗi tài chính nhà em sẽ xuất hiện vấn đề”.

“Bố em... thế chấp tất cả nhà, cửa hàng và...”.

“Đúng, hơn nữa đây chỉ là vay ngân hàng, chị còn chưa điều tra tỉ mỉ những khoản vay cá nhân”.

Nói cho cùng thì vay ngân hàng chỉ là một phần của tảng băng trôi. Lâm Gia Mộc có thể biết đến những khoản vay ngân hàng cũng là bởi vì trojan làm việc quá hiệu quả, không chỉ lịch sử trò chuyện mà cả sao kê của ngân hàng cũng gửi hết về, Lâm Gia Mộc liền đóng gói gửi Hàn Dĩnh xem như một món quà.

“Em hiểu rồi”. Bây giờ không phải lúc bảo vệ nhà mình mà là lúc phải bảo vệ chính mình và mẹ trước. Cô ta biết chuyện bố đầu tư thất bại, gần như chắc chắn là vì phụ nữ. Người khác giới thiệu người đẹp cho ông ta, lại thêm mấy câu tăng bốc là Hàn Quốc Trụ sẽ mất lý trí đầu tư bừa, khi xảy ra chuyện lại không muốn truy cứu vì sợ mất mặt, vì thế mới lâm vào tình cảnh hiện nay.

“VẬY LÀ...”.

“Để em và mẹ em thoát thân trước”. Có lẽ Lâm Gia Mộc có thể giúp mẹ mình tỉnh ngộ.

“Hàn Dĩnh, em chỉ nghĩ đến việc làm mẹ em bỏ bố em, có bao giờ nghĩ đến việc làm bố em bỏ mẹ em không?”.

“Sao?”.

“Dù thế nào thì kết quả cũng là chia tay, đúng không?”.

Đầu óc đang rối bời của Hàn Dĩnh đột nhiên thông suốt. Đúng vậy, mẹ yêu bố như vậy, sao nỡ chia tay? Nhưng nếu bố nhất định đòi chia tay mẹ? Đau lòng tuyệt vọng, mẹ sẽ đồng ý cùng đi với cô ta.

83. Q.11 - Chương 7: Con Nợ

Trích lời Gia Mộc: Con người vì có tiền nên hấp dẫn, hay là vì hấp dẫn nên mới có tiền?

“Gia Mộc! Ăn cơm thôi!”.

Lâm Gia Mộc ngắt điện thoại, gấp máy tính, khóa cửa phòng làm việc lại rồi mới lên tiếng: “Vâng ạ”.

Từ lúc tiếng máy hút mùi dừng lại, tiếng nồi niêu muôi thìa chới tai biến mất là cô đã biết rồi.

“Sao nghe giọng uể oải như vậy? Có phải tối qua ra ngoài cảm lạnh không?”. Trương Nhã Lan cời tạp dề: “Đúng rồi, Tư Diễm và Trịnh Đặc đâu?”.

“Hai người họ làm một vụ khác, buổi trưa không về”.

“Thế sao con không nói sớm? Làm mẹ nấu cả cơm cho chúng nó”. Lâm Gia Mộc nhìn bàn ăn. Gà hầm nấm, rau xào, salad cúc đắng, canh giá đỗ tương, toàn là món vùng Đông Bắc. Cô nếm thử một miếng, quả nhiên hơi mặn. Trịnh Đặc còn có thể ăn mấy món rau, Uông Tư Diễm chắc sẽ phát khóc: “Mẹ, Trịnh Đặc và Tư Diễm đều ăn nhạt, mẹ đừng cho nhiều muối như vậy”.

“Mẹ có cho nhiều muối đâu. Chỉ là gà hầm cho nhiều một chút, thịt hầm không có muối không thơm”. Trương Nhã Lan sờ trán Lâm Gia Mộc: “Không sốt, sao tinh thần kém thế?”.

“Con thiếu ngủ”.

“Lũ trẻ bọn con đúng là, mẹ bảo con giữ Trịnh Đạc lại, mẹ ngủ sofa dưới văn phòng mà con cứ nhất quyết đuổi người ta đi, đuổi xong nửa đêm lại phải ra ngoài với người ta, bảo sao thiếu ngủ”.

Lâm Gia Mộc ngồi xuống, bưng bát lên ăn cơm. Thấy cô không đáp lời, Trương Nhã Lan thở dài một hơi, cũng ngồi xuống: “Mẹ biết con không thích mẹ lăm chuyện, nhưng ngoài mẹ thì đâu có ai làm phiền con như vậy... Mẹ vừa gọi điện thoại với bà bạn, con gái và con rể bà ấy trước vẫn nói là cái gì khắc đình(*), không muốn sinh con. Hiện giờ con rể hối hận, ép con gái hoặc là sinh con hoặc là ly hôn, bà ấy tức quá khóc mãi trong điện thoại, không ngừng trách con gái mình ngốc. Đàn ông năm mươi tuổi còn có thể sinh con, phụ nữ quá ba mươi lăm tuổi là khó sinh rồi, uống thuốc tránh thai mười năm, cho dù không uống thuốc cũng chưa chắc đã sinh được con. Con cũng vậy, Trịnh Đạc là người tốt, con và nó kết hôn...”.

Lâm Gia Mộc đặt bát xuống, đứng lên: “Mẹ, con có việc phải ra ngoài”. “Lâm Gia Mộc! Con có thể đừng ương bướng như vậy nữa được không? Mẹ đang nói chuyện với con đấy!”.

Lâm Gia Mộc không đáp lời bà. Cô biết nếu mình mở miệng chắc chắn sẽ cãi nhau với mẹ. Cô mặc áo khoác, thay giày, cầm chìa khóa xe ra cửa, để lại bà Trương Nhã Lan ở trong nhà không ngừng giậm chân.

Diệp Thư rất suy sụp. Bà ta cho rằng lúc người chồng cùng mình tay trắng dựng nghiệp đi yêu người khác, trở mặt ly hôn, mang đứa con trai duy nhất của hai người đi, bà ta cũng đã đủ suy sụp, sẽ không thật sự đau lòng buồn bã vì bất cứ người nào nữa. Không ngờ một cuộc điện thoại đã hoàn toàn phá vỡ sự bình lặng giả tạo của bà ta.

Bà ta biết Hàn Quốc Trụ có quan hệ bất chính với em dâu, thậm chí khi hai người này còn chưa có quan hệ bất chính cũng đã biết giữa hai người này có chuyện gì đó rồi. Hàn Quốc Trụ là một người đàn ông ngoài miệng có đạo đức, trong lòng có lẽ có đạo đức, nhưng thất lựng tuyệt đối không có đạo đức. Phan Mỹ Mỹ là một phụ nữ cho rằng mình đã vớ được một người giàu, nhưng sau khi trở thành vợ người ta lại phát hiện thì ra mình chỉ vớ được em trai của một người giàu. Từ lần đầu tiên gặp nhau, ánh mắt hai người này đã không bình thường. Phan Mỹ Mỹ không có phản ứng đặc biệt đối với Tiêu Lệ, nhưng lại phản ứng rất mạnh với

(*) Chỉ những người quyết định không sinh con.

Diệp Thư, mấy lần hoặc công khai hoặc bóng gió tỏ ý khinh thường Diệp Thư. Khi Hàn Quốc Trụ và Phan Mỹ Mỹ lẳng nhăng với nhau, Diệp Thư cũng hạ quyết tâm phải rời xa Hàn Quốc Trụ.

Nhưng lúc đó bà ta bị ốm, hai ngày liền không dậy được khỏi giường. Không có ai chú ý tới sự biến mất của bà ta trừ Hàn Quốc Trụ. Hàn Quốc Trụ đến thăm bà ta, chăm sóc bà ta rất lâu, cũng làm cho bà ta chấp nhận số phận. Số mình nó khổ như vậy, thôi thì coi như không thấy đã làm sao.

Một thời gian sau đó, Hàn Quốc Trụ nói với bà ta rằng nếu không phải vì con gái và thằng con trai đã chết thì ông ta đã ly hôn từ lâu rồi, người vợ thật sự trong lòng ông ta là bà ta... Bà ta nhân cơ hội đàm phán với Hàn Quốc Trụ, trắng hoa bên ngoài thì không sao, nhưng lẳng nhăng với người nhà thì không ổn, suy cho cùng thì Phan Mỹ Mỹ vẫn là em dâu ông ta... Hàn Quốc Trụ đồng ý chia tay Phan Mỹ Mỹ, sau đó quả nhiên hai người cũng chia tay, bà ta cho rằng chuyện này đã qua, không ngờ...

Diệp Thư cầm hận ném điện thoại di động vào gương trang điểm. Vì sao bà ta không thể sinh con cho Hàn Quốc Trụ mà Phan Mỹ Mỹ có thể? Lại nghĩ đến chuyện nhận con nuôi gần đây, thậm chí Hàn Quốc Trụ còn muốn để Hàn Siêu nhận tổ quy tông, tại sao? Tại sao?

Chẳng lẽ ông ta quan hệ với mình chỉ vì tiền sao?

Sau khi ly hôn Diệp Thư được chia số tài sản gần mười triệu. Bà ta kinh doanh buôn bán cũng tích lũy được một gia tài lớn. Mấy năm nay dòng tài chính của Hàn Quốc Trụ gặp khó khăn, chỉ cần ông ta mở miệng, bà ta nhất định sẽ cho vay. Hàn Quốc Trụ cũng luôn trả tiền đúng hạn, nhưng sau một, hai tháng có vấn đề tương tự lại vay nhiều hơn, thậm chí ngay cả số đồ của bà ta cũng bị Hàn Quốc Trụ mang đi thế chấp. Diệp Thư thật sự hoang mang, bà ta không bị lừa chứ?

Bà ta gắng sức thở sâu, ra sức suy nghĩ. Rốt cuộc mình đã cho Hàn Quốc Trụ vay bao nhiêu tiền? Có bao nhiêu là ông ta mang đi đầu tư thật, có bao nhiêu dùng để nuôi tình nhân?

“Reng reng...”, có người bấm chuông cửa...

Bà ta nhìn ra ngoài qua lỗ mắt mèo, người đứng ngoài cửa là Hàn Quốc Trụ đã rất lâu không lộ diện... Lúc hai người còn nồng thắm, Hàn Quốc Trụ chỉ hận không thể một ngày hai mươi tư giờ dính lấy bà ta. Bây giờ có niềm vui mới, một tuần chưa chắc đã đến được một lần... Diệp Thư cười lạnh đầy oán hận. Hàn Quốc Trụ đến thật đúng lúc, thù cũ nợ mới cùng tính luôn một thể...

Hàn Dĩnh cầm thìa khoắc cốc chocolate để trước mặt, ngẩng đầu thoáng nhìn Lâm Gia Mộc ngồi đối diện này giờ không nói một lời: “Chị cho rằng em gọi điện thoại cho Diệp Thư là sai?”.

“Em làm sai rồi”. “Vì sao?”.

“Bố em nợ Diệp Thư ít nhất năm triệu. Ông ta còn thế chấp bất động sản của Diệp Thư vay một triệu nữa”.

“Cái gì?”.

“Em cho rằng bố em nặng tình đến mức duy trì quan hệ với một người phụ nữ sáu năm sao?”.

“Ông ấy...”.

“Không phải Diệp Thư không rời được ông ta, mà là ông ta không rời được Diệp Thư”.

“Có phải chị chắc chắn em sẽ tiếp tục thuê chị không?”. Việc này tuyệt đối không thể điều tra được trong vòng mấy tiếng.

“Ồ”. Sau khi gửi thông tin cho Hàn Dĩnh, Lâm Gia Mộc quyết định tiếp tục điều tra chuyện nhà họ Hàn. Dù có lúc cô cũng cảm thấy Hàn Dĩnh có thể sẽ buông xuôi, nhưng lý trí nói với cô, Hàn Dĩnh sẽ còn đến tìm cô vì chuyện này.

“Thế bây giờ làm thế nào?”. Hàn Dĩnh biết có những người phụ nữ lừa tiền của bố, cũng biết bố lừa tiền một số phụ nữ. Nhưng cô ta lại không ngờ Diệp Thư bị bố lừa nhiều tiền như vậy.

“Hãy cầu cho bố em đỡ dành được Diệp Thư đi. Nếu không, Diệp Thư làm ầm lên, em và mẹ em muốn xuất ngoại không khó, nhưng sợ là người đi được, tiền không đi được”.

Hàn Dĩnh đỏ mặt. Cô ta không ham tiền của bố, nhưng mẹ phải chịu nhiều khổ sở như vậy, phần đầu gây dựng một cơ nghiệp của mình, đến mấy chục tuổi lại không còn gì cả... Điều này làm cô ta không chịu nổi: “Không có biện pháp khác à?”.

Lâm Gia Mộc ra hiệu im lặng, nghe điện thoại: “A lô!”.

Cô im lặng nghe người bên kia điện thoại nói, lông mày giãn dần. “Bố em và Diệp Thư khóa tay nhau rời khỏi nhà Diệp Thư”.

Hàn Dĩnh thở phào một hơi. Lần đầu tiên cô ta cảm kích ba tác lười của bố mình đến thế: “Bây giờ làm thế nào?”.

“Nếu Diệp Thư nói với bố em chuyện cuộc điện thoại nặc danh, rất có khả năng ông ta sẽ nghi ngờ em”.

“Rồi sao?”.

“Chiếc SIM điện thoại em dùng đâu?”. “Trong thùng rác phòng em”.

“Nhặt lại cho chị, chị có việc cần dùng”. “Vâng...”.

Hàn Quốc Trụ cau có mở danh bạ điện thoại. Hiếu con không ai bằng cha, Hàn Dĩnh có vẻ ngoan ngoãn, nhưng trên thực tế lại rất xảo quyệt, chưa được mười tuổi đã biết bày trò phá hoại chuyện bồ bịch của ông ta. Mấy năm nay số phụ nữ Tiêu Lệ đuổi đi còn không nhiều bằng số bị Hàn Dĩnh đuổi đi. Trước giờ ông ta đều cười trừ cho qua, dù sao thì những người phụ nữ đó cũng chỉ là đồ chơi, chơi mấy lần là chán, Hàn Dĩnh đuổi bọn họ đi cũng coi như là giúp ông ta giải quyết phiền phức. Nhưng lần này Hàn Dĩnh động đến Diệp Thư thì quá đáng rồi.

Ông ta đã dùng hết mọi mưu kế, đồng ý với Diệp Thư trả tiền cho ngân hàng theo đợt, lấy lại sổ đỏ cho bà ta, cũng đồng ý sẽ chia tay Vương Sánh, lại bảo đảm Hàn Siêu tuyệt đối không phải con đẻ của ông ta, ông ta tuyệt đối không hề có ý để Hàn Siêu nhận tổ quy tông. Quan trọng nhất là ông ta nhận lời với Diệp Thư sẽ sinh một đứa con với bà ta... Nói thật, Diệp Thư từ lâu đã không còn sức hấp dẫn gì với ông ta, tất cả

đều là vì tiền. Nếu như là mười năm trước, làm sao ông ta có thể ký kết một loạt điều ước đầu hàng vì số tiền còn con như vậy?

“Dĩnh Dĩnh...”.

“Bố”. Hàn Dĩnh nhìn đồng hồ, cô ta còn chưa chỉnh lại đồng hồ theo giờ trong nước. Bây giờ là nửa đêm giờ Canada: “Sao bố gọi cho con muộn thế?”.

“Bố muốn hỏi một chút xem tết Dương lịch con có về nhà không”. “Con không biết”.

“Sao?”.

“Con đã hẹn với một người bạn cùng đi xem thác Niagara”. “Lần trước con đã đi xem một lần rồi mà?”.

“Lần này là đi cùng bạn”. Hàn Dĩnh ngáp một cái: “Bố, không có việc gì thì con ngủ tiếp đây”.

“Được rồi, chúc con ngủ ngon”.

Cuộc điện thoại đó được gọi từ số trong nước, Hàn Dĩnh còn ở Canada... Hàn Quốc Trụ cau mày, vậy thì là ai gọi tới?

Ông ta gọi đến số điện thoại di động đó. Sau khoảng hai phút, lúc ông ta cho rằng không có ai nghe máy thì một người lại bắt máy: “A lô!”.

Hàn Quốc Lương...

“Tại sao cái điện thoại này lại ở chỗ chú?”.

“Cái gì? Đây là điện thoại trong túi xách của Mỹ Mỹ...”.

“Mỹ Mỹ?”. Hàn Quốc Trụ nhíu mày: “Được rồi, chú cất điện thoại đi”. “Anh tìm Mỹ Mỹ có chuyện gì? Tại sao em chưa bao giờ thấy cái điện

thoại này?”.

“Không có việc gì, anh gọi nhầm”. Hàn Quốc Trụ ngắt điện thoại. Thì ra là Mỹ Mỹ... Con mụ thành sự không đủ bại sự có thừa này!

Nếu không phải cô ta lên sinh Hàn Siêu, lại cầm kết quả xét nghiệm đe dọa mình thì làm sao mình lại đồng ý nhận nuôi Hàn Siêu... Bây giờ lại chọc đến Diệp Thư, chẳng lẽ cô ta muốn lấy mình thật? Không suy nghĩ một chút xem thân phận mình là gì sao? Hàn Quốc Trụ này tốt xấu gì cũng là người có máu mặt ở thành phố A, làm sao có thể lấy em dâu mình được?

Người khác đều sầu não vì không có gái, ông ta lại sầu não vì gái quá nhiều...

Dù thế nào, trước hết cũng phải trấn an Diệp Thư đã. Ông ta nợ Diệp Thư quá nhiều tiền, Diệp Thư cũng biết quá nhiều chuyện của ông ta.

Ông ta cầm điện thoại gọi một số: “A lô, anh Bẫy à? Ồ, tôi biết... tôi có bao giờ khát nợ anh Bẫy đâu. Ngày mai tôi sẽ bảo kế toán gửi tiền lãi cho anh... Anh Bẫy, anh có thể cho tôi vay ít tiền nữa không... Hai triệu là đủ rồi... Tôi biết dạo này tiền nong căng thẳng. Năm phần trăm? Được được, bao giờ có thể nhận được? Anh yên tâm, lần này tôi vay ngắn hạn, cuối năm đến nơi rồi, nhận tiền thuê mặt bằng chắc chắn sẽ thanh toán. Anh yên tâm, chắc chắn tôi sẽ trả cho anh...”.

Diệp Thư ngắt máy, cười lạnh lùng trước tấm gương trang điểm vỡ vụn. Hàn Quốc Trụ cho rằng có thể chơi bà ta sáu năm mà không phải trả bất cứ giá nào sao? Vừa rồi bà ta đã hỏi người bạn làm ở ngân hàng, Hàn Quốc Trụ chỉ nợ tiền một ngân hàng đã lên đến vài chục triệu, chưa nói đến những ngân hàng khác và vay nặng lãi. Mấy năm nay ông ta nở mày nở mặt toàn là nhờ tiền đi vay! Xem ra bà ta không chọc giận Hàn Quốc Trụ, đồ dành Hàn Quốc Trụ trả tiền và sổ đỏ cho bà ta mới là đúng sách. Người khác sống chết bà ta không cần biết, bà ta không giành được người, nhưng tiền nhất định phải lấy lại.

Tật lớn nhất của Hàn Quốc Trụ không phải háo sắc mà là tự cao tự đại, cho rằng ông ta là vị thần của phụ nữ, bất cứ người phụ nữ nào cũng phải quỳ dưới quần ông ta, bị sự hấp dẫn của ông ta mê hoặc, hoàn toàn không biết khi phụ nữ đã dùng đến mưu kế thì sẽ đáng sợ thế nào.

Mặc dù Diệp Thư hận Hàn Quốc Trụ đến mức chỉ muốn xé nát ông ta ra, nhưng cuối cùng vẫn nghĩ ra không thể hoàn toàn trở mặt với ông ta mà phải từ từ lấy tiền về... Còn sinh con à? Diệp Thư cười lạnh, bà ta không thể sinh con từ lâu rồi...

“A lô!”. Diệp Thư cười nhạt, nghe điện thoại của Hàn Quốc Trụ: “Anh lấy lại sổ đỏ rồi à? Không, anh không cần đến đây. Em muốn xem tình hình cửa hàng thế nào, nhân tiện đến văn phòng anh lấy sổ đỏ luôn”.

Sổ đỏ, đồng hồ Patek Philippe, Hàn Quốc Trụ lại bắt đầu thể hiện mình không thiếu tiền. Nếu không vì trò này, mình cũng không dễ dàng mắc lừa, tin rằng ông ta là tỷ phú, mình và ông ta sẽ có tương lai... Sau khi lấy lại được sổ đỏ, Diệp Thư hít sâu một hơi, cười lạnh lùng với chính mình trong gương. Đã có người muốn đóng vai đại gia thì bà ta cũng nên học tập những cô bé cặp với đại gia. Không vì tiền chỉ vì tình? Nhìn xem bà ta đã biến mình thành người thế nào?

“Thích không?”, Hàn Quốc Trụ cười hỏi.

“Thích”. Diệp Thư gật đầu: “Nhân tiện đeo đi Hồng Kông luôn”. “Hồng Kông?”.

“Đúng vậy. Em muốn đi Hồng Kông chơi vài ngày. Anh đi cùng em nhé?”.

“Được, anh đi cùng em”, Hàn Quốc Trụ ôm bà ta, cười nói.

84. Q.11 - Chương 8: Ba Người Phụ Nữ Một Tấn Trò

Trích lời Gia Mộc: Một quả táo bên ngoài đỏ tươi sáng bóng, có thể bên trong sớm đã bị sâu đục rỗng tuếch rồi.

Thông thường phụ nữ nhìn thấy chồng mình cùng người phụ nữ khác ôm nhau sẽ có biểu hiện gì? Xông vào cào cấu một trận? Chửi mắng một trận? Tiêu Lệ lặng lẽ đóng cửa văn phòng lại. Bà ta đã quen từ lâu rồi. Hai mươi năm trước bà ta đã cào cấu đâm đá, mười năm trước bà ta đã hào phóng đi vào chào hỏi đối phương, nhưng kết quả đều như nhau. Cho dù đánh đuổi được thì sao? Sẽ lập tức lại có một người khác đến thay thế. Bà ta khóc cũng khóc rồi, cãi vã cũng cãi vã rồi, kết quả chính là tê liệt, vô cảm như bây giờ. Dù sao thì bỏ bịch cũng chỉ như ăn hàng, rồi cũng đến ngày ăn chán chuyển sang quán khác. Bà ta là cơm nhà, bên ngoài có bao nhiêu đồ ngon thì cuối cùng đàn ông cũng vẫn về nhà.

Cho dù trong lòng tự an ủi chính mình như vậy, bà ta vẫn dờ dẩn đi một mình rất lâu, đến tận lúc tiếng chuông điện thoại vang lên: “A lô?”.

“Mẹ, con đây”.

“Dĩnh Dĩnh... giờ này sao con còn chưa ngủ?”. “Con về nước rồi mẹ ạ”.

“Cái gì?”.

“Mẹ nghe con nói đã. Mẹ đang ở đâu? Mẹ đang ở một mình à?”. “Mẹ đang ở trung tâm thương mại”.

“Vậy mẹ đừng nói gì, cứ nghe con nói. Lát nữa con gửi địa chỉ ẹ, mẹ đến địa chỉ đó tìm con. Mẹ nhất định không được nói với bố là con về rồi”.

“Ồ, ờ”, Tiêu Lệ gật đầu. Nếu trên đời này còn có gì quan trọng với bà ta hơn chồng thì đó chính là con gái.

Sau khi nhận được tin nhắn, Tiêu Lệ rời khỏi trung tâm thương mại, lái xe đến địa chỉ trong tin nhắn... khách sạn Marriott International.

“Dĩnh Dĩnh! Sao con lại về?”. Tiêu Lệ ôm con gái, quan sát từ đầu đến chân: “Có phải bị ốm không? Hay là ở bên kia bị bắt nạt?”.

“Mẹ, con không sao”. Hàn Dĩnh để Tiêu Lệ ngồi xuống: “Mẹ, con hỏi mẹ, bố có nhắc đến chuyện nhận nuôi Siêu Siêu với mẹ nữa không?”.

“Không”, Tiêu Lệ lắc đầu: “Ông ấy dạo này tốt với mẹ hơn trước, hôm qua và hôm kia đều ở nhà”.

“Mẹ ngàn vạn lần đừng có mắc lừa. Bố con đang nịnh mẹ đấy. Siêu Siêu là con của bố và thím Ba”.

“Cái gì?”. Tiêu Lệ suýt nữa không ngồi vững. Hàn Quốc Trụ bồ bịch là một chuyện, lằng nhằng với người nhà lại là một chuyện khác: “Sao lại thế được... Chú Ba con biết không?”.

Hàn Dĩnh lắc đầu: “Chú ấy có biết cũng sẽ làm như không biết. Mẹ còn không hiểu được suy nghĩ của chú ấy à? Từ sau ngày anh trai con mất, chú ấy và bác Cả đã bao giờ bỏ ý định cho con trai làm con nuôi nhà mình để kế thừa tài sản của bố chưa?”.

“Dĩnh Dĩnh, con yên tâm. Bất kể bố con nói gì mẹ cũng sẽ không đồng ý nhận Siêu Siêu”.

“Mẹ, bây giờ không chỉ có mẹ không đồng ý, Diệp Thư cũng không đồng ý”.

“Cái gì? Chuyện này mắc mớ gì đến bà ta?”.

“Diệp Thư trước đây từng có thai, bị bố con dỗ dành nạo thai. Nếu đứa bé đó được sinh ra thì cũng tầm tuổi Siêu Siêu. Mẹ nói xem bà ta có để cho Hàn Siêu được nhận tổ quy tông không?”.

“Vậy thì sao?”, Tiêu Lệ mếu máo.

“Mẹ, đừng làm gì vội. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Diệp Thư không có con, tuổi cũng lớn rồi, tiền cũng bị bố con mang đi tiêu. Nếu bà ta đứng về phía mẹ con mình thì chắc chắn có thể đánh bại được thím Ba”.

“Vậy thì sao...”.

“Mẹ không hiểu à? Nếu bố con nhận nuôi Siêu Siêu thật, không những tài sản của bố con mà cả tiền mẹ kiếm được sớm muộn cũng sẽ về tay Phan Mỹ Mỹ! Diệp Thư làm gì thì làm, chỉ cần Hàn Siêu không qua cửa nhà mình, con vẫn là đứa con duy nhất của bố con...”.

Tiêu Lệ không ngu ngốc, bà ta cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường, chỉ có điều gặp chuyện của Hàn Quốc Trụ là không nghĩ được gì. Bây giờ được con gái nhắc nhở, cuối cùng cũng hiểu ra vài phần: “Diệp Thư chưa chắc sẽ giúp chúng ta”.

“Mẹ, mẹ con mình không cần Diệp Thư giúp, mẹ con mình sẽ giúp Diệp Thư”.

“Ý con là gì?”.

“Ngoài những khoản vay ngân hàng, có phải bố con còn vay nặng lãi bên ngoài không?”.

“Cái này...”.

“Mẹ, mẹ đừng giấu con. Mặc dù đầu óc bố con linh hoạt nhưng bố con không rành các công việc kế toán. Các khoản nợ chắc chắn phải có sổ sách, kế toán Dương về hưu rồi, bố con sẽ không giao sổ sách cho người nào ngoài mẹ”.

Tiêu Lệ đỏ bừng mặt: “Quả đúng thế”.

Cho nên bà ta mới nói, trong lòng chồng, mình và con vẫn là quan trọng nhất.

“Mẹ, mẹ đưa sổ sách cho con”. “Con định làm gì?”.

“Con muốn biết tình hình tài sản của bố để tiện đường giúp Diệp Thư”. “Bố con... ông ấy cũng vất vả”.

“Cho nên mẹ con mình phải nghĩ giúp bố con. Mẹ nghĩ xem, bây giờ bố con cứ giật gấu vá vai, rồi sẽ có lúc không vá nổi nữa, lúc đó bố con làm thế nào? Mẹ làm thế nào? Con làm thế nào? Mặc kệ để bố con vào tù à?”.

“Thế con có cách nào?”.

“Di cư”.

“Bố con cũng nhắc đến chuyện này rồi. Ông ấy nói đợi con ổn định ở bên kia, cả nhà chúng ta sẽ di cư. Nhưng ông ấy nói bây giờ chưa phải thời cơ thích hợp”.

Đúng vậy. Ngân hàng còn đỡ, đám cho vay nặng lãi đó tinh lắm, tuyệt đối sẽ không để cho cả nhà Hàn Quốc Trụ di cư chạy mất. Chẳng may rút dây động rừng bị bọn chúng biết được thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Mẹ, mẹ cho rằng thời cơ sẽ càng ngày càng tốt hay là càng ngày càng xấu?”.

Tiêu Lệ quản lý sổ sách, một, hai năm nay tiền càng ngày càng khó vay, ngân hàng càng ngày càng thắt chặt chính sách cho vay, vay tư nhân thì lãi càng ngày càng cao. Hơn nữa bản thân Hàn Quốc Trụ không cắt giảm chi tiêu, thâm hụt không phải càng ngày càng nhỏ mà là càng ngày càng lớn.

“Cho nên chúng ta phải dùng đến Diệp Thư”. “Dùng thế nào?”.

“Lôi Phan Mỹ Mỹ ra, phân tán sự chú ý của bố con. Trước hết mẹ thu lại việc làm ăn của mẹ, chuyển tài sản ra nước ngoài”.

“Việc này...”.

“Mẹ, mẹ con mình có đường lui thì bố con mới có đường lui”. “Nhưng làm thế nếu để bố con biết...”.

“Bố con biết, mẹ con mình cũng đã chuyển tiền ra ngoài rồi, bố con có thể làm gì? Đó là tiền của mẹ mà”.

“Nhưng... bố con nói mẹ phải thu tiền hàng trước tết Dương lịch để đưa cho ông ấy, ông ấy có việc cần dùng gấp...”.

“Mẹ, năm nay trừ hàng tồn kho, tiền thuê nhà, trả lương nhân viên, vốn lưu động, đến cuối năm mẹ có bao nhiêu lợi nhuận?”.

“Hai hay ba triệu. Nhưng bố con nói cần năm triệu để quay vòng...”.

“Mẹ biết một cái đồng hồ bố con cho Diệp Thư giá bao nhiêu tiền không? Còn tiền ông ấy mua nhà, quần áo, trang sức và tiền tiêu vặt mỗi tháng cho Vương Sảnh... Lợi nhuận của mẹ chỉ vừa đủ cho ông ấy chơi gái...”.

“Mẹ...”.

“Mẹ, mẹ phải nghĩ cho con một chút. Năm nay mẹ cho ông ấy năm triệu, năm sau mẹ lấy đâu ra tiền nhập hàng làm ăn? Chẳng thà dứt khoát chấm dứt việc làm ăn bên này, mẹ giao tiền cho con để đầu tư sang Canada”.

Mang tiền đưa cho chồng chơi gái và giao cho con gái giúp cả nhà di cư, tìm một con đường sống cho cả gia đình. Giữa hai lựa chọn, Tiêu Lệ không chút do dự chọn cách thứ hai.

“Nhưng mẹ phải nói với bố con thế nào?”.

“Mẹ cứ nói bây giờ làm ăn không dễ, nếu bố lấy năm triệu thì năm sau không có cả tiền nhập hàng, không bằng thu hết việc làm ăn, mẹ sang Canada với con, để bố con ở lại trong nước làm ăn”.

“Bố con có thể đồng ý sao?”.

“Mẹ về nhà bàn bạc với ông ấy, chắc chắn ông ấy sẽ đồng ý”.

Nói cho cùng thì Hàn Quốc Trụ có đề phòng tất cả mọi người cũng sẽ không đề phòng Tiêu Lệ, người phụ nữ không biết oán hận, rời khỏi ông ta là sẽ chết này. Đây cũng là nguyên nhân Lâm Gia Mộc đề nghị Hàn Đình làm như vậy.

“Được”.

“Mẹ, đừng quên sổ sách”. “Biết rồi”.

“Mẹ không cần mang sổ gốc cho con, dùng máy ảnh chụp từng trang rồi gửi qua mạng cho con là được”.

“Ồ”. Tiêu Lệ tính toán xem phải thu lại việc kinh doanh thế nào, lại quên hỏi con gái cần sổ sách làm gì và giúp Diệp Thư thế nào.

Từ khi rời khỏi văn phòng luật sư, Lâm Gia Mộc chưa bao giờ xem những sổ sách phức tạp như vậy. Cô nhờ một kế toán quen biết xem cho gần một tuần, cuối cùng tính rõ tài sản của Hàn Quốc Trụ, cũng biết rõ nguyên nhân ông ta nợ rất nhiều mà vẫn cố giữ vẻ giàu sang giả tạo. Nói cho cùng là ba chữ: Dòng tài chính.

Đầu tiên ông ta vay tiền ngân hàng A, sau đó đầu tư. Đầu tư còn chưa thu hồi vốn ban đầu đã đến hạn trả tiền ngân hàng, ông ta lại vay tiền ngân hàng B để trả ngân hàng A, vì vậy ông ta vẫn có chữ tín đối với

ngân hàng. Nhưng khi ngân hàng bắt đầu thắt chặt tín dụng, số tiền cho vay còn xa mới đủ để ông ta sử dụng, ông ta bắt đầu vay nặng lãi. Vấn đề là vay nặng lãi lãi mẹ đẻ lãi con quá nhanh, thế là ông ta bắt đầu chiếm dụng tiền bán hàng mỗi tháng và một phần nhỏ tiền vốn để trả lãi. Lúc bên cung hàng đòi tiền hàng, ông ta lại vay nặng lãi hoặc vay ngân hàng để trả, như vậy ông ta có một quỹ có thể sử dụng tiền bán hàng tùy ý. Nhưng vấn đề xảy ra ở đây... Hợp đồng năm sau rất rõ ràng, bên cung hàng yêu cầu thanh toán theo tháng, thời hạn sử dụng tài chính của ông ta biến thành một tháng, Diệp Thư lại buộc ông ta lấy sổ đỏ về, ông ta không thể sử dụng một triệu tiền vay thế chấp sổ đỏ nữa, vì vậy ông ta không thể chỉ lấy lợi nhuận hàng năm của Tiêu Lệ như trước kia mà bắt đầu giết gà lấy trứng, phải sử dụng đến cả tiền vốn của Tiêu Lệ.

Sau khi tính toán sổ sách rõ ràng, ngay cả Lâm Gia Mộc cũng phải kinh ngạc. Tính cả nhà và mặt bằng trung tâm thương mại, tổng tài sản của ông ta vừa tròn một triệu. Đây chính là bộ mặt thật của một tỷ phú.

Điều đáng sợ là chuỗi tài chính một khi bị đứt một mắt xích thì sẽ đứt hết toàn bộ như quân bài Domino, khi đó ngay cả tài sản cố định cũng sẽ bị ngân hàng tịch thu, ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, có lẽ ngay cả một triệu này cũng sẽ biến mất.

Nhắc lại câu nói lúc trước, Hàn Quốc Trụ rất thông minh, trung tâm thương mại là một tài sản tốt, chỉ cần ông ta thắt lưng buộc bụng, chịu khổ năm năm mười năm, từ từ trả tiền, cùng với việc bất động sản tăng giá, giá trị của trung tâm thương mại tăng lên, ông ta vẫn có thể từ từ khôi phục nguyên khí. Vấn đề là ông ta không chịu hy sinh lối sống của mình, ngoài việc phải trả các loại lãi, lãi ròng của trung tâm thương mại hàng năm có một phần tư bị chính ông ta và người nhà họ Hàn ăn mất.

Hàn Dĩnh xem sổ sách xong, một hồi lâu sau vẫn thấy sợ. Nếu không phải vì chuyện của Hàn Siêu mà cô ta về nước thì có lẽ đến lúc gia đình đã tan tành hết cô ta vẫn không biết gì.

“Mẹ...”. Cô ta gọi điện thoại ẹ, co chân lên sofa, dùng áo ngủ đắp chân, sau lưng là Lâm Gia Mộc, Trịnh Đặc và kế toán đang bận rộn.

“Bố con đồng ý để mẹ ngừng công việc làm ăn rồi. Ông ấy nói không nỡ để mẹ sang đó với con, nhưng cũng không nỡ để con ở nước ngoài một mình, sợ con bị người ta lừa, người ta bắt nạt”.

Giọng Tiêu Lệ có vài phần mệt mỏi. Hôm đưa ra quyết định, bà ta định nói với Hàn Quốc Trụ luôn, nhưng Hàn Quốc Trụ gửi tin nhắn nói cùng người khác đi Hồng Kông “bàn chuyện làm ăn”, hôm qua mới về, tạt qua trung tâm thương mại một lát rồi biến mất. Sau khi xuất hiện trở lại, Hàn Quốc Trụ đưa bà ta đi ăn tối, đi xem phim. Thừa dịp bầu không khí tốt đẹp, Tiêu Lệ nói chuyện này, không ngờ Hàn Quốc Trụ lại nhanh chóng đồng ý.

“Vâng. Mẹ, không phải mẹ nói có người đã hỏi giá sao?”.

“Họ biết mẹ muốn ra nước ngoài, không những bán cửa hàng mà mỗi hàng cũng để lại luôn nên trả giá đều không thấp”.

“Mẹ chờ một thời gian, một, hai tuần nữa xem người nào trả giá cao thì bán”.

“Mẹ biết, mẹ không gốc thế đâu”.

“Được rồi, mẹ, việc này quyết định thế nhé. Con sẽ gọi điện thoại cho bên môi giới xuất ngoại”.

“Ồ. Có phải mấy ngày nay con không ra khỏi khách sạn không? Con không cần tránh bố con, bây giờ ông ấy bận rộn lắm...”.

“Mẹ, con biết, bố con lại đi đâu rồi?”.

“Không biết, chỉ biết là không ở nhà”, Tiêu Lệ cười gượng.

Diệp Thư sờ đôi khuyên hồng ngọc trên tai, đây là quà Hàn Quốc Trụ mua cho bà ta lúc đến Hồng Kông. Hàn Quốc Trụ quả thật cực kỳ giỏi dỗ dành phụ nữ. Lần này đến Hồng Kông, bọn họ ở phòng trăng mật, ông ta nói với khách sạn là cùng vợ đi trăng mật lần thứ N để chúc mừng tròn sáu năm ngày cưới. Tất cả mọi người đều gọi bà ta là bà Hàn làm cho bà ta thực sự cảm nhận được đãi ngộ của bà Hàn được cưới hỏi đàng hoàng. Nhưng những thứ này đủ để cứu vãn những tổn thương đó sao? Diệp Thư không nghĩ thế. Bà

ta cho người đàn ông này thời gian sáu năm, hy vọng ông ta có thể nhận ra bà ta mới là người phụ nữ thích hợp với ông ta, bây giờ nghĩ lại hoàn toàn chỉ là giấc mộng hảo huyền. Người phụ nữ thích hợp với ông ta là ninja rùa Tiêu Lệ, cho dù nhìn đến lúc Hàn Quốc Trụ không chơi được nữa, về với gia đình thì sao? Đó là nhà, không phải trạm thu hồi phế phẩm.

Sáu năm đã là ngu ngốc, hai mươi sáu năm... quả thực là ngu ngốc đến cùng cực...

Tít tít! Âm báo tin nhắn trên điện thoại di động của Hàn Quốc Trụ xuyên qua tiếng nước chảy truyền tới. Đi tắm cũng phải mang điện thoại, người đàn ông này đúng là “thú vị”.

Một lát sau, Hàn Quốc Trụ quần khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra với vẻ mặt sốt ruột: “Em yêu, đúng là không khéo, bảo vệ trung tâm thương mại gọi điện thoại đến, bên trên kiểm tra đột xuất”.

“Sao?”. Diệp Thư nhún mày: “Hay là người đẹp nào kiểm tra đột xuất anh?”.

“Làm gì có người đẹp nào? Người đẹp của anh chỉ có mình em”. “Thật không?”. Diệp Thư đưa tay định lấy điện thoại của Hàn Quốc Trụ, Hàn Quốc Trụ cầm điện thoại tránh ra.

“Đương nhiên là thật”.

“Nếu thật thì đưa điện thoại di động cho em xem một cái”, Diệp Thư nhún mày.

“Cho xem thì cho xem”. Hàn Quốc Trụ đưa điện thoại ra: “Anh không có bất cứ bí mật nào với em”.

Diệp Thư nhìn vào mặt ông ta một lát: “Cho em xem thì em không xem nữa. Không phải anh có việc à? Đi đi!”.

Bà ta đứng dậy, cởi chiếc áo ngủ bằng lụa, lộ ra bộ đồ lót cùng màu cũng bằng lụa, vén chăn lên chui vào.

Từ khi bà ta cởi áo ngủ, Hàn Quốc Trụ vẫn nhìn chăm chăm. Sau khi bà ta lộ ra bộ đồ lót gợi cảm, ánh mắt ông ta như nhìn xuyên qua đó. Bà ta chui vào chăn, Hàn Quốc Trụ cũng không nhìn được định đưa tay lật chăn ra. Nhưng tiếng báo tin nhắn điện thoại lại vang lên, ông ta thoáng nhìn điện thoại, cắn răng: “Em chờ anh, anh xử lý xong việc sẽ về ngay”.

“Em không chờ đâu. Có trời mới biết anh đi đến lúc nào mới về! Anh đi là em sẽ thay khóa”.

“Bảo bối, đừng giận mà! Em biết anh yêu em mà! Nào, thơm một cái!”.

Ông ta cúi xuống hôn lên má Diệp Thư, lưu luyến cầm quần áo ra phòng khách mặc vào. Vài phút sau, Diệp Thư nghe thấy tiếng đóng cửa, lập tức nhảy xuống giường, thay đồ rồi cầm chìa khóa xe đi ra theo.

Vương Sánh nhét hết quần áo trên giường và dưới đất vào tủ quần áo, thu dọn phòng ngủ có thể miễn cưỡng nói là gọn gàng, xoa tóc rối bù lên, dụi mắt đỏ hoe, ngồi khoanh chân dưới nền nhà, dùng iPhone 5S đăng ảnh tự sướng lên weibo: “Bố nuôi còn chưa đến. Bố nuôi không cần tôi nữa, tôi sống còn có ý nghĩa gì? Lần trước bố nuôi đi đã nói sẽ về rất nhanh, sau khi bố nuôi đi, tôi đã khóc liên hai tiếng. Lúc bố tôi rời khỏi tôi và mẹ không về nữa cũng nói câu này. Tôi lại phải mất bố một lần nữa sao?”.

Đặng đoạn cảm khái này xong, cô ta lại tiếp tục chụp ảnh. Chỉnh sửa các kiểu xong, khoảng năm, sáu phút sau mới đăng lên.

“Tôi biết rất nhiều người mắng tôi là kẻ thứ ba, nói tôi không biết xấu hổ. Chỉ có tôi biết, trong lòng tôi trong sạch hơn bất kỳ ai. Tôi cao quý hơn vợ người ta không biết bao nhiêu lần. Họ tham tiền, tham đàn ông, tham con cái, còn tôi chỉ tham một chút thời gian trộm được. Bố nuôi mua quần áo cho tôi, cho tôi tiền tiêu vặt nhưng hoàn toàn không thể đền bù những gì tôi đã mất”.

Sau đó lại chụp một chiếc túi LV ném bừa dưới đất.

Trong lúc cô ta đang trông mình lại xót cho thân, than thở mình hồng nhan bạc mệnh, chuông cửa chợt vang lên. Vương Sánh đặt điện thoại xuống, chạy như bay ra mở cửa, nhảy vào trong lòng Hàn Quốc Trụ: “Bố nuôi, cuối cùng bố cũng đến! Con nhớ bố chết đi được!”.

“Con nói cái gì trong tin nhắn thế? Nói không sống nổi, sắp chết rồi”. “Đúng vậy. Bố nuôi không cần con nữa thì con sẽ chết...”.

Hàn Quốc Trụ véo mũi cô ta: “Con bé ngốc nghếch này, bố nuôi sao có thể không cần con nữa...”.

Vương Sảnh cũng biết bố nuôi không bế được mình bao lâu, ngoan ngoãn đưa tay ôm cổ Hàn Quốc Trụ, vì vậy quên cả khóa cửa lại. Mặc dù cô ta chỉ mặc quần soóc bò và áo hai dây nhưng thanh xuân là vô địch, da dẻ trắng nõn căng mịn, toàn thân căng tràn sức sống trẻ trung, dù thế nào thì Diệp Thư cũng kém cô ta. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hàn Quốc Trụ vừa nhận được tin nhắn của cô ta đã lập tức bỏ lại hết thấy quay về đây.

“Bố nuôi đi đâu vậy? Sao bây giờ mới đến?”.

“Bố nuôi đi công tác”. Hàn Quốc Trụ ôm cô ta ngồi xuống thảm dưới sofa: “Không phải bố nuôi vẫn gọi điện thoại cho con sao? Cái con bé ngốc nghếch này lại nghĩ ngợi lung tung gì thế?”.

“Người ta sợ bố nuôi không cần người ta nữa mà”.

“Làm sao bố lại không cần con được?”. Hàn Quốc Trụ lấy một cái hộp trong túi ra, đây là quà ông ta giấu Diệp Thư mua ở Hồng Kông: “Con thích mèo gì đó đúng không? Cái này là mèo vàng, nhân viên bán hàng nói là bản giới hạn số lượng, hàng chính hãng có chứng nhận hàng hoàng”.

“Là Hello Kitty, không phải mèo gì đó!”. Vương Sảnh cầm chiếc hộp mở ra xem, quả nhiên là bản gold, tính ra không phải rất đáng giá nhưng cô ta rất thích: “Trước con đã có một cái rồi, nhưng không giống cái này”.

“Đương nhiên không giống. Cái này là bản Hồng Kông, ở đại lục toàn là hàng nhái”.

Vương Sảnh đeo sợi dây chuyền Hello Kitty, nhưng loay hoay mãi không cài khóa được: “Bố nuôi cài khóa giúp con”.

Hàn Quốc Trụ liếm môi, vuốt ve cái cổ mịn màng của Vương Sảnh dưới ánh đèn vàng, chậm rãi cài khóa.

Vương Sảnh cười hì hì, kêu lên: “Buồn, buồn quá... bố đừng trêu con...”.

Giọng cô ta vừa ngọt vừa điệu, dường như có thể hút hồn người khác.

Hàn Quốc Trụ đã ngơ ngẩn như người mất hồn từ lâu...

“Hàn Quốc Trụ!”. Tiếng đá cửa vang lên, một người phụ nữ xông vào...

Mấy ngày nay Tiêu Lệ không ngủ ngon. Về lý trí, bà ta biết con gái làm đúng, cũng biết chồng không đáng tin lắm, giấu ông ta một số việc cũng tốt. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời bà ta giấu chồng để tính toán một việc không tốt cho chồng. Kết quả là vừa nhắm mắt lại, cả đêm liền mơ thấy ác mộng. Lúc thì chồng mặt đầy máu hỏi bà ta vì sao lại hại ông ta, lúc thì con gái nói gia đình phá sản rồi, lúc thì chồng ôm một phụ nữ không nhìn thấy mặt hòa lẫn vào biển người, bà ta gọi thế nào cũng không quay lại. Cứ thế mơ mơ màng màng, cả đêm chỉ ngủ được một tiếng, ngủ mà còn mệt hơn cả thức.

Chưa đến sáu giờ sáng hôm nay Hàn Quốc Trụ đã gọi điện thoại cho bà ta, bảo bà ta đến trung tâm thương mại trước giờ mở cửa, có việc cần nói.

Vừa quá bảy rưỡi bà ta đã đến trung tâm thương mại, chỉ có một mình bà ta và bảo vệ trực. Một lát sau trợ lý giám đốc đến, Hàn Quốc Lương cũng đến, sau đó nữa là tài vụ và kế toán.

Bà ta ngồi trong văn phòng ở trung tâm thương mại, ngáp một cái, uống một ngụm trà đặc, trò chuyện với trợ lý giám đốc một lát. Lúc này Hàn Quốc Trụ mới đến với sắc mặt rất khó coi, trên mặt có mấy vết cào còn rớm máu.

“Quốc Trụ, anh làm sao vậy? Ai đánh anh thành thế này? Đã báo cảnh sát chưa?”.

Hàn Quốc Trụ đẩy bà ta ra: “Đừng nói nhảm nữa. Tài khoản của chúng ta còn bao nhiêu tiền?”.

Kế toán nói rất thận trọng: “Ngoài tiền hàng phải trả cho bên cung thì còn sáu trăm ngàn”.

“Tiền hàng có bao nhiêu?”. “Hai triệu”.

“Lấy hết ra, tôi cần dùng”.

“Nhưng nếu không trả tiền hàng, họ nói hàng Giáng sinh và tết Dương lịch...”.

“Chỉ là trì hoãn hai, ba ngày thôi! Trợ lý Trương, mấy ngày nay bất kể nhà cung cấp nào gọi điện thoại tới cũng cứ nói là tôi không có đây, nói bên ngân hàng xảy ra vấn đề, họ hỏi thì cứ nói sẽ lập tức chuyển khoản ngay”. Hàn Quốc Trụ vỗ bàn: “Tiêu Lệ, bên chỗ em có mấy người ngỏ ý muốn mua?”.

“Năm, sáu người, trả giá đều không cao”.

“Nói với bọn họ, trong vòng ba ngày ai trả tiền mặt thì chuyển nhượng cửa hàng cho người đó. Anh cần dùng tiền gấp. Em cho anh mượn hai, ba triệu để anh quay vòng. Tạm thời cứ dùng tiền nhập hàng, mừng năm tháng sau thu tiền thuê anh sẽ trả hết”.

“Quốc Trụ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Tiêu Lệ cuống lên. Hàn Quốc Trụ phát tay: “Tất cả ra ngoài hết!”.

Tài vụ, kế toán và trợ lý đều chạy vội ra ngoài. Hàn Quốc Trụ bình thường luôn tươi cười, nhưng lúc tàn nhẫn thì cũng tàn nhẫn hơn bất cứ ai. Tiêu Lệ theo ông ta vào phòng giám đốc: “Rốt cuộc là thế nào?”.

“Diệp Thư trở mặt với anh rồi”. “Sao lại thế?”.

Hàn Quốc Trụ xoa mặt. Ông ta biết chuyện này có giấu cũng giấu không nổi nên dứt khoát nói: “Cô ta bám theo anh đến chỗ Sảnh Sảnh, làm ầm ĩ một trận. Cô ta cào rách mặt anh, Sảnh Sảnh cuống lên đánh cô ta, cô ta gọi mấy nhân viên đến phá nhà Sảnh Sảnh, còn nói nếu anh không trả tiền cho cô ta, cô ta sẽ nói hết mọi chuyện của anh. Cô ta biết quá nhiều chuyện, trong tay còn có bằng chứng... Nếu nói ra thật, không chỉ là anh mà bác Cả và... cũng không gánh vác được”.

Tiêu Lệ biết sự tồn tại của Vương Sảnh, nhưng bà ta không ngờ Hàn Quốc Trụ lại nói với mình chuyện đám bồ nhí của ông ta tranh đấu với nhau: “Nhưng... nếu bây giờ em chuyển nhượng cửa hàng...”.

“Bây giờ em không chuyển nhượng ngay thì ông xã em sẽ phải nhảy lầu!”. Hàn Quốc Trụ gào lên như một đứa trẻ hư, sau đó lại yên lặng lại: “Tiêu Lệ... anh mặc dù ham chơi, nhiều phụ nữ, nhưng bà xã thì chỉ có em. Trừ em và Đinh Đinh, cả thế giới này không có ai là người thân của anh... Em không thể bỏ mặc anh được”.

Tiêu Lệ thở dài, ngồi xuống ôm lấy Hàn Quốc Trụ: “Quốc Trụ, trải qua chuyện này, nếu anh có thể hiểu ra em và Đinh Đinh tốt với anh thì em cũng cam lòng. Có lúc em nghĩ, nếu anh không phát tài, chúng ta vẫn còn ở tập thể trong nhà máy, nói không chừng còn hạnh phúc hơn bây giờ”.

Nếu nói kiếp trước ai nợ ai, Hàn Quốc Trụ tin rằng mẹ nhất định nợ bố rất nhiều tình, tiền, nên kiếp này mới phải trả không chút oán hận như vậy. Cô ta đặt điện thoại xuống, bật khóc.

“Sao thế?”. Lâm Gia Mộc hỏi.

“Diệp Thư trở mặt với bố em, ép bố em trả tiền. Mẹ em bán cửa hàng luôn rồi, kém dự tính ít nhất hai triệu, chỉ để bù thâm hụt cho bố em”.

Trách ai được? Trách cô ta không nên nói với Diệp Thư chuyện Hàn Siêu và Vương Sảnh? Hay là trách bố vô sỉ? Trách mẹ quá mềm lòng?

Lâm Gia Mộc tính nhẩm một lát. Vốn cửa hàng và hàng trong kho của Tiêu Lệ đại khái có thể bán được ba, bốn triệu, cộng với số tiền trong tay và tích lũy giai đoạn đầu của Hàn Đình ở Canada, hai mẹ con ra nước ngoài có thể sống rất thoải mái. Nhưng bây giờ thì không được. Có điều chuyện Diệp Thư sẽ trở mặt đòi tiền cũng nằm trong kế hoạch của Lâm Gia Mộc. Tuy nhiên kế hoạch này khá mạo hiểm, hơn nữa cũng hơi thất đức.

“Hàn Đình, giờ đến lúc em đi gặp bố em rồi”. “Cái gì?”.

“Bây giờ ông ta phải đối mặt với nguy cơ lớn như vậy, cũng đến lúc nghĩ đường lui rồi”.

85. Q.11 - Chương 9: Cầu Gì Được Nấy

Trích lời Gia Mộc: Có người cho rằng nói chuyện tiền nong ảnh hưởng đến tình cảm. Sự thật chứng minh không nói chuyện tiền nong mới thật sự ảnh hưởng đến tình cảm.

“Ấy... anh Bảy, anh nói thế thì còn gì là tình cảm nữa. Bao giờ vay tiền anh tôi chẳng có vay có trả, dù trả tiền gốc có khó khăn, nhưng tiền lãi tôi có chậm một ngày nào đâu? Lần này tôi gặp một chút phiền phức... Không không, tuyệt đối không phải như người khác nói, nói cho cùng thì cũng là phụ nữ mà... Người ta tốt xấu gì cũng theo tôi sáu năm, dù sao cũng không thể để người ta tay trắng ra đi chứ. Ngoài hai triệu tôi đầu tư giúp cô ta, tôi lại cho cô ta thêm hai triệu nữa, cho nên xoay tiền mặt có chút khó khăn, đợi cuối năm thu tiền thuê nhà... Không, bà xã tôi là vì nhớ con gái quá, tình hình sức khỏe không tốt, lại vừa giận dữ tôi một trận nên muốn ra nước ngoài với con gái... Ấy, anh để ý đến bà ấy làm gì? Chẳng phải tôi vẫn ở đây sao? Con người tôi đã nợ là không bao giờ lằng nhằng, nếu anh thật sự không tin tôi thì cho tôi thời gian hai tháng, ăn Tết xong tôi nhất định trả anh toàn bộ cả vốn lẫn lãi! Anh thấy thế nào? Ha ha ha ha... Đúng vậy, chúng ta là anh em nhiều năm như vậy... Anh hiểu tôi mà... Vâng, vâng vâng... Hôm khác mời anh đi ăn. Đầu có, còn chưa ăn đủ hải sản, người đẹp cũng còn chưa chơi đủ... Được được... Tốt, tốt... Hẹn gặp lại anh...”.

Hàn Quốc Trụ ngắt điện thoại, dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán. Lần này Diệp Thư quá tuyệt tình, không chỉ chia tay ông ta mà còn rêu rao khắp nơi rằng ông ta giàu có là giả, thật ra chỉ là con nợ. Ngay cả bên cung cấp hàng cũng tìm ông ta bóng gió hỏi thăm tin tức. Nếu không phải thấy ông ta vẫn đi ra đi vào như thường, chi tiêu hào phóng, nói cười vui vẻ thì sợ là không chỉ có một mình anh Bảy gọi điện thoại đến thăm dò.

“Tiểu Ngô, rót ly trà”. “Vâng”.

Ông ta dựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy có người mở cửa đi vào cũng tưởng là Tiểu Ngô bê trà vào. Không ngờ người này đưa trà xong lại không đi mà vòng ra phía sau ông ta, bóp vai cho ông ta. Tiểu Ngô luôn luôn ngoan ngoãn, ngoại hình cũng bình thường, được ông ta tuyển về để trấn an vợ lớn vợ bé, không bao giờ làm việc này... Hơn nữa mùi nước hoa này cực kỳ quen thuộc.

“Dĩnh Dĩnh?”. Ông ta mở mắt ra, nhìn thấy con gái đang cười hì hì nhìn mình: “Sao con lại về?”.

“Con nghe mẹ con nói cần bán cửa hàng để sang Canada với con nên lập tức bay về. Có phải bố mẹ lại cãi nhau không?”.

“Không”. Hàn Quốc Trụ vỗ vỗ tay con gái: “Mẹ con chính là nữ hoàng trong nhà mình, nói một không hai, bố mẹ làm sao cãi nhau được”.

“Thế vì sao mẹ con lại bán cửa hàng?”. “Tại mẹ con nhớ con”.

“Nếu mẹ nhớ con thì bay sang Canada ở với con vài ngày, cũng không cần phải bán cửa hàng mà. Bố, có phải bố lại gây ra chuyện gì không?”.

Hàn Dĩnh kéo ghế ngồi xuống.

Hàn Quốc Trụ thở dài: “Không có việc gì”.

“Bố, bố có việc gì thì đừng giấu con. Con học bao nhiêu năm về quản trị kinh doanh bên Canada, dù gì cũng biết chút ít về việc làm ăn. Con cũng nghe một số bạn bè xung quanh nói về tình hình trong nước, bố cứ nói với con, biết đâu con lại giúp được”.

Hàn Quốc Trụ biết con gái giống tính mình, bình thường thì hơi xảo trá nhưng cơ bản đều vì bảo vệ mẹ, vẫn rất hiếu thảo với mình. Chuyện lần này quả thật ông ta cũng không thể nói với người khác, vợ ông ta không chịu được sốc, biết chuyện này chắc chắn sẽ mất ngủ. Anh Cả làm quan cả đời, hoàn toàn không biết gì về chuyện làm ăn. Em trai là thằng ngớ ngẩn. Trước đây có lúc ông ta còn bàn bạc với Diệp Thư cách giải quyết một số vấn đề. Bây giờ sự thật chứng minh người phụ nữ này quá vô lương tâm, không trọng tình cảm. Nói đi nói lại, cốt nhục của mình vẫn đáng tin, cho dù thích tiêu tiền của mình thì cũng là lọt sàng xuống nia. Mình chỉ có một trai một gái, tiền không cho bọn nó thì cho ai?

“Ôi...”. Hàn Quốc Trụ thở dài, kể lại chuyện khó xử của mình.

Nói ngắn gọn là Diệp Thư cũng lấy không nhiều tiền, năm triệu tiền mặt và sổ đỏ, nhưng chuỗi tài chính của ông ta bị đứt, hiện mượn tiền hàng miễn cưỡng chống đỡ được. Cửa hàng của Tiêu Lệ mặc dù bán được một ít tiền, có thể bù vào chỗ trống này, nhưng vấn đề là sắp đến tết Dương lịch rồi, cũng có nghĩa sắp đến

ngày phải kết toán. Nếu ngân hàng không chịu cho vay nữa, đám người cung cấp hàng làm ăn ì lên, mọi người biết ông ta có vấn đề về tài chính, ngân hàng và đám cho vay nặng lãi ép trả nợ là ông ta sẽ xong đời.

“Con đừng sợ. Chuyện lần này bố nắm chắc chín phần là có thể vượt qua. Ngân hàng cũng như đám cho vay nặng lãi đều sợ bố con nhảy từ tầng cao nhất trung tâm thương mại này xuống. Người chết nợ hết, bọn họ có khóc cũng không làm được gì. Nếu không được thì bố sẽ dọa tự tử, bọn họ chắc chắn sẽ cho bố vay tiền. Có điều bố cũng khó khăn lắm”.

“Bố, bố có nghĩ tới chuyện ly hôn không?”. “Cái gì?”.

“Bố và mẹ con lặng lẽ ly hôn, chia cửa hàng và một phần tiền mặt ẹ con. Dù sao mọi người cũng biết mẹ con sắp sang Canada với con, không bằng nhân tiện di cư luôn. Sau này cho dù có một ngày như vậy thật, bố mua một tấm vé máy bay bay thẳng sang Canada, dù bọn họ có muốn kiện tụng...”.

Ánh mắt Hàn Quốc Trụ sáng lên. Không phải ông ta chưa nghĩ tới biện pháp này, ông ta cũng biết có người đã làm như vậy, hơn nữa còn rất thành công. Ông ta cũng tin tưởng Tiêu Lệ, chắc chắn Tiêu Lệ sẽ không bỏ rơi ông ta. Ly hôn giả chắc chắn không thể biến thành ly hôn thật, nhưng làm như vậy...

“Bố, giờ vay ngân hàng càng ngày càng khó, vay bên ngoài lãi càng ngày càng cao. Nghe nói nhà nước lại sắp có chính sách mới, phụ huynh của mấy đứa bạn con đều đã sắp xếp di cư, có người bố mẹ đã sang đó từ lâu rồi. Nếu bố muốn di cư, con biết một công ty rất ổn, gia đình mấy đứa bạn con đều di cư thông qua bọn họ...”.

Hàn Quốc Trụ hiển nhiên để vào tai lời con gái nói, liên tiếp gật đầu: “Con để bố suy nghĩ thêm”.

“Nếu bố quyết định thì tháng Tư năm sau phải bắt đầu đăng ký. Bây giờ chúng ta chuẩn bị đã là hơi muộn. Con sẽ gọi điện thoại cho bạn con hỏi xem tình hình môi giới thế nào, bố phải cho con thông tin chính xác”.

Hàn Quốc Trụ cắn răng: “Làm đi! Ngày mai bố và mẹ con sẽ đi ly hôn, làm thủ tục ẹ con con trước”.

Tiêu Lệ không biết tại sao sau khi sang nhượng cửa hàng bù lỗ cho chồng lại tiếp tục phải làm thỏa thuận ly hôn với chồng. Cũng không phải bà ta chưa nghe nói chuyện ly hôn giả của những gia đình có tình hình tương tự nhà mình, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ chuyện này lại xảy ra với chính mình: “Như vậy... có được không?”.

“Mẹ, mẹ và bố con chỉ là ly hôn giả chứ không phải ly hôn thật. Sau khi mẹ con mình di cư, tình hình trong nước của bố con tốt hơn, bố con cũng sẽ di cư theo. Nhà mình ba người sống yên ổn ở Canada, như vậy rất tốt”.

“Chuyện này...”, Tiêu Lệ vẫn còn hơi do dự. Trong lòng bà ta cũng rõ, giữa bà ta và chồng từ lâu đã chỉ còn lại một tờ giấy chứng nhận. Nếu ngay cả tờ giấy chứng nhận đó cũng không còn, bà ta sợ ly hôn giả sẽ biến thành ly hôn thật.

“Ai da, bà xã, em còn không tin anh sao? Anh thừa nhận mấy năm nay anh gái gú rất nhiều, nhưng bắt kể là tết Dương, tết Âm hay sinh nhật em và con gái, có ngày nào anh không ở nhà với em? Dù có tờ đăng ký kết hôn đó hay không, em cũng vẫn là bà xã của anh!”.

Hàn Quốc Trụ ôm Tiêu Lệ dỗ dành: “Em xem thỏa thuận này đã viết rõ, em được chia hai triệu trong tài sản chung, hai cửa hàng có một thuộc về em, một thuộc về con gái. Anh chỉ giữ lại công ty và tài sản danh nghĩa của công ty”.

Người khác nói ông ta là tỷ phú, nhưng Tiêu Lệ biết tài sản của ông ta, không cần nói tiền mặt, hai cửa hàng là tài sản chất lượng tốt duy nhất của ông ta: “Anh... Anh thật lòng chứ?”.

“Đương nhiên là thật lòng. Nếu em và anh ly hôn thật thì anh chỉ còn nước uống gió Tây Bắc”.

Tiêu Lệ gật đầu: “Được, chúng ta ly hôn”.

Hàn Đình lặng lẽ thở phào một hơi. Mặc kệ là thật hay giả, tóm lại là bố và mẹ ly hôn, ít nhất một phần tài sản thuộc về cô ta và mẹ đã được an toàn. Bố có bị giày vò thế nào đi nữa cũng không liên quan gì với hai mẹ con cô ta nữa. Nếu có ngày mọi thứ ở trong nước của bố đều không còn, phải sang Canada nhờ cậy hai mẹ con cô ta, bố cô ta có ngu ngốc đến mấy cũng biết phải bớt phóng túng. Còn Hàn Siêu... công ty và

những tài sản trên danh nghĩa công ty mà bố giữ lại chắc chắn là vì Hàn Siêu. Cô ta hiểu bố mình, mặc dù tính tình bạc bẽo nhưng đối với con cái không tệ. Hàn Siêu không sinh ra thì thôi, giờ đã sinh ra, lại mới được ba, bốn tuổi, rất đáng yêu, bố sẽ không bỏ mặc Hàn Siêu. Nhưng trong đầu tính toán là thế, trên thực tế sau này ông ta có thể cho Hàn Siêu bao nhiêu lại là chuyện khác.

Lâm Gia Mộc nhận chi phiếu, cất vào trong túi: “Hợp tác vui vẻ!”. “Hợp tác vui vẻ!”. Hàn Dĩnh bắt tay Lâm Gia Mộc.

Lâm Gia Mộc đeo kính đen rời khỏi khách sạn, ngồi vào xe mình, điểm đến đầu tiên chính là ngân hàng. Mẹ cô nói cô giúp người khác lại bị người khác oán hận, đó là mẹ cô không hiểu thái độ nhân tình. Nếu cô giúp người khác vô điều kiện, sau đó kết quả không được như ý họ, cô sẽ là một kẻ lảm chuyện, tất cả mọi chuyện đều là do cô xúi giục. Nhưng người khác bỏ số tiền lớn thuê cô, cô chỉ cần hoàn thành ủy thác của họ là được, sau đó xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới cô. Chuyện này cũng giống như người ta đi mua một cái nồi, cô chỉ chịu trách nhiệm bán nồi, còn người ta dùng cái nồi này để nấu canh hay là sắc thuốc độc cũng không liên quan gì với cô, cô không có nghĩa vụ, cũng không có trách nhiệm phải quản.

Vụ án này rất điển hình. Hàn Dĩnh làm bố mẹ ly hôn giả thành công, đưa mẹ ra nước ngoài. Sau này xảy ra chuyện gì cũng không có một chút quan hệ gì với cô.

Rất lâu sau, Lâm Gia Mộc xem được một vụ án trên chương trình thời sự.

Một doanh nhân nổi tiếng ở thành phố A bị đứt vòng tài chính, bị hàng chục ngân hàng giục trả nợ, lại bị đám cho vay nặng lãi đuổi theo siết nợ. Doanh nhân này mang vé máy bay và mấy trăm ngàn tệ do vợ cũ và con ở Canada gửi cho, đi đến nhà em trai mình đón đứa con riêng với danh nghĩa cháu trai, kết quả bị em trai và em dâu thất cổ phân thân. Em trai và em dâu mang tiền chạy trốn, chưa được nửa tháng đã lần lượt bị bắt quy án. Vợ cũ mang con gái về nước kín đáo xử lý hậu sự, sau đó lại im hơi lặng tiếng ra nước ngoài.

Lâm Gia Mộc đếm tiền trong két sắt của mình, quyết định gửi có kỳ hạn một phần ba, không kỳ hạn một phần mười, còn lại dùng để đầu tư. Còn chuyện thăng trầm trên ti vi không liên quan nhiều tới cô.

Ngồi trên xe buýt của sân bay, Hàn Dĩnh nắm bàn tay lạnh buốt của mẹ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, quyết định giấu kín cả đời chuyện toàn bộ kế hoạch ly hôn đều là do mình tìm người vạch ra. Kỳ thực cho dù bố và mẹ không ly hôn thì sao? Thì mẹ sẽ phải chôn cùng bố. Nhưng thân là con gái, cô ta không thể nói ra điều này. Bây giờ cô ta lại không nhớ đến chuyện bố làm hai mẹ con mình đau lòng hết lần này tới lần khác, mà chỉ nghĩ đến những điều tốt đẹp khi có bố.

“Dĩnh Dĩnh, mặc dù bố con không phải một người chồng tốt, nhưng ông ấy là một ông bố tốt. Con đừng quên ông ấy”.

“Mẹ, con sẽ không quên. Mẹ cũng đừng đau lòng...”.

“Không, mẹ không đau lòng. Cuối cùng mẹ cũng biết ban đêm ông ấy ở đâu, mẹ không đau lòng chút nào... Thầy tướng số nói đúng, từ giờ ông ấy chỉ ở với mẹ, không đến được với người khác nữa”.

Tiêu Lệ lau nước mắt trên mặt, ôm hũ tro cốt của chồng, cười mà nước mắt rưng rưng.

Lời tác giả: Câu chuyện này hơi nặng nề đối với tôi. Có thể bắt gặp rất nhiều những người phụ nữ như Tiêu Lệ trong hiện thực và thế giới mạng. Người ngoài thấy họ khổ nhiều sướng ít, bản thân họ lại thấy có được có mất. Những chuyện yêu hận tình thù là chủ đề tán chuyện trong lúc trà dư tửu hậu của người khác, nhưng đối với họ lại là một cách sống, đắng cay ngọt bùi chỉ mình tự biết.

86. Q.12 - Chương 1: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Trích lời Gia Mộc: Quan hệ mẹ chồng nàng dâu, bất kể một ngàn năm trước hay là một ngàn năm sau, đều luôn là vấn đề nan giải tằm cỡ thế giới.

Dương Luy ngồi trên thành đài phun nước ở tiểu khu, gió lạnh len qua chiếc áo choàng lông ngấm vào thân thể. Cô ta ngẩng đầu nhìn ngôi nhà đèn đuốc sáng choang cách đó không xa nhưng không tài nào đứng dậy đi vào được. Mặc dù bên ngoài giá rét nhưng dù thế nào cũng tốt hơn ở trong “nhà”.

Người đàn ông mà những ngày lạnh giá nhất trong năm vẫn kiên trì chờ ở bên ngoài ký túc xá đưa đón cô ta lên lớp, ngày ngày mua cơm cho cô ta, sau đó nắn nỉ bác gái quản lý ký túc xá ban đêm để được vào đưa cơm đó không hề đuổi theo ra đây. Đúng vậy, là cô ta quá không biết điều, không chịu thông cảm cho sự vất vả của anh ta, không biết thông cảm cho những gì mẹ anh ta đã làm, không hiểu sau khi lấy chồng sinh con mình không còn là cô bé điệu đàng để người khác dễ dàng nữa. Là con một, cô ta không hiểu được tình cảm anh em là thế nào.

Điện thoại di động đổ chuông, cô ta nhìn thấy tên người gọi đến, nước mắt lập tức tuôn trào: “Bố...”.

“Luy Luy, con có ở nhà không? Bố và mẹ chuẩn bị đến thăm con”. “Bố mẹ đừng đến, con không ở nhà. Con và bạn học đang ra ngoài đi dạo phố”.

“Cái con bé ngốc nghếch này! Thời tiết lạnh như vậy, đường lại trơn, trời cũng tối mịt rồi, con còn đi dạo phố gì chứ?”.

“Con chưa chọn được bộ quần áo nào ưng ý mà bố”.

“Cái con này, có thai mua nhiều quần áo như vậy làm gì? Nếu nhất định phải mua thì cuối tuần đi cùng mẹ con, bố trả tiền”.

“Bố à, con có tiền, bố không cần phải trả”.

“Mẹ chồng con thế nào? Nấu cơm có hợp khẩu vị con không? Bà ấy đến thì bố mẹ lại không tiện tới chơi. Mẹ con còn nói không biết mẹ chồng con có biết con thích ăn gì không”.

“Tốt...”. Nói tới đây, Dương Luy không kìm được ghen ngào. “Luy Luy, giọng con sao vậy? Có phải con bị cúm không?”. “Không, chỉ là bên ngoài lạnh quá, con hắt hơi sổ mũi chút thôi”. “Con gái ngốc của bố, con đang ở đâu thế? Bố lái xe đến đón con”.

“Không cần đâu bố, con tự bắt taxi về nhà”. Dương Luy ngẩng đầu, người đàn ông đó cuối cùng cũng đi ra, đang nhìn đông nhìn tây tìm cô ta. Cô ta không muốn nói gì với anh ta nữa, chỉ đứng lên vừa đi vừa cúi đầu nói chuyện điện thoại.

“Dương Luy!”. Người đàn ông phát hiện cô ta, nhanh chóng chạy tới. Dương Luy chưa đi được bao xa đã bị anh ta bắt kịp: “Luy Luy, em có thể đừng bướng bỉnh như vậy không? Mau cùng anh về xin lỗi mẹ”.

“Vì sao em phải xin lỗi bà ấy? Em có bảo bà ấy đến đâu? Bà ấy đến một mình còn đỡ, đằng này lại mang cả cháu anh đến nữa. Trẻ con hơn ba tuổi cả ngày ồn ào làm em ngủ không yên, nói là một ngày nấu cho em ba bữa cơm, nhưng có bữa nào có món em thích ăn đâu? Mẹ em mua cho em bao nhiêu đồ ăn ngon, bà ấy có làm cho em không? Momm thì nói không biết làm, thế sao lúc anh về nhà lại biết làm?”. Dương Luy ngắt điện thoại, quay lại cãi nhau với anh ta: “Hôm nay em nói rõ với anh, cái nhà này có bà ấy thì không có em, có em thì không có bà ấy”.

“Luy Luy! Em đừng có ăn nói như vậy! Đó là mẹ anh!”. “Trong bụng em cũng là máu mủ của anh đấy!”.

“Luy Luy, mẹ anh đã nhường nhịn em nhiều lắm rồi. Bình thường em vẫn làm như không nhìn thấy Đại Bảo, mẹ anh cũng dặn Đại Bảo lúc em ở nhà thì không được nói to. Em nhìn thấy thức ăn đầy bàn rồi đứng dậy đi luôn, không biết mẹ anh đã thấm lau bao nhiêu nước mắt...”.

“Ý anh là em ức hiếp bà ấy đúng không? Anh mau đưa bà ấy về nhà để em khỏi ức hiếp nữa!”.

Trong tiểu khu có mấy người già đi dạo và những người tình cờ đi qua, thấy hai người cãi nhau to tiếng như vậy đều đưa mắt nhìn về phía họ.

“Luy Luy! Em hiểu chuyện một chút đi! Đừng có bướng như vậy!”. “Bướng? Từ bé đến giờ em chưa bao giờ nhẫn nhịn như vậy!”. Dương Luy lạnh giọng.

“Được! Anh không cãi được em, là anh sai, được chưa? Tất cả lỗi lầm đều là của anh. Anh xin em đấy, em về cùng anh đi! Mẹ ở nhà khóc hơn một tiếng rồi”.

“Mẹ anh khóc hơn một tiếng rồi, thế còn em?”.

“Đừng có mẹ anh mẹ em thế. Nếu là mẹ em thì em có như vậy không? Dương Luy, em cũng là người có học, có biết hiếu thảo là cái gì không? Cả việc quỳ xuống lau nhà mẹ anh cũng làm, em còn muốn mẹ anh hầu hạ em thế nào nữa?”.

“Hầu hạ em? Em không tàn phé! Không cần người hầu hạ! Em cũng không phải chủ nô, tay cầm khế ước bán mình của bà ấy, bây giờ em cho bà ấy được tự do!”.

“Thôi mà bà cô của anh! Em có thể đừng như vậy được không?”. “Anh đừng gọi em là bà cô, em sợ tổn thọ!”, Dương Luy nói lạnh lùng. “Tại sao em...”. Hiển nhiên người đàn ông cũng không còn cách nào

khác: “Thế này nhé. Ngày mai anh bàn bạc với anh trai và chị dâu anh, bảo

họ tìm lý do nào đó lừa mẹ anh về, thế nào?”. “Thật không?”. Dương Luy cau mày.

“Thật mà”. Người đàn ông giơ ngón trỏ lên thề thốt.

Dương Luy xoa bụng. Nếu không có sinh linh trong bụng này, với tính khí của cô ta trước đây thì chắc chắn là sẽ ly hôn không cần thương lượng. Nhưng bây giờ... nghĩ đến những giọt nước mắt vui mừng của bố mẹ khi mình kết hôn, sự hưng phấn của bố mẹ khi biết mình có thai, những gì tốt đẹp của người đàn ông này trước khi mẹ chồng đến, rất nhiều lời khuyên bảo của đồng nghiệp ở văn phòng dành ình, cô ta nuốt nước miếng, thật sự có cảm giác như nuốt một nắm mạt sắt: “Được. Chúng ta về”.

87. Q.12 - Chương 2: Tấm Lòng Cha Mẹ

Trích lời Gia Mộc: Trên thế giới này người yêu bạn nhiều nhất là người thân, người thương bạn nhiều nhất cũng là người thân. Người đàn ông yêu bạn nhất đã lấy mẹ bạn, người phụ nữ yêu bạn nhất cũng đã cưới bố bạn.

Lâm Gia Mộc đã gặp rất nhiều khách hàng, nhưng những người như vợ chồng Dương Phương và Trình Mạn Như thì thật sự rất hiếm thấy. Dương Phương khoảng năm mươi mấy tuổi, khí chất nho nhã, mặc dù đã đứng tuổi nhưng cũng là một người đàn ông trung niên rất hấp dẫn. Trình Mạn Như thoát nhìn trẻ tuổi hơn Dương Phương một chút, khá có khí chất, gương mặt trang điểm sơ qua. Nhưng dù có trang điểm đậm hơn thì cũng không che giấu được vẻ mệt mỏi trên mặt bà ta.

“Xin hỏi cháu có thể giúp gì được hai bác ạ?”.

Hai vợ chồng nhìn nhau một cái, cuối cùng Dương Phương mở miệng: “Tôi muốn nhờ các chị điều tra con gái và con rể chúng tôi”.

“Cái gì?”.

Dương Phương thở dài, bỏ kính xuống, dụi mắt: “Tôi và bà nhà tôi đều là bác sĩ, vì lúc trẻ bận bịu công việc nên có con hơi muộn, tôi ba mươi một, bà ấy ba mươi mới sinh Luy Luy. Bất kể là ông bà nội ngoại hay chúng tôi đều rất cưng chiều Luy Luy, vì vậy nó hơi bướng bỉnh, tính khí không được tốt lắm, nói chuyện cũng khó nghe, dễ làm người khác tổn thương. Nhưng nó là một người rất tốt, rất hiểu lý lẽ, cũng rất hiếu thảo. Năm ngoái nó kết hôn với bạn học cùng đại học, sau khi cưới tình cảm của hai đứa nó cũng rất tốt. Tính thẳng con rể tôi hơi mềm yếu, lúc nào cũng nghe lời nó rậm rập, nhưng lại rất khôn khéo, EQ rất cao. Chúng tôi đều cho rằng tính tình hai đứa nó bù đắp cho nhau. Luy Luy cũng có thai ngay, nhưng hai tháng trước mẹ chồng nó đến, tình hình bắt đầu trở nên không tốt... Tôi có một người bạn học ở cùng tiểu khu với vợ chồng nó,

ông ấy cho tôi biết một số chuyện rất không hay. Mẹ chồng Luy Luy rêu rao khắp tiểu khu là nó được chiều quá mức, ngay cả đồ lót cũng không biết giặt, quần áo đều phải giặt khô, mọi chuyện ở nhà đều không làm, suốt ngày quát tháo bà ta như sai khiến người giúp việc... Vốn ông bạn tôi không tin chuyện này, nhưng buổi tối hôm qua ông ấy tận mắt thấy Luy Luy và chồng nó cãi nhau nên hiểu được vài chuyện, cảm thấy mẹ chồng nàng dâu có mâu thuẫn. Mẹ chồng Luy Luy tương đối truyền thống, thấy Luy Luy chướng mắt. Luy Luy cũng không phải người bao dung, hơn nữa chồng nó bị kẹp ở giữa cũng khó xử. Cứ tiếp tục cãi vã thế này sợ là sẽ xảy ra chuyện”.

Lâm Gia Mộc gật đầu. Chuyện này chính là chiến tranh mẹ chồng nàng dâu vẫn thường nghe nói. Trên thế giới này chỉ có hai loại quan hệ thù địch khó hóa giải nhất, một là mẹ chồng nàng dâu, một nữa là bố vợ con rể. Đặc biệt là quan hệ mẹ chồng nàng dâu, quả thực là vấn đề khó nhất từ cổ chí kim, cả nội lẫn ngoại.

“Hai bác muốn biết vấn đề gì?”.

“Tôi muốn biết Luy Luy rốt cuộc có ổn không, nó sống thế nào... Đối với chúng tôi, nó vẫn tốt đẹp phở ra xấu xa đây lại, nhưng tôi và mẹ nó thật sự không yên tâm được”.

Mẹ của Luy Luy dường như có chuyện muốn nói nhưng vẫn nghẹn trong lòng, nghe thấy chồng nói tới đây, bà không nhịn được mở miệng: “Luy Luy tuyệt đối không phải một đứa con gái không hiểu chuyện như họ nói. Mẹ chồng nó mặc dù tự xưng là người nhà cán bộ nhưng cả đời chỉ làm nội trợ, không có trình độ, lại có chút xảo trá kiểu tiểu thị dân. Luy Luy tuyệt đối không phải là đối thủ của bà ta”.

“Mạn Như, bà nói như vậy dễ gây mất đoàn kết! Nếu Luy Luy biết bà nói như vậy, chắc chắn nó sẽ cho rằng mình làm ầm ĩ là có lý, tình hình sẽ ngày càng không thể cứu vãn được”.

“Có cái gì mà không thể cứu vãn? Tôi là chủ nhiệm khoa sản, chẳng lẽ không biết cách chăm sóc thai phụ hơn bà ta?”.

“Vấn đề là bà có thời gian không?”.

“Tôi xin về hưu sớm, được chưa? Dù sao tôi cũng chỉ còn một năm nữa là đủ tuổi về hưu”.

“Ôi, bà bỏ mặc hết bệnh nhân của bà à?”.

“Bỏ mặc hết!”, Trình Mạn Như nghiêm mặt. Hai vợ chồng này, một người ăn nói nhỏ nhẹ, có tình có lý, một người nói chuyện như súng máy, có thể thấy cũng là một đôi trái tính.

“Bác sĩ Dương, bác sĩ Trình, hai bác có thể cho cháu biết tình hình nhà chồng Dương Luy như thế nào không?”.

“Chồng Dương Luy họ Văn, tên là Văn Minh, nhà không ở đây, là người Hà Bắc. Bố nó vốn là bộ đội, nghe nói còn là sĩ quan, sau khi chuyển nghề làm cán bộ tầm trung ở một xí nghiệp quốc doanh. Mẹ nó vốn là một công nhân bình thường, hai người là do gia đình ép hôn. Trước khi bố nó giải ngũ, mặc dù hai người có hai đứa con trai với nhau nhưng tổng thời gian chung sống không quá nửa năm. Sau khi bố nó chuyển nghề, quan hệ của vợ chồng ông ta lúc tốt lúc xấu. Bây giờ nghe nói tuổi lớn rồi, không còn sức mà cãi nhau nữa nên quan hệ rất tốt. Anh trai của Văn Minh tên là Văn Anh, lúc trẻ hình như bị tai nạn gì đó nên hơi tàn tật, không học đại học mà mở một siêu thị mini. Sau đó không biết thế nào lại lấy một nhân viên siêu thị rất xinh đẹp. Con bé này nói ngọt lăm, địa vị ở nhà nó rất cao. Lần này mẹ chồng Luy Luy không chỉ đến một mình mà còn mang cháu trai đến chính là do đứa con dâu này gợi ý. Theo tôi thì không cần điều tra gì hết, chuyện đã rõ ràng, bọn họ bắt nạt Luy Luy, chúng tôi đón Luy Luy về nhà, nghe xem Văn Minh nói thế nào. Mẹ chồng nó thích ở đó thì cứ ở, Luy Luy về ở với chúng tôi”.

“Bà làm thế thì sau này vợ chồng nó còn ăn ở với nhau thế nào?”. “Thế ông nói có một mẹ chồng với một thằng bé ba tuổi xen vào giữa

thì vợ chồng nó có thể ăn ở thế nào?”.

Lâm Gia Mộc trầm nghĩ, vốn mình chỉ muốn nói sang chuyện khác, không ngờ Trình Mạn Như lại có nhiều chuyện cần nói như vậy. Nếu Dương Luy giống tính Trình Mạn Như, lại gặp một bà mẹ chồng khó tính và một người chồng vừa nhu nhược vừa hiếu thảo thì không cần điều tra cũng biết quan hệ không thể nào tốt được, cô nói: “Cháu hiểu rồi. Hai bác ủy thác là điều tra chuyện hằng ngày đúng không?”.

“Đúng”.

“Việc này...”. Nói thật, điều tra chuyện hằng ngày rất vất vả mà không lợi lộc bao nhiêu, kiếm tiền kém xa những vụ được ủy thác rõ ràng, Lâm Gia Mộc không hề muốn nhận lời: “Cháu biết một văn phòng có thể thực hiện nghiệp vụ như thế này...”.

“Luật sư Lâm, chúng tôi biết tiếng tăm của các chị trong giới luật sư.

Tiền không phải vấn đề”.

“Đây không phải vấn đề tiền bạc...”.

“Chị sợ mất quá nhiều thời gian đúng không?”. Dương Phương nói: “Thế này nhé, hai tuần được không? Các chị điều tra hai tuần, bất kể có ra kết quả hay không, chúng tôi đều sẽ trả tiền, chi phí cứ tính...”.

Lâm Gia Mộc lấy báo giá ra, chỉ vào mục điều tra thân thể: “Bọn cháu không có nghiệp vụ điều tra chuyên hằng ngày, tương tự nhất chỉ có điều tra thân thể. Có điều tư liệu bọn cháu cung cấp cũng nhiều hơn điều tra hằng ngày, chẳng hạn như con rể bác làm việc ở cơ quan thể nào, có khả năng thăng chức hay không, việc giao du hằng ngày của anh ta, quá khứ của mẹ anh ta và quan hệ giao tiếp hằng ngày của bà ấy, thậm chí có thể bao gồm một phần thông tin về tình hình con dâu lớn của bà ấy”.

“Chi phí thế nào?”.

“Hai tuần... hai mươi ngàn, tạm ứng trước mười ngàn, sau khi kết thúc trả nốt mười ngàn còn lại”. Mức chi phí này cao gấp đôi điều tra hằng ngày.

“Được. Tôi đồng ý”.

Tiếng nổi niêu bát đĩa va chạm loảng xoảng phá vỡ sự yên lặng buổi sáng sớm. Dương Luy trở mình, vẫn nhắm mắt đá chồng một cái. Thời gian đầu cô còn giật mình tỉnh giấc, cho rằng có trộm vào nhà, đá chồng dậy để anh ta ra ngoài xem. Bây giờ cô ta đã khá quen rồi, chỉ trở mình, mặc dù không ngủ được nữa nhưng vẫn có thể nhắm mắt dưỡng thần một lát.

Biết làm sao được, mẹ chồng quá mức “cần mẫn”, năm giờ sáng đã rời giường chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, sau đó quét dọn nhà cửa, có lúc còn bật ti vi nghe thời sự. Đúng bảy giờ ăn cơm sáng, nếu cửa không khóa sẽ mở cửa đi thẳng vào gọi hai vợ chồng dậy, sau khi bị con trai kháng nghị một, hai lần, bà ta cũng biết phải gõ cửa.

Dương Luy nhắm mắt tính toán mình còn có thể ngủ bao lâu nữa, sự khó chịu trong lòng càng tích lũy càng nhiều. Trước khi mẹ chồng đến, hai vợ chồng họ đều bảy rưỡi dậy đánh răng rửa mặt, cùng đến quán điểm tâm gần tiểu khu ăn sáng. Sau khi ăn xong, Văn Minh lái xe đưa cô ta đi làm, sau đó mới lái xe đến cơ quan, hai người sống thoải mái không hề có gánh nặng. Nhưng từ khi mẹ chồng đến, ngày nào cô ta cũng thiếu ngủ, bị đồng nghiệp trêu chọc là mắt gấu mèo.

Văn Minh bị đá trúng, hừ một tiếng, lật người tiếp tục ngủ. Sức chịu đựng tiếng ồn loại này của anh ta cao hơn vợ rất nhiều.

Dương Luy ngồi dậy, véo mạnh vào phần thịt mềm bên trong cánh tay anh ta một cái: “Anh đã nói với anh trai anh bảo mẹ anh về nhà chưa?”.

“Anh quên mất”.

“Thế hôm qua anh hứa hẹn với em thế nào?”. “Anh buồn ngủ quá, để anh ngủ”.

“Ngủ cái gì mà ngủ? Bên ngoài âm ỉ như có người đập phá mà vẫn còn ngủ?”.

“Đó là mẹ anh đang nấu cơm sáng”.

“Có ai năm giờ đã dậy nấu cơm sáng, âm ỉ làm hàng xóm láng giềng không được yên thân không?”.

“Hấp bánh bao cần thời gian mà...”.

“Em không muốn ăn bánh bao!”, Dương Luy oán hận nói. Từ khi mẹ chồng đến, ngôi nhà này không còn giống như nhà mình nữa.

“Thôi nào, ngủ đi! Buồn ngủ quá!”.

Dương Luy lại đá anh ta một cái rồi thả người nằm vật xuống giường. Vừa nhắm mắt lại nghe thấy một tiếng khóc chói tai... Cháu đích tôn nhà họ Văn đã dậy... Nghe động tĩnh thế này chắc chắn là lại đá dầm rồi. Cô ta không dám tưởng tượng giường phòng ngủ dành cho khách nhà mình đã trở thành thế nào nữa. Cô ta làm âm ỉ với mẹ chồng, mẹ chồng lại không để ý, nói đằng nào sau khi cô ta sinh con thì cũng bần như thế.

Cứ như thế cô ta không biết đóng bím, lót đệm cho con mình không bằng! Chuyện cô ta cảm thấy không thể chịu được không ngờ lại là một chuyện hiển nhiên đối với mẹ chồng, Dương Luy cảm thấy thần kinh mình căng hết mức, không biết lúc nào sẽ đứt phứt.

Tiếng trẻ con khóc bên ngoài dừng bật. Dương Luy không cần nghe cũng biết mẹ chồng lại lấy mình ra hù dọa trẻ con: “Ồi ời, Đại Bảo của bà đừng khóc, để thím cháu nghe thấy là thím cháu sẽ dậy đánh ột trận đấy”.

Những lời thế này đừng nói là sau lưng, trước mặt cô ta cũng đã nghe vô số lần, đến nỗi mỗi lần cô ta tỏ ra thân thiện với thằng bé một chút là nó lại hoảng sợ khóc thét như thể cô ta là quái vật.

Dương Luy nằm trên giường, càng nghĩ càng cảm thấy mình kém cỏi, ở trong ngôi nhà do bố mẹ mình bỏ tiền trả lần đầu mà vẫn phải âm ức như vậy. Đúng bảy giờ, mẹ chồng gõ cửa gọi hai vợ chồng dậy, cô ta nhắm mắt nghe tiếng chồng rời giường, bản thân lại không hề động dậy.

“Luy Luy, dậy thôi”, Văn Minh đẩy đẩy cô ta.

“Em chưa tỉnh ngủ, em muốn ngủ tiếp!”, Dương Luy gào lên. “Đừng bướng thế, dậy đi! Ngày mai là cuối tuần rồi, em muốn ngủ bao lâu cũng được”.

“Biến đi!”. Dương Luy quát tháo: “Tôi bảo anh biến đi, anh có nghe thấy không? Tôi muốn ngủ tiếp!”.

Văn Minh cười cười. Bình thường chỉ có hai vợ chồng, Dương Luy nói anh ta thế nào anh ta cũng không quan tâm. Nhưng bây giờ Dương Luy quát mắng anh ta lớn tiếng như vậy, anh ta cảm thấy hơi mất mặt. Thấy Dương Luy kéo chăn trùm kín đầu không muốn dậy, anh ta cũng có chút tức giận. Không phải chỉ là có thai thôi sao? Cả nhà coi cô ta là nữ hoàng, nữ hoàng cũng coi mình là nữ hoàng thật, một chút trái ý cũng không chịu nổi: “Không dậy thì thôi!”.

Anh ta mở cửa ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ: “Không sao, Dương Luy có thai, thiếu ngủ”.

“Ồ”. Mẹ chồng gật đầu: “Đây cũng là chuyện khó tránh. Thanh niên bây giờ sướng thật, hỏi mẹ có thai con và anh trai con, đến lúc gần sinh vẫn phải dậy từ sáng sớm nấu cơm sáng cho cả nhà, nấu cơm xong lại còn phải nấu cám lợn...”.

“Mẹ, ăn cơm đi”.

“Ồ, ăn cơm”. Mẹ chồng quay lại nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt. Số bà ta khổ vì con dâu, con dâu lớn tính ranh, cả ngày sai khiến mẹ chồng như người giúp việc, dù bà ta nói phải đến hầu hạ dâu bé có thai, dâu lớn vẫn ép bà ta dẫn cháu trai theo. Kết quả đến chỗ thằng con thứ, dâu bé lại là đại tiểu thư, còn khó hầu hạ hơn... Ôi, bản thân bà ta âm ức cũng đành, nhưng cả con trai cũng phải âm ức, bị vợ quát mắng như quát mắng trẻ con. Thằng con cả tàn tật, nhưng con thứ học đại học đang hoàng, công việc cũng tốt, tại sao lại cũng như vậy?

Lúc đầu bà ta không muốn con thứ lấy một đứa con một, vừa nhìn đã biết Dương Luy không phải dạng vừa, nhưng con trai quyết tâm muốn lấy, chồng bà ta nói thông gia là phần tử trí thức, nuôi dạy con cái có ăn có học có lễ nghĩa đang hoàng, không phải những đứa con gái không biết điều như ở nông thôn. Bà ta cần rằng, đành phải nhẫn nhịn, không ngờ bây giờ chuyện bà ta lo lắng đã trở thành sự thật.

Người ta cưới vợ là cưới người có thể sinh con có thể làm việc, còn con trai bà ta thì lại cưới thần tiên về cung phụng...

Không ăn cơm thì thôi, để xem rồi ai đối...

Bà ta cười trừ xoay người vào bếp, múc cháo gấp thức ăn cho con trai vừa đánh răng rửa mặt xong, lại bón cho cháu trai ăn.

Bây giờ bốn mươi phút Dương Luy mới đi ra, Văn Minh đã cơm nước xong từ lâu, đang chơi với Đại Bảo: “Đại Bảo, thím sinh cho cháu một em trai chơi cùng được không?”.

“Thím sinh em gái!”, Đại Bảo nói.

Bà già lập tức sầm mặt: “Đại Bảo! Cháu ăn nói kiểu gì thế?”. Đại Bảo nhìn bà nội, lại nhìn chú thím, òa một tiếng bật khóc.

“Đại Bảo, cháu đừng khóc. Sinh em gái rất tốt. Thím cũng muốn sinh con gái, con gái bao giờ cũng tình cảm”. Dương Luy nói xong liền thoáng nhìn mẹ chồng: “Văn Minh, anh ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì khởi động xe trước đi, em chuẩn bị xong sẽ xuống ngay”.

“Ăn xong rồi”, Văn Minh đứng lên.

“Luy Luy này, trời lạnh như vậy, con dứt khoát nghỉ việc luôn đi, đừng làm nữa, ở nhà dưỡng thai cho tốt”.

“Nghỉ việc?”. Dương Luy không thèm nhìn mẹ chồng: “Nghỉ việc thì ai trả lương cho con? Vay mua nhà, vay mua xe, tiền sữa cho con, có việc gì là không cần tiền? Chỉ có mấy đồng lương bèo bọt của Văn Minh thì hai mẹ con con có mà chết đói”.

“Sao lại thế được? Văn Minh là công chức nhà nước...”.

“Công chức thì làm sao? Một tháng kiếm được còn không bằng số lẻ của con, chỉ được cái danh hào”. Dương Luy nói xong liền vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, để lại bà mẹ chồng mới nói được một nửa đã bị cãi ngang.

“Văn Minh, bình thường nó vẫn ăn nói với con như vậy à?”.

“Mẹ, cô ấy thẳng tính, nói chuyện bộp chộp nhưng không có ý xấu”, Văn Minh cười làm lành.

“Hừ”, bà già hừ lạnh một tiếng. Bà ta và chồng cũng cãi nhau nửa đời, nhưng chưa bao giờ sáng sớm không dậy chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà, càng chưa bao giờ dám nói chuyện với chồng như vậy. Sự đời... đúng là điên đảo hết cả rồi.

Cùng là mẹ, nếu là mẹ chồng mình thì còn có thể cãi lại, có thể trốn tránh, thật sự không nhin được nữa thì cả chồng cũng ly hôn quách cho xong. Không còn quan hệ về pháp luật nữa, hai bên không khác gì người dưng. Nhưng nếu là mẹ đẻ của mình thì sao? Dù thế nào cũng chỉ có cách nhẫn nhịn, không nhẫn nhịn được thì trốn tránh, nhưng có trốn tránh cũng không thể thản nhiên mà phải khéo léo.

Lâm Gia Mộc gần như hơn mười ngày không về nhà mình, cũng gần mười ngày không đến công ty. Rất nhiều việc cô đều có thể xử lý ở nơi khác, khách hàng có thể gặp ở quán trà, máy tính mang theo bên người, buổi tối ở lại chỗ Trịnh Đặc, quần áo không đủ mặc thì mua, chỉ cần có thể tránh mặt mẹ mình.

Nhưng người tránh được, điện thoại lại không tránh được. Đã không thể không nghe lại không thể chặn cuộc gọi, chỉ có thể ậm ừ qua điện thoại, nói mình nhiều việc bận rộn, thật sự không có thời gian.

Hôm nay nếu không phải về công ty lấy đồ, Lâm Gia Mộc cũng hoàn toàn không muốn lên lầu. Trước khi mở cửa, cô vẫn cầu khẩn mẹ mình không có ở đây, không ngờ cô vừa cầm chìa khóa vào đã có người mở cửa từ bên trong: “Con còn biết đường về à?”.

Đúng là sợ chuyện gì sẽ gặp chuyện đó: “Mẹ! Sao mẹ lại ở công ty?”. “Mẹ đợi ở công ty một tuần mới có thể nhìn thấy mặt con, nếu ở nhà thì có phải một tháng cũng không nhìn thấy con không?”.

“Mẹ, con bận lắm! Con về lấy ít đồ rồi lại phải đi. Trịnh Đặc vẫn đang nổ máy xe chờ con ở dưới kia”.

“Con bận đúng không? Mẹ cùng đi với con, xem rốt cuộc con bận cái gì mà không có cả thời gian nói chuyện với mẹ đẻ một, hai câu”.

“Con bận công việc không được sao?”. Lâm Gia Mộc cũng lạnh mặt: “Mẹ đừng ép con nặng lời. Lần này mẹ hơi quá đáng rồi đấy”.

“Ý con là gì? Có phải con vẫn trách mẹ đưa con đến nhà bà ngoại từ khi con còn nhỏ không? Mẹ lúc đó cũng không còn cách nào khác...”.

“Con không trách mẹ, những năm ở nhà bà ngoại đó là thời gian con sống sung sướng nhất”. Lâm Gia Mộc nói: “Mẹ, con đã ba mươi mấy tuổi rồi, mẹ đừng can thiệp vào cuộc sống của con, được không?”.

“Không được! Mẹ là mẹ của con! Mẹ phải can thiệp vào cuộc sống của con! Mẹ muốn con đi đường thẳng...”.

“Con làm gì mà không đi đường thẳng?”.

“Việc làm ăn của con không hợp pháp! Mẹ đã tìm hiểu rồi, trong nước hoàn toàn không thừa nhận văn phòng thám tử mang tính chất tư nhân loại này. Cho nên con mới phải đăng ký là văn phòng tư vấn!”.

“Vậy thì sao? Mẹ cho rằng việc con làm không hợp pháp thì đi tố cáo con đi!”.

“Gia Mộc! Con có thể nói chuyện tử tế với mẹ không?”. “Mẹ! Mẹ có thể về Cáp Nhĩ Tân không?”.

“Mẹ nói rồi, con không quay lại chính đạo, không cưới chồng thì mẹ sẽ không đi!”.

“Cưới chồng? Mẹ có tin bây giờ con ra ngoài đường tìm một người đàn ông bỏ vài đồng ra là mang một tờ đăng ký kết hôn về không? Chuyện này thì có khó gì? Thời buổi này cái tờ đăng ký vợ vẫn đó có tác dụng sao?”.

“Con...”. Bà Trương Nhã Lan cảm thấy đầu óc choáng váng từng cơn, trước mắt tối sầm, lão đảo ngã xuống đất...

88. Q.12 - Chương 3: Cái Gọi Là Cốt Nhục

Trích lời Gia Mộc: Khống chế và phản khống chế là mâu thuẫn chủ yếu của tám mươi phần trăm gia đình Trung Quốc.

Mẹ là gì? Trước khi vào tiểu học, Lâm Gia Mộc không có khái niệm này. Đương nhiên cô biết mẹ của người ta như thế nào, bất kể là mẹ của Trương Kỳ hay Vương Tử Minh đều là mẹ hiền, mặc dù đôi khi cũng rất nghiêm khắc, thậm chí lúc nóng giận cũng có roi vọt, nhưng hai người đó vẫn có mẹ. Đối với cô, mẹ chính là giọng nói xa lạ dặn cô vài câu sáo rỗng trong điện thoại như là phải nghe lời, học hành chăm chỉ gì đó, hoặc là một người phụ nữ xa lạ lúc ăn Tết rất tốt với cô, mang rất nhiều quần áo và đồ chơi cho cô, cho cô nhiều kẹo để ăn. Bà ngoại nói năm cô được ba tuổi, lúc mẹ đi cô đã khóc rất thương tâm, nhưng cô không có ấn tượng gì. Trong trí nhớ của cô, từ trước đến nay cô đều không quan tâm đến chuyện mẹ mình cứ xuất hiện rồi lại biến mất.

Sau khi vào tiểu học, trở lại Cáp Nhĩ Tân, ngoài mấy lần mẹ đưa đón cô đi học lúc đầu, thời gian còn lại toàn là bố cô đưa đón. Sau khi phát hiện cô cực kỳ tự lập, bảy tuổi biết một mình qua đường, biết tự chen xe buýt, bố mẹ đánh cho cô một bộ chìa khóa. Đôi khi cô về nhà mà bố mẹ còn chưa về, lý do lúc nào cũng là bận việc.

Bây giờ nhớ lại tuổi thơ của mình, Lâm Gia Mộc không biết mình đã làm thế nào để vượt qua được. Ấn tượng của cô về cả bố và mẹ đều không sâu đậm, điều nhớ rõ nhất chính là bố mẹ cãi nhau. Lúc trẻ quan hệ giữa hai người thật sự không tốt, lý do cãi nhau cũng rất vụn vặt, gần như một tuần phải cãi vã một, hai lần. Sau khi cãi nhau, cả hai người đều không nói năng, đóng cửa lại bắt đầu chiến tranh lạnh. Mặc dù đa số đều êm xuôi sau một vài tiếng, nhưng điều này vẫn để lại ám ảnh trong lòng Lâm Gia Mộc.

Cáp Nhĩ Tân không phải nhà cô, cô chỉ là một người khách. Là khách, cô không muốn làm phiền người khác, lúc người khác cãi nhau, cô chỉ tránh sang một bên không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ bao giờ có thể về “nhà của mình”.

Sau đó mẹ nghỉ việc, bố mẹ cãi nhau kịch liệt hơn, đến mức cuối cùng chỉ còn hai con đường: Rời khỏi Cáp Nhĩ Tân, đến thành phố A phát triển hoặc ly hôn. Thế là bố thỏa hiệp, xin nghỉ không lương, hai người dẫn cô đến thành phố A. Cô không cảm thấy bố mẹ mất công việc ổn định có gì đáng sợ, cô chỉ rất vui vẻ vì lại được về thành phố A.

Những chi tiết sau đó cô nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ sáng sớm thức dậy bố mẹ không ở nhà, buổi tối đi ngủ bố mẹ vẫn chưa về. Lên cấp ba, mặc dù điểm tuyển sinh ở Hắc Long Giang thấp hơn thành phố A, lựa chọn cũng nhiều, nhưng cô vẫn lựa chọn về thành phố A học. Đến tận lúc vào đại học, ra trường đi làm, cô vẫn không bao giờ nghĩ tới việc về Cáp Nhĩ Tân. Cô không muốn làm khách nữa. Nhưng sau khi về hưu, thời gian càng ngày càng nhiều, mẹ dường như bắt đầu có thời gian chú ý đến con gái hơn. Vấn đề là sự chú ý của mẹ cô thực chất có thể gọi là sự khống chế. Lâm Gia Mộc là một đứa bé hoang dã, thứ sợ nhất chính là bị khống chế.

Cô ngồi bên giường bệnh của mẹ, suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến cuối cùng lại thấy buồn cười. Chuyện xảy ra đối với người khác, cô chỉ mất vài phút là có thể phân tích thấu đáo, thậm chí đưa ra vài lựa chọn. Nhưng khi chuyện xảy ra với mình, cô lại như đối mặt với mớ bòng bong không thể nào gỡ được.

Cô vuốt tóc mẹ. Mẹ cô luôn tự hào vì mái tóc đen mượt của mình, giờ đây nhìn kỹ chân tóc, phải đến một phần ba đã bạc. Cô đã lớn thế này, mẹ cô có thể không già đi sao?

Cô thường cho rằng mẹ không hiểu cô, thực ra cô cũng không hiểu mẹ. Sau khi mẹ ngất xỉu, là Tư Điềm chạy tới, lấy thuốc nitroglycerin trong túi thuốc của mẹ cô ra ẹ cô ngậm. Tư Điềm biết mẹ cô có bệnh tim, huyết áp cao, nhưng chính cô lại không biết.

Nộp viện phí xong quay lại, Trịnh Đặc vỗ vỗ vai cô: “Anh đã nói chuyện với bác sĩ rồi. Bác không việc gì, nhưng không được để bác kích động nữa”.

Lâm Gia Mộc gật đầu. Nhưng không kích động thì... Mình thật sự phải nghe lời mẹ lấy chồng, phải nghe lời mẹ sinh con, đến lúc hai vợ chồng không chịu nổi nhau nữa cũng phải nghe lời mẹ nhẫn nhịn mà sống với nhau sao? Chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời một người là sinh tử đều không thể tự khống chế, bây giờ xem ra ngay cả chuyện hôn nhân cũng không thể tự quyết định, Lâm Gia Mộc cảm thấy mình như rơi vào hố đen, bốn phía đều là tường lạnh như băng, không có đường ra.

“Gia Mộc! Gia Mộc!”. Trương Nhã Lan gọi con gái, mắt vẫn nhắm.

Lâm Gia Mộc hơi gượng gạo cầm tay mẹ. “Mẹ”.

Trương Nhã Lan mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Gia Mộc cùng với Trịnh Đặc, hai hàng lông mày nhíu chặt nhanh chóng giãn ra: “Gia Mộc à, mẹ không ép con lấy người con không biết, cũng không ép con đi xem mắt. Con và Trịnh Đặc yêu nhau nhiều năm như vậy, mẹ chỉ hy vọng con đường đường chính chính cưới Trịnh Đặc, không được sao?”.

Trong mắt Trương Nhã Lan, con gái mình vốn đã lớn tuổi hơn người ta, người ta lại bắt kể chiều cao, ngoại hình hay là điều kiện kinh tế đều cực tốt, hai người yêu nhau nhiều năm như vậy, lại ăn ở với nhau, kết hôn là chuyện đương nhiên, không kết hôn mới là không hợp lý, con gái mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị vứt bỏ, thật sự biến thành gái ế không ai thèm lấy.

“Bác cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, Gia Mộc cứ giao cho cháu, chắc chắn cháu sẽ làm bác hài lòng”.

“Thật không?”, mắt Trương Nhã Lan sáng rực lên.

“Bác ạ, cháu yêu cô ấy chính là muốn cưới cô ấy, tuyệt đối không có lòng khác. Có sợ cũng là cháu sợ Gia Mộc bỏ cháu, còn cháu tuyệt đối sẽ không bỏ Gia Mộc”.

“Cháu bảo đảm chứ?”.

“Cháu lấy tính mạng mình ra bảo đảm”.

“Cháu không cần dùng tính mạng bảo đảm, cháu chỉ cần đính hôn với Gia Mộc, đến Tết về làm một bữa tiệc mừng là bác không sợ gì nữa”. Trương Nhã Lan nhất thời kích động, lại hơi chóng mặt, có điều lần này trên mặt bà vẫn mang nét cười.

Lâm Gia Mộc muốn nói gì đó, Trịnh Đặc đề chặt vai cô: “Bác cho cháu một thời gian. Bác cũng biết tính Gia Mộc, cô ấy vốn bướng bỉnh, nếu bác cứ ép cô ấy, cô ấy sẽ thật sự không cưới cho bác xem. Bác cứ giao chuyện cưới xin này cho cháu được không?”.

“Được, không có gì không được”. Thái độ của Trương Nhã Lan đối với Trịnh Đặc tốt hơn đối với Lâm Gia Mộc nhiều. Nói cho cùng, điều bà lo ngại nhất là Trịnh Đặc có thay lòng đổi dạ không. Người già không có những tâm tư như thanh niên, cưới nhau chính là sống với nhau cả đời. Sự bảo đảm của Trịnh Đặc có giá trị hơn lời nói của Lâm Gia Mộc một ngàn lần: “Gia Mộc à, việc làm ăn của con...”.

“Mẹ...”.

“Con sẽ không bị bắt thật chứ?”.

“Mẹ, con đã làm bao nhiêu năm rồi, sẽ không ngu ngốc đến mức để bị bắt vì phạm pháp đâu”.

“Đúng vậy bác ạ. Cô ấy còn cẩn thận chặt chẽ hơn cháu, chuyện phạm pháp bọn cháu tuyệt đối không làm. Bác nghĩ xem, bọn cháu làm việc này ở thành phố A lâu như vậy, nếu không có quan hệ rất tốt với chính quyền và tư nhân thì sao có thể trở thành văn phòng tốt nhất thành phố A được?”.

Thấy Trịnh Đặc nói như vậy, Trương Nhã Lan đã yên tâm một nửa: “Như vậy... không sao thật chứ?”.

Lâm Gia Mộc cũng dần dần theo kịp vấn đề. Trước mặt người khác, cô ứng biến rất nhanh, nhưng trước mặt mẹ mình đầu óc lại xoay chuyển rất chậm. Vừa rồi xem như Trịnh Đặc đồng ý, nhưng thực ra anh ta chưa nhận lời bất cứ điều gì, xem như đã giải thích, thực ra cũng chẳng giải thích gì hết, chỉ là làm ẹ cô nghĩ họ “có người bên trên che chở”, có cách để không bị bắt. Vốn cô cũng am hiểu trò này, nhưng đối với người thân, chúng ta luôn thành thật hơn bình thường, và đôi khi thành thật lại hại người hại mình: “Mẹ, những người tìm đến bọn con đều không thể sống tiếp được nữa. Nếu là vợ chồng ân ái mặn nồng thì ai vô duyên vô cớ lại đến tìm bọn con để điều tra đối phương? Cái gọi là điều tra chẳng qua cũng chỉ là muốn có thêm bằng chứng lúc ly hôn, nhận được thêm một chút tiền. Bây giờ phụ nữ rất đáng thương, đàn ông thì nhiều người ăn ở hai lòng, bỏ nhí bên ngoài thì cứ nhắm nhe làm bà lớn, bí mật tẩu tán tài sản vẫn còn là tốt, có những người còn không để lại cho vợ con đồng nào. Bọn con đa số đều là giúp đỡ người khác, chồng bỏ đi, giữ được thêm chút tiền để sống cũng tốt, không phải sao?”.

Trương Nhã Lan gật đầu: “Mẹ cũng không phải người không biết nghĩ thoáng như vậy. Trong đội hợp xưởng người cao tuổi của mẹ có một phần tư người con cái đã ly hôn, có những đứa còn ly hôn những hai lần... Quả thật cũng có đứa bị vứt bỏ rất đáng thương...”.

Mọi chuyện chính là như vậy. Cùng một chuyện, thay đổi cách nói có lẽ sẽ dễ dàng làm mọi người chấp nhận. Tâm tình Trương Nhã Lan tốt hơn, ở lại bệnh viện một đêm để theo dõi rồi xuất viện. Lâm Gia Mộc cũng chuyển về nhà, không dám để mẹ ở nhà một mình nữa. Có điều vì việc này nên hai hôm sau cô mới đi điều tra chuyện của Dương Luy được.

Nhà Dương Luy ở vị trí rất đẹp, nằm trong một khu nhà mới xây chưa được ba năm, đầy đủ vườn hoa, quảng trường, đài phun nước và cây xanh, bất kể trường học hay các dịch vụ đi kèm đều rất tốt. Lúc đầu chọn mua nhà có lẽ nhà họ Dương đã cân nhắc rất kỹ, tất cả đều suy nghĩ vì con, không để con gái phải vất vả.

Một căn hộ diện tích một trăm hai mươi mét vuông ở vị trí này, cho dù là ba năm trước thì giá cũng rất cao. Nghe hai ông bà nhà họ Dương nói, khi đó nhà họ Văn không đồng ý để nhà họ Dương trả dứt một lần mà đề nghị hai nhà góp số tiền như nhau để trả lần đầu, còn lại để hai đứa con phần đầu trả góp. Sau đó giá nhà quá cao, nhà họ Dương trả khoản đầu tiên, nhà họ Văn bỏ ra ba trăm ngàn mua xe và hoàn thiện. Hợp đồng mua nhà viết rõ chủ sở hữu là hai người Văn Minh và Dương Luy. Tính ra nhà họ Dương có điều kiện tốt nhưng nhà họ Văn cũng là gia đình khá giả. Ông Văn làm cán bộ xí nghiệp quốc doanh, thu nhập cũng không thấp, nhà họ Văn lại chỉ có một mình Văn Minh là có tiền đồ, ông Văn cũng tương đối chịu đầu tư cho anh ta.

Nhưng vấn đề là nhà họ Văn không hề hòa thuận như bề ngoài. Gia Mộc đã tìm hiểu rất nhiều thông tin về nhà họ Văn, chỉ riêng phần Dương Luy và bố mẹ cô ta nói đã rất phức tạp. Bố của Văn Minh là Văn Kiệt, trước khi đi lính là sinh viên cao đẳng, sau khi đi lính phần đầu thi vào trường quân sự được phong hàm sĩ quan. Ông ta là một người rất có đầu óc và tổ chức nhưng lại bị bố mẹ ép lấy một công nhân nữ chỉ có trình độ văn hóa cấp hai được nhận vào thành phố làm việc. Khi đó nhà họ Văn cũng nửa quê nửa phố, trong nhà còn có vườn rau, thậm chí còn nuôi lợn. Mẹ chồng Dương Luy là An Tố Trân lại rất khéo léo, kính trọng người già, quan tâm anh em, chăm sóc con cái, lúc Văn Kiệt chưa giải ngũ về địa phương thì bề ngoài vẫn hòa thuận yên ả. Nhưng từ khi ông ta được điều về xí nghiệp, bắt đầu từng bước thăng tiến thì sự chênh lệch với vợ cũng càng ngày càng lớn. Hơn nữa An Tố Trân lại ghen bóng ghen gió, hai người bắt đầu mâu thuẫn không ngừng. Có lần Văn Minh lỡ miệng, nói chân anh trai bị tập tễnh chính là vì một lần An Tố Trân nghi ngờ bố anh ta ngoại tình nên kéo hai đứa con trai đến xí nghiệp tìm lãnh đạo phân xử. Trên đường đi bị tai nạn giao thông, chân của Văn Anh bị bánh xe chèn lên, vì vậy mới thành tàn tật, suốt nửa ảnh hưởng đến cơ hội thăng chức rất quan trọng của Văn Kiệt.

Xí nghiệp quốc doanh vốn đã tương đối bảo thủ, càng không cần phải nói Văn Kiệt cũng muốn phần đầu xây dựng sự nghiệp. Mặc dù gần như không thể chịu nổi vợ nữa, Văn Kiệt vẫn duy trì cuộc hôn nhân này.

Lúc hai người chuẩn bị cưới, Văn Minh nói thật sự không ngờ bố có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy. Mẹ luôn nói trong nhà không có tiền, bố không ột đồng nào ngoài tiền sinh hoạt.

Xem xong tư liệu, Lâm Gia Mộc không tìm được cảm thán. Nhà họ Dương chỉ nhìn thấy mặt tốt đẹp của Văn Minh, lại không nhìn thấy sự phức tạp của nhà họ Văn, thảo nào bây giờ mới có hậu họa như vậy.

An Tổ Trân là một người già bảo thủ điển hình. Không thể nói bà ta không tốt, tất cả những gì bà ta làm đều là vì con cái. Nhưng vấn đề là bà ta mặc định người khác cũng phải làm như mình. Nếu EQ của Dương Luy ột chút thì dễ dành một bà mẹ chồng như vậy cũng không khó. Vấn đề là Dương Luy cũng là một đại tiểu thư cần người khác dễ dành, vì thế Văn Minh cần đứng ra làm chất kết dính. Nhưng qua rất nhiều chi tiết thì có thể thấy Văn Minh làm cũng không tốt.

Tóm lại đây là một mớ bòng bong rất khó gỡ. Lâm Gia Mộc thật sự vui mừng vì mình chỉ nhận công việc điều tra. Nếu bắt cô phải hòa giải quan hệ vợ chồng và mẹ chồng nàng dâu thì cô đúng là bó tay hết cách.

Dương Luy xách khoảng cân rưỡi quýt và gần một cân hạt để lên lầu. Lúc đi tới bên cạnh thang máy, không để ý nền nhà mới lau, cô ta trượt chân, may mà kịp bám vào tường cố gắng đứng vững được, nhưng túi quýt trên tay lại vung vãi khắp mặt đất.

“Sao ở đây lại trơn thế này?”. Một người phụ nữ vừa nói vừa đỡ cô ta: “Em có thai à? Qua bên kia đứng một lát, để chị nhặt quýt giúp em”.

Dương Luy sờ sờ bụng hơi xấu hổ. Cô ta vừa có thai chưa được ba tháng, mùa đông mặc quần áo dày, vẫn cho rằng mọi người không nhìn ra cô ta có thai, không ngờ một người lạ đi qua lại chỉ nhìn thoáng qua đã phát hiện.

“Áo khoác của em là áo bà bầu kiểu mới nhất. Bạn chị cũng có thai, hôm qua chị đi mua đồ với bạn chị đã nhìn thấy kiểu này”. Người phụ nữ tóc ngắn cười nói, lại đưa túi trái cây đã nhặt xong cho Dương Luy: “Khu nhà này hôm nào cũng quét dọn lau nhà vào giờ này à? Đang là giờ cao điểm, có vẻ không phù hợp lắm”.

“Bình thường thì không phải giờ này, hôm nay không biết là nguyên nhân gì”. Cô ta vừa nói vừa bấm số tầng. Cô ta ở tầng 11, người phụ nữ tóc ngắn đó cũng đến bấm thang máy, thấy cô ta bấm số 11 liền dừng lại cười.

“Ồ, nhà em ở tầng 11 à? Vậy chị em mình là hàng xóm rồi”. “Hàng xóm?”.

“Đúng vậy, nhà chị số 1103”.

“Nhà 03 bỏ không gần nửa tháng rồi, mấy hôm trước nghe nói đã cho thuê, là chị thuê à?”.

“Đúng vậy”. Người phụ nữ tóc ngắn cười nói: “Chị tên là Lâm Gia Mộc, còn em?”.

“Dương Luy”.

Thang máy đến, Lâm Gia Mộc đưa tay xách trái cây giúp Dương Luy: “Nào, để chị xách giúp cho”.

“Không cần, không nặng mà”, Dương Luy từ chối khéo. Sau khi vào thang máy, hai người lại rơi vào yên lặng khó xử một lúc. Lâm Gia Mộc chỉ túi xách của Dương Luy, nói: “Túi xách của em là hiệu Coach à? Kiểu

mới năm nay, đẹp thật. Hồi đó chị cũng thích kiểu này, tiếc là đến muộn nên không mua được”.

“Cái túi này là em mua trên trang mua bán trực tuyến haitao, khi cửa hàng độc quyền bán ra em cũng đến xem, nhưng giá cao quá nên không dám mua”.

“Em biết dùng haitao à? Hôm nào dạy chị đi. Chị nghe người ta nói haitao có rất nhiều hàng rẻ nhưng vẫn không biết dùng”.

Dương Luy mỉm cười: “Vâng”.

Sau khi thang máy dừng lại, Dương Luy ra khỏi thang máy vào nhà mình, Lâm Gia Mộc thì mở cửa nhà 1103. Hai người chào tạm biệt nhau rồi cùng đóng cửa lại.

Đối với Dương Luy, đây chỉ là một lần tình cờ gặp hàng xóm mới rất thông thường, trên đường có người nói chuyện cũng khiến cô ta bớt sợ hãi chuyện về nhà. Có điều vừa mở cửa ra, nhìn thấy quần áo trẻ con phơi ngoài ban công, ngửi thấy mùi thịt nồng trong bếp, lòng cô ta lại chùng xuống.

Văn Minh chắc chắn đã nói chuyện với mẹ anh ta, mẹ chồng không còn nấu mấy món đơn sơ ăn tạm khi trong nhà chỉ có hai người phụ nữ và một đứa trẻ con, chỉ nấu ăn ngon khi Văn Minh về nhà nữa, đổi thành mỗi ngày dùng thịt cá oanh tạc cô ta. Vấn đề là bà ta nấu ăn cho nhiều dầu nhiều muối, thoạt nhìn có vẻ rất ngon, nhưng nhìn thấy dầu mỡ trên đĩa là cô ta lại hoàn toàn không muốn ăn nữa.

“Luy Luy, con về rồi à?”. Mẹ chồng từ phòng ngủ đi ra, Đại Bảo rút rè đi theo phía sau.

“Vâng”. Dương Luy gật đầu: “Mẹ, con mua mấy quả quýt”. “Con giữ lại mà ăn. Bây giờ con cần dinh dưỡng”.

“Quýt năm nay không đắt, mọi người cùng ăn cũng không sao”. Dương Luy ghét nhất là cái kiểu giả nghèo giả khổ này của bà ta. Ở thời đại này, ai cũng không thiếu trái cây mà ăn, nhưng có những người lại cứ coi việc được ăn trái cây như một đặc quyền: “Nếu mẹ thấy ngon, lúc Văn Minh về con sẽ bảo anh ấy xuống dưới lầu mua một thùng về”.

“Thế thì đắt lắm, không cần không cần, rằng mẹ không tốt, không ăn được chua”. An Tổ Trân xua tay, lấy một quả quýt cho Đại Bảo: “Đại Bảo, cảm ơn thím đi”.

Đại Bảo nói một câu cảm ơn rồi lại chạy về phòng ngủ.

Dương Luy thật sự không thể kiên nhẫn nhìn cảnh hai người một già một trẻ ra vẻ nghèo khổ nữa: “Mẹ, con mệt rồi, con vào phòng nằm một lát”.

“Luy Luy, con biết bao giờ Văn Minh về không?”. An Tổ Trân đi theo vào phòng cô, đứng cạnh cửa, ra vẻ muốn vào lại không dám vào.

“Không biết”.

“Thế một mình con bắt xe buýt về có chỗ ngồi không?”. “Con đi taxi về”.

“Đi taxi... thế tốn tiền lắm. Có phải con toàn đi taxi không?”.

“Đúng vậy, không có thai con cũng không đi xe buýt, hưởng hồ là lúc có thai. Mẹ đóng cửa lại giúp con, con phải thay quần áo”.

“Ồ”. An Tổ Trân đóng cửa lại, trong lòng không ngừng tính toán. Giá mở cửa taxi nghe thời sự nói đã lên đến mười tệ, mỗi cây số tăng giá lên... Mỗi ngày sáng sớm Văn Minh đưa Dương Luy đi làm không tính, phí giao thông mỗi ngày đã mất mười mấy tệ. Trưa Dương Luy không về nhà, nghe nói công ty cũng không bao cơm, ra ngoài ăn cơm... bà ta lại bắt đầu tính... coi như mười tệ đi, một tháng riêng những chi tiêu này... Lại còn trái cây, siêu thị mini bên ngoài tiểu khu bán trái cây đắt, siêu thị lớn cách một trạm xe buýt cũng bán trái cây như vậy mà rẻ hơn nhiều. Bà ta lại thoáng nhìn quýt trong túi, không phải loại rẻ tiền, ở siêu thị mini cũng là loại đắt nhất, bốn đồng chín hào chín. Lại còn hạt dẻ rang đường... riêng hai túi đồ này đã mất gần năm mươi đồng. Một đứa con dâu hoang phí như vậy thì ai mà nuôi được...

Hôm qua còn nói tình hình kinh tế gia đình khó khăn, Văn Minh kiếm tiền ít. Nó tiêu pha thế này thì kinh tế có thể không khó khăn được sao? Nhưng chuyện này bà ta chỉ dám để trong lòng, không dám nói ra miệng, chỉ định nói với con trai để nó quản việc tiêu tiền của con dâu.

Dương Luy đương nhiên không biết những tính toán nhỏ nhặt này của mẹ chồng. Cô ta nằm trên giường mở QQ trò chuyện vài câu với đồng nghiệp. Dương Luy là kế toán viên CPA, vốn năm nay có cơ hội thăng chức nhưng vì có thai nên bỏ lỡ. Một đồng nghiệp nam không bằng cô ta lên chức, làm việc thì bình thường nhưng lại rất ngạo mạn. Quá nửa nội dung tán gẫu riêng tư của các đồng nghiệp là về anh ta: “Luy Luy, lần này bạn có thai không những mình bạn chịu thiệt mà bọn tớ cũng chịu thiệt theo. Bạn nhìn về đặc ý của hần xem, ai mà không biết nếu không phải bạn có thai, chị Trương không muốn thăng chức thì làm gì đến lượt hần”.

“Thôi mà. Người ta làm cũng rất tốt mà, ít nhất là rất chăm chỉ. Các bạn đừng gây chuyện, chẳng may những lời này tới tai hần thì hần lại tìm cách làm khó dễ tớ”.

“Bạn cũng ngốc quá, bây giờ hần đã làm khó dễ bạn rồi. Những việc bạn làm trước đây thì hần cho đệ hần làm, giao cho bạn toàn những việc người khác đều không muốn làm, còn nói cái gì mà bạn có thai, sợ bức xạ, vì thế mới chuyển vị trí làm việc cho bạn... Theo tớ thì chẳng thà bạn xin nghỉ luôn đi, ở nhà...”

“Đừng nói tới chuyện ở nhà. Ở nhà là tớ sẽ phát điên đấy... Cứ ở công ty chịu đấm ăn xôi thì đã sao, chỉ là có người giở chút thủ đoạn chứ gì, chị nào có sợ ai...”

“Minh thương dễ tránh ám tiền khó phòng, nếu chỉ là ý của một mình hần thì còn đỡ, chỉ sợ...”

“Bạn đừng dọa tớ. Ông sếp Tây của chúng ta được đấy, không hèn hạ như vậy đâu”.

“Bạn phải thông qua hiện tượng nhìn rõ bản chất. Hôm nay sếp xuống kiểm tra, thấy chỗ ngồi của bạn lệch như vậy mà có nói gì đâu? Người nước ngoài cũng không phải toàn là quý ông, một khi đã xấu thì còn xấu hơn người Trung Quốc nhiều”.

Dương Luy còn muốn nói tiếp nhưng đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, sau đó là tiếng mẹ chồng gọi to: “Luy Luy! Có người tìm!”.

“Mẹ chồng tớ gọi tớ, nói chuyện sau nhé”.

Cô đóng QQ, ném điện thoại lên giường, xỏ dép lê xuống giường, đi ra thấy Lâm Gia Mộc từng nói chuyện với mình đang đứng ngoài cửa.

Lâm Gia Mộc hình như về nhà đã thay quần áo, chiếc quần bó trông chất liệu rất mềm mại và chiếc áo len dài làm cô có vẻ dễ gần hơn nhiều.

“Luy Luy, con có biết cô ta không?”. An Tố Trân lại có vẻ cảnh giác. “Con biết. Đây là hàng xóm của chúng ta”. Dương Luy cười nói: “Chị vào đi”.

“Thôi, không cần đâu. Chị còn đang kho nôi cá ở nhà. Đây là bánh Black Forest chị nướng hôm qua, hôm qua ăn một phần ba, hôm nay không ăn là sẽ mất ngon, cho nên cắt một phần mang sang cho em xem như quà gặp mặt”.

“Chị khách khí quá”. Dương Luy cười, nhận bánh ngọt: “Chị chờ một lát, em trả đĩa lại cho chị”.

“Không cần, lúc nào ăn xong bấm chuông cửa gọi chị là được. Chị là bà nội trợ ở nhà, trừ khi đến phòng tập hoặc đi dạo phố, còn lại lúc nào cũng ở nhà”.

“Vâng”. Dương Luy cười, đưa mắt nhìn Lâm Gia Mộc bước đi rồi đóng cửa lại.

“Người đó là ai?”.

“Người thuê nhà mới chuyển đến”.

“Mẹ thấy đồ cô ta mặc rất tốt, sao lại đi thuê nhà?”.

“Có lẽ người ta chỉ ở tạm một thời gian. Tiền thuê nhà ở đây rất đắt, căn hộ kếp lại không muốn tách ra cho thuê, tiền thuê nhà một tháng hơn ba ngàn, chưa tính chi phí quản lý điện nước, nếu không có tiền thì thật sự thuê không nổi nhà ở đây”.

“A... đắt thế cơ à?”.

“Như thế cũng chưa tính là đắt. Đây là căn hộ bảy mươi mét vuông, nếu diện tích rộng như nhà mình còn cao hơn”.

“Giá thuê nhà ở quê chúng ta đã cao lắm rồi, không ngờ bên này còn cao hơn. Chỉ thương anh trai con, lớn tuổi như vậy mà cũng không có nhà đảng hoàng mà ở, phải cùng vợ con ở siêu thị...”.

Dương Luy biết vì sao mẹ chồng nói như vậy, chẳng qua là vì lúc cưới, bố chồng ình một khoản tiền, còn lúc anh chồng cưới vợ thì bố chồng chỉ cho hai mươi ngàn. Đây là mẹ chồng đang bất bình thay cho con cả. Nhưng nói với cô ta những chuyện này thì có ích lợi gì? Điều kiện sống của Văn Anh cũng không kém, siêu thị mini thu nhập không tồi, đủ để hai vợ chồng họ chi tiêu. Chị dâu sử dụng mỹ phẩm hàng hiệu cũng không thấy xót. Thật không biết mẹ chồng nghĩ thế nào mà luôn cho rằng cuộc sống của cô ta và Văn Minh như ở thiên đường, còn Văn Anh sống ở dưới địa ngục.

Cô ta cầm túi hạt dẻ rang đường ở phòng khách mang vào phòng ngủ: “Mẹ, buổi tối con ăn cái này là được, mẹ và Đại Bảo cứ ăn cơm đi”.

An Tổ Trân còn muốn nói tiếp nhưng Dương Luy đã đóng cửa lại.

Đến lúc Văn Minh về, Dương Luy nghe thấy anh ta mở cửa, vừa định mở cửa phòng nói với chồng mấy câu đã thấy anh ta bị mẹ kéo vào phòng ngủ. Dương Luy đóng cửa lại, ngồi trên giường vờ như không biết chồng về, dùng điện thoại di động lên mạng.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, cuối cùng Văn Minh cũng quay lại: “Luy Luy này, anh cần trao đổi với em một việc”.

“Việc gì?”.

“Sau này mua đồ em có thể đừng gióng trống khua chiêng được không? Em cứ cất trong túi, vào đến phòng ngủ mới lấy ra là được. Đừng để mẹ nhìn thấy, mẹ đã khổ cả đời...”.

“Vì sao? Dựa vào cái gì? Đây là nhà em! Em thích mang thứ gì vào thì mang. Em không trộm không cướp, tại sao lại phải giấu giếm?”, Dương Luy bắt đầu to tiếng.

“Ôi chao, bà cô của anh, em đừng lớn tiếng như vậy!”. Văn Minh hoảng sợ vội nhảy lên giường bịt miệng Dương Luy lại: “Được, nghe em hết. Sau này em cứ thoải mái cầm về”.

“Anh đừng lập lờ với em, anh đã nói với mẹ anh để bà ấy về nhà chưa?”.

“Mẹ cũng khó khăn mà. Em không biết chứ, chị dâu ép anh trai mua nhà, nhưng anh ấy không đủ tiền... Bố lại không thích chị dâu, không chịu cho tiền, mẹ về nhà lại bị nhiech móc...”.

“Thì ra bà ấy đến đây để tránh nạn”.

“Ý mẹ là chúng ta còn có ít tiền tiết kiệm, cho anh trai vay trước để trả tiền lần đầu, sau này từ từ sẽ trả”.

“Em sinh con không cần nhà anh bỏ một xu nào bồi dưỡng, vất vả dành dụm chỉ để con được thoải mái một chút. Bây giờ anh còn đòi tiền em? Văn Minh, tại sao em lại không biết da mặt anh dày như vậy nhỉ?”.

“Chẳng phải anh đang thương lượng với em sao? Chúng ta có bao nhiêu tiền anh cũng không biết...”.

“Anh không biết? Tiền lương một tháng của anh là cố định, chỉ có thêm tháng lương thứ mười ba, còn lại phúc lợi toàn là gạo dầu trứng sữa, bây giờ còn hết luôn rồi. Tiền lương hằng tháng của em cũng là cố định, từ khi em có thai, mỗi tháng chi tiêu hết khoảng năm, sáu ngàn, chúng ta còn phải trả góp tiền mua xe mua nhà, gần như tháng nào nhẵn túi tháng đấy. Anh tự tính xem nhà chúng ta có bao nhiêu tiền tiết kiệm? Có đủ sinh con hay không?”.

“Thì còn mẹ em nữa mà...”.

“Văn Minh, anh có biết xấu hổ là gì không? Bố mẹ tôi có bao nhiêu tiền cũng là tiền của họ!”.

“Sao anh lại không biết xấu hổ chứ? Chẳng phải anh đang bàn bạc với em sao?”.

“Bàn bạc cái gì? Bàn bạc móc túi bố mẹ tôi à? Có móc thì móc cả hai bên, đừng có chỉ móc một bên thế, móc một bên thì gọi là chui gằm chạn! Đứa bé này họ Văn, không phải họ Dương! Nếu nó họ Dương thì nhà tôi bao hết cũng được!”.

“Em vô lý vừa thôi!”.

“Tôi thấy anh mới là ngu ngốc!”. Dương Luy cầm gối ném thẳng tay: “Anh biến ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”.

“Biến thì biến!”. Văn Minh cũng đầy bụng tức giận, ôm gối mở cửa. Đột nhiên nhìn thấy mẹ mình đứng trong phòng khách không biết đã nghe từ bao giờ, anh ta thở hổn hển ôm gối nằm xuống sofa, không thèm nhìn mẹ lấy một cái.

An Tổ Trân ngồi xuống bên cạnh anh ta, vuốt tóc anh ta: “Con à, đều là mẹ không tốt, mẹ không nên nhắc tới chuyện vay tiền... Mẹ cũng khổ..”.

“Mẹ đừng nói nữa, con biết hết mà”.

Người ngoài thấy nhà bọn họ cũng là gia đình khá giả, bố ít ra cũng là lãnh đạo tầm trung ở xí nghiệp, thu nhập không thấp, nhưng ai biết cuộc sống của họ lại rất khổ cực, nếu không phải mẹ vẫn chi tiêu dè sẻn thì anh ta làm sao có thể học đại học...

Vốn anh ta cũng nhìn chị dâu không vừa mắt, cho rằng vợ mình dù thế nào cũng tốt hơn chị dâu. Không ngờ mẹ từ quê nhà đến thành phố A không phải để hưởng phúc mà là đến để chịu hành hạ... Ôi... Suy cho cùng là do anh ta không có bản lĩnh, không quản nổi nàng dâu nên mẹ mới bị liên lụy.

89. Q.12 - Chương 4: Điều Tra

Trích lời Gia Mộc: Con người hiện đại như đi trên đường cao tốc không dừng lại được, hai đầu đường lại tối đen như mực, trước mặt là sương mù. Tiến lên cần có dũng khí, nhưng ai cũng không dám dừng lại.

Trịnh Đặc rời mắt khỏi màn hình máy tính xách tay, nhìn Lâm Gia Mộc mặc áo ngủ bông, ngồi dưới đất, cầm ống nghe khám bệnh áp vào tường thay máy nghe trộm, không biết tại sao lại thấy rất buồn cười. Tóc cô hơi rối, gương mặt để mộc không trang điểm, áo ngủ in hình gấu Pooh, nhìn như một cô bé hơn hai mươi tuổi, chăm chú nghe ngóng như một bà già lắm chuyện, phải nói là vừa đáng yêu vừa không hợp.

Lâm Gia Mộc ngồi xổm một lát rồi đổi thành ngồi bệt, dùng tay sờ sờ bàn chân hơi lạnh. Tường phía bắc phòng ngủ của căn hộ này cũng là tường phòng ngủ của Dương Luy, lại xây bằng gạch ống. Lúc tâm tình kích động, Dương Luy không chú ý khối chế âm lượng, dùng ống nghe áp lên tường không khác gì đang nghe trực tiếp tại hiện trường.

“Cãi nhau xong chưa?”. Trịnh Đặc đi tới, ngồi xuống bên cạnh Lâm Gia Mộc, kéo hai chân cô vào trong lòng. Căn hộ này bỏ không một thời gian khá dài, điều hòa cũng hỏng, hai chiếc máy sưởi cũng không thể tăng nhiệt độ cho cả phòng được.

“Rồi”. Lâm Gia Mộc gật đầu, rút tay vào tay áo, hai chân được Trịnh Đặc ủ ấm rùng rục: “Anh làm thế nào kiếm được căn hộ này?”.

“Anh điều tra tình hình nhà cửa xung quanh nhà Dương Luy, phát hiện căn hộ này còn bỏ không. Nhân tiện lại tra chủ nhà, thì ra là của một người quen cá độ bóng đá thắng được. Anh gọi mấy cuộc điện thoại là mượn được”.

Lâm Gia Mộc không hỏi là người quen nào. Làm nghề này của họ, tuy nói toàn là giải quyết việc gia đình, nhưng suy cho cùng thì vẫn dựa vào các mối quan hệ. Cô có quan hệ với bên chính quyền và tư pháp, Trịnh Đặc thông qua cảnh sát Lưu biết được không ít người ở cả hai bên đen trắng. Những nhân vật có máu mặt ở thành phố A dù ít dù nhiều đều có quan hệ với nhau, chỉ cần tìm đúng người, người ta sẽ nể mặt mình.

“Nếu em thấy lạnh thì về nhà với mẹ đi, anh ở đây trực đêm cho”.

Trịnh Đặc chỉnh lại tóc cho cô.

“Không lạnh”. Lâm Gia Mộc gối đầu lên đùi Trịnh Đặc. Nói thật, gối lên đùi anh ta không thích lắm, bấp bệch quá cứng, đau đầu, có điều lại tốt cho xương cổ: “Điều anh nói với mẹ em là thật lòng à?”.

“Câu nào?”, Trịnh Đặc cười xấu xa. Lâm Gia Mộc nhéo anh ta một cái, Trịnh Đặc giữ tay cô lại, đưa lên miệng mình: “Anh cảm thấy có những lời chúng ta không cần phải nói quá rõ ràng, tóm lại chỉ cần em chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào anh cũng sẵn sàng cùng em đi đăng ký”.

“Một tờ đăng ký đó thì có thể chứng minh được cái gì?”.

“Để anh nghĩ xem. Có đăng ký kết hôn sẽ có thể làm giấy chuẩn sinh(*), sau này thu nhập của công ty không cần phải phân chia, coi như tài sản chung của vợ chồng, rồi vay tiền, mua xe. Đúng rồi... anh và em đều có nhà, mua nhà phải hạn chế...”.

Lâm Gia Mộc cười. Một chuyện nghiêm túc như kết hôn mà qua lời Trịnh Đặc lại đơn giản đi rất nhiều. Nhưng nếu thật sự đơn giản như vậy đã tốt. Nhìn bao nhiêu cặp nam nữ hợp rồi lại tan, nói thật Lâm Gia Mộc thấy sợ. Đại đa số những người đó đều đã từng yêu nhau say đắm, lúc đi vào cung điện hôn nhân trong

lòng cũng tràn ngập chờ mong, cuối cùng lại thành tình cảnh hai người trở mặt thành thù, tính toán lẫn nhau...

Trịnh Đặc vượt vượt vai cô: “Con người, nói cho cùng ai cũng sẽ thay đổi...”.

Anh ta yên lặng một lát. Năm đó anh ta không tin con người sẽ thay đổi, cho rằng mình và Tiết Văn Vũ sẽ ở bên nhau suốt đời, nhưng không

(*) Giấy chuẩn sinh: Ở Trung Quốc, sau khi đăng ký kết hôn, nếu muốn có con phải đi đăng ký giấy chuẩn sinh, giấy này tương đương với việc nhà nước cho phép cặp vợ chồng đó được sinh con.

Không ngờ tạo hóa trêu người: “Vừa rồi thấy báo mạng đưa tin Paul Walker chết rồi, tai nạn giao thông. Hôm kia anh và cảnh sát Lưu còn nói phải đến rạp xem Fast and Furious 7...”.

Lâm Gia Mộc không biết Paul Walker ai, nghe thấy Trịnh Đặc nói đến Fast and Furious 7 mới liên hệ được đến tài tử này. Cô vỗ vỗ cánh tay Trịnh Đặc. Trịnh Đặc không phải một người hâm mộ cuồng nhiệt, nhưng anh ta đã theo dõi loạt phim này một thời gian dài.

“Con người là như vậy. Hôm nay chúng ta ở bên nhau, ngày mai có khi anh ra ngoài sẽ bị tai nạn giao thông. Cứ nghĩ ngày mai thế nào, mười năm sau sẽ thế nào, hai mươi năm sau sẽ thế nào thì cuộc sống còn gì ý nghĩa? Cho dù sau này hai chúng ta cũng trở mặt thành thù, công kích lẫn nhau giống như người khác, nhưng giờ này phút này chúng ta vẫn tốt đúng không? Lâm Gia Mộc, anh thật sự rất, rất yêu em. Đời này anh chưa thật sự yêu người nào, ngay cả đối với Tiết Văn Vũ, anh cũng không rõ có phải tình yêu không. Nhưng anh biết anh yêu em. Sáng sớm hôm nay ngủ dậy, nhìn thấy em ngủ bên cạnh anh, anh cảm thấy cực kỳ hạnh phúc”.

Lâm Gia Mộc yên lặng. Cô có yêu Trịnh Đặc không? Bao nhiêu năm nay, Trịnh Đặc là người đàn ông duy nhất có thể ở bên cạnh cô lâu như vậy, cũng là người đàn ông duy nhất cô muốn gọi điện thoại khi bị tổn thương. Bất kể ngoài miệng cứng rắn thế nào, trong lòng cô cũng đã yêu. Như Trịnh Đặc nói, nằm ngủ bên nhau sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, sẽ không đột nhiên bừng tỉnh giữa đêm, nhìn khuôn mặt xa lạ bên cạnh mình, cảm thấy mình vừa làm một chuyện cực kỳ ngu ngốc, sau đó mặc quần áo lái xe bỏ đi, trốn về nhà mình, làm bộ hết thấy đều không xảy ra, mà sẽ nhìn mặt đối phương, gối đầu lên vai đối phương, muốn ngủ thêm một lát nữa...

Cho nên, hãy sống ở hiện tại?

Trước đây cô cảm thấy câu này rất giả tạo, người nói lời này đều là người vô trách nhiệm, muốn tìm một cái cớ. Bây giờ nghĩ lại, phải là người hết sức dũng cảm mới dám nói sống ở hiện tại, không nghĩ đến tương lai. Còn đi một bước nghĩ ba bước, suy tính tất cả mọi chuyện đều chu toàn, có lẽ lại bỏ lỡ một cảnh đẹp lướt qua trước mắt... Cô không nói gì, nắm tay Trịnh Đặc, kéo Trịnh Đặc cùng nằm xuống với cô, gối đầu lên vai anh ta: “Anh để em suy nghĩ một chút”.

“Được”. Trịnh Đặc dùng ngón tay chải tóc cô. Khi thật lòng yêu một người thì chỉ ôm là đủ, có lúc ôm còn thân mật hơn ân ái rất nhiều.

“Reng reng...”. Lâm Gia Mộc bấm chuông cửa. An Tổ Trân vẫn chỉ mở hé cửa.

“Trong nhà không có người”.

“Cô, chẳng lẽ cô không phải là người à?”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Cháu đến lấy đĩa”.

An Tổ Trân nhận ra Lâm Gia Mộc, biết cô là hàng xóm. Tối qua bà ta cho cháu trai ăn bánh ngọt, cháu trai cũng nói rất ngon. Mặc dù bà ta chỉ ở nông thôn không đến hai mươi năm, thời gian còn lại đều là “người thành phố”, nhưng vẫn giữ được bản sắc của người nông thôn, chẳng hạn như hiếu khách, đặc biệt là đối với hàng xóm.

“A, là cháu à, mau vào nhà đi”.

Lâm Gia Mộc thay dép vào nhà. Tivi trong phòng khách đang mở kênh thiếu nhi, một cậu bé khoảng ba tuổi đang hoa chân múa tay trước tivi.

“Đây là cháu trai cô à? Luy Luy đang có thai cháu thứ hai ạ?”.

“Nó có thai lần đầu. Đây là con trai của thằng con lớn nhà cô, tên là Đại Bảo”.

“A, Đại Bảo, nhìn đáng yêu quá, khỏe mạnh kháu khỉnh”. “Đâu, chỉ là khỏe mạnh, ít khi đau ốm thôi”.

Nói ngọt là một vũ khí hiệu quả, đối với một bà già như An Tổ Trân, khen cháu trai bà ta có hiệu quả hơn khen bản thân bà ta nhiều.

“Cháu ngồi đi, cô đi lấy trái cây cho cháu ăn”. “Không cần đâu ạ, cháu vừa ăn bên nhà rồi”.

Lâm Gia Mộc ngồi xuống sofa. Đồ trang trí làm người khác chú ý nhất trong phòng khách chính là ảnh cưới của Dương Luy và Văn Minh. Hai người này trai tài gái sắc, ảnh cưới phải đạt cấp bậc của đại minh tinh: “A, đây là con trai cô à? Nhìn rất đẹp trai, thảo nào lại lấy được một nàng dâu xinh đẹp như Dương Luy”.

“Không phải cô khoe khoang chứ Văn Minh nhà cô quả thật ngoại hình rất đẹp. Lúc vừa thi đỗ công chức, rất nhiều người xếp hàng giới thiệu đối tượng cho nó, điều kiện kém nhất cũng là khuê nữ của ông chủ lớn, nhưng Văn Minh nhà cô vẫn chỉ yêu Dương Luy...”.

“Đó là tình cảm của họ tốt”, Lâm Gia Mộc cười nói. Thảo nào Dương Luy không ưa bà già này. Con trai nhà mình là bảo bối, khuê nữ nhà người ta là cỏ rác, lấy một công chúa cũng chê người ta xấu: “Cô không phải người ở nơi này ạ?”.

“Cô là người Hà Bắc”.

“A, nghe giọng cô cũng đoán được. Cô đến đây cũng phải đi xa nhỉ?”.

“Chứ sao, cũng vất vả chứ. Nhưng con dâu có thai, cô là mẹ chồng không đến hầu hạ, sau này lại bị người ta oán trách”. An Tổ Trân nói với giọng Hà Bắc rất nặng: “Nhưng cô con dâu này thật là khó hầu hạ, ở chỗ cô có người ngày nấu ba bữa cơm, quét dọn nhà cửa là mừng lắm rồi, đằng này nó vẫn không thích...”.

“Thanh niên bây giờ đều thích tự lập”. Lâm Gia Mộc quan sát căn hộ này, bất kể diện tích hay là trang thiết bị đều có thể được coi là trên mức trung bình: “Căn hộ này không rẻ, đồ đạc cũng đều là loại tốt nhất. Lúc hai đứa cưới nhau, nhà cô chắc bỏ ra không ít tiền”.

“Căn hộ này là nhà thông gia trả tiền ban đầu, nhà cô chỉ ba trăm ngàn hoàn thiện, mua xe, đến bây giờ hai vợ chồng nó còn phải trả nợ”.

“Bây giờ ai cũng vay trả góp cả. Cháu nghe nói con trai cô là công chức, phúc lợi tốt, lại có quỹ nhà ở, có thể nộp ít tiền hơn nhiều”.

“Cô cũng không hiểu...”. Bà già cười hì hì. Bà ta rất thích nghe người khác nói con trai mình là công chức, là quan: “Đại Bảo, cháu làm gì thế? Dám vào phòng thám à?”.

Đại Bảo hoảng sợ đóng cửa lại, quay lại tìm bà nội: “Bà nội, cháu đói”.

“Cháu chờ chút. Bà lấy sữa cho cháu uống”. Bà già đứng dậy, lấy một hộp sữa trong tủ lạnh cho Đại Bảo uống: “Thằng cháu nội này bị con dâu lớn của cô chiều hư rồi, suốt ngày uống sữa như uống nước. Như một thùng sữa này, chưa được một tuần đã hết sạch rồi”.

“Trẻ con uống nhiều sữa mới cao được mà”. Lâm Gia Mộc xoa đầu Đại Bảo: “Cô dẫn Đại Bảo đi bao lâu rồi? Mẹ nó không nhớ nó à?”.

“Cái đứa con dâu lớn nhà cô ấy, cho nó một cái bàn mặt chược thì bố mẹ đẻ nó cũng không nhớ, nói gì đến con trai. Đại Bảo từ nhỏ đã được cô nuôi, không nhìn thấy nó mẹ nó càng thích. Sau này Luy Luy sinh cho cô thằng cháu thứ hai, cô sẽ nuôi cả hai thằng luôn”.

“Cô biết Luy Luy sẽ sinh con trai à?”.

“Không phải thì lại sinh thêm một đứa nữa. Phải có con trai, bà thông gia của cô là bác sĩ khoa sản, kiểu gì cũng có cách. Nhưng nếu sinh con gái thì cô không trông cho nó đâu”.

Là cháu gái sẽ không trông giúp? Bà già này ăn mặc như người thành phố, lối tư duy lại vẫn dừng lại ở nông thôn: “Cô có cháu đích tôn rồi mà, một trai một gái cho có nếp có tẻ”.

“Không được, không được, không có con trai thì khổ thân thằng Văn Minh. Không nói người khác, ngay như bà thông gia của cô, nuôi một đứa con gái vừa nhọc lòng vừa tốn kém. Nếu bà ấy có con trai thì có cần bỏ tiền mua cái nhà rộng thế này, lại suốt ngày mang đồ ăn đến không? Sinh được một đứa cháu ngoại còn mang họ nhà người khác, hai vợ chồng đó vẫn vui mừng, nhưng cô chỉ thấy họ đáng thương”.

Lâm Gia Mộc chỉ mất khoảng nửa tiếng đã thăm dò rõ ràng bà già này. Một bà già truyền thống, nhìn có vẻ đôn hậu, mắt lại sáng lấp lánh, cầm tay cô, xem kỹ chiếc vòng tay ngọc bích và hoa tai kim cương của cô, xem ra cũng có quan điểm và nguyên tắc sống rõ rệt, không phải một người dễ bắt nạt... Một bà già như vậy, Dương Luy chắc chắn không phải đối thủ, cho dù không thua thiệt thì cuối cùng sợ là cũng vỡ đầu chảy máu.

“Cháu không đi làm thật à? Chồng cháu làm nghề gì?”.

“Chồng cháu mở một công ty. Anh ấy không nỡ để cháu ra ngoài đi làm nên cho cháu ở nhà nội trợ”.

“Mở công ty thì chắc nhiều tiền, thế sao lại còn phải thuê nhà?”. “Việc làm ăn chủ yếu của nhà cháu không ở bên này mà ở Bắc Kinh.”

Bọn cháu qua bên này mở công ty con, vợ chồng cháu ở đây hai tuần lại đi, căn hộ này là cháu mượn của một người bạn”.

“Cháu còn theo chồng đi công tác à?”.

“Biết làm sao được, đàn ông không giám sát chặt chẽ là không được, hơn nữa cháu là người thành phố A, theo anh ấy về chủ yếu là để thăm gia đình”.

“A, ra thế”. Bà già nói, mặt mày hớn hởi: “Một mình cô ở nhà cũng không có việc gì, lúc nào rảnh cháu cứ qua bên này, cô cháu mình nói chuyện cho vui”.

“Vâng ạ”.

Lâm Gia Mộc lấy đĩa cháo từ. Bà già vừa đóng cửa lại đã nhếch miệng: “Nhìn thì trẻ nhưng tuổi tác xem ra cũng phải ba mươi rồi, trên tay không đeo nhẫn, cũng không giống người đã sinh đẻ. Cái gì mà chồng con, cặp với đại gia thì có”.

Văn Minh là công chức cục Tài chính thành phố, vì rất trẻ, làm việc cũng cần mẫn, sau khi qua ngưỡng cửa ba mươi đã được liệt vào danh sách đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. Tuy vẫn làm việc ở bộ phận giao dịch nhưng lại mang chức danh phó chủ nhiệm, dù còn chưa được nâng cấp bậc nhưng mọi người đều gọi anh ta là chủ nhiệm Văn. Vì chủ nhiệm và phó chủ nhiệm thường trực cả năm đều làm việc trên tầng bốn, gần như toàn bộ công việc ở sảnh giao dịch đều do Văn Minh quản lý.

Đại sảnh thanh toán của cục Tài chính thành phố A có khoảng hai, ba mươi cửa, tuy có một nửa số nhân viên các cửa là nhân viên hợp đồng nhưng cũng có một nửa là công chức, còn có một số người lớn tuổi hơn Văn Minh. Tuy những người này ngoài miệng đều gọi Văn Minh là chủ nhiệm Văn nhưng trong lòng vẫn không phục. Thằng nhóc từ tỉnh khác đến này đúng là quá mức may mắn, nhạc phụ là chủ nhiệm khoa ngoại một trong những bệnh viện lớn nhất ở địa phương, nhạc mẫu là chủ nhiệm khoa sản, vợ là kế toán công ty nước ngoài, vừa kết hôn đã có nhà có xe. Nghe nói dạo này vợ Văn Minh có thai, Văn Minh lại được lãnh đạo khen ngợi, bóng gió cứ tiếp tục chăm chỉ làm việc mấy năm, sau này tiền đồ nhất định xán lạn, quả thực là tất cả chuyện tốt trong thiên hạ đều rơi vào người anh ta. Vì vậy có một số người đã bắt đầu tính toán. Dương

nhiên, ngoài mặt những người này vẫn rất vui vẻ, cả ngày nói cười thân thiết không khác gì anh em ruột.

Văn Minh dạo này cũng tương đối căng thẳng, không chỉ phúc lợi công chức giảm mà tiền lương cũng giảm, cường độ bị giám sát cũng chặt chẽ hơn, thường xuyên nghe nói bên trên có người xuống thanh tra, nếu không thì là thành phố tự kiểm tra, bộ phận giao dịch như chỗ anh ta càng là trọng điểm. Hơn nữa bộ phận giao dịch cũng nhiều người, thời buổi này người nào cũng có điện thoại di động, có những người lên lên mạng trong giờ hành chính, bị người khác chụp được đưa lên mạng, đừng nói đến cơ hội thăng chức của anh ta mấy năm sau, ngay cả chức vụ bây giờ có thể giữ được hay không cũng còn chưa biết. Những nhân viên hợp đồng và công chức ngang tuổi còn dễ quản lý, những người lớn tuổi và có thâm niên trong nghề thì

khó hơn nhiều, có quần cũng chỉ quần được nhất thời. Mặc dù những người này lúc rảnh rỗi không thích lên QQ như đám thanh niên, nhưng đọc báo trong giờ hành chính bị bắt thì cũng gay go.

Chỉ nói miệng thì vô dụng, lúc rảnh rỗi anh ta phải thường xuyên lướt lờ. Bình thường như vậy cũng không sao, vấn đề là mấy ngày nay tâm tình anh ta không tốt, mới đi một, hai vòng đã cực kỳ bức mình. Vừa về vị trí của mình ngồi xuống, anh ta đã nghe thấy có người gõ cửa sổ.

“Ai?”.

“Văn Minh à?”.

Đôi nam nữ này ăn mặc tương đối sành điệu. Nam mặc áo khoác D&G, bên trong là nguyên bộ sơ mi, gi lê và áo vest, trên chiếc cà vạt sọc chéo là một chiếc kẹp cà vạt sapphire. Nữ mặc áo khoác len cashmere dài màu trắng, bên trong mặc váy đầm màu xanh ngọc, có thể thấy khá đắt tiền. Có điều những người như thế này cũng thường gặp ở trung tâm thanh toán, những người đi ra đi vào cục Tài chính không ai nghèo cả: “Xin hỏi anh cần thực hiện giao dịch gì sao?”.

“Tôi đến xin tư vấn giảm thuế đầu tư, bây giờ đã tư vấn xong rồi, vợ tôi nói biết anh cho nên đến chào hỏi”. Trịnh Đặc cười nói, đưa tay nói bắt cà vạt. Loại trang phục nghiêm túc này khiến anh ta cảm thấy rất gò bó.

“Anh Văn đứng không ạ? Chúng ta là hàng xóm”, Lâm Gia Mộc cười nói: “Tôi họ Lâm”.

“A, thì ra là chị Lâm. Tôi đã nghe mẹ và vợ tôi nhắc tới chị”. Văn Minh cười nói: “Hai anh chị đến có việc à? Còn có vấn đề gì cần tư vấn sao?”.

“Sếp Vương ở tầng trên đã giải thích cho chúng tôi các chính sách liên quan rồi”. Sếp Vương này không phải nhân vật số một ở cục tài chính mà chỉ là số ba, nhưng trong tay nắm thực quyền, cũng là một người có tiếng nói rất quan trọng trong lĩnh vực thu hút đầu tư.

“A, phó cục trưởng Vương là người uy tín nhất ở cục chúng tôi, ông ấy đã giải thích về chính sách thì chắc chắn là chính xác nhất rồi”.

“Chúng tôi mới đến thành phố A, sau này khó tránh khỏi phải làm phiền anh. Tạm biệt!”. Dứt lời, Lâm Gia Mộc khoát tay Trịnh Đặc, chào Văn Minh.

“Tạm biệt!”.

Sau khi hai người họ đi, cơn đau đầu của Văn Minh mới đỡ hơn một chút. Đối với anh ta, việc gặp một người quen ở cửa của mình không phải chuyện gì đặc biệt. Mặc dù qua lời họ có thể thấy họ đã xây dựng tốt mối quan hệ với cấp trên, nếu không phó cục trưởng Vương cũng không dễ dàng tiếp họ. Nhưng huyện quan không bằng hiện quan, vẫn có không ít người muốn có quan hệ tốt với người quản lý trực tiếp là anh ta.

“Anh Văn, anh biết hai người này à?”. Tiểu Ngô “tình cờ” đi qua, nán lại nghe ngóng đến giờ đi tới: “Trang phục trên người hai người này ít nhất giá trị mấy trăm ngàn. Chiếc túi xách Hermes và chiếc vòng tay của người phụ nữ đó... cả ghim cài tay áo, kẹp cà vạt của người đàn ông đó...”.

“Thôi nào, cậu đừng chú ý đến những thứ vô dụng đó nữa”.

“Ấy, anh Văn à, cái gì mà hữu dụng với cả vô dụng chứ? Anh không nghe bọn họ nói đã xin phó cục trưởng Vương tư vấn à? Phó cục trưởng Vương là ai chứ? Không có điện thoại của lãnh đạo thành phố, ông ấy có bao giờ tiếp doanh nhân? Họ đã nói là hàng xóm của anh, làm quen một chút thì càng tốt chứ sao?”.

“Biết rồi”. Văn Minh cúi đầu tiếp tục làm việc. Tiểu Ngô nhếch miệng định đi, Văn Minh gọi cậu ta lại: “Tiểu Ngô này, cậu biết quán sushi ngon nhất thành phố này ở đâu không?”.

“Sao thế? Đắc tội chị dâu em nên phải xin lỗi à?”.

“À, tối hôm kia bức mình, nói mấy lời hơi quá đáng. Bây giờ nghĩ lại...”. Văn Minh không ngốc, anh ta hiểu thảo, nhưng cũng biết bất kể là về kinh tế hay là sự nghiệp, vợ mình đều cực kỳ quan trọng đối với mình. Hôm qua lãnh đạo còn gọi anh ta lên nói chuyện, nói anh ta trẻ tuổi, ngoại hình lại tốt, nhất định đừng để xảy ra vấn đề về gia đình để ảnh hưởng đến tiền đồ. Trong số vợ những người làm ở cục Tài chính thì

Dương Luy là người khá nhất khá nhì, bảo anh ta nhất định phải biết quý trọng... Anh ta hiểu Dương Luy, bản tính không xấu, chỉ là quá bướng bỉnh. Hôm kia anh ta nói hơi quá đáng, đến bây giờ Dương Luy còn không chịu nói với anh ta câu nào, càng không chịu cho anh ta vào phòng ngủ...

“Nói hơi quá đáng...”.

Tiểu Ngô cười. Cậu ta biết chuyện gia đình của Văn Minh. Mấy năm nay Văn Minh và Dương Luy vẫn mặn nồng, nhưng từ khi mẹ của Văn Minh đến, sắc mặt Văn Minh đã lúc nắng lúc mưa. Chắc hẳn hai vợ chồng này cãi nhau cũng không ngoài chuyện này.

“Anh Văn, dù em chưa vợ con gì nhưng cũng muốn khuyên anh một câu. Quan hệ mẹ chồng nàng dâu có tốt hay không chủ yếu phụ thuộc người đàn ông. Bà nội em đáo để, mẹ em cũng chẳng vừa, nhưng bố em lúc cần làm gầu thì làm gầu, lúc cần giả hồ thì giả hồ, điều tiết quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất tốt. Từ khi em còn bé đến giờ mẹ và bà nội em chưa bao giờ cãi nhau. Là đàn ông, trong những thời điểm máu chột phải có chủ kiến của mình, nhưng có lúc cũng phải mềm dẻo linh hoạt. Chẳng hạn như... bà nội em không thích mẹ em trang điểm xinh đẹp, còn mẹ em... hai mươi năm trước đã dám đi bốt cao đến gối chùng diện khắp nơi. Nhưng bố em vẫn kiên định lập trường, nói vợ ăn mặc đẹp là giữ thể diện ỳnh, cứ mặc! Lại mua áo da cho bà nội, nói ngọt cho bà vui, thế là hóa giải một cuộc chiến tranh”.

Văn Minh nghe xong bật cười: “Thôi đi ông tướng, mẹ cậu và bà nội cậu có quan hệ tốt như mẹ con ruột, bố cậu bị cả hai bắt nạt thì có. Thôi về đi, người ta đã phải xếp hàng trước cửa của cậu rồi kìa, chưa cưới vợ thì đừng dạy đời anh”.

Trịnh Đạc khởi động xe: “Chú Vương em nói thế nào?”.

“Chú ấy đánh giá Văn Minh không tồi”. Lâm Gia Mộc cởi bao tay và áo khoác. Phó cục trưởng Vương tuy là quan lớn nhưng lại là bạn học của Trương Nhã Lan, mẹ Lâm Gia Mộc. Ngoài việc thích tham gia tổ chức đội hợp xướng, Trương Nhã Lan còn rất thích tổ chức họp trường họp lớp. Trước khi đến cục Tài chính, Lâm Gia Mộc đã nhờ mẹ gọi điện thoại. Phó cục trưởng Vương đương nhiên rất nhiệt tình tiếp đãi họ, hỏi tình hình của Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạc gần đây. Sau khi khẳng định phó cục trưởng Vương sẽ được uống rượu mừng, Lâm Gia Mộc hỏi chuyện Văn Minh. Phó cục trưởng Vương đánh giá Văn Minh rất tốt, chăm chỉ chịu khó, làm việc hiệu quả. Sau đó phó cục trưởng Vương tiết lộ một chi tiết: “Cục trưởng Tả và bác sĩ Dương dường như không có quan hệ gì, trên thực tế lại có quan hệ cá nhân chúng ta không biết. Lần trước khám sức khỏe phát hiện một khối u, sau khi đến bệnh viện 301 ở Bắc Kinh xét nghiệm, cục trưởng Tả lại quay về thành phố A phẫu thuật, chính là để nhờ bố của Dương Luy. Cục trưởng Tả không tin bác sĩ ở Bắc Kinh mà chỉ tin bác sĩ Dương. Kết quả phẫu thuật thành công...”.

Cục trưởng Tả là người đứng đầu cục Tài chính: “Quan hệ này người khác không biết, tóm lại là Văn Minh có lộc nhờ bà xã”.

Lâm Gia Mộc gật đầu: “Cảm ơn chú Vương”.

“Không cần cảm ơn”. Phó cục trưởng Vương đứng dậy bắt tay tạm biệt hai người bọn họ: “Mẹ cháu nói cháu làm nghề này không tốt, chú lại cảm thấy rất tốt. Người quang minh chính đại như chú chẳng hạn, không sợ người khác điều tra, chỉ có những người ăn ở không ra gì mới sợ... Cháu có danh thiếp không? Cho chú một cái, bao giờ con gái chú sắp lấy chồng cũng phải nhờ cháu tra giúp xem chồng tương lai của nó là người tốt hay người xấu”.

“Vâng, đến lúc đó cháu nhất định sẽ giúp chú”.

Lâm Gia Mộc đưa danh thiếp cho phó cục trưởng Vương. Thời đại này, lòng tin giữa người với người chỉ mỏng như tờ giấy. Bề ngoài mọi người đều cực kỳ thân thiết, nhưng trong lòng lại thả tin xác nhận của bên thứ ba hơn là tin tưởng lẫn nhau.

90. Q.12 - Chương 5: Biến Cố

Trích lời Gia Mộc: Hôn nhân cần được xây dựng, cũng cần tìm sự cân bằng trong quá trình không ngừng thoả hiệp.

Nhìn thấy hai chữ “ông xã”, Dương Luy lập tức từ chối cuộc gọi, ngồi ngẩn người khuấy cốc trà sữa trong quán cà phê. Cô ta thường xuyên nghe nói các công ty tư nhân hoặc công ty nước ngoài lấy cớ cho nhân viên nữ thôi việc vì chuyện sinh nở, cô ta tự cho là mình có trình độ nghiệp vụ cao, có kinh nghiệm làm việc, sẽ không bị sa thải. Không ngờ hôm nay “sếp mới” bắt được lỗi của mình, lại chuyển thẳng báo cáo có sai lầm đó lên trên để phó tổng giám đốc “phát hiện”. Hai thủ trưởng một lớn một bé một nêu một đập chén ép cô ta, nói sự bất cẩn của cô ta gây ra tổn thất lớn như thế nào cho công ty, sai lầm như thế này là không thể tha thứ, hỏi cô ta có phải gặp vấn đề gì trong cuộc sống nên trình độ nghiệp vụ mới giảm xuống hay không. Dương Luy cúi lên cãi lại hai sếp, chủ động nói ra hai chữ từ chức. Hai người đó lập tức không còn hùng hổ dọa người nữa mà cười hì hì mời cô ta đến bộ phận nhân sự làm thủ tục.

Lúc này Dương Luy mới hiểu ra mình đã bị gài, nhưng cô ta vẫn giữ thể diện đi làm thủ tục thôi việc, còn tuyên bố hùng hồn, nơi này không giữ người, tự có nơi khác sẽ biết trân trọng cô ta. Ra khỏi công ty, vào quán cà phê ngồi cho tỉnh táo lại, cô ta lập tức trở nên ủ rũ. Nếu mẹ chồng không ở đây, cô ta mất việc cũng không sao, có thể ở nhà tính đường luôn thể. Nhưng mẹ chồng đang ở đây, cô ta lại vừa mới từ chối đề nghị xin nghỉ ở nhà dưỡng thai của mẹ chồng. Vừa nghĩ đến vẻ đắc ý của mẹ chồng sau khi mình về nhà nói đã nghỉ việc, Dương Luy cảm thấy rất bức bối.

Vốn mỗi khi xảy ra chuyện gì là cô ta nhất định sẽ tìm Văn Minh đầu tiên, nhưng sau khi hai người cãi nhau, cô ta bắt đầu suy nghĩ lại. Văn Minh rốt cuộc là người ra sao? Ở trong lòng anh ta, quan trọng nhất là mẹ hay là cô ta và con? Hơn nữa Văn Minh còn nói muốn cho anh trai mình vay tiền mua nhà, không đủ tiền thì bảo bố mẹ cô ta cho vay thêm. Điều này làm cho cô ta không chỉ hoài nghi tình cảm của Văn Minh đối với mình mà còn bắt đầu hoài nghi cả nhân phẩm của anh ta.

Thảo nào có người nói yêu nhau mười năm cũng không hiểu nhau bằng chung sống một năm sau khi kết hôn, Dương Luy quả thực cảm thấy Văn Minh giống như một người lạ...

“Dương Luy?”.

Dương Luy ngẩng đầu, nhìn thấy người phụ nữ đứng trước mặt tươi cười với mình: “Lâm...”.

“Là chị, Lâm Gia Mộc”. Lâm Gia Mộc ngồi xuống đối diện cô ta: “Khéo thật, một tiếng trước chị vừa mới gặp chồng em, bây giờ lại gặp em luôn”.

“Sao?”.

“Chị đi cùng chồng đến cục Tài chính làm việc và gặp chồng em”. “A, thì ra là thế”, Dương Luy gượng cười.

“Luy Luy, sao thế? Có tâm sự gì à?”. Lâm Gia Mộc cầm tay cô ta: “Em đang có thai, lúc nào cũng phải vui vẻ mới đúng chứ”.

“Em làm sao mà vui vẻ được? Nhà bị người khác chiếm mất, công việc cũng mất rồi, ngoài đứa con trong bụng, bây giờ em không có gì hết”.

Dương Luy không ngờ mình sẽ thổ lộ hết với một người lạ, nhưng trong lúc như thế này, không ngờ một người lạ lại trở thành đối tượng dốc bầu tâm sự thích hợp hơn bất kỳ ai.

“Em và Văn Minh biết nhau từ hồi học đại học Tài chính Thượng Hải. Anh ấy học trên em hai khóa. Khi đó em cũng xem như hoa khôi trong lớp, người theo đuổi em rất nhiều. Lúc đó trong lòng em lại chỉ có người yêu đầu tiên từ thời cấp ba. Vốn em và anh ta đã hẹn cùng thi vào trường ở Thượng Hải, nhưng đến phút cuối cùng anh ta lại nghe theo sắp xếp của gia đình, thi vào đại học Kỹ thuật Bắc Kinh. Sau khi cãi nhau to một trận, em và anh ta lại nhanh chóng làm lành, hẹn nhau hằng ngày gọi điện thoại, lên mạng chat với nhau, nghỉ hè nghỉ Tết đều về gặp nhau. Không ngờ lên năm thứ hai, một người bạn học cùng cấp ba nói với em là anh ta đã có người khác. Một mình em bay từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, lại khóc suốt trên đường bay từ Bắc Kinh về Thượng Hải. Lúc đó tiền sinh hoạt một tháng của em là hai ngàn, đi về một lượt chỉ còn lại mấy trăm, lại không chịu nói với gia đình, vừa đau lòng vừa xót tiền. Tháng đó em cũng không biết phải sống thế nào. May mà Văn Minh không nói gì, mua đồ ăn sáng cho em, đưa thẻ cơm cho em quẹt, vẫn lặng lẽ quan tâm đến em. Sau đó em và Văn Minh yêu nhau. Tính tình Văn Minh rất tốt, mặc dù chỉ lớn hơn em hai tuổi nhưng từng trải hơn em rất nhiều. Lúc em nổi cáu, anh ấy mặc kệ em, chờ lúc cơn giận đã nguôi anh ấy mới từ từ dỗ dành. Thời đại học, mọi người ở phòng ký túc đều nói không ai hạnh phúc hơn em. Sau đó anh ấy thi cao học, nên mặc dù học trên em hai khóa nhưng em và anh ấy

lại tốt nghiệp cùng năm. Sau khi tốt nghiệp, anh ấy không về quê mà cùng em đến thành phố A, dựa vào chính mình thi đỗ công chức. Lúc đó cả nhà em đều rất vui, cho rằng anh ấy là một thanh niên có năng lực, có nghị lực, cho nên dù anh ấy nói điều kiện nhà mình không tốt, nếu em và anh ấy lấy nhau thì chỉ có thể tự lực cánh sinh, bố mẹ em cũng không chê anh ấy nghèo mà ngược lại còn cảm thấy anh ấy là một chàng trai tốt có chí khí. Sau khi đi làm hai năm, anh ấy cầu hôn em, em đồng ý... Bọn em bắt đầu bàn chuyện cưới xin...”.

Dương Luy nhớ lại từng chi tiết giữa mình và Văn Minh, nói đến một số tình tiết, khóe miệng còn mỉm cười. Có thể thấy cô ta rất yêu Văn Minh.

“Lúc đó em mới biết tình hình nhà anh ấy. Nhà anh ấy không nghèo, bố anh ấy là cán bộ xí nghiệp nhà nước, điều kiện gia đình ít nhất cũng là khá giả. Nhưng bố anh ấy rất lạnh nhạt với gia đình, xưa nay không bao giờ lo lắng chuyện gia đình, toàn bộ phải dựa vào sự xoay sở của mẹ anh ấy. Văn Minh thi đỗ đại học, học phí là bố anh ấy nộp, mỗi tháng gửi năm trăm đồng tiền sinh hoạt vào thẻ của anh ấy, năm trăm còn lại là mẹ anh ấy làm thêm kiếm được. Văn Minh học năm thứ hai đã có thể tự làm thuê kiếm tiền, không cần mẹ phải chu cấp nữa. Có lẽ là tương đối hài lòng trước việc anh ấy thi đỗ công chức, bố anh ấy đích thân đến thành phố A... Hai chữ đích thân là anh ấy nói. Bố con anh ấy không hề thân thiết, bố anh ấy nói đã chuẩn bị ba trăm ngàn để bọn em kết hôn, cho bọn em tự ý chi tiêu, có thể thêm vào để đóng tiền mua nhà, cũng có thể để hoàn thiện nhà hay mua xe. Mẹ anh ấy nói bố anh ấy rất hài lòng với đứa cháu thứ nên mới cho nhiều tiền thế. Anh trai và chị dâu anh ấy cũng có vẻ ghen ghét. Lúc đó lẽ ra em phải biết là nhà họ không bình thường rồi, nhưng đầu óc em bị tình yêu làm mù mịt, căn bản không nghĩ nhiều như vậy... Sau khi kết hôn nhà họ cũng không làm gì ảnh hưởng đến bọn em, đến tận lúc em có thai, mẹ anh ấy đến, em mới biết thì ra em không phải người quan trọng nhất trong lòng anh ấy, mà người mẹ cần rằng chịu nhục, ngậm đắng nuốt cay nuôi anh ấy lớn mới là quan trọng nhất. Trước mặt anh ấy, mẹ anh ấy rất tốt với em, tốt đến mức không giống mẹ chồng mà như người ở hầu hạ mợ chủ. Nhưng lúc không có anh ấy thì lại lúc lạnh lúc nóng với em. Nhà anh ấy là người Hà Bắc, thích ăn mì, em lại cả đời ăn cơm tẻ. Bất kể em nói bao nhiêu lần, mẹ anh ấy cũng không chịu nấu cơm. Anh ấy không ở nhà, mẹ anh ấy chỉ mang cơm thừa với dưa muối ra. Sau đó em giận, đàm phán với anh ấy, hình như anh ấy cũng đã khuyên mẹ anh ấy, mẹ anh ấy lại cố ý nấu cho em không ăn nổi. Sau đó bà ấy kể khổ với con trai, nói em xem thường tay nghề của bà ấy, nói bà ấy vô dụng, ngay cả con dâu cũng không hầu hạ được. Nhưng mà em có bao giờ bắt bà ấy hầu hạ em đâu!”.

Lúc nói đến cuộc sống mẹ chồng nàng dâu, hơi thở của Dương Luy không đều, có những lúc thậm chí còn thở gấp. Lâm Gia Mộc gọi một cốc hồng trà nóng, đưa cho cô ta uống: “Chị đã nói chuyện với mẹ chồng em rồi. Mẹ chồng em quả thật là một người khôn khéo”.

Hai mắt Dương Luy chợt sáng lên. Bất kể là hai vị thân sinh của mình hay là bạn bè đồng nghiệp đều không có ai nói mẹ chồng cô ta khôn khéo, đều nói bà già nhìn đôn hậu chất phác, nhiệt tình với mọi người. Nhưng cô ta vẫn cảm thấy có những lúc là mẹ chồng cố ý chia rẽ quan hệ của hai vợ chồng cô ta, cố ý làm cho cô ta khó xử, làm cho cô ta không ở nhà được nữa.

“Luy Luy, em có nghe thấy câu giả heo ăn thịt hổ bao giờ không?”. Dương Luy gật đầu.

“Mẹ chồng em chính là kiểu giả heo ăn thịt hổ điển hình. Bà ấy là bề trên, đi ngàn dặm đến hầu hạ em, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng ngăn nắp. Mặc dù đưa cả một thằng cháu trai đến, nhưng phòng khách, phòng bếp và phòng em là những nơi dễ bị trẻ con bày bừa làm mọi người chê trách nhất lại được quét dọn sạch sẽ. Đánh là trẻ con nghịch ngợm, nhưng bà ấy đã quán gắt gao, em muốn nói bà ấy dẫn trẻ con đến làm phiền cũng không được. Sau khi em than vãn với chồng em, những gì anh ta nhìn thấy lại hoàn toàn không giống những gì em nhìn thấy, anh ta nhìn thấy nhà cửa sạch sẽ, ngày ba bữa cơm nóng hổi... Anh ta cho rằng em ghét mẹ chồng nên cố tình gây sự”.

Dương Luy gật đầu, quả thật là thế. Đại Bảo chưa bao giờ vào phòng cô ta, mỗi lần đãi đằng mẹ chồng cũng đợi Văn Minh đi rồi mới xử lý, chỉ có một mình cô ta phải buồn nôn. Hơn nữa người ngoài thoạt nhìn thì đều là cô ta lạnh mặt làm Đại Bảo sợ, rất dễ tạo thành ấn tượng một bà thím độc ác khó tính với cháu trai.

“Chị nghe em nói lúc học đại học, tiền sinh hoạt một tháng của Văn Minh là một ngàn đồng, sau đó lại hạ xuống năm trăm...”.

“Lúc bọn em học đại học thì vật giá không hề cao, một ngàn đồng là trung bình đối với sinh viên nam. Sau đó tiền sinh hoạt của anh ấy là năm trăm bố gửi cộng với tiền anh ấy đi làm thêm”.

“Nghĩa là anh ta chi tiêu rất tiết kiệm?”.

“Đương nhiên. Thẻ trả lương của anh ấy là em cầm, tiền thưởng hàng tháng cũng đưa em, tiền tiêu vặt một tháng không quá năm trăm đồng. Quần áo giày dép đều là em mua cho anh ấy, cũng có thể nói em là thẻ trả trước của anh ấy”.

“Một người như vậy sẽ thấy thói quen tiêu tiền của em...”.

Lâm Gia Mộc cười cười, thoáng nhìn Dương Luy. Quần áo của Dương Luy có cả hàng hiệu lẫn hàng bình thường, nhưng có thể thấy cô ta rất biết cách phối hợp. Hôm nay Dương Luy mặc áo có cổ màu đỏ thẫm, quần trắng, áo khoác mỏng cũng màu trắng, đi giày da lộn độn gót màu đỏ thẫm hơn màu áo một chút, kèm với một chiếc túi Gucci, thoát nhìn đã rất sành điệu. Nhớ lại quần áo Văn Minh mặc lại là Âu phục văn phòng tiêu chuẩn, áo sơ mi chất liệu tốt, đồng hồ và giày không đắt nhưng lại rất bền.

“Anh ta có bao giờ có ý kiến gì không?”.

“Lúc đầu anh ấy cũng có nói, nhưng sau đó thì không nhắc tới nữa”. Mặt Dương Luy đỏ lên, hiển nhiên khi đó cô ta đã trấn áp sự phản kháng

của Văn Minh: “Nhưng sau khi mẹ anh ấy đến, anh ấy lại bắt đầu bóng gió nói em không được tiêu xài hoang phí... Anh ấy còn định cho anh trai anh ấy vay tiền mua nhà...”.

“Luy Luy, chúng ta chưa nói đến chuyện cho anh trai anh ta vay tiền vội. Em cho rằng em tiêu tiền có chừng mực không?”.

“Từ khi biết sau này sẽ có con, em chi tiêu đã rất chừng mực... Tháng này em...”, Dương Luy nhớ lại một lát. Rất nhiều thứ bình thường mình sẽ mua không chút do dự giờ cũng không mua nữa, nhưng lại không nhận được mua không ít đồ cho con. Nếu không có gì bất ngờ, sau khi trả tiền vay và trừ những chi phí thiết yếu, tháng này mình hết sạch tiền. Cô ta và Văn Minh có thể nói cùng học tài chính nhưng lại không giống nhau. Lúc làm việc cô ta rất cẩn thận, một đồng cũng phải tính, nhưng bản thân tiêu tiền lại chẳng hề động não suy nghĩ. Văn Minh thì cả lúc làm việc và trong cuộc sống hằng ngày đều rất cẩn thận, đến siêu thị mua đồ có thể lập tức phát hiện nhân viên thu ngân tính sai tiền, hàng hoá được giảm giá nhưng thực chất không giảm giá.

“Em cảm thấy Văn Minh lấy tiền của vợ chồng em để hỗ trợ anh trai mình là không đúng, nhưng chính em tiêu hoang tháng nào hết tháng ấy chẳng lẽ lại không sai? Có phải em đã làm cho Văn Minh quen với việc cứ hết tiền lại xin bố mẹ không? Làm cho anh ta cảm thấy nếu thiếu tiền thì nhờ bố mẹ em giúp đỡ một chút là rất bình thường? Đàng nào thì anh ta cũng sẽ trả?”.

“Chuyện này...”, Dương Luy cúi đầu.

“Luy Luy, không phải chị dạy dỗ em đâu, bây giờ em sắp làm mẹ rồi, em và Văn Minh quả thật có tình cảm sâu nặng. Vợ chồng chung sống với nhau, muốn người ta thay đổi mà chính mình không thay đổi là không được. Chị có thể thấy em còn muốn sống với Văn Minh, vậy thì em cần thay đổi, ít nhất phải làm Văn Minh cảm thấy em đã có cố gắng”.

“Có mẹ anh ấy ở đây, bọn em sẽ vĩnh viễn không thể giống như trước được nữa”. Dương Luy nói nhỏ, nước mắt rơi từng giọt: “Bây giờ em mất việc rồi, về nhà còn chưa biết sẽ bị mẹ con người ta nói thế nào”.

Lâm Gia Mộc thở dài. Cô đã gặp quá nhiều cô gái như Dương Luy, cả đời thuận buồm xuôi gió, căn bản không biết thế nào là thoả hiệp, thế nào là âm ức, thế nào là tạm thời nhẫn nhịn. Đến tận lúc va vấp vỡ đầu chảy máu, họ mới hiểu ra thu bớt góc cạnh cũng là một nghệ thuật, nhưng lúc đó họ đã thương tích đầy mình... Trong mắt người ngoài, trước mặt Dương Luy là một con đường lớn thênh thang dát vàng. Chồng là công chức có tiền đồ ở một cơ quan có thực quyền, bản thân là kế toán CPA, nhà mẹ đẻ có điều kiện kinh tế tốt, tuổi còn trẻ đã đầy đủ nhà xe, vài tháng nữa sẽ làm mẹ. Nhưng còn bên trong? Dương Luy chỉ là một người bị khống chế, có khổ cũng không nói ra được.

“Luy Luy, em cảm thấy Văn Minh có phải một người mà lúc em bị ầm ứ ở bên ngoài vẫn sẽ trách móc em sao? Nếu là người như vậy thì em cho rằng anh ta có đáng để em yêu không?”.

Dương Luy không nói nữa. Trước đây thì cô ta có thể chém đĩnh chặt sắt nói rằng Văn Minh không phải loại người như vậy. Văn Minh tuyệt đối sẽ không trách móc cô ta vì cô ta nhất thời kích động bị người khác lừa dối việc. Nhưng bây giờ thì cô ta không dám chắc.

“Luy Luy, bây giờ em gọi điện cho anh ta, nói với anh ta chuyện em bị mất việc, hẹn anh ta ra ngoài gặp nhau xem anh ta nói thế nào”.

Lâm Gia Mộc rời quán cà phê, ngồi vào chiếc xe Hyundai dừng bên lề phố. Trịnh Đặc đã trở lại với phong cách thoải mái thường ngày, tiện tay đưa một chiếc phong bì cho cô: “Tiền trả quần áo”.

Lâm Gia Mộc cười tủm tỉm nhận lấy. Trịnh Đặc không quen mặc Âu phục và áo khoác dài thế này, hôm qua sau khi mua ở siêu thị cũng đã quyết định sẽ trả lại rồi, cô hỏi: “Còn trang sức quý giá của em đâu?”.

Trịnh Đặc đưa cho cô một cái hộp: “Có hai trăm tệ mà lần nào cũng có người tin giá trị mấy trăm ngàn”.

“Em có dán giá mấy trăm ngàn đâu cơ chứ? Bây giờ người ta cứ thế, chỉ cần anh mặc quần áo lịch sự, có khí chất thì trên tay có đeo hòn đá người ta cũng cho rằng là đá quý”.

Ghim cài tay áo, kẹp ca vát đá quý, Âu phục hàng hiệu, áo khoác dài quá gối, mấy thứ này không phải họ không mua nổi mà là không cần thiết. Theo lý luận của Trịnh Đặc thì mặc những thứ này lên người để khoe của còn không bằng mang tiền gửi ngân hàng, ít nhất cũng có mấy đồng tiền lãi. Bản thân Lâm Gia Mộc thích hàng hiệu, có điều lại có rất ít cơ hội mặc, lần này là mặc quần áo của chính cô. Hàng hiệu không cần cứ phải kiểu mới nhất, mẫu kinh điển thật sự không bao giờ là lỗi thời.

Lâm Gia Mộc cười cười, cất “châu báu” quý giá của mình đi. Cô vỗ vai Trịnh Đặc, Trịnh Đặc cầm máy ảnh lên chụp. Văn Minh từ trên xe bước xuống, vội vã vào trong quán, ôm lấy Dương Luy đang khóc không ngừng. Hai người đều có ngoại hình không tồi, có thể gọi là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ...

“Họ sẽ làm lành chứ?”.

“Văn Minh chưa xấu đến mức hết thuốc chữa. Nhưng mâu thuẫn cơ bản của hai vợ chồng này vẫn còn, dù sao cũng còn thời gian hơn một tuần nữa, để quan sát tiếp xem sao”.

Lâm Gia Mộc lạc quan một cách e dè, nhưng hiện thực lại nhanh chóng chứng minh rằng cô đã sai

91. Q.12 - Chương 6: Cái Gọi Là Tầng Lớp

Trích lời Gia Mộc: Có những kinh nghiệm “truyền thống” làm mọi người vừa cảm hận lại vừa dở khóc dở cười.

“Mẹ đừng lo. Con không phải trẻ con, hơn nữa còn có Văn Minh chăm sóc con...”.

“Không phải trẻ con mà sao lại nông nổi như vậy? Người ta vừa khiêu khích một chút là con đã mắc lừa, vô duyên vô cớ lại mất việc...”.

“Mẹ đã trách con hơn một tiếng rồi đấy, đừng nói đến chuyện này nữa được không?”.

“Được, mẹ không nói nữa...”. Trình Mạn Như hạ thấp giọng: “Mẹ chồng con cũng không nói chứ?”.

“Văn Minh nói là anh ấy bảo con xin nghỉ ở nhà dưỡng thai. Trước đây mẹ chồng con cũng nhắc tới việc này. Mặc dù bây giờ cảm thấy con không đi làm, thu nhập của gia đình thấp, Văn Minh phải chịu áp lực lớn hơn nhưng bà ấy cũng chỉ dám lẩm bẩm sau lưng”.

“Đừng nghe bà ấy. Chúng ta chăm sóc sức khỏe cho tốt là quan trọng nhất”. Trình Mạn Như vuốt tóc con gái: “Bố con bảo mẹ hỏi con có đủ tiền tiêu không”.

“Đủ”.

“Nếu đủ thì mẹ không cho con tiền nữa...”.

“Mẹ, mẹ cho con vay một ít, sau khi sinh xong, tìm được việc làm...”. “Vay thật chứ?”.

“Con có thể viết giấy”, Dương Luy nói nghiêm túc.

“Cái con bé láu cá này...”. Trình Mạn Như lấy một chiếc thẻ trong túi xách ra: “Đây là thẻ lương của bố con. Con cầm lấy mà tiêu, bao giờ tìm được việc thì trả lại cho ông ấy”.

“Mẹ...”.

“Con đừng lo cho bố mẹ. Có phải con không biết bố mẹ không cần tiêu đến tiền trong thẻ lương đâu. Riêng tiền cuối tuần bố con đến bệnh viện khác làm phẫu thuật đã đủ để bố mẹ nuôi được mười đứa như con rồi”.

“Con biết rồi”. Dù thế nào, cô ta đã sắp ba mươi rồi mà vẫn còn xin tiền nhà, thật sự là rất xấu hổ: “Mẹ... chắc chắn con sẽ trả tiền cho bố mẹ”.

“Con bé ngốc, bố mẹ chỉ có một đứa con gái, tiền của bố mẹ sớm muộn gì cũng là của con. Chỉ cần con vui vẻ thì mọi thứ đều không quan trọng. Nghe lời mẹ, vấn đề nào có thể giải quyết bằng tiền đều không phải là vấn đề. Tuyệt đối đừng cãi nhau với Văn Minh vì tiền. Nếu người ở ngoài kia có thể dùng tiền mời đi thì mẹ cũng đồng ý bỏ tiền”.

“Mẹ, có phải mẹ nghe người ta nói gì không?”.

Trình Mạn Như sững ra, lại nhanh chóng cười che giấu: “Mẹ còn phải nghe nói nữa sao? Đoán cũng đoán được. Mẹ chồng con là nội trợ, kiến thức hạn hẹp, ngoài tiền nong thì còn có thể tính toán được gì nữa?”.

“Văn Minh đã hứa với con sẽ đưa bà ấy về nhà sớm nhất có thể. Nhưng Văn Minh vừa nhắc tới chuyện này là bà ấy lại nói mình tức ngực, chóng mặt...”.

“Con gái ngốc của mẹ, từ bây giờ trở đi, chỉ cần bà ấy nói mình bị ốm, con lập tức bắt xe đưa bà ấy đến bệnh viện. Mẹ sẽ chịu trách nhiệm cho bà ấy kiểm tra sức khỏe toàn diện, bất kể có bệnh hay không cũng điều trị như có bệnh nặng...”. Trình Mạn Như nói đến đây liền bật cười, lộ vẻ khôn khéo của phụ nữ Thượng Hải: “Chỉ sợ bà già ấy không hưởng được cái phúc như vậy”.

“Vâng, con biết rồi mẹ ạ”.

“Còn nữa, sau này con đừng nói đến chuyện đưa mẹ chồng con về quê nữa, để Văn Minh khỏi cho rằng con bất hiếu, không hiểu chuyện, không thông cảm ẹ nó. Không có việc gì thì con cứ đọc sách, đi dạo. Cơm bà ấy nấu, con thích thì ăn, không thích thì ra ngoài ăn. Con chê bà ấy giặt quần áo không sạch thì đưa đến tiệm giặt là. Không thích nhìn mặt bà ấy thì đóng cửa lại đừng nhìn. Mẹ không tin trên đời này lại có người da mặt dày như tường thành, nói là đến chăm sóc con dâu, ngay cả mặt con dâu cũng không thấy mà vẫn còn dày mặt ở lại được”.

Nói tới đây, Trình Mạn Như đổi giọng: “Không phải mẹ dạy con bất hiếu. Nếu mẹ chồng con là người tốt, con dám không hiếu thảo với bà ấy mẹ sẽ đánh gãy chân con. Nhưng rõ ràng bà ấy không phải một người tốt, vì thế con phải có sách lược, có chiến thuật... Con phải nhớ kỹ, chiến tranh mẹ chồng nàng dâu, quan trọng nhất là phải xem người nào nắm được trái tim người đàn ông. Con đã xem ‘Chân Hoàn truyện(*)’ chưa? Chỉ cần con nắm được trái tim người đàn ông, người ta nhất định sẽ hướng về con, phụ nữ khác có lợi hại đến mấy cũng chỉ là tốt thí. Con hiểu chưa?”.

“Con hiểu rồi”.

“Mẹ chỉ sợ ngoài miệng con nói hiểu rồi mà trong lòng vẫn không phục. Bình thường thấy con ở nhà với bố mẹ vẫn hay làm nũng, thế mà ở với Văn Minh lại không khác gì nữ hoàng. Đàn ông không thích kiểu này, đàn ông đều thích phụ nữ dịu dàng như nước, non nớt đáng thương. Thỉnh thoảng con phải nhõng nhẽo, phải tỏ ra yếu thế, nặn ra mấy giọt nước mắt, đừng nói đến chuyện tiền mẹ chồng đi, chỉ nói con không thích ăn cơm bà ấy nấu, mua cơm hộp bên ngoài không ngon, con ăn uống không tốt. Nói có lúc Đại Bảo đột nhiên làm con giật mình, mẹ chồng giặt quần áo không sạch sẽ, bây giờ con không có thu nhập, nuôi một người già còn được, thêm một đứa trẻ quá tốn kém... Văn Minh cũng không phải thằng ngốc, sau một thời gian thì nó cũng phải nghĩ”.

“Mẹ, bình thường không có việc gì mẹ cũng nhõng nhẽo với bố con à?”.

“Đồ quỷ sứ, lúc mẹ không nhẽo làm nũng bố con thì con còn chưa sinh ra. Bây giờ bố con ở bên ngoài cũng là một người có tiếng tăm, bao nhiêu cô bé xếp hàng theo đuổi ông ấy mà ông ấy không thèm nhìn một cái, còn không phải vì mẹ con có sức hấp dẫn sao?”

“Vâng, con biết rồi. Sắp tám giờ rồi mẹ, ông chồng có sức hấp dẫn của mẹ ở nhà đã đói đến mức bụng lép kẹp rồi...”

(*) “Chân Hoàn truyện”: Tên đầy đủ là “Hậu cung Chân Hoàn truyện”, một tiểu thuyết ăn khách của Lưu Liễm Tử, được dựng thành phim truyền hình, rất được độc giả, khán giả chú ý và yêu thích.

“Bố con chỉ có điểm này là không tốt. Phần tử trí thức, không biết ứng biến. Mẹ không về nhà thì ông ấy cũng không biết đường mà gọi cơm, chỉ biết ôm thùng bánh bích quy... Đúng như người ta thường nói ấy, tử lạnh đầy đồ ăn mà chết đói”. Trình Mạn Như vừa nói vừa đứng dậy.

Văn Minh và mẹ ôm Đại Bảo ngồi xem ti vi trong phòng khách. Ngoài Đại Bảo không biết việc đời, hai người lớn còn lại đều nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng. Nhưng tiếng nói chuyện trong phòng ngủ quá nhỏ, hai người lại không tiện tắt ti vi để nghe trộm nên đành phải xem ti vi thật. Văn Minh suy cho cùng vẫn là đàn ông, lòng dạ tương đối rộng rãi, chỉ sau vài phút đã hoàn toàn tập trung vào ti vi. An Tổ Trân thì muốn đi nghe lỏm, lại sợ con trai không cho, nhìn ngang nhìn ngửa rất căng thẳng.

Sau khi Trình Mạn Như đi ra, An Tổ Trân đứng lên: “Bà thông gia ở chơi thêm lát nữa chứ?”

“Thôi, tôi còn phải về nấu cơm cho ông Dương nhà tôi ăn”, Trình Mạn Như cười nói. Trình Mạn Như và An Tổ Trân tính ra cũng sà sà tuổi nhau, thậm chí Trình Mạn Như còn lớn hơn hai tuổi, nhưng lúc đứng chung một chỗ thì nhìn phải chênh lệch ít nhất hai mươi tuổi. Tóc Trình Mạn Như vẫn đen, búi lên gọn gàng, ăn mặc thời thượng nhã nhặn, thoát nhìn chỉ hơn bốn mươi tuổi. An Tổ Trân đeo dây chuyền ngọc trai, mặc áo len, mái tóc quăn nhuộm đen đã lộ ra khoảng năm phân tóc bạc dưới chân tóc, trông phải già hơn tuổi thật đến năm, sáu tuổi.

“Thì ra ông bà thông gia còn chưa ăn cơm. Mời ông thông gia đến ăn cơm luôn đi, trong nhà có cơm có thức ăn”.

Trình Mạn Như vỗ vỗ tay An Tổ Trân, cười nói: “Cảm ơn bà thông gia. Ông Dương nhà tôi kỹ tính lắm, từ khi cưới nhau đến giờ, một miếng cơm thừa cũng không chịu ăn, càng không cần phải nói đến thức ăn thừa. Ông ấy nói có muối Natri nitrit, dễ bị ung thư. Rau dưa, trái cây đều nhất định phải ăn tươi. Người ngoài mời khách, dù là khách sạn năm sao nhưng ông ấy cũng không chịu đi, nói sợ đồ ăn không sạch sẽ, khó hầu hạ lắm. Ông ấy và Luy Luy đúng là cục nợ của tôi, chỉ có bản lãnh bắt nạt tôi thôi”.

An Tổ Trân cười khó xử. Văn Minh đưa chiếc áo khoác lông lạc đà màu tím đậm cho Trình Mạn Như: “Mẹ, có cần con lái xe đưa mẹ về không?”

“Không cần, mẹ lái xe tới mà”. Trình Mạn Như mặc áo khoác vào, ngồi xuống ghế thay giày đi đôi bốt gót cao năm phân của mình vào rồi mới đứng dậy ra cửa. Dương Luy khoác áo lông vào, thay giày vải đi bên ngoài ra tiễn mẹ: “Mẹ, để con tiễn mẹ”.

“Ờ”. Trình Mạn Như kéo tay con gái: “Văn Minh, bà thông gia, hai người cứ vào đi, có Luy Luy tiễn tôi là được rồi”.

Nụ cười cứng đờ trên mặt, An Tổ Trân lùi lại, Văn Minh đóng cửa lại.

Đại Bảo chạy tới: “Bà nội, bác gái thơm quá”. “Không được gọi là bác gái, đó là bà Trình”. “Bà đó trẻ thế”.

An Tổ Trân trợn mắt nhìn Đại Bảo: “Đại Bảo, cháu đi tè chưa? Tè dầm cẩn thận bà té dít đấy”.

“Cháu không tè! Cháu không tè!”. Đại Bảo che miệng chạy đi.

Lâm Gia Mộc xách hộp đồ ăn nhanh vừa đi ra thang máy đã gặp hai mẹ con Trình Mạn Như và Dương Luy: “Luy Luy, đây là mẹ em à? Nhìn giống em thật đấy. Hai mẹ con mà như hai chị em”.

“Mọi người cũng nói như vậy”. Dương Luy cười, ôm mẹ giới thiệu: “Mẹ, đây là hàng xóm của con, họ Lâm”.

“Chào cháu!”, Trình Mạn Như gật đầu.

Lâm Gia Mộc gật đầu chào Trình Mạn Như rồi nhanh chóng đi trước. Trong lúc đợi thang máy, Trình Mạn Như cầm tay Dương Luy: “Luy Luy, con phải nhớ lời mẹ dặn. Làm gì cũng phải có sách lược, có phương pháp, đừng hơi chút đã cãi lộn, đừng biến chuyện có lý thành chuyện vô lý...”.

“Con hiểu rồi... Mẹ, con có gốc đâu”.

“Mẹ thấy con chính là một con bé gốc gác! Nếu con được như...” Trình Mạn Như dừng lại, nuốt ba chữ Lâm Gia Mộc xuống: “Như chị họ con thì mẹ cũng không phải lo lắng cho con như vậy”.

“Chị họ con tốt số mà...” Chị họ Dương Luy ở Thượng Hải lấy một chàng trai xuất thân nông thôn, là con thứ trong nhà. Sau khi kết hôn, mẹ chồng chỉ đến thăm một lần, thời gian còn lại chỉ ở nhà trông cháu trai nhà con trưởng, cơ bản mặc kệ chuyện của con thứ. Chị họ của Dương Luy cũng khôn khéo, thường xuyên giục chồng gửi tiền, gửi đồ về quê, làm cho bố mẹ chồng hân diện với mọi người. Kết quả là ông xã chị ta cảm động lắm, thường xuyên nói vợ mình là một nàng dâu hiếu thảo: “Mẹ chồng chị ấy thử đến xem chị ấy có ngắt không”.

“Cho nên nó mới gửi đồ, lại gửi tiền. Nó đã nói rồi, chỉ cần bà ấy không đuổi giết đến bến Thượng Hải, có bắt cháu phải cắt thịt cũng được”.

“Nhưng mà cũng phải gặp được mẹ chồng hiểu lý lẽ”. Dương Luy thở dài: “Mẹ, thang máy đến rồi, con không đưa mẹ xuống nữa”.

“Con mau về đi, đừng để bị cảm cúm”.

An Tố Trân đẩy thằng cháu trai vừa dúi dằm vào trong, bản thân nằm bên rìa chiếc giường ướt nước tiểu, nhắm hờ mắt suy nghĩ. Từ lần đầu tiên gặp thông gia, hai vợ chồng thông gia đã khiến bà ta rất không vừa mắt. Trình Mạn Như trẻ trung xinh đẹp làm bà ta ngứa mắt, người phụ nữ thường ở cùng chồng bà ta đại để cũng giống như vậy, có một đôi giày cao gót rất giống của Trình Mạn Như, đứng bên chồng bà ta trông rất xứng đôi. Không giống mình, người không biết mình sẽ tưởng mình là người giúp việc của nhà chồng.

Cách sống của Trình Mạn Như quả nhiên cũng như người phụ nữ đó, bề ngoài cười tít mắt, trên thực tế rất xem thường người khác. Chẳng hạn như hôm nay, nói câu nào cũng cạnh khéo bà ta. Bà ta nấu cơm thịt cơm cá hầu hạ con gái Trình Mạn Như, vậy mà cũng không thể khiến Trình Mạn Như hài lòng. Sai khiến người giúp việc cũng không thần nhiên như vậy.

Bà ta lại trở mình, sờ sờ Đại Bảo. Bà ta có hai con trai, thằng con thứ là hy vọng và niềm tự hào của bà ta, còn con trưởng lại là sự lo lắng. Văn Minh có số được nhờ bố vợ. Lúc ở quê nhà, bà ta cũng biết nhiều người, cũng hiểu được chủ nhiệm khoa ngoại và chủ nhiệm khoa sản kiếm được nhiều tiền thế nào. Lúc họ nói muốn mua đứt căn hộ này cũng không khác gì nói đi mua căn thịt ở siêu thị. Lúc đó bà ta đã nghĩ, nhà họ Dương lắm tiền như vậy, lại chỉ có một đứa con gái là Dương Luy, con trai mình có thể phần đầu ít hơn ba mươi năm, đúng là quá mức may mắn. Nhưng còn Văn Anh? Bố mẹ vợ nó ở nông thôn còn bắt nó trợ cấp, mỗi lần đến thành phố lại còn ra vẻ, chê Văn Anh tàn tật, chê Văn Anh chưa nộp sinh lễ đã lấy con gái nhà bọn họ, mỗi lần đi đều túi lớn túi nhỏ như đi đánh địa chủ chia ruộng cày.

Ôi, hầu hạ con dâu thì hầu hạ con dâu, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu... Bà ta nghĩ một hồi, lại xuống giường, mở chiếc va ly hành lý, lấy hai gói thuốc Đông y ra. Đây là thuốc chuyển thai bà ta đã tìm thần y ở quê nhà để mua. Thần y nói, uống thuốc này vào, là con gái sẽ sảy thai, là con trai thì không sao... Bà ta biết có hai mươi mấy nhà dùng thuốc này mà sinh được con trai...

Lúc vừa đến bà ta đã định dùng thuốc này, nhưng Dương Luy quá lợi hại, đừng nói là sắc thuốc Đông y, dù có nấu nước đường cho cô ta uống, cô ta cũng chê quá ngọt... Thế này thì biết làm sao? Văn Minh là người nhà nước, không thể sinh hai con. Nếu cái thai này là con gái... Sau này Văn Minh dù có tài sản vạn quan thì cũng là của người khác...

Bà ta nghĩ đi nghĩ lại. Thôi được, chẳng phải Dương Luy mong mình đi hay sao? Nếu việc mình đi khỏi đây có thể đổi được một thằng cháu trai thì cũng đáng... Nhưng nhờ đâu con trai mình biết được... Không được, chuyện này không thể quá vội vã...

92. Q.12 - Chương 7: Rạn Nứt

Trích lời Gia Mộc: Hôn nhân thành công nâng đỡ con người, hôn nhân thất bại hủy diệt con người.

Một tuần sau.

Lâm Gia Mộc bấm nút in. Máy in tạch một tiếng rồi bắt đầu in. Cô đứng dậy lắc lắc đầu, vận hông. Trịnh Đặc đã chuyển rất nhiều đồ đạc về văn phòng. Sau khi Lâm Gia Mộc sắp xếp xong những tài liệu cuối cùng, chuyển xong món đồ cuối cùng từ căn hộ 1103 về, nhiệm vụ lần này cũng coi như hoàn thành. Cô cầm cốc trà đến bên cạnh cây nước nóng lạnh để lấy nước, lại phát hiện bình nước đã cạn, liền cầm ấm nước vào bếp đun nước...

Vừa cho nước vào ấm, cảm phích điện xong, đột nhiên cô ngửi thấy mùi thuốc Đông y là lạ... Mùi thuốc này bay từ phía máy hút mùi bên kia tới...

Một tuần nay Dương Luy ở nhà dưỡng thai, lúc rảnh hai người thường tán gẫu, mặc dù quen biết không lâu nhưng đã thân thiết như bạn tốt. Dương Luy xuất thân gia đình Tây y, đừng nói thuốc Đông y, ngay cả thuốc bổ cũng không bao giờ uống, tại sao tự dưng lại sắc thuốc Đông y? Cô nhớ hôm kia Dương Luy nói với mình rằng đã chuyển từ thể mạnh yêu cầu mẹ chồng về quê sang thể yếu ngày ngày khổ với Văn Minh, nói mình bị Đại Bảo làm phiền ăn không ngon ngủ không yên, sợ Đại Bảo chạy nhảy va vào mình, lại nói mẹ chồng lớn tuổi rồi, sức khỏe không tốt, ngày ngày trèo lên trèo xuống đi chợ mua thức ăn nấu cơm vất vả, mình nhìn mà thương... Thái độ của Văn Minh đã dao động, bắt đầu khuyên mẹ về nhà, mẹ chồng Dương Luy cũng đã đồng ý...

Lâm Gia Mộc bỗng thấy lòng thất lại, cảm thấy sợ hãi, bản năng mách bảo sẽ xảy ra chuyện... Cô thay giày, chạy sang bấm chuông cửa nhà Dương Luy.

Dương Luy đang bật mũi uống thuốc. Cô ta không bao giờ tin những thứ thuốc Đông y đấng ngất này, cảm thấy Đông y vừa không khoa học vừa không có hiệu quả trị bệnh. Nhưng mẹ chồng cứ nói đây là thuốc an thai mang từ quê nhà đến, không nhìn thấy cô ta uống xong thì không yên tâm ra về. Để tiện mẹ chồng đi, Dương Luy chỉ còn cách uống thuốc, dù sao cũng là thứ vô thưởng vô phạt, cứ coi như uống một loại cà phê khó uống. Lúc Lâm Gia Mộc gõ cửa, cô ta đã uống được một nửa.

“Chị Lâm...”.

“Luy Luy, đang uống thuốc dưỡng thai à?”. Lâm Gia Mộc vừa cười vừa đi tới: “Là thuốc cô sắc cho à?”.

“Ồ, vừa sắc xong. Luy Luy chê đắng không chịu uống, cháu mau khuyên nó đi”. Nhìn thấy Lâm Gia Mộc vào nhà, đầu tiên An Tổ Trân cũng lo ngại, nhưng sau đó lại ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Luy Luy, thuốc đắng dã tật, có lợi cho sức khỏe. Thuốc Đông y là bảo vật của Trung Quốc, không tin không được. Em không biết chứ, ông ngoại chị chính là một thầy lang, chị còn chưa đi học đã biết phân biệt thảo dược... Chỉ nghe nói đang có dịch cúm là ông ngoại đã bắt chị uống thuốc đắng ngắt, phải công nhận là trước khi lên cấp hai chị không bao giờ bị cảm cúm cả...”.

Lâm Gia Mộc vừa nói vừa đi vào trong bếp. Nghe nói ông ngoại cô là thầy lang, sắc mặt An Tổ Trân đã hơi khó coi, vội ngăn không cho cô đi vào.

“Gia Mộc, thần y cất thuốc cho cô nói đây là bài thuốc bí truyền, không thể cho người khác xem”.

“Ồ, cô không biết nguyên tắc của Đông y rồi. Đông y có nguyên tắc của Đông y, không cho xem đơn thuốc, nhưng người ta nhìn bã thuốc mà biết là thuốc gì thì chính là bản lãnh của người ta”. Lâm Gia Mộc vốn thân thủ linh hoạt, chỉ lách người một cái đã luồn ra phía sau An Tổ Trân. An Tổ Trân đưa tay kéo áo cô lại.

“Con gái con đứa, sao lại tự tiện xông bừa vào nhà người khác thế?”.

Dương Luy có ngốc cũng phát hiện tình hình khác lạ, lập tức đặt bát thuốc trên tay xuống: “Mẹ cho con uống cái gì thế?”.

Trình Mạn Như sầm mặt từ phòng khám đi ra. Y tá đi qua sợ quá, suýt nữa làm rơi chiếc khay trên tay xuống đất, dựa sát vào tường làm như mình không tồn tại. Trình Mạn Như liếc cô ta một cái rồi thu ánh mắt lại, đi tới chỗ một bà già và một người đàn ông đang ngồi ở khu chờ đợi.

“Tôi đã mang những loại thuốc đó đi xét nghiệm rồi, ngày mai sẽ có kết quả. Luy Luy uống không nhiều, lại nôn ra kịp thời, may là không hấp thu bao nhiêu, thai nhi vẫn rất ổn định. Có điều tâm tình nó rất kích động, tôi đã gọi điện thoại cho bố nó rồi, mười phút sau bố nó sẽ tới đón Luy Luy về nhà”.

“Mẹ...”, Văn Minh nhỏ giọng gọi một tiếng.

“Anh gọi tôi là gì?”, Trình Mạn Như lạnh lùng hỏi. “Mẹ...”.

“Anh đừng gọi tôi là mẹ. Mẹ anh là bà An đây. Bây giờ tôi hối hận vì đã dạy dỗ con gái tôi quá ngây thơ, hoàn toàn không biết gì về sự hiểm ác của lòng người. Bản thân nó không tin Đông y, cho rằng thuốc Đông y đều là các loại thảo dược, không biết một số thầy mo thầy cúng trong dân gian lại làm ra những thứ hại người đoạn tử tuyệt tôn...”.

“Bà thông gia...”. An Tổ Trân nghe mà nóng bừng mặt, vẫn còn muốn giải thích: “Tôi cũng muốn tốt cho nó...”.

“Muốn tốt cho nó?”. Trình Mạn Như nhíu mày: “Ý bà là gì?”.

“Nó không thể không có con trai, bây giờ kế hoạch hoá gia đình...”. “A, có con trai thì thế nào? Không có con trai thì thế nào? Bà tự đến khu điều trị mà xem, xem trong số những người chăm sóc các ông bà già có bao nhiêu là con dâu, bao nhiêu là con gái? Bà sinh hai con trai là quang vinh tốt cùng, tôi chỉ sinh một đứa con gái thì nên đâm đầu vào tường chết quách phải không?”.

An Tổ Trân cúi đầu. Văn Minh chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát khó chịu. Kỳ thực anh ta biết tính mẹ, lúc trẻ mẹ sống quá khổ, khi về già luôn muốn khống chế thứ gì đó, thường xuyên tự ý làm một số việc. Nhưng lần này việc mẹ làm thật sự quá đáng: “Mẹ, con muốn gặp Luy Luy...”.

Trình Mạn Như ngay cả nhìn cũng chẳng muốn nhìn anh ta: “Anh không cần gọi tôi là mẹ. Bây giờ tâm tình Luy Luy rất không ổn định, tôi và bố nó đều rất dân chủ, sau này anh và nó có hợp hay tan cũng là chuyện của anh và nó, chúng tôi không can thiệp. Nhưng bây giờ chúng tôi tôn trọng ý kiến của Luy Luy, nó không muốn thấy anh, cũng không muốn thấy bất cứ người nào nhà họ Văn các anh”.

“Mẹ, con thật sự biết lỗi rồi. Mẹ, bây giờ con sẽ đưa mẹ con về...”. “Đừng, anh ngàn vạn lần đừng trở thành đứa con bất hiếu vì Luy Luy”, Trình Mạn Như lạnh giọng.

“Mạn Như”. Bác sĩ Dương Phương mặc áo blouse trắng cao giọng: “Văn Minh, mẹ con sức khỏe không tốt, bệnh viện không phải nơi để an dưỡng. Bố đã gọi điện thoại cho ông thông gia rồi, ông ấy sẽ lập tức tới đón bà ấy về”.

Mặc dù này giờ vẫn sầm mặt nhưng trong lòng An Tổ Trân lại không sợ lắm. Thứ nhất, bà ta cho rằng mình xuất phát từ ý tốt. Thứ hai, bà ta không gây nên hậu quả. Thứ ba, đứa bé trong bụng Luy Luy vẫn còn. Một phụ nữ cho dù nhà mẹ đẻ giàu có đến mấy nhưng nuôi một đứa con thì vẫn không dễ tái giá. Vì con mình, Dương Luy sẽ quay lại tìm Văn Minh. Chỉ cần bà ta đi, Văn Minh dễ dàng cầu xin, Dương Luy có thang để xuống là sẽ quay lại. Còn Văn Minh nói thế nào cũng là cốt nhục của bà ta, xưa nay lại trọng tình nghĩa. Bà ta về quê trước, một thời gian nữa Luy Luy sinh con cần người hầu hạ, bà ta nói vài câu là sẽ lại đến đây. Không ngờ Dương Phương lại gọi điện thoại cho Văn Kiệt...

“Ông ấy không quan tâm việc trong nhà, ông gọi điện thoại cho ông ấy làm gì?”. An Tổ Trân hơi lớn tiếng, ánh mắt lộ rõ sự sợ hãi.

“Có một số việc dù sao cũng phải do đàn ông giải quyết”. Dương Phương không thèm nhìn bà ta: “Văn Minh, Luy Luy đã không sao thì con cứ về đi làm đi. Đạo này cục Tài chính còn nhiều việc, bố nghe nói con sắp

bị phái ra ngoài kiểm toán? Bố đã nói với lãnh đạo của con rồi, con không cần phải đi nữa, cứ yên tâm về cục mà làm việc”.

Dương Phương nói điềm đạm, ánh mắt lại rất lạnh lùng. Ông ta làm chủ nhiệm khoa ngoại bao nhiêu năm ở bệnh viện hạng nhất của thành phố A, không biết có bao nhiêu người từng lên bàn mổ và có giao tình với ông ta. Vợ ông ta là chủ nhiệm khoa sản, cũng có quan hệ rất rộng. Văn Minh phải ngu xuẩn đến mức nào mới cho rằng sự nghiệp của anh ta thuận buồm xuôi gió hoàn toàn là nhờ kết quả phấn đấu của chính anh ta? Hai vợ chồng ông có thể đưa Văn Minh lên trời cao thì cũng có thể làm Văn Minh rơi xuống đất. Công chức? Bát vàng? Trên đời này công chức thiếu gì? Công chức không có thực quyền, hằng tháng chỉ có tiền lương ba cọc ba đồng đến tận lúc về hưu cũng không phải số ít. Nhà họ Văn cho rằng công chức là oai lắm thì cứ ôm thu nhập cả lương lẫn thưởng một tháng hơn ba ngàn mà sống!

Văn Minh cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Lần đi kiểm toán này là cơ hội thể hiện anh ta phải tranh giành mãi mới được mà cứ thế mất toi sao?

“Vâng! Bố, sức khỏe của Luy Luy là quan trọng...”.

“Luy Luy có bố mẹ chăm sóc, con cứ yên tâm làm việc”, Dương Phương nói.

An Tổ Trân không chú ý tới sắc mặt trong nháy mắt đã vàng như nghệ của con trai, vẫn đang tính toán phải đối phó thế nào khi ông Văn Kiệt đến... Nghĩ đến dáng vẻ ông Văn Kiệt nổi giận, lòng bàn tay bà ta không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Bốp!”. Một cái bạt tai giáng xuống mặt An Tổ Trân. Văn Anh đi lại không tiện xông lên ngăn lại, kết quả cả hai mẹ con cùng ngã xuống đất. Vợ của Văn Anh bế con trai, cho con ăn vặt, dường như hoàn toàn không biết gì về những việc xung quanh. Còn chủ nhà Văn Minh thì ngồi trên sofa hút thuốc không nói câu nào.

“Thằng cả bị bà làm cho thế này chưa đủ, thằng hai không dễ gì có chút tiền đồ mà bà lại chạy tới phá hoại. Nhà họ Văn tôi đã gây ra tội lỗi gì mà lại lấy một ngôi sao chổi như bà vào cửa chứ?”. Ông Văn Kiệt tức giận đến mức khé miệng co giật: “Tôi có nói với bà phải ngồi yên ở nhà, không được tới thành phố A gây rối không? Vậy mà bà giấu tôi ra ngoài... Nếu không phải ông thông gia gọi điện thoại cho tôi thì tôi cũng không biết bà đã đến thành phố A...”.

Vợ hơn một tháng không ở nhà, chồng lại không biết. Đây là chuyện không thể tưởng tượng ở gia đình khác, nhưng ở nhà họ Văn lại là chuyện bình thường. Ông Văn Kiệt có gia đình khác, bình thường dịp Tết nhất cũng không về “nhà”.

“Tôi cũng chỉ muốn giúp thằng hai... Luy Luy...”.

“Bà còn có mặt mũi nhắc tới Luy Luy? Luy Luy là một cô gái quá tốt. Gia thế, ngoại hình, bằng cấp, có mặt nào là không xứng với con trai bà? Con trai bà lấy người ta là lấy được phúc tinh vào cửa...”.

“Tôi cũng không ngược đãi nó, tôi hầu hạ nó như người ở...”.

An Tổ Trân che mặt, ngồi luôn dưới đất không đứng dậy.

“Bà còn dám nói nữa à?”. Văn Kiệt trợn mắt nhìn bà ta: “Bà có thấy ai đi chăm sóc người khác mà còn mang một thằng nhóc đến không? Bà đến làm phiền chứ chăm sóc cái quái gì?”.

“Bố, Đại Bảo là cháu trai bố, bố ăn nói phải giữ chút khẩu đức chứ”. Nàng dâu lớn vẫn yên lặng không lên tiếng chột mồm, khé miệng lộ vẻ châm biếm: “Bố xem thường con cũng được, nhưng con trai cháu trai là do bố sinh ra”.

Văn Kiệt vừa định quát lại nhìn thấy con trưởng chống cái chân tàn tật vất vả đứng lên, câu mắng sắp ra đến miệng lại biến thành: “Mày là cái gì? Người lớn nói chuyện có chỗ ày nói leo à? Biến!”.

Dâu cả hừ lạnh một tiếng, bế con đứng lên, vịn người liếc chồng: “Văn Anh, anh còn ngồi đây làm gì? Không nghe thấy người ta đuổi anh đi à?”.

Văn Anh cúi đầu, tập tễnh theo vợ con vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại. Văn Kiệt tức giận nghĩ rằng nguyền rủa. Thằng con cả của mình thật là không ra gì, chân nó mặc dù có tật nhưng đầu óc có tật gì đâu? Thế mà lại bị mẹ nó chiều quá sinh hư, hết ăn lại nằm, mềm yếu nhất gan. Sau khi tốt nghiệp cấp ba cả ngày ở nhà lên mạng chơi game, đến lúc mình thật sự không nhìn được nữa, bỏ tiền mua nhà mở siêu thị cho nó, không ngờ siêu thị còn chưa kiếm được bao nhiêu tiền, nó lại cặp kè với một nhân viên, chẳng bao

lâu sau cô ả này nói có thai đòi cưới. Đời này Văn Kiệt đã gặp nhiều người, nhìn thoáng qua là biết cô ả này không phải người đứng đắn gì, nhưng con trai tàn tật, lại nhất quyết đòi cưới nên ông ta cũng gật đầu, ấy chực ngàn để hai đứa kết hôn.

Con thứ hai là một thằng bé có triển vọng, mặc dù quan hệ bố con luôn lạnh nhạt, nhưng chuyện học hành không bao giờ để ông ta phải bận tâm. Sau khi thi đỗ đại học Tài chính Thương Hải, nó lại tìm được một cô bạn gái rất khá. Mặc dù lúc thi công chức nó không về quê mà chọn thi ở quê bạn gái nhưng Văn Kiệt vẫn rất vui mừng, khi nó cưới đã cho hẳn ba trăm ngàn. Bình thường nói đến con thứ của mình với đồng nghiệp, ông ta cũng cực kỳ tự hào. Không ngờ thằng con duy nhất có triển vọng của mình lại bị chính mẹ nó hủy mất tiền đồ.

Nghĩ tới đây, ông ta nhìn bộ dạng sống dở chết dở của An Tổ Trân lại càng tức giận. Đời này ông ta bị chuyện ép duyên làm hại quá thảm. Khi đó vốn ông ta có thể ở lại quân ngũ tiếp tục thăng chức thêm sao thêm vạch, nhưng An Tổ Trân bé lớn công nhỏ đến xin lãnh đạo cho ông ta chuyển nghề. Sau khi chuyển nghề An Tổ Trân lại luôn nghi ngờ ông ta ngoại tình, ghen bóng ghen gió. Ông ta chỉ nói mấy câu với đồng nghiệp nữ, An Tổ Trân đã chạy tới đe dọa người ta, làm cho người ta không được yên ổn, khiến các đồng nghiệp nữ ở xí nghiệp ai cũng sợ không dám tiếp xúc với ông ta, còn có những người không hiểu tình hình, cho rằng ông ta đúng là một kẻ phong lưu có tác phong sinh hoạt không tốt. Chính vì tiếng xấu này, ông ta đã bao nhiêu lần mất cơ hội lên chức. Đáng hận nhất là một lần ông ta có cơ hội xuống phân xưởng làm phó quản đốc, lại nghe nói An Tổ Trân đạp xe chở con đến xưởng tìm ông ta, cả người cả xe bị xe ngựa va ngã xuống rãnh, chân trái thằng con lớn bị gãy xương vỡ vụn.

Không những tiền đồ bị ảnh hưởng mà con trai cũng...

Từ đó về sau, ông ta thật sự lạnh lòng với An Tổ Trân và cái gia đình đã trói buộc ông ta đó, cũng gặp được người mình thật sự muốn chung sống. Hai người từ lén lút đến bây giờ quang minh chính đại, chỉ còn thiếu một tờ giấy chứng nhận. Tờ giấy chứng nhận này cũng là vì tiền đồ của hai con trai... Nhưng bây giờ xem ra, vì hai đứa con trai, ông ta phải ly hôn An Tổ Trân.

“Được rồi, bà cũng không cần trình bày lý do nữa. Sau khi về quê chúng ta đến cục Dân chính làm thủ tục”.

Nghe thấy câu này, toàn thân An Tổ Trân lại đầy sức mạnh, đang ngồi dưới đất lập tức nhảy dựng lên: “Ông nói cái gì? Văn Kiệt, ông có lương tâm không? Một mình tôi vất vả nuôi con, không có công lao cũng có khổ lao, ông đừng hòng bỏ được tôi...”.

“Bà không đi thì một mình tôi đâm đơn ra tòa, lần đầu không xử thì lần thứ hai sẽ xử”.

“Tôi không ly hôn! Tôi về sẽ đến tìm lãnh đạo, tìm hội phụ nữ xí nghiệp ông! Ông và con mụ đó ở với nhau bao nhiêu năm...”.

“Bà đi mà tìm! Trước khi đến đây, tôi đã nộp đơn xin về hưu sớm rồi, được một xí nghiệp tư nhân nhận làm quản đốc, bà tìm ai cũng vô dụng”.

“Văn Minh! Văn Minh! Con nói một câu đi! Con nói một câu đi!”. An Tổ Trân lắc tay con trai.

Văn Minh mệt mỏi ngẩng đầu lên: “Mẹ, mẹ và bố ly hôn hay không thì có gì khác nhau sao? Con và anh trai đều là một mình mẹ nuôi lớn, con học đại học cũng là một mình mẹ nuôi. Con và anh trai đều sẽ không bỏ mặc mẹ. Ly hôn thì ly hôn”.

“Không được! Không được!”. An Tổ Trân không ngừng khóc lóc: “Mẹ nhà không một gian, ruộng không một luống, ly hôn...”.

“An Tổ Trân, bà đã nói dối cả đời, đến lúc này còn không nói thật sao? Văn Minh, con đi học đại học, học phí là bố nộp, mỗi tháng bố ẹ con một ngàn năm trăm tệ tiền sinh hoạt để bà ấy chuyển cho con. Mười năm đầu mỗi tháng bố cho bà ấy hai ngàn đồng tiền sinh hoạt, học phí và các chi phí khác của hai anh em con, tiền điện, tiền nước, tiền gas trong nhà không bao giờ cần bà ấy trả. Sau đó bố lại giúp bà ấy làm thủ tục về hưu. Bây giờ lương hưu một tháng của bà ấy là hơn ba ngàn. Cả ngày chỉ việc chơi, không phải làm gì ngoài việc đánh mặt chược, cuộc sống còn thoải mái hơn bố”.

Văn Minh sững sốt. Một ngàn rưỡi? Mỗi tháng hai ngàn tiền sinh hoạt? Tiền lương hưu? Anh ta nhìn chăm chăm vào mắt mẹ. Ánh mắt An Tổ Trân bắt đầu dao động: “Mẹ... cũng dành dụm cho các con...”.

Văn Minh cảm thấy mình như bị lừa dối cả đời, bây giờ mới tỉnh ra. Nghĩ lại khi còn nhỏ, mẹ luôn nói với hai anh em là bố bỏ mặc ba mẹ con không quan tâm nữa, bảo hai anh em coi như bố đã chết rồi, nhưng lại suốt ngày dẫn hai anh em đến xí nghiệp tìm bố... Lần nào sắc mặt bố cũng rất khó coi. Anh ta luôn cho rằng hai anh em mình và mẹ bị bố vứt bỏ thật, không ngờ...

“Con trai, con trai, con nghe mẹ nói. Mẹ chỉ muốn tốt cho các con. Bố con không có lương tâm, lúc anh trai con lấy vợ chỉ cho ba mươi ngàn, nếu mẹ không dành dụm chút tiền thì con lấy gì mà cưới vợ?”

“Mẹ, con đã cưới vợ lâu lắm rồi”.

“Mẹ còn phải dưỡng già, phòng lúc ốm đau...”.

“Mẹ đừng nói nữa. Lời con nói lúc này vẫn có giá trị. Mẹ và bố về làm thủ tục, sau này mẹ già mẹ ốm, con sẽ không bỏ mặc mẹ”.

“Ý con là gì? Văn Minh, con muốn đuổi mẹ đi à?”. “Bố, cái nhà bây giờ mẹ đang ở...”.

“Cho bà ấy. Bố còn cho bà ấy một trăm ngàn nữa”. Văn Kiệt nói: “Còn cái nhà dùng làm siêu thị của anh trai con cũng cho anh trai con. Căn hộ đó trước bố mua ba trăm ngàn, bây giờ ít nhất giá trị gần triệu. Văn Minh, con đừng trách bố bất công, anh trai con đi lại không tiện, lại không có nghề nghiệp kiếm sống gì...”.

Siêu thị mini của Văn Anh thực chất là một ngôi nhà hai tầng nằm sát mặt đường gần một khu dân cư, diện tích sử dụng hơn hai trăm mét vuông. Văn Kiệt nói giá trị gần triệu là còn rất thấp.

“Bố, con không quan tâm đến tài sản. Bố yên tâm, con cũng sẽ chăm sóc anh trai”.

Văn Minh nói rất khách sáo. Quả thật anh ta thất vọng với An Tổ Trân, nhưng lời nói vẫn nghiêng về phía mẹ và anh trai. Nói cho cùng, bố chẳng qua cũng chỉ là một người dưng quen mặt mà thôi.

“Con còn có một em gái, đã học cấp ba rồi”.

“Con không muốn biết những chuyện này. Tóm lại sau này bố có việc gì thì gọi điện thoại cho con là được”. Cũng có nghĩa không có việc gì thì đừng gọi điện thoại.

“Văn Minh, Luy Luy là một cô gái tốt. Bố rất thất bại trong hôn nhân, thật sự không thể làm gương cho con. Nhưng kẻ thất bại này cho con một lời khuyên chân thành. Hai đứa đã thật tình yêu nhau lấy nhau thì phải lấy đối phương làm trọng, đặt đối phương ở vị trí quan trọng nhất, ngàn vạn lần không được để người khác can thiệp vào. Thế giới của ba người quá chật chội, quá mệt mỏi”.

Văn Minh nhìn chằm chằm bức ảnh cưới của anh ta và Dương Luy trên tường, nước mắt đã kìm nén rất lâu cuối cùng cũng chảy xuống. Bi kịch hôn nhân của bố là bởi vì bị ép duyên phải lấy một người vợ hoàn toàn không có tiếng nói chung, còn bi kịch hôn nhân của anh ta thì trách ai được? Mấy tháng trước họ vẫn là một cặp vợ chồng được mọi người vô cùng ngưỡng mộ.

An Tổ Trân hoàn toàn không nói xen vào được, miệng không ngừng nói không chịu ly hôn, có chết cũng không ly hôn, nhưng cả chồng và con trai đều không nhìn bà ta lấy một cái.

93. Q.12 - Chương 8: Quay Lại? Không Quay Lại?

Trích lời Gia Mộc: Khi một tính mạng đâm chồi bén rễ trong thân thể một người phụ nữ, không chỉ thân thể phụ nữ thay đổi mà cả phương thức tư duy của phụ nữ cũng thay đổi. Cô ta không còn chỉ quan tâm đến bản thân mình mà quan tâm đến cả mình và con.

Dương Luy xoa bụng mình. Bây giờ cô ta đã có thai hơn bảy tháng. Mặc dù bị kinh động, nhưng đứa con trong bụng vẫn rất hoạt bát, ngày nào cũng quẫy đạp trong bụng cô ta. Chiếc điện thoại di động ném bên cạnh không ngừng rung lên, Dương Luy lại không muốn nghe. Đối với cô ta, Văn Minh không còn quan trọng nữa, đứa con trong bụng mới là quan trọng nhất.

Trình Mạn Như gõ cửa, mở cánh cửa không khóa đi vào: “Luy Luy, mẹ hầm canh đậu đỏ cho con rồi. Con ăn bây giờ hay là chờ lát nữa?”.

“Con ăn luôn bây giờ”.

Trình Mạn Như cầm điện thoại của cô ta lên: “Lại là Văn Minh à?”. “Vâng”.

“Con vẫn không nói chuyện với nó?”. “Con không muốn nói chuyện với anh ta”.

“Luy Luy”. Trình Mạn Như ngồi xuống: “Văn Minh dạo này biểu hiện rất tốt, mặc dù ba người nhà mình đều không đếm xỉa đến nó nhưng ngày ngày nó vẫn đến thăm con bất kể mưa gió. Con đóng cửa, nó cứ ngồi yên lặng trong phòng khách, đến giờ lại đi. Ngay cả bố con cũng không nhìn được nữa, bắt đầu nói chuyện với nó...”.

“Bố mẹ tha thứ cho anh ta, nhưng con...”.

“Luy Luy, một bàn tay vỗ không kêu. Hai đứa con trở thành như bây giờ, con cho rằng chỉ là trách nhiệm của một mình Văn Minh sao?”.

“Con có lỗi gì?”.

“Đầu tiên là con không có đầu óc, đây là lỗi của bố mẹ. Lúc con còn nhỏ, bố mẹ bận công tác, chủ yếu là ông bà nội chăm con. Chuyện gì ông bà cũng chiều con, làm con trở thành một đại tiểu thư chua ngoa hữu dũng vô mưu. Chuyện khác không nói, ngay chuyện mẹ chồng con sắc thuốc, người đang có thai, đừng nói là thuốc, cho dù là đồ ăn cũng không thể ăn bừa được. Tuy một số kinh nghiệm của người già không đáng tin, nhưng đã là thuốc thì thuốc nào cũng có ba phần độc, thuốc Đông y chưa được xử lý chuyên nghiệp, làm sao con có thể uống bừa? Nếu không phải Gia Mộc đến kịp thời thì không biết con đã thế nào. Nếu lúc đó con không uống thuốc mà gọi Văn Minh về, nói với nó những chuyện mẹ nó làm thì con cho rằng nó sẽ làm thế nào? Như bây giờ là con hoàn toàn không cho nó cơ hội lựa chọn, cho rằng tất cả mọi chuyện đều là nó sai”.

Dương Luy cúi đầu: “Chính là anh ta sai”.

“Đúng, nó sai. Nó phạm phải một sai lầm mà tất cả đàn ông trong thiên hạ đều phạm phải, cho rằng mẹ và vợ mình đều yêu mình, hai người phụ nữ yêu mình sẽ chung sống hòa bình với nhau. Nhưng mẹ nói với con, chuyện này là không thể”.

“Nhưng rõ ràng mẹ và bà nội con rất tốt”.

“Tốt? Đó là con không nhìn thấy chiến tranh giữa mẹ và bà nội. Sau khi cưới mẹ không chịu sinh con ngay, bà nội con rất giận mẹ, nhưng bố con nói tất cả đều là ý của bố con, là bố con không muốn có con. Bà nội con có giận đến mấy cũng chỉ là giận bố con sợ vợ...”.

“Văn Minh không làm được như vậy...”.

“Hoàn cảnh của Văn Minh đặc biệt hơn. Gia đình nó phức tạp như vậy, nếu nó vô ơn bạc nghĩa, lúc ăn nên làm ra lại bỏ mặc mẹ nó thì con có thể yêu nó được không?”.

“Con...”.

“Nếu có thể lựa chọn, ai lại muốn chọn một bà mẹ tâm lý có vấn đề, một ông bố lạnh lùng vô trách nhiệm? Nhưng nó lại rơi vào hoàn cảnh ấy... Bây giờ nó cũng tỉnh ngộ rồi, đã đưa mẹ nó về quê. Anh trai và chị dâu nó được siêu thị, lại biết bà già có lương hưu nên rất vui vẻ sống cùng bà ta. Văn Minh nói rồi, anh trai nó bây giờ hiếu thảo lắm, hai người họ chỉ sợ Văn Minh về tranh tài sản với họ... Luy Luy, đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại, nó là bố đứa con trong bụng con...”.

“Mẹ, con không biết con còn có thể yêu anh ấy như trước không nữa...”.

“Mẹ chỉ khuyên con cho nó một cơ hội. Nếu hai đứa vẫn không thể sống với nhau thì mẹ hoàn toàn ủng hộ các con ly hôn... Luy Luy, con suy nghĩ một chút, được không?”.

Một tháng sau.

Bà Trương Nhã Lan bưng đĩa thức ăn cuối cùng từ trong bếp ra: “Gia Mộc, Trình Đặc, ra ăn cơm”.

Ở thành phố A gần một tháng, bà Trương Nhã Lan béo hơn một chút, gương mặt cũng hồng hào hơn. Sau lần cãi nhau với con gái, bà đã thay đổi sách lược, chuyển sang dùng kế dụ dỗ, ngày ngày cho con gái và Trình Đặc ăn canh tầm bố.

Nhìn thấy bát canh ba ba trên bàn, Lâm Gia Mộc nháy mắt với Trịnh Đạc. Trịnh Đạc lắc đầu ngồi xuống: “Tay nghề nấu ăn của bác càng ngày càng tốt”.

“Bình thường thôi mà, đều làm theo sách hướng dẫn nấu ăn”.

Lâm Gia Mộc múc cho Trịnh Đạc một bát canh: “Anh thấy ngon thì uống nhiều một chút”.

Trịnh Đạc lén giẫm chân cô dưới gầm bàn. Người Trịnh Đạc vốn đã cường tráng, bây giờ lại bị tắm bổ khiến hư hỏa quá vượng, phía sau tai mọc một cái nhọt to, cực kỳ đau, miệng cũng bị lở vì nóng, lúc nào cũng cảm thấy trong mũi như có thứ gì đó muốn trào ra. Giờ uống bát canh ba ba này nữa, tám, chín phần mười là sẽ chảy máu mũi.

Lâm Gia Mộc cười hì hì đá lại một cái, định nói gì nữa nhưng điện thoại di động lại đổ chuông. Người gọi là Dương Phương... Cô và nhà họ Dương đã tiền trao cháo múc, cô nhận chi phí hai mươi ngàn cộng thêm mười ngàn tiền cảm ơn. Nhà họ Dương không chỉ biết được tình hình của con gái mà còn cứu được cháu ngoại. Cô cho rằng đã không còn việc gì...

“A lô!”.

“Tôi là Dương Phương. Mẹ của Văn Minh từ quê trốn ra rồi, có người nói bà ta đến thành phố A tìm con trai, nhưng chúng tôi ra ga tàu không chặn được bà ta... Bà ta cũng không đến nhà Văn Minh. Bố Văn Minh nói bà ta rất có khả năng đến tìm lãnh đạo của Văn Minh, lúc bà xã tôi đến thì đã muộn, bà ta ôm túi hành lý rách nát vào phòng cục trưởng rồi, nghe nói luôn miệng nói Văn Minh bất hiếu...”.

Dương Phương cũng không biết bà ta nói gì. Mặc dù quan hệ của ông ta với cục trưởng Tả rất tốt, nhưng chuyện này âm ỉ lên sẽ tạo thành ảnh hưởng rất xấu với Văn Minh... Ông ta thật sự không biết phải làm gì với loại phụ nữ ấu trĩ như thế này: “Gia Mộc...”.

Lâm Gia Mộc nghiêng đầu, thấy Trương Nhã Lan bên cạnh đồng tai nghe liền dứt khoát bật loa ngoài: “Bác sĩ Dương đừng lo, cháu sẽ lập tức dẫn chuyên gia tới”.

“Tốt, tôi chờ chị”.

“Mẹ, mẹ vẫn nói việc con làm đều là chia rẽ gia đình người khác đúng không? Bây giờ mẹ có muốn đi xem con làm việc gì không?”.

94. Q.12 - Chương 9: Bất Lực

Trích lời Gia Mộc: Chuyện bất lực nhất trên thế giới này chính là bạn không thể nào lựa chọn huyết thống của mình.

Văn Minh nhìn chằm chằm khe gạch dưới nền phòng cục trưởng, chỉ hận cái khe khoảng năm milimét này không rộng hơn một chút để mình có thể chui vào không ra nữa. Cả đời này anh ta chưa bao giờ mất mặt như vậy, nhưng người khiến anh ta rơi vào hoàn cảnh này lại chính là mẹ đẻ của anh ta.

Từ khi về nhà, gần như ngày nào An Tổ Trân cũng gọi điện thoại cho anh ta, nội dung không ngoài bỏ lại ép mẹ ly hôn, anh trai và chị dâu không đứng về phía mẹ. Sau đó lại thành anh trai và chị dâu thêm muốn tiền của mẹ, nhà của mẹ, không thật lòng thật ý với mẹ... Sau khoảng hai tuần, nội dung đổi thành Văn Minh, con là đứa con bất hiếu có vợ là quên luôn mẹ. Mẹ chỉ cần thẳng cả hiếu thảo với mẹ là được, cả tiền cả nhà đều để lại cho nó hết. Sau khoảng một tuần tương đối yên bình, lại bắt đầu thường xuyên gọi điện, nội dung thay đổi hằng ngày, có lúc nói anh trai tốt, có lúc nói xấu anh trai, nhưng lần nào cũng là chị dâu không tốt, Đại Bảo khó trông. Đạo này có lẽ là tính ra thai nhi trong bụng Luy Luy đã lớn, nội dung biến thành Luy Luy có về không? Con phải chăm sóc Luy Luy cho tốt, nó ít tuổi, khó tính, không được làm nó tức giận. Bố mẹ nó bận công việc, mẹ xử lý xong chuyện bên này sẽ đến chăm sóc nó.

Văn Minh vừa có dấu hiệu tan băng với Dương Luy, Dương Luy từ hoàn toàn không tiếp điện thoại của anh ta, phớt lờ anh ta, dần dần bắt đầu nói chuyện với anh ta, cũng bắt đầu quan tâm đến anh ta ấm lạnh thế nào. Thậm chí hai người còn bàn việc đặt tên cho con, tên con trai và con gái đều đã chọn được khá nhiều. Mặc dù hai người không sống cùng nhau, nhưng mỗi sáng gọi điện thoại hỏi thăm nhau lại có cảm giác như khi mới yêu.

Lúc này Văn Minh sao có thể để mẹ mình đến phá hoại được? Cho nên anh ta vẫn nói Dương Luy còn chưa giăng hòa với anh ta để mẹ đừng tới.

Không ngờ mẹ đẻ của mình lại đuổi cùng giết tận, hơn nữa còn tới thẳng cơ quan mình.

Vốn anh ta không hiểu vì sao bố lại ghét hai anh em anh ta như vậy, ngay cả nói một câu tử tế với họ cũng rất hiếm hoi, vì sao lại ghét mẹ như vậy, ngay cả nhìn bà ta một cái cũng không chịu. Bất kể mẹ nhún nhường hầu hạ bố thế nào, trong mắt ông ta cũng chỉ có căm ghét.

Bây giờ anh ta đã hiểu. Khi một người vốn nên bảo vệ, nên trân trọng mình lại cậy vào thân phận của bản thân, vì lợi ích của bản thân mà ra sức nói xấu mình trước mặt cấp trên có thể quyết định vận mệnh của mình, sự nhục nhã và cảm giác khó có thể hình dung đó, bố có thể né tránh, có thể sống với một phụ nữ khác, nhưng anh ta lại không thể nào trốn tránh được. Trên người anh ta chảy dòng máu của người phụ nữ này.

An Tổ Trân không hề chú ý tới sự khó xử của con trai, hoặc có chú ý tới nhưng chỉ cho rằng con trai cuối cùng đã ý thức được hành vi “bất hiếu” của mình.

“Cục trưởng, tôi biết ông là người có văn hóa, Văn Minh cũng nhờ có sự dìu dắt của ông nên mới có triển vọng như hôm nay. Nhưng ông cũng nên quan tâm đến cuộc sống của nó, thằng bé này số khổ, từ nhỏ tôi và bố nó đã bất hòa, bố nó có một gia đình khác bên ngoài, một mình tôi ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn hai anh em nó, lại lo chuyện cưới xin cho chúng nó, tại sao cuối cùng tôi lại là người thừa? Tôi mang túi lớn túi nhỏ từ quê tới đây, gọi điện thoại không có người nghe, bắt xe đến nhà thì nhà khóa cửa, đến cơ quan tìm nó thì nó nói sẽ mua vé xe cho tôi về thẳng nhà. Cục trưởng, ông là người có trình độ, ông cảm thấy nó làm như vậy có đúng không? Làm người phải có cái gốc, có vợ là quên mẹ, đây là tố chất nhân viên công vụ của chính quyền chúng ta nên có sao? Ông phải phê bình nó! Ông phải giáo dục nó!”

Cục trưởng Tả đã nghe rất nhiều về chuyện nhà họ Văn, cũng biết những chuyện quá đáng An Tổ Trân đã làm, nhưng vẫn phải cố bình tĩnh vỗ về bà ta: “Chị à, những lời chị nói đều đúng cả, Tiểu Văn quả thật hơi nóng vội với chị. Nhưng cậu ấy còn trẻ, so với tuổi tác của chúng ta thì vẫn là trẻ con. Có thể chị chưa biết, tôi định bố trí cho Tiểu Văn đi công tác, vợ cậu ấy lại không ở nhà, một mình chị ở nhà cậu ấy sẽ không có người chăm sóc...”

“Tôi không cần người chăm sóc, nhà nó không có người thì tôi cũng có thể nhân tiện trông nhà giúp nó luôn”.

“Mẹ, lần này mẹ đi mà không nói gì, anh trai và chị dâu con đều lo lắng. Nếu không phải nhìn thấy tờ giấy mẹ để lại thì anh trai con đã đi báo cảnh sát rồi...”

“Bọn nó ấy à? Hai đứa nó chỉ mong sao mẹ biến đi. Nhà chúng ta bây giờ đã thành nhà chúng nó rồi. Chị dâu con còn tìm người sửa nhà, căn hộ của mẹ toàn là nội thất bằng gỗ! Mẹ đã ở đó hai mươi năm, lúc nào cũng chăm sóc cẩn thận, ai cũng khen nhà chúng ta sạch sẽ”.

“Vâng, con đã nói chuyện với anh cả rồi, anh ấy bảo đảm sẽ không sửa lại nhà nữa”.

“Như thế mẹ cũng không đi. Mẹ phải ở đây chờ Luy Luy sinh cháu để mẹ còn chăm sóc nó”.

“Mẹ, con và Luy Luy... đã sắp làm thủ tục rồi, cô ấy không cần mẹ chăm sóc”.

“Làm thủ tục? Làm thủ tục gì? Có phải con lại cãi nhau với nó không? Nó còn đang mang thai đứa con của con trong bụng, mau cùng mẹ đến nhà nó, hai mẹ con mình cùng quỳ xuống nhận lỗi với nó, từ nay trở đi nó chính là hoàng thái hậu nhà chúng ta!”

“Mẹ! Mẹ đã làm chuyện như vậy...”

“Mẹ đã làm chuyện gì? Không phải là nấu cơm không hợp khẩu vị nó sao? Không phải là thấy nó tiêu tiền nhiều lắm nhai vài câu sao? Mẹ sẽ thay đổi, thay đổi tất cả!”

“Mẹ, mẹ về đi! Con xin mẹ đấy!”. Văn Minh đột nhiên cảm thấy cực kỳ bất lực. Một người mẹ như vậy một mình anh ta chịu đựng là được rồi, ai bảo bà ta đã sinh ra mình, nuôi lớn mình, mình nợ bà ta? Nhưng còn Luy Luy?

“Cục trưởng Tả! Ông nghe xem! Nó lại bắt đầu đấy! Nó là đồ bất hiếu! Nó có vợ quên mẹ! Ổn định cuộc sống ở thành phố lớn, tìm được bố vợ có tiền là đuổi mẹ đẻ đi!”

An Tổ Trân khóc to. Cửa phòng làm việc của cục trưởng Tả vốn đã mở, tiếng khóc của bà ta vang khắp nửa tầng. Mọi người bề ngoài không nói gì, nhưng trong lòng có người lo lắng cho Văn Minh, có người âm thầm vui mừng, còn có người chờ xem náo nhiệt, một số người thì đóng cửa lại, làm như không nghe thấy.

Lúc Lâm Gia Mộc và bà Trương Nhã Lan đến đã tới hồi đàm phán lần thứ ba. Cục trưởng Tả đã nói hết lời, không biết phải nói gì nữa, mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán. Văn Minh vẫn cắn chặt răng không chịu dẫn mẹ anh ta về nhà. Anh ta biết lần này mà đưa bà già về là mời thần dữ mà tiền thần khó, cả đời này của mình sẽ hỏng hết.

Chỉ cần Dương Luy biết mẹ chồng đến là chắc chắn sẽ không để ý gì đến anh ta nữa. Nhà họ Dương hoàn toàn có khả năng đưa Dương Luy và con đi xa để anh ta không thể nào gặp được.

Bỏ qua nhân tố tình cảm. Nếu ly hôn, cho dù nhà họ Dương không tranh giành căn hộ với anh ta, tiền lương của anh ta còn không đủ để trả nợ, chắc chắn sẽ phải bán căn hộ đó. Xe cũng không nuôi nổi, cũng sẽ phải bán đi. Những thứ này đều là vật ngoại thân, nhưng có một bà mẹ như vậy, sự nghiệp của anh ta về cơ bản xem như tan tành hết, cuộc sống càng không nhìn thấy một chút hy vọng nào...

“Mẹ, con xin mẹ! Mẹ đừng ép con được không?”. Văn Minh quỳ xuống: “Mẹ! Mẹ là mẹ đẻ của con! Mẹ nhìn tâm nhìn con trai vợ con ly tán, cửa nát nhà tan sao?”.

An Tổ Trân cũng òa khóc, quỳ xuống cùng với con trai: “Cục trưởng Tả! Trời ơi! Trên đời này lại có chuyện như vậy sao? Mẹ đến ở với con trai, con trai lại nói vợ con ly tán, cửa nát nhà tan? Chẳng thà bây giờ tôi đâm đầu chết luôn ở đây cho xong!”. Bà ta vừa nói vừa liều mạng đâm đầu vào tường.

Văn Minh vừa khóc vừa kéo bà ta, cục trưởng Tả cũng không ngồi yên được nữa, đứng dậy kéo bà ta lại... Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng.

“Xin hỏi cục trưởng Tả có trong đó không ạ?”.

Trong tình cảnh một người liều mạng đâm đầu vào tường, hai người khác ra sức kéo lại, đột nhiên xuất hiện một giọng nói như vậy, thật sự là...

Cục trưởng Tả nghĩ đến tin nhắn của ông bạn già vừa nhận được, vội kêu một tiếng: “Có! Có! Cửa không khóa! Vào đi!”.

Cửa được mở ra, một người phụ nữ trung niên mỉm cười định nói gì đó, nhưng thấy tình hình thế này liền vội vàng lao tới.

“Ấy, chị dâu, sao chị lại phát bệnh rồi? Văn Minh! Sao cháu không gọi xe cứu thương? Còn ngẩn ra đây làm gì?”.

Nghe bà nói như vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt. Văn Minh ngược mắt nhìn người này, người này khoảng trên năm mươi gần sáu mươi tuổi, gương mặt đầy đặn, nước da trắng hồng, chỉ trang điểm nhẹ, mặc quần trắng, áo len đỏ, áo khoác đen hai hàng cúc, mái tóc quăn gọn gàng... Thoạt nhìn giống như là nữ lãnh đạo về hưu của đơn vị nào đó, mẹ mình luôn không thích mẫu người thế này, nhưng đã nhiều năm anh ta không về quê nên cũng không biết hết bạn của mẹ.

An Tổ Trân thì há hốc mồm, bà ta hoàn toàn không biết người này: “Bà là ai?”.

“Chị dâu? Bệnh của chị lại nặng hơn à? Em là Trương Nhã Lan đây! Chủ tịch Hội liên hiệp Phụ nữ xí nghiệp Cơ giới hạng nặng Trương Nhã Lan! Lần đầu tiên chị phát bệnh chính là em đưa chị đến bệnh viện”.

“Ai cơ?”. Văn Kiệt, bố của Văn Minh quả thật làm việc tại xí nghiệp Cơ giới hạng nặng. Đến tận bảy, tám năm trước An Tổ Trân mới không đến xí nghiệp làm phiền nữa. Bà ta biết tất cả các nữ lãnh đạo có chút nhan sắc ở xí nghiệp, ai là người tốt ai không đứng đắn đều biết rất rõ, nhưng bà ta thật sự không biết người phụ nữ này.

“Văn Minh, bệnh của mẹ cháu nghiêm trọng hơn rồi, mau gọi 120 đi”. Trương Nhã Lan nói xong đứng lên, đưa tay về phía cục trưởng Tả: “Chào anh, tôi là chủ tịch hội Phụ nữ xí nghiệp Cơ giới hạng nặng, tôi tên

là Trương Nhã Lan”.

Cục trưởng Tả bắt tay bà mà không hiểu ra sao, sau đó chợt nghĩ ra điều gì đó: “A, chị chính là...”.

“Cục trưởng Tả, anh không biết chứ, bà chị này của tôi trên kính trọng người già, dưới nuôi dạy trẻ nhỏ, đến lúc hai thằng con trai đều lấy vợ xong xuôi thì tự nhiên lại sinh bệnh, bệnh A cái gì mơ, chính là chứng mất trí tuổi già ấy. Có lúc thì tỉnh táo bình thường, có lúc lại lẫn lộn, lúc phát bệnh là suốt ngày nói con trai con dâu bất hiếu, không biết đối không biết no, ngoài con cái thì không nhận ra ai cả...”.

Vừa nghe có người nói mình bị mắc chứng mất trí tuổi già, An Tổ Trân lập tức nhảy lên: “Tôi không mất trí! Bà mới mất trí ấy! Bà là ai?”.

“Ồ, chị dâu, chị em mình biết nhau hơn hai mươi năm rồi, sao chị lại không nhận ra em?”. Trương Nhã Lan có vẻ còn sốt ruột hơn bà ta: “Văn Minh, còn không mau giữ mẹ cháu lại!”.

Văn Minh vẫn không hiểu rõ tình hình, nhưng anh ta có thể khẳng định một điều là người này đến để giúp đỡ mình. Anh ta liếc nhìn ra ngoài, ánh mắt các đồng nghiệp đứng xem náo nhiệt bên ngoài đã thay đổi một chút. Mẹ anh ta bị Alzheimer, có nghĩa những chuyện bất hiếu gì đó đều là giả...

Anh ta liều mạng giữ chặt An Tổ Trân: “Mẹ, sao mẹ lại không nhận ra cả cô Trương được?”.

“Cái gì? Cô Trương nào? Văn Minh, con có còn lương tâm không? Vì bản thân lại nói mẹ mình bị mất trí?”.

“Ai ở ngoài kia? Đã gọi xe cứu thương chưa?”. Cục trưởng Tả hô to một tiếng, lập tức có người trả lời: “Đã gọi rồi, đang trên đường đến”.

Cục trưởng Tả chỉ chiếc sofa tiếp khách của mình: “Chủ tịch Trương, mời chị ngồi. Vì chuyện này mà chị phải vất vả đi một chuyến xa”.

“Không vất vả, có gì đâu, đây là trách nhiệm của tôi mà”. Trương Nhã Lan cười nói: “Bệnh của chị ấy chính là như vậy, có lúc bình thường, có lúc lại lẫn lộn, lúc bình thường thì tỉnh lắm, hôm kia đánh mặt chược còn thắng tôi một trăm tệ. Nhưng hôm qua bắt đầu lẫn lộn, gào khóc đòi đi tìm thằng hai. Vợ chồng thằng lớn nhà chị ấy không đưa chị ấy đi được, chị ấy lại tự mình trốn đi làm chúng tôi sợ quá. May mà đồng chí ở đồn cảnh sát đường sắt xem lại băng ghi hình thấy chị ấy lên xe lửa... Biết chị ấy đã mua vé xe lửa, tôi cũng lập tức mua vé cùng chuyến xe lửa đó, nhưng tìm khắp các toa xe vẫn không tìm được chị ấy. Không ngờ chị ấy không tìm được nhà con trai lại đi thẳng đến cơ quan của Văn Minh...”.

“Ôi, bây giờ nhiều người mắc bệnh này lắm, chúng ta cần phải quan tâm đến họ. Văn Minh, sao cậu không nói sớm?”.

“Chuyện này anh cũng đừng trách Văn Minh, chúng tôi sợ cháu nó lo lắng nên không nói rõ với nó... Bác sĩ đã nói rồi, bệnh này của chị ấy không nên rời khỏi môi trường quen thuộc...”.

Trương Nhã Lan nói chuyện rất hùng hồn, thậm chí còn át cả tiếng kêu la của An Tổ Trân, khiến tất cả mọi người đều nghe rõ.

Trịnh Đạc đứng lẫn sau đám người thoáng nhìn Lâm Gia Mộc với vẻ trêu đùa. Thì ra bản lãnh nói dối không chớp mắt, giả rỗng như rỗng giả hồ như hồ của Lâm Gia Mộc là được di truyền từ mẹ cô.

Trương Nhã Lan vốn không có ý định phối hợp diễn trò với Lâm Gia Mộc, không dưng nói người khác bị chứng mất trí tuổi già. Nhưng Lâm Gia Mộc vừa nói những chuyện An Tổ Trân làm, Trương Nhã Lan đã lập tức nổi giận, chẳng những chủ động phối hợp mà còn tự do phát huy không ít. Những lời bà nói thì chỉ có trọng điểm là được Lâm Gia Mộc gợi ý, còn lại tất cả đều là tự bà bịa ra.

Bà vốn là chủ tịch hội Liên hiệp Phụ nữ xí nghiệp quốc doanh, sau đó thôi việc lại đi bán bảo hiểm nhiều năm, còn tổ chức đội hợp xướng và đội khiêu vũ của mấy bà già, rất rành chuyện gặp người nào phải nói lời gì, lúc nào nên nói câu gì. Hơn nữa tâm tình An Tổ Trân luôn kích động, kêu gào âm ỉ, lại định lao tới đánh bà, người không biết thì không sao, vừa nghe nói An Tổ Trân mắc chứng mất trí tuổi già đúng là càng nhìn càng thấy giống như có bệnh. Quả thật, nếu không có bệnh thì ai lại tự dưng chạy tới cơ quan của thằng con trai có tiền đồ như hoa như gấm để phá hỏng sự nghiệp của nó?

Cho nên lúc xe cứu thương cường chế đưa An Tổ Trân đi, tất cả mọi người đều nhìn Văn Minh với vẻ thông cảm.

“Văn Minh này, tôi cho cậu nghỉ hai ngày, cậu về thu xếp ẹ xong xuôi rồi đi làm, đừng để mẹ cậu đi đâu một mình”.

“Vâng”. Đến lúc này Văn Minh vẫn chưa hiểu ra sao, anh ta phối hợp với người ta diễn trò theo bản năng, nhưng cuối cùng không ngờ lại cảm thấy mẹ mình hình như mắc chứng mất trí tuổi già thật...

“Bà là ai? Tại sao bà lại hại tôi? Bà có phải người của con tiểu yêu tinh đó không? Hay là chính bà cũng có quan hệ làng nhàng với Văn Kiệt?”. An Tổ Trân bị trói chặt trên xe cứu thương nhưng vẫn không quên lớn tiếng chửi mắng.

Trương Nhã Lan ngồi trên xe nhìn ra ngoài cửa kính, gật đầu với chiếc xe Hyundai bám theo xe cứu thương rồi mới quay lại trừng mắt nhìn An Tổ Trân: “Tôi cũng là mẹ, tôi đã từng gặp không biết bao nhiêu người, nhưng chưa từng thấy ai vô lý như bà. Con trai bà có tiền đồ như vậy, làm ở cục Tài chính, cơ quan quá tốt. Con trai bà là công chức nhà nước, con dâu xinh đẹp, lại đang có thai, vài tháng nữa sẽ cho bà làm bà nội. Nếu tôi mà được như vậy thì có nằm mơ cũng phải cười tỉnh lại. Thế mà bà lại không muốn để nó sống tử tế, tự dưng đến phá hoại cuộc sống của con trai mình...”.

“Tôi không phá hoại!”.

“Bà không phá hoại? Hai vợ chồng nó đang sống tử tế, bà chạy đến xen vào làm cái gì? Còn bỏ thuốc định giúp con dâu chuyển thai? Tất cả mọi người trong thiên hạ đều sinh con trai, không sinh con gái, thế sau này cháu trai bà lấy ai làm vợ? Thời đại thay đổi rồi, nhà nước cũng nói nam nữ bình đẳng, bà là phụ nữ mà sao chính mình lại sỉ nhục phụ nữ như vậy? Bọn trẻ có cuộc sống của bọn trẻ, chỉ cần hai vợ chồng nó sống hòa thuận, không cãi nhau, người già tránh xa một chút thì đã làm sao?”.

“Tôi làm trâu làm ngựa hầu hạ...”.

“Ai khiến bà làm trâu? Ai khiến bà làm ngựa? Bà làm trâu làm ngựa thì con trai bà là cái gì? Lùi một vạn bước, con trai bà có đánh bố không? Có chửi mẹ không? Thấy bà không ăn không uống có mặc kệ bà không? Bà chạy tới cơ quan nó, phá hoại tiền đồ của nó làm gì? Bà không muốn thấy con trai bà được tốt lành đúng không?”.

“Không phải! Tôi chỉ muốn lãnh đạo của nó dạy dỗ nó”.

“Bà có biết vạn ác dân đứng đầu, trăm hiền hiếu làm đầu không? Con trai bà làm ở công ty tư nhân thì thôi, đằng này nó là người nhà nước, cái mũ bất hiếu bị chụp xuống đầu, bà bảo nó đời này sao còn ngẩng đầu làm người được nữa? Thế mà là muốn tốt cho con trai bà sao? Thế là bà hại đời nó!”.

“Không phải! Không phải!”.

“Tôi biết loại người như bà cứng đầu cứng cổ, tôi cũng mặc kệ bà. Có giỏi thì bà cứ quay lại, dù sao mọi người đều biết bà bị mất trí, bà có làm ầm ĩ thế nào cũng không có ai để ý. Nếu bà biết điều thì ngoan ngoãn ở nhà, không phải bà còn vợ chồng thẳng cả và cháu trai sao? Bản thân bà lại có lương hưu, dù thế nào cũng không chết đói. Hai, ba năm nữa thẳng hai tha thứ cho bà...”.

“Tôi không...”.

“Bà có làm sai không thì trong lòng bà biết rõ, đừng ở đây giả bộ hồ đồ nữa. Bà chỉ hận con trai bà không giúp bà thôi, hận nó không quan tâm đến bà, để bà và bố nó ly hôn, cho nên bà cũng không cho con trai bà được sống tử tế”.

Trương Nhã Lan đã nhìn thấu An Tổ Trân, loại người này ai cũng không yêu, chỉ yêu chính bản thân mình. Người khác chỉ cần hơi làm trái ý, trong mắt bà ta chính là phản bội. Cái gọi là tìm lãnh đạo để dạy dỗ chỉ là giả dối, trong lòng bà ta rất rõ, bà ta đến đây là để phá hoại cuộc sống và sự nghiệp của con trai mình.

Văn Minh vẫn không nói gì ngồi nghe bên cạnh chột kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình. An Tổ Trân hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

“Bà cũng đừng nghĩ gây chuyện thị phi gì ở bệnh viện. Xe này là con gái tôi thuê, chạy thẳng đến ga xe lửa, vé cũng đã mua rồi, phòng đơn riêng biệt. Văn Minh, cậu trông chừng mẹ cậu, khóa cửa sổ lại, về đến quê bố cậu sẽ lái xe đến đón mẹ con cậu”.

An Tổ Trân lại liều mạng giãy giụa nhưng không có ai để ý tới bà ta.

Rất lâu sau, mỗi khi nhớ lại ngày này, Văn Minh vẫn không hiểu có chuyện gì xảy ra. Rốt cuộc là ai từ trên trời hạ xuống lật chuyển cục diện thất bại thảm hại của anh ta? Chỉ biết bây giờ anh ta vợ đẹp con khôn, một nhà ba người hòa thuận đầm ấm. Vợ lớn nhất, con trai thứ hai, anh ta cam tâm đứng chót trong nhà. Ở cơ quan mặc dù vẫn là phó chủ nhiệm nhưng đã được bổ nhiệm chính thức. Chủ nhiệm đã lớn tuổi không thích quản lý nhiều việc, trên thực tế là anh ta quản lý cả sảnh thanh toán, cũng coi như là một nhân vật thực quyền trẻ tuổi ở thành phố A.

Dương Luy thì thuê người giúp việc trông con lúc con được một tuổi, bắt đầu nhận việc làm ở nhà. Cô ta làm việc chăm chỉ, hiệu suất cao, làm không hết việc, thu nhập hằng tháng còn cao hơn lúc đi làm nhiều, lại có thể để ý đến con, cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo. Hồi tưởng lại những chuyện xảy ra lúc có thai, cô ta vẫn còn toát mồ hôi lạnh. Lúc đó thiếu chút nữa cô ta đã quyết định ly hôn một mình nuôi con, nhưng không có sự tồn tại của người bố trong quá trình trưởng thành của con chung quy vẫn là một thiếu sót đáng tiếc.

Còn mẹ chồng... Đó chỉ còn là một danh từ. Không biết tại sao mọi người ở quê đều biết An Tổ Trân mắc chứng mất trí tuổi già, thường xuyên lên cơn đánh người mắng người. Bà ta nói gì cũng không ai quan tâm, không ai tin. Nghe nói thể lương hưu của bà ta bị chị dâu nắm chắc trong tay, nhà mặc dù vẫn là của bà ta nhưng sổ đỏ thì không biết đang ở đâu. Chị dâu không chỉ tự mình trông coi bà ta mà còn lấy danh nghĩa chăm sóc bà ta, gọi những mấy người họ hàng ở quê đến giám sát An Tổ Trân. Văn Anh biết tất cả những chuyện này thì giả câm giả điếc, làm như không biết gì cả. Văn Minh thì trừ ngày lễ ngày tết gửi tiền, còn lại ngay cả điện thoại cũng không chịu gọi. An Tổ Trân thật sự đã làm hai đứa con bị tổn thương quá sâu sắc.

Trong lúc hai người bọn họ cho rằng tất cả cứ bình bình trôi qua như vậy, đột nhiên dưới quê báo tin, tòa chung cư cũ ở quê bị giải tỏa, An Tổ Trân nửa đêm bị người di dời làm hoảng sợ, bệnh tim phát tác mà chết.

Văn Minh sờ hũ tro, không rõ cảm giác trong lòng là gì. Về mặt anh cả rất lạnh nhạt, ánh mắt chị dâu nhìn anh ta lộ rõ vẻ đề phòng.

“Anh chị đã nói chuyện với bên giải phóng mặt bằng rồi. Năm triệu... Vốn họ còn không chịu trả, lúc anh nói phải lên tỉnh lý khiếu nại thì họ lại

chịu... Năm triệu này là mẹ đổi bằng tính mạng, anh không chiếm hết... cho chú một nửa...”.

“Lúc bắt đầu giải tỏa, anh gọi điện thoại cho chú nó, chú nó không về, bây giờ lúc chia tiền thì lại mò về...”, chị dâu nói một câu.

“Anh cả, tiền em không cần, em chỉ hỏi anh một câu. Mẹ bị bệnh tim mấy năm rồi?”.

“Hai năm rồi”.

“Hàng xóm đa số đều đã chuyển đi, chắc hẳn điều kiện đền bù không quá kém?”.

“Tòa nhà cũ nhà chúng ta giải tỏa một đền một phẩy năm, còn cho tiền thuê nhà, nhưng bọn họ...”.

“Cho nên anh không đồng ý?”.

“Đương nhiên anh không đồng ý. Nhà chúng ta đông người như vậy, mấy hộ ở lại đã thương lượng rồi, giải tỏa một phải đền hai”.

“Nghĩa là anh biết bên giải phóng mặt bằng sẽ đến làm phiền?”. “Ai biết chứ?”.

“Hôm đó vì sao anh, chị dâu và Đại Bảo đều không ở nhà?”.

“Anh... anh sợ xảy ra chuyện. Đại Bảo không rời được mẹ nó, nên chuyển đến siêu thị ở...”.

“Và anh để một mình mẹ lại?”.

“Không có người ở nhà, họ đến phá nhà làm thế nào?”. “Đúng vậy, làm thế nào...”.

Cho nên để một người già có bệnh lại? Mấy năm nay An Tổ Trân bị bệnh tim, nghe thấy có người đập cửa kính, đốt pháo, sợ đến mức bệnh tim phát tác. Bên cạnh lại không có người, hôm sau người nhà về xem thì cả người bà ta đã lạnh buốt. Văn Minh đứng lên. Bên giải tỏa dĩ nhiên đáng ghét, đáng hận, đáng giết, nhưng là con mà lại đặt mẹ vào hoàn cảnh nguy hiểm, bản thân tránh sang bên cạnh, sau đó nhận được khoản tiền lớn là không truy cứu cái chết của mẹ nữa thì càng nên xuống địa ngục.

“Tiền em không cần, em về đây. Em chỉ xin nghỉ ba ngày”.

Tính ích kỷ gần như đã ngấm vào máu người nhà họ Văn. Anh ta cũng là người ích kỷ, ích kỷ đến mức chỉ lo được cho gia đình ba người của mình. Có một số việc thật sự không muốn hỏi đến nữa.

Sau đó Văn Minh nghe nói anh trai và chị dâu mình ly hôn. Nguyên nhân là anh trai ngoại tình, chị dâu không chịu nuôi cháu, lại muốn chia tài sản. Anh trai nói nghỉ ngơi Đại Bảo không phải con mình nên đi xét nghiệm DNA. Quả nhiên Đại Bảo không phải cốt nhục của anh trai. Chị dâu thất thế bế cháu đi.

Anh trai trở thành một người khác, không còn là ông chủ siêu thị thọt chân nữa mà là một người có tiền. Nghe nói cô ả cặp với anh trai cũng bị anh trai đá để lấy một quả phụ xinh đẹp...

Năm năm sau lúc Văn Minh về quê lần nữa là để dự tang lễ anh trai. Anh trai tiền tới nhanh, đi cũng nhanh, cuối cùng ngay cả tiền bán siêu thị cũng bị chị dâu mới cuỗm mất. Anh trai phần uất nhẩy lầu.

Nghe nói bố và người phụ nữ đó đã mang em gái chuyển đi rất xa. Văn Minh kéo va ly xuống taxi đi vào ga xe lửa, trong lòng biết ở quê nhà không còn nhà họ Văn nữa.

Lời tác giả: Không phải tất cả tình yêu của mẹ đều vô tư như trong sách vở. Có một số người không phải không yêu con mình, chỉ là trời sinh yêu bản thân hơn. Bà Văn trong truyện là người như vậy. Bà ta cũng vô tình truyền lại tính ích kỷ này cho con trai mình, cuối cùng phải tự gánh chịu hậu quả.

95. Q.13 - Chương 1: Bí Ẩn Vụ Án Rơi Lầu

Trích lời Gia Mộc: Trong thời đại này của chúng ta, mạng internet khiến cá thể trở nên vô cùng mạnh mẽ, đồng thời cũng vô cùng yếu ớt.

Khách sạn Marriott International.

“Á!”. Một tiếng hét phá vỡ sự yên lặng của buổi đêm. Mọi người trong đại sảnh khách sạn chạy ra ngoài. Một cô gái mặc áo đỏ nằm im lìm trên con đường rải đá chạy giữa vườn hoa nhỏ ở tầng một khách sạn. Gương mặt cô gái trang điểm nhẹ, đôi mắt chuốt mascara màu đen trợn tròn nhìn về phía vàng trắng sắp lặn xuống chân trời phía tây, tứ chi vắn vẹo thành hình dạng mà người bình thường không thể làm được, máu chậm rãi từ sau gáy chảy lan ra đất.

“Cháu nghe cô nói này, cháu có khóc cũng vô dụng. Đàn ông ấy, lúc nó còn thương cháu, cháu chỉ bị xước da, chảy vài giọt nước mắt là nó cũng sẽ thương hết cỡ. Nếu trong lòng nó không còn có cháu nữa, cháu có khóc đau lòng đến mấy thì nó cũng chỉ thấy chán ghét thêm. Cháu nói cháu là hoa tàn nhụy rũ rồi, nhưng cô thấy cháu chưa đến bốn mươi tuổi, ăn mặc trang điểm cũng không giống người không có tiền, hiện trong tay nắm nhiều bằng chứng như vậy, cháu có gì phải sợ?”.

Trương Nhã Lan ngồi trên sofa, nắm tay một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi đang khóc nức nở.

Người phụ nữ này một tuần trước ủy thác Lâm Gia Mộc điều tra xem người phụ nữ mà ông xã mình ngoại tình là ai, ông xã mình có định ly hôn hay không, rốt cuộc nhà mình có bao nhiêu tài sản. Hôm nay đến lấy kết quả, vừa nhìn thấy ảnh chụp ông xã mình ôm ấp, thân thiết với người phụ nữ khác trước mặt đám đông liền khóc òa. Lâm Gia Mộc khuyên thế nào cũng không được, Trương Nhã Lan ngồi xem kịch bên cạnh dứt khoát xắn tay vào việc. Từ sau lần biểu diễn hết sức thành công ở cục Tài chính, giải quyết vụ nhà họ Văn gọn gàng đẹp mắt, thái độ của bà đối với công việc của con gái thay đổi một trăm tám mươi độ, không chỉ nhiệt tình mà còn cực kỳ hứng thú.

Người phụ nữ cầm khăn giấy lau nước mắt: “Cô ạ, cháu nhìn cô lại nhớ tới mẹ cháu. Mẹ cháu quý thẳng con rể này lắm, gặp ai cũng khen anh ta hiếu thảo... Cô nói xem, nếu cháu cầm những bằng chứng này về nhà ly hôn anh ta thật thì mẹ cháu sẽ đau lòng thế nào...”

“Cháu à, cô cũng làm mẹ, cô nói thật với cháu, mẹ vợ tốt với con rể đều là vì nể mặt con gái. Nếu cháu đặt những thứ này trước mặt bà ấy, nói với bà ấy là nó bắt nạt cháu thế nào, đàn díu tăng tịu bên ngoài thế nào, lại tẩu tán tài sản thế nào, mẹ cháu sẽ là người đầu tiên không tha cho nó. Nó có tốt hơn nữa thì cũng không phải do mẹ cháu sinh ra, cháu mới là con đẻ của mẹ cháu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu cháu không muốn ly hôn thì tuyệt đối không thể để mẹ cháu biết đến mấy thứ này...”

“Cháu... cháu thương con gái cháu...”

“Cô biết... Nhưng chuyện này bây giờ không phải một mình cháu định đoạt, cháu phải xem chồng cháu định thế nào. Nếu nó hồi tâm chuyển ý thì cô không tán thành chuyện một gậy đập chết luôn. Bất kể là đàn ông hay là đàn bà, cả đời chỉ có một người cũng cảm thấy nhàm chán. Người đi dọc bờ sông, ai cũng không dám đảm bảo giày không bị ướt. Chỉ cần nó biết rằng mình sai rồi quay lại thì cứ bỏ qua chuyện cũ, sống với nhau cho tốt. Nhưng nếu nó quyết tâm... cháu tuyệt đối đừng hạ mình cầu xin nó vì con gái cháu. Năm nay con gái cháu chắc khoảng mười bốn, mười lăm tuổi rồi chứ?”

“Mười bốn ạ”.

“Mười bốn tuổi rồi, có chuyện gì mà nó không hiểu đâu. Cháu phải cho nó biết, làm phụ nữ bất kể lúc nào cũng phải tự lập tự cường, không

dựa vào người khác, có thể thẳng lưng mà sống. Đừng để nó thấy cháu van vỉ cầu xin người khác, trốn trong phòng khóc lóc, cả ngày oán trời trách đất, nhân nhượng cầu toàn”.

“Cô, cháu hiểu rồi... Cháu không khóc nữa, khóc cũng vô dụng. Bây giờ cháu sẽ cầm những thứ này đến gặp hắn để đàm phán. Nếu hắn hồi tâm chuyển ý thì cháu và hắn sẽ tiếp tục sống với nhau tử tế, nếu hắn quyết tâm đến với con tiểu yêu tinh đó, cháu sẽ lột một đồng tiền của hắn, cầm tiền sống vui vẻ với con gái cháu. Trên đời này có ai là không rời được ai đâu?”

“Cháu có thể nghĩ được như vậy là tốt”.

Trương Nhã Lan lại nói mấy câu nữa với người phụ nữ này. Hai người dắt tay đi ra cửa, sau đó Trương Nhã Lan đưa cô ta đến tận thang máy. Trở lại văn phòng, bà nhìn thấy Lâm Gia Mộc nằm uể oải trên sofa, chân gác lên bàn uống nước.

“Chân!”.

Lâm Gia Mộc cười hì hì, rút chân lại: “Mẹ, mẹ đã ở đây gần hai tháng rồi, sắp sửa tết nhất đến nơi, mẹ không sợ bố con ở nhà tìm bà già nào đó à?”

“Bố con ấy à? Ha ha, ai thích tìm ông ấy thì cứ việc”. Trương Nhã Lan vỗ Lâm Gia Mộc một cái để cô nhường chỗ: “Tư Diễm và Trịnh Đặc sao còn chưa về? Mẹ hầm xương sườn sắp xong rồi”.

“Hai người họ đi theo dõi, chắc cũng sắp về rồi”. “Lại là tra ngoại tình?”

“Đúng vậy, lần này là ông xã tra bà xã”.

“Ôi, con người bây giờ làm sao ấy nhỉ? Khóc lóc kêu gào đòi kết hôn, kết hôn rồi lại không sống cho tử tế, ăn chán cơm nhà lại đi ăn phở. Người bên ngoài chơi đùa còn được, thật sự sống với nhau thì làm gì có đôi nào được quá lâu?”.

“Mẹ đừng nói như vậy, không có người như vậy thì làm gì có...”. Đột nhiên máy bàn văn phòng đổ chuông. Máy bàn ở văn phòng chủ yếu dùng để gửi nhận fax, rất ít người dùng để gọi điện thoại. Lâm Gia Mộc chạy vào văn phòng, nghe điện thoại.

“A lô!”.

“Anh đây. Em đừng nói gì, đợi Trịnh Đặc về bảo Trịnh Đặc nhận thư điện tử”. Là giọng của cảnh sát Lưu, số gọi đến bị giấu, giọng nói của anh ta cũng rất sốt ruột.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Em mở weibo xem phần tin tức địa phương là biết. Có khi ngày mai sẽ lên cả tin tức toàn quốc”. Cảnh sát Lưu nói xong liền gác điện thoại.

Lâm Gia Mộc mở máy tính, đăng nhập tài khoản weibo thường dùng nhất, bấm vào mục tin tức. Một tin tương đối nóng là chuyện xảy ra năm ngày trước, hoa khôi đại học rơi lầu một cách bí hiểm ở khách sạn Marriott International, cảnh sát phong tỏa tin tức.

Sau khi bấm vào, ngoài phần văn tự ngắn chưa đến một trăm chữ, nổi bật nhất chính là bức ảnh xác một cô gái mặc áo đỏ được chụp bằng điện thoại di động, còn có một bức ảnh bình thường. Trong bức ảnh bình thường này, cô gái buộc tóc đuôi ngựa, tóc mái cắt hơi chéo, đứng ở cổng trường cười rất tươi. Quả nhiên là người đẹp cỡ hoa khôi trường, hình như tên là Hà Diên Diên.

Trong những bình luận bên dưới có một số người là người địa phương, có vẻ như đều nói khách ở khách sạn Marriott International không phú thì quý, cô gái xinh đẹp rơi lầu tất nhiên là phải có ẩn tình. Một số người đoán cô ta được ai đó bao, hoặc làm nghề đặc thù. Một số bạn học đại học của cô ta đứng ra nói cô ta không phải một cô gái hư hỏng tôn thờ tiền bạc, cô ta cũng không cặp với đại gia, nhưng xác nhận cô gái này xuất thân bình thường, gia đình mặc dù không nghèo nhưng tuyệt đối không phải tầng lớp đến ăn chơi ở một nơi như khách sạn Marriott.

Tin tức này tuy chấn động nhưng cũng không phải là chuyện gì lớn. Lâm Gia Mộc mặc dù đã đọc từ trước đó nhưng lại không quá chú ý đến chuyện này.

Lâm Gia Mộc kéo xuống chút nữa, hai tiếng trước có người viết một status có tính kích động hơn: “Hà Diên Diên, xin lỗi, anh không nên giới thiệu tên ác ma đó cho em”. Sau đó là một đoạn viết dài.

Người viết weibo tự xưng là Lăng Tử, là sinh viên đại học A, nói trên weibo rằng mình và Hà Diên Diên là bạn học, vì một số nguyên nhân nên

cậu ta có quen biết các công tử ở thành phố A. Ba tháng trước cậu ta mời các công tử này dự sinh nhật mình, cũng mời mười mấy bạn học nam nữ bình thường vẫn chơi với nhau, trong đó có Hà Diên Diên: “Tôi rất hối hận, không nên vì hư vinh mà mời những kẻ con nhà giàu từ trước đến nay cũng không thật sự tôn trọng tôi để thể hiện với các bạn học rằng cuộc sống của tôi tốt thế nào. Trong buổi tiệc sinh nhật đó, Diên Diên đã bị tên ác ma kia chú ý. Hắn xin tôi số điện thoại của Diên Diên, dùng hoa tươi và quà cáp để theo đuổi Diên Diên. Nhưng Diên Diên không phải một cô gái nông cạn, cô ấy nhìn thấu những mảnh khốc tàn nhẫn của đám công tử đó nên vẫn không đồng ý. Tôi cho rằng chuyện đã qua rồi, không ngờ tên ác ma đó vẫn lừa Diên Diên đến khách sạn. Diên Diên vào nhà vệ sinh khách sạn gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đến cứu cô ấy, nhưng tôi đã đến muộn... Diên Diên đã chết để giữ sự trong sạch của mình. Tên ác ma đó tên là Lục Thiên Phóng, bố của hắn là... Tôi biết pháp luật sẽ không cho Diên Diên chính nghĩa thật sự, gia đình tên ác ma đó quá giàu có. Mặc dù cảnh sát biết Diên Diên nhảy từ ban công phòng hắn xuống nhưng lại chỉ thăm vấn sơ qua rồi thả hắn đi. Bây giờ sau khi công bố chuyện này, tôi cũng phải lập tức trốn đi...”.

Hoa khôi đại học, con nhà giàu, quan chức và doanh nhân cấu kết, người biết chuyện tiết lộ rồi chạy trốn... Những tình tiết này đủ để mọi người thoải mái phát huy trí tưởng tượng. Lúc Lâm Gia Mộc đọc xong bài viết dài này, lượng chia sẻ đã vượt qua một ngàn, hơn nữa sau khi được chia sẻ trên các trang mạng lớn, lượng chia sẻ lại tiếp tục tăng theo cấp số nhân...

Lục Thiên Phóng... Lâm Gia Mộc nhắm mắt lại, nhớ tới cậu bé coi Trịnh Đặc là đại anh hùng, tóc cua rất ngắn, nói chuyện cộc nhả nhưng lúc cười trông rất cởi mở đáng yêu đó, nhưng làm thế nào cũng không thể liên hệ cậu bé này với những tội danh cưỡng dâm, giết người... Hiển nhiên cảnh sát Lưu cũng cảm thấy nghi ngờ...

Weibo nhanh chóng có một tin tức mới: “Tôi là hàng xóm của Lục Thiên Phóng. Vừa rồi có mười mấy chiếc xe cảnh sát đến dẫn hắn đi”.

Đưa cùng với tin tức này là một bức ảnh, cảnh sát Lưu lông mày nhíu chặt, dùng cảnh phục trùm lên đầu Lục Thiên Phóng...

Cô cầm điện thoại di động gọi cho Trịnh Đặc...

96. Q.13 - Chương 2: Tội Lỗi Nguyên Thủy

Trích lời Gia Mộc: Ở thời đại này của chúng ta, con nhà giàu, con nhà quan chính là tội lỗi nguyên thủy.

Ngay cả Lâm Gia Mộc cũng không biết mật khẩu hòm thư của Trịnh Đặc. Thực tình là trước khi Trịnh Đặc mở hòm thư này thì Lâm Gia Mộc chỉ biết Trịnh Đặc có một hòm thư bí mật, không hề biết tên cụ thể là gì. Thứ cảnh sát Lưu gửi tới rất thông thường, nhưng tài liệu rất nặng, có lẽ là biên bản lấy lời khai và đoạn ghi hình giám sát.

Đầu tiên quả thật cảnh sát đã lấy lời khai của Lục Thiên Phóng, nhưng tất cả các bằng chứng đều cho thấy cô gái không rơi xuống từ ban công phòng Lục Thiên Phóng mà rơi xuống từ sân thượng. Bằng ghi hình của khách sạn cho thấy Lục Thiên Phóng và cô gái này khoảng hơn tám giờ cùng tới khách sạn, hai người tay dắt tay cùng đi vào. Cô gái hình như uống hơi nhiều, Lục Thiên Phóng phải dìu cô ta. Lục Thiên Phóng và cô gái nói cười vài câu trong thang máy, cô gái quay lưng về phía ống kính, không thấy rõ vẻ mặt. Khoảng hơn mười một giờ cô gái rời khỏi phòng khách sạn, không nhìn rõ sắc mặt thế nào, chỉ có thể thấy cô gái hình như đã khóc, bước đi cũng hơi lảo đảo. Nhưng sau đó không hề thấy Lục Thiên Phóng rời khỏi phòng...

Lục Thiên Phóng có liên quan với vụ án này, nhưng nếu nói cậu ta cưỡng dâm không thành hoặc cưỡng hiếp xong giết người thì thật sự là hơi gượng ép.

Trịnh Đặc vuốt vuốt mặt. Nếu chuyện này thật sự đơn giản như vậy thì Lục Thiên Phóng có thể thoát khỏi hiềm nghi nhờ những bằng chứng này, cảnh sát Lưu cũng không phải vội vã gọi cuộc điện thoại thần bí đó, lại gửi bằng chứng vào hộp thư của Trịnh Đặc.

Lục Thiên Phóng bây giờ là nghi phạm quan trọng. Chuyện này thu hút sự chú ý của vô số người, một khi quần chúng phấn nộ, những suy đoán vô căn cứ trên mạng và trong hiện thực có khả năng quấy nhiễu tư pháp. Sự sống chết của Lục Thiên Phóng sẽ không còn quan trọng, quan trọng là phải dẹp hết những rắc rối nhanh nhất có thể... Nhà họ Lục có giàu hơn nữa cũng không quan trọng bằng thành tích chính trị và cái ghế của những người đó.

Không có bằng chứng vững như thép thì Lục Thiên Phóng rất khó thoát khỏi hiềm nghi. Mà cảnh sát Lưu lại gửi thư cho Trịnh Đặc chứ không lấy thân phận cảnh sát để điều tra quang minh chính đại, điều này chỉ có thể cho thấy cảnh sát Lưu lo ngại...

Trong lúc hai người đang nghi hoặc, điện thoại di động của Trịnh Đặc lại đổ chuông: “Cậu nhận được thư chưa?”.

“Nhận được rồi”.

“Lúc tôi gửi thư thì cũng nhận được thông báo đã bắt Lục Thiên Phóng. Có người cung cấp manh mối quan trọng”.

“Bây giờ anh đang ở đâu?”.

“Ở nhà tôi. Thay quần áo xong còn phải quay lại đơn vị. Tóm lại cấp trên cực kỳ coi trọng chuyện này”.

“Người cung cấp manh mối là ai?”.

“Không biết, có điều nội dung người đó nói cơ bản giống như bài weibo tiết lộ tin tức, chỉ khác là hắn nói Lục Thiên Phóng đổ thuốc mê cưỡng hiếp Hà Diên Diên. Sau khi Hà Diên Diên bị làm nhục đã lên sân thượng gọi cuộc điện thoại cuối cùng cho hắn để tỏ rõ nỗi lòng rồi nhảy lầu tự tử”.

Vì thế những bằng chứng do camera ghi được cũng hoàn toàn không có tác dụng gì, ngược lại có thể thấy rõ Hà Diên Diên vừa khóc vừa ra khỏi phòng.

“Lục Thiên Phóng nói thế nào?”.

“Nó nói nó và cô gái đó không quá thân quen, hôm xảy ra vụ án là sinh nhật một người bạn của nó...”.

“Tại sao lại là sinh nhật?”.

“Thì tìm lý do để chơi thôi. Nó nói cô gái đó đến, chủ động bắt chuyện với nó, nói là biết nó. Hai người cùng uống rất nhiều rượu, cô bé chủ động đề nghị đi cùng nó. Lục Thiên Phóng cảm thấy cô gái rất xinh

đẹp nên dẫn cô ta đến khách sạn lấy phòng. Không ngờ sau đó cô gái tỏ tình, nói yêu nó gì đó, Lục Thiên Phóng không chịu nổi nên đuổi người ta đi rồi ngủ một mình, đến tận lúc cảnh sát và người của khách sạn đến gõ cửa phòng nó”.

Như vậy vụ án này toàn là nói miệng chứ không có bằng chứng, anh nói, tôi nói, anh ta nói... Vốn theo nguyên tắc “trong trường hợp không thể chứng minh bị cáo có tội, cũng không thể chứng minh bị cáo vô tội thì bị cáo được xác định là vô tội” thì gia đình Lục Thiên Phóng chỉ cần tìm một luật sư giỏi, vận động thêm một chút là khả năng thoát khỏi hiểm nguy sẽ cực kỳ lớn. Vấn đề là bây giờ có người đưa chuyện này lên mạng, ưu thế của Lục Thiên Phóng lại trở thành bất lợi lớn nhất của cậu ta.

“Anh cho rằng chuyện này giống như trên mạng nói sao?”.

“Chắc chắn không phải. Thằng nhóc Lục Thiên Phóng chết tiết này nếu ngày nào đó uống rượu lái xe đâm chết người thì tôi còn tin, bị người ta bắt cóc tôi cũng tin, thậm chí đánh nhau ẩu đả đánh chết đánh bị thương người khác tôi cũng tin, nhưng cậu nói nó hiếp dâm thì tôi không tin. Nó không có gan, cũng không có nhu cầu, càng không cần phải cưỡng hiếp người ta. Cậu không nhìn thấy nó ngồi trong phòng tạm giam mặt trắng bệch, nhưng chỉ thị của cấp trên phải tra rõ sự thật, trả lại công bằng cho nhân dân”.

Vấn đề là “nhân dân” ở đây muốn có một sự công bằng như thế nào?

“Có người đâm sau lưng tôi, nói tôi và Lục Thiên Phóng có quan hệ không bình thường. Cậu nhìn thấy tôi bắt nó, nhưng thực ra bây giờ tôi phải đứng ngoài rồi. Lát nữa tôi về phòng cảnh sát là phải giao nộp tất cả mọi tài liệu. Những thứ tôi gửi cho cậu là bản sao cuối cùng của tôi”.

“Biết rồi”. “Trịnh Đạc...”.

“Anh không cần dặn dò. Em biết”. Trịnh Đạc gật đầu, ngắt điện thoại. Ý của cảnh sát Lưu rất rõ ràng. Trong vụ án của Lục Thiên Phóng, cảnh sát Lưu không yên tâm về các đồng nghiệp của mình mà tin tưởng chiến hữu Trịnh Đạc hơn.

Đại học A vốn ở rìa thành phố A, cùng với việc thành phố được mở rộng, vị trí này dần dần biến thành trung tâm. Quanh đại học A có một số cửa hàng đồ ăn nhanh, cũng có một số nhà hàng vừa hoặc nhỏ, trong đó một nhà hàng tương đối nổi tiếng là nhà hàng kiểu Âu tên là Hiệp Sĩ Đen, nghe nói có bữa sáng, bữa trưa kiểu Anh, cũng có bữa tối với những món kiểu Anh đã bản địa hóa. Chủ nhà hàng cũng tốt nghiệp đại học A, cung cấp dịch vụ nhằm vào sinh viên đại học A, việc làm ăn luôn rất khá. Chẳng hạn như nhà hàng món Âu tuyệt đối không có phòng riêng nhưng nhà hàng này có. Những sinh viên có điều kiện tương đối tốt đều bao phòng ở đây để tổ chức sinh nhật, tụ tập hay liên hoan chia tay. Chỉ có điều hôm nay bầu không khí trong phòng hơi nặng nề, các sinh viên vào nhà hàng đều không nói chuyện, sau khi ngồi xuống chỉ trao đổi khe khẽ, ngay cả tiếng chào hỏi lớn một chút cũng không có.

Lúc Ông Tư Điềm đi vào, có mấy người ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, cảm thấy cô ta rất lạ mặt, nhưng đa số mọi người đều không chú ý tới cô ta. Ông Tư Điềm tìm một chỗ không có gì nổi bật ngồi xuống, quay sang chào người bên cạnh: “Hi!”.

Bên cạnh là một nữ sinh hơi béo, thấy cô ta chào hỏi cũng chào lại: “Hi!”.

“Tớ là bạn học cấp ba của Diên Diên, nghe nói các bạn tụ tập ở đây nên tớ cũng tới. Tớ tên là Ông Tư Điềm”.

“Tớ tên là Đặng Lan, ở phòng bên cạnh phòng ký túc của Diên Diên”. “A, bạn chính là người mà nhà có vườn trà đúng không? Diên Diên nói trà nhà bạn rất ngon”.

“Đúng rồi”. Đặng Lan lập tức không còn cảm giác xa lạ nữa. Mùa xuân năm nay cô ta nhận được trà do người nhà chuyển phát nhanh đến và chia cho Diên Diên một ít, không ngờ Diên Diên lại kể chuyện này với bạn học cấp ba, có lẽ Ông Tư Điềm đúng là bạn thân của Diên Diên.

“Đúng rồi, tiền bỏ đầu người nộp cho ai?”, Ông Tư Điềm cười nói. Hôm nay là bảy ngày từ khi Hà Diên Diên mất, có người đề xướng tổ chức hoạt động tưởng niệm Hà Diên Diên trên mạng của trường, địa điểm tụ tập là nhà hàng Hiệp Sĩ Đen, mỗi người nộp một trăm tệ tiền tổ chức hoạt động, số tiền thừa được trao cho người nhà của Hà Diên Diên. Lâm Gia Mộc nhìn thấy hoạt động này trên mạng, quyết định để Ông Tư Điềm đến “nằm vùng”. Có những chuyện những người này sẽ không nói với cảnh sát mà chỉ nói với nhau,

còn những chuyện và những người lẽ ra chỉ có bạn của Hà Diên Diên mới biết thì bây giờ đã tràn lan trên mạng. Ông Tư Diêm bỏ ra nguyên một ngày lên mạng xem trang QQ cá nhân, weibo, những bài viết trên diễn đàn trường của những người này, có thể nói đã hiểu rất rõ về họ.

Nữ sinh hơi béo đó chỉ một nữ sinh đeo kính mặc áo lông màu đen nói: “Nộp cho bạn ấy là được, bạn ấy là chị cả trong phòng ký túc của Diên Diên”.

“A, tên là La Quyên đúng không?”. “Đúng”.

Ông Tư Diêm đứng lên nhưng lại ngồi xuống: “Tớ không quen chị ấy. Bạn đi cùng tớ được không?”.

Nữ sinh nọ hơi ngần ra: “Cũng được”.

La Quyên vốn cũng đang nghi hoặc không biết Ông Tư Diêm là ai, thấy Đặng Lan ở phòng bên cạnh dẫn Ông Tư Diêm cùng đến nên cho rằng hai người này biết nhau. Thấy Ông Tư Diêm không nói, Đặng Lan cho rằng Ông Tư Diêm ngại thật nên giới thiệu: “Cô ấy là bạn học cấp ba của Diên Diên, hai người rất thân nhau”.

“Chào chị, em tên là Ông Tư Diêm”.

La Quyên đưa tay ra bắt tay Ông Tư Diêm: “Chào em”.

Cô ta hơi nhú mày: “Hình như chị chưa bao giờ nghe Diên Diên nhắc tới em”.

“Bạn ấy tên là Diên Diên, em cũng tên là Diêm Diêm(*), cho nên em và bạn ấy đều không gọi nhau bằng tên...”.

“A, em là người bạn học đại học Y trên tỉnh lý...”.

(*) Cách phát âm của hai cái tên này giống nhau.

“Đúng rồi, chính là em”. Lựa lời nói dựa là kỹ năng nói dối sơ đẳng nhất.

“Thấy em nói phải thì nên không tới được cơ mà”.

“Em suy nghĩ lại một hồi rồi vẫn quyết định tới. Còn thi cử thì kệ nó, đằng nào trong lòng cũng rối bời, có thi cũng không có kết quả tốt”.

“Đúng vậy”. La Quyên thở dài: “Chị cũng thế”.

“Diên Diên rất ngây thơ, từ hồi học cấp ba đã chỉ thích ở nhà, tại sao lại...”.

La Quyên nhìn quanh rồi kéo tay áo Ông Tư Diêm. Ông Tư Diêm liếc một cái, kéo cô ta đến một góc yên tĩnh.

“Chị La Quyên, có chuyện gì không thể nói ở trong kia à?”.

“Em đừng nói nữa. Những người này có người chị cũng không biết, không cần thận là đến thăm dò tin tức để đưa lên mạng. Bây giờ trên mạng nói đủ các kiểu, thậm chí còn có người nói Diên Diên là gái gọi, có người nói Diên Diên quan hệ bừa bãi”.

“Tại sao những người này lại ăn nói vô trách nhiệm như vậy?”.

“Hừ, tên Lưu Chí không biết xấu hổ đó đưa chuyện này lên mạng nên những kẻ tâm thần đó có nói gì cũng là bình thường. Bọn họ có người ngay cả mặt mũi Diên Diên thế nào cũng không biết, vậy mà vẫn có thể bịa ra những chuyện linh tinh beng đó. Đáng hận nhất là các bạn học trong trường mà cũng nói đủ kiểu khác nhau”.

“Lưu Chí?”. Ông Tư Diêm nhớ lại những nội dung trong trang QQ của Hà Diên Diên, quả thật có một người tên là Lưu Chí thường xuyên tương tác qua lại và Hà Diên Diên: “Chính là gã nhà giàu giả hiệu theo đuổi Diên Diên đó à?”.

“Chính là hắn”. Thấy Ông Tư Diêm biết Lưu Chí, La Quyên lại tin tưởng cô ta thêm một chút: “Vốn hắn vẫn giả mạo trai nhà giàu theo đuổi Diên Diên nhưng Diên Diên không nhận lời. Sau đó một người ở phòng ký túc của hắn tiết lộ hắn chỉ vay tiền và trộm cắp để đóng giả người giàu. Thế là hắn phao tin đồn khắp

nơi, nói Diên Diên biết hẳn không phải người có tiền nên mới chia tay hẳn, làm Diên Diên tức giận khóc rõ lâu trong phòng ký túc”.

“Thế vì sao Diên Diên lại đến dự sinh nhật hẳn?”.

“Lúc hẳn tổ chức sinh nhật thì thân phận nhà giàu giả hiệu còn chưa bị lộ. Lần đó hẳn mời Diên Diên mãi, Diên Diên nói ba người còn lại trong phòng ký túc đi thì cô ấy mới đi. Sau đó hẳn mời rất chân thành nên bọn chị cũng nhận lời”.

“Vậy là các chị cũng đã gặp Lục Thiên Phóng?”.

Về mặt La Quyên chột sững lại: “Đã gặp. Lần đó Diên Diên vừa gặp đã thích Lục Thiên Phóng, từ đó vẫn nhớ mãi không quên”.

“Vừa gặp đã thích?”.

“Em có thấy ảnh hẳn trên mạng không?”. “Không”.

“Lục Thiên Phóng bên ngoài còn đẹp trai hơn ảnh chụp trộm, tính cách cũng rất nghĩa khí. Khi đó Lưu Chí mời tới mấy người bạn, có người muốn trêu chọc Diên Diên, chính hẳn đã giải vây cho Diên Diên. Hẳn rất biết nói đùa để khuấy động bầu không khí, hát cũng rất hay. Từ hôm đó trở đi Diên Diên vẫn thích hẳn, cho nên bọn chị mới biết từ trước đến nay Diên Diên chưa bao giờ nhận lời tỏ tình của Lưu Chí, thực ra Diên Diên chưa bao giờ thích hẳn”.

“Thế hôm Diên Diên chết là đến chỗ hẹn à?”.

“Diên Diên vẫn liên lạc với Lục Thiên Phóng trên mạng. Hôm đó Lục Thiên Phóng nói có sinh nhật một người bạn, mời Diên Diên đi cùng, thậm chí còn gửi một chiếc váy dạ hội màu đỏ cho Diên Diên. Diên Diên rất vui, mặc váy dạ hội, còn mượn cô bạn nhà giàu phòng bên cạnh một chiếc áo khoác màu trắng đến dự tiệc, nhưng cô ấy không quay về”. Nói tới đây, giọng La Quyên hơi nghẹn ngào.

“Những chuyện này chị có nói với cảnh sát không?”.

“Nói rồi”. Sắc mặt La Quyên có vẻ giận dữ: “Cảnh sát nói Lục Thiên Phóng hoàn toàn không thừa nhận biết Diên Diên từ trước, cũng không thừa nhận chuyện tặng váy dạ hội. Hẳn nói không biết vì sao Diên Diên lại xuất hiện ở tiệc sinh nhật. Tên cầm thú đó nhất định là đã chòng ghẹo Diên Diên. Diên Diên rất bảo thủ, cô ấy nói lần đầu tiên phải để dành cho chồng mình... Nhất định là Diên Diên không chịu nhận lời hẳn nên hẳn mới...”.

Uông Tư Diêm liên tục gật đầu: “Chị yên tâm. Bây giờ chuyện đã trở nên ồn ào như vậy, gia đình Lục Thiên Phóng có giàu đến mấy cũng không thể xử lý được chuyện này”.

La Quyên lắc đầu: “Mẹ Diên Diên nói cảnh sát vẫn không đưa ra chứng cứ. Người nhà họ Lục liên lạc với nhà họ, yêu cầu nói chuyện với nhà họ. Bố mẹ Diên Diên rất kiên quyết, nhưng cậu và chú cô ấy nói phải đòi tiền, không thể để Diên Diên chết uống được. Chị sợ...”.

“Ôi, bố mẹ bạn ấy luôn dễ mềm lòng, không biết có thể kiên định hay không. Bây giờ họ ở đâu? Em muốn đến thăm họ”.

“Bây giờ họ ở nhà nghỉ Như Gia gần trường, nhưng nghe nói sắp chuyển đi”.

“Vâng, em biết rồi”.

Hoạt động tưởng niệm quả thật là cái chợ tin tức. Uông Tư Diêm lại dò hỏi những người khác, quả nhiên không khác những gì La Quyên nói là mấy, chỉ khác một vài chi tiết nhỏ như Đặng Lan nhớ chiếc váy được công ty chuyển phát nhanh đưa đến điểm nhận bưu phẩm của trường, người ở điểm nhận bưu phẩm gọi điện thoại cho Diên Diên xuống lấy. Một người khác nhớ hôm Hà Diên Diên chết, Lưu Chí có xuất hiện một lần, sau đó không xuất hiện ở trường học nữa. Rất nhiều người khác đều nhắc tới Lưu Chí, thậm chí có một số người cho rằng bây giờ hẳn và Hà Diên Diên vẫn là bạn trai bạn gái, có điều đa số mọi người đều nói hai người bọn họ đã chia tay. Lưu Chí có một đạo muốn tự tử, sau đó mới bình tĩnh lại, hình như là tìm được một bạn gái ngoài trường. Nhưng cho đến khi kết thúc buổi tưởng niệm này không ai nhìn thấy gã Lưu Chí này xuất hiện.

97. Q.13 - Chương 3: Mẹ

Trích lời Gia Mộc: Bất kể chuyện tồi tệ tới mức nào, người mẹ cũng không dễ dàng vứt bỏ đứa con của mình.

Chuông cửa văn phòng vốn không có ai bấm ngoài nhân viên chuyển phát nhanh và người đưa hàng hôm nay lại đột nhiên vang lên. Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đang ngồi trước máy tính trong phòng khách cùng nghe file ghi âm Ông Tư Diễm nửa tiếng gửi về một lần cùng ngẩng đầu đưa mắt nhìn nhau. Bây giờ đã là chín giờ tối rồi, còn ai đến đây nữa? Trịnh Đặc chuyển sang màn hình camera giám sát bên ngoài, phát hiện một người phụ nữ xa lạ đứng ngoài cửa, mặc áo khoác kiểu quân phục thông thường, tóc lại uốn rất đẹp, thoát nhìn rất không hài hoà.

Lâm Gia Mộc xỏ giày vào, khoác một chiếc áo khoác mỏng giả vờ vừa rời giường, đứng trong cửa hỏi: “Ai đấy?”.

“Tôi là mẹ của Lục Thiên Phóng. Nó cho tôi địa chỉ này”.

Lâm Gia Mộc mở cửa. Người phụ nữ ngoài cửa thoát nhìn rất trẻ, chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi. Mẹ của Lục Thiên Phóng phải hơn bốn mươi tuổi, có điều người có tiền giỏi chăm sóc bản thân cũng là bình thường. Nhưng sau khi vào nhà, người phụ nữ này lại lộ rõ vẻ hốc hác dưới ánh đèn, trên gương mặt quanh năm tô son trát phấn toàn là vẻ mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, bông mắt rất rõ ràng. Sau khi cởi áo khoác ra, để lộ một bộ váy màu đen mặc bên trong: “Cô yên tâm. Tôi lái xe của người giúp việc đi ra, không có ai bám theo tôi”.

“Vâng”. Lâm Gia Mộc đáp, khóa cửa chống trộm lại.

“Anh là Trịnh Đặc à?”. Mẹ Lục Thiên Phóng nhận ra Trịnh Đặc: “Thiên Phóng vẫn nhắc tới anh”.

“Vâng”.

Mẹ Lục Thiên Phóng lập tức bật khóc: “Anh Trịnh, đại ân nhân, anh đã cứu Thiên Phóng một lần, xin anh hãy cứu mạng nó một lần nữa!”. Bà ta vừa khóc vừa quỳ xuống, Trịnh Đặc vội đỡ bà ta dậy.

“Cô Lục, cô làm gì vậy?”.

“Lần đầu tiên anh cứu Thiên Phóng, vốn dĩ chúng tôi muốn đến cảm ơn anh, nhưng họ nói đơn vị của các anh tuyệt đối bảo mật, không cho người ngoài gặp. Nhưng chúng tôi vẫn nhớ ân tình này. Thiên Phóng là đứa con duy nhất của tôi, nếu nó có làm sao, tôi cũng không sống nổi nữa. Khi đó không phải anh cứu một mình nó mà đã cứu hai mẹ con chúng tôi. Lần này tôi gặp Thiên Phóng, Thiên Phóng không dám nói gì, nhân lúc cáo biệt mới nhét một mảnh giấy vào tay tôi, nói với tôi địa chỉ của anh, bảo tôi tới tìm anh xin cứu mạng. Tôi đã hỏi thăm về anh rồi, biết anh và luật sư Lâm là người rất lợi hại. Hai anh chị nhất định phải cứu nó, tiền không phải vấn đề, dù tôi có tán gia bại sản cũng phải cứu nó. Thiên Phóng vô tội! Mặc dù nó nghịch, nó quậy, nó ham chơi, nhưng nó không phải một đứa bé hư hỏng! Không phải!”.

Lâm Gia Mộc phát hiện bà Lục nói là bà ta dự tính ra sao chứ không hề nhắc tới bố của Lục Thiên Phóng, có lẽ vị tỉ phú đó có những tính toán và dự định khác.

“Cô Lục, cô đừng kích động. Cô cứ ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện”.

“Thiên Phóng là một đứa bé nhạy cảm và lương thiện. Lúc nhỏ nó rất ngoan. Khi tôi và bố nó mới lập nghiệp, mặc dù tiền dần dần nhiều hơn, nhưng lại bận đến mức ngay cả thời gian về nhà ăn miếng cơm cũng không có, càng không cần phải nói đến chuyện chăm sóc nó, vì thế gửi nó về nhà ông nội. Ông nội nó không được khỏe, chuyện đầu tiên Thiên Phóng làm sáng sớm hằng ngày sau khi thức dậy chính là chăm sóc ông nội nó, giúp ông nội nó đun nước rửa mặt, xuống lầu mua đồ ăn sáng. Hằng ngày đi học về, đứa khác thì đeo cặp chạy vào nhà chờ ăn cơm, nó lại phải đến nhà hàng mua cơm cho cả hai ông cháu. Sau đó trong nhà có người giúp việc, người giúp việc cũng nói một đứa con hiếu thảo như vậy đúng là hiếm thấy. Nhưng từ khi ông nội nó qua đời, điều kiện trong nhà càng ngày càng tốt, thằng bé này lại càng ngày càng xa cách hai vợ chồng chúng tôi, trừ lúc xin tiền gần như không nói chuyện với chúng tôi bao giờ. Sau đó không biết bố nó nghe ai xúi giục đưa nó ra nước ngoài, sau khi về nước nó lại càng... Bình thường ngoài lúc nó xin tiền là còn có thể nhìn thấy nó, những lúc khác tôi hoàn toàn không biết nó đang làm gì. Những

đứa chơi với nó nếu không phải cũng là con nhà giàu như nó thì là những kẻ muốn lợi dụng nó, bạn gái thì thay như thay áo, tôi cũng chẳng muốn nhớ tên và mặt mũi những đứa con gái đó nữa. Tóm lại đến rồi lại đi, không ổn định với đứa nào. Chuyện lần này vừa xảy ra, nó yên lặng hai ngày, nói với tôi rằng nó thật sự không ngờ cô gái đó lại quyết liệt như vậy. Vốn nó cho rằng cô gái đó chỉ đến tiệc sinh nhật xem có tìm được bạn trai giàu có hay không nên cũng chơi đùa cho vui, ai biết sau đó cô gái đó lại khóc, nói yêu nó, đã trao cho nó thứ quý giá nhất, nói nếu nó không lấy cô ta thì cô ta sẽ không biết phải làm thế nào... Thiên Phóng nói khi đó nó rất tức giận, cảm thấy mình bị lừa nên đuổi cô gái đó ra ngoài, không ngờ cô gái đó lại tự tử. Nó cũng rất hối hận, nếu biết trước trạng thái tinh thần của cô gái đó không bình thường thì nó đã đỡ dành cô ta”.

Hiển nhiên Lục Thiên Phóng đã quên Hà Diên Diên sau khi gặp cô ta lần đầu tiên, cũng hoàn toàn không trò chuyện trên mạng với Hà Diên Diên: “Cô Lục, cô biết máy tính của Thiên Phóng ở đâu không?”.

“Nó thay điện thoại di động liên tục, máy tính thì dạo này nó dùng iPad và cái gì có bàn phím ấy, nó đã nói với tôi nhưng tôi nghe không hiểu, tóm lại là rất mới. Bình thường nó ở khu Ngân Hồ trong nội thành, ngoài điện thoại di động và iPad thì những thứ khác chắc là ở đó. Người giúp việc bán thời gian có chìa khóa, bao giờ anh chị đến đó thì tôi sẽ bảo người giúp việc mở cửa chờ anh chị. Cảnh sát đã tịch thu máy tính nó để ở nhà tôi, bọn họ không biết nhà của nó ở Ngân Hồ, cũng không đến đó”.

“Cô bảo người giúp việc bỏ chìa khóa vào thùng thư, bọn cháu sẽ đến lấy chìa khóa”.

“Như vậy cũng được”, bà Lục gật đầu. Mặc dù người giúp việc đó đã làm cho nhà họ nhiều năm nhưng bây giờ bà ta cũng không thể xác định người này có thật sự trung thành trăm phần trăm hay không. Bây giờ bà ta nghe theo con trai, tin Trịnh Đạt và Lâm Gia Mộc hoàn toàn là vì đã đến bước đường cùng: “Anh chị còn cần gì nữa?”.

“Ồ...”. Lâm Gia Mộc suy nghĩ một lát: “Luật sư cô thuê bây giờ họ Bành đúng không?”

“Đúng. Là chồng tôi mời, ông ấy nói luật sư Bành là luật sư nổi tiếng, quen biết rất nhiều quan chức”.

“Cháu biết ông ấy. Nếu cô tin cháu thì tốt nhất bỏ ít tiền mời ông ta đi. Nếu là vụ án bình thường thì nhờ ông ta được, nhưng vụ này ồn ào như vậy, những quan hệ đó của ông ta chẳng những không có tác dụng gì mà ngược lại còn có hại. Càng không cần phải nói ông ta luôn thích chơi trội, đã từng có lần bất chấp lợi ích của thân chủ để mình được nổi tiếng. Nhưng loại tiểu nhân này không thể đắc tội được. Cô vừa nói tiền không phải vấn đề, vậy cô nhất định phải chi cho ông ta vừa ý. Còn một người khác thì cần thành tâm, cô dùng tiền chưa chắc đã mời được ông ấy”.

“Ai?”.

Lâm Gia Mộc lấy ra một tấm danh thiếp: “Vị luật sư họ Lam này là giáo sư dạy cháu ở trường luật, là một người có uy tín trong giới luật học trong nước, dạo này đã đăng một số luận văn khoa học bàn về việc dư luận quấy nhiễu tư pháp, tạo thành tiếng vang không nhỏ. Vụ án này có nhờ ông ấy sẽ rất có lợi, nhưng muốn nhờ ông ấy nếu chỉ có tiền là không đủ, còn phải có lòng thành”.

Bà Lục liên tục gật đầu: “Để cứu con trai tôi, tôi sẽ thành tâm trăm phần trăm”. Kỳ thực bà ta cũng đã nghe người ta nói về luật sư Lam này, nhưng những người đó đều nói đã nhiều năm luật sư Lam không nhận bào chữa, chỉ chuyên tâm nghiên cứu lý luận: “Có điều... vị luật sư Lam này hình như đã nhiều năm không nhận bào chữa”.

“Thế này đi, để cháu thử liên lạc với ông ấy, nếu ông ấy có hứng thú thì cháu sẽ sắp xếp cho cô và ông ấy gặp mặt. Cháu cảm thấy vụ án của Thiên Phóng rất điển hình, khả năng ông ấy nhận vụ này là rất lớn”.

“Cảm ơn, cảm ơn chị”. Có lẽ là vì nhìn thấy hy vọng, trên gương mặt bà Lục cũng dần dần có thần thái hơn. Dạo này bà ta thật sự bị dư luận trên mạng giày vò quá mức, thậm chí có một số người còn dán những bài báo lên cửa công ty nhà họ Lục, đập xe sang đậu trong bãi đỗ xe. Càng không cần phải nói chồng bà ta dường như đã tin vụ án này là Lục Thiên Phóng làm, tất cả mọi cố gắng đều chỉ để giữ mạng Lục Thiên Phóng.

Nhưng bà ta vẫn cho rằng con trai vô tội, đối với bà ta thì có thể tìm được một người ủng hộ tin tưởng mình thật sự là quan trọng.

“Nhưng mà, cô Lục, cô cũng phải chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất. Với độ nóng của vụ án này, nếu không có bằng chứng vững như thép thì Thiên Phóng rất khó thoát tội được”.

Trái tim vừa mới hơi ấm áp của bà Lục lập tức lại lạnh đi. Đã làm ăn bao nhiêu năm, bà ta quá hiểu tác phong của các quan chức: “Tôi biết. Nhưng tôi cũng biết con trai tôi chưa bao giờ làm chuyện xấu, tôi không thể trở mặt nhìn nó bị oan uổng”.

Nói xong bà ta lấy một chiếc thẻ ngân hàng ra: “Đây là thẻ phụ của tôi, mật khẩu là sinh nhật con trai tôi, 930507. Anh chị không cần tiết kiệm tiền cho tôi, chỉ cần có thể cứu được con trai tôi, tôi sẵn sàng khuyên gia bại sản”.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đưa mắt nhìn nhau, nhận lấy thẻ ngân hàng nhưng không đưa hợp đồng ủy thác ra cho bà ta ký tên

98. Q.13 - Chương 4: Quân Chúng Phần Nô

Trích lời Gia Mộc: Dư luận vốn đã đáng sợ, mạng internet lại chấp thêm cánh cho dư luận làm nó biến thành quái thú.

Tuổi tác cao dần, bà Trương Nhã Lan cũng càng ngày càng ít ngủ. Lúc ở nhà đi thể dục sáng, nói chuyện hay tranh luận với chồng cũng coi như là có chuyện để làm. Nhưng ở thành phố A lạ người lạ đất, bà nhất thời không có cách gì gia nhập vào đội khiêu vũ quảng trường gần đó, sáng sớm mỗi ngày sau khi dậy chuẩn bị bữa sáng xong chỉ có thể bật máy tính chơi bài hoặc tán gẫu qua mạng với bạn, đến khoảng bảy rưỡi mang đồ ăn sáng xuống tầng dưới cho con gái và “con rể” ăn. Lâm Gia Mộc bây giờ tuần nào cũng có khoảng năm ngày không ở nhà mà ở nhà Trịnh Đặc. Mặc dù Trương Nhã Lan rất mừng khi thấy tình cảm của hai người bọn họ càng ngày càng tốt nhưng vẫn lo chuyện con gái không chịu kết hôn. Nhưng chồng bà nói đúng, Gia Mộc vốn tính bướng bỉnh, nếu cứ ép cô chỉ khiến cô bật lại. Bây giờ Trịnh Đặc xem ra rất đáng tin, bà vẫn nên đóng vai bà mẹ vợ rộng lượng quan tâm, chịu khó vun đắp tình cảm mới được.

Sáng sớm hôm nay lúc tán gẫu với chồng, chồng bà gửi cho bà một liên kết: “Bà đọc tin tức này xem, bà có nghe nói về chuyện này không?”.

Trương Nhã Lan mở liên kết ra xem và lập tức bị thu hút, sau khi xem xong đập bàn đứng dậy: “Bọn con nhà giàu này thật quá đáng, người ta con nhà lành mà bị giày xéo như vậy, đám cảnh sát làm gì mà còn không xét xử? Cái gì mà không đủ bằng chứng? Bằng chứng đã rõ thế cơ mà!”.

Vì vừa xem một tin tức như vậy, lúc mang đồ ăn sáng xuống tầng dưới, bà vẫn còn trong cơn giận. Ưông Tư Diễm giúp bày bát đĩa thuận miệng hỏi một câu: “Sao bác lại tức giận như vậy? Ai trêu chọc bác à?”.

Một câu này chọc đúng chỗ ngứa của Trương Nhã Lan: “Không ai trêu chọc bác hết. Chỉ là bác không hiểu, sự đời sao lại biến thành như vậy, có tiền có thế là có thể tùy tiện ức hiếp người lương thiện...”. Sau đó là nội dung khoảng hơn năm ngàn chữ, từ bản thân vụ án của Lục Thiên Phóng nói đến quá khứ, lại nói đến tương lai, nói tiếp đến giá trị cuộc đời...

“Một cô gái tốt như vậy, bác đọc những bài viết của bạn học nó mà muốn rơi nước mắt. Cháu nói xem, cái thằng Lục Thiên Phóng này tội tệt thế nào? Con gái nhà người ta nâng niu nuôi dạy bao nhiêu năm mà bị nó hủy hoại như vậy, nó còn tìm người hắt nước bẩn, nói cô gái đó là gái gọi, đúng là chết rồi cũng không cho người ta được yên ổn...”.

Ưông Tư Diễm ho một tiếng không nói gì. Sau khi liếc nhìn Lâm Gia Mộc, Trịnh Đặc tắt máy tính, thu hết những thứ cần thu, Lâm Gia Mộc nói: “Mẹ đừng suốt ngày đọc những tin tức trên mạng đó nữa. Những thứ này đều là nửa thật nửa giả, đều là những người vô trách nhiệm viết lung tung. Chân tướng sự việc còn chưa biết là thế nào. Mẹ phải tin tư pháp bây giờ là công chính, sẽ không để người tốt oan uổng, cũng sẽ không bỏ qua một người xấu nào”.

“Con cho rằng mẹ ngốc thật à? Sự đời bây giờ thế nào? Đen không nhất định là đen, trắng không nhất định là trắng, mẹ đã thấy quá nhiều rồi...”. Sau đó lại là bài phát biểu hơn năm ngàn chữ, tóm lại bà Trương Nhã Lan rất kích động, nói đến cuối cùng lại chuyển giọng: “Đúng rồi, Trịnh Đặc, không phải cháu biết một cảnh sát gọi là cảnh sát Lưu sao? Cậu ta nói thế nào về vụ án này?”.

“Anh ấy... dạo này anh ấy rất bận, hơn nữa anh ấy không bao giờ nói với cháu về những vụ án đang điều tra. Bác yên tâm, vụ án này nếu là anh ấy làm thì chắc chắn sẽ có một kết quả công bằng chính trực để bác hài lòng”.

“Để bác hài lòng thì có ích lợi gì? Phải làm cho người nhà cô gái đó hài lòng. Bác thấy trên mạng có người tiết lộ, người nhà họ Lục vẫn bám lấy người nhà cô gái đó, hình như là muốn giải quyết bằng tiền. Bác cũng không tin con gái người ta như hoa như ngọc bị chết không rõ ràng mà lại có thể giải quyết bằng tiền”.

Lâm Gia Mộc thoáng nhìn Trịnh Đạt, Trịnh Đạt nhìn Trương Nhã Lan, nở nụ cười đôn hậu: “Bác đừng tức giận vì chuyện của người khác nữa. Thôi bác ngồi xuống ăn sáng đi. Bánh đậu này là bác hấp à? Ngon quá”.

“Đương nhiên là bác hấp rồi. Đậu này là bác mua từ chợ nông sản về, đậu đỏ chính hiệu. Hôm qua bác đã hấp mấy cái... Cháu ăn thử xem có ngọt không...”.

Có lẽ vì người giúp việc bán thời gian thường xuyên đến quét dọn nên căn nhà của Lục Thiên Phóng sạch sẽ hơn họ tưởng nhiều. Phong cách thiết kế chĩnh thể vừa nhìn đã biết là của kiến trúc sư, phong cách cá nhân rất ít, toàn bộ đều là phong cách nhà ở kiểu Mỹ hiện đại. Đồ dùng trong nhà rất ít, rất thoáng. Vì không có người ở nên điều hòa hạ xuống nhiệt độ thấp, cả căn hộ khá vắng lạnh.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đạt trải tấm nhựa mỏng mỗi chiều hai mét ở cửa, thay đồ phẫu thuật, giày và găng tay dùng một lần đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu tiến hành tìm kiếm trải thảm đối với cả ngôi nhà.

Ngoài mấy quyển tạp chí thời trang, tạp chí thể thao và tạp chí xe hơi, phòng khách chỉ có trái cây đã hỏng và gói bánh quy Oreo mới ăn vài cái. Ti vi bắt tín hiệu qua sóng wifi, bộ phim xem gần nhất là “The Walking Dead” của Mỹ. Các chương trình ưa thích của Lục Thiên Phóng có một nửa là phim Mỹ, một nửa là bóng rổ NBA. Bởi vì cậu ta không ở nhà, hệ thống đã tự động ghi lại ba trận đấu. Trịnh Đạt xem thời gian, hôm xảy ra chuyện cậu ta còn ở nhà xem hết một trận bóng rổ.

Phòng bếp rộng rãi sạch sẽ như chưa sử dụng bao giờ, thứ duy nhất có dấu vết sử dụng chính là ấm nước. Trong tủ lạnh có một nửa là bia Heineken, còn lại là pizza đông lạnh và các loại đồ ăn nhanh.

Nhà vệ sinh dùng cho khách đã được dọn dẹp, thùng rác sạch sẽ, nhưng bên cạnh cống thoát nước có mấy sợi tóc dài. Trong ngăn kéo có nửa lọ bàn chải đánh răng chưa mở và nhiều dầu gội đầu, sữa tắm dùng một lần của khách sạn. Trong tủ là nguyên một lọ khăn mặt chưa sử dụng.

Phòng ngủ phụ cũng rất gọn gàng sạch sẽ, nhưng trong tủ quần áo có mấy bộ quần áo không biết chủ nhân là ai.

Xem ra căn nhà này thường xuyên tiếp khách, nhưng khách đều sử dụng đồ dùng một lần, rốt cuộc có bao nhiêu người là bạn bè, bao nhiêu người là bạn gái thì không rõ.

Phòng sinh hoạt ở tầng hai bừa bộn hơn tầng một một chút, có mấy chiếc gối ôm rải rác, còn có nửa túi đồ ăn vặt và đồ uống. Một chiếc máy tính MAC của Apple đặt tùy tiện bên cạnh sofa, xem ra đây mới là địa điểm hoạt động thường ngày của Lục Thiên Phóng. Chăn trong phòng ngủ bị vén ra một nửa, tủ quần áo mở rộng cửa, ngoài mấy chiếc quần áo hiển nhiên là vừa được thay ra treo xiên xeo bên ngoài, số quần áo còn lại đều ngay ngắn trật tự. Lâm Gia Mộc lật xem một lát, có một nửa số quần áo còn chưa thêm cất mác. Phía sau tủ quần áo là phòng tắm khô ướt tách biệt, so với nhà vệ sinh ở tầng một phòng tắm trên này có sức sống hơn nhiều. Sữa tắm và dầu gội đầu đều là một nhãn hiệu của Mỹ. Lâm Gia Mộc xem qua tủ đựng mỹ phẩm, chỉ có các loại đồ dùng của nam, không có bất cứ dấu vết nào của phụ nữ. Bà Lục nói bạn gái của Lục Thiên Phóng cứ đến rồi lại đi, nhưng Lâm Gia Mộc thậm chí còn hoài nghi Lục Thiên Phóng đã bao giờ có “bạn gái” thật sự hay chưa.

Trịnh Đạt tắt đèn, bật đèn tử ngoại lên soi. Giường của Lục Thiên Phóng sạch sẽ đến bất ngờ. Xem ra có người vừa thay ga trải giường. Anh ta lật ga trải giường lên, bất ngờ phát hiện một chiếc máy tính bảng. Anh ta cầm máy tính bảng, bật đèn, ra hiệu với Lâm Gia Mộc, không ngờ Lâm Gia Mộc lại bê một cái hộp từ trong phòng chứa đồ ra, bên trong có một nửa là các loại điện thoại di động, máy tính bảng còn chưa mở hộp, một nửa còn lại là các loại sản phẩm kỹ thuật số gần như mới, tuyệt đại bộ phận là sản phẩm của Apple, có một số ít là của Samsung. Có điều về tổng thể thì Lục Thiên Phóng là fan của Apple, chỉ cần Apple ra điện thoại mới là chắc chắn sẽ mua. Lần này thậm chí cậu ta còn mua đủ bộ các màu iPhone 5S...

“Tư Diễm sẽ ghen tị với cậu ta đến chết mất”, Lâm Gia Mộc cười nói.

Người thường xuyên thay điện thoại di động như vậy, chắc hẳn lượng thông tin có thể chứa đựng trong điện thoại di động cũng có hạn, vì thế giá trị của chiếc máy tính MAC đó càng cao hơn. Lâm Gia Mộc dùng ổ cứng di động sao chép lại toàn bộ dữ liệu trong chiếc máy tính này.

Hai người sắp xếp lại đồ đạc y nguyên như cũ, từ tầng hai lại lùi xuống tầng một, cất mấy bộ quần áo vào ba lô, cuộn tấm nhựa lại cất đi rồi rời khỏi ngôi nhà này.

Hôm sau người giúp việc theo giờ của nhà họ Lục nhìn thấy chìa khóa trong thùng thư, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, không biết vì sao bà chủ lại dặn mình để chìa khóa lại. Mở cửa vào nhà lại phát hiện không có bất cứ đồ đạc nào bị động tới... Lúc lên tầng hai dọn phòng, bà ta phát hiện quả nhiên thiếu mấy bộ quần áo. Chẳng lẽ đúng là bà chủ sai người đến lấy mấy bộ quần áo? Bà ta lắc đầu. Thế giới của người có tiền, người bình thường không hiểu được. Lúc bà ta chuẩn bị dọn phòng thì chuông cửa vang lên. Một tờ lệnh lục soát được giơ lên trước mặt... Bà ta nhìn mười mấy viên cảnh sát mặc cảnh phục trước mặt, mỉm cười: “Lục Thiên Phóng bình thường vẫn ở ngôi nhà này, các anh tới vừa đúng lúc, người nhà họ chỉ lấy đi mấy bộ quần áo, những thứ khác đều không động vào”.

99. Q.13 - Chương 5: Tìm Kiếm

Trích lời Gia Mộc: Một trong những điểm đặc thù của người nói dối là họ luôn thêm vào một số chi tiết vô dụng để “chứng minh” lời nói của mình là thật.

Trong máy tính của Lục Thiên Phóng đương nhiên có thư mục ẩn, sưu tầm không đến hai mươi bộ phim sex của Nhật và hơn bốn mươi bộ phim sex Âu Mỹ, khẩu vị rất tạp, không quá bốn bộ phim hạng nặng, ngày tháng tải về kéo dài đến ba tuần trước.

Số lượng khủng hơn là các trận đấu NBA và MLB độ nét cao, gần như đều được tải ngay trong ngày hoặc hôm sau. Lục Thiên Phóng là fan ruột của đội Knicks và Yankees của New York, sưu tập hầu hết các trận đấu của hai đội này từ năm 2008 tới nay.

Bình thường các hoạt động trên mạng của cậu ta gần như đều xoay quanh hai đội này. Cậu ta theo dõi Facebook và Twitter của hai đội và của các cầu thủ. Bạn bè ngoài bạn học ra, còn lại đều là những người cùng sở thích. Hoạt động trên mạng của cậu ta có thể nói là tương đối đơn thuần.

Còn weibo trong nước, cậu ta kết bạn với mấy người nhưng bản thân lại ít đăng gì. Thường có một số người đẹp mời cậu ta trò chuyện, cậu ta cũng nói vài câu với mấy cô nàng có ảnh đại diện tương đối đẹp, nhưng nhìn chung là hoạt động không nhiều.

QQ của cậu ta được dùng từ lâu, đã đăng ký được gần năm năm, số QQ là năm chữ số, bạn bè trừ mấy người bạn ra toàn là phụ nữ, nội dung chat gần như hầu hết đều là tán tỉnh. Lâm Gia Mộc phát hiện ít nhất năm, sáu phụ nữ mặt mũi xinh đẹp, tuổi từ hai mươi đến ba mươi có quan hệ như bạn tình với cậu ta, những người này có trong danh bạ điện thoại di động của cậu ta, còn “bạn tình” trên QQ thì nhiều hơn một chút. Gu chọn người của Lục Thiên Phóng phần lớn là có giáo dục, từng du học, tác phong rất Tây hóa, biết chơi, ham chơi. Một số người trong số này nói đã có bạn trai gì đó, Lục Thiên Phóng sẽ chúc mừng mấy câu rồi không liên lạc nữa.

Sau khi tin tức Lục Thiên Phóng bị bắt được truyền ra, những bạn thân này gần như mỗi người đều gửi dăm ba tin nhắn, đều là hỏi cậu ta thế nào. Còn có người nói phải đi lột da con bé đó.

Trong đó có một tin nhắn rất thú vị: “Hôm đó em đã bảo anh con bé đó không tử tế gì mà anh không tin, cứ nhất quyết đòi chơi với nó, bây giờ to chuyện rồi chứ gì? Đừng tìm em làm nhân chứng, ông già em sẽ đánh gãy chân em mất”.

Lâm Gia Mộc mở trang QQ cá nhân của người này, tra được thân phận của người này. Người này cũng là một bạn thân kiêm bạn tình của Lục Thiên Phóng, tên là Vi Vi.

Cô tra hết tất cả danh sách bạn bè, nhưng không có bất cứ dấu vết nào của Hà Diễm Diễm. Điều này không hề phù hợp với thông tin Hà Diễm Diễm trò chuyện trên mạng với Lục Thiên Phóng mà bạn cùng phòng của

Hà Điền Điền nói.

Trịnh Đặc xem xét nội dung tin nhắn trên tất cả điện thoại di động nhưng cũng không có dấu vết của Hà Điền Điền. Hà Điền Điền dường như hoàn toàn không tồn tại trong thế giới của Lục Thiên Phóng, đến tận hôm cô ta chết.

“Lưu Chí đăng weibo rồi”. Trịnh Đặc theo dõi weibo của Lưu Chí với nickname Lăng Tử. Nội dung mới nhất Lưu Chí đăng là: “Bị cảnh sát tìm được rồi, dẫn đi hỏi cung. So với bắt được hung thủ, hiển nhiên bọn họ muốn tôi câm miệng hơn. Trọn hai mươi tư tiếng hỏi cung làm tôi kiệt sức, có lúc tôi đã muốn bỏ cuộc, nhưng nghĩ đến Điền Điền, tôi lại có dũng khí. Lục Thiên Phóng, anh Lưu của mày quả nhiên rất chăm sóc mày, hôm nay chính là hấn hỏi tao. Hấn béo hơn trong tưởng tượng của tao, không biết đã ăn bao nhiêu mồ hôi nước mắt nhân dân”.

Ảnh đăng kèm là ảnh cảnh sát Lưu trên bức tường quang vinh của phòng cảnh sát.

Trịnh Đặc đóng cửa sổ lại, không xem nội dung bình luận bên dưới. Hiển nhiên cảnh sát Lưu lại lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, năm nay số cảnh sát Lưu quả thực khổ vì tiểu nhân.

Khoảng một tiếng sau Trịnh Đặc nhận được một tin nhắn: “Hôm qua tôi xuống nông thôn bắt tù trốn trại, hoàn toàn không ở thành phố. Lưu Chí chỉ bị dẫn tới phòng cảnh sát hỏi cung, thời gian không vượt quá một tiếng. Bây giờ thái độ của lãnh đạo đã lỏng hơn, gọi tôi lên nói chuyện, bảo tôi điều tra thông tin về Lưu Chí”.

Xem ra Lưu Chí trộm gà không được còn mất nắm gạo, có một số việc làm quá lại hóa hỏng. Hấn cho rằng tâm tình của dân mạng tiếp tục bị kích động thì cảnh sát sẽ sợ, lại không biết lần này hấn động đến cảnh sát, rõ ràng đã động đến nơi không nên động đến.

Quả nhiên weibo của phòng cảnh sát thành phố A nhanh chóng tung ra phản ứng: “Liên quan đến vụ án nhảy lầu ngày 9 tháng 12, hôm qua phòng cảnh sát gọi năm người có quan hệ mật thiết với nạn nhân Hà đến lấy lời khai theo trình tự thường lệ trong đó có Lưu Chí, thời gian lấy lời khai từ một giờ chiều đến năm giờ chiều, thời gian Lưu Chí bị hỏi tổng cộng bốn mươi lăm phút. Cảnh sát Lưu đúng là đội trưởng đội cảnh sát hình sự phòng cảnh sát thành phố A, nhưng ngày hôm qua cảnh sát Lưu tham dự vây bắt nghi phạm khác hoàn toàn không liên quan đến vụ án này tại thôn XX xã XX, không hề có mặt ở đây”.

Mặc dù lượng chia sẻ thông tin này kém xa nội dung Lưu Chí đăng nhưng lại khiến một số người hoài nghi, hướng gió từ từ thay đổi. Lưu Chí từ một người tiết lộ đáng tin biến thành một người tiết lộ có thể đã bịa đặt.

“Vâng, thưa giáo sư, là em giới thiệu bà ấy đến. Em cho rằng vụ án Lục Thiên Phóng là một ví dụ điển hình về dư luận ảnh hưởng đến tư pháp. Vâng, thưa giáo sư, đúng là em đã hơi mạo muội. Có điều em cho rằng giáo sư... Vâng, vâng, em nhất định sẽ đến nhận lỗi trước mặt giáo sư. Vâng, em sai rồi, em xin lỗi... Giáo sư bảo trọng thân thể, chúc giáo sư năm mới vui vẻ... Không ạ, không phải bây giờ chúc mừng thì tết Dương lịch em không gửi thiệp chúc mừng cho giáo sư nữa... Vâng... ngoài thiệp mừng còn có cả rượu... vâng... còn có sách... Em hiểu rồi, em xin lỗi, thật sự xin lỗi giáo sư”. Lâm Gia Mộc ngắt điện thoại.

“Ông ấy không nhận lời à?”.

“Ông ấy nhận lời rồi, nhưng bắt chẹt em hai chai Mao Đài và bộ luật Mỹ nguyên bản mới nhất, hơn nữa phải chuyển phát nhanh đến văn phòng ông ấy chứ không phải đưa đến nhà. Vợ ông ấy quản nghiêm lắm”.

Vụ án Lục Thiên Phóng giăng co trọn ba ngày dường như dần có dấu hiệu nới lỏng, hai người họ cũng bắt đầu có tâm tình nói đùa.

Trong buổi thảo luận về vụ án, cảnh sát Lưu đặt túi vật chứng đựng điện thoại iPhone 5S của Lục Thiên Phóng lên bàn: “Tôi đã xem lịch sử trò chuyện vừa rồi anh Tổng nói, nhưng có một sơ hở rõ ràng. Ngày tháng trong lịch sử trò chuyện bắt đầu từ ba tháng trước, cũng chính là đầu tháng Chín. Tôi nhớ không lầm thì cuối tháng Chín iPhone 5S mới phát hành, thời gian đưa ra thị trường còn muộn hơn một chút...”.

“Có lẽ hấn đã roaming(*) lịch sử trò chuyện”.

(*) Roaming: chuyển vùng dữ liệu.

“Chỉ roaming lịch sử trò chuyện với Hà Điền Điền ở số QQ này? Còn lịch sử trò chuyện của số QQ hần đã dùng năm năm trên một chiếc điện thoại di động và máy tính xách tay của Apple khác lại không roaming?”.

“Hần chính là hội viên siêu cấp...”.

“Nhưng hần không roaming lịch sử trò chuyện”.

Nói cho cùng, Lục Thiên Phóng không hề để ý đến những cuộc trò chuyện câu được câu chăng trên QQ đó.

Trường phòng cảnh sát hơi lớn tuổi, nghe bọn họ nói những chuyện này chỉ nửa hiểu nửa không. Có điều ông ta biết hơn mười người trước mặt này cũng không phải chuyên gia: “Được rồi, các anh đừng tranh luận nữa. Cậu Triệu phòng công nghệ đã tan làm chưa? Về nhà rồi cũng gọi cậu ấy tới đây. Tôi nhớ cậu ấy là chuyên gia, để cậu ấy xem cái này là iPhone gì, xem có người nào thay đổi gì không?”.

Lúc này một nữ cảnh sát nói một câu: “Cho dù lịch sử trò chuyện là thật thì cũng chỉ có thể nói rõ hai người bọn họ có quan hệ luyến ái...”.

Cả phòng rơi vào yên lặng. Nói cho cùng trong vụ án này, mặc dù quần chúng trên mạng tức giận nhưng bằng chứng có thể định tội cho Lục Thiên Phóng quá ít. Đầu tiên có hai nhân chứng chứng minh Hà Điền Điền yêu Lục Thiên Phóng qua mạng, thậm chí chiếc váy Hà Điền Điền mặc hôm đến dự sinh nhật cũng là Lục Thiên Phóng tặng. Lễ tân của khách sạn cũng có thể chứng minh Hà Điền Điền tỉnh táo vào thang máy cùng Lục Thiên Phóng, ghi hình cũng có thể chứng minh Hà Điền Điền một mình rời khỏi phòng lên sân thượng. Cùng lắm là tình nhân cãi nhau, cô gái tự tử. Nếu không phải vụ này gây ra chấn động trên mạng như vậy thì họ chắc chắn sẽ không bắt người. Nhưng sau khi bắt người mới phát hiện sự tình không đúng, Lục Thiên Phóng hoàn toàn không thừa nhận từng yêu Hà Điền Điền qua mạng, chỉ nói là tình một đêm... Vì thế vụ án này mới trở nên phức tạp...

Cảnh sát Tổng phụ trách vụ này cho rằng Lục Thiên Phóng có tật giết mình nên lời khai mới không hợp với sự thật. Cảnh sát Lưu vừa trở lại tổ chuyên án đã đưa ra nghi vấn lịch sử trò chuyện trên chiếc iPhone 5S tìm được trên người Lục Thiên Phóng khi bị bắt là giả, điều này làm cho vụ án càng trở nên khó khăn.

Lưu Chí thoát nhìn “liên hệ có hạn” với chuyện này, nhưng lại là người đứng sau toàn bộ sự việc. Thú vị nhất là người này rất cố chấp, sau khi bị bóc mẽ vẫn nói năng hùng hồn, không những không xóa bài viết nói Lục Thiên Phóng được cảnh sát Lưu bao che mà còn đăng tiếp: “Cảnh sát Lưu mặc dù không ở đó nhưng tầm ảnh hưởng của hần vẫn có, nếu hần không có quan hệ gì với Lục Thiên Phóng thì vì sao một vụ án trọng đại như vậy, đường đường đội trưởng đội hình sự thành phố A lại không tham dự? Nhưng có một điều cộng đồng mạng đã làm, cảnh sát Lưu không phải đệ của Lục Thiên Phóng, Lục Thiên Phóng là đệ của cảnh sát Lưu”.

Nội dung này được đăng khoảng nửa tiếng đã bị xóa, sau đó hần lại đăng một bài khác: “Tôi đã đến thăm bố mẹ Điền Điền, thái độ của họ đối với tôi hoàn toàn thay đổi, đột nhiên trở nên lạnh nhạt với tôi. Chú và cậu bạn ấy lại có vẻ rất vui. Nghe nói đã bàn điều kiện xong xuôi rồi, nhà họ Lục đồng ý bồi thường một triệu để họ rút đơn kiện. Vụ án đại khái đã bị xử lý như vậy. Điền Điền, em trị giá một triệu, em biết không?”.

Bức ảnh kèm theo là ảnh đen trắng Hà Điền Điền mặc váy liền ngồi đọc sách trong phòng tự học.

Quả nhiên bài này vừa được đưa lên, quần chúng lại nổi giận, chỉ có mấy người chỉ ra vụ án này là án hình sự, hơn nữa còn chưa đến khâu khởi tố, hoàn toàn không thể có chuyện rút đơn kiện. Có điều những ý kiến này nhanh chóng chìm ngập trong biển bình luận, căn bản không có chút hiệu quả nào.

Uông Tư Diễm tắt điện thoại di động, xách giỏ trái cây vào nhà nghỉ Như Gia, bấm chuông cửa phòng 305. Một phụ nữ trung niên tóc búi, trang điểm đậm, mặc áo đen, dáng người biến dạng nghiêm trọng: “Cô là...”.

Người phụ nữ cúi đầu, nhìn thấy tay Uông Tư Diễm xách giỏ trái cây. “Cháu là bạn học của Điền Điền, nghe nói các cô ở đây nên đến thăm.

Cô là...”.

“Cô là vợ của Điền Điền”. Người phụ nữ cười nói: “Vào đi cháu”.

Mẹ của Hà Điền Điền dù đã ngoài bốn mươi nhưng dáng người còn rất đẹp, ngoại hình vẫn rất thanh tú, có thể thấy lúc trẻ là một người đẹp. Vì quá sốc, nên toàn thân đờ đẫn, mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì. Thậm chí lúc Ông Tư Điền chào, bà ta cũng không quay lại.

“Từ khi Điền Điền xảy ra chuyện, chị ấy cứ nhìn thấy cô gái nào tầm tuổi Điền Điền là lại ngẩn ngơ, cháu đừng trách chị ấy”.

“Không đâu ạ”. Ông Tư Điền cười nói: “Đây là chú Hà ạ?”.

Bố của Hà Điền Điền có ngoại hình rất bình thường, có điều không xấu, dáng người rất cao, đang ngồi mà vẫn cao hơn người khác một chút. Nhìn cách ăn mặc thì hai vợ chồng này không phải người có tiền, có điều cũng không thể nói là nghèo, thuộc tầng lớp làm công ăn lương ở thành phố. Còn chú của Hà Điền Điền ngồi bên cạnh lại mặc Âu phục thật cả vạt, nhìn rất có tướng lãnh đạo. Ông Tư Điền nhớ lại, chú của Hà Điền Điền có vẻ là cán bộ ở một cơ quan nào đó.

“Cháu là bạn đại học hay là cấp ba của Điền Điền?”. Người nói chuyện với Ông Tư Điền cũng là ông chú này.

“Cháu là bạn học cùng đại học”. “Sao nhìn cháu lạ thế nhỉ?”.

“Lần trước lúc các bạn học cùng đến, cháu có chút việc không đến được. Lần này xong việc cháu mới đến thăm cô chú được”.

“Ồ”. Chú của Hà Điền Điền gật đầu: “Cháu đến là vì chuyện trên mạng à?”.

“Mạng gì ạ?”.

“Cháu đừng lừa chú. Lưu Chí đã cho chú xem rồi. Nó nói việc này to chuyện rồi, không thể dùng tiền giải quyết. Hơn nữa nhà họ Lục có tiền, một triệu với một trăm đồng cũng không khác nhau nhiều...”.

“Lưu Chí?”. Ông Tư Điền nhìn quanh: “Lâu lắm rồi cháu không nhìn thấy Lưu Chí. Bọn cháu sắp thi rồi, phải học rất nhiều, đã hai, ba ngày nay cháu không lên mạng”.

“Học tập là tốt, không được suốt ngày lên mạng”. Bố của Hà Điền Điền đột nhiên nói một câu, sau đó nhìn Ông Tư Điền chằm chằm: “Chưa gặp cháu bao giờ”.

“Vâng, cháu...”.

“Chú không biết bạn học nào của Điền Điền. Hồi nó học cấp ba, mấy đứa bạn thân bất kể là trai hay gái chú đều biết, đứa nào tốt, đứa nào xấu, đứa nào ham chơi, đứa nào đáo để chú đều biết hết. Bây giờ thì không biết đứa nào cả. Nuôi con vào đại học làm gì, còn không bằng tốt nghiệp cấp ba cứ ở nhà, tìm bữa một chỗ làm thuê, sống bình an thật tốt”.

Ông Tư Điền yên lặng một lát: “Chú, Điền Điền ngoan như vậy, chú dạy dỗ rất tốt”.

“Chú không dạy dỗ tốt, không dạy dỗ tốt!”. Ông Hà đột nhiên cầm ly trà ném mạnh xuống đất: “Không được nói đến tiền! Ai cũng không được nói đến tiền với tôi! Tôi cần con gái tôi! Tôi cần hung thủ hại con gái tôi bị chém thành ngàn mảnh!”.

Ông Tư Điền hoảng sợ đứng lên, quần bị mảnh ly trà rạch một vết. Mẹ của Hà Điền Điền kéo Ông Tư Điền lại: “Anh có nổi cáu cũng không được đập phá lung tung chứ! Cháu qua đây, để cô xem cháu có bị thương không”.

“Không, cháu không sao”. Ông Tư Điền lắc đầu: “Cô, cháu muốn hỏi cô có thể liên lạc với Lưu Chí không. Cháu là ủy viên học tập lớp cháu, Lưu Chí trốn học quá nhiều, giáo viên bảo cháu tìm cậu ta”.

“Có, có. Cháu chờ một chút, nó có để lại số điện thoại”.

Mẹ Hà Điền Điền lấy một quyển vở ra, trong đó ghi rất nhiều số điện thoại, tìm được số của Lưu Chí ở một góc, quả nhiên khác số hân vắn dùng mọi ngày.

Cảnh sát Lưu lật xem báo cáo khám nghiệm tử thi, lông mày nhú chặt. Bác sĩ pháp y sờ cảnh sát tỉnh phái tới bác bỏ nhận định nạn nhân tự tử của pháp y thành phố, viết nguyên nhân chết là chưa rõ, dùng bút đỏ khoanh tròn hai điểm rạn xương không rõ ràng trên ảnh chụp X quang. Trong lần đầu tiên khám nghiệm,

bởi vì nguyên nhân chết quá rõ, toàn thân gãy xương nhiều nơi, cơ quan nội tạng tổn hại nghiêm trọng, có thể xác định là rơi lầu mà chết. Cộng thêm trên sân thượng không hề có dấu vết của người khác, cho nên pháp y kết luận là tự tử. Nhưng pháp y của tỉnh lại cho rằng trước khi chết nạn nhân có khả năng đã giằng co vì có hai điểm rạn xương trên cánh tay không giống những chỗ gãy xương khác. Còn trước khi chết nạn nhân có bị xâm hại tình dục hay không thì hai vị bác sĩ pháp y lại nhất trí quan điểm, đều là không rõ. Có thể kết luận có hành vi tình dục, màng trinh nạn nhân bị tổn hại, nhưng không thể xác định là hiếp dâm, cũng không tìm thấy tinh dịch. Chỉ có thể xác nhận nạn nhân có hành vi quan hệ tình dục trong vòng hai mươi tư tiếng trước khi chết, hơn nữa đối tượng có dùng bao cao su.

Về điểm này thì Lục Thiên Phóng không hề phủ nhận. Cậu ta nói chính vì nạn nhân là gái trinh nên mới cãi nhau với nạn nhân. Cậu ta vốn cho rằng nạn nhân là một cô nàng ăn chơi, không ngờ lại là gái trinh. Không những rất thiếu kinh nghiệm ở trên giường mà còn bắt cậu ta chịu trách nhiệm, nói mãi cái gì mà yêu với đương. Cậu ta cảm thấy mình bị gài bẫy cho nên mới đuổi nạn nhân đi.

Cảnh sát Lưu đích thân hỏi Lục Thiên Phóng, lời khai của Lục Thiên Phóng không thay đổi, cuối cùng nói úp úp mở mở, sau khi Hà Diên Diên đi, cậu ta có nói chuyện với người khác và than vãn về chuyện này. Người đó còn nói cậu ta được hời còn làm bộ, có điều Lục Thiên Phóng không muốn nói ra thân phận của người đó. Cảnh sát Lưu tức giận đến mức suýt nữa động thủ đánh cậu ta. Lúc này là lúc nào mà còn muốn bảo vệ người khác?

“Số QQ đó là thế nào?”.

“Em chưa bao giờ dùng số đó. Em dùng QQ là để tán gái, đổi đi đổi lại phiền lắm”.

“Thế vì sao trong điện thoại của mày có số QQ đó và lịch sử trò chuyện?”.

“Cái này em không rõ. Em thường xuyên cho người khác mượn điện thoại nghịch, có thể là bọn nó làm...”.

“Điện thoại di động của cậu có tài khoản ngân hàng và tài khoản thanh toán qua mạng mà cậu ượn thoải mái?”.

“Anh, em chưa bao giờ để nhiều tiền trong tài khoản trên điện thoại, chỉ có hơn hai mươi ngàn, ai mà thèm trộm cắp chứ? Hơn nữa điện thoại không bao giờ nằm ngoài tầm mắt em, cho bọn nó mượn chơi một chút có sao”.

Thấy cảnh sát Lưu thẩm vấn, Lục Thiên Phóng rõ ràng thả lỏng hơn nhiều: “Anh, anh phải tin em, thật sự không phải em làm. Con bé đó nó muốn câu em... Em là ai chứ? Chưa đến ba mươi tuổi em có thể kết hôn sao?”.

“Bạn học của cô gái đó nói cậu dùng QQ câu người ta ba tháng, suốt ngày tán gẫu với người ta, trong điện thoại của cậu cũng có lịch sử trò chuyện”.

“Chắc chắn không có! Em tán gái chưa bao giờ quá một tuần, chơi được thì chơi, không chơi được thì nghỉ, em tuyệt đối không dây dưa. Hơn nữa cái điện thoại này em mới mua hơn hai tháng, sao có thể có lịch sử trò chuyện ba tháng trước?”.

“Vậy cậu nghĩ kỹ đi, hôm xảy ra chuyện ai đã sờ vào điện thoại của cậu?”.

“Ai sờ à...”. Lục Thiên Phóng gãi đầu: “Em đi vào nhà vệ sinh, tiện tay ném điện thoại di động cho bạn em”.

“Người bạn đó tên là gì? Đừng nói là cũng không thể nói được nhé!”. “Lưu Chí”.

“Sao cậu lại quen Lưu Chí?”.

“Nó là bạn của bạn em, bởi vì biết nhau nên chơi với nhau. Nó cũng không tồi, rất trọng nghĩa, chỉ đôi khi thích khoác lác. Nhà nó hình như là mở mỏ than, tiền không ít, có điều ông già nó hơi keo, mỗi tháng cho nó tiền tiêu vặt không nhiều. Đôi khi nó mặc hàng hiệu thật giả lẫn lộn, có điều nhìn chung cũng tạm được”.

Cảnh sát Lưu thật sự muốn nhảy qua bàn đánh cậu ta một trận, uống cho bố mẹ cậu ta tỉnh khôn mưu mẹo lại sinh ra một thằng con trai chậm phát triển trí tuệ, ngoài lúc tiêu tiền thông minh một chút, còn lại không có một chút đầu óc nào, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền: “Cậu có mua chiếc váy đỏ đó không?”.

“Váy đồ? Không”.

“Cậu khẳng định chứ?”.

“Khẳng định quá đi chứ. Em chưa bao giờ mua váy cho gái, chỉ mua trang sức hoặc đồ lót”.

“Được rồi, anh biết rồi”.

“Anh, bao giờ em có thể ra ngoài?”.

“Cậu cứ ngoan ngoãn ở trong này, không được gây chuyện”. “Anh, em muốn ăn cá hồi! Em muốn ăn trứng cá muối!”. “Cậu ăn ngón tay mình ấy”.

Lục Thiên Phóng nằm bò trên bàn, chớp mắt nhìn cảnh sát Lưu rời khỏi phòng, đột nhiên thu lại vẻ cợt nhả, lau nước mắt không biết chảy ra từ bao giờ, đứng lên: “Có phải nên đi rồi không?”.

Một cảnh sát trẻ tuổi trông coi cậu ta nhìn cậu ta một cái, còng tay cậu ta lại, đột nhiên cảm thấy trên tay lạnh lạnh, rõ ràng là một giọt nước mắt vừa rơi xuống mu bàn tay, anh ta nói: “Anh đừng khóc. Bây giờ đội trưởng Lưu phụ trách vụ án này, chắc chắn sẽ tra rõ chân tướng”.

“Ồ”. Lục Thiên Phóng gật đầu: “Bên ngoài bây giờ ồn đại thế nào, có phải tôi nổi tiếng lắm không?”.

“Ha ha, đội trưởng Lưu không cho chúng tôi lên mạng xem tin tức”. Cảnh sát không trả lời thẳng, nhưng trong lòng Lục Thiên Phóng hiểu rất rõ, lần này mình ngã đau rồi. Thuở nhỏ cậu ta được học câu “Chúng khẩu đồng từ, ông sư cũng chết” mà không hiểu tại sao, bây giờ cuối cùng cũng hiểu được ý câu này.

100. Q.13 - Chương 6: Niềm Vui Trên Mạng

Trích lời Gia Mộc: Khi một người đặt xuống mọi giới hạn đạo đức, thứ duy nhất còn lại là lòng tham.

Lưu Chí ngâm điều thuốc, phun ra một vòng khói, refresh weibo của mình. Số lượng người theo dõi tăng rất nhanh và số lượt chia sẻ hàng ngàn hàng vạn khiến hắn dù hai ngày không ngủ vẫn tỉnh thần phấn chấn. Những người nổi tiếng hắn ngưỡng mộ trước đây đã gửi yêu cầu kết bạn với hắn, còn có công ty quảng cáo tìm hắn đăng quảng cáo, thậm chí có người liên lạc với hắn đề nghị được phỏng vấn.

Những người xem thường và cười nhạo hắn không biết bây giờ diện mạo thế nào? Hắn cười lạnh lùng, lấy điện thoại di động ra khỏi động. Mấy chục cuộc gọi lỡ làm hắn cảm thấy mình càng quan trọng hơn.

Đúng lúc này một chiếc điện thoại khác của hắn vang lên. Số điện thoại này là hắn mới mua, chỉ ấy người biết: “A lô!”.

“Xin hỏi có phải Lưu Chí không?”.

Là giọng một cô gái. Lưu Chí thấy hứng thú: “Tôi đây”.

“Tôi là bạn học cấp ba của Hà Diên Diên. Số này là chú Hà và cô Hà cho tôi. Tôi muốn biết mấy tháng cuối cùng Diên Diên đã làm gì, bạn ấy có suy nghĩ gì, có yêu bạn trai nào thật sự hay không, sau đó làm một trang tưởng niệm bạn ấy. Tôi không muốn cuối cùng mọi người nhớ đến bạn ấy chỉ là vì bạn ấy bị người ta giết chết”.

“Giết...”. Lưu Chí muốn nói gì đó nhưng rồi lại yên lặng. Bây giờ trên mạng nói đủ kiểu, có người nói nhà họ Lục tiêu hủy bằng ghi hình, có người nói Lục Thiên Phóng thuê người giết người, còn có người nói là Lục Thiên Phóng chụp ảnh khỏa thân đe dọa nên mới bức tử Hà Diên Diên, cũng không ít người nói cô ta bị giết chết rồi mới đẩy xuống lầu như trong truyện trinh thám: “Dạo này tôi không có thời gian...”.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh, tôi nghe bạn học của bạn ấy nói anh là bạn trai cũ của bạn ấy. Tôi đã xem note anh viết, anh rất yêu Diên Diên, nhưng bạn ấy...”.

Có câu nói dối một ngàn lần sẽ thành chân lý, Lưu Chí nói dối quá nhiều, cuối cùng trong mắt hắn sự dối trá đó mới là sự thật, cho nên khi có một người tin tưởng lời nói dối của hắn một cách vô điều kiện, hắn cũng lập tức quên những gì mình nói từ trước đến nay đều không phải sự thật, hắn nói: “Diên Diên quá

ngây thơ, cho rằng trên đời này thật sự có hoàng tử. Tôi không trách cô ấy bỏ tôi vì tiền, dù sao cũng là tôi nói dối trước”.

Lưu Chí biến mình thành một anh hùng bi tình.

“Chúng ta gặp mặt nói chuyện được không? Ở quán McDonald gần trường anh?”.

“Không, đừng đến gần trường. Tôi cứ tới gần trường là lại nhớ tới cô ấy. Đến quán McDonald đường XX đi”.

“Được”.

Lưu Chí ngắt điện thoại, không tìm được nghĩ một cô gái có giọng nói dễ nghe như vậy sẽ là người thế nào. Trước đây hẳn thường nghe nói những người nổi tiếng trên mạng gặp fan hẹn hò gì đó, chẳng lẽ điểm phúc như vậy bắt đầu từ hôm nay cũng sẽ thuộc về hắn?

“Máy số 19 hết tiền rồi nhé!”. Nhân viên quán net thông báo.

“Tôi sẽ nạp thêm ngay đây”. Lưu Chí lên tiếng, sờ sờ túi, còn lại một trăm tệ cuối cùng. Dù thế nào phải kiếm ít tiền cái đã. Hắn mở tin nhắn riêng, tìm được tin nhắn của một người nổi tiếng trên mạng đề nghị hắn liên lạc với bố mẹ của Hà Diên Diên để kêu gọi cộng đồng mạng quyên góp...

Cảnh sát Lưu cầm chiếc điện thoại trên tay Ưng Tư Diêm: “Được rồi, em có thể về nhà rồi”.

Ưng Tư Diêm kinh ngạc nhìn cảnh sát Lưu và Trịnh Đặc bên cạnh: “Ý các anh là gì? Tưởng để em đi gặp hắn cơ mà?”.

Cảnh sát Lưu lắc đầu: “Anh sẽ không cho em đi gặp Lưu Chí, người này cực kỳ nguy hiểm”.

“Em chỉ hẹn gặp hắn ở quán McDonald thôi”. “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó sẽ nghĩ cách moi chuyện của hắn...”. “Hắn sẽ không nói thật với em”.

Không cần xem báo cáo khám nghiệm và các bằng chứng tiếp theo, bây giờ cảnh sát Lưu đã có thể kết luận Lưu Chí có liên quan rất lớn đến cái chết của Hà Diên Diên, nghi vấn duy nhất là hắn dính dáng sâu bao nhiêu mà thôi.

“Chưa chắc”. Lâm Gia Mộc cầm bản fax từ văn phòng đi ra: “Bộ phận công nghệ đơn vị anh gửi fax tới. Số QQ và lịch sử trò chuyện trong điện thoại di động của Lục Thiên Phóng là bị người khác cài vào, không phải bản gốc”.

Chuyện đại khái đã rất rõ ràng. Lưu Chí luôn theo đuổi Hà Diên Diên, nhưng Hà Diên Diên không thích hắn, chỉ giữ quan hệ bạn học bình thường với hắn. Lưu Chí vốn muốn nhân cơ hội tổ chức sinh nhật để thể hiện sức mạnh của mình, nhân tiện cho các bạn học thấy hắn quen nhiều con nhà giàu. Không ngờ Hà Diên Diên lại vừa gặp đã thích Lục Thiên Phóng, gạt hắn sang một bên. Hơn nữa sau đó hắn vay bạn học quá nhiều tiền không trả được, bị bạn cùng phòng vạch trần chuyện giả mạo con nhà giàu, lòng tự tôn bị tổn thương. Hắn cho rằng Hà Diên Diên không chọn hắn mà chọn Lục Thiên Phóng là chê nghèo thích giàu, nhưng hắn lại không cam lòng chia tay Hà Diên Diên, thế là lên mạng lấy danh nghĩa Lục Thiên Phóng tán gẫu với Hà Diên Diên. Còn vì sao hôm đó hắn gửi váy cho Hà Diên Diên, lấy danh nghĩa Lục Thiên Phóng hẹn Hà Diên Diên tới, vì vậy dẫn đến chuyện rơi lầu thì không ai biết ngoài hắn.

“Chị Lâm, chị đồng ý cho em đi gặp hắn à?”.

“Vì sao không đồng ý?”. Lâm Gia Mộc nhướn mày, ánh mắt quét qua hai người đàn ông với chữ lo lắng viết rõ trên mặt: “Loại người như Lưu Chí, một mình Tư Diêm có thể đánh hai thằng. Còn âm mưu thủ đoạn, một chút mảnh khóc của hắn làm sao có thể là đối thủ của Tư Diêm? Hai người theo chủ nghĩa đàn ông là số một các anh không được xem thường phụ nữ”.

Trịnh Đặc cười: “Anh không xem thường phụ nữ, anh chỉ cho rằng Tư Diêm tiếp xúc với Lưu Chí không có tác dụng gì lớn thôi”.

Lâm Gia Mộc nhướn mày: “Thật thế à?”. “Thật”.

“Còn em cho rằng một người như Lưu Chí không dễ làm được một việc lớn kinh thiên động địa như vậy, nếu không tìm người kế lại hết những gì đã trải qua thì đối với hắn quả thực là áo gấm đi đêm. Hắn là con trai một thợ mỏ lại hại chết con nhà tử phú, thật là truyền kỳ...”

“Hắn nói ra thì thế nào? Dù sao cũng không thể định tội”, cảnh sát Lưu nói.

“A”. Lâm Gia Mộc cười: “Anh Lưu, theo lý thì Lục Thiên Phóng cũng nên được thả rồi. Cảnh sát đã tạm giam nó trên bốn mươi tám tiếng, hoặc là chính thức bắt giữ, hoặc là phóng thích. Bây giờ các anh hoàn toàn không có nhân chứng vật chứng đáng tin cậy để khởi tố nó, ngược lại nó còn có bằng ghi hình làm bằng chứng ngoại phạm, lúc này các anh cũng nên thả người rồi”.

Cảnh sát Lưu nhìn Lâm Gia Mộc như cười như không: “Chuyện nên làm nhiều lắm. Nếu anh là trưởng phòng thì anh đã thả nó từ lâu rồi. Ngay cả bằng chứng để bắt cũng không đủ, cả viện kiểm sát, ủy ban chính pháp và chính quyền thành phố đều không thể can thiệp việc xử án bình thường. Vấn đề là bây giờ anh không ở vị trí đó nên không làm được điều đó. Sáng nay anh đã nói chuyện này với trưởng phòng, ông ấy vẫn thờ dài nói không làm chủ được”.

Lâm Gia Mộc nhìn đồng hồ: “Bây giờ là mười hai giờ bốn mươi phút trưa, khoảng một rưỡi luật sư Lam sẽ đến phòng cảnh sát, lúc đó không chỉ là trưởng phòng của các anh không làm chủ được”.

Cảnh sát Lưu tự rót ỉnh một ly trà: “Ha ha, dù sao người ra mặt đối phó truyền thông không phải là anh, người trả lời công khai càng không phải là anh. Lúc đi anh cũng đã đăng ký buổi chiều ra ngoài điều tra manh mối, bất kể là dễ coi hay là khó coi, ai sợ hãi cái gọi là ý dân, không dám giữ vững nguyên tắc thì người đó tự đứng ra mà chịu”.

101. Q.13 - Chương 7: Nhập Vai Quá Sâu

Trích lời Gia Mộc: Mọi người thường xuyên cho rằng tội phạm đều là những kẻ cực kỳ hung ác, trên thực tế tội phạm có lúc chỉ khác người bình thường ở một ý nghĩ.

Lúc Ông Tư Diễm đến quán McDonald thì Lưu Chí đang xem xét tình hình mới nhất. Nhà họ Lục mời được đại luật sư Lam, một nhân vật cấp bậc siêu sao trong giới pháp luật đã nhiều năm không xuống núi. Luật sư Lam mở hộp báo ở phòng cảnh sát, nội dung then chốt chỉ có một. Lục Thiên Phóng đã bị giam giữ quá bảy mươi hai tiếng, phòng cảnh sát không ký lệnh bắt cũng không phóng thích, có dấu hiệu giam giữ trái pháp luật.

Bên dưới bài phát biểu của luật sư Lam, có một số người nói luật sư Lam vì tiền bán rẻ linh hồn, có một số người nói luật sư Lam nói đúng, nên ký lệnh bắt hoặc phóng thích theo trình tự pháp luật, còn nhiều người thì làm ầm ĩ, nói phải giết Lục Thiên Phóng báo thù. Hai phe bắt đầu tranh cãi dưới đoạn tin vẫn phảng phất luật sư Lam.

Trong lúc Lưu Chí đang nghĩ phải làm thế nào để thay đổi cục diện, kéo sự chú ý của dư luận về phía mình, đột nhiên hắn ngửi thấy một mùi thơm dịu mơ hồ. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái mặc áo lông màu hồng, đeo trâm tai lông thỏ màu trắng, để tóc ngắn đang cười ngọt ngào với mình.

“Bạn là...”

“Tôi là Ông Tư Diễm, anh là Lưu Chí đúng không?”

Lưu Chí nuốt nước miếng, đứng lên bắt tay Ông Tư Diễm: “Chào bạn, tôi là Lưu Chí”.

Ngoại hình Lưu Chí cũng không tồi, chiều cao khoảng một mét bảy mươi tám, da dễ trắng trẻo, mặc dù mắt một mí nhưng khóe mắt hơi xếch lên, mặt rất nhỏ, tóc mái để hơi dài che khuất hơn nửa trán, mặc áo len cổ ầu đen và áo khoác màu xám đậm, chân gầy như que củi, nhìn rất có phong độ của một lãng tử, có điều không phải gu của Ông Tư Diễm.

“Bạn muốn ăn gì?”, Lưu Chí hỏi. Ông Tư Diễm ngoại hình không bằng Hà Diễm Diễm, nhưng ngọt ngào hơn Hà Diễm Diễm, trông lại càng nhỏ tuổi hơn, nói là sinh viên năm đầu cũng có người tin.

“Tôi vừa ăn cơm xong, hồng trà là được rồi”.

Lưu Chí đặt chiếc iPhone 4S vừa dùng lên mạng xuống bàn, đứng lên đi mua hồng trà. Trước giờ hắn có thể đóng giả người giàu có thành công chính là nhờ sự hào phóng trong những chi tiết nhỏ này cùng với vẻ thời thượng bề ngoài. Ông Tư Điền cũng được coi là đã tiếp xúc với khá nhiều thương hiệu, quần áo trên người Lưu Chí mặc dù có loại là hàng hiệu thật, có loại là hàng nhái xịn, nhưng không có mấy ngàn tệ thì mua không nổi, hơn nữa lại dùng iPhone 4S, tổng cộng cũng đến mười ngàn, nói chung hắn khá nổi bật đối với một sinh viên.

Ông Tư Điền đặt chiếc điện thoại Xiaomi của mình lên bàn, cúi đầu gật gật gì đó. Lưu Chí mua trà quay về nhìn thấy, mỉm cười: “Đang lên mạng à?”.

“Ồ. Trang của trường cấp ba lại nóng lên, hình như là nhà họ Lục đã tìm được một luật sư rất lợi hại, nghe nói cơ hội được phóng thích của Lục Thiên Phóng rất lớn”.

Lưu Chí nặng nề đặt khay trà xuống, ngồi xuống, dáng vẻ buồn bực: “Tôi đã biết kết cục này từ lâu rồi. Nhà họ Lục quá giàu, sau khi bị thả ra Lục Thiên Phóng sẽ lập tức được đưa ra nước ngoài, Điền Điền sợ là phải ngậm oan nơi chín suối”.

“Thế giới này tại sao lại như vậy?”. Ông Tư Điền cũng tỏ ra căm hận: “Các bạn học của tôi đều rất tức giận nhưng cũng không biết nên làm thế nào. Nghe nói cảnh sát bị mua chuộc rồi, đoạn video bằng chứng máu chó đã biến mất”.

“Bọn chúng đâu chỉ mua chuộc cảnh sát, ngay cả nhân chứng mục kích cũng bị mua chuộc. Tất cả mọi người trong khách sạn đều nói Lục Thiên Phóng và Điền Điền đi lên lầu như một cặp tình nhân bình thường, nhưng sự thật không phải như thế”.

“Sao? Chẳng lẽ lúc đó anh cũng có mặt à?”.

“Tôi...”. Lưu Chí cúi đầu: “Có một số việc sớm muộn gì tôi cũng phải nói”.

“Việc gì?”.

“Khi đó tôi thấy Điền Điền uống hơi nhiều, sợ Lục Thiên Phóng không có ý tốt nên vẫn lặng lẽ bám theo bọn họ. Lúc vào khách sạn Điền Điền đi cũng không vững, Lục Thiên Phóng phải dìu cô ấy...”.

“Thế tại sao anh không đến phản ánh với cảnh sát?”.

“Lời khai của một mình tôi làm sao chống lại được nhiều người như vậy?”.

“Anh còn nhớ anh bám theo họ từ đâu không? Tôi không tin cảnh sát và các cửa hàng lắp nhiều camera như vậy mà không ghi lại được quá trình này”.

Mặt Lưu Chí biến sắc, hiển nhiên lời Ông Tư Điền nói đã nhắc nhở hắn chuyện gì đó: “Vô ích thôi, tôi là một người mềm yếu... Bây giờ tôi chỉ hy vọng có thể lên mạng kêu gọi mọi người quyên tiền giúp cô chú được nhiều một chút”.

“Tôi hiểu. Dân đen như chúng ta thì có thể làm gì được? Bao giờ anh quyên tiền? Tôi sẽ bảo tất cả bạn học đến giúp đỡ anh”.

“Vậy thì tốt quá”. Lưu Chí “kích động” cầm tay Ông Tư Điền: “Bạn đúng là một cô gái tốt, tốt như Điền Điền...”.

Lưu Chí cài cúc áo khoác, lắc lắc tóc, đi ra cửa quán McDonald, đột nhiên dừng lại nhìn về phía sau, lại chỉ nhìn thấy dòng xe cộ cuộn cuộn với những người đi đường vội vã trên vỉa hè, không ai liếc hắn một cái. Sắp đến Giáng sinh rồi, các cửa hàng bên lề phố đều trang trí sắc sảo. Lưu Chí hít sâu một hơi, lục túi lấy thuốc lá ra châm, ngăn người nhìn chiếc bật lửa Zippo.

Lưu Chí là người Thiểm Tây, bố làm thợ mỏ, thu nhập không tồi nhưng rất nguy hiểm, đi xuống không biết có thể đi lên hay không. Bố mẹ hắn đều là người chịu khó, mẹ nói hơi nhiều, bố rất ít nói, như tất cả những người khác, cố gắng dành những thứ tốt nhất cho con mình. Hắn còn có một chị gái, thành tích học tập bình thường, tốt nghiệp cấp hai nghỉ học ra ngoài làm thuê kiếm tiền, sau đó lấy con trai một chủ mỏ than nhỏ, trợ cấp cho nhà mẹ đẻ rất nhiều. Bố cũng không còn xuống hầm mỏ nữa mà làm quản đốc ở mỏ than nhà anh rể. Trước khi lên đại học, hắn luôn là học sinh xuất sắc trong lớp, luôn luôn được cưng chiều.

Đến tận lúc vào đại học hắn mới biết ngoài trời có trời, trong trường không ít con nhà giàu, càng không cần phải nói đến con nhà có thể lực. Khi bạn cùng phòng ký túc lần lượt giới thiệu gia đình mình, không biết tại sao hắn lại nói nhà mình có mồ than, thế là mọi người trong phòng bắt đầu gọi hắn là thiếu gia than, thái độ đối với hắn cũng khác đối với những người có gia đình thông thường, đặc biệt là khác những người gia đình nghèo khổ.

Lúc đầu chuyện này đối với hắn là hư vinh, nhưng khi hắn quen biết đám con nhà giàu thật sự, cùng bọn chúng ăn chơi trác táng, chuyện này từ từ trở thành gánh nặng. Mỗi tháng bố hắn cho hắn một ngàn rưỡi tiền sinh hoạt, chị gái cho thêm một ngàn là hai ngàn rưỡi, xem như khá nhiều đối với một sinh viên bình thường, nhưng lại chỉ là một chiếc áo khoác bình thường với người có tiền, còn nếu ra ngoài chơi thì hoàn toàn không đủ. Người khác mời hai, ba lần, dù sao hắn cũng phải mời lại một lần, dần dần bắt đầu giặt gấu vá vai. Hắn đành phải nói gia đình quản chuyện tiền nong rất nghiêm, bố hắn là một người keo kiệt. Nhưng dù thế tiền vẫn không đủ tiêu, sau khi hắn bắt đầu qua lại với các loại bạn gái thì càng thiếu, thế là hắn bắt đầu làm thẻ tín dụng.

Đầu tiên hắn tán một bạn gái xinh đẹp giàu có, tiền mua một chiếc túi xách đã mất ba, bốn tháng tiền sinh hoạt của hắn. Ngày sinh nhật cô ta hắn tặng túi xách năm ngàn tệ bị cô ta chê ỏng chê eo. Để sau này có thể bớt phần đầu ba mươi năm, hắn nhẫn nhịn, nhưng sau khi nhẫn nhịn nửa năm vẫn chia tay.

Bạn gái thứ hai xinh đẹp nhưng nghèo, hắn cho rằng sẽ tương đối dễ nuôi, nhưng người ta vốn nhắm vào thân phận con nhà giàu của hắn, thấy hắn lúc đầu tiêu tiền có vẻ hào phóng, sau đó càng ngày càng keo kiệt nên cũng càng lúc càng xa.

Chưa đến hai năm đại học, yêu hai lần, ngoài việc không còn là trai tân thì thu hoạch duy nhất chính là khoản nợ tám mươi ngàn tệ trong thẻ tín dụng. Lúc về nhà ăn Tết, hắn xin chị gái bí mật trả nợ giúp, nhưng chị gái lại cắt mất số tiền trợ cấp một ngàn mỗi tháng.

Sau khi trở lại trường học, hắn vẫn mạnh tay quẹt thẻ tín dụng, đồng thời bắt đầu vay tiền, vay được thì vay, không vay được thì trộm...

Chiếc bật lửa hắn đang dùng này là lấy trộm của một gã con nhà giàu. Chiếc bật lửa bản giới hạn số lượng của Mỹ này trên mạng trị giá mấy ngàn mà người ta nghịch xong liền tiện tay ném trong phòng hát, sau khi phát hiện bị mất cũng chỉ mắng một câu rồi lại tiếp tục chơi.

Càng chơi cùng đám bạn này, Lưu Chí càng cảm thấy mình nhỏ bé, hình như ngoài tiền ra, không có bất cứ chuyện gì quan trọng.

Hắn cũng từng nghĩ tới chuyện không đội chiếc mũ con nhà giàu nữa, nhưng chiếc mũ này hình như đã dính vào đầu hắn không thể bỏ xuống được. Các bạn học của hắn tương mạo kha khá, gia cảnh thông thường cũng có thể tìm được bạn gái không tồi, nhưng hoa khôi trường hay người đẹp cấp khoa trong trường thì căn bản không thèm nhìn những người này một cái, ngược lại vẫn chủ động chào hỏi hắn. Càng không cần phải nói đến những người mẫu, tiểu minh tinh quen biết lúc ra ngoài chơi với đám con nhà giàu, sinh viên nghèo có đẹp trai đến mấy đối với những cô ả này cũng chỉ là không khí.

Đã hưởng thụ đủ loại đặc quyền đặc lợi của con nhà giàu, lùi lại thật sự là quá khó đối với hắn, không cần phải nói đến những lời bàn tán sẽ xuất hiện trong trường.

Hà Diên Diên vốn chỉ là một người trong danh sách sẵn gái của hắn. Mặc dù Hà Diên Diên xinh đẹp nhưng gia cảnh lại thông thường, không có sức hấp dẫn quá lớn đối với hắn. Nhưng việc Hà Diên Diên từ chối hắn và thích Lục Thiên Phóng lại kích thích hắn. Ngoài không có tiền, hắn có gì kém Lục Thiên Phóng còn không học đại học? Vốn chỉ định chơi đùa với Hà Diên Diên, do lòng tự tôn thúc đẩy lại biến thành theo đuổi nghiêm túc.

Nhưng lúc này một chuyện làm hắn vô cùng xấu hổ đã xảy ra. Giấy đòi nợ và điện thoại đòi nợ của ngân hàng nói tiếp không ngừng ào đến, mấy người bạn cho vay tiền cũng bắt đầu bảo hắn trả tiền. Cuối cùng một hôm một người bạn vốn cực kỳ tốt với hắn vạch trần chuyện con nhà giàu giả mạo của hắn khiến hắn trở thành trò cười trong trường. Cái gọi là theo đuổi Hà Diên Diên cũng trở thành một truyện cười. Rất nhiều người nói Hà Diên Diên không chọn hắn thật là tình mắt.

Hắn ở lì trong phòng ký túc trọ một tuần, một buổi tối không ngủ được, như ma xui quỷ khiến, hắn dùng tài khoản QQ phụ thêm số của Hà Điền Điền, khi điền thông tin xác nhận, hắn do dự một lát rồi viết ba chữ Lục Thiên Phóng...

Hà Điền Điền là một cô gái thích mơ mộng, việc tiêu khiển chủ yếu hằng ngày chính là xem phim Hàn. Lục Thiên Phóng trong mắt cô ta là hoàng tử bạch mã trong phim Hàn, Lưu Chí cũng bắt đầu đóng vai hoàng tử trên QQ, hơn nữa nói đủ thứ chuyện về mình, chẳng hạn như cô đơn, không có bạn, tất cả mọi người chơi với mình đều vì mình có tiền... Sau một thời gian dài, nhập vai quá sâu, có lúc thậm chí hắn cho rằng mình chính là Lục Thiên Phóng. Trong những ngày người người đều coi hắn là trò cười đó, tình yêu trên mạng này đã giúp hắn vượt qua được thời gian đau khổ nhất.

Nếu chuyện chỉ chấm dứt ở đây thì rất có thể sẽ là một hồi ức tuổi thanh xuân có thể hồi tưởng lại sau khi về già, nhưng hắn lại không dừng lại được. Không những không dừng lại được, hắn còn bắt đầu xưng hô ông xã, bà xã với Hà Điền Điền trên mạng, coi là tình yêu tri kỷ, thề non hẹn biển. Một mặt hắn cảm thấy ngọt ngào vì tình cảm này, một mặt lại tức giận vì sự vui vẻ bí ẩn của Hà Điền Điền mỗi ngày. Cô ta chưa bao giờ yêu hắn mà chỉ yêu gã Lục Thiên Phóng con nhà giàu.

Trong lúc hắn vướng mắc ở đây, một người bạn chung của hắn và Lục Thiên Phóng tổ chức sinh nhật, mời hắn đến dự. Những gã con nhà giàu hắn quen bên ngoài trường không hề biết chuyện của hắn ở trường, ấn tượng đối với hắn không tồi, trước đó cũng đã mấy lần gọi hắn ra ngoài chơi nhưng hắn đều tìm lý do từ chối. Nhưng lần này chẳng những hắn không từ chối mà còn nhanh chóng nhận lời.

Chiếc váy dạ hội màu đỏ đó là hắn chọn lựa rất lâu ở trung tâm thương mại, tổng cộng mất hơn ba ngàn, hắn gửi chuyển phát nhanh đến phòng ký túc của Hà Điền Điền. Hắn nhìn Hà Điền Điền mặc váy dạ hội đỏ và chiếc áo khoác khuy ngọc trai màu trắng đi mượn bước lên taxi, cũng bắt một chiếc taxi theo sát phía sau.

Hắn nói với Hà Điền Điền trên QQ rằng không được nhắc tới chuyện họ qua lại trên mạng từ lâu, làm như bọn họ không hẹn mà gặp lần thứ hai, Hà Điền Điền đồng ý, quả nhiên không hề nhắc tới chuyện này với Lục Thiên Phóng. Lưu Chí biết tính khí và sở thích của Lục Thiên Phóng, Lục Thiên Phóng thích phụ nữ ham chơi, biết chơi, có những “bạn gái” thậm chí là thiếu phụ đã hơn ba mươi, mẫu người ngây thơ như Hà Điền Điền không phải gu của hắn. Vốn theo kế hoạch của hắn là Lục Thiên Phóng sẽ nói năng lạnh nhạt làm Hà Điền Điền tổn thương, hắn sẽ xuất hiện đúng lúc làm anh hùng cứu mỹ nhân. Không ngờ Lục Thiên Phóng lại đổi khẩu vị, trò chuyện vui vẻ với Hà Điền Điền, Hà Điền Điền luôn bảo thủ không ngờ cũng nhận lời khi Lục Thiên Phóng đề nghị đến khách sạn.

Lưu Chí cảm thấy mình đã bị lừa. Thì ra trước tiền bạc, cái gọi là nguyên tắc của phụ nữ hoàn toàn không đáng nhắc tới! Trong cơn giận dữ hắn nghĩ đến một kế hoạch, nhân cơ hội cầm điện thoại cho Lục Thiên Phóng, hắn sao chép đoạn lịch sử trò chuyện giữa mình với Hà Điền Điền vào điện thoại di động của Lục Thiên Phóng.

Khi Lục Thiên Phóng và Hà Điền Điền rời khỏi hộp đêm, Lưu Chí vẫn đi theo xa xa phía sau hai người. Sau khi hai người lên lầu mười phút, hắn cũng lên lầu, trốn ở trong góc. Quả nhiên một, hai tiếng sau Hà Điền Điền khóc lóc đi ra, những lời âu yếm yêu đương mặn nồng bên nhau mãi mãi của cô ta không đáng một đồng đối với Lục Thiên Phóng.

Vốn hắn định sỉ nhục Hà Điền Điền một phen, không ngờ Hà Điền Điền không đi xuống mà bấm nút đi lên. Hắn cũng đi lên bằng thang bộ, từ phía sau đến gần Hà Điền Điền đang đứng ngăn người trên sân thượng.

Hà Điền Điền vuốt vai, kéo lại áo khoác, lấy điện thoại di động ra gọi, nhưng bàn tay run không bấm được phím. Cô ta không rõ vì sao một cuộc hẹn hò lãng mạn lại biến thành như vậy, Lục Thiên Phóng trên mạng dịu dàng tâm sự với mình, nằm trên giường vuốt ve âu yếm mình lại trở mặt nhanh như vậy, sau khi phát hiện cô ta là gái trinh chẳng những không vui mà ngược lại còn nổi giận hỏi cô ta thể là thể nào. Lúc cô ta tỏ tình với hắn, câu trả lời của hắn là giễu cợt. Đàn ông thật sự là sinh vật sau khi có được sẽ không còn trân trọng nữa sao?

Hà Điền Điền đau buồn giận dữ lên sân thượng muốn hóng gió, nhưng gió lạnh tháng Mười Hai lại làm cả người cô ta cứng đờ. Cô ta xoay người muốn đi xuống, lại nhìn thấy Lưu Chí đi lên theo mình: “Anh tới làm gì?”.

“Anh thấy em từ trong phòng chạy ra, không yên tâm nên đi theo xem”. “Anh đến khách sạn làm gì?”.

“Đạo này quan hệ giữa anh và bạn cùng phòng ký túc không tốt nên vẫn ở khách sạn”.

Hà Điền Điền quay lại nhìn hấn. Nếu bình thường nghe thấy những lời hư vinh này của Lưu Chí, cùng lắm cô ta chỉ cười lạnh lùng bước đi. Nhưng hôm nay trong lòng cô ta đang tràn ngập sự căm giận, không những không buồn bận tâm đến thể diện của hấn mà ngược lại còn muốn dùng hấn để trút giận: “Anh có tiền ở khách sạn thì chi bằng trả bạn cùng phòng đi”.

Dứt lời cô ta định vòng qua Lưu Chí đi xuống dưới.

Lưu Chí đưa tay tóm tay Hà Điền Điền: “Em nói vậy là ý gì? Có phải em chê anh nghèo không?”.

“Nghèo cũng không sao, quan trọng là phải có chí khí. Tôi chỉ xem thường loại ngụy quân tử rõ ràng là con nhà bình dân mà lại giả mạo con nhà giàu”.

“Hê, tôi thấy cô mới là ngậy thơ giả dối, lúc nào cũng nói giữ mình trong sạch, nhìn thấy con nhà giàu lập tức nhào tới hiến thân”.

“Chuyện giữa tôi và anh ta không có quan hệ gì với anh”.

“Không quan hệ?”. Lưu Chí lấy điện thoại di động ra: “Tôi mới là Cánh Điều Phiêu Bạt trò chuyện với cô bao lâu nay trên mạng”.

“Cái gì?”.

“Đúng, là tôi, chính tôi đã nghe cô nói những chuyện xuân thương thu buồn, không ốm mà rên, nghe cô than vãn chuyện thi cử, oán giận giáo viên, chê trách bạn cùng phòng...”.

“Anh là đồ lừa đảo!”. Hà Điền Điền đưa tay cho Lưu Chí một cái bạt tai. Lưu Chí buông cánh tay Hà Điền Điền ra, bắt được bàn tay đang định đánh hấn.

“Rõ ràng là cô quá ngu ngốc, quá tham hư vinh!”. “Anh rút ra, tôi phải đi!”.

“Đi? Được, tôi có thể để cô đi. Ngày mai tôi sẽ cho toàn trường cùng biết, Hà Điền Điền cô chỉ là một con điểm giả đồ ngậy thơ!”.

Lưu Chí vừa nói vừa lấy điện thoại ra chụp ảnh Hà Điền Điền. “Anh đưa điện thoại cho tôi!”.

“Tôi không đưa đấy!”. “Đưa đây!”.

Lưu Chí không giằng co với Hà Điền Điền mà chạy đi. Hà Điền Điền lấy điện thoại của mình ra gọi: “Anh không đưa cho tôi là tôi sẽ báo cảnh sát!”.

“Báo cảnh sát? Cô kiện tôi cái gì?”.

“Anh là thằng khốn, là kẻ lừa đảo!”. Hà Điền Điền đứng trên sân thượng lớn tiếng mắng chửi, tay di động trên điện thoại, bấm phím ghi âm: “Vì sao anh lại lừa tôi? Anh có biết anh đã hại tôi quá thảm không? Anh làm tôi cho rằng Lục Thiên Phóng thật sự thích tôi, ngu ngốc chạy đến hiến dâng...”.

“Đó là bởi vì cô ngu ngốc! Cô bị vàng hào quang của con nhà giàu làm mù mắt, cho rằng cô thật sự có thể làm vợ chủ nhà giàu!”.

“Anh câm mồm, tôi hoàn toàn không phải loại người tham hư vinh đó!”.

“Cô nói không phải thì ai tin! Bây giờ trong mắt Lục Thiên Phóng, cô chính là một con điểm còn trình muốn dùng thân trong trắng để ép hấn chịu trách nhiệm!”.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”. Hà Điền Điền vừa khóc vừa hỏi.

“Cô bị Lục Thiên Phóng chơi miễn phí như vậy có cam lòng không? Cô nghe tôi, bây giờ gọi điện thoại cho bố mẹ Lục Thiên Phóng, nói Lục Thiên Phóng cưỡng hiếp cô, không trả tiền cô sẽ tố giác. Để xử lý chuyện này, nhà họ Lục ít nhất phải bỏ ra một triệu. Lúc đó cô không mất trắng thân xử nữ, tôi cũng có thể có một khoản tiền trả nợ, sao lại không làm?”.

“...”. Hà Điền Điền nhìn Lưu Chí không thể tin được: “Tôi không vô sỉ được như anh”.

“Lục Thiên Phóng đã chơi cô lại không chịu trách nhiệm, đúng không? Hấn mới là vô sỉ”. Lưu Chí nói xong lại chụp thêm một bức ảnh Hà Điền Điền nữa: “Bây giờ cô ăn ảnh lắm, vẻ mặt vừa bị người ta chà đạp, tôi đăng ảnh này lên diễn đàn sẽ thế nào?”.

Lưu Chí vừa nói vừa lùi đến bên rìa sân thượng.

“Anh đưa điện thoại cho tôi, xóa ảnh đi!”. Hà Điền Điền xông tới cướp điện thoại, không ngờ sân thượng đã đóng băng, cô ta trượt chân ngã, áo khoác cũng bắn hết. Cô ta xốt chiếc áo khoác đi mượn này, cởi ra định phủi cho sạch sẽ.

Lưu Chí cười, đứng ra mép ngoài sân thượng: “Bây giờ tôi sẽ đăng lên, có giỏi thì cô đến mà cướp”.

Hà Điền Điền đứng lên, cắn môi đặt áo khoác xuống lao tới, không ngờ vồ trượt ngã ra ngoài, chỉ có một tay tóm chặt song sắt. Lưu Chí cũng giật nảy, vội đưa tay kéo cô ta. Trong lúc nắm chặt cổ tay cô ta chuẩn bị kéo lên, hấn hỏi một câu: “Bây giờ tôi cứu mạng cô, cô có giúp tôi hay không?”.

Hà Điền Điền ra sức lắc đầu. Lưu Chí nhìn mặt cô ta, nghĩ đến một kế hoạch khác, cười lạnh lùng, buông tay ra...

Hấn cho rằng mình đã xóa sạch mọi bằng chứng cho thấy hấn từng xuất hiện trên sân thượng. Sau khi được Ông Tư Diêm nhắc nhở, hấn mới ý thức được có thể có camera ghi lại được hấn bám theo Lục Thiên Phóng và Hà Điền Điền, thậm chí ghi lại được hấn lên sân thượng... Chỉ có điều trước đó cảnh sát vẫn lạc đường, ra sức tìm bằng chứng Lục Thiên Phóng liên quan đến vụ án này nên mới không chú ý mà thôi...

102. Q.13 - Chương 8: Nước Đã Rút Mà Đá Chưa Nhô

Trích lời Gia Mộc: Có lúc những vụ án phức tạp nhất lại chỉ cần điều tra cơ bản và những kiến thức thông thường nhất.

“Thả người rồi chứ? Tôi biết rồi, giám thị cư trú và tịch thu hộ chiếu? Ồ, ai đang giám thị nó? Cậu Tổng à? Được, anh yên tâm, tôi tra xong đầu mối bên này sẽ về. Không, không phải, không phải báo tin qua mạng. Là tôi nghĩ nếu Lục Thiên Phóng đúng là chuốc say hoặc là đồ thuốc mê cho Hà Điền Điền, bọn họ từ hộp đêm đến khách sạn còn phải đi bộ khoảng mười phút nữa. Tôi đang dẫn hai anh em đi điều tra camera ghi hình của từng nhà, vâng vâng, phải điều tra thật cẩn thận. Không, tôi không có suy nghĩ khác, tôi chỉ cảm thấy vụ án này khó làm như vậy, tại sao không loại bỏ các nhân tố quá nhiều, điều tra tỉ mỉ như một vụ án thông thường, đến lúc bất kể đưa ra kết luận gì đều có căn cứ để suy xét và bảo vệ được. Được, lúc về tôi sẽ báo cáo anh”. Cảnh sát Lưu ngắt điện thoại: “Lục Thiên Phóng được thả rồi, nghe giọng trưởng phòng thì đại luật sư Lam đã trị ông ta một trận ra hồn”.

“Giáo sư Lam thâm niên cao, đừng nói là trưởng phòng anh, chánh án tòa án tỉnh gặp ông ấy cũng phải gọi một tiếng thầy. Ông ấy lôi từng điều từng mục trong luật ra giải thích bất bẻ thì ai cũng không chịu nổi”, Lâm Gia Mộc cười nói.

“Nghe nói mấy năm nay không ít người mời ông ấy, nhưng ông ấy chỉ chuyên tâm dạy học và nghiên cứu lý luận, rất ít khi tự mình xuống núi. Em có thể mời được ông ấy thì chắc ấn tượng của ông ấy với em không tồi”.

“Hồi đó ông ấy hy vọng em thi lên cao học nhưng em không thi, sau khi thi chứng chỉ luật sư em vào văn phòng luật sư làm việc, theo lời ông ấy là em chỉ biết đến tiền”, Lâm Gia Mộc cười nói. Từ nhỏ cô đã học rất giỏi, nội dung người khác mất một tiếng mới có thể hiểu được thì cô chỉ mất mười phút, hơn nữa nhớ rất rõ. Người không hiểu cô đều cho rằng cô cố gắng học tập, ham học chịu học, trên thực tế cô lại rất lười học, không muốn phí phạm quá nhiều sức lực vào việc học hành. Một ngày trước khi thi đại học còn vờ đọc sách để lén xem tiểu thuyết kinh dị, học tập chỉ để sau này kiếm tiền, kiếm nhiều tiền... Cho nên sau khi lấy chứng chỉ luật sư, cô không nghe lời giáo sư Lam thi cao học, cũng không nghe lời gia đình thi công chức mà lại xin vào văn phòng luật sư kiếm được nhiều tiền nhất.

Cảnh sát Lưu nghe cô nói như vậy liền cười: “Em như thế cũng là cầu gì được nấy”.

Anh ta quay quay chiếc bút bi trên tay: “Trịnh Đạc đâu?”. “Còn đang bám theo Lưu Chí”.

Lâm Gia Mộc vừa nói chuyện với cảnh sát Lưu vừa xem những bức ảnh cảnh sát Lưu đặt trên bàn: “Cái áo khoác trắng này không tồi, là kiểu kinh điển của Chanel”.

Cảnh sát Lưu thoáng nhìn rồi cau mày, hình như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó. Vụ án này anh ta không theo từ đầu, sau đó chuyện trở nên âm ỉ, anh ta vừa tiếp xúc đã lại bị đuổi ra. Hiện nay trở lại tổ chuyên án, rất nhiều chuyện tổ trưởng Tống không chịu nói với anh ta vì sợ anh ta cướp công: “A lô, anh Tống à? Vâng, tôi đang ra ngoài điều tra manh mối... Không, không có chuyện gì quan trọng, tôi muốn xem danh sách vật chứng hôm xảy ra chuyện. Ồ... Anh tìm file mềm gửi đến điện thoại di động cho tôi là được... Ha ha, tôi ở bên ngoài, làm sao nhận fax được... Quay về à... Thôi thế này, anh gửi đến máy fax của công ty bạn tôi, tôi đang ở gần công ty đó... người này chắc chắn đáng tin... Nếu không tôi bảo cậu Trương mang một bản sao đến đây cho tôi cũng được”.

Giọng cảnh sát Lưu càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, sau khi dừng lại một lát mới đọc số fax của văn phòng Gia Mộc: “Ồ, lát nữa tôi sẽ đến chỗ bạn tôi để lấy, máy fax công ty cậu ấy tự nhận fax, tôi bảo thư ký của cậu ấy nhận là được”.

Cảnh sát Lưu đặt điện thoại xuống. Khoảng chừng ba phút sau, máy fax của văn phòng kêu lên hai tiếng rồi tự nhận fax. Lâm Gia Mộc cầm lên thoáng nhìn rồi đưa cho cảnh sát Lưu. Vụ án này vốn là án tự tử, bằng chứng thu thập không đầy đủ, sau đó được lập chuyên án lại chỉ nhằm vào một mình Lục Thiên Phóng, không có ai tỉ mỉ xem xét những bằng chứng ban đầu. Chính cảnh sát Lưu cũng lần đầu tiên nhìn thấy danh sách bằng chứng: “Không có áo khoác trắng, cũng không có điện thoại di động”.

Cảnh sát Lưu đột nhiên đứng lên: “Tôi phải về phòng ngay”.

Vốn là một vụ án rất đơn giản, nhưng vì có sự can thiệp của cư dân mạng và sự dẫu dặt trong nội bộ cảnh sát nên mới trở thành thế này. Cảnh sát Lưu không còn tâm tư đứng ngoài xem một số người giải quyết vấn đề thế nào nữa, chỉ muốn trở về cãi nhau một trận.

Nhìn thấy cảnh sát Lưu đi ra như gió, chỉ chào một câu đã xô giày đi luôn, Ưng Tư Điềm ngồi trong phòng khách cầm máy tính bảng chơi bỏ tai nghe xuống hỏi Lâm Gia Mộc với vẻ khó hiểu: “Chị Lâm, anh Lưu làm sao thế?”.

“Anh ta phải về căn người”. Tính cảnh sát Lưu không giống Trịnh Đặc. Mặc dù mấy năm nay bị mài tròn các góc cạnh, nhưng tấm lòng son của cảnh sát Lưu lại không hề thay đổi. Trịnh Đặc trải qua nhiều chuyện phức tạp, có vẻ rất thẳng tính nhưng có một số việc lại nhìn thoáng hơn cảnh sát Lưu.

Lâm Gia Mộc vừa nghĩ tới đây đã thấy Trịnh Đặc vào nhà, không biết tại sao lại cảm thấy chột dạ, xoay người đi vào văn phòng.

Ưng Tư Điềm bỏ hai viên kẹo cao su vào miệng: “Anh Trịnh, anh có nhìn thấy anh Lưu không?”.

“Có thấy”.

“Anh ấy làm sao vậy?”.

“Không sao”. Trịnh Đặc cười nói: “Ăn cơm chưa?”.

“Đi uống cốc hồng trà với cái thằng Lưu Chí kia làm em buồn nôn mất ba ngày, đúng là cách giảm béo tốt”, Ưng Tư Điềm nói.

“Vậy giao cho em một nhiệm vụ nữa để em gầy hơn chút nữa. Đây là số QQ của La Quyên, em nói chuyện với cô ta xem. Hà Diên Diên không có máy tính, chỉ có điện thoại thông minh. Theo những gì anh biết về mấy cô bé bọn em thì máy tính ở phòng ký túc đa số đều dùng chung. Em nghĩ cách để La Quyên nói chuyện với em lâu một chút, anh phải xem xét những thứ trong máy tính ở phòng ký túc đó”.

“Vâng”.

Lâm Gia Mộc điều chỉnh lại tâm tư hơi rối bời, từ văn phòng đi ra. Nhìn thấy Trịnh Đặc đang chỉ huy Ưng Tư Điềm tán gẫu với người ta, cảm thấy vừa rồi mình quá mất mặt. Cô hơi giận mình, giọng điệu cũng không được mềm mỏng lắm: “Trịnh Đặc, anh bám theo Lưu Chí tới đâu vậy?”.

“Lưu Chí bắt taxi đến hộp đêm, đi một lượt từ hộp đêm đến khách sạn, còn xem camera, không biết nghĩ thế nào sau đó lại đến khách sạn, nhưng nhìn thấy quản lý khách sạn lại đi ra. Anh đã nhắn cho cảnh sát Lưu tên các cửa hàng trên đường, chắc anh ấy đã sai người đến xem nội dung ghi hình rồi”.

“Còn camera khách sạn?”

“Cảnh sát Lưu nói ngay hôm xảy ra chuyện khách sạn đã giao hết nội dung ghi hình cho họ rồi”.

Ông Tư Diễm và La Quyên trò chuyện một chút về chuyện của Hà Diễm Diễm. Trịnh Đặc ra hiệu cho Ông Tư Diễm gửi một biểu tượng cảm xúc qua. La Quyên bên kia nhận biểu tượng, Trịnh Đặc ra hiệu, Ông Tư Diễm nói: “Xin lỗi, bạn em đến chơi, em ra ngoài một lát, hẹn gặp lại chị”.

Sau đó Ông Tư Diễm đứng lên nhường chỗ cho Trịnh Đặc. Cô ta ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Gia Mộc đứng bên cạnh không biết là đang ngắm hoa hay đang nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, nhún vai: “Trong phòng khô quá. Em xuống lầu mua kem”.

Nói xong liền mặc áo khoác, xỏ boot vào, chậm rãi mở cửa xuống lầu.

La Quyên bên kia chào tạm biệt. Trịnh Đặc ngồi xuống, bắt đầu kích hoạt chương trình ẩn trong biểu tượng cảm xúc, xem xét mọi thứ trong máy tính của La Quyên từ xa. Máy

tính của cô ta quả nhiên là có dấu vết dùng chung. Hà Diễm Diễm cũng từng đăng nhập QQ trên máy tính này. Trịnh Đặc mở mục đánh dấu trang trên mạng của Hà Diễm Diễm, tìm được một địa chỉ blog hải ngoại, sau khi bấm vào thấy yêu cầu mật khẩu. Anh ta gõ mật khẩu Hà Diễm Diễm sử dụng hằng ngày nhưng không được, sau khi suy nghĩ một lát, Trịnh Đặc lại gõ tên phiên âm của Lục Thiên Phóng, không ngờ lại vào được. Trên blog toàn là những trang nhật ký riêng tư giới hạn chỉ người viết mới được xem, đại để là những tâm sự của thiếu nữ. Trong bài cuối cùng, Hà Diễm Diễm viết: “Cuối cùng cũng sắp gặp mặt anh ấy. Mình đã chuẩn bị dâng hiến thứ quý giá nhất cho anh ấy. Mong Thượng Đế phù hộ cho quyết định của mình là đúng”.

Trịnh Đặc lưu lại địa chỉ trang nhật ký vào thư mục của mình, tâm tình đột nhiên trở nên rất xấu. Hà Diễm Diễm cũng chết ở tầm tuổi em gái anh ta, Lục Thiên Phóng cũng là con nhà giàu. Từ khi nhận vụ này, tâm tình anh ta chưa bao giờ thật sự bình tĩnh. Rốt cuộc tiền bạc là tội lỗi hay bản thân con người chính là tội ác? Cái mác con nhà giàu chỉ phóng to tội ác của một quần thể lên sao? Bây giờ anh ta đã biến thành người thế nào? Lâm Gia Mộc vẫn nói phải giúp đỡ người khác, nhưng kết quả cuối cùng luôn là tiền trao cháo múc. Không lẽ vết thương nặng thế nào cũng có thể dùng tiền tài để xoa dịu được thật sao?

Số tiền gã con nhà giàu đó bồi thường cho anh ta vẫn còn nằm yên trong ngân hàng. Anh ta chỉ muốn làm như số tiền đó không tồn tại.

Oan khuất của Lục Thiên Phóng có bọn họ rửa sạch giúp, nhưng còn những người khác? Làm công việc này càng lâu, Trịnh Đặc càng có cảm giác bất lực. Nói cho cùng thì mở văn phòng không phải việc anh ta muốn làm mà là việc Lâm Gia Mộc muốn làm. Lúc đầu anh ta làm là vì báo ân, còn bây giờ là vì muốn được ở bên cạnh Lâm Gia Mộc.

Lâm Gia Mộc ôm anh ta từ phía sau: “Sao thế?”. “Không sao, chỉ hơi mệt thôi”.

“Em cũng mệt rồi”. Lâm Gia Mộc thở dài: “Sau khi chấm dứt vụ án này, hai chúng ta đi đâu đó nghỉ ngơi, không cần bất cứ thứ gì ngoài nắng vàng và cát trắng”.

“Sóng điện thoại cũng không cần?”. “Đặc biệt là không cần sóng điện thoại”. “Thế còn mẹ em?”.

Lâm Gia Mộc cọ vào má Trịnh Đặc, dựa lên lưng Trịnh Đặc: “Đừng phá hỏng giấc mơ của em được không? Tết Dương lịch kiểu gì mẹ em cũng phải về nhà chuẩn bị ăn tết”.

“Anh lại không nghĩ vậy”. Trịnh Đặc hôn lên tóc cô: “Cùng anh đi đăng ký đi”.

“Sao?”.

“Chúng ta đi đăng ký rồi đi nghỉ, cứ nói là nghỉ trắng mặt, chắc chắn mẹ em sẽ không ngăn cản em”.

“Vì một kỳ nghỉ mà em phải trả giá lớn như thế à?”.

“Chẳng phải em vẫn nói kết hôn chính là bỏ chín tệ ra lấy một tờ giấy chứng nhận à? Có gì mà trả giá?”.

Lâm Gia Mộc ngồi dậy, ôm cổ Trịnh Đặc, nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Kết hôn với em chưa chắc đã là cả đời. Có lẽ một buổi sáng nào đó em tỉnh dậy nhìn mặt anh, lại cảm thấy người này sao vẻ mặt hung tàn đáng ghét như vậy, thế là kéo anh đi ly hôn hoặc cứ thế bỏ đi, như vậy cũng được sao?”.

“Được”.

“Em không sinh con”.

“Anh không bỏ không mẹ, không có ai đòi cháu trai”.

Lâm Gia Mộc đột nhiên ôm lấy anh ta, kéo cổ áo phong, cắn mạnh vào vai anh ta: “Anh là đồ khốn, tại sao anh phải tốt với em như vậy? Đồ khốn!”.

Cô vừa nói vừa nghiêng răng cắn, đến tận lúc thấy vị máu tanh: “Đăng ký, thứ hai đi luôn!”.

Trịnh Đặc ôm cô, vuốt lưng cho cô, thì thầm dỗ dành. Một phụ nữ không có cảm giác an toàn như Lâm Gia Mộc cũng giống như một con mèo hoang chưa thuần, lúc nào cũng phải vuốt xuôi.

“Em phải cùng anh ký thỏa thuận trước khi cưới”. “Em viết khế ước bán mình anh cũng ký”.

Lâm Gia Mộc lại đâm anh ta một hồi, sau đó nép vào trong lòng anh ta không động dậy nữa. Trịnh Đặc ôm cô, những nghi hoặc và xao động trong lòng vừa rồi không biết đã biến mất từ bao giờ. Ở bên người phụ nữ này, bất kể làm gì cũng hạnh phúc hơn nhiều so với một mình anh ta làm. Thực ra từ nhỏ đến lớn anh ta cũng không biết một gia đình “bình thường” là như thế nào, gia đình cùng xây dựng với Lâm Gia Mộc chắc chắn cũng sẽ không “bình thường” cho lắm, nhưng đối với anh ta thì chính như vậy mới là bình thường, không phải sao?

Nơi nào có tình yêu chính là nhà, ở bên cạnh người mình yêu chính là hạnh phúc.

Bên ngoài phòng bảo vệ khách sạn Marriott International.

Tiểu Yến, nhân viên buồng phòng tầng trên cùng cho tay vào túi lục lọi một lát rồi lại rút ra. Cô ta hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười miễn cưỡng: “Tôi còn một tiếng nữa là hết ca. Cảnh sát còn muốn hỏi gì nữa?”.

“Tôi nghe tổ trưởng nói vẫn là vụ tự tử lần trước, nghe nói...”. Một nhân viên buồng phòng khác ghé sát tai cô ta: “Nghe nói chiếc áo khoác của cô gái đó không thấy đâu”.

Tiểu Yến khẽ run lên: “Ai lấy áo khoác của người chết làm gì?”. “Đúng vậy, hôm đó lạnh, gió lớn như vậy, có lẽ bị gió thổi bay xuống rồi bị người nào đó nhặt rồi”.

“Đúng, đúng thế”. Tiểu Yến xoa xoa tay: “Cho dù bị người nào đó nhặt thì người cũng chết rồi, đồ cũng không dùng được nữa, nhặt thì cứ nhặt thôi... Chẳng lẽ còn bắt người ta ngồi tù?”.

“Ai biết được, có điều thứ đó tôi cũng không dám nhặt. Ma nữ áo đỏ đều là ác quỷ, nhặt đồ của ác quỷ sẽ bị đòi mạng”.

Mặt Tiểu Yến thoáng cái trắng bệch: “Trên thế giới này... làm... làm gì có ma...”.

“Sao lại không có? Cô không phát hiện dạo này tầng cao nhất đều không có ai đặt phòng à? Ông chủ nói phải mời thầy từ Hồng Kông sang làm phép xua ma trừ tà. Cô quét dọn ở tầng cao nhất, lại là người đầu tiên chạy lên sân thượng, cô không nhìn thấy gì à?”.

“Không, tôi không nhìn thấy gì cả”. Tiểu Yến lắc đầu: “Hơn nữa tôi cũng chẳng phải người đầu tiên lên sân thượng mà là chú Ngô”.

Một nhân viên buồng phòng khác vừa định nói gì đó, tổ trưởng đã từ trong phòng bảo vệ đi ra. Một cảnh sát thò đầu ra: “Vương Tiểu Yến! Mời vào...”.

Tiểu Yến đứng lên, đột nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn, vội quỳ một gối xuống đất... Một chiếc điện thoại iPhone 4S ốp vỏ màu rơi từ trong túi cô ta ra...

Sau khi nhìn thấy chiếc điện thoại này, cô ta càng sợ tái mặt, nhặt điện thoại lên, vừa lẩn vừa bò vào phòng bảo vệ.

Cảnh sát Lưu ném chiếc áo khoác Chanel màu trắng được bọc kín và túi vật chứng đựng điện thoại di động lên bàn, lại lấy USB từ trong túi ra đập xuống bàn: “Trưởng phòng, bằng chứng đều ở đây. Anh Tổng lại nói phải tìm bằng chứng vững chắc hơn. Anh nghĩ thế nào?”.

Trưởng phòng đập bàn: “Mẹ nó chứ. Bằng chứng vững chắc hơn nữa thì ông đây phải làm hết việc của viện kiểm sát à? Bắt ngay! Cái bọn này bây giờ có internet là thăng nào cũng cho rằng mình là ông lớn, ông không tin không vật được râu hùm!”.

Lưu Chí đã đi quanh khách sạn đến vòng thứ mười. Bây giờ hắn bắt đầu hoảng loạn. Vốn hắn cũng không định giết Hà Diên Diên, cho nên hoàn toàn không nghĩ đến chuyện phải che giấu hành tung. Trên đường từ hộp đêm đến khách sạn hắn đã nhìn thấy hai chiếc camera của cảnh sát và không dưới hai mươi chiếc camera do các cửa hàng bên đường lắp đặt. Chỉ cần cảnh sát xem những nội dung ghi lại này là hắn sẽ chạy không thoát. Về chuyện này, hắn đã nghĩ đến lý do không yên tâm về Hà Diên Diên nên bám theo bảo vệ. Điểm chết người là lúc hắn theo Hà Diên Diên lên tầng thượng chắc chắn cũng bị camera ghi lại, bằng chứng này hắn không thể chối cãi được, trừ khi tìm người xóa đoạn băng ghi hình này đi... Trên ti vi thấy có bao nhiêu mảnh khoe xóa băng ghi hình, khi xảy ra thật lại không có cách nào làm được...

Sau khi lượn xong vòng cuối cùng, hắn đột nhiên bình tĩnh lại. Không xóa được thì đã sao? Hắn vốn cũng chỉ là một con chuột chui rúc dưới cống ngầm không được ai coi trọng, chuyện này làm hắn biến thành người nổi tiếng trên mạng. Bất cứ ai dùng mạng cũng biết đến sự tồn tại của hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn quán net lấp lánh đèn neon cách đó khoảng hai trăm mét, cất bước chân tự tin đi tới. Trên thế giới mạng, hắn không phải một kẻ tầm thường đi trên lề phố, người khác thoáng nhìn một cái là không muốn nhìn lại lần thứ hai, mà hắn là lăng tử Lưu Chí, một người nổi tiếng của cộng đồng mạng...

Lăng tử Lưu Chí gần như đồng thời đăng bài trên tianya và weibo, tiêu đề là: “Diên Diên, chính sự mềm yếu và ghen tị của anh đã giết em. Xin lỗi em!”.

Trong phần nội dung rất dài, Lưu Chí nói: “Hôm đó lúc em theo hắn đi ra khỏi hộp đêm, anh biết em đã uống nhiều rượu, gương mặt đỏ hồng, bước đi loạng choạng nên hắn phải dìu em. Anh cũng biết hắn là ai, trong ví hắn lúc nào cũng có bao cao su để phòng trường hợp khẩn cấp. Nhưng anh lại không có dũng khí đi tới ngăn cản để nói với em chính anh mới là gã Lục Thiên Phóng đã trò chuyện với em ba tháng trên mạng. Lúc em cùng hắn lên tầng, anh đứng bên dưới, nhìn số tầng thang máy nhảy mà trong lòng đau như cắt. Lúc em vừa khóc vừa đi ra khỏi phòng, anh cảm thấy anh nên đi theo an ủi em. Nhưng khi anh nhìn thấy em rơi lệ vì người đàn ông đó trên sân thượng, lúc anh vạch mặt hắn thì em lại thanh minh cho hắn, anh đã bị chọc giận. Tình cảm của anh đối với em thật sự không bằng hào quang của con nhà giàu và mùi tanh của những đồng bạc đó hay sao? Anh mắng em, anh đánh em, anh để mặc một mình em trên sân thượng. Anh không nghĩ rằng em sẽ tự tử. Khi nhìn thấy xác em, anh chỉ nghĩ đến một chuyện duy nhất là báo thù cho em. Bây giờ hắn đã được thả ra rồi, chắc cảnh sát cũng đã tìm được bằng chứng anh đi theo em lên sân thượng. Anh biết bọn chúng sẽ đến bắt anh, thậm chí sẽ nói là anh giết em. Anh sẽ phải trả giá cho sự nhu nhược và ghen tị của mình, nhưng tên ác quỷ trên đùa phụ nữ kia lại thoát khỏi trừng phạt, dựa vào tiền tài tiếp tục chòng ghẹo những cô gái ngây thơ đơn thuần giống như em. Diên Diên, anh xin lỗi... Anh đã làm em thất vọng, anh không thể báo thù cho em”.

Nửa tiếng sau, cảnh sát Lưu dẫn người đến bắt được Lưu Chí trong quán net. Nhìn thấy cảnh sát đến, chuyện đầu tiên hắn làm không phải bỏ chạy mà là đăng một đoạn weibo: “Bọn chúng đến rồi. Tôi bị bắt rồi. Tạm biệt!”.

103. Q.13 - Chương 9: Tội Ác Và Trừng Phạt

Trích lời Gia Mộc: Tội ác là gì? Còn trừng phạt là gì? Tội phạm phải trả giá, nhưng những gì người vô tội phải chịu cũng nặng nề không kém.

Lục Thiên Phóng ngồi trong phòng chờ VIP ở sân bay, cúi đầu nhìn tay mình. Kỳ thực cậu ta là một cậu bé sợ cô đơn nhưng lại cho rằng nếu quá thân thiết với người khác sẽ dễ bị tổn thương... Cậu ta biết mình đã hai mươi tuổi, cảm thấy mình cứ trẻ con mãi cũng không được. Trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu cậu ta vẫn tiếp tục trẻ con thì đúng là quá ngây thơ. Cậu ta lấy điện thoại ra, gọi đến số điện thoại duy nhất nhớ được: “A lô! Anh phải đi rồi”.

Bên kia điện thoại yên lặng một hồi, sau đó là tiếng cảm ơn khe khẽ: “Cảm ơn anh, đến cuối cùng vẫn không nói tên em ra”.

“Nói ra cũng có ích lợi gì? Chắc chắn là em sẽ không làm chứng cho anh. Em có gia đình của em, có con em, chồng em”.

“Cảm ơn vì anh đã hiểu em. Nói vậy thì lần này anh đi sẽ không về nữa à?”.

“Bốn năm rưỡi...”. “Cái gì?”.

“Dự bị Harvard, nửa năm nữa nhập học. Nếu anh có thể thi đỗ thì bốn năm rưỡi nữa sẽ về. Nếu không đỗ cũng sẽ học kinh doanh ở một trường khác. Anh không thể có lỗi với bố mẹ anh được”.

“Bố anh, ông ấy...”.

“Bố anh có thất vọng với anh đến mấy thì cuối cùng cũng không bỏ anh. Một triệu hai trăm ngàn tệ tiền hòa giải cho nhà họ Hà cũng là ông ấy bỏ ra. Cũng chính ông ấy bảo anh ra nước ngoài”.

“Rõ ràng không phải anh làm, vì sao phải trả tiền hòa giải?”.

“Thôi, dù sao thì chuyện này cũng liên quan tới anh. Bố anh nói rồi, của đi thay người”.

Nói cho cùng, ông chủ Lục chưa bao giờ cho rằng chuyện này thật sự không liên can gì với con trai mình. Trong mắt ông ta, con trai chính là một kẻ lưu manh không chuyện ác nào không làm. Nhưng dù vậy đó cũng là con trai ông ta, ông ta phải cố gắng hết sức để cứu Lục Thiên Phóng.

“Còn mẹ anh?”.

“Nhìn thấy anh được thả, mẹ anh không cần biết đến chuyện gì khác. Mẹ anh tin không phải anh làm, vì chuyện này đã cãi nhau với bố anh mấy lần. Xem ra chuyện lần này của anh cũng có lợi, ít nhất hai người bọn họ đã nói chuyện với nhau”.

Cãi nhau cũng là một kiểu nói chuyện. Vợ chồng nhà họ Lục mặc dù nghi ngờ lẫn nhau nhưng có con trai thì vẫn có lợi ích chung: “Bà ấy cũng không phản đối việc đưa anh ra nước ngoài. Hai người bọn họ đều phản đối anh quay về, nhưng anh nói nếu anh không về thì công ty của họ định giao cho ai, cả hai người đều không nói gì nữa”.

“Trải qua chuyện này anh phải biết nghĩ hơn một chút”.

“Anh biết rồi. Đến lúc anh về nước còn phải nhờ em dìu dắt nhiều”. “Lúc đó em sẽ không thừa nhận có biết anh”.

“Chỉ cần em nhớ số điện thoại này của anh là được”. “Không có ý định thay số à?”.

“Không thay nữa”.

“Đúng rồi, văn phòng tư vấn đã giúp anh tên là gì? Lát nữa nhắn cho em phương thức liên lạc, có lẽ em sẽ dùng đến”.

“Em dùng làm gì? Chẳng phải em và chồng em ai chơi của người đấy không liên quan đến nhau sao?”.

“Ai chơi của người đấy cũng không dám khẳng định không có lúc trở mặt. Biết đâu có lúc em sẽ gặp được tình yêu của mình?”.

Lục Thiên Phóng cười càn rỡ giữa phòng chờ máy bay: “Em không nghĩ có thể anh chính là tình yêu của em à?”.

“Lục đại thiếu gia của em ơi, anh là bạn học của con trai em, em đã từng nhìn thấy anh quần tã, nhắc tới tình yêu không cảm thấy buồn nôn sao?”.

Lục Thiên Phóng cười gượng gạo: “Quả nhiên không lừa được em”.

Thôi, máy bay sắp cất cánh rồi, tạm biệt!”. “Tạm biệt!”.

Lục Thiên Phóng lưu số điện thoại của bà ta lại. Bà ta là người duy nhất biết cậu ta sắp đi ngoài người trong nhà. Lần cáo biệt này có lẽ là khởi đầu của sự trưởng thành?

Cách đó không xa, hai cô bé ăn mặc thời thượng vừa cười đùa vừa chụp ảnh cho nhau. Đột nhiên một cô bé chú ý tới cậu ta, quay sang chụp một bức ảnh. Lục Thiên Phóng hung dữ trợn mắt nhìn lại. Một trong hai cô bé le lưỡi, xách ba lô đổi chỗ ngồi cho cô bé còn lại.

Cậu ta không rõ vì sao băng ghi hình và đoạn ghi âm Hà Điền Điền thu lại trước khi chết đều được tung lên mạng mà vẫn có nhiều người cho rằng cậu ta mới là hung phạm, phải chịu trách nhiệm về cái chết của Hà Điền Điền? Thậm chí có người khẳng định Lưu Chí bị hãm hại, thậm chí đề xướng hoạt động cứu Lưu Chí. Tất cả mọi người đều thông cảm với Hà Điền Điền. Bây giờ Lưu Chí đã trở thành anh hùng, có mấy người nổi tiếng còn đến nhà Lưu Chí thăm bố mẹ hắn, chụp ảnh chung với bố mẹ hắn. Có mấy luật sư lớn còn lập tổ bào chữa cho Lưu Chí. Cậu ta và Lưu Chí, chỉ vì một người là con nhà giàu nên đương nhiên có tội, một người là con nhà nghèo nên đương nhiên vô tội? Tất cả những gì Lưu Chí làm đều là vì bị bắt ép?

Loa sân bay nhắc nhở hành khách lên máy bay, cậu ta đứng dậy xách ba lô, đột nhiên có một người gọi cậu ta. Cậu ta quay lại: “Là em à?”.

Uông Tư Diễm bỏ mũ xuống, lau mồ hôi trên trán: “Anh Trịnh biết hôm nay anh đi, bảo em đến chuyển cho anh một thứ”.

Cô lấy một chiếc phù hiệu đeo tay từ trong túi ra: “Anh ấy nói năm đó anh cứ khóc lóc nắm chặt phù hiệu này không buông, nhưng khi đó anh ấy không thể cho anh được. Bây giờ đơn vị đã công khai, phù hiệu cũng thay đổi rồi, phù hiệu này cũng không còn bí mật nữa. Anh ấy bảo anh mang nó theo, đi đâu cũng không sợ”.

Lục Thiên Phóng nhận phù hiệu, mỉm cười. Chỉ cần người cậu ta quan tâm và người thật sự quan tâm đến cậu ta biết cậu ta là người tốt, cho dù tất cả những người khác đều nói cậu ta là người xấu thì cũng có gì quan trọng?

Thấy cậu ta cười còn khó coi hơn cả khóc, nước mắt rưng rưng, Uông Tư Diễm không nhịn được lắc đầu: “Anh đừng quá đau buồn. Là người ai chẳng có lúc vấp ngã, ngã một lần khôn hơn một chút, không có gì là vô ích cả”.

“Em thì sao? Em ngã rồi vẫn nằm bò dưới đất đấy thôi?”.

“Em à?”. Uông Tư Diễm lắc lắc mái tóc không dài: “Em đã đứng dậy lâu rồi, anh không phát hiện sao? Thời gian không còn sớm nữa, anh qua cửa đi, bye...”.

“Bye..”.

Uông Tư Diễm nhìn cậu ta đeo ba lô, kéo va ly càng lúc càng xa, đột nhiên hai mắt sáng ngời, lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Gia Mộc: “Chị Lâm, em nghĩ ra mình phải làm gì rồi”.

“Làm gì?”.

“Học báo chí, làm phóng viên”.

Lâm Gia Mộc suýt nữa sặc nước miếng: “Em gái, em biết phóng viên trong nước bây giờ thế nào không?”.

“Chị Lâm, hiện nay không tốt không có nghĩa sau này vẫn không tốt. Nếu một nhân tài như em mà không vào nghề báo thì sau này dư luận chỉ có thể bị nắm giữ trong tay kẻ ác và bọn tiểu nhân thôi...”.

“Được rồi, em về đi. Chị mời em ăn kem cho đầu óc nguội bớt một chút”.

“Phải là mời ăn bánh cưới chứ? Bác nói anh chị chuẩn bị đăng ký rồi, sổ hộ khẩu cũng sắp bổ sung. Bà Trịnh...”.

“Em có thể không cần về nữa”.

“Không được! Người ta còn phải làm phù dâu!”. “Không có hôn lễ thì lấy đâu ra phù dâu?”.

“Bác đã gọi điện thông báo cho họ hàng, bảo bác trai liên lạc với công ty tổ chức sự kiện rồi...”.

“Chả liên quan gì. Chị đã đặt vé máy bay hai ngày sau rồi, hôm cưới thì chị đang ở đảo Bali”.

“Thế... chị không cho em về là thật à?”. “Đúng vậy, chị cho em nghỉ có lương”. “Yeah!!!”.

Lời tác giả: Chuyện này tôi viết cho chính mình. Tôi đã chơi trên mạng nhiều năm, đã xem không biết bao nhiêu vụ nóng hổi trên thế giới mạng. Bất kể là cộng đồng mạng không rõ chân tướng nhưng vẫn tích cực bình luận, vẫn phần nộ theo dõi, hay các vị Sherlock Holmes chỉ dựa vào các thông tin trên mạng đã có thể chỉ điểm gang sơn, hay các nick ảo bụng dạ khó lường, sự theo dõi và bình luận của cộng đồng mạng chúng ta suy cho cùng là thúc đẩy tư pháp độc lập hay là quá nhiều tư pháp độc lập? Tôi cũng không rõ, tôi chỉ muốn kể một câu chuyện như vậy

104. Q.14 - Chương 1: Thân Chủ Nhỏ Tuổi Nhất

Trích lời Gia Mộc: Con cái là sự tiếp diễn sinh mệnh của loài người, cũng là lý do cho sự tồn tại của chế độ hôn nhân trong mắt rất nhiều người.

Mẹ là gì? Mẹ chính là người mà chỉ cần dùng một lá phiếu đã có thể phủ quyết một vạn kế hoạch của bạn.

Lâm Gia Mộc vuốt mặt: “Mẹ, trước mẹ đã nói bọn con đi đăng ký...”. “Đăng ký chỉ là bước đầu tiên của kết hôn!”. Quý bà Trương Nhã Lan giơ một ngón tay lên: “Du lịch kết hôn cũng không phải là không thể. Thủ tục của bên nhà trai có thể lược bớt, nhưng bên nhà gái thì không được. Mẹ với bố con dù không phải nhân vật tai to mặt lớn gì nhưng dù sao cũng có chút tiếng nói với họ hàng và bạn bè. Con gái duy nhất lấy chồng, sao có thể không tuyên bố với người đời được?”.

“Bố mẹ cứ tuyên bố bình thường...”.

“Con định để bố mẹ lần lượt gọi điện thoại thông báo? Không được! Quy củ mấy ngàn năm rồi, trai lấy vợ gái gả chồng không thể qua loa đại khái như vậy được! Hai đứa phải cùng mẹ về Cấp Nhĩ Tân tổ chức...”.

“Bác...”. Dù Trịnh Đặc rất không muốn xen vào chuyện tranh chấp giữa hai mẹ con nhưng vẫn phải ngắt lời. Không ngờ chỉ một tiếng đã làm Trương Nhã Lan sầm mặt.

“Bác cái gì? Gọi mẹ!”.

“Vâng, mẹ! Bọn con tôn trọng ý kiến của mẹ, nhưng bọn con ở đây còn đang dở một vụ chưa kết thúc...”.

“Vụ gì? Mẹ nhớ vụ bọn con đang làm đã xong rồi mà. Hơn nữa hai đứa còn định kiếm bao nhiêu tiền nữa? Chưa nói chuyện khác, riêng vụ của Lục Thiên Phóng...”.

“Mẹ...”. Lâm Gia Mộc bóp trán: “Mẹ không đồng ý chuyện này thì bọn con không đăng ký nữa...”.

“Con dám? Nếu con không đăng ký thì đừng nhận mẹ nữa”.

Trương Nhã Lan dám nói đừng nhận mẹ, Trịnh Đặc cũng biết Lâm Gia Mộc tuyệt đối dám nói không nhận thì không nhận thật, vội vàng cướp lời trước Lâm Gia Mộc: “Thế này nhé mẹ, bên này bọn con còn có một vụ cần xử lý, mẹ cứ về Cấp Nhĩ Tân chuẩn bị trước, tất cả bọn con đều nghe mẹ... Hai ngày trước hôn lễ nhất định bọn con sẽ về, mẹ thấy như thế được không?”.

Trương Nhã Lan vốn cũng không định bắt hai người về Cấp Nhĩ Tân ngay. Dù bà làm việc tháo vát, việc chuẩn bị cho đám cưới cũng phải mất thời gian một, hai tháng. Những người đi làm xa quê khi tổ chức đám cưới ở quê quá nửa đều chỉ về trước một, hai ngày, tổ chức hôn lễ xong đi luôn trong ngày cũng không hiếm thấy, nhưng không nâng giá lên cao ngất thì sao đối phó lại được trò mặc cả giá rẻ của Lâm Gia Mộc: “Được! Nhưng hai đứa phải chụp ảnh cưới trước”.

“Mẹ, bọn con thật sự không có thời gian”. Trịnh Đặc dè tay lên vai Lâm Gia Mộc đang chuẩn bị nhảy dựng lên.

“Ngay cả một ngày cũng không có chắc?”. “Thật sự không có”.

Trương Nhã Lan nhìn chằm chằm hai người một lát rồi thở dài: “Được rồi, con lớn không cần mẹ nữa...”.

Lúc này Ưng Tư Diễm làm động tác gọi điện thoại. Trịnh Đặc thở dài một cái: “Mẹ, bọn con có việc phải đi làm. Chuyện này tất cả nhờ mẹ hết”.

Trương Nhã Lan phát tay như không nghe thấy, bắt đầu đếm ngón tay tính những chuyện cần làm trong hôn lễ. Khoảng một tiếng sau bà gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc, cảm thấy công việc quá bận rộn, không

thể kéo dài thời gian một phút nào nữa, tự mua vé máy bay về quê luôn. Vài ngày sau thánh chỉ hạ xuống, mừng một tháng Chạp âm, mừng một tết Dương lịch là ngày tốt lành, nên cưới hỏi...

Tóm lại bất kể thế nào thì bà cũng đã đi. Lâm Gia Mộc cảm thấy như tảng đá đè trên người được chuyển đi, bất kể tết Dương lịch có gì đang chờ cô, tóm lại là bây giờ cô rất sung sướng.

Lâm Gia Mộc cho rằng từ khi tốt nghiệp đại học bắt đầu làm luật sư thực tập cho tới khi trở thành bà chủ văn phòng tư vấn bây giờ, cô đã chứng kiến đủ các chuyện xấu trên đời. Mỗi lần ra ngoài đi dạo, nhìn các đôi tình nhân nắm tay nhau, hai vợ chồng dắt con đi chơi, thậm chí là tam tứ đại đồng đường, trong đầu cô luôn không kìm được ý nghĩ sau lưng họ có những chuyện không muốn người khác biết hay không? Hạnh phúc của họ có tan biến trong nháy mắt không? Cô gái được người đàn ông kia dắt tay có thật lòng yêu người đó hay không? Hay là bởi vì tuổi đã lớn không thể không nhắm mắt đưa chân? Một nhà ba người hạnh phúc trước mặt biết đâu mấy tiếng trước người chồng vừa mới từ khuê phòng của tình nhân đi ra, bây giờ về đóng vai người bố tốt? Hay người vợ trước khi cưới che giấu sự thật, đứa bé kia không phải con của chồng? Cho nên cô thích nhìn trẻ con, trẻ con ngây thơ chơi đùa ầm ĩ, cho dù có giở trò chút xiu cũng chỉ thấy vụng về đáng yêu.

Nhưng hôm Trương Nhã Lan về quê, thế giới quan của cô đã vấp phải sự thách thức nghiêm trọng. Thứ nhất, những chuyện xấu thật sự là đã vượt quá sự trông đợi của cô. Thứ hai, trẻ con... không phải lúc nào cũng đáng yêu.

Chẳng hạn như em bé còn quần tả không nhìn ra là trai hay gái được đặt trong chiếc xe nôi đang khóc lóc ầm ĩ trước cửa văn phòng Lâm Gia Mộc...

Phản ứng đầu tiên của Lâm Gia Mộc là nhìn Trịnh Đạt. Chẳng lẽ người đàn ông này đã có con với người khác mà cô không biết? Nhưng về mặt Trịnh Đạt cũng rất vô tội.

Bất kể thế nào, thời tiết bây giờ lạnh như vậy, ngoài hành lang không có thiết bị sưởi ấm, đứa bé không biết đã bị bỏ lại đây bao lâu, khóc sắp đứt hơi rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng... Hai người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Trịnh Đạt đi tới bế đứa bé lên bằng động tác không được thành thạo lắm. Lâm Gia Mộc lấy chìa khóa mở cửa, Trịnh Đạt bế đứa bé đi vào văn phòng.

Chiếc xe nôi này không phải loại rẻ tiền nhưng cũng không cao cấp, khoảng chừng bảy, tám trăm tệ. Trong tiểu khu có rất nhiều người dùng loại xe nôi này. Ngoài chiếc xe nôi và chăn đệm trên xe còn có một chiếc ba lô du lịch bên trong đựng đầy sữa bột, bình sữa, bỉm, giấy ướt, phấn rôm. Lâm Gia Mộc nhìn thương hiệu sữa bột, là sữa Weyth Gold giai đoạn một, một hộp sữa này phải có giá hơn một trăm tệ. Bỉm hiệu Huggies, giấy ướt hiệu Johnson & Johnson, nói tóm lại đứa bé này có lẽ là con một gia đình trung lưu ở thành phố.

Có lẽ vì nhiệt độ cao hơn, có lẽ vì khóc nhiều đã mệt, mặc dù được bế rất không chuyên nghiệp, đứa bé vẫn dựa vào vai Trịnh Đạt, ngừng khóc, ngáp một cái, có vẻ rất buồn ngủ. Trịnh Đạt đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó chọc vào cánh tay mình. Anh ta cúi xuống xem, đứa bé này mặc một chiếc áo bông có túi trang trí hình con gấu. Anh ta vô thức sờ sờ túi, tìm ra một phong thư.

“Em đọc đi”.

Lâm Gia Mộc cầm phong thư, mở ra cùng đọc với Trịnh Đạt. Người viết thư tự xưng tên là Tả Tả: “Lâm Gia Mộc! Có lẽ cô không còn nhớ nữa, nhưng tôi vẫn nhớ cô đã hủy hoại cuộc sống của tôi, làm cho tôi và con mất gia đình. Tôi vẫn nói với mình phải tha thứ cho cô, cô làm thế cũng chỉ là vì miếng cơm manh áo. Nhưng tôi nhìn thấy nhà của cô, xe của cô. Có phải cô cảm thấy cô giúp người khác bắt ngoại tình rồi ly hôn là rất có tinh thần trọng nghĩa? Tôi cho cô biết, trong hôn nhân, người không được yêu mới là người thứ ba! Tôi yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy nhiều hơn vợ của anh ấy! Nhưng cô lại làm cho anh ấy trắng tay, trở thành trò cười của mọi người. Cho dù như thế, tôi vẫn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện rời bỏ anh ấy, nhưng anh ấy lại muốn rời bỏ tôi. Anh ấy cho rằng cuộc sống của anh ấy không nên như thế, người thành đạt có nhà có xe có việc làm ổn định kia mới là anh ấy, anh ấy nhớ cuộc sống trong quá khứ của anh ấy, thậm chí để lấy lòng người vợ không thể sinh đẻ, anh ấy còn định mang con của tôi đến cầu xin bà ta... Tôi không dám để con rời khỏi tầm mắt của tôi, tôi nào cũng ôm chặt con, khóa cửa ngủ, chỉ cần có chút động tĩnh lại bình tĩnh. Nhưng tối qua anh ấy đã bỏ đi một mình, bỏ lại hai mẹ con tôi... Bây giờ tôi phải đi tìm anh ấy về, nhưng tôi không thể mang con tôi theo để đưa dê vào miệng cọp. Tôi không biết ai ngoài cô ở thành

phố A, chỉ còn cách giao con tôi cho cô. Nếu cô còn có lương tâm thì trông nó giúp tôi một tuần. Sau một tuần, bất kể có tìm được anh ấy không, tôi nhất định sẽ về. Nếu tôi không về, cô làm ơn báo cảnh sát giúp tôi, nhất định là tôi đã chết. Trong phong bì này còn có một tấm thẻ ngân hàng, trong đó có năm ngàn tệ. Nếu cô có đạo đức nghề nghiệp như cô nói thì làm ơn đừng phụ sự nhờ vả của tôi”.

Đọc xong bức thư chữ viết xấu như của học sinh tiểu học, nội dung hùng hồn đến mức làm cho người ta không nói được lời nào này, Lâm Gia Mộc quả thực không thể tin được vào mắt mình...

Trịnh Đạc thoáng nhìn đứa bé trắng hồng, dù thế nào cũng không thể để thằng bé này... Đúng vậy, đã có thể xác định là thằng bé rồi, Trịnh Đạc đã vạch tã ra xem: “Vụ Tô Bình năm ngoái à?”.

“Ồ...”.

Tô Bình là thân chủ năm ngoái cô làm. Cô ta và chồng Mạnh Hồng Sinh cùng tuổi, năm nay bốn mươi mốt tuổi. Hai người đều thuộc nhóm người được học đại học thời kỳ đầu, đều có hơi hướng nghệ sĩ. Từ lúc yêu nhau, hai người đã xác định sau này sẽ không sinh con, không ngờ năm thứ mười một sau khi cưới, lúc hai người ba mươi bảy tuổi, Mạnh Hồng Sinh đột nhiên nói muốn sinh con. Lúc đầu Tô Bình kiên quyết không đồng ý, cho rằng chồng nói lời không giữ lấy lời, nhưng sau khi được bạn bè khuyên nhủ vẫn quyết định nhượng bộ. Tuy nhiên đã gần một năm không phòng tránh nữa mà vẫn không có thai, cuối cùng hai người đến bệnh viện kiểm tra. Chồng bình thường, cô ta bị tắc cả hai ống dẫn trứng. Hai người đã nghe bác sĩ tư vấn, bất kể là thông ống dẫn trứng hay là thụ tinh nhân tạo, người phụ nữ đều sẽ cực kỳ đau đớn. Hơn nữa cô ta là thai phụ lớn tuổi, tỉ lệ thụ tinh nhân tạo thành công không cao. Vốn Tô Bình đã không thoải mái với chuyện sinh con lắm nên đương nhiên không chịu hy sinh. Sau khi hai người cãi nhau to một trận, Tô Bình ra tối hậu thư, con và cô ta chỉ có thể chọn một. Sau khi trải qua một thời gian suy nghĩ đau khổ, cuối cùng Mạnh Hồng Sinh chọn Tô Bình.

Nhưng năm ngoái Tô Bình phát hiện Mạnh Hồng Sinh có rất nhiều dấu hiệu không bình thường. Đầu tiên là hắn bắt đầu nói dối, có lúc rõ ràng không tăng ca lại nói dối là làm thêm giờ, sau khi bị vạch trần lại lấy lý do ra ngoài làm việc riêng gì đó. Điều khiến Tô Bình nghi ngờ nhất là lúc sắp xếp lại quần áo hai vợ chồng lại phát hiện một chiếc quần lót chưa bao giờ thấy, hỏi Mạnh Hồng Sinh quần lót ở đâu ra, hắn nói là cùng bạn đến phòng tắm hơi quên mang quần lót nên mua tạm... Tóm lại chuyện nào cũng có lý do, nhưng lý do nào cũng rất gượng ép.

Cuối cùng Tô Bình tìm đến Lâm Gia Mộc, nhờ Lâm Gia Mộc điều tra Mạnh Hồng Sinh.

Lâm Gia Mộc mất thời gian một tuần tra ra Mạnh Hồng Sinh có quan hệ không bình thường với một nhân viên mới tới công ty gọi là Tả Tả, tên trong chứng minh thư là Tả Giai. Hai người xây tổ ấm tình yêu gần công ty. Cái gọi là làm thêm giờ của Mạnh Hồng Sinh lần nào cũng là làm thêm giờ trên giường Tả Tả.

Sau khi nắm được bằng chứng, trong cơn giận dữ Tô Bình lập tức ngã bài yêu cầu Mạnh Hồng Sinh ly hôn. Mạnh Hồng Sinh lại nói ra một lý do khiến cô ta đỡ khóc đỡ cười, hắn nói quan hệ với Tả Tả là muốn gửi con, sau khi sinh con hắn sẽ chia tay Tả Tả, trong lòng hắn vẫn yêu Tô Bình.

Tô Bình thẳng tay cho chồng một cái bạt tai. Cô ta nói với Lâm Gia Mộc, nếu Mạnh Hồng Sinh nói hắn nhất thời hồ đồ, khủng hoảng tâm lý tuổi trung niên, không chống lại được sự mê hoặc của cô gái trẻ nên làm chuyện sai lầm, có khả năng cô ta còn tha thứ cho chồng. Nhưng chuyện gửi con như vậy thật sự quá buồn nôn, khiến cô ta hoài nghi mười mấy năm nay có phải mình vẫn nhìn lầm người hay không.

Lúc hai người ly hôn, chính Mạnh Hồng Sinh đã quyết định tay trắng ra đi, để lại hai căn hộ, hai chiếc xe và tất cả tiền tiết kiệm trong nhà cho Tô Bình, chỉ xách một chiếc va ly rời khỏi nhà.

Vụ này chỉ là một vụ rất thông thường, chi phí cũng không cao, hai bên đều không tồi tệ đến mức làm mọi người không thể chịu đựng được, hồ sơ đã bị Lâm Gia Mộc cất trong phòng tài liệu rất lâu không đoái hoài đến nữa, không ngờ... không ngờ họ lại xuất hiện lần nữa trong cuộc sống của cô bằng cách này.

Xem ra phần sau của câu chuyện là Mạnh Hồng Sinh vẫn nhớ vợ cũ. Bỏ nhí trẻ trung có thể sinh con nhưng cũng không giữ được trái tim đàn ông, cuối cùng Mạnh Hồng Sinh vẫn bỏ đi.

“Trịnh Đạc, anh có cách liên lạc với Tô Bình không?”. “Chắc là trong sổ thông tin. Em cần tìm cô ta à?”.

Em bé trong lòng Trịnh Đạc đã ngủ từ bao giờ, Trịnh Đạc hết sức thận trọng đặt xuống sofa, nhưng em bé vừa chạm vào sofa đã lập tức khóc ré lên, Trịnh Đạc đành phải bế lên không đặt xuống nữa.

“Trong sổ thông tin thì tự em tìm được. Anh bế nó lên tầng cho ngủ trên giường đi”.

“Em không báo cảnh sát à?”. “Báo cảnh sát rồi xử lý thế nào?”.

Đứa bé này không phải bị vứt bỏ mà là được gửi gắm cho Lâm Gia Mộc. Đương nhiên, nếu Lâm Gia Mộc kiên quyết không muốn giữ vị thân chủ không mời mà đến này, cảnh sát sẽ vẫn mang đứa bé đi. Nhưng cảnh sát không thể trông trẻ con, về cơ bản chỉ có một con đường là đến trại trẻ mồ côi. Cảnh sát tìm người chắc chắn sẽ nhanh hơn một chút, nhưng mẹ của em bé lại không muốn bị tìm ra, có tìm được cô ta cũng chỉ có thể giáo huấn thuyết phục, bảo cô ta mang con về, nhưng sau đó còn có những phiền phức gì thì ai cũng không rõ.

Càng không cần phải nói với tính cách của Lâm Gia Mộc, có chuyện gì cô cũng muốn tự mình giải quyết, chưa đến nước vạn bất đắc dĩ thì sẽ không giao chuyện cho người khác.

“Em sẽ nói với Tô Bình đứa bé đang ở đây à?”.

Lâm Gia Mộc suy nghĩ một lát: “Ít nhất cô ta cũng nói đúng một điểm. Em quả thật tương đối có đạo đức nghề nghiệp”.

Trước khi xác định được suy nghĩ của Tô Bình hiện nay là thế nào, cô sẽ không nói với Tô Bình chuyện em bé đang ở chỗ cô. Người thứ ba có đáng ghét đến đâu thì con trẻ cũng vô tội, không thể coi nó là món quà tặng qua tặng lại. Trẻ nhỏ trong giai đoạn bú mẹ nên ở cùng với mẹ, bây giờ thân chủ của cô không phải Tô Bình, cũng không phải Tả Tả mà là cậu bé chỉ tầm sáu, bảy tháng này. Đạo đức nghề nghiệp của cô nói với cô, cô phải đưa ra lựa chọn tốt nhất cho đứa bé.

Sau khi ly hôn, Tô Bình nhận lời mời của công ty sản xuất người, đến tỉnh lỵ làm giám đốc nhân sự tại một công ty liên doanh, sự nghiệp phát triển rực rỡ. Hai căn hộ ở thành phố A đều được cho thuê, phương thức liên lạc cũng đã thay đổi, theo lời của cô ta trong lần cuối cùng gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc thì: “Chúng tôi đã yêu nhau rồi lấy nhau bao nhiêu năm, vòng tròn bạn bè sớm đã hòa làm một. Tôi không muốn nghe họ khuyên bảo hay bất bình thay cho tôi, tôi không muốn mỗi lần nhìn thấy tôi, người ta đều chỉ thấy tôi là một người phụ nữ thất bại trong hôn nhân, lại thêm một người bị hại của kẻ thứ ba”.

Phương thức liên lạc mới của cô ta nghe nói chỉ cho không quá mười người ngoài người thân, Lâm Gia Mộc chính là một trong số đó.

Nhưng lúc kết nối cuộc gọi với cô ta, Lâm Gia Mộc vẫn có thể nghe ra sự kinh ngạc trong giọng cô ta. Trong mười người cô ta cho số điện thoại đó, có lẽ Lâm Gia Mộc là người cô ta không nghĩ sẽ liên lạc với mình nhất.

“A lô!”.

“Em là Lâm Gia Mộc”.

“A, Gia Mộc à, lâu rồi không gặp”.

“Bây giờ chị nói chuyện có tiện không?”.

“Bây giờ chị đang ở văn phòng chị, hai mươi phút sau có một buổi phỏng vấn rất quan trọng”.

“Vâng, em không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, chẳng qua là có người muốn hỏi thăm xem chị ở đâu, đến tìm em nhưng bị em đuổi đi rồi”.

“Mạnh Hồng Sinh à?”. “Ồ...”.

“Chị đã cắt đứt liên lạc với những người bên thành phố A, nhưng công ty chị làm việc bây giờ rất có danh tiếng. Hấn đã rời khỏi công ty cũ tự mình lập nghiệp nhưng những quan hệ trước đó chắc vẫn còn, hỏi thăm được chị làm việc ở đâu cũng không có gì lạ. Nếu hấn quay lại, em cứ nói thẳng với hấn địa chỉ công ty chị để kiếm mấy đồng tiền tiêu vặt cũng tốt, nhân tiện nói với hấn chị có bạn trai rồi, bảo hấn đừng quấy rầy cuộc sống của chị”.

“Tin tức em nhận được ở đây là hấn đã đến tỉnh lỵ tìm chị rồi”. “Cái gì?”.

“Hấn đã bỏ lại tất cả để đến tỉnh lỵ tìm chị”.

Giọng Tô Bình mang vài phần ngạc nhiên và mệt mỏi: “Chẳng phải hấn đã nhận được thư hấn muốn sao? Lúc vợ hấn sinh con trai, mẹ chồng cũ của chị còn cố tình gọi điện thoại ẹ chị, lại gửi cả tin nhắn hình nữa. Mẹ chị tức giận đến mức suýt nữa bệnh tim phát tác. Hấn còn muốn thế nào nữa?”.

“Hấn vẫn không bỏ được chị”.

“A, lúc này lại đóng vai kẻ si tình à? Lúc cùng người phụ nữ đó thuê phòng sao không nghĩ đến chị? Gia Mộc, cảm ơn em đã gọi điện thoại cho chị, chị biết nên làm thế nào rồi”.

“Vâng, tạm biệt chị”.

Lúc Lâm Gia Mộc định ngắt điện thoại, ý định đặt em bé xuống lần thứ ba của Trịnh Đặc cũng thất bại. Em bé vừa chạm vào sofa đã khóc ầm lên, Lâm Gia Mộc nhanh chóng ngắt máy nhưng không biết đối phương có nghe thấy không. Có lẽ đối phương nghe thấy cũng chỉ cho rằng là con của cô: “Để em bế nó cho”.

Lâm Gia Mộc đón đứa bé, vỗ vỗ lưng: “Anh cầm chân đệm, chúng ta lên trên lầu”.

Trịnh Đặc bóp cánh tay hơi mỏi, dùng chân quấn cả Lâm Gia Mộc và em bé lại, cầm chiếc ba lô du lịch lên thả vào trong xe rồi đẩy xe ra mở cửa. Ông Tư Diễm vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy “một nhà ba người” này, cả kinh không nói nên lời.

“Anh Trịnh, chị Lâm, đứa bé này...” “Lát nữa sẽ nói với em sau”.

“Anh chị bế nó lên lầu à?”.

“Ồ, cho nó lên lầu ngủ. Có việc gì cứ gọi điện thoại, anh chị sẽ xuống ngay”.

“Vâng”. Ông Tư Diễm bóp trán, cảnh tượng này quả thật quá mức giật gân.

105. Q.14 - Chương 2: Đồ Vỡ

Trích lời Gia Mộc: Trong vấn đề sinh sản, giống đực vĩnh viễn nằm ở thế bất lợi. Giống cái chỉ cần chú ý một chút là sẽ biết bố đẻ của con mình là ai, nhưng giống đực lại chỉ có thể chấp nhận kết quả.

Phòng cấp cứu bệnh viện nhi.

Tiếng hú chói tai của xe cứu thương vang lên không ngớt, trên gương mặt những người qua lại hiếm khi có vẻ thoải mái. Mùi thuốc sát trùng làm ột số người nhạy cảm không nhận được nín thở.

Lúc này, một người đàn ông trên người đầm máu bế một cậu bé bị thương ở đầu, cánh tay rũ xuống chạy vào: “Bác sĩ! Bác sĩ! Cứu con trai tôi với! Cứu con trai tôi với!”.

Sau lưng người này là một bà lão tóc hoa râm. Bà lão chạy loạng choạng nhưng vẫn bị người đàn ông bỏ lại một đoạn xa.

Bác sĩ cấp cứu và y tá chạy tới. Sau khi kiểm tra sơ bộ cho đứa bé, bác sĩ gọi y tá đẩy giường bệnh tới: “Chúng tôi ở đây kiểm tra cho cháu trước, anh đi nộp phí khám bệnh theo quy định đi”.

“Được, được”. Người đàn ông dùng tay áo lau mồ hôi, lúc quay lại thấy bà lão vừa vất vả chạy tới, ánh mắt lại lộ ra vẻ ngán ngẩm và lạnh lùng: “Mẹ ngồi ở đây, con đi nộp tiền”.

“Con có mang tiền không?”.

“Con có thể tín dụng và thẻ trả trước. Lát nữa Tiểu Văn sẽ đến, cô ấy sẽ mang hết tiền trong nhà đến”. Nói xong anh ta đi luôn.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, đèn phòng cấp cứu vẫn sáng. Bà lão ngồi ngơ ngẩn ở khu vực chờ đợi, lặng lẽ chảy nước mắt. Người đàn ông và một ông già cùng đi tới, nhìn từ bên ngoài thì có lẽ là hai bố con. Tâm trạng ông già rất kích động, vừa nhìn thấy bà lão đã cho ngay một cái bạt tai: “Bà là đồ ăn hại! Bà có biết làm gì không? Có việc trông cháu cũng không làm được! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không được chiều nó

để nó nghịch, không được để nó nghịch! Nó cả ngày leo trèo sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện! Nhưng lần nào bà cũng không nghe, cứ bảo để nó chơi thoải mái, không cho chơi là nó lại khóc... Bà thấy nó bây giờ chơi đã thoải mái chưa?”.

“Nó trèo lên chòi hóng mát không phải một hai lần, ai biết lần này lại bị ngã...”.

“Bà còn nói nữa à?”. Ông già lại định đánh tiếp nhưng bị con trai ngăn lại: “Bố đừng trách mẹ con nữa, chuyện đã xảy ra rồi”.

“Ôi! Đợi Tiểu Văn đến tôi xem bà ăn nói với nó thế nào!”. Ông già vỗ đùi, ngồi xổm xuống đất.

Lại sau khoảng mười phút dài đằng đẳng, một người phụ nữ tóc quăn mặc áo khoác từ bên ngoài đi vào, sau khi hỏi mấy người liền đi thẳng tới cửa phòng cấp cứu. Nhìn thấy cả nhà đều ở đây, cô ta lập tức xông tới, tóm cổ bà lão bắt đầu đánh: “Bà trông cháu kiểu gì vậy? Bà trông cháu kiểu gì hả? Nó có chuyện gì không hay xảy ra thì tôi liều mạng với bà!”.

Người đàn ông kéo cô ta: “Em có thể đừng làm ầm lên được không? Bác sĩ ra rồi!”.

Nghे thấy câu này, người phụ nữ dùng mu bàn tay lau nước mắt, xông tới trước mặt bác sĩ.

“Bác sĩ! Bác sĩ! Cháu thế nào?”.

“Bị thương rất nặng. Chấn thương sọ não và gãy xương còn có thể không chế, bây giờ chủ yếu là chảy máu trong, cần truyền máu. Mấy người ai có giấy chứng nhận hiến máu?”.

“Truyền máu? Dùng máu của tôi...”.

Bác sĩ đã quen với cảnh này: “Trên nguyên tắc chúng tôi không cần người thân truyền máu, hơn nữa máu nhóm O trong kho rất đầy đủ”.

Người đàn ông sững sốt, nhóm máu O?

“Bác sĩ, bác sĩ không nhầm chứ? Tôi là nhóm máu AB, vợ tôi là nhóm máu A, làm sao có thể...”.

Anh ta đưa mắt sang nhìn người vợ vẻ mặt đột nhiên dờ ra...

Ông Tư Diễm cẩn thận rót một cốc nước. Người đàn ông này là cảnh sát Lưu giới thiệu đến, vốn nên hẹn gặp mặt ở quán trà, nhưng cảnh sát Lưu nói tâm tình anh ta rất kích động, không hợp đến một nơi như quán trà cho nên đã lái xe đưa anh ta tới. Ông Tư Diễm đích thân xuống lầu đón anh ta lên.

“Anh chờ một lát, chị Lâm sẽ về ngay”.

Người đàn ông lại không kích động như cảnh sát Lưu nói, chỉ là mắt rất đỏ, tóc hơi rối, nhìn quần áo thì không nghèo không giàu, tầm trung lưu ở thành phố. Chìa khóa xe trong chùm chìa khóa là của loại xe dưới hai trăm ngàn tệ, đồng hồ có vẻ như là một nhãn hiệu trong nước, nhưng Ông Tư Diễm không biết nhiều về đồng hồ lắm.

Trong mắt anh ta toàn là tia máu, môi khô nứt, khóe miệng có vết lở, có thể thấy thời gian gần đây sống chẳng ra sao.

“Tôi muốn biết tôi nuôi con trai cho thằng nào mà sao khó như vậy? Tôi đánh nó thì đã làm sao, nó còn có mặt mũi báo cảnh sát?”.

Ông Tư Diễm lùi về phía sau một bước, lúc này mới hiểu được người đàn ông này căn bản không nghe mình nói: “Cảnh sát còn khuyên tôi phải nghĩ thoáng một chút! Tôi có cái gì để mà nghĩ thoáng? Nếu không có cảnh sát Lưu... nếu không có cảnh sát Lưu... Lâm Gia Mộc đâu?”.

“Chị ấy... chị ấy một lát nữa sẽ về”.

“Lại kéo dài thời gian, không khác gì con diêm thối tha kia, đứa nào cũng muốn kéo dài thời gian, đợi cho thằng ranh đó khỏi rồi hai mẹ con nó chạy mất đúng không? Mẹ tôi... Mẹ tôi từ khi thằng ranh đó sinh ra vẫn bế ẵm cút đái tới bây giờ! Các người hỏi nó xem, nó đã bao giờ giặt tã chưa? Nó đã chi một đồng nào cho thằng ranh đó chưa? Hai ông bà già có mấy ngàn đồng lương hưu, nuôi một thằng nhóc con, vừa bỏ của vừa bỏ công, cuối cùng còn bị nó chê trách không biết chăm sóc, phải nhìn sắc mặt của nó mà sống!”

Bây giờ mẹ tôi cả ngày ngồi chờ ra không nói gì! Bố tôi mù rồi! Bố tôi mù rồi! Nhà tôi bị nó làm cho cửa nát nhà tan! Cửa nát nhà tan!”.

Ông Tư Diễm chỉ có thể cúi đầu, nói: “Anh bình tĩnh một chút...”. “Bình tĩnh? Sao tôi bình tĩnh được? Người người đều biết tôi là một thằng đồ vô, sao tôi bình tĩnh được?”.

Trong lúc Ông Tư Diễm đang nghĩ có cần gọi 120 điều xe cứu thương của bệnh viện tâm thần đến hay là phá cửa mà chạy thì cửa mở ra, Trịnh Đạt đã về.

“Anh Trịnh...”.

“Cảnh sát Lưu đã gọi điện thoại cho anh rồi, chuyện này để anh giải quyết”.

Trịnh Đạt nói xong đi tới chỗ người đàn ông: “Là anh Củng đúng không? Tôi là Trịnh Đạt. Nghe nói anh và anh họ của cảnh sát Lưu là anh em tốt?”.

Cảnh sát Lưu đã nói người này họ Củng, tên là Củng Hâm, chẳng qua chỉ làm cùng cơ quan với anh họ cảnh sát Lưu, thỉnh thoảng gặp mặt chào hỏi, nói chung là có biết nhau thôi. Con trai anh ta chơi dưới sân tiểu khu, trèo lên mái đình hóng mát rồi bị ngã, được đưa đến bệnh viện. Kết quả thử máu là nhóm máu O. Củng Hâm có chút kiến thức y học cơ bản, biết loáng thoáng nhóm máu A và nhóm máu AB không thể sinh con nhóm máu O nên lập tức làm âm lên, đòi xông vào phòng mổ giết thằng bé đó. Vợ anh ta ngăn cản cũng bị đánh một trận, bệnh viện đành phải báo cảnh sát. Củng Hâm ở đồn cảnh sát vài tiếng cho tỉnh táo lại, về nhà phát hiện mẹ đã ngất ngốc, ngồi im trong phòng không nói năng gì, bố thì quá giận sau khi anh ta bị cảnh sát dẫn đi, trước mắt đột nhiên tối sầm, sau đó không nhìn thấy gì nữa. Củng Hâm giận điên lên, lần thứ hai xông đến bệnh viện, nhìn thấy vợ bên ngoài khoa chăm sóc đặc biệt, không nói một lời xông lên đánh. Người nhà vợ đều đang ở đó, mặc dù biết rõ là con gái mình không đúng nhưng cũng không thể để anh ta đánh, xông vào lôi anh ta ra. Vợ anh ta cũng không phải dạng vừa, lập tức gọi điện báo cảnh sát, nói anh ta có ý định giết người.

Đúng đợt siết chặt trật tự bệnh viện, giờ lại là cuối năm, cảnh sát Lưu bị phái dẫn một đội đi bắt anh ta về. Kết quả hỏi ra là không phải hành hung bác sĩ mà là đồ vô cho người khác. Cảnh sát Lưu lại nhận ra anh ta, nghe nói vợ anh ta không sao nên lại thả ra. Nhưng tâm tình anh ta rất kích động, kêu gào phải báo cảnh sát, phải tìm ra gã gian phu đó là ai, anh ta nuôi con cho thằng nào trọn sáu năm. Cảnh sát Lưu không còn cách nào khác, lại sợ anh ta làm chuyện gì dại dột, nghĩ Trịnh Đạt bây giờ đã về nên giới thiệu anh ta đến chỗ Trịnh Đạt.

Phải nói bây giờ Củng Hâm cực kỳ ghét nhìn thấy phụ nữ. Thấy người vừa vào nhà là đàn ông, tâm tình anh ta ổn định hơn một chút: “Anh là ông chủ văn phòng này à?”.

“Xem như thế đi”.

“Cảnh sát Lưu nói các anh có thể điều tra được bố của con... của thằng ranh đó là ai?”.

“Chúng tôi sẽ làm hết sức”.

“Tốt. Anh làm hết sức, tôi cũng làm hết sức...”. “Anh còn muốn làm gì nữa?”.

“Hừ... bố đẻ của thằng nhóc con đó là ai, con điểm Tiêu Văn Linh đó chắc chắn biết. Nó không nói, tôi sẽ đánh tới lúc nào nó nói thì thôi!”.

“Nam tử hán đại trượng phu, ai lại đi bắt nạt phụ nữ? Hơn nữa người nhà cô ta đều bảo vệ cô ta, người trong bệnh viện cũng nhiều, sao họ lại để anh đánh được? Anh mà làm gì cô ta, anh vào tù thì bố mẹ anh làm thế nào? Anh đã ủy thác cho văn phòng chúng tôi, chắc chắn văn phòng chúng tôi sẽ giải quyết toàn bộ. Nhưng nếu anh dùng đến biện pháp bạo lực trái pháp luật thì chúng tôi không thể nhận ủy thác này được”.

“Anh thật sự có thể tìm được thằng gian phu đó?”. “Có thể”.

“Tốt! Anh cứ việc đi tìm. Dù tôi có khuyên gia bại sản cũng phải tìm ra nó!”.

Người đàn ông lấy hai bó tiền và mấy tờ một trăm tệ từ trong túi ra: “Đây là hai mươi ba ngàn, là tiền riêng tôi thất lưng buộc bụng. Một tháng tôi kiếm được mười ngàn, con điểm đó chỉ cho tôi một ngàn tiêu

vật, vốn tôi định lấy ra hết để chữa bệnh cho thằng ranh đó, giờ tôi đưa anh hết! Anh tìm ra thằng đó giúp tôi! Phải tìm ra nó!”.

106. Q.14 - Chương 3: Bản Năng Bảo Vệ Con

Trích lời Gia Mộc: Có lẽ vì biết trẻ sơ sinh có một thời gian rất dài không thể tự lo cho cuộc sống của mình, loài người đã tăng thêm một thứ gọi là bản năng bảo vệ con trong DNA của mình.

Ánh nắng chiếu vào người Lâm Gia Mộc làm cô hơi khó chịu, trở mình một cái trong ổ chăn, cả người lại mềm rũ không muốn dậy. Lần trước mình được ngủ thoải mái như vậy là bao giờ, cô không thể nhớ được. Cô nhắm mắt, đưa tay sờ sang bên cạnh lại thấy lạnh lạnh... Không biết đồng hồ nhà ai trên lầu kêu lên đình đoong. Lâm Gia Mộc nhắm mắt đếm, đếm tới tiếng chuông thứ mười thì hết... Mười giờ? Không ngờ cô lại ngủ đến mười giờ? Cô đột nhiên mở choàng mắt, nghe thấy có người nhỏ giọng nói chuyện ngoài phòng khách. Cô gãi đầu, lúc này mới nhớ ra mình đã nhận được một món quà bất ngờ.

Cô và Trịnh Đặc mang đứa bé lên tầng trên. Có lẽ là vì giường chiếu đủ mềm mại, có lẽ là vì đã ngủ say, lúc ở tầng dưới vừa đặt xuống sofa đã khóc âm lên, đứa bé được bế lên đây cho ngủ trên giường lại ngủ rất ngon lành. Trịnh Đặc nghe một cuộc điện thoại, cô thì nằm trên giường cùng đứa bé. Trong phòng có điều hòa ấm áp, chỉ một lát sau cô đã ngủ mất...

Bên cạnh vẫn còn dấu vết cho thấy đứa bé đã ngủ ở đây, nhưng lúc này không thấy nó đâu. Cô ngáp một cái, lật chăn ra, xỏ dép lê ra mở cửa, nhìn thấy Trịnh Đặc bế đứa bé đang cẩn thận cho uống sữa.

“Nó đói rồi à?”.

“Chắc thế”. Lúc từ tầng dưới đi lên, Trịnh Đặc nhìn thấy Lâm Gia Mộc hơi cau mày nằm ngủ trên giường, chăn cũng không thêm đắp. Anh ta đắp chăn cho cô, hôn lên môi cô, vừa định trêu đùa cô một chút lại nhìn thấy đứa bé tròn tròn mắt nhìn mình.

Phát hiện có người chú ý đến mình, đứa bé nhăn mặt chuẩn bị òa khóc. Sợ đánh thức Lâm Gia Mộc, Trịnh Đặc vội bế nó ra phòng khách. Anh ta cời tã quần ra theo hướng dẫn trên bịch tã, bên trong vẫn khô. Không phải tè dầm, vậy chắc là đói.

Anh ta lại nghiên cứu sữa bột, dựa theo tỉ lệ ghi trên hộp sữa, lại lên mạng xem trẻ con sáu tháng cần uống bao nhiêu sữa, tập trung tinh thần như khi gỡ bom thời còn trong quân ngũ, tuân thủ chính xác dung tích nước và nhiệt độ, pha một bình sữa theo đúng tiêu chuẩn khuyến cáo của bộ y tế. Có lẽ là vẻ chăm chú của anh ta quá buồn cười, đứa bé chỉ khóc mấy tiếng rồi bắt đầu quan sát con người xa lạ này.

Hoàn thành bước cuối cùng, rỏ một giọt sữa xuống mu bàn tay thử nhiệt độ, liếm một chút thử mùi vị, anh ta bế đứa bé theo đúng hình minh họa trên mạng rồi bắt đầu cho nó bú sữa. Thực ra nó chẳng qua chỉ muốn khóc mấy tiếng để nhắc nhở người khác về sự tồn tại của mình, nhưng có sữa ngon thì tội gì không bú? Hai tay nó đưa lên cầm bình sữa rồi bắt đầu bú.

Trịnh Đặc thận trọng chạm vào khuôn mặt mềm mại của đứa bé, không biết tại sao lại cảm thấy trong lòng dịu dàng: “Có ngon không? Cháu đói rồi đúng không? Sau này đói cũng đừng khóc, cháu là đàn ông, biết không? Đàn ông xịn thì không được khóc...”.

Lâm Gia Mộc dựa vào khung cửa, nghe thấy câu này không nhịn được cười: “Đàn ông xịn?”.

Cô nướng mày.

“Đàn ông xịn”. Trịnh Đặc ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Dậy rồi à?”. “Ờ”. Lâm Gia Mộc ngồi xuống sofa, nhìn Trịnh Đặc cho đứa bé bú sữa: “Vụ cảnh sát Lưu giới thiệu đến là thế nào?”.

Một nửa sự chú ý của Trịnh Đặc tập trung trên người đứa bé, một nửa còn lại trên người Lâm Gia Mộc, chậm rãi kể lại câu chuyện của ông bố đổ vỡ đó: “Bây giờ anh ta muốn biết mình đã nuôi con cho ai sáu năm trời”.

Lâm Gia Mộc thở dài: “Biết thì thế nào? Kiện tụng? Bắt đền? Rồi sao nữa? Tình cảm và tâm huyết sáu năm cũng không thể lấy lại được. Đúng rồi, thằng bé đó thế nào rồi?”.

“Vừa rồi anh đã gọi điện thoại đến hỏi bệnh viện, không có vấn đề lớn, đã chuyển tới phòng bệnh thông thường rồi”.

Lâm Gia Mộc ấn lên má em bé: “Cực cưng, có muốn đi nằm vùng với cô không?”.

Trịnh Đạc đưa điện thoại cho cô: “Mua đủ những thứ này đã rồi mới được bắt cực cưng làm việc”.

Anh ta mở weibo của một chuyên gia chăm sóc trẻ em, trên đó có một bảng biểu liệt kê tất cả những thứ một em bé sáu tháng tuổi cần có.

“Có bảy ngày thôi mà, anh có cần phải ép em phá sản thế này không?”. “Sau này biết đâu còn dùng đến?”. Trịnh Đạc cố tình liếc nhìn bụng cô.

Lúc này Lâm Gia Mộc mới nhớ ra họ còn chưa nói chuyện nghiêm túc về vấn đề con cái. Cô nghiêm mặt nói: “Sau này nếu có con, em không muốn nó lớn lên không có bố mẹ bên cạnh giống như em. Em muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc con, cho nên em sẽ ở nhà không đi làm. Văn phòng có thể thuê người khác hoặc đóng cửa...”.

“Em định đóng cửa văn phòng thật à?”.

“Có lẽ... Bây giờ Tư Diễm cũng có thể tự phụ trách một mảng rồi. Chúng ta mời thêm một, hai người nữa. Anh phụ trách công việc bên ngoài, em phụ trách công việc nội bộ...”.

Thấy đứa bé nhả núm sữa ra, Trịnh Đạc bế thẳng nó lên, khẽ vỗ lưng nó: “Thì ra em đã suy nghĩ nghiêm túc về chuyện con cái”.

“Em không phải động vật máu lạnh, em cũng có bản năng sinh vật”.

Phạm là phụ nữ, đến một độ tuổi nhất định chắc chắn đều sẽ suy nghĩ việc có sinh con hay không.

“Nhưng không phải bây giờ”. Lúc nói lời này, Lâm Gia Mộc có vẻ hơi chần chừ.

“Em định có con là được”. Trịnh Đạc tiếp tục vỗ lưng đứa bé, vẻ mặt ấm áp mà dịu dàng. Lâm Gia Mộc nhìn anh ta. Thực ra vừa rồi cô đứng ở cửa nhìn Trịnh Đạc cho đứa bé bú sữa cũng đã có cảm giác muốn có một đứa con với Trịnh Đạc, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào bụng. Gặp những chuyện liên quan đến Trịnh Đạc, chính cô cũng ghét thái độ nhìn trước ngó sau, sợ đầu sợ đuôi của mình.

Tiêu Văn Linh cúi đầu nghịch điện thoại. Cô ta đã đăng tin con trai bị thương trên QQ, rất nhiều bạn bè tỏ ý lo lắng và chúc phúc. Những quan hệ trên thế giới ảo này làm cho tâm tình cô ta khá lên một chút. Nhưng rồi có một người bạn chung của cô ta và chồng đột nhiên nói: “Văn Linh, con trai bạn là nhóm máu O thật à? Tổ nhớ bạn đã nói bạn và chồng một người là nhóm A, một người là nhóm AB mà”.

Trong số bạn bè có những người phản ứng chậm còn tiếp tục chúc cháu sớm bình phục, nhưng một số người có kiến thức cơ bản lại quay sang mắng người bạn chung họ: “Cô đừng nói lung tung. Nhóm A và AB làm sao sinh ra nhóm máu O được...”.

Sau đó bạn bè yên lặng một hồi. Tiêu Văn Linh biết bọn họ đã chuyển sang nhắn tin riêng tư rồi. Cô ta liền quay sang chơi nông trại vui vẻ, từ chối toàn bộ tin nhắn và cuộc gọi của bạn bè.

Nhìn thấy lúc này mà con gái còn nghịch điện thoại di động được, bà Tiêu không nhịn được nổi giận: “Con vẫn còn tâm tư chơi điện thoại à?”.

Bà ta giật chiếc điện thoại của con gái, giơ lên định đập nhưng lại nhẹ nhàng đặt xuống. Hiệu Apple mấy ngàn tệ đấy, người ngoài nhìn thấy con gái bà ta dùng đồ Apple đều nói con gái bà ta có tiền.

Ông Tiêu lại không để ý đến chuyện này, chỉ hừ lạnh một tiếng: “Bà đừng có ở đây mà nói con gái. Đều tại bà dạy con không nghiêm hết!”.

“Tôi dạy con không nghiêm bao giờ? Ý ông là tôi không đứng đắn con gái cũng không đứng đắn à? Có ai lại tự bôi tro trát trấu vào mặt mình như ông không?”.

“Lại bắt đầu đấy! Lại bắt đầu đấy! Nói mấy câu tử tế là lại bắt đầu giở chứng rồi...”. Ông Tiêu trợn mắt nhìn bà ta: “Văn Linh, bây giờ ở đây không có người ngoài, con nói cho bố mẹ biết, bố đẻ của Thông Thông rốt cuộc là ai?”.

Tiêu Văn Linh cúi đầu nói ảo não: “Bây giờ còn hỏi chuyện này làm gì? Có tác dụng gì sao?”.

“Sao lại không có tác dụng gì? Bắt bố nó chịu trách nhiệm chứ sao? Mặc dù Thông Thông đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi, nhưng gãy xương bảnh đỉnh thếp cần tiền, nằm viện cần tiền, mua thuốc cần tiền, sau này biết đâu phải vật lý trị liệu cũng phải có tiền. Không tìm nó chẳng lẽ lại đi tìm Củng Hâm? Nó không đánh chết con mới là lạ”.

“Là mẹ hần không trông cháu cẩn thận...”.

“Mày vô lý vừa vừa thôi!”. Bà Tiêu đánh con gái một cái: “Mẹ chồng mày tốt như thế, mày vào nhà người ta, nói là ở riêng nhưng một ngày ba bữa đều ăn trong nhà người ta, mày đẻ con cũng là một tay người ta nuôi lớn, nuôi con cũng không cần mày phải bỏ tiền ra... Tại sao mày lại thất đức như vậy? Biết rõ... biết rõ không phải con của Củng Hâm... mà mày vẫn cứ...”.

“Con đâu biết không phải con của Củng Hâm? Chỉ có mỗi một lần... mỗi một lần đó... trước và sau đó đều là với Củng Hâm, con làm sao có thể...”. Tiêu Văn Linh cao giọng, ỹ tá đi tới ra hiệu nói nhỏ, Tiêu Văn Linh mới hạ thấp giọng xuống: “Con thật sự không ngờ...”.

“Ai? Mày nói đi, là ai? Có phải cái thằng họ Ngũ nghèo kiết xác đó không?”.

Người họ Ngũ này tên là Ngũ Tư Lượng, là mối tình đầu của Tiêu Văn Linh, tuy học cùng trường đại học với Tiêu Văn Linh nhưng lại chẳng ra gì. Người ta thì là phượng hoàng, còn tên Ngũ Tư Lượng này lại là gà cồ. Nhà nghèo là một chuyện, lại đặc biệt không có chí khí, sau khi thi đỗ đại học giống như đã hoàn thành nhiệm vụ, mỗi lần thi cử đều chỉ học làm sao cho qua, đa số thời gian chỉ chơi game, không biết tại sao lại cưới được Tiêu Văn Linh. Chẳng bao lâu sau hai người đã yêu nhau đắm đuối, sau khi tốt nghiệp đại học theo Tiêu Văn Linh đến thành phố A. Vốn ông bà nhà họ Tiêu cũng có ấn tượng tạm được với hần, cho rằng trai nông thôn ra thành phố chắc sẽ biết phấn đấu, chịu khó chịu khổ, không ngờ hần lại không có chí tiến thủ, tìm được một công việc lương tháng hai ngàn tệ, làm mấy tháng đã kêu mệt bỏ việc, nói phải chơi game kiếm tiền. Kết quả là cả ngày ăn ngủ ở nhà họ Tiêu, mỗi ngày mặt trời chưa lên cao thì chưa rời khỏi giường, chưa đến sáng sớm chưa đi ngủ, làm cho Tiêu Văn Linh cũng bị ảnh hưởng, làm việc không tốt. Hai ông bà nhà họ Tiêu bực mình cãi nhau với con gái một trận rồi đuổi hần ra ngoài, lại triệu tập họ hàng làm công tác tư tưởng cho con gái. Cộng thêm con gái đã đi làm, biết xã hội là như thế nào, theo hần sẽ không có tiền đồ gì nên cũng đồng ý chia tay.

Hai năm sau, Tiêu Văn Linh mới quen biết Củng Hâm môn đăng hộ đối qua một người giới thiệu. Hai người yêu đương hơn một năm rồi kết hôn. Nhà là do nhà trai chuẩn bị, tiền hoàn thiện là nhà gái bỏ ra, xe là nhà gái mua, hai nhà hòa hợp, cuộc sống thoải mái, sự nghiệp của hai đứa con cũng càng ngày càng tốt. Tiêu Văn Linh được bổ nhiệm làm quản lý, Củng Hâm cũng làm quản lý. Không ngờ lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, đối với nhà họ Tiêu không khác gì sét đánh giữa trời quang.

“Không phải hần”. Tiêu Văn Linh nói: “Làm sao lại là hần được! Bây giờ hần không ở thành phố A, nghe nói về quê thi công chức ba năm không đỗ, không biết làm thuê ở đâu”.

“Không phải nó thì là ai?”.

Trong lúc hai ông bà cùng bức cung con gái, một người phụ nữ tóc ngắn bế một đứa trẻ con đến ngồi xuống hàng ghế đối diện với hàng ghế nhà họ Tiêu đang ngồi. Người nhà họ Tiêu cũng nhỏ giọng hơn một chút.

Thấy mấy người này không nói nữa, Lâm Gia Mộc cũng không chủ động bắt chuyện, lấy điện thoại di động ra giả vờ gọi: “A lô! Em đến rồi... Anh đến chưa? Cái gì? Ông chủ không cho anh đi? Ông chủ anh quan trọng hay là con quan trọng? Một mình em không làm được... anh không biết sao? Được rồi, anh cứ nghĩ đi”.

Nói xong cô tức giận ngắt máy.

Có lẽ vì cô nói hơi to, em bé đang nửa mê nửa tỉnh trong lòng nhúu mày lại. Cô vỗ vỗ em bé nhưng lại làm nó thức dậy, tròn tròn mắt nhìn quanh, ề a không biết đang nói gì.

“Lại dậy rồi... suốt ngày không ngủ... không biết lấy đâu ra sức nữa”. Cô lục chiếc ba lô trẻ em một lát: “Ồ... bác ơi, bác có giấy ướt cho em bé không? Cháu quên không mang”.

Bà Tiêu phát hiện cô đang nói với mình, đáp: “Không có, Thông Thông nhà tôi lớn rồi, không cần giấy ướm”.

“Mẹ chồng con đến bây giờ vẫn còn dùng giấy ướm cho nó. Mẹ vào lục trong cái túi kia xem, chắc chắn là có”, Tiêu Văn Linh nói. Cô ta day trán: “Em bé nhà cô được mấy tháng rồi?”

“Sáu tháng rồi. Càng ngày càng khó nuôi”.

“Sáu tháng thì còn ngoan, lớn hơn nữa nó mới nghịch”, Tiêu Văn Linh nói.

“Năm nay chị hai mươi mấy tuổi rồi? Chắc cháu nhà chị cũng không lớn hơn cháu nhà tôi bao nhiêu nhỉ?”

“Tôi đã ba mươi hai rồi, con trai tôi sáu tuổi”. “A, đúng là không thể nhìn ra được”.

“Tôi kết hôn sớm”.

“Ôi, kết hôn sớm đúng là tốt. Tôi hơn ba mươi tuổi mới có con, đúng là mệt chết đi được”.

“Cô hơn ba mươi rồi? Đây mới là thật sự không thể nhìn ra được”, Tiêu Văn Linh nói.

“Tôi lớn tuổi hơn cô... em gái, em đưa cháu đến khám gì?”

“Thằng bé nhà em nghịch, ngã từ trên đỉnh hóng mát xuống, bị ngoại thương...”.

“Ôi, nghiêm trọng thế cơ à!”.

“Không có việc gì, đã chuyển tới phòng bệnh thông thường rồi. Còn con chị?”.

“À, hôm nay cháu nó nằm chơi trên giường, chị dọn dẹp bếp, đột nhiên nghe thấy nó khóc, chạy ra xem thì thấy nó ngã từ trên giường xuống, sờ sau gáy nó thấy một cục u. Chị không yên tâm nên đưa nó đến khám xem sao”.

Tiêu Văn Linh cười: “Không sao đâu. Từ trên giường ngã xuống đất có cao bao nhiêu đâu. Trẻ con xương mềm, không việc gì đâu”.

“Bác sĩ cũng nói như vậy, nhưng chị vẫn muốn khám kỹ một chút nên bác sĩ bảo chị đợi, nói chụp CT phải xếp hàng một, hai tiếng. Chị mãi mới có một đứa con...”.

“Ôi, đều là mẹ, em hiểu”. Tiêu Văn Linh nói, ngồi sang bên cạnh Lâm Gia Mộc, đưa tay sờ đầu em bé. Trẻ con sáu tháng, đầu vốn cũng không tròn cho lắm, Tiêu Văn Linh cũng không phát hiện điều gì: “Không sao, chỉ có một chỗ hơi sưng lên không rõ lắm. Cháu nó cũng không khóc, không sao đâu”.

“Nếu thế thì tốt”. Nhưng Lâm Gia Mộc vẫn không định đứng dậy, Tiêu Văn Linh cười thầm trong lòng. Khi con còn nhỏ cô ta còn trẻ tuổi, mặc dù cũng quan tâm đến con nhưng cũng không quan tâm như người này. Nghĩ đến con, cô ta lại thấy buồn.

“Giường 15 hết tiền rồi nhé. Người nhà đi nộp tiền cho cháu đi”. Y tá nói một câu rồi đi mất.

Tiêu Văn Linh lấy thẻ ngân hàng trong túi xách ra: “Mẹ, con đi nộp tiền”.

“Con có đủ tiền không?”. “Tạm thời đủ”.

“Mẹ đi cùng con”. Mặc dù bây giờ không thấy bóng dáng Cửng Hâm xung quanh, nhưng ai dám chắc Cửng Hâm sẽ không xuất hiện? Bà Tiêu đứng dậy định đi cùng con gái.

“Mẹ cứ để con đi một mình”. Tiêu Văn Linh nói rồi xách túi, cầm điện thoại di động ra ngoài.

Lúc đi qua chỗ rẽ, một người đàn ông cao to cũng đi theo phía sau cô ta. Lúc cô ta gọi điện thoại, người này nhẹ nhàng chạm vào màn hình điện thoại, bật bluetooth lên.

“A lô! Tổ đây... bạn biết Ngũ Tư Lượng bây giờ ở đâu không?”.

107. Q.14 - Chương 4: Cuộc Đời Thăng Trầm

Trích lời Gia Mộc: Trên thế giới này không có sự đam mê nào khó từ bỏ hơn việc yêu một người trong tưởng tượng.

Trịnh Đặc nhập cái tên Ngũ Tư Lượng vào thanh công cụ tìm kiếm, tổng cộng hơn một ngàn kết quả. Kết hợp với tuổi tác và trường đại học Tiêu Văn Linh tốt nghiệp, trải qua sàng lọc, cuối cùng còn lại một ứng cử viên.

Ngũ Tư Lượng có hộ khẩu ở thôn Tứ Thụ thuộc huyện Tràng Sa, tỉnh Hồ Nam. Bằng cấp là đại học chính quy, hiện đang sinh sống tại Tràng Sa, thời gian làm việc ở thành phố A gần đến mức có thể bỏ qua không tính. Người này đã ba lần thi công chức, nhưng lần tốt nhất chỉ đứng thứ mười, cũng là lần thi đầu tiên, sau đó mỗi năm lại tụt xuống thấp hơn. Trừ thi công chức, hắn còn tham gia thi tuyển vào các đơn vị hành chính sự nghiệp, nhìn chung thành tích rất tầm thường. Có điều công việc của hắn bây giờ cũng coi như ổn định, xin được vào một xí nghiệp quốc doanh cũng có chút tiếng tăm, dạo này hình như còn mới được lên chức. Qua những dấu vết của hắn trên mạng thì hắn thích chơi blog, chuyên đăng một số chuyện chẳng hạn như mẹ vợ đưa con gái đi phá thai, con rể lấy ra sổ tiết kiệm tiền triệu... Sau đó khoe khoang dạo này hắn vừa thăng chức và kế hoạch mua nhà mua xe của hắn. Trịnh Đặc xem sơ qua vài bài rồi quyết định xem ngược về trước. Blog của hắn có lịch sử ít nhất mười năm, có lẽ được lập từ khi hắn vào đại học. Có mấy bài nói về chuyện của hắn và Tiêu Văn Linh, có mấy bài nói về sự ngọt ngào của tình yêu và mơ ước tương lai, còn có mấy bài nói về sự đau khổ khi thất tình. Trong mắt hắn, nguyên nhân thất tình rất đơn giản: Hắn không có tiền, không có xe, không có nhà, không có công việc, mẹ vợ không thích hắn. Sau khi đi làm, trở nên thực dụng hơn, Tiêu Văn Linh cũng không thích hắn nữa.

Sau đó có vẻ như hắn còn có những cuộc tình khác, nhưng cuộc tình nào cũng chỉ kéo dài được một, hai bài viết. Sau khi chấm dứt mỗi cuộc tình, hắn lại đăng một bài ủy mị hỏi tưởng lại thời gian còn yêu Tiêu Văn Linh. Trịnh Đặc phát hiện có mấy tài khoản khác tương tác qua lại rất nhiều với hắn, trong đó có một người gần như đọc hết toàn bộ những bài viết của hắn, thỉnh thoảng lại đăng lời bình luận. Anh ta bấm vào xem, tài khoản này là một tài khoản trống, không những trên blog không có gì mà cũng không có bất cứ dấu vết nào khác. Bảy năm trước đột nhiên người này không còn xem blog của hắn nữa, tất cả đã chấm dứt.

Máy tính đột nhiên báo chủ nhân blog vừa đăng bài trên weibo. Trịnh Đặc mở ra xem: “Cô ấy đột nhiên liên lạc với tôi, ha ha, là bởi vì tôi được thăng chức tăng lương, sắp có xe có nhà, biến thành người đàn ông cô ấy nghĩ là xứng với cô ấy hay sao?”.

Trịnh Đặc mỉm cười. Một người đàn ông ba mươi ba tuổi, mới làm việc ở xí nghiệp quốc doanh chưa được năm năm, được thăng một chức vụ con con, thêm mấy đồng tiền lương, vạch kế hoạch mua nhà mua xe, nghe nói còn phải vay họ hàng và bạn bè để thanh toán lần đầu, tại sao đột nhiên lại tự tin đến vậy? A... Trịnh Đặc xem weibo của hắn, thì ra nhà hắn ở quê thuộc diện đền bù giải tỏa, được đền bù một khoản tiền và một căn hộ khác.

Có người tag tên Ngũ Tư Lượng vào một bài viết. Tên trên mạng của Ngũ Tư Lượng là Ngũ Đại Chương Quý. Bài viết có tiêu đề không tồi: “Cô gái ngồi sau xe đạp của bạn...”.

Trịnh Đặc bấm vào xem thấy bài viết rất khá nhưng Ngũ Tư Lượng lại có vẻ không vui lắm, cãi nhau với người đó trong phần bình luận. Người đó có vẻ như là bạn chung của hắn và Tiêu Văn Linh, đại để Ngũ Tư Lượng cho rằng người này là viện binh Tiêu Văn Linh mới tới.

Trịnh Đặc tắt màn hình. Xem ra ý đồ tìm Ngũ Tư Lượng của Tiêu Văn Linh đã thất bại. Anh ta ngẩng đầu lên, phát hiện Tiêu Văn Linh đã xếp hàng nộp tiền xong, đang cúi đầu xem điện thoại di động, vẻ mặt dường như rất đau lòng, thậm chí ngay cả...

Trịnh Đặc bước nhanh về phía trước vài bước, tóm lấy cổ tay người đàn ông đang thò vào trong túi xách của Tiêu Văn Linh: “Người anh em! Ăn trộm tiền trong bệnh viện có phải hơi quá thất đức không?”.

“Phải nói là chị em mình đúng là có duyên với nhau...”. Tiêu Văn Linh mỉm cười, đưa tay đùa với em bé trong lòng Lâm Gia Mộc. Em bé giờ tay nắm lấy ngón tay cô ta rồi kéo thẳng vào miệng.

“Không được mút tay...”. Lâm Gia Mộc giải cứu ngón tay cho Tiêu Văn Linh: “Xin lỗi, bây giờ nó vớ được cái gì cũng cho vào miệng... Rõ ràng còn chưa mọc răng...”.

“Trẻ con tuổi này đều như vậy, Thông Thông nhà em cũng thế”, Tiêu Văn Linh nói xong lại ngăn ra một lát.

“Chồng em đâu? Đang đi làm à?”.

“Vâng... anh ấy đang đi làm”. Tiêu Văn Linh gật đầu. Vì sao Thông Thông lại được hoài thai vào đúng buổi tối đó? Vì sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này? Số cô ta sao lại khổ như vậy? Bây giờ cô ta hận mình khi đó nhất thời không kiềm lòng được, cũng hận Cung Hàm tuyệt tình và Ngũ Tư Lượng trở mặt với mình.

Trịnh Đạc xoa đầu đứa bé: “Bác sĩ đã nói là không sao đúng không? Anh đưa hai mẹ con về nhà”.

“Anh vội về đi làm chứ gì?”. Lâm Gia Mộc lườm anh ta một cái. “Anh chỉ xin nghỉ được hai tiếng, nếu về muộn thì tháng này sẽ bị cắt hết thưởng”.

“Được rồi”. Lâm Gia Mộc đưa đứa bé cho Trịnh Đạc bế: “Chúng ta đi thôi”.

Tiêu Văn Linh ngơ ngẩn nhìn cả nhà ba người càng lúc càng xa. Trước đây gia đình cô ta cũng là một nhà ba người được mọi người hâm mộ. Bạn bè đều nói cô ta tốt số, ông xã hiền lành lại thật thà, bố mẹ chồng cũng rất hiền. Cô ta sinh con mà vẫn như gái son, bố mẹ chồng lo hết mọi việc, không có gánh nặng gì bất kể là với nhà chồng hay nhà mẹ đẻ, lại có nhà có xe, tiền lương hằng tháng của hai vợ chồng có thể dành dụm rất nhiều...

Bà Tiêu đưa một chiếc khăn giấy cho cô ta, cô ta mới phát hiện mình đang khóc. Lúc này y tá lại đi ra: “Người nhà giường 15 đâu? Cháu tỉnh rồi, đang khóc đòi bà nội”.

Một thám tử tư hiện đại thậm chí có thể tra rõ rất nhiều chuyện mà không cần phải ra khỏi cửa. Chẳng hạn như Ngũ Tư Lượng và Tiêu Văn Linh cuối cùng đã liên lạc lại với nhau, Tiêu Văn Linh không úp mở gì, nói thẳng Thông Thông là con hắn. Phản ứng đầu tiên của Ngũ Tư Lượng là không chịu tin: “Lúc đó rõ ràng cô đã kết hôn với gã họ Cung gần một năm rồi, tôi và cô chỉ ngủ với nhau có một đêm, tôi dựa vào cái gì phải tin cô?”.

“Anh tin thì tin, không tin thì thôi. Bây giờ Thông Thông đang ở bệnh viện, anh phải chịu trách nhiệm”.

“Chịu trách nhiệm? Tôi chịu trách nhiệm gì? Không phải là cô không có tiền chữa bệnh cho con nên vu oan cho tôi đấy chứ? Tôi nói cho cô biết, bây giờ tôi đã...”.

“Thôi được rồi. Tôi cũng không biết vì sao tôi lại liên lạc với anh nữa. Rõ ràng đã biết anh là một người vô trách nhiệm từ lâu rồi, tóm lại là tôi ngu ngốc”. Tiêu Văn Linh nói xong liền đăng xuất.

Ngũ Tư Lượng thì như một con mèo bị giẫm phải đuôi, bắt đầu chửi bới ầm ĩ. Trịnh Đạc mở một đoạn thư thoại rồi không muốn nghe đoạn thứ hai nữa.

“Trịnh Đạc!”. Lâm Gia Mộc đang trông đứa bé trong phòng ngủ đột nhiên gọi một tiếng đầy hoảng sợ. Trịnh Đạc tắt máy tính, bỏ tai nghe xuống chạy vào phòng ngủ.

Lâm Gia Mộc sắc mặt ảm đạm nhìn chiếc bím và sản phẩm bài tiết màu vàng bên trong...

Trịnh Đạc nhin cười: “Để anh”.

Anh ta lấy rất nhiều khăn giấy ra, ném chiếc bím bẩn vào thùng rác, dùng giấy ướt lau chùi cho đứa bé rồi lại thoa phấn rôm lên. Lâm Gia Mộc một tay bịt mũi một tay cầm chiếc bím mới đưa cho anh ta. Trịnh Đạc mặc bím xong lại bế đứa bé lên, thành thạo như trước đó từng chăm sóc trẻ con không chỉ một lần.

“Sao anh học nhanh như vậy?”.

“Quan trọng nhất là... không được sợ bẩn sợ thối”. Trịnh Đạc giơ đứa bé lên cao, đứa bé cười khanh khách: “Người sợ bẩn sợ thối thì sẽ không bao giờ làm được”.

Lâm Gia Mộc hùng hổ đâm mấy cái vào lưng anh ta: “Nó đi ngoài ướt như vậy, không phải là có bệnh gì chứ?”.

“Anh đã lên mạng tra rồi, như vậy là bình thường”. Trịnh Đặc lại giơ đứa bé lên cao: “Ai vừa mới ị đùn ấy nhỉ? Ai ấy nhỉ?”.

Em bé vẫn cười khanh khách, Lâm Gia Mộc lại không cười nổi. Hai vụn áo, hai đứa bé, vận mệnh lại ngoắt ngoéo như nhau: “Mẹ nó không đi tìm bố nó mà đến nhà chồng”.

“Thế à?”.

“Em tra được số điện thoại nhà bố mẹ Mạnh Hồng Sinh, dùng danh nghĩa bạn của Mạnh Hồng Sinh hỏi thăm. Bố mẹ Mạnh Hồng Sinh lại hỏi em về tầm tích của Mạnh Hồng Sinh, nói là con dâu sốt ruột sắp phát điên rồi”.

Bất kể thế nào, người già luôn đứng về phía cháu trai và mẹ của cháu trai. Trong mắt người già, con dâu không sinh cho nhà mình đứa cháu nào thì không thể xem như một đứa con dâu thật sự.

“Cô ta có thể đến nhà bố mẹ Mạnh Hồng Sinh, vì sao không giao con mình cho họ?”.

“Chắc là sợ nhà họ Mạnh nghe theo con trai, chỉ cần cháu nội không cần cô ta. Không biết một gia đình thế nào có thể nuôi dưỡng ra một người như Tả Tả nhỉ?”.

Trịnh Đặc cầm chiếc máy tính bảng trên giường lên, tìm kiếm Tả Tả, bấm vào bài viết trên một trang tạp chí: “Tác giả này chính là Tả Tả”.

Nói thế nào nhỉ, bài viết này rất có phong cách nghệ sĩ, lại có chút “không bệnh tật gì nhưng cứ thích rên rỉ”, cách hành văn khá trong sáng. Trong bài viết, Tả Tả nói cô ta là một cô gái bị mọi người lãng quên trong một đại gia đình, ngay cả bố mẹ cũng quan tâm đến người anh họ ngoan ngoãn học giỏi và người chị họ hoạt bát hướng ngoại hơn. Cô ta là người sống nội tâm, thích ngắm mưa, thích viết những đoạn văn không ai có thể hiểu được, ước mơ có một gia đình thuộc về chính mình và một người đàn ông yêu cô ta toàn tâm toàn ý, trong mắt chỉ có cô ta.

Lúc bài viết này được đăng trên tạp chí thì Tả Tả mới khoảng mười chín tuổi, khoảng chừng hai, ba năm sau gặp Mạnh Hồng Sinh. Một cô gái thích mơ mộng lại bị xem nhẹ từ nhỏ gặp một người đàn ông từng trải lắm tiền tướng mạo cũng không tệ, cô ta nhanh chóng rơi vào biển tình. Thực ra tình yêu của cô ta có hơn phân nửa là do cô ta tự dẹt nên, thậm chí bao gồm cả gã Mạnh Hồng Sinh mà cô ta vẫn cho rằng mình rất yêu đó.

Cô ta không còn viết văn nữa, lại khoe chuyện tình yêu, khoe con trai trên weibo. Mạnh Hồng Sinh cho cô ta một nụ cười, cô ta có thể viết ra một đoạn dài mấy ngàn chữ để kỷ niệm. Nghe nói cô ta thường xuyên hỏi Mạnh Hồng Sinh có yêu cô ta không, không nhận được câu trả lời mình muốn là lại ngồi một mình ngẩn người trên giường cả đêm, đến tận lúc Mạnh Hồng Sinh trả lời, cô ta lại nói Mạnh Hồng Sinh thật lòng yêu mình.

Hình như cô ta vẫn so bì với Tô Bình. Cô ta nói cô ta đã lên đi xem Tô Bình, cảm thấy trên người Tô Bình đầy mùi nhân dân tệ, còn cô ta là một cô bé mặc sơ mi trắng với váy vải thô. Tô Bình như trái cây đắt tiền của Tây được đóng gói đẹp để vượt biển mà đến, mua về nhà mở ra mới phát hiện đã được hái từ rất lâu, cô ta thì như táo xanh vừa hái trên cây, rở tiền nhưng tươi giòn ngon miệng. Cuối cùng cô ta còn nhấn mạnh đây là miêu tả của Mạnh Hồng Sinh, nhưng có đánh chết Lâm Gia Mộc cũng không tin một người đàn ông có thể nói ra những lời như vậy.

108. Q.14 - Chương 5: Vô Tội

Trích lời Gia Mộc: Trong hôn nhân, người trưởng thành phải gánh vác hậu quả cho những việc mình làm là đương nhiên, nhưng trẻ con vô tội lại thường phải trả giá lớn nhất.

Tiêu Văn Linh đẩy xe mua hàng, cau mày đi giữa đám đông tranh mua hàng Tết trong siêu thị. Thương thế của con trai mặc dù đã ổn định nhưng vẫn phải nằm viện, mà lãnh đạo lại nói rõ cuối năm bận rộn, không thể cho cô ta nghỉ thêm nữa, bảo cô ta phải nghĩ cách. Cô ta hiểu ẩn ý của lãnh đạo, hoặc quay lại làm việc hoặc xin nghỉ việc. Vị trí của cô ta hiện nay là kết quả phấn đấu mấy năm liền, càng không cần

phải nói đến cơ hội thăng tiến trong tương lai, cô ta tuyệt đối không chịu từ chức. Hơn nữa khả năng cô ta và chồng tiếp tục sống với nhau gần như là bằng không, sau khi ly hôn cô ta càng cần công việc.

Nhưng mấy ngày nay bố mẹ cô ta thay phiên nhau trông cháu rất mệt mỏi, Thông Thông lại không thân với ông bà ngoại như ông bà nội, hơn nữa đau ốm lâu khó chịu, thường xuyên làm khó dễ hai ông bà già. Vừa rồi trước khi rời khỏi bệnh viện, cô ta không nhìn được mắt cho Thông Thông một trận, bây giờ nghĩ lại vẫn muốn khóc...

Ngũ Tư Lượng là mối tình đầu của cô ta, cũng là người đàn ông đầu tiên của cô ta. Mặc dù cô ta biết rõ hắn chỉ thích mơ ước viễn vông, ham ăn biếng làm, là một thằng bé to đầu không lớn lên được nhưng vẫn có một tia hy vọng với hắn, luôn cảm thấy hắn sẽ phấn đấu vì tương lai của hai người như lời hắn nói. Dù cuối cùng cô ta chia tay hắn theo ý mẹ nhưng trong lòng vẫn còn lưu luyến.

Bất kể là tướng mạo hay là gia thế, nhân phẩm, năng lực, Cung Hâm đều hơn xa Ngũ Tư Lượng, nhưng lúc ở bên cạnh Cung Hâm, cô ta lại không có cảm giác tim đập rộn ràng như lúc ở bên Ngũ Tư Lượng. Tuy nhiên cô ta đã đến tuổi xây dựng gia đình, cha mẹ hai bên đều không có ý kiến gì, điều kiện các mặt đầy đủ, ngay cả chính cô ta cũng không tìm được lý do để không kết hôn. Ôi, dù sao kết hôn cũng chỉ là hai người sống với nhau, cưới thì cưới...

Sau khi cưới mặc dù hai vợ chồng có những khó khăn trắc trở nhưng cuối cùng đều vượt qua. Hai người đều không biết nấu cơm, ăn nhà ông bà nội một bữa lại ăn nhà ông bà ngoại một bữa. Không thích dọn dẹp phòng, mẹ chồng có chìa khóa, tiện tay lại dọn dẹp giúp. Sau đó vì muốn riêng tư, cô ta tự mình dọn phòng, hóa ra cũng không mệt như tưởng tượng.

Trong mắt người ngoài, cuộc sống của cô ta không khác gì thiên đường, kết hôn rồi còn hạnh phúc hơn khi chưa kết hôn, cô ta lại luôn cảm thấy như sắp bị thứ gì nhấn chìm làm ngạt thở, không nhìn thấy cái gọi là hạnh phúc tốt cuộc ở chỗ nào.

Đúng lúc đó, một người đồng hương học cùng đại học mới đi xa về tổ chức một buổi tụ tập bạn đồng hương học cùng cấp ba và đại học ở thành phố A, Ngũ Tư Lượng đã rất lâu không gặp không ngờ cũng xuất hiện...

Cô ta không biết mình nghĩ thế nào mà lại cùng Ngũ Tư Lượng chuẩn bị bữa tiệc đi thuê phòng. Gần như ngay khi cảm xúc rút đi, cô ta đã ý thức được mình đã có một quyết định vô cùng sai lầm.

Trong lúc cô ta đang ngượng ngùng mặc quần áo định đi, Ngũ Tư Lượng ngậm thuốc nói một câu: “Nghe nói em lấy một gã làm văn phòng... anh tưởng em sẽ lấy một ông chủ chứ”.

“Trên thế giới này chẳng lẽ ngoài những người nghèo không có chí tiến thủ thì chỉ còn toàn ông chủ à?”.

Tiêu Văn Linh trừng mắt nhìn hắn, nhanh chóng mặc quần áo rời đi, làm như chuyện này chưa từng xảy ra. Sau đó một bạn học hỏi nhỏ cô ta và Ngũ Tư Lượng ra ngoài có làm gì không, cô ta nói mấy câu vu vơ với thái độ kiên quyết rồi bắt taxi về. Không biết là vì nguyên nhân gì, Ngũ Tư Lượng cũng không nói với người khác giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi có thai cũng có lúc cô ta từng nghĩ không biết cái thai có phải của Ngũ Tư Lượng không, nhưng cô ta lại nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này, yên tâm dưỡng thai sinh con. Nếu như không có chuyện lần này, có lẽ cả đời cô ta sẽ không biết mình đã sinh cho Ngũ Tư Lượng một đứa con.

“Làm ơn tránh đường!”, người phía sau có vẻ sốt ruột, Tiêu Văn Linh phát hiện mình đã đứng ở khu bán rau dưa rất lâu, vội vã lấy một mớ rau rồi đẩy xe đi.

“Văn Linh!”.

Cô ta quay lại nhìn, thấy người phụ nữ họ Lâm quen biết trong bệnh viện đang vẫy tay với cô ta từ khu bán thực phẩm trẻ em.

“Hi!”, Lâm Gia Mộc chào. Tiêu Văn Linh chân chừ một lát rồi chậm rãi đẩy xe đi tới. Lâm Gia Mộc làm như không nhận thấy vẻ xa cách của cô ta, cầm hai gói chà bông (ruốc) lên hỏi: “Hai loại này loại nào tốt hơn?”.

“Bây giờ chị đã cho cháu ăn dặm rồi à?”. “Trong sách nói sáu tháng có thể ăn dặm rồi”. “Chị đã cho cháu ăn lòng đỏ trứng chưa?”.

“Cho ăn một, hai lần rồi, hình như nó không thích lắm, cũng không thích ăn cháo, cho nên chị định...”.

“Nếu trẻ con không thích thì đừng bắt nó ăn, cho thêm nước rau quả gì đó là được rồi”. Bản thân Tiêu Văn Linh cũng không phải chăm con nhưng dù sao cũng nghe người khác nói một số kinh nghiệm làm mẹ.

“Thế thì...”. Lâm Gia Mộc đặt gói chà bông xuống: “Phải mua máy xay thức ăn à?”.

“Ồ, siêu thị chắc có bán, nhưng trên mạng cũng có, hình như còn rẻ hơn một chút”.

“Thế thì chị sẽ mua trên mạng”. Lâm Gia Mộc cười nói: “Đúng rồi, chị muốn đổi loại sữa khác cho cháu. Em thấy loại sữa bột nào tốt?”.

“Em quên ngày xưa con em uống sữa gì rồi... nhưng nghe mẹ chồng em nói thì không nên đổi sữa cho trẻ con, dễ bị đau bụng”.

“Thế à? Thế thì chị vẫn mua Weyth vậy”. Cô đẩy xe đến khu sữa bột, cầm một hộp Weyth giai đoạn thứ hai bỏ vào trong xe. Cô thấy trong sách nói sáu tháng nên uống sữa giai đoạn hai.

“Bây giờ... một hộp sữa có thể uống mấy ngày?”.

“Khoảng một tuần”.

“Nếu chỉ mua một hộp thì không có lợi lắm”. Tiêu Văn Linh chỉ tờ quảng cáo mua hai tặng một.

“À, trước giờ toàn là ông xã chị mua cả thùng, hôm nay anh ấy bận, sữa ở nhà lại sắp hết rồi nên chị mới mua...”.

“Chị đi thì ai trông con?”.

“Cháu nó đang ngủ. Chị nhờ một đứa em trông giúp, lát nữa cháu dậy chắc nó lại gọi điện thoại bảo chị về”. Lâm Gia Mộc gạt mái tóc đã hơi dài ra sau tai: “Đúng là ngưỡng mộ em có cả ông bà nội ngoại giúp đỡ, vợ chồng chị chỉ có thể dựa vào chính mình”.

“Vâng”. Tiêu Văn Linh lại lộ vẻ khó xử. Điện thoại của cô ta đột nhiên đổ chuông, Lâm Gia Mộc thoáng nhìn thấy một chữ Ngủ.

“A lô! Bây giờ tôi không có thời gian nói chuyện với anh, chuyện cần nói tôi cũng đã nói hết rồi... Nếu anh có lương tâm thì đến thăm con trai anh, mang ít tiền đến cho con chữa bệnh. Nếu anh không có lương tâm thì không đến cũng được... Anh yên tâm, tôi sẽ không nói ra anh đâu. Không phải vì anh, là tôi không muốn để con trai tôi... Ý anh là gì? A... Anh đang đe dọa tôi đúng không? Tôi nói cho anh biết, anh thích lấy gái mười tám thì mau lấy đi, đừng ở đây nói nhảm với tôi nữa”.

Tiêu Văn Linh ngắt điện thoại, nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Lâm Gia Mộc, không biết tại sao lại cảm thấy xấu hổ vô cùng: “Em đi đây”.

“Em chờ chút. Chị cũng mua xong rồi, chị em mình cùng ra ngoài”. “Thế cũng được”. Tiêu Văn Linh đẩy xe đi trước, Lâm Gia Mộc đi theo sau. Lúc này các bàn thu ngân rất đông người, hai người xếp hàng mười bảy, mười tám phút mới đến lượt. Tiêu Văn Linh không đủ tiền mặt trong ví, lấy một tấm thẻ ra đưa cho nhân viên thu ngân: “Cô quét thẻ giúp tôi”.

Nhân viên thu ngân quét thẻ, bảo cô ta bấm mật khẩu. Nhưng sau khi nhập mật khẩu xong, máy POS lại báo: “Xin lỗi, thẻ của bạn đã bị khóa”.

“Tại sao lại bị khóa?”. Tiêu Văn Linh lại lấy một chiếc thẻ khác ra, mật khẩu vẫn sai, vẫn không được. Thử đến chiếc thẻ thứ tư vẫn không được, mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán Tiêu Văn Linh.

“Bao nhiêu tiền?”, Lâm Gia Mộc hỏi.

“Tổng cộng là ba trăm mười bốn đồng năm hào sáu xu”.

“Quẹt thẻ của tôi đi”. Lâm Gia Mộc lấy thẻ của mình ra, nhân viên thu ngân quét xong bảo Lâm Gia Mộc nhập mật khẩu hoàn thành giao dịch.

Tiêu Văn Linh xách túi đồ, không biết nên làm thế nào, cô ta nói: “Chị cho em số điện thoại, sau khi làm rõ chuyện thẻ ngân hàng, em sẽ lập tức trả tiền cho chị”.

“Ồ”. Lâm Gia Mộc viết một số điện thoại di động lên mặt sau hóa đơn mua hàng: “Em có về bệnh viện không? Chì lái xe đến, cho em quá giang một đoạn”.

“Không, em phải đến ngân hàng”. “Chị đi cùng em”.

“Không cần, chị còn phải trông con mà”.

Tiêu Văn Linh gào khản cả giọng qua điện thoại: “Củng Hâm, tôi biết anh hận tôi, nhưng Thông Thông tốt xấu gì cũng gọi anh là bố bao nhiêu năm, thế mà lúc này anh đến tòa án kiện tôi, đóng băng tất cả thẻ của tôi... Thông Thông còn ở bệnh viện, cần tiền chữa bệnh... Đừng quên trong những tấm thẻ đó có một nửa là tiền tiết kiệm của tôi...”.

Nghe tiếng khóc của cô ta, tâm tình vẫn vô cùng cảm phần của Củng Hâm đột nhiên vui vẻ hơn một chút, có một loại khoái cảm như báo được thù: “Thông Thông không phải con tôi, nó thế nào thì liên quan quái gì tới tôi? Tôi còn không đòi cô tiền nuôi dưỡng và thiệt hại tinh thần bao nhiêu năm đấy”.

“Củng Hâm, anh không được quá tuyệt tình như vậy”.

“Là tôi tuyệt tình hay là cô tuyệt tình? Củng Hâm tôi có điểm nào có lỗi với cô? Cô cấm sừng tôi bao nhiêu năm, còn để tôi nuôi con cho thành khác... Bây giờ cô biết sợ, biết hối hận rồi à? Tôi cho cô hay, muộn rồi!”.

“Củng Hâm, nếu anh muốn ly hôn thì có thể hẹn thời gian, chúng ta cùng đến cục Dân chính làm thủ tục. Tôi không cần nhà, tôi cần tiền...”.

“Nhà vốn cũng không liên quan gì đến cô. Luật sư nói rồi, nhà là tôi mua trước khi cưới, là tài sản trước hôn nhân của tôi. Cô chỉ được sở hữu một nửa phần trả góp sau đó. Cô ngoại tình sau khi cưới, rõ ràng là bên có lỗi, tôi có quyền yêu cầu nhận nhiều tài sản hơn, cũng có quyền bắt cô bồi thường!”.

“Tôi có lỗi, tôi xin lỗi, nhưng Thông Thông có tội gì?”. “Sự tồn tại của nó chính là tội lỗi!”.

“Nên anh mới cố tình làm to chuyện đúng không? Làm cho tất cả mọi người đều biết anh là kẻ đồ vô? Tốt! Tôi cũng không cần giữ thể diện nữa, bây giờ tôi sẽ đến tòa án. Tôi phải hỏi họ xem, đóng băng tất cả thẻ ngân hàng của tôi làm tôi không có tiền trả viện phí cho Thông Thông, nếu Thông Thông có gì không hay, họ có thể chịu trách nhiệm được không?”.

Lâm Gia Mộc bỏ tai nghe xuống, lấy một con vịt màu vàng trong túi mua hàng ra cho đứa bé chơi. Trịnh Đặc cầm con vịt lên ngửi, không có mùi gì lạ, lại nhìn bao bì: “Hơn một trăm tệ?”.

“Vịt cao su thương hiệu nước ngoài nhập khẩu”. Lâm Gia Mộc nhún vai: “Nghe nói là an toàn, không độc”.

“Dù thế mang về cũng phải rửa qua chứ”. Trịnh Đặc vội giật con vịt lại trước khi đưa bé cho con vịt vào miệng: “Hai người họ muốn kiện tụng à?”.

“Ồ”.

Lâm Gia Mộc xem thường loại phụ nữ ngoại tình cấm sừng ông xã lại sinh con không rõ bố là ai, cũng xem thường loại đàn ông hẹp hòi hoàn toàn quên hết tình bố con sáu năm trời như Củng Hâm, lại còn tên Ngũ Tư Lượng rõ ràng không muốn chịu trách nhiệm, số thằng bé Thông Thông đúng là quá khổ.

“Tiêu Văn Linh xin tòa án hủy đóng băng tài sản cho Thông Thông chữa bệnh, khả năng thành công là bao nhiêu?”.

“Chín mươi phần trăm”.

Nói cho cùng thì tòa án vẫn bảo vệ bên yếu thế. Bây giờ Thông Thông cần điều trị, bất kể thế nào Thông Thông cũng là con do Tiêu Văn Linh sinh ra khi cuộc hôn nhân với Củng Hâm vẫn còn giá trị. Tiêu Văn Linh dùng tài sản chung của hai người thanh toán chi phí chữa bệnh là chuyện đương nhiên, có điều ai cũng không biết Củng Hâm có nổi điên một lần nữa hay không.

“Có cần nói với Củng Hâm chuyện Ngũ Tư Lượng không?”.

“Em sẽ hoàn thiện tài liệu để kết thúc vụ này. Những gì chúng ta nên làm đều đã làm xong, kết quả cuối cùng thế nào là chuyện của ba người này”. Lâm Gia Mộc cảm thấy trong lòng vẫn có một tảng đá lớn. Người

bị hại vô tội nhất trong vụ này thực ra là Thông Thông, người gánh chịu hậu quả cuối cùng cũng là Thông Thông.

109. Q.14 - Chương 6: Tiểu Thuyết Ngôn Tình

Trích lời Gia Mộc: Lúc trẻ cảm thấy sống vì tình yêu, chết vì tình yêu quả thực là chuyện lãng mạn nhất. Khi lớn tuổi rồi cảm thấy bản thân ngày xưa quả thực ngây ngô đến mức không nhớ lại.

Tô Bình cảm thấy cuộc đời mình mấy năm gần đây đầy kịch tính, hình như là phải trả giá cho ba mươi mấy năm thuận buồm xuôi gió trước đó, luôn có người bám lấy cô ta, muốn diễn một số màn kịch ly kỳ cổ quái.

Chẳng hạn như chồng cũ muốn cùng cô ta diễn vở “Bích Vân Thiên” bản hiện thực. Mặc dù thời cấp ba cô ta cũng đã lên đọc hết tất cả tiểu thuyết của Quỳnh Dao, hơn nữa không chỉ khóc một lần vì những truyện này, nhưng điều đó không có nghĩa sau khi được xã hội tôi luyện hơn mười năm, trở thành một con người độc lập tự chủ, cô ta vẫn chấp nhận loại truyện như “Bích Vân Thiên”.

Con cái nên là sự tiếp diễn của tình yêu chứ không phải tồn tại vì thứ gì khác. Nếu là con mình, đương nhiên cô ta sẽ cực kỳ yêu quý, hơn nữa sẽ dốc hết sức dạy dỗ. Nhưng để giúp chồng nổi dỗi tông đường mà đi lừa gạt một cô gái vô tội thì thật sự vượt quá giới hạn của cô ta, cũng làm cô ta phải suy nghĩ lại xem có phải mình vẫn nhìn nhầm chồng mình không. Hẳn vốn là một người ích kỷ đối trá như vậy, hay vì một thời gian dài không có con nên mới biến thành như vậy?

Ly hôn đối với cô ta là lựa chọn tất nhiên. Mặc dù bố mẹ phản đối, người thân và bạn bè nói cô ta ngốc, nhưng cô ta cho rằng mình có vui vẻ hay không mới là quan trọng nhất, suy nghĩ của người khác chỉ có thể để tham khảo. Thấy cô ta có sự nghiệp thành đạt, chuyện tình cảm cũng không còn trống vắng, thái độ của những người đó đã thay đổi. Làm bất cứ chuyện gì vì dăm ba câu dạy đời của người khác là ngu xuẩn, nhu nhược và ích kỷ.

Có lẽ cô ta chính là một người phụ nữ kỳ lạ như vậy, bốn mươi tuổi vẫn chưa trở nên chín chắn. Nhân viên dưới tay cô ta cũng có người gọi cô ta là mẹ phù thủy, nhưng gọi là gì cô ta không quan tâm, quan trọng là có cố gắng làm việc hay không. Oán giận cấp trên là cách giải tỏa bức xúc của cấp dưới, nhưng để việc giải tỏa bức xúc ảnh hưởng đến công việc và tiền đồ của mình lại là thiệt hại của chính họ.

Ngồi trong văn phòng hướng đông có ban công trên tầng hai mươi sáu giữa trung tâm thành phố, uống cà phê, xem các loại tài liệu, cô ta cảm thấy mình rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, không có cái gọi là “sự thiếu sót đáng tiếc” của một người phụ nữ thành đạt như người khác vẫn thường nói.

Cô ta có xe có nhà có lương cao, công việc mặc dù rất bận, nhưng lúc không bận lại có thể xách va ly đi nghỉ phép khắp thế giới mà vẫn có lương. Lúc buồn tẻ đi xem phim, đi dạo phố mua sắm, cuộc sống lúc nào cũng đầy đủ, ngay cả bạn trai mới cũng hâm mộ cuộc sống của cô ta.

Bạn trai mới của cô ta là nguyên nhân thứ hai khiến cuộc sống của cô ta trở nên kịch tính. Bạn trai mới kém cô ta năm tuổi, là quản lý bộ phận nghiên cứu phát triển của công ty, con lai, quốc tịch Australia, mở miệng không phải tiếng Anh giọng Úc thì là tiếng Trung giọng Hà Bắc. Biết làm sao được, anh ta được bà nội người Hà Bắc nuôi từ nhỏ đến lớn, tiếng Trung dù lưu loát nhưng lại lộ rõ vẻ quê mùa.

Trước khi đến Trung Quốc, anh ta là một người đam mê công nghệ lõi thời lách thếch, giống như cậu bé trong phim “The perks of being a wallflower”. Sau khi được điều đến Trung Quốc lại trở thành một hotboy âm thầm. Nói là âm thầm vì chính anh ta hoàn toàn không cảm thấy như vậy, vẫn rụt rè nhút nhát như cũ. Anh ta biết Tô Bình trong buổi tiệc chào đón nhân viên mới, lập tức trúng tiếng sét ái tình, theo đuổi cô ta rất nồng nhiệt. Tô Bình lại luôn cảm thấy anh ta chỉ là một cậu bé to xác, không cho anh ta cơ hội. Đến tận nửa năm trước bị theo đuổi quá phiền phức, cũng bị tin đồn trong công ty làm phát điên, Tô Bình mới nói với anh ta chuyện mình không thể sinh đẻ, hy vọng anh ta biết khó mà lui. Không ngờ anh ta không còn cột nhà như trước, nghiêm túc nói với Tô Bình con cái là kết tinh của tình yêu, anh ta đương nhiên sẽ tiếc nuối nếu không có con, nhưng đó là bởi vì anh ta muốn có một đứa con mang dòng máu của mình và Tô Bình.

Lúc này Tô Bình mới ý thức được anh ta rất nghiêm túc, cũng bắt đầu xem lại xem có phải ngay từ đầu mình đã có thành kiến hay không. Hai người từ hẹn hò phát triển đến sống chung rất thuận lợi. Đường nhiên trong công ty vẫn có một số người nói ra nói vào, nhưng người khác nói gì cũng đâu có quan hệ với cô ta? Nếu cô ta là đàn ông bốn mươi tuổi yêu một người phụ nữ ba mươi lăm tuổi, chẳng những sẽ không có người nào nói gì mà còn nói tìm người yêu càng ít tuổi càng tốt. Đây chính là sự không bình đẳng giữa nam và nữ.

Hồi tưởng đến đây, Tô Bình cảm thấy cuộc sống của mình xuất hiện những tình huống mang đậm kịch tính này bởi vì cô ta là một người phụ nữ lập dị.

Nếu cô ta “biết ơn” chồng không ruộng bỏ mình vì mình không thể sinh đẻ, toàn lực phối hợp với chồng thực hiện kế hoạch “để mướn”, bây giờ cô ta cũng chỉ là một trong vô vàn những chúng sinh bình thường mà thôi. Không đúng... Có thể người phụ nữ tên là Tả Tả đó sẽ thay thế cô ta, sau đó cô ta sẽ trở thành một người vợ bị ruộng bỏ để người khác đàm luận trong lúc trà dư tửu hậu.

Nghĩ đến cuộc sống như vậy, có lẽ làm một người phụ nữ lập dị vẫn tốt hơn.

“Đang làm gì đấy?”. Người đàn ông trên QQ có tên tiếng Anh là Ted, tên tiếng Trung là Triệu Ký gửi tin nhắn thoại cho cô ta. Mặc dù đã ở Trung Quốc năm, sáu năm, nhưng giọng Hà Bắc vẫn không thể sửa được.

Tô Bình cố nín cười: “Xem báo cáo văn tắt của công ty”. “Trưa ăn gì?”.

“Tùy”.

“Cậu Cảnh nói hôm nay nên ăn cháo Lạp Bát”. “Ồ, buổi trưa chúng ta tìm quán cháo ăn”. “Ừ!”.

Anh ta không nói nữa, có lẽ là đã đi khoe với đồng nghiệp rằng buổi trưa được đi ăn cháo Lạp Bát. Mặc dù hai người chỉ hơn kém nhau năm tuổi, nhưng Tô Bình thường xuyên cảm thấy mình như có một đứa con trai.

Nụ cười của cô ta còn chưa tắt, một số điện thoại mặc dù không được lưu trong danh bạ nhưng vẫn luôn nằm trong trí nhớ khiến nụ cười của cô ta đông cứng: “A lô!”.

“Tô Bình, có phải cô giấu Hồng Sinh nhà tôi đi rồi không? Tôi nói cho cô biết, cô đừng có không biết xấu hổ như thế, ly hôn rồi thì đừng dây dưa với Hồng Sinh nhà tôi. Người ta nuôi gà mái một năm không thấy đẻ trứng đã giết thịt, cô làm mất bao nhiêu thời gian của nhà tôi mà chúng tôi đều không nói gì. Bây giờ Hồng Sinh đã có vợ có con rồi mà cô vẫn còn bám lấy nó, cô có biết nhục nhã là gì không?”.

“Thứ nhất, Mạnh Hồng Sinh và tôi đã không còn quan hệ vợ chồng, tôi chưa gặp lại hắn, cũng không cần phải giấu hắn đi. Thứ hai, tôi chưa bao giờ bám lấy hắn. Thứ ba, hắn và cái đứa gọi là con dâu bà còn chưa đăng ký, cháu trai bà còn không có hộ khẩu, giới lắm cũng chỉ được coi là con ngoài giá thú, không có tư cách vào hộ khẩu. Bà nói là hắn có vợ có con, không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của con trai bà à?”.

“Cô... quả nhiên là cô giấu Hồng Sinh đi rồi! Tôi cho cô hay, cô bỏ ngay ý đồ này đi...”.

“Tôi đang làm việc, làm ơn đừng quấy nhiễu cuộc sống của tôi. Tạm biệt”. Nói xong cô ta cúp điện thoại, chặn luôn số điện thoại này.

Nhớ đến cuộc điện thoại kỳ lạ Lâm Gia Mộc gọi ỉnh mấy hôm trước, cô ta suy nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho Lâm Gia Mộc.

Gần như vừa nhìn thấy số điện thoại của cô ta, Lâm Gia Mộc đã đoán được vì sao cô ta gọi điện thoại ỉnh. Số điện thoại của Tô Bình bây giờ quả thật không thể coi là bí mật, dùng thân phận mẹ chồng cũ gọi mấy cuộc điện thoại là sẽ tìm được.

“Mạnh Hồng Sinh rốt cuộc có chuyện gì?”.

Lâm Gia Mộc nhìn đứa bé đang chơi trò cướp đồ chơi với Trịnh Đặc trên sofa, quyết định nói thẳng mọi chuyện.

“Không ngờ Tả Tả lại bỏ con trước cửa văn phòng em. Bây giờ đứa bé đâu?”.

“Đang chơi với Trịnh Đặc cách chỗ em ba mét”.

“Nếu nhìn thấy Mạnh Hồng Sinh, chị sẽ bảo hắn về”. Tô Bình than thở: “Chị tưởng chị đã thoát khỏi chuyện này rồi”.

“Em biết. Nếu không phải bắt đắc dĩ thì em cũng không quấy rầy cuộc sống của chị. Đến bây giờ Mạnh Hồng Sinh còn chưa đến tìm chị à?”.

“Chị hiểu hắn quá rõ. Cho dù đi chín mươi chín bước đầu tiên rất hùng hổ, nhưng một bước cuối cùng lại giậm chân tại chỗ, phải có người đẩy mới đi tới được...”.

Trong quá khứ cô ta đã bao nhiêu lần làm người phụ nữ đẩy hắn bước cuối cùng đó?

“Bây giờ chắc hắn đang ở một khách sạn rất gần công ty chị. Mẹ chồng cũ của chị gọi điện thoại tới có lẽ là do cái con Tả Tả đó sai khiến, chắc là nó cũng sắp tới đây rồi”.

“Thế chị định làm thế nào?”.

“Bảo vệ công ty chị không phải để trang trí, hai người đó không thể trà trộn vào được. Còn ở bên ngoài công ty, chị tin rằng chị có thể ứng phó được”.

“Xin lỗi vì em đã không nói với chị chuyện này từ trước”.

“Chị hiểu. Em là người có đạo đức nghề nghiệp, thân chủ là số một. Chỉ là chị không ngờ em lại nhận sự ủy thác của Tả Tả”.

“Thân chủ của em là thằng bé, nó là một đứa bé rất đáng yêu”.

Tô Bình cười: “Chị hiểu rồi. Dù thế nào thì chúng nó cũng có con với nhau rồi, chỉ có thể chúc đôi gian phu dâm phụ đó sống với nhau đến đầu bạc răng long”.

Mặc dù cô ta nói nặng lời nhưng giọng nói lại rất bông đùa như đang nói chuyện của người khác, hoàn toàn không còn vẻ giận dữ và thất bại như khi vừa biết chuyện này.

Tô Bình dự kiến tất cả các tình huống, chỉ không ngờ sau khi ăn no cháo Lạp Bát, cùng bạn trai đi về gần đến cửa công ty lại gặp Mạnh Hồng Sinh. Có lẽ Mạnh Hồng Sinh cũng không ngờ “vợ” mình lại tay trong tay đi về công ty với một gã con lai tóc đen mắt xanh, cao hơn mình một chút, mặc áo lông màu đen, đội mũ len có hình người sói.

“Tô Bình, hắn là ai?”.

“Anh ấy là bạn trai tôi, Triệu Ký”.

“Cô...”. Hắn chỉ Triệu Ký, quả thực không thể tin được vào mắt mình. Tô Bình đã ngoài bốn mươi tuổi, tuy chăm sóc rất tốt nhưng cũng đã có dấu hiệu tuổi già, vẻ cơ bản đã rút khỏi thị trường hôn nhân rồi. Hắn cho rằng hắn đến tìm cô ta sẽ có thể khuyên cô ta hồi tâm chuyển ý rất nhanh, sau đó giành lấy quyền giám hộ con trai, lại trở thành một gia đình đầm ấm. Không ngờ Tô Bình lại ngoại tình... Không ngờ Tô Bình lại ngoại tình! Hắn thật sự có cảm giác giận dữ vì bị cấm sừng, mặt nổi gân xanh.

“Chào anh. Tôi là bạn trai của Tô Bình”. Cho rằng hắn không nghe rõ, Triệu Ký chủ động giải thích.

Mạnh Hồng Sinh nắm chặt nắm đấm, vung tay đấm mạnh vào mặt Triệu Ký. Triệu Ký tuy suốt ngày ở nhà nhưng thực ra cũng thường xuyên đến phòng tập thể thao, dễ dàng tránh được quả đấm này.

“Anh làm cái trò gì đấy?”. Triệu Ký đang định trả đòn, lại bị Tô Bình ngăn cản.

“Hắn là chồng cũ của em, là một thằng điên. Anh đừng để ý đến hắn. Mạnh Hồng Sinh, mẹ anh kêu anh về nhà tìm vợ con đấy, anh đến đây lằng nhằng với chúng tôi làm gì?”.

“Cô mới là vợ tôi!”.

Hai người đàn ông tranh một người đàn bà, một trong hai người còn là người nước ngoài, tuy cả ba người đều đã hơi có tuổi nhưng vẫn thu hút không ít người đứng xem, còn có người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh.

Tô Bình hít sâu một hơi: “Tôi và anh đã ly hôn hơn một năm rồi, anh không nhớ à? Khi đó là chính anh ngoại tình, còn muốn người ta đẻ con không công cho anh. Tôi rút lui tác thành cho anh, bây giờ anh có vợ có con, còn đến đây dựa vào tôi làm gì?”.

“Tôi và cô ta chỉ là chơi bời...”.

“Hong Sinh...” Tả Tả vẫn bám theo Tô Bình hy vọng có thể tìm được Mạnh Hồng Sinh đột nhiên xuất hiện: “Anh nói lại lần nữa xem?”.

Mạnh Hồng Sinh quay lại nhìn thấy cô ta: “Cô tới làm gì? Con đâu? Ai đang trông con?”.

“Vốn tôi muốn tìm Tô Bình để bảo bà ta buông tay, bây giờ xem ra người không chịu buông tay lại là anh...”, Tả Tả khóc rống lên. Cô ta vẫn sống trong mơ, nhưng Mạnh Hồng Sinh lại tàn nhẫn đập nát giấc mơ này.

Tô Bình kéo tay áo Triệu Ký, hai người lặng lẽ chuồn vào công ty trong lúc Mạnh Hồng Sinh và Tả Tả giằng co với nhau.

“Cô đã biết rồi thì hãy mau chóng ra đi, tôi sẽ nuôi con. Cô còn trẻ... tôi đã làm mất thời gian của cô... Tôi sẵn sàng bồi thường”.

“Bồi thường? Anh lấy cái gì để bồi thường tôi? Tiền à? Nếu tôi là người tham tiền thì tôi đã bỏ anh từ lúc anh ly hôn, nghỉ việc, hai bàn tay trắng rồi”.

Điều làm Mạnh Hồng Sinh khó chịu với Tả Tả nhất chính là cô ta lúc nào cũng nói đến tình yêu, dường như tình yêu có thể thay không khí, thay nước uống, thay đồ ăn. Lúc đầu hắn còn cảm thấy mới lạ, có thể dỗ dành cô ta, nhưng sau một thời gian lại chỉ cảm thấy chán ghét: “Tôi chưa từng yêu cô, thậm chí cũng chưa từng thích cô, cô có hiểu không?”.

Tả Tả sững sốt. Mạnh Hồng Sinh chưa bao giờ nói trắng ra như vậy. “Tôi hiểu rồi. Tôi gửi con ở nhà bạn ở thành phố A, tôi và anh cùng đi đón con, sau đó chúng ta chia tay”.

Mạnh Hồng Sinh không ngờ Tả Tả lại đồng ý chia tay dứt khoát như vậy. Hắn gật đầu, đưa mắt nhìn quanh. Tô Bình và bạn trai đã biến mất từ lâu. Cũng tốt, đợi hắn giải quyết chuyện với Tả Tả xong sẽ quay lại tìm Tô Bình sau.

Lâm Gia Mộc không ngờ mình lại nghe thấy tin tức về bố mẹ đẻ của đứa bé từ miệng cảnh sát Lưu: “Bọn anh nhận được một thông báo phối hợp điều tra. Khách sạn Sheraton ở tỉnh lỵ phát hiện hai thi thể một nam một nữ. Xem chứng minh thư thì nam là người thành phố A, tên gọi Mạnh Hồng Sinh. Nữ tên là Tả Giai. Xem di thư thì là nữ dùng thuốc chuột hạ độc chết nam, sau đó chính mình cũng uống thuốc độc tự tử theo. Cô ta để lại một địa chỉ, bảo bố mẹ chồng đến chỗ đó đón con... Anh xem địa chỉ thì là văn phòng của bọn em...”.

“Tả Tả và Mạnh Hồng Sinh chết rồi?”.

“Nếu Tả Tả mà em nói là Tả Giai thì đúng vậy”.

Trong lòng Lâm Gia Mộc như trào dâng vô vàn cơn sóng. Tả Tả và Mạnh Hồng Sinh đối với cô là người lạ, nhưng nghe thấy tin người lạ chết vẫn khiến cô không thoải mái, càng không cần phải nói... cuộc đời của đứa bé mất bố mẹ đẻ sẽ thế nào? Cô đột nhiên cảm thấy giận dữ, một người mẹ kiểu gì mà ích kỷ như vậy? Vì cái gọi là tình yêu của mình mà biến con mình thành trẻ mồ côi?

Nghe thấy chuông cửa vang lên, Lâm Gia Mộc lập tức trốn vào trong phòng, khóa chặt cửa phòng lại, nghe mọi người nói chuyện bên ngoài. Dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, đứa bé không khóc lúc bị bế đi, chỉ có Ương Tư Diễm nghẹn ngào mấy tiếng. Sau đó là tiếng cửa chống trộm nặng nề đóng lại rất lâu sau khi mở ra.

Trịnh Đạt gõ cửa. Lâm Gia Mộc hít sâu một hơi, mở cửa phòng, gần như lập tức lao vào trong lòng anh ta, ôm chặt lấy anh ta. Mặc dù họ chỉ chăm sóc đứa bé chưa đến một tuần, mà trong gần một tuần này nó đã làm đủ mọi chuyện “đáng ghét” như nửa đêm khóc quấy, tè dầm ị đùn, cắn người giật tóc, nhưng vẫn dễ dàng lợi dụng bản năng bảo vệ trẻ nhỏ của mọi người để giành được trái tim của họ.

Trịnh Đặc nhẹ nhàng vỗ lưng cô, hôn lên tóc cô: “Không sao, không sao... đứa bé được ở cùng với ông bà, sẽ không có việc gì đâu”.

“Ông bà nội nó sẽ nuôi nó sao?”.

“Đương nhiên. Người đầu bạc tiền người đầu xanh, lúc đến đây, hai ông bà giống như hai chiếc xe đồ chơi hết pin. Lúc anh giao đứa bé cho họ, lập tức họ như được thay pin mới...”.

Rõ ràng không giỏi so sánh cho lắm, Trịnh Đặc vẫn cố hết sức phát huy trí tưởng tượng, thuật lại tình hình khi đó để Lâm Gia Mộc yên tâm: “Nếu không phải khẳng định trăm phần trăm họ sẽ chăm sóc đứa bé cẩn thận, anh cũng sẽ không giao nó cho họ”.

“Vâng”.

“Mạnh Hồng Sinh có một chút di sản, nghe nói còn có bảo hiểm. Lương hưu của hai ông bà cũng không thấp, nuôi một đứa trẻ không có vấn đề gì. Điều duy nhất đáng lo là việc giáo dục, không biết ông bà có chiều chuộng làm hư cháu không. Nhưng đó là chuyện nhà họ đứng không?”.

“Vâng”, Lâm Gia Mộc gật đầu. Có những lúc sống cùng người cùng huyết thống đích xác là lựa chọn tốt nhất.

“Cảnh sát Lưu nói bố mẹ Tả Tả mang xác Tả Tả đi hỏa táng rồi. Trước khi đi cũng hỏi chuyện cháu ngoại. Biết cháu có ông bà nội chăm sóc, hai ông bà đi luôn không nói gì. Cảnh sát Lưu nói bố mẹ Tả Tả thoát nhìn rất bình thường, cũng rất quan tâm đến Tả Tả, không biết vì sao Tả Tả lại hình thành tính cách như vậy”.

“Đại đa số bố mẹ có thể nuôi dạy tốt đại đa số con cái. Nhưng có những đứa trẻ đặc biệt lại cần những biện pháp nuôi dạy đặc biệt, chuyện này vượt quá năng lực của họ”.

Chính bản thân Lâm Gia Mộc cũng là một đứa trẻ đặc biệt như thế. Trong lòng cô biết rõ, dù từ nhỏ lớn lên bên bố mẹ, cô cũng sẽ không phải là một cô con gái ngoan. Chỉ có điều không giống như Tả Tả quá nặng về tình cảm, lúc tạo ra Lâm Gia Mộc, có lẽ Thượng Đế đã cho vào quá nhiều lý trí.

Trịnh Đặc vuốt tóc cô. Người phụ nữ này... thực ra cầm tinh con cua, ngoài cứng trong mềm, nhưng chính cô cũng cho rằng vỏ ngoài cứng rắn của mình mới là bản thể: “Muốn ăn gì không?”.

“Có”.

“Ra quán bên bờ biển được không?”. “Trời lạnh...”.

“Cho nên chúng ta có bao cả quán cũng được, giảm giá ba mươi phần trăm”.

“Được. Tư Diễm đâu?”.

“Anh giao cho nó một nhiệm vụ rồi: Đi sắm Tết!”.

110. Q.14 - Chương 7: Tình Cờ Gặp Mặt

Trích lời Gia Mộc: Giữa nam và nữ có gian tình cũng giống như những hạt bụi dưới ánh mặt trời, người sáng mắt chỉ nhìn qua là thấy ngay. Nhưng bọn họ lại cho rằng mình che giấu rất tốt.

Việc gặp Tiêu Văn Linh và đám đồng nghiệp của cô ta ở quán bên bờ biển phải giảm giá ba mươi phần trăm mới có khách là một chuyện “tình cờ”.

Lúc Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc gọi đồ ăn, Tiêu Văn Linh khoan thai đi vào, hình như giải thích gì đó với những người đang ngồi quanh một chiếc bàn lớn. Kết quả là bị phạt uống ba cốc bia, sau đó ngồi xuống cùng những người này uống bia ăn hải sản.

“Anh biết cô ta sẽ đến à?”, Lâm Gia Mộc hỏi.

“Anh tưởng cô ta sẽ không đến”. Trịnh Đặc nói: “Rõ ràng cô ta đã nói với đồng nghiệp là phải đến bệnh viện chăm sóc con”.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên hơi phát tướng nhưng tướng mạo cũng tạm được, ăn mặc cầu kỳ đi vào quán. Một người ngồi bàn đó đứng dậy nghênh đón, gọi người đó là ông chủ. Người đó ngồi xuống chỗ trống vừa được nhường, Tiêu Văn Linh ngồi cách ông ta rất xa, nhưng Lâm Gia Mộc lại có cảm giác việc Tiêu Văn Linh đột nhiên xuất hiện có liên quan đến người này.

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, chần tằm nhìn của Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc. Sau khi nhân viên đi ra, Tiêu Văn Linh đã ngồi xuống bên cạnh ông chủ.

Vẫn nói phương pháp tốt nhất để loại bỏ những tâm trạng như khó chịu, đau buồn, lo lắng luôn là công việc. Khi nhìn thấy “gian tình” rõ ràng không phải vừa nảy nở giữa “ai đó” với “ai đó” hiện ra trước mắt, Lâm Gia Mộc gần như lập tức quên mất vì sao mình lại buồn bã đau lòng.

“Hai người bọn họ tuyệt đối không phải mới quen một, hai ngày”.

Trịnh Đặc cúi đầu giả vờ nghịch mấy tính bẻ: “Trên mạng không có manh mối gì... Người này họ Lý, đã kết hôn, vợ là người Hồng Kông lớn hơn ông ta hai mươi tuổi, là một phú bà có rất nhiều bất động sản và cổ phiếu. Công ty này là ông ta dùng tiền của vợ để sáng lập. Mười năm trước đã có người đồn vợ ông ta sắp chết, có điều đến bây giờ vẫn khỏe mạnh. A, ông ta mới từ Hồng Kông về, một tiếng trước mới xuống máy bay”.

Có lẽ là bởi vợ mới là người nắm tay hòm chìa khóa, ngài Lý này và Tiêu Văn Linh không thể hiện quá rõ ràng trước đám đông, nhưng qua biểu hiện của mọi người thì ít nhất là có mấy người biết rõ, còn có một người tỏ ra rất giận dữ. Lâm Gia Mộc chụp ảnh người này rồi lên website của công ty Tiêu Văn Linh tra cứu. Thì ra người này là sếp trực tiếp của Tiêu Văn Linh, cũng là người Hồng Kông. Cấp dưới của mình có người qua lại thân mật với ông chủ khiến mình không quản lý được, thảo nào anh ta lại tức giận.

“Tại sao chúng ta lại bỏ qua chuyện này?”.

“Chúng ta chỉ chịu trách nhiệm tra xem bố đẻ của Thông Thông là ai. Cái tên Ngũ Tư Lượng này xuất hiện quá sớm”.

Cho nên họ căn bản không nghiêm túc điều tra về những người khác bên cạnh Tiêu Văn Linh.

“Hơn nữa qua lịch sử cuộc gọi của Tiêu Văn Linh hoàn toàn không thấy cô ta có bất cứ liên lạc gì với người này. Thậm chí trong danh bạ của cô ta còn không có số của người này”.

Nói chuyện gian tình quả nhiên rất tốn cơm. Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc vừa ăn vừa nhỏ giọng thảo luận, chẳng bao lâu đã uống hết hai cốc rượu trắng chủ quán tự nấu, ăn hết sạch sáu đĩa hải sản.

Trong lúc hai người đang nghĩ xem có cần gọi thêm gì không, Tiêu Văn Linh từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn khẩu hình thì hình như là vào nhà vệ sinh, mà từ chỗ cô ta đến nhà vệ sinh nhất định cần đi qua...

“Văn Linh! Vừa rồi chị nhìn sau lưng cũng đoán là em. Cơ quan em đi liên hoan à?”, Lâm Gia Mộc chào Tiêu Văn Linh trước.

Nhìn thấy cô và Trịnh Đặc, Tiêu Văn Linh đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: “Đúng vậy”.

“Con em thế nào rồi?”.

“Đỡ hơn rất nhiều rồi. Chị họ em đã đến hỗ trợ. Ôi... lần này đúng là mệt chết đi được. Vốn em cũng không định đến, nhưng mấy đồng nghiệp cứ nhất quyết bắt em đến cho khuây khỏa”.

“Đúng vậy, ra ngoài cho thoải mái cũng tốt”.

“Em vào nhà vệ sinh một chút”. Tiêu Văn Linh nói xong đi vòng qua bàn họ vào nhà vệ sinh. Lâm Gia Mộc đứng dậy đi theo.

Tiêu Văn Linh vào nhà vệ sinh một lát rồi đi ra, sau khi rửa tay liền bắt đầu trang điểm lại. Cô ta vốn dung mạo không tồi, trang điểm là để giấu đi vẻ mệt mỏi và những nếp nhăn thời gian gần đây. Có lẽ là vì rượu, có lẽ là vì gặp lại tình nhân sau thời gian xa cách, hai mắt cô ta phát ra ánh sáng khác thường.

Vậy nên mới nói một người đàn ông và một người phụ nữ có gian tình sẽ không giấu được người khác. Bất kể họ tự cho là che giấu tốt thế nào cũng không thể giấu được những người có con mắt tinh đời.

Chuyện đầu tiên Ngũ Tư Lượng làm sau khi xuống xe lửa là bắt taxi đến thẳng bệnh viện nhi. Nhưng vì đã qua thời gian thăm hỏi nên bị bảo vệ ngăn lại ngoài cửa, hắn vừa định lý luận một phen thì chuông điện thoại đã vang lên như đòi mạng.

“Mẹ ạ... con đến rồi... con biết... Ai da, con biết mà... Con sẽ không bị lừa đâu... Con đến là để tìm bằng chứng... Đứa bé đó tuyệt đối không phải của con, chắc chắn là con trai cô ta ôm, nghe nói nhà mình có tiền rồi nên mới nảy ra ý định sách nhiễu nhà mình... Con hiểu mà... Mẹ, bệnh viện không cho con vào, để con nói chuyện với họ... Bây giờ nói chuyện tử tế thì không được... Vâng vâng, con nghe lời mẹ, con sẽ không cãi nhau với người ta. Con đi thuê khách sạn. Bạn học của con à? Bọn nó đều lập gia đình rồi, làm gì có chỗ cho con ở? Vâng, con biết rồi. Đúng rồi, Tiểu Tạng không nghi ngờ gì... Vâng, mẹ với bố đồ dành cô ấy một chút... Cô ấy ít tuổi mà... Vâng, con biết rồi, xong việc con sẽ về ngay”.

Ngũ Tư Lượng cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn phòng bệnh đèn đuốc sáng choang, mím môi quay đi.

Cũng chỉ có mẹ và Tiêu Văn Linh mới cho rằng hắn là một kẻ ngu ngốc. Rõ ràng chỉ là một đêm phong lưu sau khi uống rượu, làm gì trùng hợp đến nỗi đứa bé đó chính là con hắn được? Còn đến tòa án yêu cầu gửi giấy triệu tập hắn nữa, rõ ràng là muốn bịp hắn. Hơn nữa, cho dù là con hắn thì đã làm sao? Đàn ông thì không có quyền được biết à? Sinh con trong tình hình hắn không biết mà hắn phải chịu trách nhiệm? Làm gì có chuyện ấy?

Nhưng trát gọi đã được gửi đến cơ quan, người ta đã nắm rõ họ tên, chức vụ của hắn. Hắn tìm luật sư, luật sư nói rõ nếu hắn không đến tòa án thì chỉ có thể mặc cho người khác xâu xé. Vụ án như thế này mặc dù là ai đâm đơn người đó phải cung cấp bằng chứng, nhưng có tường trình của mẹ đẻ Thông Thông, hắn có nghĩa vụ cung cấp mẫu DNA. Nếu hắn là bố đẻ của nó thật, hắn sẽ rất bị động, không chỉ phải lo tiền thuốc thang mà còn phải bồi thường phí nuôi dưỡng và thiệt hại tinh thần cho Củng Hâm bao nhiêu năm qua.

Ngũ Tư Lượng mặc dù có năm phần nắm chắc Thông Thông không phải con hắn nhưng cũng không dám mạo hiểm, cho nên hắn phải động não, bí mật đến thành phố A, định lấy mẫu DNA của Thông Thông rồi mang đi xét nghiệm trước. Nếu là con hắn, hắn có chết cũng không cung cấp mẫu. Nếu không phải con hắn, hắn sẽ cung cấp mẫu DNA, sau đó kiện ngược lại Tiêu Văn Linh và Củng Hâm.

Phụ nữ đúng là một loại động vật máu lạnh và thực dụng. Trước đây hắn không có tiền thì tất cả đều tránh xa hắn, ngay cả những bác gái thích làm mai làm mối cũng không chịu giúp hắn hoặc chỉ làm mối cho những người không ra gì, thậm chí là phụ nữ ly hôn phải nuôi con, còn bảo hắn không nên kén chọn.

Bây giờ hắn có công việc, làm ở xí nghiệp nhà nước, còn được thăng chức, hơn nữa nhà hắn được đền bù, những người đó lập tức đổi sắc mặt, không chỉ chủ động làm mối cho hắn mà đối tượng cũng càng ngày càng tốt. Chẳng hạn như bạn gái của hắn bây giờ còn chưa đến hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học, công việc mặc dù bình thường nhưng ngoại hình xinh đẹp, gia cảnh cũng tốt. Mặc dù còn chưa tới giai đoạn bàn chuyện cưới xin nhưng cũng sắp rồi. Bố mẹ hắn đã tính đến chuyện mua nhà cưới vợ cho con.

Nhưng hắn luôn nghĩ ngợi, nếu hắn vẫn là hắn trước kia thì cô gái này có đến với hắn không?

Tính ra, lúc hắn chỉ có hai bàn tay trắng, người toàn tâm toàn ý yêu hắn, toàn tâm toàn ý muốn tốt cho hắn chỉ có... Tiêu Văn Linh. Tiêu Văn Linh cũng đã thay đổi, bị người nhà cô ta dạy dỗ trở thành một người thực dụng, bây giờ lại trở thành một kẻ sách nhiễu. Nhưng chẳng may đứa bé là con hắn? Trong một góc đã rất lâu không có ai dụng vào trong lòng Ngũ Tư Lượng có một tia hy vọng... Không! Hắn không thể bị uy hiếp! Hắn không dễ gì mới vươn lên được, không thể lại bị kéo xuống nữa. Tiêu Văn Linh đã nhìn thấy vẻ thảm hại nhất của hắn, nhà họ Tiêu đã cho hắn một đòn đả kích nặng nhất trong đời, dù thế nào hắn cũng không thể để người nhà họ Tiêu được toại nguyện!

Lúc Tiêu Văn Linh ra khỏi khách sạn là năm giờ sáng, trời mới tờ mờ, trên đường chỉ có xe cộ thỉnh thoảng chạy vụt qua, không có nhiều người đi bộ. Cô ta co người vì lạnh, kéo áo khoác vào sát người. Một chiếc taxi từ xa chạy đến, cô ta vẫy tay. Taxi dừng lại, cô ta ngồi vào xe, trong xe cũng rất lạnh: “Sao trong xe lạnh như vậy?”.

“Em vừa mới lái mà bà chị. Bà chị đi đâu?”.

Tiêu Văn Linh suy nghĩ một lát, đọc địa chỉ nhà mẹ đẻ.

Trong nhà không có ai, mặc dù đã nhờ người đến giúp đỡ nhưng ông bà Tiêu vẫn không yên tâm về cháu ngoại, vẫn đến bệnh viện chăm sóc. Sau khi thay quần áo, Tiêu Văn Linh cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Tình yêu chính là như vậy. Cô ta và Cửng Hâm sống với nhau nhiều năm, cùng nuôi dạy con cái nhưng lại không có tình cảm, lúc nghiêm trọng nhất nghe thấy giọng người đàn ông đó cũng cảm thấy khó chịu bất an, càng không cần phải nói đến lúc cùng giường chung gối. Nhưng cô ta vẫn phải chịu đựng vì cái gọi là gia đình hoàn mỹ trong mắt người ngoài, cô ta thật sự cảm thấy mình sắp ngạt thở, đến tận lúc biết ông ta...

Thực ra ông ta không còn trẻ trung gì, đã năm mươi mốt tuổi, nhưng thoát nhìn rất trẻ, giọng nói trầm trầm, ánh mắt nhìn người khác luôn rất chăm chú, bất kể làm việc gì cũng ung dung nhẹ nhàng, lại khôn khéo từng trải. Trong khoảnh khắc nhìn thấy ông ta, Tiêu Văn Linh biết mình đã gặp được người mình vẫn tìm kiếm. Đáng tiếc... chàng đã có vợ, thiếp đã có chồng...

Ba năm trước có một vụ làm ăn liên quan đến khách hàng người Nhật, nhưng đồng nghiệp vốn giỏi tiếng Nhật lại chuyển sang công ty khác nên Tiêu Văn Linh từng học tiếng Nhật không chuyên được chỉ định đi theo. Tiếng Nhật lưu loát và thái độ tự nhiên thoải mái của cô ta để lại ấn tượng sâu sắc cho tổng giám đốc Lý. Hai người trao đổi số điện thoại di động, thăm dò nhau khoảng một tuần rồi bắt đầu hẹn hò lần đầu tiên. Có điều hẹn hò là hẹn hò, hai người vẫn hiểu ngầm, hai bên đều có gia đình nên việc hẹn hò phải bí mật. Để chứng tỏ mình đến với tổng giám đốc Lý là vì tình yêu, Tiêu Văn Linh còn không chịu nhận quà tổng giám đốc Lý tặng, mỗi lần hẹn hò đều tự bắt taxi về nhà. Hai người có chung một hộp thư, liên hệ với nhau qua thư nháp. Mặc dù tình cảm này không thể công khai, có lúc thậm chí tình cờ gặp nhau cũng chỉ có thể nhìn đối phương nhiều hơn một giây, đầu ngón tay khẽ chạm vào nhau, nhưng lại sâu sắc đến cốt tủy, làm cho Tiêu Văn Linh cảm thấy dù mình có bị đốt cháy cũng không tiếc nuối.

Vốn cô ta không kể với tổng giám đốc Lý rằng con trai cô ta xảy ra chuyện, cũng không kể với ông ta tất cả những chuyện xảy ra với mình. Đến tận lúc cô ta trở lại công ty, bị cấp trên làm khó dễ, không ngừng bóng gió cuối năm bị cắt thưởng, ngay cả việc thăng chức sắp tới cũng dừng lại, thậm chí còn có khả năng bị cho thôi việc, cô ta trốn trong nhà vệ sinh khóc một tiếng rồi mới lấy dũng khí liên lạc với tổng giám đốc Lý. Tổng giám đốc Lý đã lập tức quay về ngay sau khi cô ta gửi email.

Đêm qua là đêm hai người ở bên nhau lâu nhất. Cô ta không còn phải lo “làm thêm giờ” về nhà muộn bị chồng chất vấn, cũng không cần lo chuyện này lộ ra sẽ ảnh hưởng đến gia đình nữa. Nói ra cũng nực cười, cái “gia đình” mà cô ta toàn tâm toàn ý bảo vệ đó đã mục nát từ tận gốc rễ rồi.

Tổng giám đốc Lý nói sức khỏe của vợ mình không tốt, lần này ông ta về Hồng Kông đã đưa vợ đi khám toàn diện. Mặc dù bác sĩ nói không có bệnh gì nghiêm trọng, nhưng chức năng của các cơ quan trong người bị suy giảm là điều chắc chắn. Một bà già hơn bảy mươi tuổi, bất cứ lúc nào cũng có thể... Vợ ông ta lo lắng cho sức khỏe của mình nên đã lập di chúc, để lại gần như toàn bộ tài sản cho ông ta.

Cô ta biết ông ta ám chỉ điều gì. Cửng Hâm cho rằng ly hôn là sự trừng phạt đối với cô ta sao? Bác sĩ nói Thông Thông mặc dù bị thương rất nặng, nhưng cơ thể trẻ con còn đang phát triển, khả năng bình phục tương đối lớn. Tòa án mở lại hai trong số bốn chiếc thẻ ngân hàng để cô ta thanh toán tiền thuốc thang, bố mẹ cô ta cũng lấy tiền dành dụm ra cho Thông Thông chữa bệnh, tổng giám đốc Lý còn cho cô ta một tấm séc... Tóm lại chuyện này hoàn toàn không nghiêm trọng với cô ta như trong tưởng tượng, thậm chí có khả năng là cơ hội để ly hôn...

Cô ta tắm xong, thay quần áo ở nhà đi ra, nhìn thấy trát của tòa án đặt trên bàn uống nước không biết từ bao giờ. Cửng Hâm đã đâm đơn kiện cô ta và Ngũ Tư Lượng... Tại sao Cửng Hâm lại biết Ngũ Tư Lượng?

Cô ta khởi động chiếc điện thoại đã tắt nguồn cả đêm, quả nhiên có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi lỡ. Ngũ Tư Lượng rất giận dữ, hoàn toàn không tin Thông Thông là con hấn, mắng cô ta là gái điếm, dâm tiện, tội phạm quấy rối, sau đó là vô số những từ thô tục khó nghe. Trước đây tại sao cô ta lại thích một người như vậy? Trong lúc cô ta định nhắn tin chửi lại thì nhìn thấy tin nhắn cuối cùng được gửi đến từ một số lạ, trong đó chỉ có mấy chữ: “Tôi là bạn gái của Ngũ Tư Lượng. Cô là ai?”.

Cô ta cười xấu xa: “Tôi là mẹ của con trai của Ngũ Tư Lượng”.

Bây giờ mới chưa đến sáu rưỡi sáng, người gửi tin nhắn chắc hẳn còn chưa dậy. Lúc tỉnh dậy đọc được tin nhắn này chắc cũng lập tức tỉnh ngủ. Cô ta không nhịn được cười thành tiếng, đặt điện thoại di động xuống,

vừa định đi mua sữa đậu nành để chuẩn bị bữa sáng thì có nhạc báo tin nhắn.

“Cô nói dối. Ngũ Tư Lượng chưa bao giờ kết hôn”.

“Em gái này, chưa kết hôn thì không thể có con sao? Chị là bạn gái đầu tiên của anh ta thời đại học”.

“Có phải cô nghe nói chúng tôi sắp cưới nên cố ý liên lạc lại với anh ấy không? Còn trát gọi của tòa án là chuyện gì?”.

Ngũ Tư Lượng nghĩ đủ mọi chuyện, lại không nghĩ tới chuyện trái đất tròn, vòng giao tiếp giữa người với người là rất nhỏ. Giấy gọi của tòa án được gửi đến cơ quan, sau khi nhận được giấy gọi hắn lập tức xin nghỉ, trong xí nghiệp có đủ kiểu tin đồn. Ở xí nghiệp có một người là họ hàng xa của Tiểu Tạng, bạn gái hắn. Người họ hàng xa này nói với Tiểu Tạng, trước đó Tiểu Tạng biết Ngũ Tư Lượng có liên lạc với một số điện thoại lạ, biết trát tòa án Ngũ Tư Lượng nhận được gửi từ thành phố A nơi có số điện thoại lạ đó, vì thế lập tức gửi tin nhắn đến chất vấn.

“Em gái, em nhìn thấy trát tòa án rồi à? Chị và anh ta cùng là bị cáo. Chồng chị phát hiện con trai chị không phải con anh ấy nên đến tòa án kiện cả chị và anh ta”.

“Cô lừa tôi! Tôi không tin!”.

Tiêu Văn Linh chọn mấy tin nhắn trước đó Ngũ Tư Lượng gửi ình rồi chuyển tiếp lại: “Em tin hay không thì tùy, em biết số anh ta chứ?”.

Đối phương lập tức im bặt. Sau đó điện thoại của cô ta đổ chuông, người gọi đến hỏi: “Con trai cô bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Sáu tuổi rưỡi”.

“Cô có phải họ Tiêu không? Là bạn học cùng đại học với anh ấy, làm anh ấy tổn thương rất sâu nặng?”.

“Chị và anh ta yêu nhau khi học năm thứ hai, ba năm sau thì chia tay. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta cùng chị đến thành phố A, sau một thời gian ngắn đi làm thì chỉ ở nhà chơi game, ở lý nhà chị, áo đến đưa tay, cơm đến há mồm. Bố mẹ chị không chịu nổi nên mới đuổi cổ anh ta đi, chị cũng cảm thấy yêu anh ta không có tương lai nên mới chia tay. Em cho rằng giữa chị và anh ta thì ai tổn thương sâu nặng hơn?”.

“VẬY... hai người...”.

“Chị và anh ta gặp lại khi họp lớp. Tóm lại đó là một sai lầm. Nhưng vì sai lầm này mà chị phải trả giá bằng hôn nhân. Em gái, mặc dù chị có lỗi với em, nhưng anh ta không thể không chịu trách nhiệm”. Lúc nói tới đây, Tiêu Văn Linh cảm thấy một khoái cảm khi trả được thù. Nếu buổi tối hôm đó Ngũ Tư Lượng đồng ý dùng bao cao su thì tất cả sẽ không xảy ra. Trước cô ta vẫn xấu hổ khi nhắc tới chuyện bố đẻ của con mình là một kẻ chẳng ra gì, nhưng xem tin nhắn của Ngũ Tư Lượng thì không ngờ hắn lại phát rồi, nhà được đền bù, cũng trở thành một cán bộ con con ở xí nghiệp nhà nước, còn đã có bạn gái... Nếu hắn vẫn thảm hại như trước kia mà lại quan tâm đến cô ta và con thì Tiêu Văn Linh dù chết cũng không nói ra hắn... Đúng rồi, tại sao Cửng Hâm biết Ngũ Tư Lượng? Thậm chí tòa án còn gửi giấy gọi đến địa chỉ chính xác? Nghĩ tới đây, cô ta không muốn dây dưa với cô bé xa lạ này nữa: “Chị còn phải nấu cơm. Tạm biệt!”.

Sau khi cúp máy, cô ta chặn số điện thoại này rồi gọi cho Cửng Hâm. Điện thoại đổ mấy hồi chuông, Cửng Hâm mới nghe máy, giọng nói rõ ràng lộ vẻ chán ghét.

“Tại sao anh biết Ngũ Tư Lượng?”.

“Tôi thuê người điều tra cô”, giọng Cửng Hâm có vẻ đắc ý. “Cái gì?”, mặt Tiêu Văn Linh biến sắc.

“Cô không ngờ đúng không? Những bí mật đó của cô không còn là bí mật. Cô và nó lên giường với nhau lúc họp lớp đúng không? Chỉ một lần đã có nghệt chủng? Đúng là hiệu suất cao! Tôi nghe nói điều kiện kinh tế của nó không tồi, đòi bồi thường một triệu chắc cũng không quá đáng chứ?”.

“Anh thích đòi anh ta bao nhiêu thì đòi”. Tiêu Văn Linh chỉ sợ chuyện của tổng giám đốc Lý bị lộ: “Anh... anh còn điều tra được gì nữa?”.

“Tôi điều tra được gì phải nói với cô sao? Tôi và cô không có gì để nói nữa, chúng ta gặp nhau ở trước tòa”,
Củng Hâm ngắt máy

111. Q.14 - Chương 8: Bụi Trong Ánh Nắng

Trích lời Gia Mộc: Có những việc không phải bạn cứ che giấu là sẽ không ai phát hiện ra. Nếu muốn người khác không biết thì chỉ có cách đừng làm.

Ông bà Củng đang ăn sáng trong bếp, sau khi nghe thấy động tĩnh trong phòng ngủ của con trai, cử động đồng loạt chậm lại. Bà Củng cao giọng hỏi: “Ai đấy?”.

“Là con đàn bà đó”.

“Nó có nói Thông Thông hiện nay bình phục thế nào rồi không?”. Bà Củng càng nói càng nhỏ giọng.

Củng Hâm từ phòng ngủ đi ra, đá cửa phòng một cái: “Không nói!”. Anh ta nói xong đi vào nhà vệ sinh.

Hai ông bà già đều yên lặng một lát: “Củng Hâm, bố mẹ muốn đi thăm Thông Thông...”.

“Thăm cái gì mà thăm? Không ai được đi thăm nó! Làm người hầu còn chưa đủ à?”.

Bà Củng không nói nữa, miệng nhai mằn thầu lại thấy như nhai rơm. Ông Củng cũng không nuốt được nữa, đặt chiếc mằn thầu xuống. Mắt ông ta đã đỏ hơn một chút, có thể thấy rõ bóng người: “Thực ra... hai đứa con ly hôn là được rồi, làm gì phải kiện cáo... Bên ngoài đồn đại... Hôm qua còn có một đồng đội cũ của bố gọi điện thoại tới hỏi...”.

“Không kiện thì bố cho rằng người khác sẽ không biết à? Nhà họ Củng chúng ta đã...”.

“Không kiện thì ai biết? Ly hôn là được rồi...”.

Đây không phải lần đầu tiên Củng Hâm nghe bố mẹ nói như vậy, càng nghe càng cảm thấy khó chịu, anh ta cầm áo khoác xỏ giày chuẩn bị ra cửa.

“Con không ăn sáng à?”. “Con không đói”.

Anh ta sập cửa thật mạnh. Đứng ngoài hành lang, đột nhiên anh ta nghĩ đến câu nói cuối cùng của Tiêu Văn Linh. Anh ta “còn” tra được gì nữa nghĩa là sao? Chẳng lẽ ả đàn bà đó còn có chuyện gì không muốn người khác biết nữa?

Ngũ Tư Lượng đi hai vòng trong bệnh viện mới tìm được cơ hội vào phòng bệnh. Bệnh viện dù gì cũng là bệnh viện, cho dù là phòng bệnh trẻ em đầy các đồ trang trí vẫn làm mọi người cảm thấy run rẩy vô cớ.

Thông Thông đã đỡ nhiều, đang ngồi trên giường dùng máy tính bảng xem hoạt hình. Chị họ của Tiêu Văn Linh ngồi bên cạnh gọt táo cho cậu bé.

Ban đầu Thông Thông không hề chú ý tới Ngũ Tư Lượng, cậu ta xem “Cừu vui vẻ và sói xám” một lát, ngẩng đầu lên hỏi bác họ: “Bác Tư, vì sao bố cháu và ông bà nội còn chưa tới?”.

“Bà nội cháu thấy cháu ngã bị thương nên ốm theo, ông nội cháu cũng ốm rồi, bố cháu phải chăm sóc ông bà”.

Đây là câu trả lời mà người nhà họ Tiêu đã nói với Thông Thông mấy chục lần.

“Thế vì sao bố cháu cũng không gọi điện thoại cho cháu? Cháu cũng muốn thăm bà nội...”.

“Bà nội là người lớn, bệnh viện bà nằm cách đây xa lắm...”. “Không có điện thoại di động à?”.

“Đúng vậy, bệnh viện bà nội cháu nằm không cho dùng điện thoại di động”.

Thông Thông chớp chớp mắt, rõ ràng không tin. Cậu bé bĩu môi đặt máy tính bảng xuống đùi: “Mọi người đều nói dối cháu! Cháu không chơi với mọi người nữa!”.

Cậu bé duỗi chân, nằm xuống, trùm chăn lên...

Ngũ Tư Lượng bên cạnh nhìn một hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra đề tài để bắt chuyện: “Đúng là một cậu bé lạnh lợ”.

Chị họ Tiêu Văn Linh nhìn hấn. Ngũ Tư Lượng mặc áo sơ mi chim cò, áo len cổ chữ V và áo khoác bên ngoài, nói chung nhìn cũng không tồi, không giống như là người xấu: “Anh là...”.

Ngũ Tư Lượng chỉ bừa một em bé đang nằm ngủ trên giường bên cạnh: “Họ hàng. Không có ai trông à?”.

“Đều ra ngoài kiếm tiền rồi, chỉ có bà nó thường đến. Bà ấy vừa đi mua cơm”.

“À”. Ngũ Tư Lượng xoa xoa tay: “Sao thằng bé lại bị thương như vậy?”.

Hấn giả vờ mới đọc được bệnh án treo trên đầu giường. Cũng Thông, chấn thương sọ não, dập phổi, gãy xương...

“Trẻ con nghịch ngợm, trèo lên nóc đình hóng mát rồi bị ngã. Bác sĩ nói không có gì nguy hiểm nữa, vết thương từ từ sẽ liền”.

“Thế là trong cái rủi vẫn còn cái may”. Ngũ Tư Lượng ghé tới, muốn xem mặt Thông Thông. Thông Thông vốn rất ghét người khác hỏi bệnh tình của mình. Ngã xuống từ nóc đình hóng mát, dường như tất cả đều là lỗi của cậu bé. Cậu bé hất chặn ra: “Àm ĩ quá! Có để cho người ta ngủ không?”.

Cuối cùng Ngũ Tư Lượng cũng thấy rõ mặt Thông Thông. Hấn lùi về phía sau một bước. Cho dù trên đầu quần băng, trên mặt Thông Thông vẫn nhìn ra một số đặc điểm rõ ràng. Trán rộng, tai to, mũi củ tỏi, lông mày rậm, giống hệt hấn khi còn bé...

Hấn quên luôn chuyện lấy mẫu DNA, vừa lùi về phía sau vừa nói: “Tôi... tôi đi xem bà của cháu nó đi đâu, tôi còn phải đi làm, hỏi han mấy câu rồi đi...”.

Hấn ra ngoài phòng bệnh, xoay người cầm đầu đi thật nhanh. Đi tới đại sảnh bệnh viện, bị gió lạnh ngoài cổng thổi vào, hấn mới tỉnh táo lại một chút. Trời ạ! Không ngờ hấn lại có một thằng con trai... Không... Không... Con trai thì sao? Nhưng hấn có con trai rồi... Không... Lấy Tiểu Tạng, hấn muốn sinh mấy đứa con trai cũng được. Tiêu Văn Linh vốn tính lẳng lơ, con trai của loại phụ nữ này... Nhưng lúc yêu hấn thì Tiêu Văn Linh vẫn là gái trinh, cũng yêu hấn toàn tâm toàn ý... Nghe nói công việc của cô ta bây giờ cũng không tồi. Điều kiện của nhà họ Tiêu cũng tốt hơn nhà họ Tạng. Nhà họ Tạng mặc dù có hai căn hộ ở quê, nhưng giá nhà ở quê làm sao so được với ở thành phố A... Càng không cần phải nói tiền lương một tháng của Tiểu Tạng chỉ có hai ngàn đồng, hơn nữa hấn và Tiêu Văn Linh có con trai...

Không được... tuyệt đối không được...

Ngũ Tư Lượng suy tính trước sau, lúc mừng lúc lo, mặc dù đang ở bệnh viện nhưng vẫn rất gây chú ý. Trong lúc tâm tư hấn đang rối bời, có người gọi đến điện thoại di động của hấn: “A lô!”.

“Ngũ Tư Lượng! Anh là đồ lừa đảo!”. Cùng với tiếng kêu này, một cô gái mặc áo phao mỏng từ cổng bệnh viện xông vào: “Lúc quen tôi anh nói cái gì? Thế mà bây giờ cả con trai cũng có rồi! Minh anh phong lưu sung sướng, sao còn làm hỏng danh tiếng của tôi? Bây giờ ai ai cũng biết tôi và anh sắp cưới, anh bảo tôi phải ăn nói với gia đình tôi thế nào?”.

Cô ta vừa nói vừa xông lên cầm găng tay đánh liên tiếp vào mặt Ngũ Tư Lượng.

Ngũ Tư Lượng bị mắng sưng người, bị đánh hai cái mới tỉnh táo lại một chút, ôm lấy người mới đến: “Bảo bối của anh, em đừng làm thế. Anh cũng vừa mới biết, anh cũng là người bị hại!”.

“Người bị hại? Anh còn không biết xấu hổ nói mình là người bị hại à?”

“Tôi còn không dám nói với mẹ tôi, chưa kết hôn đã làm dì ghẻ...”. “Người phụ nữ đó không tìm ra bố của con mình là ai nên vu khống cho anh, còn chưa xét nghiệm DNA... Không biết là con ai...”.

“Ngũ Tư Lượng, anh không biết là con ai sao?”. Tiêu Văn Linh chen qua đám người xem náo nhiệt, khoanh tay trước ngực: “Bây giờ chúng ta đi xét nghiệm DNA. Nếu không phải con anh, tôi đền anh một trăm ngàn phí thiệt hại tinh thần, nếu là con anh...”.

Không đợi Ngũ Tư Lượng đáp, Tiểu Tạng đã xen vào: “Nếu là con anh thì chúng ta chia tay! Chia tay!”.

112. Q.14 - Chương 9: Kiện Tụng

Trích lời Gia Mộc: Thường chỉ khi bị ép đến đường cùng, người Trung Quốc mới nghĩ đến việc ra tòa. Còn pháp luật thì lại luôn lạnh lùng vô tình.

Trong tất cả các loại kiện tụng phải lôi nhau đến tòa án, ly hôn cho thấy sự xấu xí của con người rõ ràng nhất. Mặc dù Lâm Gia Mộc xuất thân luật sư ly hôn, nhưng cô vẫn phải ngả mũ thán phục trước đủ loại thủ đoạn con người sử dụng khi ly hôn.

Hai người cùng giường cùng chiếu chung sống sớm chiều, thậm chí còn hứa hẹn chung sống với nhau đến hết đời, khi ra tòa lại cực lực nói xấu nhau, không tiếc dùng cả những chuyện riêng tư nhất giữa hai vợ chồng để tấn công đối phương. Có thể khi bạn nghe một bên khóc lóc kể lể sẽ cảm thấy bên kia là kẻ đốn mạt độc nhất vô nhị, nhưng khi nghe bên còn lại trình bày, bạn lại cảm thấy người vừa nói xong chỉ là một con điểm đầy dối trá.

Có lẽ trong một vụ ly hôn cũng xảy ra tình hình nghiêng về một bên, chẳng hạn như một bên ngoại tình thành thói quen hoặc bạo hành thành tính. Vấn đề là người ngoại tình thành thói quen luôn lên án người còn lại có dấu hiệu tâm thần, có chứng hoang tưởng. Người bạo hành thành tính sẽ luôn nói người bị bạo hành là kẻ dối trá cộng thêm có chứng thích tự hành hạ mình.

Tóm lại, nếu có thể chia tay trong hòa bình thì họ đã mang chứng minh thư, giấy đăng ký kết hôn, sổ hộ khẩu, thỏa thuận ly hôn đến cục Dân chính để chia tay nhanh gọn, còn khi đã lôi nhau ra tòa án thì chỉ còn lại những gì xấu xí nhất.

Ví dụ như phiên tòa hôm nay, Cửng Hâm lấy chứng nhận nhóm máu ra chứng minh mình là kẻ đổ vỡ, luật sư của Tiêu Văn Linh thì nói thân chủ không cố ý che giấu, trước khi có kết quả thử máu thì thân chủ mình cũng không hề biết, mà Cửng Hâm lại không cho thân chủ mình cơ hội giải thích, thậm chí còn sử dụng bạo lực ở bệnh viện, đe dọa tính mạng của em bé đang được điều trị, thật là vô nhân đạo.

Bị cáo thứ hai Ngũ Tư Lượng thì ngồi ở đó nghĩ lại xem tại sao mình lại bị hai người phụ nữ cường bức lấy mẫu DNA đi làm xét nghiệm, tại sao lại bị kéo đến tòa án... Rõ ràng trước đó hắn đã quyết định có chết cũng không chịu thừa nhận cơ mà?

“Bị cáo thứ hai...”. Quan tòa lật hồ sơ: “Ngũ Tư Lượng có mặt không?”. Ngũ Tư Lượng đứng lên: “Tôi chính là Ngũ Tư Lượng”.

“Căn cứ kết quả xét nghiệm DNA, bị cáo chính là bố đẻ của Cửng Thông. Quan điểm của bị cáo là quyền sinh con của mình bị xâm phạm?”.

“Đúng, tôi và Tiêu Văn Linh chỉ là tình một đêm, cô ta có thai sinh con đều không nói với tôi. Bây giờ xảy ra chuyện mới nói tôi là bố của đứa bé...”.

Quan tòa xoa xoa tay. Hôm nay là ngày 23 tháng 12, tâm tư của quan tòa chỉ có một nửa ở tòa án, còn một nửa thì ở buổi liên hoan Giáng sinh. Tình tiết vụ án này không phức tạp, trước đó có không ít tiền lệ, quan tòa không định để vụ án này làm mất quá nhiều thời gian của mình: “Như vậy là bị cáo thừa nhận kết quả xét nghiệm DNA này?”.

“Vâng... vâng”.

“Bị cáo Tiêu Văn Linh, bị cáo cũng thừa nhận mình ngoại tình sau khi kết hôn? Cửng Thông không phải con của nguyên cáo?”.

“Bị cáo không biết... trước khi Cửng Thông bị tai nạn và thử máu thì bị cáo hoàn toàn không biết...”. Tiêu Văn Linh vẫn lắc đầu. Khóe mắt liếc thấy Lâm Gia Mộc ngồi phía sau, trong lòng Tiêu Văn Linh đột nhiên thấy cảm hận. Nếu không có người phụ nữ này...

Lâm Gia Mộc làm như không nhìn thấy cô ta. Theo cô thì Tiêu Văn Linh nên chú ý đến người đàn ông đeo kính đen che mặt kín mít ở góc bên trái kia hơn là chú ý đến mình. Cô gơ điện thoại lên chụp người đàn ông đó, mặc dù không khác gì không chụp nhưng cô vẫn gửi bức ảnh này cho Trịnh Đạt.

Củng Hâm cũng quay đầu lại. Anh ta không biết việc mình thuê Lâm Gia Mộc điều tra khi phát hiện vợ có thể ngoại tình rất cuộc có đúng hay không. Như chính Lâm Gia Mộc đã nói, vợ là bên sai, có thêm một bằng chứng nữa cũng không khiến quan toà bênh vực anh ta hơn, chỉ khiến cho tình hình càng trở nên khó coi... Nhưng anh ta không cam lòng... Đặc biệt là Lâm Gia Mộc cứ nói bằng chứng không đủ vững chắc để đưa ra toà án, không chịu nói với anh ta đối tượng ngoại tình của vợ anh ta là ai.

Quan toà hỏi hai bên có chịu chấp nhận hòa giải hay không, Củng Hâm lập tức đứng lên nói không chấp nhận. Điện thoại của anh ta vẫn rung suốt từ nãy đến giờ, không biết ai đã tiết lộ vụ án này với phóng viên, bây giờ có mấy phóng viên đề nghị phỏng vấn anh ta. Chuyện này có cái quái gì để phỏng vấn? Chuyện xấu trong nhà lại mang ra phơi ra với thiên hạ? Anh ta không hối hận vì đã kiện tụng, anh ta chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

Tiêu Văn Linh cũng không đồng ý hòa giải. Cô ta chỉ nói với tổng giám đốc Lý rằng mình cần ra tòa ly hôn Củng Hâm, không hề nói Củng Thông không phải con của Củng Hâm, không muốn mình bị mất điểm trong mắt tổng giám đốc Lý, biến thành một phụ nữ chẳng ra gì. Đêm dài lắm mộng... tốc chiến tốc thắng...

Ngũ Tư Lượng lại chấp nhận hòa giải. Nhưng nguyên cáo và bị cáo thứ nhất đều không chấp nhận, hẳn có muốn hòa giải cũng không có tác dụng gì.

Giai đoạn điều tra nhanh chóng kết thúc, quan tòa tuyên bố tạm dừng, sau hai ngày làm việc sẽ công bố kết quả phán quyết. Bởi vì ngày 23 là thứ Năm, cho nên kết quả phán quyết sẽ được công bố vào thứ Hai tuần sau.

Lâm Gia Mộc đứng lên, cầm túi xách. Tiêu Văn Linh lại vội vã chạy tới chỗ cô: “Là cô!”.

Lâm Gia Mộc gật đầu: “Là tôi”. “Cô làm chuyện thất đức này...”.

“Nếu tôi là cô thì tôi sẽ đuổi theo người vừa ra khỏi tòa kia”. Lâm Gia Mộc lấy điện thoại di động ra lắc lắc: “Nhận ra chiếc đồng hồ đó không?”.

Người nhận ra chiếc đồng hồ này là Trịnh Đặc. Tổng giám đốc Lý đeo một chiếc đồng hồ vàng kiểu cổ điển của Rolex. Cả thành phố A chỉ có một chiếc đồng hồ như thế này, Trịnh Đặc nhớ rất rõ điều đó.

Sắc mặt Tiêu Văn Linh lập tức trắng bệch, cô ta vội vã đuổi theo... Đúng vậy, một người nhất thời không kiềm chế được lòng mình, không chịu nhận quà cáp đắt tiền, một mực chờ đợi tình yêu, không tính toán được mất hoàn toàn khác một “dâm phụ” có tiền lệ ngoại tình, lừa cả nhà chồng cũ phải nuôi con riêng ỉn.

Chuyện ngoại tình với tổng giám đốc Lý phải dùng vào lúc này mới có sức sát thương lớn nhất đối với Tiêu Văn Linh. Củng Hâm cúi đầu đi tới: “Cô đã nói gì với cô ta?”.

“Vừa rồi tình nhân của cô ta cũng có mặt ở toà án...”. Mặt Củng Hâm lập tức đỏ gay: “Nó ở đâu?”.

“Ông ta nghe được một nửa đã ra ngoài rồi”.

“Tiêu Văn Linh không nói với nó à?”, Củng Hâm cũng hiểu ra vấn đề.

“Thời gian và địa điểm xét xử đều là tôi nhắn tin cho ông ta”. Lâm Gia Mộc cho rằng ông ta không đến, nhưng rồi Trịnh Đặc đã xác nhận người đàn ông giấu mặt đó chính là ông ta.

“Đây chính là việc lợi dụng bằng chứng mà cô nói?”.

“Đúng vậy”. Lâm Gia Mộc vỗ vai anh ta: “Bất kể tòa tuyên án thế nào thì tất cả cũng đã qua. Anh còn trẻ, còn có tiền đồ. Anh đã lãng phí đủ nhiều thời gian trong chuyện này rồi. Anh còn có bố mẹ cần chăm sóc. Tôi biết anh rất ảm ức, rất khó chịu, nhưng anh cũng nên suy nghĩ một chút, người phải trả giá lớn nhất trong chuyện này là ai... Như anh đã nói trước tòa, Thông Thông từ khi sinh ra vẫn được bố mẹ anh nuôi dạy, bao nhiêu chi phí cũng do bố mẹ anh bỏ ra. Mặc dù Tiêu Văn Linh là mẹ của Thông Thông, nhưng trước đây anh cũng là bố nó, bản thân anh không có một chút trách nhiệm nào trong chuyện này sao? Phận làm con, chính mắt nhìn thấy bố mẹ mình bị bóc lột mà lại coi là chuyện đương nhiên, anh cảm thấy anh làm đúng sao?”.

Trước khi biết Thông Thông không phải con mình, Củng Hâm vẫn cho rằng những việc bố mẹ mình làm là đương nhiên, sau này chuyện xảy ra cũng chỉ nghĩ đến sự ảm ức của bản thân: “Tôi...”.

“Cổ nhân nói tam thập nhi lập, anh nên suy nghĩ về tương lai của mình. Sau này tái hôn, sinh con, anh vẫn sẽ vứt hết mọi việc cho bố mẹ anh như khi nuôi Thông Thông sao? Anh có làm như vậy thì bố mẹ anh cũng không chịu nổi nữa. Còn nữa, anh đã bao giờ thật sự quan tâm đến Tiêu Văn Linh chưa? Anh có biết cô ta thích gì, không thích gì, thích ăn gì, không thích ăn gì không? Anh đã bao giờ tặng quà cho Tiêu Văn Linh chưa? Đừng kết hôn chỉ vì kết hôn, lần sau tìm một phụ nữ anh yêu thật lòng, làm lại từ đầu cho thật tốt!”.

Lâm Gia Mộc nói xong liền bỏ đi. Cô cũng không biết vì sao mình lại lảm chuyện như vậy. Có lẽ là vì tối hôm qua hai ông bà nhà họ Cử tìm đến văn phòng của cô, áp úng hỏi Thông Thông có phải đến toà án không. Mặc dù không phải cháu trai mình, nhưng tốt xấu gì cũng đã yêu thương chăm sóc nó sáu năm trời. Người bị hại thật sự trong phiên tòa này kỳ thực là hai ông bà và Thông Thông, nhưng ba người này lại hoàn toàn không có quyền phát ngôn.

113. Q.14 - Chương 10: Nhân Nào Quả Ấy

Trích lời Gia Mộc: Mặc dù hiện nay mọi người vẫn nói nam nữ bình đẳng, nhưng người phụ nữ phạm sai lầm luôn phải trả giá cao hơn đàn ông rất nhiều.

Uông Tư Điềm kiểm kê các vật phẩm trong danh sách mua sắm. Mặc dù Giáng sinh ở Trung Quốc chỉ là cái cớ để vui chơi, nhưng bởi vì đây là Giáng sinh đầu tiên của Uông Tư Điềm sau khi ra khỏi trại quản giáo, cũng là Giáng sinh cuối cùng trước khi Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc kết hôn nên Uông Tư Điềm cực kỳ coi trọng: “Ồ, quên mua tôm bóc vỏ rồi!”.

“Không sao. Ngày mai Trịnh Đặc đến chợ thủy sản mua ít tôm tươi là được”. Lâm Gia Mộc vừa nói vừa tiện tay cầm một quả quýt trong túi ra bóc vỏ ăn.

Uông Tư Điềm neho mắt nhìn cô: “Quýt này rất chua... Chị thích ăn chua từ bao giờ thế?”.

Lâm Gia Mộc dùng vỏ quýt ném Uông Tư Điềm: “Nhóc con, đừng nghĩ quá nhiều như thế. Chị không có thai, chỉ là cảm thấy khô miệng thôi”.

“Thực ra em cảm thấy chị đã thay đổi rất nhiều”. “Sao?”.

“Sau khi chị và anh Trịnh yêu nhau, chị đã thay đổi...”. “Chị? Chị thay đổi à?”.

“Trở nên... mềm mại hơn, nữ tính hơn”. “Trước đây chị không nữ tính à?”.

“Trước chị cũng có, nhưng đó là chị cố tình tạo ra. Còn bây giờ là mùi vị thiếu nữ hạnh phúc từ bên trong tỏa ra ngoài”.

Lâm Gia Mộc suýt nữa sặc nước quýt, ho một hồi lâu mới nói được: “Chị? Thiếu nữ?”.

“Không phải nói chị biến thành một thiếu nữ suốt ngày bám lấy đàn ông, mà là khí chất đã thay đổi, từ nữ hoàng băng giá biến thành nữ thần mùa xuân”.

“Đúng là không nên để em xem quá nhiều phim Disney. Là người lớn rồi mà vẫn còn ngây thơ như vậy”.

Lâm Gia Mộc vỗ mông Uông Tư Điềm: “Không thấy mấy thứ đồ đông lạnh đã bắt đầu rã đông à? Mau cho vào tủ lạnh đi”.

Uông Tư Điềm đương nhiên còn cách “ngây thơ” một khoảng xa. Cô bé gặp trắc trở từ khi còn quá nhỏ, lại bị đưa đến một lò luyện như trại quản giáo trẻ vị thành niên. Hơn nữa bản thân Uông Tư Điềm cũng thông minh, một số người trưởng thành cho dù gấp đôi tuổi cô bé cũng chưa chắc đã có khả năng nhìn người bằng cô bé.

Sau khi Uông Tư Điềm xách đồ đi vào bếp, Lâm Gia Mộc chạy vào phòng làm việc, cầm gương soi đi soi lại, cảm thấy mình vẫn là mình như trước kia... chỉ có mái tóc hơi dài...

“Tiêu Văn Linh đột nhiên đổi ý rồi”. Trịnh Đặc đi đến, cởi áo khoác ra vắt lên lưng ghế.

“Cái gì?”.

“Nghe nói chuyện của cô ta và tổng giám đốc Lý đã đến tai bà xã của tổng giám đốc Lý ở Hồng Kông. Bà xã ông ta từ Hồng Kông đến lôi ông ta đi rồi. Tiêu Văn Linh đã bị sa thải. Có điều trước đó hình như tổng giám đốc Lý và cô ta đã cãi nhau to, chuẩn bị chia tay... Tiêu Văn Linh vốn cho rằng tốc chiến tốc thắng tốt hơn, nhưng bây giờ xem ra là muốn câu giờ, sau đó cố gắng kiếm thêm chút tài sản”.

“Cô ta rõ ràng là bên sai...”

“Đừng quên còn có phí chữa bệnh của Thông Thông và căn hộ của họ nữa. Mặc dù cô ta không đóng tiền lần đầu nhưng có tham gia trả góp. Chủ trương của Cung Hàm vốn là cô ta phải tay trắng ra đi, cộng thêm bồi thường thiệt hại tinh thần, bây giờ có lẽ là chia cho cô ta càng ít tài sản càng tốt, bồi thường thiệt hại tinh thần do Ngũ Tư Lượng trả. Có thể Ngũ Tư Lượng còn phải gánh vác tiền viện phí cho Thông Thông”.

Vậy nên mới nói khi không có gì để mất, con người sẽ lộ ra diện mạo hung tợn của mình.

“Việc kiện cáo sẽ kéo dài đến sang năm?”.

“Chắc là phải sang năm mới. Dù thứ Hai có kết quả phán quyết thì Tiêu Văn Linh cũng sẽ kháng án. Hình như cô ta còn đe dọa sẽ nhận lời phỏng vấn của giới truyền thông”.

“Cô ta thật sự không nghĩ cho Thông Thông à?”. Trịnh Đạt lắc đầu: “Ai biết cô ta nghĩ thế nào”.

Anh ta kéo vai Lâm Gia Mộc, hôn một cái lên má cô: “Lát nữa cùng đi chợ thủy sản nhé!”.

“Lãng mạn một chút đi...” “Lát nữa ra bờ biển nhé!”.

“Ha ha ha ha...”. Chợ thủy sản cách bờ biển hai con phố, nói là ra bờ biển quả thật lãng mạn hơn nhiều.

Reng reng!

Chuông cửa vang lên. Ưông Tư Diễm ra mở cửa: “Chị Lâm, là anh Cung”.

Cung Hàm sầm mặt ngồi trên sofa. Có lẽ anh ta cũng đã biết chuyện Trịnh Đạt vừa nói: “Cái con điếm này! Nó quyết tâm giằng co với tôi đây mà”.

“Bây giờ anh có bạn gái không?”. Lâm Gia Mộc tự rót ỉnh một cốc nước nóng.

“Đừng nói đùa! Bây giờ tôi nhìn thấy phụ nữ đã phát ngán”.

“Ý cô ấy là hiện anh không có bạn gái, cũng không vội tái hôn, thế thì có gì phải cuống lên?”. Trịnh Đạt ra hiệu cho Lâm Gia Mộc ngồi xuống: “Cô ta đã thừa nhận Thông Thông không phải con anh, rõ ràng cô ta là bên sai, chắc chắn sẽ được chia ít tài sản hơn. Theo tiền lệ, anh cũng sẽ nhận được bồi thường”.

“Nó nói sẽ tìm truyền thông”.

“Tìm truyền thông chỉ thêm thua thiệt, cô ta cũng biết điều này. Cô ta nói vậy chỉ để thăm dò anh thôi. Bây giờ người sốt ruột là cô ta chứ không phải anh, đôi thời gian lấy không gian lại có lợi cho anh”.

Nghe đến đó, đầu óc Cung Hàm tỉnh táo lại một chút. Trước khi nghĩ rõ ràng việc này, trong đầu anh ta toàn những ý nghĩ phải làm gì Tiêu Văn Linh, bây giờ nghĩ lại... Đúng vậy, Tiêu Văn Linh thất nghiệp, con trai mỗi ngày chữa bệnh đều mất tiền, tiền trong hai chiếc thẻ ngân hàng đó và tiền của nhà họ Tiêu sớm muộn gì cũng có ngày tiêu hết. Thông Thông mặc dù có bảo hiểm y tế, nhưng bảo hiểm đâu có thanh toán ngay? Ngũ Tư Lượng cũng không giống một người có trách nhiệm. Người thăm nhất là Tiêu Văn Linh, người vội vã muốn chia tài sản cũng là Tiêu Văn Linh, anh ta có gì phải sợ: “Bố mẹ tôi lúc nào cũng muốn đến thăm thằng nhóc đó”.

“Nếu ông bà muốn đi thăm thì anh cứ để ông bà đi. Đừng trừng phạt bố mẹ anh vì lỗi lầm của người khác”, Lâm Gia Mộc nói.

Cung Hàm không nói gì. Có thể thấy anh ta không muốn để bố mẹ mình đến thăm Thông Thông. Anh ta cúi đầu nhìn điện thoại. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, ảnh nền điện thoại vẫn chưa đổi, vẫn là ảnh chụp Thông Thông hôm sinh nhật sáu tuổi. Anh ta bực bội đối hình nền thành hình mặc định của điện thoại. Con người rất kỳ lạ, lý trí biết Thông Thông không phải con mình, tình cảm lại không thể lập tức dứt bỏ hết mọi thứ với đứa con mình đã nuôi sáu năm trời.

“Được rồi, tôi về đây. Giáng sinh vui vẻ”.

Không biết tại sao Cửng Hâm lại nói ra một câu chúc như vậy. Nói xong anh ta khịt mũi đứng lên, rồi đi cũng nhanh chóng như lúc đến. Những người lui tới văn phòng tuy nhiều nhưng đa số đều như vậy, sau khi giải quyết nghi vấn trong lòng sẽ vứt văn phòng này và những việc xảy ra ở đó ra khỏi đầu, không nhớ đến nữa.

Tiêu Văn Linh ngồi chờ người trong phòng bệnh khoa nhi. Con của chị họ về nhà nghỉ tết Dương lịch, chị họ đã về nhà gặp con trai. Cô ta đưa cho chị họ bốn ngàn đồng. Vốn nên trả nhiều hơn, nhưng cô ta chỉ còn một ít tiền tiết kiệm, bây giờ miệng ăn núi lở. Một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, đã có chồng có con, có kinh nghiệm làm việc, lẽ ra muốn tìm việc cũng rất dễ. Nhưng sếp cũ của cô ta đã tuyên truyền chuyện của cô ta và tổng giám đốc Lý ra ngoài, bây giờ mọi người cùng ngành ở thành phố A đều biết, người muốn dùng cô ta đều có ý đồ khác, người thật sự muốn tuyển nhân viên làm việc lại không muốn dùng cô ta. Hơn nữa số bạn bè đã chặn số điện thoại của cô ta. Trên đời này không có thứ gì lan nhanh hơn tin đồn, những người chưa chặn cuộc gọi của cô ta đều vô quan tâm để thăm dò hư thực. Cái tên Tiêu Văn Linh đã hoàn toàn trở nên tai tiếng.

“Mẹ”. Thông Thông tỉnh dậy, nhìn thấy mẹ ngồi khóc bên giường: “Mẹ, sao mẹ lại khóc? Mẹ bị ốm à?”.

“Không. Mẹ chỉ thương Thông Thông thôi”.

“Con không sao đâu, không đau nữa. Thật đấy...”. “Mẹ biết”, Tiêu Văn Linh sờ trán con trai.

“Mẹ, có phải mẹ và bố ly hôn rồi không?”. “Cái gì?”.

“Con nghe bác nói với bà ngoại. Bà ngoại với bác tưởng con ngủ rồi... Mẹ, mẹ con mình ở với nhau là được, con sẽ không tìm bố với ông bà nội nữa. Họ xấu, bắt nạt mẹ”.

“... Ồ”. Tiêu Văn Linh nghẹn lời, không biết cảm giác trong lòng là gì. Bây giờ con còn nhỏ, bất kể xảy ra chuyện gì đều đứng về phía mẹ. Sau này lớn lên, biết chân tướng chuyện này, con còn đứng về phe mẹ nữa hay không? Còn coi cô ta ra gì nữa hay không? Cô ta lau nước mắt. Lúc này cô ta mới hiểu, cô ta đã sai... Cô ta đã thật sự sai... sai quá mức.

Ngũ Tư Lượng chen lấn trong đám đông, gần như là bị đẩy lên tàu. Gọi điện cho Tiểu Tạng không được, gọi về nhà, bố mẹ chỉ oán trách chứ không nói gì khác. Chen lấn giữa đám đông, hắn đã quyết định bắt kể tòa án bắt bồi thường bao nhiêu cũng không đền. Bây giờ hắn đã nghĩ thông rồi, công việc ở xí nghiệp quốc doanh mặc dù ổn định nhưng tiền lương lại thấp, đúng là bóc lột sức lao động. Sau khi về nhà hắn sẽ thôi việc. Mặc dù có tiền đền bù và có nhà mới nhưng toàn bộ đều đứng tên bố mẹ hắn, bây giờ hắn là người nghèo không nghề nghiệp, không có công việc, không có thu nhập, chẳng lẽ tòa án lại ép hắn lấy mỡ bán lấy tiền sao? Hơn nữa thành phố A ở tỉnh khác, muốn làm gì hắn cũng khó!

Hắn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, biết rằng mình sẽ không quay lại nơi này nữa. Còn Thông Thông... chỉ cần mình vẫn còn thì lo gì không có con trai? Tiểu Tạng bỏ hắn thì còn có người khác. Bây giờ điều kiện của hắn tốt như vậy, thiếu gì người chịu lấy hắn?

Hắn đang suy nghĩ mê mải, thậm chí có lúc còn cười thành tiếng, vì vậy lúc một người chen chúc bên cạnh lấy mất ví tiền, hắn cũng không hề biết gì...

Lúc tòa tuyên án thì đã sắp đến tết Dương lịch, Tiêu Văn Linh quả nhiên không đợi nổi. Bây giờ cô ta cần tiền cho con chữa bệnh, cũng cần được “tự do”, cần nhanh chóng làm chuyện này lắng xuống để cứu vãn danh dự. Cô ta chỉ đòi một nửa số tiền trả góp căn hộ mấy năm nay, tiền tiết kiệm cũng đòi một nửa, nhưng một nửa này phải khấu trừ chi phí chữa bệnh cho Thông Thông. Xe là tài sản trước hôn nhân của cô ta, nhưng quan tòa phán quyết cô ta phải thanh toán một trăm ngàn bồi thường thiệt hại tinh thần cho Cửng Hâm. Cửng Hâm không phải trả tiền chữa bệnh cho Thông Thông. Như vậy tính ra cuối cùng cô ta chỉ nhận được chưa đến sáu mươi ngàn.

Ngũ Tư Lượng không đến tòa án. Quan tòa tuyên án hắn phải bồi thường thiệt hại tinh thần một trăm ngàn cho Cửng Hâm, thanh toán một nửa tiền chữa bệnh cho Thông Thông, đồng thời mỗi tháng phải chu cấp một ngàn tiền nuôi dưỡng Thông Thông.

Tiêu Văn Linh nghe tòa tuyên án, biết không thể lấy được số tiền của Ngũ Tư Lượng, cuối cùng cô ta cũng chỉ nhận được chút tiền này. May mà Thông Thông đã đỡ hơn rất nhiều, bác sĩ đã đồng ý cho cô ta đón Thông Thông về nhà ăn tết. Những chuyện xảy ra một tháng qua giống như một cơn ác mộng không tỉnh lại được...

Cô ta đứng dậy, lảo đảo đi ra khỏi tòa án, ngơ ngác tìm xe của mình. Trong lúc đang chờ đợi, đột nhiên có hai người áo đen đi đến, đội một xô nước bắn lên đầu cô ta rồi bỏ đi: “Con điếm, xem mày còn dụ dỗ chồng người khác nữa không!”.

Tiêu Văn Linh đứng sững sờ, hoàn toàn không biết phải làm sao. Cảnh sát gác tòa án chạy tới đuổi theo hai người đó, còn có mấy người cười đùa chụp ảnh. Cũng Hâm thoáng nhìn về phía cô ta rồi thở dài quay đi. Một người phụ nữ đáng thương đến mức này, có cảm hận cũng chỉ lãng phí thời gian.

Lời tác giả: Chuyện này rất đơn giản, không có ý nghĩa giáo dục gì lớn, chỉ nhắc nhở người đọc nên trân trọng những gì đang có, đừng để đến lúc mất đi mới hối tiếc.

114. Q.15 - Chương 1: Tre Mập Mộc Măng Còi

Trích lời Gia Mộc: Dừng tuổi trẻ đánh đổi tương lai thông thường ít khi có kết quả tốt đẹp.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc gần như phải bò từ Cáp Nhĩ Tân về. Trên thế gian này không có chuyện nào hành hạ con người hơn tổ chức hôn lễ. Chuyện đi nghỉ trăng mật bị ném sang một bên, hai người ngủ chạy trên giường trọn hai ngày mới hồi phục được một chút sức lực.

Có điều cuối cùng thì cuộc sống cũng trở lại quỹ đạo của nó, cho dù chỉ có những vụ án vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi, nhưng nhiều vụ dồn lại vẫn làm cho hai người cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt đã sắp đến tết Âm lịch...

Trên thế giới này có một số người dù ngày nào bạn cũng nhìn thấy nhưng vẫn không nhớ tên họ. Yêu cầu duy nhất của bạn là họ làm tốt việc nên làm, giảm bớt số lần xuất hiện trước mặt bạn.

Trong khu nhà Lâm Gia Mộc ở cũng có một người như vậy, đó là người phụ trách công việc vệ sinh của cả đơn nguyên, một phụ nữ trung niên khoảng năm mươi tuổi, dáng người hơi mập mạp. Hình như người phụ nữ này đã làm việc ở đây từ trước khi Lâm Gia Mộc mua hai căn hộ tầng trên tầng dưới, nhưng Lâm Gia Mộc chỉ nhớ trên biển tên công tác của bà ta hình như viết là Hứa gì đó...

Một người như vậy vào một sáng sớm đã bấm chuông cửa nhà Lâm Gia Mộc...

Hôm đó hình như khoảng ba tuần sau tiết Đông Chí, vụ Tiêu Văn Linh còn chưa kết thúc. Lâm Gia Mộc đang xử lý một vụ ngoại tình rất bình thường, không khó khăn lắm, thù lao rất cao, tối qua theo dõi đến hơn mười giờ mới về nhà. Lúc chuông cửa vang lên, cô đang ngái ngủ nên tưởng là chuông điện thoại di động. Cô đưa tay tìm điện thoại, Trịnh Đặc đã xuống giường mặc áo ra mở cửa.

Cô cho rằng Trịnh Đặc có thể nhanh chóng mời người nọ đi, nhưng đợi một lát mà Trịnh Đặc vẫn không quay lại, trong phòng khách có tiếng nói chuyện khe khẽ. Lâm Gia Mộc dụi mắt, gãi đầu, bước xuống giường ra xem tình hình.

Trong phòng khách, Trịnh Đặc đang nói chuyện với một người phụ nữ rất quen mặt. Người phụ nữ này mặc áo lụa màu xanh ngọc đính pha lê lấp lánh, Lâm Gia Mộc từng mua một chiếc áo giống thế này tặng mẹ, nhưng bà Trương Nhã Lan lại chê ông chê eo. Tóc uốn xoắn, nhuộm màu nâu nhưng chỉ có ngọn tóc còn có màu nhuộm. Một chiếc áo phao màu xanh lục đặt bên kia sofa. Lúc nói chuyện, Trịnh Đặc gọi bà ta là cô Hứa, có vẻ như rất thân quen.

“Trịnh Đặc, có khách à?”.

“Là cô Hứa. Em đi đánh răng rửa mặt trước đi”.

“Vâng”. Lâm Gia Mộc không nhớ ra cô Hứa là ai nhưng vẫn gật đầu, nhanh chóng vào phòng tắm vừa rửa mặt vừa nhớ lại xem người đó là ai. Lúc đang đánh răng, đột nhiên cô nhớ ra... Là cô Hứa quét dọn vệ sinh... Trịnh Đặc quen biết cô Hứa từ bao giờ? Lúc này không phải thời gian làm việc của bà ấy sao? Đương nhiên

cô biết không phải tự nhiên mà ngày nào hành lang cũng sạch sẽ, nhưng lần nào cô Hứa cũng khom lưng cúi đầu, mặc bộ đồng phục nhân viên vệ sinh vừa dài vừa rộng. Có điều cô vẫn không thể liên hệ được cô Hứa quét dọn đó với bác gái trung niên đang ngồi trên sofa nhà mình.

Rửa mặt xong, cô lại đi qua phòng khách về phòng ngủ thay bộ đồ mặc ở nhà có hình con khỉ miệng rộng rồi đi ra: “Cô Hứa, hôm nay sao lại có thời gian đến nhà cháu uống trà thế?”.

Cô Hứa cười hơi lúng túng: “Xin lỗi vì cô đến sớm như vậy”.

“Không sớm mà, nếu tối qua không phải làm khuya thì bọn cháu cũng đã dậy rồi”.

Cô Hứa lại mím môi cười. Lâm Gia Mộc nhận ra lời mình nói hơi thừa. Vốn thời gian này là lúc cô Hứa quét dọn hành lang, sợ rằng còn biết rõ cô dậy lúc nào hơn chính bản thân cô.

“Cô có chuyện muốn nhờ các cháu giúp”. “Chuyện gì ạ?”.

“Cô biết các cháu làm... thám tử tư như trên ti vi, các cháu có thể giúp cô tìm một người không?”.

“Ai ạ?”.

“Con gái cô”.

Cô Hứa kể một câu chuyện rất “thông thường”. Cô Hứa tên đầy đủ là Hứa Lệ, vốn cùng chồng là công nhân một xí nghiệp quốc doanh cỡ lớn rất nổi tiếng ở thành phố A. Hai người đều vào xí nghiệp từ khi mới mười mấy tuổi, từ lúc học việc cho đến khi gần bốn mươi tuổi, cho rằng sẽ ở xí nghiệp yên ổn đến lúc về hưu, không ngờ xí nghiệp bị bán đứt, hai vợ chồng đồng thời mất việc. Trên có ông bà nội ngoại trên bảy mươi tuổi, dưới có con gái mới mười một tuổi, hai vợ chồng còn chưa có thời gian đau khổ đã bắt đầu quá trình tìm việc dài đằng đẳng. Họ từng làm đủ loại việc vặt, cũng từng bán hàng quán ven đường, cuộc sống dần dần ổn định lại, cũng bắt đầu có hy vọng về tương lai. Nhưng lúc này chồng cô Hứa lại mắc bệnh ung thư gan, một chút tích góp duy nhất của cả nhà đều đổ vào mà không có mấy may tác dụng. Chưa được một năm thì chồng cô Hứa mất, chỉ còn lại ông bà đã khóc khô nước mắt và hai mẹ con khóc không thành tiếng, di sản duy nhất là căn hộ và khoản nợ một trăm mấy chục ngàn.

Cô Hứa làm giúp việc theo giờ, làm công nhân vệ sinh, ky cốp từng chút một để trả nợ, phụng dưỡng bố mẹ chồng, nuôi dạy con gái. Lúc khó khăn nhất, ba năm liền cô Hứa không mua bộ quần áo nào, cả nhà ăn Tết chỉ có hai món ăn. Cũng trong năm đó, bố mẹ chồng cô Hứa lần lượt qua đời, chỉ còn lại hai mẹ con. May là con gái cô biết phấn đấu, thành tích học tập rất tốt, sau khi thi đỗ đại học cũng tìm được một công việc không tồi, tháng nào cũng gửi tiền về nhà. Hiện tại tiền lương giúp việc và công nhân vệ sinh tăng, nợ nần đã trả hết, cô Hứa cảm thấy mình kiếm tiền đã đủ tiêu, tất cả tiền con gái gửi về đều tích góp làm của hồi môn sau này.

Lúc này bắt đầu có người nửa đêm gọi điện thoại đến nhà cô Hứa mà không nói gì, còn có người gọi điện thoại mắng cô Hứa và con gái. Vốn cô Hứa cho rằng đó là một trò đùa quái đản, đến tận lúc một người phụ nữ điểm mặt chỉ tên mắng con gái cô Hứa là gái điếm, dê tiện, cướp chồng...

Cô Hứa gọi điện thoại báo con gái về nhà, chất vấn con gái như thể đã biết tất cả, mới biết cái gọi là công việc tốt của con gái sau khi tốt nghiệp đại học là làm nhân viên ở một hộp đêm rất nổi tiếng ở Bắc Kinh, chưa được nửa năm đã được một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi bao nuôi. Người đàn ông đó rất si mê cô ta, tặng cô ta biệt thự, xe hơi, còn muốn cô ta sinh con ỉn.

“Mẹ không hiểu à? Con chỉ muốn mẹ được sống sung sướng. Thế giới này vốn chỉ chê cười người nghèo không chê cười gái điếm, lúc học đại học bạn bè con đều khinh con nghèo, không biết trang điểm, còn có đồng hương thành phố A nói con ăn mặc quê mùa làm mất mặt người thành phố A. Trong phòng ký túc có ai mất tiền đều nghi ngờ con. Nhưng sau khi con có tiền, tất cả bọn nó đều quay sang nịnh bợ con... Anh ấy thật lòng với con, làm bồ nhí thì đã sao? Chỉ cần con và anh ấy lấy nhau thì có ai để ý anh ấy đã từng có vợ? Anh ấy đã nói sẽ mua cho con một ngôi nhà lớn ở Bắc Kinh, thuê người giúp việc hầu hạ con. Nếu con không muốn thì cũng có thể mua cho con một căn biệt thự ở thành phố A...”.

Câu trả lời của cô Hứa là cho con gái một cái bạt tai, đuổi con gái ra khỏi nhà, từ đó không nhắc tới con gái nữa, cô Hứa nói: “Cô và bố nó đều là người đang hoang, lúc nghèo túng nhất cũng không bao giờ lấy cái kim sợi chỉ của ai, không ngờ nó lại thành một người như thế...”.

Dù việc này đã xảy ra khá lâu trước đây, nhưng lúc cô Hứa nói tới đây vẫn chảy nước mắt: “Sau đó nó lại gọi điện thoại cho cô mấy lần, cũng về nhà tìm cô, nhưng cô đều không thèm nói chuyện với nó... Sau đó nó lại thường xuyên nhắn tin, gửi ảnh cho cô... còn gửi tiền vào thẻ của cô. Nó nói đã chia tay người kia, lại có bạn trai mới, nhưng cô xem ảnh thì cũng là một ông già có tiền. Sau đó cô không buồn quan tâm những người đó là ai nữa. Năm ngoái nó nói nó đã tìm được một người đàn ông đáng tin cậy, hai người đã kết hôn. Hình như nó sinh con trai, còn nói tết năm nay sẽ dẫn chồng con về thăm cô. Nhưng từ đó trở đi lại dần dần không còn tin tức gì nữa...”.

Kể chuyện của con gái mình với hai người xa lạ quả thực là một việc cực kỳ nặng nề và khó khăn đối với một người cả đời an phận thủ thường như cô Hứa: “Một tháng trước cô cũng đã bắt đầu nghi ngờ, nhưng gọi điện thoại không được, gửi thư đến địa chỉ nó cho cũng không có một chút hồi âm nào. Cô xin nghỉ mấy ngày đến Bắc Kinh, bắt xe đến địa chỉ đó nhưng không có ai, hỏi hàng xóm cũng không ai biết nó ở đâu. Cô đến đồn cảnh sát báo con gái mất tích, cảnh sát biết con gái cô hai mươi tám tuổi, đã nhiều năm không liên lạc với cô nên hoàn toàn không coi trọng vụ án này, chỉ đồng ý tìm con rể hỏi thăm giúp cô. Sau đó có một người tự xưng là con rể cô gọi điện thoại cho cô, nói hai người đã ly hôn, con gái cô về thành phố A, bảo cô không được làm phiền nó nữa. Nhưng nếu nó về thì tại sao lại không nói với cô? Trước đây mỗi lần thay số điện thoại nó đều nhắn tin cho cô, vì sao lần này lại không liên lạc được? Cô hỏi người đó cháu ngoại cô đâu, người đó nói không biết. Cô thật sự không biết làm thế nào nữa nên lại về thành phố A. Nhưng bạn bè của con gái cô cũng không biết tin nó về. Nếu không phải đã đến bước đường cùng thì cô cũng không đến nhờ các cháu...”.

Nghe đến đó, ánh mắt Lâm Gia Mộc trở nên nặng nề. Gái bao cũng như nhân viên tiếp khách ở hộp đêm, đều là nhóm người có tỉ lệ rủi ro cao. Con gái cô Hứa là một người trưởng thành, đột nhiên thay đổi thói quen sống, không nghe điện thoại của mẹ mặc dù trước đó vẫn cố gắng liên lạc, tám chín phần mười là dữ nhiều lành ít: “Cô Hứa, cô có thể cho cháu xem những tin nhắn con gái cô gửi cho cô không?”.

“Ồ... cô chỉ có tin nhắn một năm gần đây. Hộp thư cứ báo đầy suốt, cô nhờ người xóa bớt tin rác, còn đổi điện thoại nữa, nhưng cũng không lưu được bao nhiêu”.

“Vâng”. Lúc hỏi như vậy thực ra Lâm Gia Mộc cũng không trông chờ nhận được bao nhiêu thù lao, cô đã chuẩn bị tinh thần ột vụ “hỗ trợ pháp luật” miễn phí.

Cô Hứa lại lấy một cọc tiền mười ngàn từ trong túi áo phao ra: “Đây là tiền cô dành dụm mấy năm nay... khu nhà cô được xây lại... Lúc tìm được nó, cháu nhất định phải nói với nó là giờ cô có tiền, họ đền bù hai căn hộ một lớn một nhỏ. Căn lớn cô giữ lại cho nó, căn nhỏ thì cô ở. Số tiền nó gửi cô vẫn dành dụm cho nó, đã có mấy trăm ngàn rồi. Vốn cô không muốn giữ, nhưng báo chí vẫn nói những người làm nghề đó tiền đến nhanh mà đi cũng nhanh... Cô giữ lại cho nó, nhờ đâu sau này nó hoàn lương thì cũng có tiền làm lại cuộc đời”.

“Vâng”. Bất kể con cái có tội tệ thế nào thì bố mẹ vẫn cứ thương con... Không chỉ có tre còi sinh mạng mập mà cũng có tre mập mọc măng còi, hy vọng con gái cô Hứa có thể sống sót để báo đáp tấm lòng người mẹ này.

Tiền cô Hứa về, Lâm Gia Mộc vào bếp nổi lửa chuẩn bị nấu mì. Trịnh Đạt vào nhặt rau giúp cô: “Lúc đầu em không nhận ra cô Hứa đúng không?”.

“Vâng”.

“Thực ra cô ấy vất vả lắm”. “Anh biết cô ấy từ lâu rồi à?”.

“Là Tư Diễm biết cô ấy từ lâu rồi. Tư Diễm kể chuyện của cô ấy với anh, cho nên lúc cô ấy bấm chuông thì anh đã đoán được là chuyện gì rồi”.

“Lạ thật, vì sao chuyện ngày nào chúng ta cũng nhìn thấy lại cũng là chuyện chúng ta không hiểu nhất?”. Chẳng hạn như đương nhiên cho rằng người vệ sinh quét dọn hành lang là nghèo khó đáng thương, cho rằng sự tồn tại của họ không quan trọng, lại thường xuyên động lòng trắc ẩn. Lâm Gia Mộc nghĩ mình là một người hiểu được mọi chuyện, vậy mà lại không biết chuyện của cô Hứa, vì thế cô cảm thấy hơi... khó xử.

Trịnh Đạt đặt mớ rau đã nhặt xong xuống, hôn Lâm Gia Mộc một cái: “Anh đi gọi điện cho cảnh sát Lưu”.

Trịnh Đạc cũng có thái độ bi quan với tình hình của con gái cô Hứa.

Cảnh sát Lưu xem lịch trực. Nghề cảnh sát là vậy, người khác càng nhàn thì họ càng bận, bắt đầu trực từ trung tuần tháng Mười Hai, bảo vệ an ninh dịp Giáng sinh và tết Dương lịch, mục tiêu duy nhất là giữ trật tự.

Vấn đề là các phần tử phạm tội trộm cắp, lừa đảo, cướp giật cũng phải ăn tết. Bực mình nhất là thời điểm này còn có những người “không chuyên nghiệp” cũng làm ăn thời vụ. Những người này quanh năm suốt tháng làm thuê ở thành phố A không kiếm được tiền hoặc kiếm được tiền nhưng đã tiêu hết, để lúc về nhà có thể oai một chút, đầu óc nóng lên cũng gia nhập hàng ngũ tội phạm.

Vì sao lại bực mình vì những người này nhất? Không chuyên nghiệp cũng có nghĩa dễ gây ra tổn thương ngoài ý muốn. Đa số trộm cướp chuyên nghiệp đều biết mình nên làm đến mức nào, có bị bắt cũng chỉ tuyên án đến mười năm là kịch kim, còn đặt cả mạng sống của mình vào vì những đồng tiền đó thì không đáng chút nào. Tuy nhiên những kẻ không chuyên nghiệp thì sao? Không nói những chuyện khác, ngay giờ này năm ngoái, một gia đình ba người từ nơi khác đến mở quán ăn và cả em vợ đến tá túc cùng bị chém chết trong quán. Quần chúng xung quanh bàn luận um xùm, đưa ra vô số giả thiết, đủ để viết mười quyển tiểu thuyết hình sự. Kết quả là một người đồng hương làm thuê ở công trường gần đó thường xuyên qua lại với gia đình này bài bạc thua hết tiền, sợ về nhà ăn tết khó ăn nói với người nhà, nghĩ bụng nhà này một năm kiếm được không ít tiền nên nửa đêm mò vào ăn trộm, không ngờ bị đứa bé dậy đi vệ sinh bắt gặp, vì thế giết người diệt khẩu... Thủ phạm bị bắt trong vòng chưa đến một tuần, nhưng bốn mạng người và hạnh phúc của hai gia đình cũng bị hủy hoại.

Làm cảnh sát có điều này không tốt, xem lịch cũng có thể nhớ đến rất nhiều chuyện không muốn nhớ lại. Do cuối năm căng thẳng như vậy, áp lực của việc duy trì trật tự xã hội là rất lớn, vụ mất tích mà Trịnh Đạc gọi điện thoại nói với anh ta không được cảnh sát coi trọng cũng là đương nhiên.

Anh ta xem tư liệu về người tên là Giả Dương Dương này. Qua hồ sơ có thể thấy là một người trong sạch, không có tiền án tiền sự gì, có hai căn hộ ở Bắc Kinh, tài khoản điện thoại di động từ đầu tháng Mười Hai năm ngoái đã không có bất cứ động tĩnh nào, không có điện thoại, tin nhắn và lịch sử lên mạng, bây giờ đã tự động bị thu hồi số. Điều này là hết sức khả nghi đối với một phụ nữ hiện đại. Qua tư liệu của bên đường sắt, quả thật đầu tháng Mười Hai cô ta có mua vé tàu từ Bắc Kinh chạy suốt đến thành phố A, nhưng cô ta có lên tàu hay không thì không xác định được.

Chồng của Giả Dương Dương thì không sạch sẽ lắm, hai mươi ba năm trước tham ô công quỹ bị bắt bỏ tù, sau khi ra tù kết phượng làm ăn với người khác, nhưng theo tư liệu từ Bắc Kinh gửi tới thì có mấy phụ nữ từng tố cáo hãm lừa đảo...

Trong lúc anh ta đang suy nghĩ miên man thì điện thoại đổ chuông, anh ta nhìn số, là 110.

“A lô!”

“Chào anh, anh có phải anh Lưu không?”

Cảnh sát Lưu cười, dựa vào lưng ghế nghịch chiếc bút, nhân tiện sờ sờ bụng mình. Anh ta đã ăn kiêng cả mùa đông, bây giờ cũng có chút hiệu quả, bụng đã nhỏ hơn một chút: “Vâng”.

“Một gói hàng được anh gửi qua công ty chuyển phát nhanh Viên Thông bị phát hiện có ma túy”.

Cảnh sát Lưu gãi đầu: “Sao? Thế có phải báo cảnh sát không?”. “Tôi chính là cảnh sát”.

“Anh là cảnh sát ở đâu? Gần đây tôi chỉ mua đồ ở Chiết Giang”. “Chúng tôi chính là cảnh sát Chiết Giang”.

“Lần sau lúc giả mạo người Chiết Giang thì nhớ bắt chước giọng cho giống, ông tướng Phúc Kiến ạ”.

Anh ta ngắt điện thoại. Những cuộc điện thoại như thế này chỉ có tác dụng giải trí đối với anh ta, nhưng lại có người mắc lừa...

Anh ta tiếp tục lật xem hồ sơ. Vụ án này quả thật có điểm đáng ngờ. Vấn đề là nơi xảy ra vụ án ở đâu? Nếu là ở Bắc Kinh thì không thuộc phạm vi quản lý của anh ta, nếu là thành phố A thì tại sao sống không thấy người, chết không thấy xác?

Tòa nhà mới xây trên khu đất cũ của nhà cô Hứa còn chưa hoàn thiện, cô Hứa đang thuê căn hộ của một người quen hiện sống cùng con trai ở nơi khác, hằng ngày chăm sóc mười mấy chậu hoa cỏ mang từ nhà cũ đến, lại chăm sóc bể cá vàng của người quen để lại. Sáng sớm đi quét dọn hành lang và cầu thang, xong việc đi xe đạp điện về nhà, buổi tối lại đến quét lần nữa, thời gian làm việc mỗi ngày khoảng bảy tiếng. Cô Hứa là người quen lao động nên không cảm thấy mệt, thời gian còn lại thì chăm sóc hoa cỏ và bể cá, xem tivi, chờ tin tức của con gái. Đây gần như là toàn bộ cuộc sống của cô Hứa.

Điện thoại của cô Hứa mỗi ngày hai mươi tư tiếng trong tình trạng chờ, mới hết nửa pin đã sạc, chỉ sợ con gái gọi về lại không nhận được, dù là số điện thoại lạ cũng nghe hết,

mỗi tin nhắn đều đọc rất kỹ...

“A lô!”

“Có phải bà có một đứa con gái tên là Giả Dương Dương không?”. “Đúng vậy”.

“Cô ta đánh bạc ở sòng bạc của tôi thua tiền, bị tôi bắt lại rồi. Trong vòng hai ngày cầm tiền đến chuộc người, nếu không tôi sẽ giết con gái bà...”.

Cô Hứa tối tăm đầu óc: “Vâng, vâng, tôi lập tức đi gửi tiền... các ông đừng làm hại nó! Đừng làm hại nó!”.

“Bây giờ bà đến ngân hàng, sau đó chúng tôi sẽ liên lạc với bà”. “Vâng, vâng...”.

“Không được báo cảnh sát. Chúng tôi có người theo dõi bà. Nếu bà báo cảnh sát, chúng tôi sẽ lập tức giết con gái bà”.

“Vâng, vâng, tôi không báo cảnh sát...”.

115. Q.15 - Chương 2: Khởi Đầu Thuận Lợi

Trích lời Gia Mộc: Giống như tất cả các bộ phim truyền hình của Hồng Kông, nội dung của bộ phim truyền hình “Thâm cung nội chiến” quá đơn giản. Những người kiến thức hạn hẹp đó đã đánh giá quá thấp sự phức tạp của đấu đá trong cung đình.

Nếu có người cho rằng ngày lễ được người Trung Quốc coi trọng nhất trong năm là tết Âm lịch sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của văn phòng Gia Mộc là sai lầm. Tết Âm lịch thực sự không có nhiều việc, nhưng một khi có việc thì quả thực là năm mới khởi đầu thuận lợi, một phi vụ có thể đủ chi trả tất cả các khoản trong năm.

Như vị thân chủ sáng hôm nay, tất cả quần áo trang sức trên người cộng lại có thể mua được một căn hộ cho người thu nhập thấp ở ngoại thành. Trên mặt ít nhất đã động dao kéo bốn lần, hơn nữa do tác động của botox nên khi cười cũng vẫn như không cười, trên mặt không có một nếp nhăn nào.

“Em Lâm, em cho rằng năm nay chị bao nhiêu tuổi?”.

“Chắc chị khoảng ba mươi tuổi”, Lâm Gia Mộc rót một ly trà nóng.

“Năm nay chị bốn mươi lăm tuổi rồi”. Người phụ nữ không thèm nhìn ly trà cô rót: “Em thấy chị có giống người bốn mươi lăm tuổi không?”.

“Không, thật sự không giống”.

“Em thấy không giống cũng vô dụng. Ông xã chị nhìn chị như người tám mươi tuổi. Không giấu em, bây giờ hai vợ chồng còn không ngủ một phòng, một người tầng hai một người tầng ba, có việc gì phải liên lạc qua điện thoại... Con trai chị lại đi du học nước ngoài, ngoài Garfield thì ngay cả một người nói chuyện với chị cũng không có”.

“Garfield?”.

“Con chó chị nuôi”. “À”.

“Chị đến tìm em không có việc gì ngoài việc tìm một câu trả lời, trong số những tình nhân của ông xã chị, hẳn chiều chuộng đứa nào nhất...”.

Lâm Gia Mộc suýt nữa sặc nước miếng. Mặc dù chuyện chồng người phụ nữ này có tình nhân đã rõ ràng như chảy trên đầu hói rồi, nhưng yêu cầu này...

“Ý chị là...”.

“Mặc dù tính chị không tốt, hay nói thẳng, dễ đắc tội người khác, nhưng chị vẫn có mấy người bạn không tồi. Họ nói với chị có người muốn nhòm ngó vị trí của chị, muốn làm bà lớn”.

“Bà lớn?”.

“Em không nhận ra chị à? Chồng chị họ Chu, chị họ Diêu”.

“A a...”. Lâm Gia Mộc bàng hoàng tỉnh ngộ. Thực ra cũng không trách Lâm Gia Mộc không nhận ra vị quý bà trong các quý bà, phu nhân trong các phu nhân của thành phố A này được, thật sự là bởi vì bà ta nhìn rất khác những bức ảnh trên mạng. Trên mạng bà ta quả thật là một thiếu phụ xinh đẹp đã bốn mươi lăm tuổi mà còn như chưa đến ba mươi, còn trong hiện thực... lại giống như một phụ nữ trung niên đeo chiếc mặt nạ phụ nữ trẻ tuổi. Mặc dù đều ăn mặc sang trọng như nhau, nhưng cô rất khó liên hệ hai người này với nhau.

“Vốn chị nổi tiếng với bài hát ‘Hoa nhài’ lúc ở đoàn văn công, mọi người đều gọi chị là Diêu Mạt Ly (hoa nhài), ông ấy cũng rất thích chị hát bài ‘Hoa nhài’, vì thế chị đổi tên thành Diêu Mạt Ly”.

“Ngoài đời chị còn trẻ trung xinh đẹp hơn trên mạng, em thật sự không nhận ra được”.

“Ha ha, em không cần phải nói dối, chị biết bây giờ chị thế nào. Nói đến xinh đẹp, lúc trẻ chị mới là xinh đẹp, minh tinh bây giờ không có mấy người bằng một nửa của chị năm đó”.

“Vâng, chị nói phải”. Lâm Gia Mộc đã xem ảnh bà ta lúc trẻ, quả thật Diêu Mạt Ly trong ảnh chỉ mặc một bộ trang phục biểu diễn bình thường mà vẫn cực kỳ rực rỡ.

“Chị đã chịu đựng hai mươi năm mới có hôm nay, ông ấy làm gì bên ngoài chị cũng không quan tâm, ông ấy có niềm vui mới cũng mặc kệ. Nhưng muốn chị nhường vị trí, để con trai chị có thêm một thằng em trai mà lại không có nhà để về thì chị không thể không để ý”.

“Vâng, vậy nội dung ủy thác của chị là...”.

“Tiền không quan trọng, quan trọng là tìm ra đứa muốn nhòm ngó vị trí của chị là đứa nào! Đứa đó có sinh con trai hay không, nếu có thì thằng con trai đó hiện ở đâu”. Diêu Mạt Ly vừa nói vừa ném một tập ảnh xuống bàn.

Từ khi biết thân phận của bà ta, Lâm Gia Mộc chỉ nghĩ làm thế nào không đắc tội quý bà này mà lại mời được bà ta đi. Nhà giàu tranh giành tài sản là một chuyện, nhà quyền thế tranh tài sản lại là một chuyện khác. “Thâm cung nội chiến” cũng không đủ để diễn tả sự nguy hiểm trong chuyện này, xem kịch vui thì không sao, nhưng để bản thân dính dáng vào chuyện này thì không phải việc làm của người thông minh.

Cô chậm rãi lật những bức ảnh đó lên, có một phần ba số người trong ảnh là cô có thể gọi được tên, một nửa số còn lại thì trông quen mặt. Cô lật ảnh lại, phía sau viết đầy đủ họ tên và thông tin cơ bản của người trong ảnh, nhờ vậy mới bàng hoàng nhận ra những người này. Ngoài ra còn có mấy người có vẻ không liên quan nhiều đến giới showbiz hoặc còn chưa được nổi tiếng. Cô xem đến bức ảnh cuối cùng, không ngờ lại là Giả Dương Dương mà cô vẫn đang tìm kiếm...

“Em biết nó à?”.

“Không biết”. Lâm Gia Mộc cầm lấy hai bức ảnh: “Hai người này là... Thấy nói họ là chị em tốt cơ mà?”.

“Ha ha, chị em tốt mới dễ thờ chung một chồng, liên thủ lại tấn công người khác... Có điều hai đứa này cũng tương đối được sủng ái. Chị chỉ dùng một kẻ nhỏ là hai đứa nó đã rạn nứt rồi, bây giờ hai đứa nó cũng đả đố với nhau tàn nhẫn nhất”, Diêu Mạt Ly cười nói.

“Vâng, em biết rồi”.

“Nhưng hai đứa này đều không sinh con trai...”. Bà ta lấy gương trang điểm trong túi xách ra xem mặt mình: “Ồ... Tóm lại đây là tất cả những đứa có quan hệ dài hạn với ông ấy trong vòng mười năm nay, em cứ từ từ mà điều tra”.

Nói xong bà ta đóng gương trang điểm lại, cất vào túi xách, lấy một tấm séc ra: “Chị đặt trước một trăm ngàn, sau khi xong việc sẽ trả em thêm hai trăm ngàn”.

“Vâng”.

“Hợp đồng thì thôi, chị không ký. Nhớ là từ trước đến nay chị chưa bao giờ tới đây”.

“Vâng, chị chưa bao giờ đến đây cả”. Lâm Gia Mộc cười, đứng dậy tiễn khách.

“Bà ta chính là dì Diêu?”. Ông Tư Diễm dọn dẹp chén đĩa “khách quý” để lại.

“Đúng vậy, bà ta chính là dì Diêu”. Bây giờ bà Diêu Mạt Ly này nhìn rất ra dáng bà cả, nhưng hai mươi ba năm trước cũng chỉ là gái bao, hơn nữa còn làm gái bao đủ hai mươi năm...

Bà lớn nhà họ Chu cũng xuất thân hàn vi, trở thành bà lớn nhờ sắc đẹp và thủ đoạn. Tiếc là bà lớn lại sinh liền hai đứa con gái, bản thân cũng tàn phai nhan sắc, tuy ngôi chính thất rất vững, mượn thế lực nhà chồng nâng đỡ nhà mình thành phú hào, nhưng cũng không quản được việc ông xã phong lưu đa tình ra ngoài làm loạn với danh nghĩa tìm người nối dõi tông đường. Có lẽ Diêu Mạt Ly đúng là có quý nhân phù trợ, trong số những phụ nữ nổi tiếng và không nổi tiếng của ông Chu chỉ có duy nhất Diêu Mạt Ly sinh được con trai nên đương nhiên hơn đứt những phụ nữ khác. Mấy năm nay phụ nữ đến rồi đi, đi rồi đến, ngay cả bà lớn cũng không chịu nổi đã chết, chỉ có dì Diêu Mạt Ly vẫn vững vàng sừng sững, thậm chí hai năm sau khi bà lớn qua đời, Diêu Mạt Ly còn cầm được giấy đăng ký kết hôn trong tay, thành công trở thành bà lớn.

Nhưng vị Diêu Mạt Ly này cũng có điểm yếu. Có lẽ là cuộc sống quá mức cô quạnh, có lẽ là muốn thể hiện mình không hề kém bà lớn trước đây, bà ta rất ham hư vinh, thích giao thiệp, thường xuyên cậy vị thế của mình để làm thuyết khách cho người khác, tay không bắt giặc, dựa vào vị thế để kiếm tiền. Diêu Mạt Ly còn cực thích lên mạng khoe của, thậm chí còn lên cả tạp chí nước ngoài. Mặc dù nhà họ Chu không còn làm chính trị nhưng cũng không có nhiều thiện cảm với một người thích khoe khoang gây rắc rối như bà ta. Hơn nữa bà ta đã thất sủng từ lâu, mặc dù bây giờ vẫn là vợ hợp pháp, nhưng ai cũng biết mấy chữ này yếu ớt đến mức nào.

Lâm Gia Mộc đã tính được sẽ có một vở tuồng thú vị, nhưng cô không ngờ Giả Dương Dương lại dính dáng vào chuyện này.

Lúc này có người bấm chuông. Ông Tư Diễm ra mở cửa, kêu to một tiếng: “Cô Hứa!”.

Lâm Gia Mộc nhanh chóng gạt hết đồng ảnh trên bàn vào một chiếc hộp, dùng tay giữ chặt nắp hộp.

“Gia Mộc! Dương Dương bị bắt cóc rồi!”. Cô Hứa không có tâm tư chú ý đến hành động của Lâm Gia Mộc, chỉ cầm điện thoại khóc không ngừng: “Bọn bắt cóc đòi hai trăm ngàn... Nhưng ngân hàng không cho cô lấy tiền, cũng không cho chuyển khoản...”.

“Bắt cóc?”, Lâm Gia Mộc cũng giật mình. Cô cầm điện thoại của cô Hứa, xem lịch sử cuộc gọi: “Cô đừng sốt ruột. Đạo này lừa đảo qua điện thoại tương đối nhiều, có lẽ là có người lừa cô”.

“Lừa cô? Làm sao bọn chúng biết Dương Dương biến mất?”.

“Bọn chúng cứ quăng lưới vậy thôi...”. Cô vừa nói vừa gọi lại số này, người nghe điện thoại nói giọng miền Nam, không đợi Lâm Gia Mộc nói gì đã nói trước: “Bà đã chuyển tiền chưa?”.

“Chuyển tiền cũng được, nhưng tôi phải nghe thấy giọng chị gái tôi trước”.

“Chị gái cô?”, đối phương yên lặng một lát: “Được, cô chờ đấy”. Ngay cả nhà họ Giả chỉ có một đứa con gái duy nhất cũng không biết, đối phương gần như chắc chắn không phải kẻ bắt cóc...

“Cô đừng lừa tôi! Giả Dương Dương nói cô ta không có em gái”, đối phương nói.

“Tôi là em họ chị ấy”.

Đối phương hình như bàn bạc gì đó, một lát sau cuộc gọi bị chấm dứt.

“Cô Hứa, bọn chúng là bọn lừa đảo thôi. Nghe nói cô tìm họ hàng, bọn chúng...”.

“Bọn chúng có giết con tin không?”.

“Cô Hứa, đây là lừa đảo qua điện thoại, chị Dương Dương không ở trong tay bọn chúng, bọn chúng giết con tin kiểu gì?”. Ưng Tư Điềm cười nói: “Cô lại đây cháu cho cô xem tin tức trên mạng, chuyện như vậy dạo này xảy ra rất nhiều... Ngay cả một đại minh tinh rất nổi tiếng cũng mắc lừa...”.

Lâm Gia Mộc bề ngoài vẫn cười nhưng trong lòng lại hơi lo lắng. Đối phương không phải kẻ lừa đảo bình thường mà có biết một số tin tức về Giả Dương Dương. Vụ án này đúng là càng ngày càng phức tạp.

116. Q.15 - Chương 3: Tra Hối

Trích lời Gia Mộc: Chơi với lửa có ngày bỏng tay.

Giả Dương Dương là một người như thế nào? Dấu vết của cô ta trên mạng không nhiều, QQ chỉ có không đến hai mươi người bạn, hơn nữa đã hơn một năm không đăng nhập. Không có tài khoản weibo, ngay cả mua sắm trên taobao(*) cũng rất ít. Thông tin từ ngân hàng cho thấy cô ta là một phụ nữ cực kỳ giàu có, có tiền tiết kiệm lãi suất cao hơn hai triệu cùng các loại chứng khoán có giá trị và cổ phiếu quỹ gấp mấy lần tiền tiết kiệm, ngoài ra còn có bất động sản ở khu đất vàng tại Bắc Kinh, tóm lại là một phú bà có tài sản hàng chục triệu.

(*) Trang mua sắm online lớn nhất Trung Quốc.

Lâm Gia Mộc cố gắng dùng phần mềm để tra tìm những người đàn ông từng có quan hệ với cô ta. Những người này cũng không có nhiều dấu vết trên mạng, nhưng nội dung lại rất đặc sắc, mỗi người ít nhất đều từng là nhân vật có quyền thế hay danh tiếng rất lớn. Hai năm trước Giả Dương Dương kết hôn, người cô ta lấy lại kém xa những bạn trai trước đó.

Lâm Gia Mộc không rõ vì sao Giả Dương Dương mất tích, tiền bạc trong tài khoản và bất động sản của cô ta đều không có ai động vào. Chồng của cô ta thậm chí còn nghĩ đến cả những cách kiếm côi như gọi điện thoại lừa gạt mẹ vợ, sao lại không nghĩ đến chuyện động vào số tiền này?

Đúng vậy, chủ mưu gọi điện thoại lừa gạt Hứa Lệ là Tăng Tiểu Quang, chồng của Giả Dương Dương. Có lẽ vì đối tượng lừa gạt chỉ là một bà già nên thủ đoạn Tăng Tiểu Quang dùng không cao siêu, Lâm Gia Mộc chỉ mất hai tiếng đã tra ra số điện thoại gọi đến là do một người tên là Sa Lượng mua hai tuần trước, mà người đàn ông này từng là bạn tù của Tăng Tiểu Quang.

Lâm Gia Mộc dùng một số điện thoại mới gọi đến số đó, bên kia tắt máy. Cô suy nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn: “Tăng Tiểu Quang, Sa Lượng, các người cho rằng tôi chết thật rồi à? Không ngờ lại dám lừa cả mẹ tôi”.

Gửi tin nhắn xong, Lâm Gia Mộc tắt nguồn điện thoại. Hôm sau thức dậy bật máy lên xem thấy có bảy, tám cuộc gọi lỡ. Cô lại nhanh chóng tắt nguồn điện thoại, ném sang bên cạnh.

Hứa Lệ dạo này hơi thần hồn nát thần tính. Bà ta nói với người khác chuyện mình nhận được điện thoại lừa đảo, kết quả là mấy chị em cùng làm việc với bà ta đều nói mình cũng đã từng nhận được, vì biết là lừa đảo nên không thèm nghe. Vốn bà ta còn bán tín bán nghi, sau khi nghe những người này nói như vậy liền tin thật. Mấy ngày nay bà ta xem ti vi rất chú ý đến những vụ người già bị lừa, vừa than thở vừa nghĩ lại mà sợ, thiếu chút nữa bà ta đã chuyển khoản tiền làm lại cuộc đời của con gái cho kẻ lừa đảo.

Nhưng con gái bà ta không bị bắt cóc thì có thể đi đâu? Bây giờ mỗi lần đi qua cửa văn phòng của Lâm Gia Mộc, bà ta đều muốn gõ cửa đi vào hỏi thử, lại sợ Lâm Gia Mộc bức mình không chịu giúp bà ta nữa. Suy đi nghĩ lại, bà ta chỉ còn cách về nhà than thở với hoa cỏ và mấy con cá vàng.

Cộc cộc cộc!

“Cô Hứa có nhà không?”. Có người gõ cửa hỏi.

Nghe thấy giọng nói này, Hứa Lệ sáng mắt lên, vội vã chạy từ ban công vào mở cửa: “Có có...”.

Người đứng ngoài cửa là Ông Tư Diễm: “Cô còn nhớ lần trước cô bảo sẽ dạy cháu tỉa hoa thủy tiên không?”.

“Nhớ, nhớ”. Hứa Lệ lấy dép đi trong nhà cho Ông Tư Diễm thay: “Diễm Diễm, cháu có lạnh không? Mau thay dép đi. Đúng rồi, sao cháu tìm được nhà cô?”.

“Tài liệu cô để lại văn phòng ghi địa chỉ này mà”. Ông Tư Diễm cười, ngồi xuống thay dép lê. Căn hộ Hứa Lệ thuê không lớn lắm, bố trí kiểu căn hộ của nhà nước đời đầu, nội thất bằng gỗ, trong nhà rất tối.

Hứa Lệ dắt tay Ông Tư Diễm vào phòng khách ngồi. Sofa trong phòng khách hơi cũ, lò xo mất đàn hồi, nhìn thì không sao, nhưng vừa ngồi xuống đã hõm xuống.

“Cái sofa này cũ rồi... thuê nhà người ta mà, đồ đạc không tốt...”. “Không sao đâu cô. Cái đệm ghế này là cô đan à? Đẹp thật”. Ông Tư

Diễm cầm một chiếc đệm ghế lên hỏi.

“Đẹp gì đâu. Tuổi lớn rồi, trí nhớ không tốt. Lúc trẻ cô biết đan mười mấy kiểu hoa văn, bây giờ chỉ nhớ mấy kiểu đơn giản nhất”. Hứa Lệ cười, đưa một quả táo cho Ông Tư Diễm: “Hôm nay cháu không phải đi làm à?”.

“Chị Lâm và anh Trịnh ra ngoài điều tra, cháu chuyển cuộc gọi máy văn phòng sang máy cháu rồi mới đi”.

“Thế... hai đứa nó có nói gì không?”.

“Không sao đâu ạ, trước khi đi cháu đã nói với anh chị ấy”.

“Vậy thì tốt”. Hứa Lệ nắm tay Ông Tư Diễm: “Ở tuổi cháu, những đứa khác còn đang đi học mà cháu đã phải đi làm. Cháu có hối hận không?”.

“Không có gì phải hối hận ạ. Với tình hình của cháu thì đại học cũng không nhận. Hơn nữa cháu cũng không muốn đi học. Bây giờ tốt nghiệp đại học cũng chỉ làm công việc như cháu, chị Lâm nói sau này cho cháu ra ngoài làm”. Ông Tư Diễm cũng đã nghĩ tới tương lai của mình, thậm chí đã từng mơ đến việc làm phóng viên, nhưng gọi điện thoại đến phòng tuyển sinh của mấy trường đại học, người ta vừa nghe nói đến hoàn cảnh của Ông Tư Diễm đã tỏ ra lạnh nhạt. Sau đó Ông Tư Diễm cũng từ bỏ ý định làm phóng viên. Nói cho cùng học đại học cũng là để đi làm kiếm tiền, công việc của cô ta bây giờ rất tốt, tiền cũng kiếm được không ít. Nếu ra ngoài làm, chị Lâm nói ngoài tiền lương cơ bản còn được trích phần trăm vụ án. Như cô ta quan sát gần nửa năm nay ở văn phòng thì lương một năm một trăm ngàn không phải là mơ, cần gì phải chen chúc qua cầu độc mộc với thiên binh vạn mã?

“Làm công việc của các cháu có nguy hiểm không?”. “Không có gì nguy hiểm”.

“Vậy thì tốt”. Hứa Lệ cười nói: “Đúng rồi, củ hoa thủy tiên cháu mua đâu?”.

“Đây ạ”.

Ông Tư Diễm lấy sáu củ hoa thủy tiên từ trong túi ra.

Hứa Lệ thoáng nhìn: “Củ hoa cháu mua tốt đấy, cháu mua ở đâu?”. “Cháu mua ở cửa hàng cô nói với cháu đó...”.

“Tốt, rất tốt”. Bà ta vừa nói vừa cầm một củ hoa: “Cháu lái xe đến hay là đi xe buýt đến?”.

“Cháu đi taxi đến”.

“Ồ. Vậy cô tỉa một củ, còn lại cháu mang về tự tỉa nhé”.

Bà ta đứng dậy ra ban công lấy con dao vắn dùng để tỉa cây, vô tình ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ban quản lý khu nhà cũ này làm việc chẳng ra gì, thường có xe cộ bên ngoài vào đỗ ở đây. Chẳng hạn như chiếc xe con đó đã đỗ trước cửa đơn nguyên được hai, ba ngày rồi. Sáng sớm bà ta ra ngoài đi làm nhìn thấy trong xe có người đang ăn bánh bao, nhìn thấy bà ta đi ra liền lái xe đi. Đến lúc bà ta đi làm về lại thấy chiếc xe đỗ ở đó.

“Cô Hứa?”.

“Đây rồi”. Bà ta cầm dao vào phòng khách, cầm củ hoa thủy tiên dạy Ông Tư Diễm cách tỉa.

Trong chiếc xe đỗ bên dưới, Sa Lượng và Tăng Tiểu Quang đang nói chuyện.

“Mày nói cái gì? Nhà bà già có khách? Mày có thấy rõ mặt người đó không?”, Tăng Tiểu Quang nói gấp.

“Không thấy rõ mặt, nhưng nhìn dáng người thì không giống chị Dương Dương. Con bé đó thấp hơn chị Dương Dương nhiều”.

“Thằng ngốc này! Dương Dương thông minh lắm, chẳng lẽ cô ta không nghĩ đến chuyện chúng ta đến nhà mẹ cô ta ở thành phố A để đón lõng cô ta à? Chắc chắn là cô ta nhờ người đến đưa tin... Chán mày thật, anh mới đi có năm phút mà mày đã...”.

“Sau này có chuyện gì anh tự đi mà làm, lần nào cũng đổ lỗi cho em hết”.

“Không phải lỗi của mày thì là lỗi của ai? Cũng chính mày nghĩ ra trò lừa bà già đó, không sợ Dương Dương biết được sẽ lột da mày à?”.

“Lột da em thì có lợi gì? Có giỏi thì đi mà lột da dì Diêu ấy... Nếu chúng ta không bị người của dì Diêu ép đến bước đường cùng, số tiền chị Dương Dương để lại cũng tiêu hết rồi thì em cũng không cần phải nghĩ ra cách này...”.

Không nhắc tới tiền còn đỡ, vừa nhắc tới tiền, Tăng Tiểu Quang càng nổi giận hơn: “Số tiền đó làm sao mà hết? Chẳng phải vì mày mua xổ số à?”.

Sa Lượng chơi xổ số không phải mua vài chục đồng tiêu khiển giống như người khác mà một khi có “linh cảm” là sẽ mua hàng chục, hàng trăm vé, lại chơi cả xổ số cào, không chỉ tiêu hết tiền của chính hắn mà cả tiền của Tăng Tiểu Quang cũng bị hắn “mượn” quá nửa.

“Hê hê hê... Đó là vì...”. Trong lúc hai người đang mải cãi nhau, có người gõ cửa xe.

“Này, các anh có phải người ở đây không? Ở đây không cho xe bên ngoài vào...”.

“Chúng tôi đến giao hàng, chúng tôi sẽ đi ngay...”.

Tăng Tiểu Quang hạ cửa kính xe xuống trả lời. Người đàn ông cao to đó đột nhiên kéo cánh tay hắn, không biết làm động tác gì mà cũng mở cửa xe luôn, lôi hắn xuống xe, vịn tay đè hắn vào thân xe. Sa Lượng biết tình hình không ổn, vừa mở cửa xe định chạy thì lại thấy một người phụ nữ đứng bên kia cầm một khẩu súng cưỡi tùm tùm nhìn hắn.

“Chị hai! Chị hai! Mọi người đều vì tiền, chị hai đừng nặng tay quá...”. “Lên xe”.

“Vâng”. Sa Lượng lên xe, thấy gã cao to đó mở cửa sau, ấn Tăng Tiểu Quang vào rồi quay lên ngồi vào ghế lái, chỉnh lại ghế ngồi và gương chiếu hậu rồi nhanh chóng lái đi. Từ đầu đến cuối chỉ mất ba phút, mọi người trong tiểu khu hoàn toàn không biết gì về chuyện xảy ra ở đây.

Mười mấy phút sau, Ông Tư Điềm ra khỏi cổng đơn nguyên, lấy chìa khóa dự phòng trong túi ra mở cửa chiếc Hyundai rồi ngồi lên xe.

Trong kho hàng dưới hầm, hai chiếc ghế sắt cố định trên mặt đất, bốn chiếc còng tay cảnh sát, hai chiếc cùm chân, trên bàn bày đủ loại dụng cụ tra tấn cũ nát han gỉ hình thù kỳ quái. Tăng Tiểu Quang xem như cũng am hiểu sự đời, vẻ mặt tạm coi như bình thường, còn Sa Lượng thì sợ đến mức hai chân run rẩy, không khống chế được tiểu tiện.

“Anh hai, chị hai, anh chị cần gì bọn em cũng đưa, đừng... đừng...”.

“Bọn tao cần Giả Dương Dương, chúng mày có đưa ra được không?”. Người phụ nữ ngồi trên ghế đối diện với hai người, khẩu súng lục đen bóng lóe sáng bên hông.

Sa Lượng gật đầu, lại lắc đầu: “Bọn em... không biết chị Dương Dương ở đâu...”.

“Đừng vờ vịt nữa. Bọn tao bám theo chúng mày từ Bắc Kinh đến thành phố A. Không phải chúng mày hẹn Giả Dương Dương gặp nhau ở thành phố A à?”.

“Không phải, thật sự không phải! Bọn em cũng lâu lắm rồi không nhận được tin tức của chị ấy nên mới đến nhà mẹ chị ấy chờ...”.

“Nói vậy thì nó ở thành phố A thật?”. “Thật... thật...”.

“Sa Lượng! Mày im mồm!”. Tầng Tiểu Quang mắng một câu rồi nhắm mắt lại: “Hôm nay bọn tao rơi vào tay chúng mày thì coi như hết đời. Bọn mày nhớ lấy, Diêu Mạt Lỵ sinh con trai, Dương Dương cũng sinh con trai, ông cụ đã giấu Dương Dương đi rồi. Diêu Mạt Lỵ cứ gây sự với Dương Dương để ông cụ cáu lên thì cái ghế bà lớn không vững được đâu!”.

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc nhìn nhau. Quả nhiên người sinh con trai là Giả Dương Dương... Bồ bịch của ông Chu đa số xuất thân từ showbiz, còn loại gái bao như Giả Dương Dương thì rất ít... Vậy mà Giả Dương Dương lại đứng vững được, còn sinh con trai... Đúng là thủ đoạn rất cao tay: “Ha ha, ông cụ là ai chứ? Giả Dương Dương ngủ với cả mớ đàn ông, lại kết hôn với mày, con hoang đẻ ra ai biết rốt cuộc họ gì...”.

“Dương Dương kết hôn với tao chính là để tránh tai mắt của dì Diêu... Ông cụ cũng biết chuyện này...”.

“Chúng mày đừng có làm trò, nếu nó có bản lĩnh thật thì bây giờ chúng mày đâu đến nỗi này? Nếu theo dì Diêu, ít nhất bây giờ chúng mày cũng là phú ông rồi...”.

“Hừ!”. Tầng Tiểu Quang hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

“Nếu hai thằng chúng mày khôn ra thì nói rõ tất cả mọi chuyện của Giả Dương Dương... Nếu không đừng hòng ra khỏi cánh cửa này!”.

“Chị hai, bọn em thật sự không biết chị Dương Dương ở đâu! Trước khi đi chị ấy nói họ Diêu... không... dì Diêu tìm chị ấy như phát điên là vì chị ấy bí mật sinh con trai. Chị ấy nhất thời không liên lạc được với ông cụ, đành phải mang con về thành phố A tránh bão... Lúc xuống tàu chị ấy còn gọi điện thoại cho bọn em báo bình an, sau đó không còn tin tức gì nữa...”.

“Nó nói nó xuống tàu mà mày tin nó thật à?”.

“Anh Tăng đã cài GPS trên điện thoại di động của chị ấy, chị ấy quả thật ở nhà ga thành phố A, nhưng sau đó đã bị mất tín hiệu...”.

Có nghĩa là Giả Dương Dương quả thật đã đến thành phố A, có điều không thể loại trừ trường hợp cô ta vứt điện thoại, dùng tên giả mua vé đến bất cứ nơi nào trong nước...

“Bọn em hết tiền, không còn cách nào nên đành phải nghĩ cách mượn ít tiền trong tay bà già, không ngờ chị Dương Dương biết, nhấn tin cho bọn em...”.

Nghe Sa Lượng kể lại những chuyện này hai năm rưỡi, Tầng Tiểu Quang ngẩng đầu nhìn trời như thể đã sẵn sàng từ bỏ mạng sống. Trịnh Đặc đá ghế hân: “Đúng thế không?”.

“Chính là như vậy”.

Trịnh Đặc và Lâm Gia Mộc liếc mắt nhìn nhau, hai người dọn đồ rồi rời khỏi kho hàng, đóng kín cửa lại...

Một tiếng sau, người trông kho hàng phát hiện cửa kho hàng không khóa, bên trong còn có người kêu to nên mở cửa ra xem, thấy hai người đàn ông bị cùm vào ghế liền vội vã báo cảnh sát.

Tầng Tiểu Quang biết chuyện mình đang dính vào này không thể để lộ ra, vì vậy bịa ra chuyện bị toán cướp bắt rồi ném vào trong kho hàng, sau đó cùng Sa Lượng rời khỏi đồn cảnh sát. Nhưng vừa rời khỏi đồn chưa được năm phút, một đám người áo đen đã kéo hai gã lên một chiếc xe...

Bãi Sói Hoang.

Cảnh sát Lưu ngồi xổm dưới đất nhìn hai bác sĩ pháp y và mấy đồng nghiệp trong tổ kỹ thuật đi vòng quanh xác chết dưới vách núi. Một hồi lâu sau, bác sĩ pháp y ngẩng đầu lên ra hiệu, cảnh sát Lưu thay đồ bảo hộ, trèo xuống dưới vách núi, đi tới hiện trường.

Tình hình hiện trường còn thê thảm hơn nhìn từ trên vách núi xuống. Một chiếc xe mười hai chỗ bị đốt chỉ còn trơ khung sắt, hai người ngồi trên ghế lái và ghế lái phụ đã bị đốt thành than. Nếu không phải mùa đông năm nay trời lạnh, nước biển đóng băng thì cả xe và người đều sẽ bị nước biển cuốn đi không còn tung tích chứ không mắc kẹt giữa hai tảng đá ngầm, lung lay chực rơi xuống như thế này.

“Là tự tử hay là bị giết?”.

“Bị giết. Hai người này đã chết trước khi rơi xuống vách núi, khí quản sạch sẽ”, bác sĩ pháp y nói. Anh ta lấy giấy trong túi ra lau mũi: “Mang lên đi”.

“Ồ”. Cảnh sát Lưu nhìn quanh hiện trường, lại ngẩng đầu nhìn vách núi. Xác chết được mấy nông dân phát hiện. Bởi vì cách nội thành khá xa, cảnh sát khu vực này quá mỏng nên trước khi họ đến đã có mấy trăm người xem náo nhiệt, trên hiện trường không thu được nhiều vật chứng có giá trị. Bên dưới... Xe đã cháy rụi thế này, tất cả bằng chứng đều không thể dùng được nữa. Thôi tìm thân phận hai người này trước đã. Tắt nhất đến nơi rồi, ít nhất cũng để họ có nhà mà về.

“Trịnh Đặc, cậu ra ngoài một lát”. Cảnh sát Lưu nói một câu không đầu không đuôi rồi dừng điện thoại. Trịnh Đặc suy nghĩ một lát, cho điện thoại vào túi áo khoác, mặc áo khoác vào đi xuống lầu. Quả nhiên cảnh sát Lưu đang chờ anh ta dưới lầu.

“Sao vậy?”.

“Lên xe rồi nói”. Cảnh sát Lưu quan sát xung quanh cẩn thận rồi quay lại bảo Trịnh Đặc lên xe.

Sau khi Trịnh Đặc lên xe, cảnh sát Lưu nổ máy, khống chế tốc độ chạy ra khỏi tiểu khu, hòa vào dòng xe cộ tấp nập: “Lần này các cậu nhận vụ gì?”.

“Sao thế?”.

“Hai người lần trước cậu nhờ tôi điều tra rốt cuộc là ai?” “Ai cơ?”.

“Đừng vớ vặt nữa. Tăng Tiểu Quang và Sa Lượng”.

“Bọn chúng là kẻ bị tình nghi lừa đảo nhân viên vệ sinh ở khu nhà bọn em, bọn em nhìn ngứa mắt, nhân tiện...”.

“Đừng nói vớ vẩn nữa”. Cảnh sát Lưu trừng mắt nhìn Trịnh Đặc: “Cậu và Lâm Gia Mộc đều không rảnh như vậy”.

“Dạo này bọn em thật sự rất rảnh”.

“Được rồi...”, cảnh sát Lưu thở dài. Anh ta cũng biết có một số việc Trịnh Đặc không muốn cho anh ta biết là muốn tốt cho anh ta, dù sao anh ta cũng là người ở quan trường, không được tự do: “Hai người đó bị siết cổ chết, bị đốt cùng một chiếc xe mười hai chỗ, đẩy xuống dưới vịnh Sói Hoang. Bất kể hai người dính dáng vào chuyện gì, chuyện lần này cũng cực kỳ nguy hiểm. Cậu và Gia Mộc lãng nhăng bao nhiêu năm, không dễ gì mới cưới nhau, đều là người có gia đình rồi, sau này cũng có khả năng có con, đừng đại gây họa lung tung, sống ổn định là hơn”.

Trịnh Đặc hơi biến sắc mặt. Anh ta đoán được vụ lần này sẽ rất khó, nhưng không ngờ đối phương lại tàn nhẫn như vậy... Đồng thời anh ta cũng lo hai người đó đã nói những gì trước khi chết, có dính dáng đến anh ta và Lâm Gia Mộc hay không. Mặc dù từ đầu chí cuối anh ta và Lâm Gia Mộc đều không nói mình là ai, nhưng tổ hợp một nam một nữ này cũng có tiếng tăm không nhỏ ở thành phố A. Người nào muốn điều tra vẫn có thể điều tra được.

“Em biết rồi”, anh ta gật đầu. Điện thoại báo có tin nhắn, là tin nhắn của Lâm Gia Mộc... Lúc có việc gì Lâm Gia Mộc thích gọi điện thoại hơn gửi tin nhắn, nếu cô gửi tin nhắn cho anh ta thì có nghĩa cô không tiện nói chuyện. Anh ta nói: “Đưa em về đi. Gia Mộc gọi em về ăn cơm”.

“Xì!”. Cảnh sát Lưu tìm chỗ quay đầu, đưa Trịnh Đặc về, lại nhìn thấy một chiếc xe kỳ lạ trong gương chiếu hậu: “Có người bám theo chúng ta”.

“Không sao. Anh cứ đưa em về nhà”, Trịnh Đặc nói. Thay vì cắt đuôi kẻ bám theo, không bằng xem xem rốt cuộc bọn chúng là ai.

117. Q.15 - Chương 4: Độc Ác Tột Cùng

Trích lời Gia Mộc: Cho dù chỉ là một con cá, khi nó bị thương hay bị chết, vẫn có người thân đau buồn vì nó.

Trịnh Đặc vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy một người đàn ông mặc Áo phục đen đeo bao tay trắng đứng gác ở cửa thang máy. Lần trước Diêu Mạt Ly đến cũng bày trận như vậy, như thể sợ người khác không biết bà ta có tiền có thế. Tổng thống Mỹ đi ra ngoài cũng chưa chắc đã giống trống khua chiêng ầm ĩ như bà ta.

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn thấy anh ta, đưa tay lên nói gì đó vào chiếc micro trong cổ tay áo. Trịnh Đặc hừ lạnh một tiếng, đi về phía văn phòng. Quả nhiên là lính gác khắp nơi, anh ta đi tới trước cửa, làm như không thấy hai thần giữ cửa đứng hai bên, móc chìa khóa ra mở cửa. Trong phòng toàn mùi nước hoa Chanel 5, quả nhiên Diêu Mạt Ly đang ở trong này.

“A, Trịnh Đặc, cậu về rồi à? Vừa rồi chị còn nói với Gia Mộc, lúc trẻ chị từng ở thành phố A năm, sáu năm. Khi đó cứ nghĩ Bắc Kinh tốt, thành phố A chẳng khác gì nông thôn. Mấy hôm nay đi chơi với mấy người bạn, không ngờ bây giờ thành phố A lại phát triển như vậy. Chị đã nhắc tới hai đứa em với họ, tất cả họ đều biết, đều nói hai đứa em giỏi lắm, rất đáng tin cậy, nói chị không chọn nhầm người”.

“Cảm ơn lời khen của chị”. Trịnh Đặc cười, cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh Lâm Gia Mộc, đặt tay lên lưng sofa sau lưng Lâm Gia Mộc.

“Hai em mới kết hôn một thời gian à? Lúc đến chị không biết nên quên tặng quà cho các em”. Diêu Mạt Ly nói rồi giơ tay lên. Một vệ sĩ đưa một gói quà tới: “Đây coi như quà cưới muộn của chị, chúc hai em trăm năm hạnh phúc”.

“Bọn em không có công...”.

“Ôi, bọn em vừa mới quen chị, nếu không thì đã biết tính chị rất thích tặng quà, phải nhận mới là nể mặt chị, không nhận nghĩa là không nể mặt, không thể coi là bạn được”.

“Vậy thì cảm ơn chị Diêu”. Lâm Gia Mộc còn định nói gì nữa nhưng Trịnh Đặc đã nhận gói quà.

“Các em không cần cảm ơn chị, chị mới phải cảm ơn các em. Vốn chị đưa bao nhiêu ảnh cho các em chỉ là để thử xem năng lực của các em thế nào, không ngờ các em nhanh chóng xác định được Giả Dương Dương như vậy...”.

“Trong số những người trong ảnh chỉ có Giả Dương Dương ở thành phố A, bọn em chỉ bắt đầu điều tra từ mục tiêu gần nhất”, Trịnh Đặc nói.

“Nhưng các em đã tra được ngay”. Diêu Mạt Ly dùng móng tay đỏ chót vạch lên ảnh Giả Dương Dương: “Con đi này, chị quen nó trong một buổi tụ tập bạn bè. Nó nghe nói chị từng sống ở thành phố A liền nói chị và nó là nửa đồng hương, lấy lòng chị như chó lấy lòng chủ. Chị thấy nó cũng khá thông minh lanh lợi nên giữ nó lại bên cạnh, không ngờ nó lại nhân cơ hội... Những phụ nữ bên cạnh ông ấy có ai không phải giai nhân tuyệt sắc, thêm nó cũng chẳng có vấn đề gì, cũng như thêm một món đồ chơi thôi. Nó khéo léo nhận lỗi với chị, nói nó không cố ý, ông ấy bảo nó ngủ cùng, nó không dám không ngủ, nhưng trong lòng nó chỉ có bạn trai nó. Chị nhất thời bị nó lừa, còn cãi nhau với ông ấy vì nó, nói ông ấy nên nể mặt chị, không nên đụng đến những người bên cạnh chị. Ông ấy cũng hứa không tìm nó nữa, sau đó không biết nó dùng thủ đoạn gì mà lại có thai, còn lừa chị là con của Tăng Tiểu Quang. Nó kết hôn với Tăng Tiểu Quang, lại sinh con trai... Sau khi sinh, nó bế con đến tìm ông ấy, nói là con ông ấy. Ông ấy xét nghiệm DNA, sau khi biết là con trai mình lại bắt đầu sủng ái nó...”.

Diêu Mạt Ly nói nửa thật nửa giả. Giả Dương Dương quả thật lợi dụng Diêu Mạt Ly để đến gần “ông cụ”, nhưng dựa theo lời khai của Tăng Tiểu Quang thì việc Giả Dương Dương kết hôn với hắn là do ông cụ sắp xếp... Bên ngoài cũng có tin đồn dì Diêu ngang ngược, không biết kín tiếng, phạm vào điều tối kỵ, người nhà họ Chu rất ghét bà ta. Nếu không phải vì bà ta là người duy nhất sinh con trai cho ông cụ thì bà ta đã bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu rồi. Con trai bà ta cũng không ra gì, nhiều lần gây họa cho ông cụ. Bây giờ có một thằng con trai khác, địa vị của con trai bà ta đương nhiên sẽ suy giảm... Thảo nào bà ta lại đuổi giết đến tận thành phố A. Bây giờ Trịnh Đặc đang nghĩ không biết bà ta có biết chuyện cô Hứa ủy thác cho họ tìm Giả Dương Dương hay không...

“Chị Diêu, sợ là kết quả bọn em tìm ra chưa chắc đã làm chị hài lòng”. “Sao?”.

“Bọn em đã tìm rất nhiều người, cũng đã cho người đến nhà mẹ đẻ của Giả Dương Dương, nhưng không có ai nhìn thấy Giả Dương Dương lộ diện ở thành phố A. Bọn em có lý do nghi ngờ cô ta hoàn toàn không về

thành phố A hoặc chỉ dừng lại ở thành phố A một thời gian rất ngắn rồi đi nơi khác”.

“Không sao. Nó là một đứa con gái hiếu thảo, nghe nói mẹ nó bị tai nạn giao thông thì nhất định sẽ về”, Diêu Mạt Ly nói. Bà ta đặt một tờ giấy lên bàn: “Có vẻ như hai em phải đăng tin tìm người thân”.

Tai nạn giao thông? Lâm Gia Mộc cau mày. Mẹ Diêu Mạt Ly này quá tàn nhẫn, không ngờ ngay cả cô Hứa cũng không buông tha. Trong lòng cô và Trịnh Đặc đều sôi sục, ngoài mặt lại vẫn phải tươi cười, dường như nghe Diêu Mạt Ly nói đến một chuyện rất bình thường.

“Đương nhiên tai nạn sẽ không quá nghiêm trọng. Nếu bà già chết thật thì nó cũng không cần phải về nữa, đúng không? Đáng tiếc là bà ta không có người thân nào bên cạnh, không có ai chăm sóc”.

“Chị yên tâm. Bọn em sẽ chăm sóc cô Hứa chu đáo”.

“Vậy thì chị cũng yên tâm. Bây giờ bà ta đang ở phòng bệnh chỉnh hình bệnh viện số 1. Có tuổi rồi mà bị gãy chân, lại không có người chăm sóc, đúng là đáng thương... May mà tài xế gây tai nạn cũng biết điều, chỉ trả toàn bộ tiền thuốc thang...”.

Có phải khi trong tay có đặc quyền thì con người sẽ trở nên đáng sợ? Sẽ không coi tính mạng và quyền lợi của người khác ra gì? Hoặc những người danh không chính ngôn không thuận, dựa vào thủ đoạn giành giật được quyền lợi lại càng độc ác và tàn nhẫn?

Sau khi Diêu Mạt Ly ra về, mùi Chanel 5 trong văn phòng còn quanh quẩn mãi chưa tan. Lâm Gia Mộc đứng bật dậy khỏi sofa, mở tất cả mọi cửa sổ cho thoáng gió. Mùi nước hoa và áp lực này khiến cô cảm thấy buồn nôn. Chẳng lẽ họ chỉ có thể ngồi chờ chết?

Phản ứng của Trịnh Đặc lại bình tĩnh hơn nhiều. Anh ta cầm áo khoác của Lâm Gia Mộc đưa cho cô mặc vào, lại cầm áo khoác của mình: “Tư Diễm đã gửi cho anh mười mấy tin nhắn, bây giờ nó đang ở trong bệnh viện”.

Ông Tư Diễm vẫn bám theo cô Hứa, lúc xảy ra tai nạn thì Ông Tư Diễm ở trên xe cách hiện trường không đến một trăm mét.

“Nó đã chụp được biển số xe”.

“Chụp được thì sao? Tài xế gây tai nạn không bỏ trốn”. Giọng Lâm Gia Mộc khó nghe đến mức chính cô cũng phải giật mình.

“Gia Mộc, em suy nghĩ một chút xem. Nếu dì Diêu thần thông quảng đại, địa vị vững chắc thật thì có cần hai lần đích thân đến văn phòng chúng ta không? Có cần phải làm việc rõ ràng như vậy không? Lúc nói đến ông cụ, giọng bà ta rõ ràng không ổn lắm, bà ta sợ... cho nên mới làm việc mạnh động như vậy. Nói cho cùng thì bà ta cũng chỉ muốn ột số người nhà họ Chu thấy là mình không ham muốn quyền lợi, chỉ là một quân cờ tham tiền tài thôi. Bây giờ người cầm quyền thật sự là người nhà họ Chu. Ngoài tin tức chính thức, trên mạng còn có tin gì khác không?”.

Ông Tư Diễm ghét bệnh viện. Ký ức cuối cùng về bệnh viện của Ông Tư Diễm là bàn tay lạnh như băng của mẹ, tiếng mắng chửi của các bác các cậu, tiếng các bác các cậu đấm đá bố mình, tiếng thì thầm khe khẽ và ánh mắt thông cảm của mọi người. Sau khi cô ta đập người phụ nữ đó bị thương, bố và cậu đến trại tạm giam bảo cô ta đến bệnh viện quỳ xuống xin lỗi người phụ nữ đó, cô ta cười lạnh, hỏi người phụ nữ đó đã chết chưa, nghe nói chỉ bị cắt tử cung, chỉ nói một câu “Đáng tiếc”. Bố vung tay định tát cô ta, cô ta tránh được. Cô ta đã tìm hiểu luật bảo vệ trẻ vị thành niên, khi đó cô ta còn không đến mười sáu tuổi, lại có tình tiết tự thú, sẽ không bị tuyên án nhiều năm. Các bạn cùng cô ta vây đánh người phụ nữ đó đều chưa đủ mười bốn tuổi, sẽ không phải chịu hình phạt gì.

Trại quản giáo trẻ vị thành niên... Dù thế nào cũng hơn cái nhà có mẹ kế và bố đẻ đó.

Ông Tư Diễm hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng bệnh ra để y tá đẩy cô Hứa vừa ra khỏi phòng cấp cứu vào phòng. Nhìn thấy một vệt nước in trên cánh cửa, Ông Tư Diễm mới nhận ra tay mình vẫn đang đổ mồ hôi.

“Cháu là người nhà của bệnh nhân Hứa Lệ?”.

“Cháu là họ hàng của cô ấy, con gái cô ấy không có nhà”.

“Ồ”. Bác sĩ nhìn Ông Tư Diễm một cái, cảm thấy cô ta hơi trẻ, nhưng giữa Ông Tư Diễm và tài xế gây tai nạn thì bác sĩ vẫn lựa chọn Ông Tư Diễm: “Ngoài gãy xương ống chân ra, những vết thương khác đều là vết thương nhẹ. Lát nữa bác sĩ khoa chỉnh hình sẽ liên lạc với cháu để sắp xếp thời gian phẫu thuật”.

“Cô ấy có phải nẹp xương không?”.

“Bà ấy khá lớn tuổi rồi, tình hình gãy xương cũng tương đối phức tạp, cá nhân tôi đề nghị nẹp xương”.

“Vâng, cháu nghe lời bác sĩ”, Ông Tư Diễm gật đầu. Bác sĩ treo bệnh án lên đầu giường bệnh rồi đi ra.

Ông Tư Diễm quay ra nhìn tài xế đang nói gì đó với cảnh sát giao thông, ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt. Hấn nói hấn quay đầu xe trong tiểu khu, vô tình va vào cô Hứa. Nhưng Ông Tư Diễm nhìn rất rõ, hấn cố ý...

Điện thoại di động báo có tin nhắn. Cô ta cúi đầu đọc: “Án binh bất động”.

Quả nhiên là người phụ nữ đó làm. Trên thế giới này có một số người có thể đứng trên pháp luật và đạo đức...

Cảm thấy còn đứng đây nghe người kia nói láo với cảnh sát giao thông sẽ phát điên mất, Ông Tư Diễm mở cửa đi vào phòng bệnh. Hứa Lệ cau mày nằm trên giường, một chân quấn như bánh chưng gác bên ngoài chần. Nhìn thấy Ông Tư Diễm, Hứa Lệ cố gắng gượng cười: “Cháu sợ lắm đúng không?”.

“Không, không sợ lắm ạ”. Ông Tư Diễm kéo ghế đến ngồi bên cạnh bà ta: “Bác sĩ nói cô bị gãy xương ống chân, phẫu thuật xong sẽ không sao”.

“Cô đúng là càng ngày càng dần, đi mua thức ăn cũng bị đụng xe. Nếu là lúc trẻ, cô chỉ nhảy một cái là tránh được... Người kia cũng đúng là, quay xe mà không cẩn thận một chút...”.

“Vâng, bây giờ nhiều tài xế mới lắm”. “Tại sao cháu cũng ở gần đó?”.

“Cháu để quên găng tay ở nhà cô nên định đến lấy”.

“Găng tay à? Cô không nhìn thấy... Hay là cô đưa chìa khóa cho cháu, cháu đến tìm xem sao”.

“Không sao, đôi găng tay đó cháu mua có mười mấy tệ, mất thì thôi, cháu mua đôi mới”.

“Lũ trẻ bọn cháu không biết quý đồng tiền gì cả. Bây giờ cháu cũng không kiếm được nhiều...”.

“Cô không biết chứ, mặc dù cháu không kiếm được nhiều tiền nhưng cháu có nhà, căn hộ bên chỗ bố cháu được đền bù hai căn còn phải cho cháu một căn. Văn phòng lại bao ăn, chị Lâm thường xuyên dẫn cháu đi mua quần áo, ngoài mua trái cây hay đồ ăn vặt, cháu gần như không tiêu gì đến tiền...”.

“Thế cháu không dành dụm một chút à? Bây giờ cháu còn trẻ, sau này kiểu gì cũng có lúc cần tiền”. Hứa Lệ nói: “A, đúng rồi, tiền viện phí...”.

“Tiền viện phí do tài xế đó nộp. Xe của hấn mua bảo hiểm toàn bộ”. “Có bảo hiểm thì tốt. Cũng tại cô vừa đi vừa nghĩ ngợi, không nhìn thấy xe”.

“Hấn đâm vào cô thì phải chịu trách nhiệm”. Ông Tư Diễm nói xong câu này thì cửa phòng bệnh mở ra. Lâm Gia Mộc và một người đàn ông mặc áo trắng gần như đồng thời đi vào.

“Cô Hứa, Tư Diễm, đây là bác sĩ Trương, là trưởng khoa chỉnh hình...”. Ở thành phố A thời gian dài, dù sao cũng phải biết một số người.

Vị bác sĩ Trương này chính là một trong số những người Lâm Gia Mộc “biết”.

Bác sĩ Trương không cao, ngoại hình thậm chí có thể xem như xấu trai, nhưng được cái rất thân thiện, hay cười tí mắt, rất ra dáng một lương y. Sau khi xem phim chụp rồi xem xét thương thế cho Hứa Lệ, bác sĩ Trương đưa ra kết luận giống bác sĩ cấp cứu, cần phẫu thuật nẹp xương: “Lịch phẫu thuật của khoa chỉnh hình đã kín đến tuần sau, nhưng trường hợp này có thể chen ngang. Để tôi sắp xếp một chút, một tiếng sau phẫu thuật được chứ?”.

“Được, đương nhiên là được”, Hứa Lệ nói. Lúc ở phòng cấp cứu đã nghe nói phòng mổ và giường ngủ ở khoa chỉnh hình đều rất căng thẳng, thương thể của bà ta không nặng, lại không có “người quen”, chuyển đến khoa chỉnh hình không biết phải chờ đến bao giờ mới được phẫu thuật, mọi người khuyên bà ta cứ tạm ở lại khoa cấp cứu đừng đi vội, nhưng bà ta không muốn làm phiền mọi người nên vẫn nghe lời bác sĩ chuyển tới khoa chỉnh hình, không ngờ lại được phẫu thuật sớm như vậy: “Gia Mộc, cảm ơn cháu”.

“Không có gì, bác sĩ Trương là bạn cháu, cô có thể yên tâm về trình độ của anh ấy”.

Điện thoại của Lâm Gia Mộc báo có tin nhắn, cô cúi xuống thoáng nhìn: “Cô Hứa, cháu còn có việc, Tư Diễm ở đây với cô được không? Cháu sẽ về trước khi phẫu thuật”.

“Không sao, cháu có việc thì cứ đi làm đi, Tư Diễm cũng không cần phải trông cô...”.

“Không được, bên cạnh cô không thể không có ai”. Lâm Gia Mộc liếc một cái, Ưng Tư Diễm cùng cô ra ngoài phòng bệnh.

“Tư Diễm, em cẩn thận một chút. Sau khi cô Hứa phẫu thuật xong, em đưa cô ấy về nhà, không được ở lại bệnh viện”.

Bệnh viện đông người khó lòng phòng bị, nhà cô Hứa nói cho cùng vẫn là sân nhà, Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đã tìm hiểu tình hình xong xuôi, dễ dàng bố trí đề phòng. Nói thật, Giả Dương Dương đi đến nước này là lựa chọn của chính cô ta, ăn mặn thì phải chịu khát nước, nhưng một người lương thiện như cô Hứa lại bị thương vì con gái thì đã động chạm đến giới hạn của Lâm Gia Mộc. Cô là một người “ngốc nghếch”, có người chọc giận cô, cô sẽ không bận tâm đối phương là ai, dù có liều mạng cũng phải kéo hoàng đế xuống ngựa. Dì Diễm làm như thế, không cắn một miếng thịt trên người bà ta thì thật sự không phải bản tính của Lâm Gia Mộc.

118. Q.15 - Chương 5: Bình Thường

Trích lời Gia Mộc: Con giun xéo mãi cũng quăn. Ép người quá đáng, làm việc quá tuyệt tình, có khi chính mình lại tổn thương.

Dì Diễm không hổ là dì Diễm, một vụ tai nạn giao thông không thể tầm thường hơn mà cũng có thể được lên báo đài địa phương, hơn nữa còn được chia sẻ rất nhiều. Nguyên nhân là để khen ngợi tài xế thành phố A có trách nhiệm. Camera giám sát đã ghi lại được toàn bộ quá trình tai nạn, cũng ghi được cảnh tài xế cởi áo băng bó vết thương cho cô Hứa, cùng cô Hứa sốt ruột chờ xe cứu thương. Vô số người bình luận khen ngợi bên dưới video.

Lâm Gia Mộc tắt cửa sổ, trong lòng biết Giả Dương Dương sắp xuất hiện...

Trước mặt Trịnh Đặc tổng cộng có bảy màn hình, tất cả camera giám sát trong phạm vi một trăm mét vuông xung quanh nhà cô Hứa bất kể là công cộng hay tư nhân đều được hiển thị trên màn hình. Một người đội mũ mặc áo lông vũ in hoa màu xanh lam thu hút sự chú ý của Trịnh Đặc. Theo lý thuyết, nếu Giả Dương Dương muốn gặp mẹ thì chắc chắn phải kín đáo, nhưng người phụ nữ này ăn mặc quá nổi bật. Tuy nhiên nếu suy nghĩ cẩn thận thì lại thấy mọi người sẽ chỉ chú ý tới chiếc áo nổi bật này mà không nhớ được chi tiết nào khác. Không thể không nói cô ả Giả Dương Dương này có IQ không thấp.

Trương Kỳ lái chiếc Mini Cooper của mình chạy rất nhanh trên đường cái bên cạnh một khu nhà cũ. Một vũng nước thải không biết ai đổ ra đường bị xe làm bắn vào một phụ nữ mặc áo lông xanh lam in hoa đang gọi điện thoại. Trương Kỳ dừng xe: “Xin lỗi...”.

“Biết xin lỗi mà không biết lái xe chậm một chút à?”. Người phụ nữ lườm Trương Kỳ, Trương Kỳ lấy một tờ giấy ra, trên đó chỉ có hai chữ: Lên xe.

Người phụ nữ sững sờ một lát, hơi do dự... Trương Kỳ nói hai tiếng rất nhỏ: “Sửu Nha”.

Giả Dương Dương ngẩn ra. Tên cô ta khi còn nhỏ là Sửu Nha... Sau khi được mười tuổi, vì cô ta phản đối quá mạnh mẽ nên cả mẹ cũng không gọi cái tên này nữa. Người biết cái tên này chỉ có... Cô ta mở cửa, lên xe.

Trương Kỳ khởi động xe, hoà vào dòng xe cộ. Cách đó không xa, hai người ngồi trên một chiếc xe màu đen hình thức bình thường đậu bên đường hoàn toàn không biết gì về chuyện xảy ra ở đây.

Sắp tết, salon tóc còn bận gấp đôi bình thường. Lâm Gia Mộc ngồi đọc báo trong phòng chờ VIP. Sau khi Trương Kỳ đưa Giả Dương Dương đến phòng chờ liền buông rèm pha lê xuống, mở nhạc lên.

“Cô là ai?”. Giả Dương Dương cảnh giác nhìn Lâm Gia Mộc. Dù chỉ để mặt mộc, Giả Dương Dương vẫn là một người đẹp hiếm thấy. Có thể thấy bây giờ cô ta không dùng mỹ phẩm gì trừ kem dưỡng da, nhưng da mặt vẫn cực kỳ mịn màng, không phải mẫu người mũi ắt to đang thịnh hành mà là vẻ đẹp quý phái rất dễ nhìn, nói là một bà chủ gia đình giàu có cũng có người tin, ai có thể nhìn ra cô ta là một gái bao chứ?

“Tôi tên Lâm Gia Mộc, là chủ văn phòng tư vấn Gia Mộc”. “Thế tại sao cô biết...”.

“Bà ấy rất lo lắng vì không liên lạc được với cô nên ủy thác chúng tôi tìm cô”.

“Bà ấy... lo lắng cho tôi?”.

“Bà ấy vẫn rất lo lắng cho cô, sợ cô sẽ dùng thanh xuân đánh đổi tương lai như những phụ nữ trên mục tin tức xã hội, kết quả là cô lại đặt cược cả tính mạng mình vào đó. Tiền cô gửi, bà ấy không động vào một xu nào, tất cả đều để dành cho cô”.

“Tôi... tôi chỉ quá sợ nghèo khổ mà thôi, tôi muốn mẹ tôi được sống sung sướng...”.

“Cô cho rằng cuộc sống thế nào là sung sướng? Có tài sản vài chục triệu như cô mà vẫn phải trốn đông trốn tây à? Nếu ông cụ quan tâm đến cô và con trai cô thì tại sao lại để mặc Diêu Mạt Ly muốn làm gì thì làm như vậy?”.

“Tôi... ông ấy chỉ quan tâm đến con trai”. Làm gái bao của ông cụ cũng phải trong sạch, Giả Dương Dương mặc dù có sắc đẹp, cũng có thủ đoạn, nhưng chung quy là không được trong sạch: “Tôi chỉ muốn giúp con trai tôi tranh giành...”.

“Tranh giành cái gì? Bây giờ nó bao nhiêu tuổi? Đã được một tuổi chưa? Cho dù được ông cụ thừa nhận thì cô có thể bảo vệ được nó cả đời không?”.

“Tôi...”.

“Tôi đã liên lạc với một người, người đó sẵn sàng giúp cô và con trai cô. Chỉ cần cô tới địa chỉ này trước ba giờ chiều ngày mai”. Lâm Gia Mộc đưa cho cô ta một tấm danh thiếp.

“Bà ta...”.

“Bà ta mới là người trong lòng ông cụ, cũng từng có thai một đứa con trai, nhưng đã sảy thai vì ‘tai nạn bất ngờ’ nên không thể sinh đẻ nữa... Bà ta sẵn sàng bỏ ra năm triệu đổi lấy con trai cô. Bà ta còn bảo đảm sẽ giúp cô và mẹ cô di cư, thay tên đổi họ để Diêu Mạt Ly vĩnh viễn không tìm được cô”.

“Năm triệu...”, cô ta cũng có năm triệu.

“Bà ta cũng sẵn sàng mua lại tài sản của cô ở trong nước với giá gấp đôi. Nếu cô chỉ muốn mẹ cô sống cuộc sống yên ổn thì số tiền đó đủ để hai mẹ con cô tiêu cả đời. Đương nhiên cô cũng có thể từ chối tôi, tiếp tục độ sức với Diêu Mạt Ly dựa vào lời hứa miệng của ông cụ”.

Trước khi gặp ông cụ, Giả Dương Dương không bao giờ gặp khó khăn với đàn ông. Đám đàn ông đó vung tiền như rác vì cô ta, tranh giành nhau vì cô ta, bất cứ người đàn ông nào cũng có thể bị cô ta đùa bỡn trong tay. Sau khi biết ông cụ, cô ta cho rằng mình đã tìm được cơ hội đổi đời, Diêu Mạt Ly dù sao cũng là hoa tàn nhụy rữa, cô ta mới là...

Nhưng tất cả những chuyện xảy ra từ đầu đến giờ đều cho thấy cô ta đã sai. Mặc dù ông cụ cho cô ta một số lợi ích nhưng cũng chỉ chăm sóc như tình nhân thông thường. Nếu không phải cô ta sinh được con trai thì chưa chắc ông cụ đã nhớ tên cô ta. Khi mới bị Diêu Mạt Ly săn đuổi, cô ta cũng từng xin ông cụ giúp đỡ, nhưng câu trả lời luôn là ông cụ đi công tác không có nhà. Cuối cùng Diêu Mạt Ly đe dọa đến tính mạng đứa bé, cô ta mới được gặp một trợ lý của ông cụ, người này sắp xếp cho hai mẹ con trốn về thành phố A. Sau khi thu xếp ổn thoả cho hai mẹ con, viên trợ lý đó cũng lấy cớ có việc và bỏ đi. Lúc đó cô ta

mới hiểu, không những cô ta không là gì cả mà giá trị của con trai cô ta cũng không lớn như trong tưởng tượng...

“Bà ta nói được làm được chứ?”.

“Là XX giới thiệu tôi với bà ta”. Lâm Gia Mộc nói ra một cái tên, một cái tên cô chỉ nói xong là sẽ quên ngay.

“Được. Bây giờ tôi sẽ đi luôn...”, Giả Dương Dương đứng lên. Trong cuộc tranh đấu của những người ở ngôi cao đó, cô ta chỉ là một con tốt thí, thậm chí còn không bằng cả An Lăng Dung(*). Cô ta đã dập tắt những ảo tưởng đó, nghĩ đến những lời dạy của mẹ, cố gắng kiếm tiền bằng đôi tay mình, không thẹn với lương tâm, sống đường đường chính chính dưới ánh mặt trời... Mặc dù vất vả, nhưng ít ra có thể sống yên ổn, không có cánh thì không được nghĩ đến chuyện lên trời xanh, đặt chân dưới đất mới là an toàn...

Mấy tháng sau, một người nào đó vừa khoe giấy đăng ký kết hôn trên weibo lại khoe giấy chứng nhận ly hôn, chỉ để lại một câu “Thế giới của ba người quá chật chội, tôi lựa chọn rút lui” rồi phóng khoáng ra đi.

Cùng ngày, Lâm Gia Mộc nhận được một bức thư gửi đến từ phương xa. Trong thư chỉ có một bức ảnh, Giả Dương Dương và mẹ đi trên đường phố, hạnh phúc bình yên.

Lời tác giả: Đây là một câu chuyện bình thường, cực kỳ bình thường. Giả Dương Dương chỉ là một vai phụ trong câu chuyện bình thường này. Nhưng trong mắt Hứa Lệ, cô ta lại là cả thế giới.

(*) An Lăng Dung: Một nhân vật trong tiểu thuyết “Hậu cung Chân Hoàn truyện” của Lưu Liễm Tử

119. Q.16 - Chương 1: Bỏ Trốn

Trích lời Gia Mộc: Từ xưa đến nay quyền lợi đều không phải do người khác dâng lên cho bạn. Nếu bạn không giành lấy ỳnh, bạn sẽ không có gì cả.

Tháng 6 năm 2013.

Tỉnh lỵ. Tiểu khu Phồn Vinh.

Cư dân trong tiểu khu Phồn Vinh đã quen với tiếng hai vợ chồng nhà 802 cãi nhau, đánh nhau, thậm chí là la hét chói tai. Thậm chí quen cả tiếng còi xe cảnh sát.

Một đội cảnh sát vừa ngáp vừa ra khỏi thang máy, bấm chuông cửa, có vẻ rất quen với chuyện này.

Một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, trắng trẻo, đeo kính đi ra mở cửa. Thấy bọn họ đến, người đàn ông chẳng những không bối rối mà còn tươi cười: “Bà xã tôi thần kinh quá, lại bắt các anh phải tới rồi. Mời các anh vào”.

Cảnh sát nhìn người đàn ông mặc quần đùi áo sơ mi, không nhận điều thuốc anh ta mời nhưng vẻ mặt cũng không quá mức nghiêm khắc: “Hiệu trưởng Dương, anh cũng là một người văn minh, gia đình có bất hòa cũng không được suốt ngày cãi nhau ầm ĩ như vậy, có chuyện gì không thể nói đằng hoàng được sao? Vợ chồng sống với nhau sao có thể như anh chị được chứ?”.

“Tinh thần bà xã tôi không tốt, vì mấy việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi cũng cãi lộn. Hôm nay tôi đi tiếp khách, uống mấy ly rượu về muộn một chút mà bà xã tôi đã xông tới đánh tôi. Ôi... Tôi cũng bất đắc dĩ, lại gặp phải một bà vợ như vậy”. Hiệu trưởng Dương vừa nói vừa mời mấy người này vào nhà.

Tư An ngồi trên ghế trong bếp, vừa che vết thương trên trán vừa nghe người bên ngoài nói chuyện, cảm thấy trong lòng lạnh buốt như có một tảng băng. Có bao nhiêu người tin rằng cô ta là một người bệnh tâm thần đang được sung sướng mà không biết hưởng, không chịu sống cho thoải mái mà ngày nào cũng phải đập phá đánh nhau...

“Tôi phải kiện anh ta tội bạo hành gia đình”, cô ta lạnh lùng nói. “Chị đã suy nghĩ kỹ chưa?”, cảnh sát nói: “Tranh chấp gia đình như vậy...”.

“Tôi phải giám định thương tật, tôi phải đến bệnh viện...”. Vết thương trên trán cô ta còn đang chảy máu, cổ tay phải tê dại không còn cảm giác. Cô ta biết mười mấy phút sau cổ tay cô ta sẽ trở nên tím ngắt, hẳn là đã bị gãy xương.

“An An, em đừng lắng chuyện nữa. Anh chỉ đẩy em hơi mạnh một chút thôi mà. Anh xin lỗi, anh sai rồi, anh sẽ không uống rượu nữa. Chúng ta đến bệnh viện, được không?”.

Hiệu trưởng Dương dịu dàng nói. Nhìn thấy hấn nhỏ nhẹ vỗ về như bây giờ, người nào chưa thấy sự đáng sợ của hấn lúc đánh vợ đều sẽ cho rằng hấn là một người chồng tốt.

“Không, tôi phải giám định thương tật”.

“Chị Tư, chị nên suy nghĩ cho kỹ. Nếu giám định thương tật thì phải tuân thủ các thủ tục pháp lý”.

“Tôi muốn tuân thủ thủ tục pháp lý”.

Thấy thái độ của cô ta kiên quyết như vậy, cảnh sát rất ngán ngẩm: “Vậy cũng được. Chị còn có người thân nào cần thông báo không?”.

“An An, mẹ em bị bệnh tim, muộn rồi, chúng ta đừng quấy rầy mẹ em được không? Diêu Diêu ở nhà ông bà nội chắc cũng ngủ rồi. Nếu nó nhìn thấy em thế này chắc chắn sẽ hoảng sợ”.

Tư An nhìn hấn một cái, gơ tay cho hấn một cái bạt tai. Người đàn ông này lúc nào cũng vậy, lúc đánh người là ma quỷ, sau khi ma quỷ biến mất lại trở thành quý ông. Từ lần đầu tiên cô ta bị đánh cách đây ba năm đến bây giờ, hấn đã diễn trò này ít nhất năm lần rồi. Lần nào cũng thành khẩn xin lỗi, quỳ xuống, viết cam kết, thề độc, mua quà cáp... Dập xương mũi? Không sao, đi Hàn Quốc du lịch nhân tiện chỉnh hình. Gãy xương cánh tay? Không sao, sang châu Âu du lịch điều dưỡng. Hấn hết sức chiều con, cực kỳ hiếu thảo với ông bà hai bên, lúc nào cũng ngoan ngoãn phục tùng cô ta, cho đến lần tiếp theo hấn “nhất thời mất kim chế”.

Hiệu trưởng Dương nghiêng đầu tránh được cái tát này, quỳ một gối xuống đất: “An An, em đừng làm vậy được không? Anh sai rồi, anh thật sự sai rồi. Nể mặt Diêu Diêu, em bỏ qua cho anh lần này đi! Anh hứa với em sẽ bỏ rượu, sẽ đi gặp bác sĩ tâm lý”.

Nhìn sắc mặt mấy viên cảnh sát đó, Tư An biết mình lại trở thành “người điên”, hiệu trưởng Dương lại trở thành một quý ông yêu vợ. Dù có đi giám định thì sao? Vẫn sẽ không có ai ủng hộ cô ta, vẫn sẽ không có các trình tự tư pháp, vẫn sẽ không có ai đứng ra nói giúp cô ta...

Tết Dương lịch năm 2014.

Một chiếc xe Volkswagen Magotan chạy như điên trên đường cao tốc. Người đàn ông lái xe nồng nặc mùi rượu, vẻ mặt cau có. Bầu không khí trong xe cực kỳ căng thẳng. Người phụ nữ ngồi trên ghế lái phụ cũng mím môi im lặng, sợ chọc phải ông chồng bị người khác đắc tội trong buổi tụ tập bạn bè. Hấn chính là một người đàn ông như vậy, người khác nói mấy câu đã có thể làm hấn nổi giận, nhưng bề ngoài vẫn lịch thiệp như một quý ông, tất cả cơn giận đều giấu trong lòng, cuối cùng người gặp nạn là cô ta, người “thân thiết” nhất và không tránh đi đâu được.

Cô bé sáu tuổi ngồi trên ghế trẻ em không biết gì về tình hình nguy hiểm trước mắt, vẫn hát ru con búp bê Barbie do một người họ hàng tặng. Người đàn ông nhíu mày càng ngày càng chặt, càng ngày càng không thể chịu được tiếng ồn con gái phát ra: “Đừng hát nữa!”.

Cô bé khựng lại một lát rồi òa khóc. Người đàn ông đột nhiên tắt xe vào làn dừng xe khẩn cấp, đạp phanh xe: “Cô trông con cái kiểu gì thế? Cô xem cô chiều nó thành ra thế nào rồi? Không có giáo dục gì cả, có người tặng quà là nhận ngay, đúng là đồ mất nết!”.

Tư An hơi tức giận. Dương Thành mắng chửi cô ta thế nào cũng được, nhưng mắng con gái là chạm đến giới hạn của cô ta. Cô ta tháo dây an toàn: “Tôi ra ghế sau ngồi với nó”.

“Ai cho cô cỡi dây an toàn? Đây là đường cao tốc, có biết không?”. Nghe thấy bố mẹ cãi nhau, cô bé càng khóc to hơn.

“Đừng khóc nữa. Còn khóc là bỏ bỏ con lại đây đấy”, Dương Thành nói.

Cô bé bị đe dọa càng hoảng sợ, gào khóc nức nở: “Mẹ! Mẹ bé! Mẹ!”. Nghe tiếng khóc của con gái, Tư An cảm thấy như có người xé rách trái tim cô ta: “Tôi xuống ngồi với con”.

Cô ta tháo dây an toàn, chưa kịp mở cửa xe, bàn tay to lớn của người đàn ông đã đánh vào mặt cô ta: “Tao bảo mày không được xuống, mày có nghe thấy không?”.

Lần này Tư An đúng là không nghe thấy gì cả, trong tai toàn là tiếng ù ù, trước mắt là khuôn mặt dữ tợn của người đàn ông này.

“Mẹ! Mẹ! Tai mẹ chảy máu rồi! Mẹ!”.

Tư An thì thào: “Tôi phải rời khỏi anh... Tôi phải rời khỏi anh...”.

Khuôn mặt người đàn ông càng trở nên dữ tợn, hai tay bóp chặt cổ cô ta: “Chúng nó khinh tao, đến mày cũng khinh tao đúng không? Khinh tao danh nghĩa là hiệu trưởng, trên thực tế chỉ là một thằng thợ dạy học nghèo kiết xác, tiền kiếm cả năm còn chưa đủ cho bọn đó đánh mặt chược? Mày mất việc, tao không làm được gì khác ngoài việc thở vắn than dài, mày lấy tao là mày khổ đúng không? Tao phải cho chúng mày thấy ai lợi hại hơn! Ai là chủ cái nhà này!”.

Hắn vừa nói vừa ra sức lắc Tư An. Diều Diều phía sau không ngừng gào thét khóc lóc. Tư An liều mạng vùng vẫy, hai chân đạp lung tung, dùng hết sức mạnh toàn thân kéo tay hắn ra. Nhưng tay hắn rắn chắc như kim sắt, thân hình to lớn như quả núi không đẩy ra được. Đến lúc đã dùng hết chút sức lực cuối cùng, cô ta từ bỏ buông xuôi... Thôi, có lẽ chết là cách giải thoát tốt nhất... Đến tận lúc một chiếc xe tải lớn đi qua, ánh đèn loá mắt chiếu vào trong xe, chiếu lên khuôn mặt dữ tợn của Dương Thành, hắn mới tỉnh táo lại được một chút...

Lúc Tư An tỉnh lại thì xe đã chạy bình thường. Con gái trên ghế sau không biết là khóc mệt hay là được dỗ dành mà đã ôm búp bê ngủ rồi. Trên xe chỉ có tiếng nhạc du dương, bình yên như vụ tranh chấp suýt nữa khiến cô ta mất mạng vừa rồi không hề xảy ra.

Cô ta sờ sờ cổ mình, chỉ cảm thấy đau rát. Sờ sờ tai, tai phải vẫn ù ù, tai trái vẫn có thể nghe được âm thanh.

“An An, hứa với anh, đừng cãi nhau với anh nữa, gia đình chúng ta sẽ sống hòa thuận, được không? Anh không biết vì sao người ta lại cho rằng ly hôn là chuyện tốt. Nếu em bỏ anh, anh nhất định sẽ đau khổ không sống nổi, lúc đó không biết lại làm ra chuyện gì... Vừa rồi em ngất đi, anh nghĩ em sẽ không tỉnh lại nữa. Trong khoảnh khắc đó, anh chỉ muốn lái xe lao xuống cầu vượt, cả nhà cùng chết, lại được sống bên nhau ở thế giới bên kia...”.

Tư An vẫn có một chiếc ba lô dùng trong trường hợp khẩn cấp, cô ta mua khi xảy ra vụ động đất ở Tứ Xuyên, nhưng trong ba lô lại không phải đồ dùng khi động đất mà là chứng minh thư, hộ khẩu, hộ chiếu, thẻ bảo hiểm xã hội, kết quả giám định thương tật, sổ bệnh án, một ít tiền mặt và vài bộ quần áo. Cô ta giấu chiếc ba lô này dưới gầm giường, nơi chồng cô ta vĩnh viễn không bao giờ nhìn tới. Mừng hai tháng Một, chồng được mấy người bạn gọi ra ngoài uống rượu, trước khi đi còn trao cho cô ta một nụ hôn, cô ta tròn tròn mắt, trong đầu lại nghĩ cách chạy trốn.

Cô ta nghe tiếng cửa chống trộm bị khóa lại, vội vã bật dậy khỏi giường, tìm ba lô khẩn cấp, mở tủ quần áo ra sức nhét đồ vào ba lô. Sau khi nhét được một nửa ba lô, cô ta lại bắt đầu nhét đồ của con gái vào. Cô ta đã vô số lần hình dung việc này trong đầu, nhưng đây mới là lần đầu tiên hiện thực hoá việc đó. Sau khi sắp đồ xong, cho thẻ ngân hàng, sổ tiết kiệm vào ví, cô ta đeo ba lô lên lưng, đánh thức con gái dậy.

Diều Diều dụi mắt nhìn mẹ và chiếc ba lô: “Mẹ ơi, mẹ con mình đi du lịch à?”.

“Ồ. Mẹ con mình đi du lịch”. “Bố có đi cùng không?”.

“Bố có việc phải ở nhà, mẹ và Diều Diều đi thôi”. “Bà nội có đi cùng không?”.

“Bà nội cũng không đi”.

“Vâng!”. Diều Diều đứng bật dậy: “Mẹ con mình đi du lịch nào!”.

Sau khi lên xe buýt liên thành phố, tâm tình cô ta bình tĩnh lại một chút, cầm điện thoại di động gọi một số điện thoại được một người bạn cho: “A lô! Luật sư Lâm, Lâm Gia Mộc đúng không?”.

Sau khi thấy bên kia xác nhận, cô ta hít sâu một hơi: “Tớ là Tư An, chắc là bạn không nhớ tớ, tớ là bạn học cùng khóa với bạn. Tớ có một việc liên quan đến sống chết muốn nhờ bạn, khoảng ba tiếng nữa tớ sẽ tới thành phố A, bạn có thể tới đón tớ được không?”.

Cô ta đặt điện thoại xuống, nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, xoa cái cổ dưới cổ áo dựng cao.

“Mẹ, tay mẹ lạnh quá”, con gái cầm tay cô ta. “Ừ”.

Người đàn ông ngồi ghế sau cô ta châm một điếu thuốc, người nông nặc mùi rượu, huyền thuyên với người ngồi bên cạnh. Tư An co rúm người, cầm chặt tay con gái.

“Mẹ con cháu đến thành phố A du lịch hay là thăm người thân?”. Một phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh hỏi.

Tư An không nói gì, Diêu Diêu vui vẻ trả lời: “Mẹ con cháu đi du lịch! Không cho bố đi cùng!”.

“Ồ”. Người phụ nữ trung niên quan sát Tư An. Tối qua cô ta bị ăn tát, trên mặt vẫn còn vết ngón tay: “Về nhà mẹ đẻ à? Bọn trẻ bây giờ suốt ngày cãi nhau”.

“Chuyện nhà người khác cô không hiểu, làm ơn đừng bình luận lung tung”. Tư An nói lạnh lùng, kéo chiếc mũ lưỡi trai trên đầu xuống thấp hơn. Cô ta chỉ mong tất cả mọi người đừng chú ý tới mình, nhưng câu nói vừa rồi của người phụ nữ này lại làm mấy người xung quanh đều nhìn về phía cô ta.

“Bọn trẻ đúng là khó tính”, người phụ nữ trung niên chép miệng: “Thời cô còn trẻ...”.

Người phụ nữ trung niên bắt đầu lải nhải kể chuyện nhà mình, vợ chồng cãi nhau đánh nhau... Tư An nhắm mắt lại làm bộ không nghe thấy, mọi người trên xe cũng không ai tiếp lời, người phụ nữ trung niên cũng không nói nữa.

Điện thoại của Tư An đổ chuông, cô ta nghe điện thoại: “Tôi phải ly hôn, thỏa thuận tôi để trên bàn uống nước, anh không đồng ý thì tôi sẽ đến tòa án khởi tố. Lần này anh nhờ ai nói giúp cũng vô dụng, bố mẹ tôi cũng không biết tôi ở đâu”.

Cô ta nói xong liền tắt điện thoại, tháo SIM ra, kéo cửa sổ ném ra ngoài.

Lâm Gia Mộc nhớ lại những gì cô biết về Tư An. Hai người không học cùng khoa, quan hệ xã hội cũng không liên quan tới nhau. Phòng ký túc cách nhau hai tầng, hai bên đều biết đối phương là bạn cùng trường, gặp mặt mỉm cười chào nhau, chăm hết. Lần duy nhất có qua lại với nhau là Tư An nhặt được thẻ cơm của Lâm Gia Mộc. Khi đó Lâm Gia Mộc đang chìm đắm trong tình yêu với thầy giáo mình, đau khổ không thể tự giải thoát, thường xuyên không thiết gì đến mọi chuyện xung quanh, mất thẻ cơm cũng không nhớ mất ở đâu, vô số tâm tình cùng tràn đến một lúc, ngồi một mình khóc tím tím trên cầu thang.

Tư An đi tới, đưa cho cô chiếc thẻ cơm: “Đây là thẻ của bạn à? Bạn đánh rơi lúc lấy nước, tớ đứng xếp hàng phía sau bạn, nhặt lên xong gọi bạn nhưng bạn không nghe thấy”.

Lâm Gia Mộc cầm lấy thẻ cơm, tiếp tục khóc. Cô không biết vì sao mình lại mềm yếu như vậy, có quá nhiều cảm xúc cần được phát tiết, khóc rất lâu mới phát hiện Tư An chưa đi mà vẫn đứng trước mặt cô, chân tay lỏng ngóng.

“Bạn... bạn cần khăn giấy không?”.

Cô gạt đầu, nhận lấy khăn giấy. Tư An ngồi xuống bên cạnh cô: “Thực ra tớ rất hâm mộ bạn. Xinh đẹp, thông minh, đi tới đâu cũng là tiêu điểm giữa đám đông, bất kể là diễn thuyết hay là hùng biện đều luôn đứng thứ nhất. Còn tớ lại không có cả dũng khí để đăng ký dự thi. Đạo này nghe mọi người nói về một số chuyện không hay của bạn, tớ cho rằng những chuyện đó đều không đúng. Bạn không phải người như họ nói. Nhưng bây giờ bạn suốt ngày dờ dẩn, trong thời gian ngắn đã gây đi rất nhiều, tớ cũng cảm thấy bạn không còn giống bạn nữa”.

Nghe đến đó, Lâm Gia Mộc đứng lên: “Cảm ơn bạn đã trả lại thẻ cơm cho tớ, tạm biệt!”.

Sự quan tâm vụng về của Tư An không làm cho cô cảm thấy dễ chịu, ngược lại còn làm cô cực kỳ khó xử. Chuyện tình cảm thời đại học là chuyện nhục nhã nhất, thất bại nhất của cô, Tư An đã chứng kiến nửa tiếng thê thảm nhất trong đời cô. Cô nhớ Tư An, nhưng cô không muốn gặp lại Tư An, vì nhìn Tư An không khác gì nhìn thấy vết thương đã mưng mủ trên người mình.

Sau gần mười năm, đột nhiên Tư An lại gọi điện thoại cho cô, chuyện này thật sự nằm ngoài dự liệu của cô. Cô vẫn dọn dẹp phòng ngủ phụ cho Tư An. Cô đã mấy lần nghe bạn học nói về chuyện của Tư An trên trang mạng dành cho những người cùng trường, đa số mọi người đều tỏ ra hâm mộ. Sau khi tốt nghiệp đại học, Tư An chuyển chỗ làm một, hai lần rồi đến một công ty cỡ vừa. Chuyện này cũng không có gì là tài giỏi, tài giỏi ở chỗ Tư An tìm được một người chồng rất tốt, xuất thân gia đình gia giáo, từng qua môi trường giáo dục cao cấp, tuổi còn trẻ đã trở thành hiệu trưởng một trường cấp ba trung bình trên tỉnh lý, nghe nói tiền đồ rất sáng láng. Quan trọng nhất là chồng Tư An rất dịu dàng, yêu thương vợ con, làm mọi người đều phải ngưỡng mộ.

Khi đó Lâm Gia Mộc cũng cảm thấy lạ vì Tư An vốn tính dịu dàng, từ trước đến nay luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người lại không có bất cứ phản ứng nào khi thấy những bình luận như vậy. Bình thường khi mọi người đăng trạng thái, khoe ảnh con, Tư An bao giờ cũng bình luận vài câu.

Cô cho rằng Tư An khiêm tốn, nhưng bây giờ xem ra chuyện không đơn giản như vậy. Cô vừa gọi điện thoại cho Điền Cẩm Cẩm trên tỉnh lý. Nhưng ấn tượng của Điền Cẩm Cẩm đối với Tư An còn nhạt nhòa hơn cả Lâm Gia Mộc: “Tư An... là cái đứa không cao, da trắng, tóc quăn tự nhiên, nhìn như búp bê Tây ấy à?”.

“Không, không phải. Đó là đứa cùng phòng với nó. Tư An cũng không cao, cũng rất trắng, nhưng nhìn rất bình thường, chỉ gọi là xinh xắn thôi”.

“À, tớ nhớ rồi. Cái đứa hay đi cùng con bé búp bê Tây chứ gì?”.

Lâm Gia Mộc biết mình gọi điện thoại cho Điền Cẩm Cẩm cũng chỉ lãng phí thời gian: “Được rồi, không nói chuyện với bạn nữa. Tớ tưởng bạn biết Tư An cơ”.

“Tỉnh lý lớn như vậy, nếu nó không kiện cáo gì thì làm sao tớ biết được? Đúng rồi, Gia Mộc, nghe nói bạn có thai rồi đúng không?”.

“Ai nói thế?”.

“Có mấy bạn học nói bạn có bầu nên cưới, không tổ chức tiệc là vì sợ bụng to không mặc được váy cưới”.

“Làm gì có, tớ đâu có thai”.

“Thế à? Tiếc quá. Lúc nào có thai nhớ nói với tớ”. “Vì sao tớ phải nói với bạn?”.

“Để hứa hôn cho bọn trẻ con. Mặc dù con trai tớ cũng lớn rồi, nhưng sau này chắc chắn nó rất chững chạc...”.

“Nếu tớ sinh con trai thì sao?”.

“Tớ sẽ cố sinh thêm một đứa con gái vậy”. “Đừng nói vớ vẩn nữa...”.

“Thôi không nói chuyện với bạn nữa. Có người tìm tớ. Có thai nhất định phải nói với tớ đấy!”.

Điền Cẩm Cẩm cúp điện thoại. Lâm Gia Mộc rơi vào trầm tư. Rốt cuộc Tư An có chuyện gì mà vội vã tìm cô như vậy? Tại sao Tư An lại biết số điện thoại của cô? Tư An luôn là một cô gái ít người chú ý trong đám đông, người khác nhìn thấy Tư An cả chục lần nhưng có khi vẫn không nhớ mình đã gặp người này. Nhưng nếu là bạn của Tư An thì sẽ thấy Tư An luôn quan sát mọi người, hết sức thận trọng không làm phiền bất kỳ ai, không làm cho bất kỳ ai chú ý đến mình...

120. Q.16 - Chương 2: Giám Định Thương Tật

Trích lời Gia Mộc: Không phải gia đình của tất cả mọi người đều là nơi neo đậu an toàn, có khi gia đình lại là một vùng biển đầy cá mập.

Thời gian mười năm có thể thay đổi con người được bao nhiêu? Lâm Gia Mộc luôn chú ý quan sát đám đông, nhưng đến tận lúc một người phụ nữ gầy yếu nhìn quen mặt dắt một em bé đến đứng trước mặt thì cô mới nhận ra Tư An: “Tư An à?”.

“Ồ”. Tư An gật đầu, cố gắng mỉm cười, nhưng vết thương trên mặt lại làm cho nụ cười này càng đau khổ và tuyệt vọng hơn: “Diêu Diêu, đây là cô Lâm”.

“Cháu chào cô!”. Không gầy gò yếu ớt như mẹ, Diêu Diêu rất giống một công chúa bé bỏng, mặc áo bông màu đỏ, tóc tết kiểu công chúa, đôi mắt to chớp chớp rất lanh lợi.

“Chào Diêu Diêu”. Lâm Gia Mộc vuốt tóc cô bé, cầm ba lô giúp Tư An: “Xe của tớ ở bên kia, đi thôi!”.

Tư An có vẻ vẫn còn ngỡ ngàng, cô ta quay mặt đi, nghiêng tai trái về phía Lâm Gia Mộc mới nghe rõ Lâm Gia Mộc nói gì, sau đó gật đầu đi theo Lâm Gia Mộc.

Trịnh Đặc ngồi trên xe dùng iPad xem tin tức. Lâm Gia Mộc gõ cửa kính, Trịnh Đặc ngẩng đầu lên: “Bạn là Tư An à? Tôi là chồng của Lâm Gia Mộc”.

Tư An không ngờ Lâm Gia Mộc lại đi cùng một người đàn ông vừa cao vừa to đến đón cô ta nên rất kinh ngạc. Một cơn gió thổi qua, trên người Trịnh Đặc chỉ có mùi sữa tắm và bọt cạo râu, không có mùi rượu, ánh mắt kiên định mà chân thành... Tư An thoáng yên tâm nhưng vẫn giữ cảnh giác. Chẳng phải lúc đầu Dương Thành cũng đang hoảng hốt thiếp thế này sao?

Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc đưa mắt nhìn nhau. Những người phụ nữ bị bạo hành gần như đều có một đặc điểm là luôn cố gắng ăn mặc làm sao che kín người, gặp người khác luôn cảnh giác và sợ hãi, ánh mắt trốn tránh thiếu tự tin. Những đặc điểm này thể hiện rất rõ trên người Tư An. Lâm Gia Mộc xách ba lô cồng kềnh cho Tư An, mở cốp xe cất vào.

Trên đường đi, người lớn không nói chuyện, chỉ có Diêu Diêu vui vẻ hoa chân múa tay nhìn ra ngoài cửa xe. Dường như Diêu Diêu cho rằng hai mẹ con đang đi du lịch thật, không hề biết cuộc sống của mình đã có một sự thay đổi long trời lở đất.

“Tớ đã dọn phòng ngủ phụ rồi, bạn có thể ở tạm nhà tớ”. “Có làm phiền bạn quá không? Tớ có thể thuê nhà...”.

“Kể cả thuê nhà cũng không thể thuê được trong vòng mấy tiếng. Bạn cứ tạm thời ở nhà tớ, lúc nào tìm được nhà thì chuyển ra sau”.

Xem ra Tư An muốn ở đây lâu dài chứ không phải tránh né tạm thời. “Ồ”.

“Đúng rồi, tớ có một người bạn làm ở bệnh viện...”. “Tớ muốn giám định thương tật”.

“Được”.

Tư An là một người như vậy, thoát nhìn yếu đuối nhưng đôi khi lại rất kiên định. Rất nhiều phụ nữ bị bạo hành, cũng có rất nhiều người dẫn con trốn đi như Tư An, nhưng đại đa số đều bị chồng hoặc “người thân” dỗ dành quay về. Rất ít người có ánh mắt kiên định, thậm chí là đoạn tuyệt như thế này.

“Giám định gì ạ?”.

“Mẹ bị thương, cô Lâm đưa mẹ đi gặp bác sĩ”.

“Mẹ lại hậu đậu ngã bị thương à? Hay là mẹ lại phát điên?”. Giọng Diêu Diêu lộ rõ vẻ trách móc: “Bà ngoại và bác đều nói mẹ hoảng”.

Tư An cười đau khổ. Con gái cô ta có thái độ như vậy không có gì lạ. Phần lớn thời gian Dương Thành đều rất tốt với con gái, cũng dành rất nhiều thời gian cho con gái, kết quả là con gái bị tẩy não triệt để. Trong mắt con gái, Tư An chính là một người mẹ đôi khi rất hữu dụng, đôi khi lại là một người phụ nữ đáng sợ cố tình gây sự với người khác, hoàn toàn không hiểu chính vì mình nên mẹ mới hạ quyết tâm bỏ đi.

“Diêu Diêu, mẹ cháu không đoảng. Mẹ cháu chỉ bị thương, có người xấu đánh mẹ cháu”, Lâm Gia Mộc nói.

“Làm sai nên mới bị đánh”.

“Diêu Diêu, cháu đã bao giờ làm sai chưa?”.

Diêu Diêu suy nghĩ một lát rồi cười ngượng ngùng: “Có!”. “Lúc cháu làm sai, mẹ cháu có đánh cháu không?”.

“Có đánh hông cháu?”.

“Có đau lâu không? Sau đó có cần đi khám bác sĩ không?”.

Diêu Diêu lắc đầu: “Bà nội nói đánh người khác là không đúng”. “Thế tại sao cháu lại nói làm sai phải bị đánh đòn?”.

Diêu Diêu không nói gì, cúi đầu nghịch ngón tay mình.

“Lát nữa chú dẫn cháu đi ăn McDonald, mẹ và cô đến bệnh viện, được không?”. Trịnh Đặc đang lái xe quay đầu lại nói.

“Vâng! Cháu thích ăn McDonald nhất!”.

Trong lúc chờ giám định, Lâm Gia Mộc lật xem bệnh án Tư An đưa cho cô. Gãy xương, chấn thương sọ não, bầm dập, bong gân, đủ loại “tai nạn” liên tiếp xuất hiện trong bệnh án của Tư An. Nếu không có gì bất ngờ, lần này tai Tư An bị tổn thương, còn các vết thương khác... Lâm Gia Mộc quyết định tránh ra ngoài trong lúc bác sĩ giám định thương tích.

Lúc đi ra, trên cổ Tư An quần băng, tai nhét bông y tế. Bác sĩ đưa kết quả giám định đã đóng dấu cho Lâm Gia Mộc: “Bị thương nhẹ”.

Đúng vậy, xưa nay bạo hành gia đình đều là bị thương nhẹ, hơn nữa mỗi lần Tư An bị thương đều được điều trị kịp thời, sau khi gãy sống mũi thậm chí còn được đến Hàn Quốc phẫu thuật chỉnh hình, không bị ảnh hưởng đến chức năng, tất cả mọi vấn đề trong bệnh án đều chỉ có thể chứng minh có hiện tượng bạo hành, nhưng không thể định tội cho bất kỳ ai.

“Tớ và hần biết nhau nhờ có người giới thiệu. Hần là một người bạn của anh rể tớ. Vốn anh rể tớ cũng không nghĩ tớ và hần có tiền triển gì, anh ấy giới thiệu tớ cho hần chỉ vì mẹ tớ nói nhiều quá. Mẹ tớ cảm thấy tớ không đẹp, lại không biết ăn nói, công việc cũng bình thường, sẽ không tìm được một bạn trai có điều kiện quá tốt nên luôn ép tớ lấy chồng. Lúc hần đồng ý hẹn hò với tớ, tớ cảm thấy tất cả đều như một giấc mơ. Sau đó tớ và hần kết hôn, hần dạy tớ chọn quần áo, trang điểm, làm đẹp, giao tiếp, thậm chí gặp ai nên nói những gì, mỉm cười thế nào, đối nhân xử thế ra sao. Tớ không còn là con vịt con xấu xí bị mọi người xem thường nữa. Cho đến ba năm trước, tớ và hần cùng dự đám cưới bạn học của hần, có người khen tớ vài câu, trêu đùa vài câu, hần vừa về nhà đã trở mặt, nói tớ lẳng lơ. Tớ giải thích mấy câu, thế là hần đánh luôn...”

Sau đó tớ biết bạn gái cũ của hần. Những kiểu quần áo hần chọn cho tớ và cách trang điểm hần dạy tớ đều giống bạn gái cũ của hần như đúc. Tớ cho rằng tớ là vật thể thân, đến lúc tớ tình cờ gặp bạn gái cũ của hần trên mạng, cô ta chủ động bắt chuyện tớ trước, tớ mới biết hần cũng khổng chế bạn gái cũ giống như khổng chế tớ bây giờ. Bạn gái cũ của hần vốn thích ăn mặc kiểu tomboy, bị hần cải tạo thành kiểu thực nữ, rồi đến một ngày cô ta không chịu nổi sự khổng chế của hần nên chia tay, lúc đó hần như lên cơn điên, nếu không có người can ngăn thì hần suýt nữa đã đánh chết bạn gái cũ. Sau đó bạn gái cũ của hần phải ra nước ngoài để tránh hần. Tớ là đối tượng thứ hai hần chọn...

Lúc không lên cơn điên, hần rất tốt với tớ, rất dịu dàng chu đáo. Tất cả mọi người đều bị hần lừa, cho rằng hần là người bị hại trong cuộc hôn nhân này, còn tớ là một con điên hơi tí đã đập đĩa đập bát, suốt ngày ghen bóng ghen gió, mỗi lần hần đánh tớ đều là bắt đắc dĩ... Ngay cả bố mẹ tớ cũng đứng về phía hần. Theo bố mẹ tớ thì hần chịu lấy tớ đã là một ơn huệ cực lớn rồi.

Hôm tết Dương lịch hần đánh tớ, suýt nữa bóp cổ giết chết tớ... tớ nhẫn nhịn... Buổi tối hôm qua hần cãi nhau với người khác vì công việc, lúc về nhà Diêu Diêu cứ đòi xem ‘Gấu Boonie’, tớ đang dỗ Diêu Diêu thì hần tóm lấy Diêu Diêu rồi giật như điên. Đó đã là lần thứ hai hần bị Diêu Diêu chọc giận, tớ thật sự sợ hần sẽ giết Diêu Diêu nên liều mạng bảo vệ Diêu Diêu, kết quả màng nhĩ đã sắp khỏi lại bị đánh thủng. Hần lại dùng

mánh cũ, bóp cổ tớ... Tớ bị bóp cổ hôn mê hơn năm phút... Diêu Diêu không nhớ gì về những chuyện này. Trong mắt nó, bố nó luôn là người tốt. Nhưng tớ biết tớ phải bỏ trốn vì Diêu Diêu, nếu không hai mẹ con tớ sớm muộn gì cũng có ngày bị hấn đánh chết”.

Lâm Gia Mộc và Tư An đẩy cửa ra đã nghe thấy tiếng cười của Diêu Diêu. Diêu Diêu cầm con gấu bông đuổi theo Trịnh Đạt: “Cường đầu trọc(*)! Chú là Cường đầu trọc!”.

(*) Cường đầu trọc: Nhân vật thợ săn trong phim hoạt hình “Gấu Boonie”.

Trịnh Đạt chạy vòng quanh sofa, đột nhiên xoay người bắt được Diêu Diêu đang chạy tới rồi giơ lên cao: “Cường đầu trọc bắt được cháu rồi!”.

Diêu Diêu hét lên vui vẻ. Tư An nhìn thấy cảnh này, cảm thấy vừa vui mừng lại vừa chua xót. Trẻ con bao giờ cũng vậy, chuyện gì cũng quên rất nhanh, dù thay đổi môi trường sống cũng có thể nhanh chóng trở nên vui vẻ.

“Mẹ!”, Diêu Diêu gọi to: “Chú Trịnh cao hơn bố!”.

Trịnh Đạt đặt Diêu Diêu xuống, Diêu Diêu lao đến ôm đùi mẹ.

“Ồ, chú Trịnh mệt rồi, mẹ mua cho con loại kem con thích ăn nhất đấy!”.

“Vâng! Con thích ăn kem nhất!”. Diêu Diêu cười hì hì, đỡ chiếc túi Tư An xách trên tay rồi lấy kem ăn.

Trịnh Đạt liếc một cái, Lâm Gia Mộc nhẹ nhàng đi tới: “Sao thế?”. “Dương Thành báo cảnh sát rồi”.

“Sao?”.

“Hần nói Tư An bị bệnh tâm thần, bắt cóc con gái”. “Người ta tin hẳn à?”.

Trịnh Đạt lắc đầu. Cảnh sát cũng không phải kẻ ngốc, đã bao nhiêu lần họ phải đến nhà họ Dương vì bạo hành gia đình, mặc dù Dương Thành vẫn nói Tư An bị bệnh tâm thần nhưng lại không có xác nhận chính thức của bệnh viện, rõ ràng mâu thuẫn vợ chồng rất sâu sắc. Nói cho cùng thì chuyện này chỉ là chuyện trong nhà nhưng vẫn có hồ sơ ở chỗ cảnh sát.

Trịnh Đạt nhờ cảnh sát Lưu chú ý thông tin về Tư An, cảnh sát Lưu vừa tìm kiếm đã thấy thông tin này.

Một người đàn ông rất sĩ diện và có ham muốn khống chế người khác rất mạnh như Dương Thành lại công khai báo cảnh sát là một việc ngoài dự liệu của Trịnh Đạt và Lâm Gia Mộc. Hiển nhiên hẳn không cho rằng đây là việc làm tùy hứng của Tư An mà cho rằng lần này Tư An mang Diêu Diêu bỏ đi là một sự phản bội. Hẳn công khai việc Tư An bị bệnh tâm thần, điều này cho thấy hẳn cũng không muốn Tư An quay về nữa. Nhưng một khi không cần vợ nữa, một kẻ coi vợ và con gái là tài sản thuộc sở hữu của mình như hẳn sẽ xử lý Tư An thế nào thì cũng không khó tưởng tượng.

Lâm Gia Mộc vốn muốn lợi dụng kết quả giám định trong tay mình để đàm phán với Dương Thành, bây giờ xem ra nếu không giải quyết tốt chuyện này, bất cứ sự tiếp xúc nào với Dương Thành cũng là một sự mạo hiểm đối với tính mạng của hai mẹ con Tư An.

Sáng hôm nay Diêu Diêu thức dậy rất sớm, lại đi xe khách rất lâu, sau khi chơi đùa một hồi đã bắt đầu buồn ngủ, chẳng bao lâu sau đã dựa vào lòng Tư An ngủ mất. Tư An bế Diêu Diêu vào phòng ngủ, đắp chăn cho con gái.

Lâm Gia Mộc kéo Tư An sang bên cạnh: “Dương Thành báo cảnh sát rồi”. “Ồ”, Tư An gật đầu: “Hắn và trưởng đồn cảnh sát chỗ tớ là bạn bè”. Dương Thành không bao giờ chơi với người nào mà không có lợi ích, tất cả các quan hệ xã giao của hắn đều có mục đích, người hắn qua lại phải có gì đó hắn cần. Dương nhiên hẳn cũng có thể giúp lại những người này, việc trao đổi lợi ích như vậy mới là cơ sở ột mối quan hệ bền vững. Hẳn đã từng khoe khoang với Tư An vô số lần trong những lúc tâm tình thoải mái. Chẳng hạn như hắn lợi dụng quyền lực trong tay giúp họ hàng của trưởng đồn cảnh sát giải quyết chuyện đi học cho con thế nào, trưởng đồn bỏ qua cho bạn hắn khi vi phạm luật giao thông ra sao, bạn hắn lại giúp hắn làm việc gì. Tóm lại khi có mạng lưới quan hệ rộng rãi, những việc người khác cảm thấy khó khăn, hẳn chỉ gọi mấy cuộc điện thoại là có thể giải quyết được.

“Bạn vứt SIM điện thoại chưa?”.

“Vứt rồi”.

“Điện thoại đâu?”.

Tư An lấy chiếc iPhone 4S trong túi xách ra: “Tớ tắt nguồn rồi”.

Lâm Gia Mộc cầm điện thoại của Tư An, không nói câu nào, mở cửa sổ ra ném thẳng ra ngoài. iPhone có hệ thống định vị, chưa chắc một kẻ có ham muốn khổng chế mạnh như Dương Thành lại không cài phần mềm giám sát lên điện thoại: “Bạn tắt mấy lúc nào?”.

“Tớ... Tớ quên rồi...”. Tư An hơi luống cuống: “Chắc là trên xe”. “Có nghĩa lúc đó tín hiệu đang di động?”.

“Sao cơ?”.

“Có nghĩa lúc đó xe đang chạy?”. “Ồ”.

“Thế thì còn đỡ”.

Nhưng Dương Thành chắc chắn có thể biết được Tư An bắt xe khách đường dài. Bây giờ xe khách đường dài đều có thiết bị giám sát, nếu hắn có quan hệ rộng như Tư An nói thì việc tra được Tư An dẫn con gái đến thành phố A chỉ là vấn đề thời gian: “Ngoài chứng minh thư, đăng ký kết hôn và sổ hộ khẩu, bạn còn mang theo những gì?”.

Tư An im lặng lấy túi xách ra, trong đó đựng đầy tiền mặt, khoảng chừng hai trăm ngàn.

“Số tiền này...”.

“Tiền tiết kiệm của gia đình đều để trong tài khoản của hắn, hắn chỉ mang một chiếc thẻ tín dụng trên người, còn lại đều để ở một nơi cố định trong nhà. Hắn cho rằng tớ không biết chỗ hắn giấu, cũng không biết mật khẩu, cho nên rất yên tâm”.

Tư An vẫn là Tư An, mặc dù bị hôn nhân hành hạ đến thân tàn ma dại nhưng vẫn là một cô gái luôn lặng lẽ quan sát mọi thứ.

“Thẻ được kẹp trong quyển Napoleon để trong phòng sách, đó là quyển truyện hắn thích nhất. Mật khẩu là ngày hắn được bổ nhiệm chức hiệu trưởng”, Tư An cười hơi đắc ý.

Vì thế Dương Thành mới nổi cơn điên, hiện nay tất cả tiền có thể rút được của gia đình đều bị Tư An mang đi.

“Ồ”.

“Nếu khởi kiện mà phải quay về tỉnh lý đối mặt với hắn thì tớ lựa chọn cùng con gái sống ở nơi khác”.

Tư An vặn vẹo ngón tay, lúc nói đến chuyện sống bên ngoài, cô ta vô thức cắn móng tay.

“Bạn có cần liên lạc với ai không?”.

Tư An lắc đầu: “Lúc vừa kết hôn hắn đã nịnh tớ cắt đứt liên lạc với tất cả bạn bè, những người còn lại đều là họ hàng. Những người đó đều đứng về phía hắn, cho rằng tớ lấy được hắn là một chuyện may mắn”.

“Bố mẹ bạn cũng nghĩ như vậy à?”.

“Nhà tớ có ba chị em, tớ là thứ hai. Lúc tớ chưa được một tuổi thì mẹ tớ đã có thai nên gửi tớ đến nhà ông bà nội. Năm tớ bảy tuổi thì ông nội mất, mẹ tớ mới đón tớ về. Mẹ tớ vẫn nói tớ hận mẹ, sinh ra là để đòi nợ bà ấy, nói tớ luôn nhìn bà ấy chằm chằm làm bà ấy sợ, nói tớ không thân với bà ấy, không giống con đẻ của bà ấy. Chị gái tớ cũng không thân với tớ, chị ấy đứng về phía bố mẹ. Em trai tớ thì đỡ hơn, nhưng nó ra nước ngoài rồi, không ở trong nước”. Tư An cười: “Tính ra thì sau khi lấy Dương Thành, tớ mới có chút địa vị trong nhà. Bố mẹ tớ không có người tâm sự nên có chuyện gì cũng bàn bạc với hắn. Chị gái và anh rể tớ nhờ có hắn nên trúng thầu kinh doanh nhà ăn của trường cấp ba, cung phụng hắn không khác gì thần tiên. Lần đầu tiên tớ bị hắn đánh gãy xương đã định ly hôn, nhưng chị gái tớ vào bệnh viện không ngừng mắng tớ, nói tớ có phúc mà không biết hưởng, không nghĩ mình cũng phải nghĩ cho con, nói vợ chồng cãi nhau là chuyện thường, hắn thứ nhất không bỏ bịch, thứ hai không chơi gái, thứ ba không bài bạc, thứ tư tốt với con, thứ năm hiếu thảo với bố mẹ, ly hôn vì một chuyện nhỏ như vậy là không đáng. Chị ấy còn

nói nếu tớ ly hôn hẳn thì chỉ có thể lấy ông già sáu mươi tuổi. Mẹ tớ cũng nói hẳn là người tốt, chỉ thỉnh thoảng không khống chế được tâm tình, khi về già sẽ bớt cực cần... Nếu không có chuyện hẳn đánh Diêu Diêu làm tớ bình tĩnh thì có lẽ tớ sẽ thật sự cần rằng ở với hẳn, trông chờ đến lúc hẳn già...”.

Nói tới đây, Tư An cúi đầu dừng lại một lát: “Gia Mộc... Hẳn có thể thay đổi được không? Tớ đọc trên mạng thấy một phụ nữ bị chồng đánh chết mà gã chồng chỉ bị tuyên án bảy năm... Bố mẹ hẳn không quý Diêu Diêu, bố mẹ tớ cũng không thích nó. Nếu hẳn đánh chết tớ rồi vào tù, Diêu Diêu sẽ không có ai quan tâm, sau khi ra tù hẳn lại bắt đầu đánh Diêu Diêu...”.

Lâm Gia Mộc không biết Tư An làm thế nào chịu đựng được cuộc sống như vậy. Nếu là một người yếu ớt hơn, bị khống chế tinh thần và hành hạ thể xác nhiều năm như vậy sẽ không còn ý thức tự chủ, biến thành một người lệ thuộc người khác. Vậy mà Tư An lại đứng vững được, hơn nữa còn dẫn con gái bỏ trốn, cho nên bây giờ Tư An có hơi nhiều lời, thậm chí nói năng hơi lộn xộn cũng là chuyện dễ hiểu.

“Bạn định làm thế nào?”.

“Tiếp tục trốn. Nếu hẳn tìm đến thành phố A thì tớ sẽ trốn đến nơi khác”.

“Còn Diêu Diêu? Nó không đi học nữa à?”.

Diêu Diêu sáu tuổi, vấn đề thực tế nhất chính là đi học. Một em bé không có hộ khẩu đi học ở đâu cũng là một vấn đề, nhưng một khi đăng ký tạm trú thì sẽ lập tức để lộ tung tích.

“Có phải bạn cho rằng tớ không nên mang Diêu Diêu đi theo?”. “Không, ý tớ không phải thế...”.

“Tớ sẽ không rời xa Diêu Diêu”. Tư An nói, vẻ mặt đột nhiên trở nên đáng sợ, thậm chí bắt đầu đứng ngồi không yên. Cô ta gãi đầu, lấy một lọ thuốc trong túi xách ra, dốc vài viên thuốc cho vào miệng.

“Đây là thuốc gì?”. Lâm Gia Mộc giật lọ thuốc trong tay cô ta. Đây là một lọ thuốc nhìn rất bình thường, tên thuốc trên nhãn được viết bằng chữ cái Latinh rất khó đọc.

“Alprazolam. Năm ngoái tớ mất ngủ, lo âu, rụng tóc, bạn của hẳn kê cho tớ”.

“Không được chẩn đoán à?”.

Tư An hơi ngẩn ra, nhưng phản ứng của cô ta sau khi uống thuốc đã trở nên chậm chạp. Cô ta lắc đầu: “Buồn ngủ quá... tớ đi ngủ với Diêu Diêu đây”.

Trịnh Đặc đi tới choàng vai Lâm Gia Mộc: “Cô ấy nghiện thuốc à?”. “Vô thức”.

Tư An nói năm ngoái bắt đầu mất ngủ, lo lắng, rụng tóc, rất có thể là hậu quả của việc bị ngược đãi tinh thần và thể xác trong thời gian dài. Dương Thành lại không đưa cô ta đến bệnh viện mà mua luôn thuốc cho cô ta uống. Loại thuốc này nếu uống nhiều thì thần kinh sẽ bị thuốc khống chế và phá hủy. Hơn nữa khi Tư An uống thuốc thần kinh, Dương Thành lại có thêm một con bài trong tay.

121. Q.16 - Chương 3: Khống Chế

Trích lời Gia Mộc: Kể đi sẵn thường có thể dễ dàng tìm được con cừu nhỏ yếu nhất trong đàn cừu nhờ vào bản năng của mình.

Dương Thành ngồi trong phòng giám sát, trên mặt không lộ cảm xúc gì. Giám đốc bên xe cười hì hì chia thuốc trong gói thuốc Trung Hoa mềm Dương Thành mang đến cho các nhân viên: “Một người bạn của tôi cãi nhau với bà xã, bà xã giận dữ mang con bỏ đi...”.

“À”. Mọi người đều tỏ ý đã hiểu.

Dương Thành xem lịch sử định vị GPS, tìm chuyến xe khách xuất phát vào thời điểm đó, nhanh chóng tìm được Tư An và con gái trên chuyến xe chạy đến thành phố A trong băng ghi hình. Vẻ mặt đang lạnh lùng đột nhiên thả lỏng: “Thì ra cô ta đến thành phố A. Trước cô ta học đại học ở thành phố A, chắc là mang con đi tìm bạn học, ôi...”.

“Người anh em, biết đi đâu là được rồi. Tết nhất có mâu thuẫn gì không giải quyết được chứ? Cho cô ấy cơ hội xuống thang rồi đón về ăn tết là xong...”.

“... Năm nay tôi bảo ăn tết ở nhà, cô ấy nói muốn đi tour Singapore, Malaysia, Thái Lan, lời qua tiếng lại rồi thừa dịp tôi không có nhà mang con bỏ đi. Đúng là bực mình”. Dương Thành cười nói, ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo.

Những thăng trầm trong phim thoát nhìn thì rất rắc rối nhưng nếu nghĩ kỹ lại cực kỳ đơn giản. Cuối cùng người vô tội luôn có kết cục tốt, nhân vật phản diện luôn được tha thứ. Theo những tình tiết trong phim và mức độ sung sướng thì làm nhân vật phản diện có vẻ tốt hơn.

Tư An tròn mắt nhìn tất cả những gì xảy ra trên ti vi. Thế giới trong phim truyền hình bao giờ cũng có thể làm cô ta tạm thời bình tĩnh lại.

Sau khi chồng và con gái đã ngủ, một mình cô ta khoác áo ngủ ra phòng khách dùng tai nghe xem ti vi đến sáng, chuyện này đã thành một thói quen. Sau khi phát hiện, Dương Thành cho cô ta uống thuốc an thần nhưng cô ta lén nhổ ra. Trong một ngày chỉ có khoảng thời gian này là thuộc về cô ta, khoảng thời gian này cũng giúp cô ta giữ được lý trí của mình.

Đèn phòng ngủ chính sáng lên, ánh sáng màu xanh lam u ám chiếu ra qua khe cửa. Lâm Gia Mộc khoác áo đi vệ sinh, nhìn thấy Tư An đang xem ti vi trong phòng khách, cô dừng lại một lát nhìn chiếc đồng hồ điện tử trong phòng ngủ. Đã là hai giờ đêm.

“Bạn mới dậy à?”.

Tư An hơi ngượng ngừng tắt ti vi: “Tớ làm bạn tỉnh dậy à? Tớ không ngủ được...”.

“Không sao, bạn thích xem thì cứ xem đi”. “Gia Mộc... xin lỗi đã làm phiền bạn”.

“Không có gì”. Lâm Gia Mộc gạt mái tóc đã hơi dài ra sau tai: “Tóc tớ dài rồi, ngày mai tớ với bạn đến salon cắt tóc đi!”.

“Cắt tóc?”.

“Đúng, sắp tết rồi, làm đẹp một chút”. “Ờ”.

Tư An sờ sờ tóc mình. Đã từ rất lâu, tóc cô ta luôn cố định ở mức ngang vai, ngay cả kiểu tóc cũng là Dương Thành lựa chọn. Mỗi lần cô ta nói muốn đổi kiểu tóc khác là Dương Thành lại chê xấu, nào là trán quá rộng không che sẽ rất khó coi, nào là hình dáng vành tai không đẹp...

Lúc Lâm Gia Mộc từ nhà vệ sinh đi ra thì Tư An đã ngồi ngủ trên sofa, trên tay vẫn cầm chặt chiếc điều khiển từ xa như cầm thứ gì đó...

Tiền của Dương Thành đương nhiên không chỉ có trong tài khoản, hẳn còn một ít tiền tiết kiệm có kỳ hạn và ký quỹ, nhưng nếu rút ra sẽ thiệt hại nặng nề. Sau khi suy nghĩ một lát, hắn cầm chìa khóa xe ra cửa.

Chị gái Tư An là Tư Bình ở rất gần nhà mẹ đẻ, hơn nữa hai vợ chồng đầu thầu được nhà ăn và kinh doanh yên ổn đều là nhờ có em rể Dương Thành. Tư Bình ở nhà xưa nay luôn luôn nói sao làm vậy, ngày tết phải ở nhà chồng, còn tết ông Táo nhất định phải về nhà mẹ đẻ. Chồng Tư Bình là Lưu Thiết Nam mặc dù rất không thích nhưng không lay chuyển được vợ nên chỉ có thể nghe lời.

Hôm nay hai người dậy sớm, vội vã ăn sáng rồi đến nhà họ Tư, giúp bố mẹ Tư Bình dọn dẹp nhà cửa, sơ chế thực phẩm. Con trai của Tư Bình và Lưu Thiết Nam là Lưu Song cầm súng chạy tới chạy lui, chơi đùa với ông ngoại trong phòng khách.

Không lạnh nhạt như với Tư An, hai ông bà nhà họ Tư mặc dù trọng nam khinh nữ nhưng vẫn rất chiều đứa con gái lớn Tư Bình. Tài sản phải để lại cho con trai út Tư Ninh, nhưng Tư Bình vẫn được ăn học đầy đủ, khi lấy chồng cũng nhận được của hồi môn đáng hoàng. Từ bé đến lớn, ngày tết Tư Bình và Tư Ninh luôn có quần áo mới, Tư An lại mặc quần áo cũ của Tư Bình. Hơn nữa Tư An sống nội tâm, còn Tư Bình lại có cái miệng rất ngọt, biết cách ăn nói làm bố mẹ vui. Trước khi Tư An may mắn lấy được Dương Thành, Tư Bình luôn thấy mình hơn đứt Tư An về mọi mặt. Kể cả bây giờ, trước mặt thì Tư Bình vẫn tương đối tốt với Tư An, nhưng sau lưng...

“Mẹ, hôm nay Tư An không đến à?”.

“Hôm qua mẹ đã gọi điện cho nó nhưng không ai nghe máy. Có khi hai vợ chồng lại cãi nhau rồi”.

“Cái con bé này, số nó sướng mà không biết hưởng, suốt ngày cãi vã với Dương Thành. Con nói với mẹ nhé, trong trường có mấy cô giáo trẻ mới vào dạy, trẻ trung, xinh đẹp, gia thế cũng tốt, cái gã Thiết Nam nhà con nhìn bọn nó mà không rời được mắt đi. Bọn nó cứ suốt ngày lượn quanh Dương Thành nhưng Dương Thành không thèm để ý, nói mấy đứa đó bồ bã, không ngoan ngoãn như Tư An... Mẹ xem, bây giờ Tư An gầy gò xương, Dương Thành mua cho nó mỹ phẩm đắt tiền mà cũng không thấy nó trẻ lên được bao nhiêu...”.

“Thế chất nó vốn không bằng con. Con xem, bây giờ da con vẫn đẹp, nếp nhăn cũng ít, mỗi tội vết vằn trên tay có vết chai...”.

“Ôi... Tại hồi đó mẹ cứ bắt con cưới sớm”.

“Bắt đầu mà bắt? Lúc đó mẹ chỉ nhờ bà mối hỏi thăm cho con, ai biết con lần đầu tiên xem mắt đã yêu thằng Lưu Thiết Nam luôn rồi? Vốn mẹ cũng thấy công việc của nó khá ổn, ai biết làm ngân hàng cũng có thể bị cho thôi việc... Ôi, nếu không có em rể con thì bây giờ vợ chồng con... À đúng rồi, một năm hai đứa kiếm được bao nhiêu?”.

“Không nhiều”.

“Mẹ mà cũng phải giấu à?”.

“Đúng là không nhiều mà... Bây giờ các quán cơm bên ngoài cạnh tranh rất quá, con đang định bàn với em rể ra quy định không cho học sinh ra ngoài trường ăn cơm”.

Hai mẹ con đang nhỏ giọng thảo luận trong bếp thì chuông cửa vang lên...

“Em gái đến rồi!”

Lưu Song đặt súng xuống chạy ra mở cửa. Hai ông bà và vợ chồng Tư Bình cũng chờ ở cửa.

Nhìn thấy chỉ có Dương Thành đi vào, cả bốn người đều bất ngờ: “Dương Thành, sao con đến có một mình?”.

Dương Thành không tươi cười hồ hởi với những người này như mọi ngày mà lạnh mặt thay giày đi vào phòng khách: “Bố, mẹ, anh chị, con có chuyện cần nói với mọi người”.

Bà Tư lau tay vào tạp dề rồi ngồi xuống: “Cái thằng này, có chuyện gì thì nói đi, làm gì phải nghiêm túc như vậy?”.

“Tư An mang con bỏ đi rồi”.

“Cái gì?”. Bà ta hoảng sợ thốt tim: “Nó không về nhà... Tư Bình, nó có liên lạc với con không?”.

“Không”. Tư Bình lắc đầu: “Thảo nào con gọi điện cho nó mà không gọi được...”.

“Cô ấy không chỉ bỏ đi mà còn mang theo tất cả tiền bạc trong nhà, để lại thỏa thuận ly hôn, xem ra là không định về nữa”.

“Sao lại như vậy được? Sao lại như vậy được? Diêu Diêu đâu?”. Bà Tư nhắc đi nhắc lại, thậm chí quên mất Dương Thành vừa nói Tư An dẫn con gái đi.

“Cô ấy cũng mang Diêu Diêu đi rồi”.

“Cái con bé ngu ngốc này, sao nó lại bỏ đi?”.

“Có thể là vì bọn con cãi nhau. Cô ấy cần nhẫn vì con cuối năm phải xã giao nhiều, lần nào cũng uống say mới về... Con không kim chế được nên...”.

“Ôi, thế thì có gì đâu? Đàn ông ra ngoài làm ăn, có ai không hút thuốc uống rượu? Mẹ với bố con cũng cãi nhau suốt mà có sao đâu? Lúc có thai Tư Ninh được năm tháng, bố con còn đá mẹ một cái vì tội nấu cơm”.

muộn. Mẹ lần ba vòng, nằm dưới đất một hồi lâu mới đứng dậy được, sau đó lại phủi áo đi nấu cơm bình thường. Bát đĩa còn có khi xô...”.

“Đúng thế”. Ông Tư gật đầu liên tục: “Con yên tâm, bây giờ Tư An không có công việc, mang con ra ngoài...”.

“Hay là nó đi với thằng nào?”. Nhìn sắc mặt vợ và bố mẹ vợ đều tối sầm, không rõ là vui hay không vui, Lưu Thiết Nam đột nhiên nói một câu.

“Im mồm!”. Tư Bình đánh anh ta một cái. Vợ chồng cãi nhau bỏ nhà ra đi và bỏ nhà theo trai là hai vấn đề khác nhau hoàn toàn về bản chất. Dù Tư Bình không muốn thấy em gái sung sướng hơn mình nhưng vẫn biết nên làm gì: “Dương Thành, chú đừng nghe anh ấy nói vớ vẩn. An An không phải người như vậy, chắc là nó nhất thời nổi hứng dẫn Diêu Diêu ra ngoài cho khuây khỏa rồi. Chú đã hỏi bạn bè nó chưa?”.

Dương Thành gật đầu: “Em hỏi rồi, cũng đã đi tìm khắp nơi. Nghe nói cô ấy đến thành phố A”.

“Thành phố A à? Nó học đại học ở đó... Chắc chắn là đến đó cho khuây khỏa”.

“Đúng đúng, đến đó cho khuây khỏa”. Bà Tư nói: “Dương Thành, có cần mọi người cùng đi tìm nó với con không?”.

“Không cần, một mình con đi tìm cô ấy là được. Dù sao cũng là lỗi của con, con không nên uống say tạt cô ấy một cái... Mẹ, mẹ cũng biết đấy, đàn bà lắm nhai... thật sự... con không tìm chế được... Mẹ, lần này tìm cô ấy về, con nhất định sẽ không uống rượu nữa”.

“Con đừng thế. Con là người làm việc lớn, sau này lãnh đạo gọi con đi uống rượu chẳng lẽ con có thể không uống? Có muốn được đề bạt nữa hay không? Rõ ràng lần này là An An không đúng...”.

“Mẹ, lần này con tới là muốn mượn mẹ ít tiền. Không giấu mọi người, bình thường con không giữ tiền, toàn là An An giữ hết. Cô ấy rút hết tiền mang đi rồi, trên người con còn có mấy trăm đồng tiền lẻ...”.

“Sao nó lại làm thế?”. Tư Bình nghĩ đến chuyện năm ngoái mình vay tiền An An, An An nói mình không giữ tiền, trong lòng lại càng giận em gái: “Cần bao nhiêu tiền?”.

“Cuối năm vé xe đắt, đường cao tốc cũng nhiều xe. Em định hôm nay xuất phát luôn, rồi tiền ăn ở, tiền mua quà cho An An và Diêu Diêu. Mười ngàn, lúc về em sẽ trả ngay”.

“Được, được, mẹ đi lấy tiền luôn”. Bà Tư đứng lên: “Con không cần bố mẹ đi cùng thật à?”.

“Mẹ, đây là chuyện của bọn con, con đến vay tiền mẹ là ngại lắm rồi...”.

“Vay mượn cái gì chứ? Đây là chuyện của nhà mình, mười ngàn này con không phải trả”, ông Tư nói.

Bà Tư trợn mắt nhìn chồng: “Dương Thành, đi nào, mẹ con mình đi lấy tiền”

122. Q.16 - Chương 4: Tạo Hình

Trích lời Gia Mộc: Bất kể là ảnh hưởng tích cực hay tiêu cực, từ một phương diện nào đó, bố mẹ đã tạo nên tính cách của con cái.

Tư An vừa xuống xe đã định quay lên. Salon của Trương Kỳ trang hoàng quá đẹp, quá xa hoa, cũng rất giống những nơi Dương Thành thường dẫn cô ta đến. Kỷ niệm một tháng yêu nhau, Dương Thành dẫn cô ta đến một salon mà bình thường mỗi lúc cô ta đi qua đều cố ý tránh xa một chút, trao đổi nửa tiếng với thợ trang điểm về việc “cải tạo” cô ta thế nào, hoàn toàn không cho phép cô ta có ý kiến gì. Cũng từ lúc đó, cô ta được định hình kiểu tóc ngang vai mộc mạc để che giấu những khuyết điểm của mình, lông mày phải tỉa thành lá liễu, phải lột da mặt, phải đi làm đẹp định kỳ... Sau đó hắt dẫn cô ta đi mua quần áo rồi đưa cô ta về tận nhà. Lúc cô ta đứng trước mặt bố mẹ, chị gái và em trai, thậm chí cả nhà còn không nhận ra cô ta.

Hôm đó là ngày hạnh phúc nhất của cô ta, lần đầu tiên trong đời cô ta cảm thấy mình đã biến từ vịt con xấu xí thành thiên nga, đến tận lúc cô ta phát hiện đó cũng là ngày khởi đầu của ác mộng.

“Đi nào”, Lâm Gia Mộc kéo cô ta.

“Ồ”. Dù trong lòng thấp thỏm không yên, Tư An vẫn dắt Diêu Diêu đi vào salon.

Trương Kỳ đang trò chuyện với một khách quen về những loại mỹ phẩm thịnh hành thời gian này. Thấy họ đến, Trương Kỳ ôm vai khách hàng: “Nghe em đi, không sai đâu. Bây giờ em cũng đang dùng loại này, dùng hết hai hộp rồi. Chị thấy có phải nếp nhăn ít hơn nhiều không? Mặt cũng gầy hơn nữa. Chị đừng xót tiền, bao nhiêu tiền mua được tuổi trẻ cũng vẫn có lời”.

“Ồ, để cho chị một bộ đi”.

Trương Kỳ gọi một trợ lý tới: “Cho vào túi, chiết khấu hai mươi phần trăm”.

“Thôi, ai lại làm thế...”.

“Chị là khách quen của em, em lãi ít một chút, chị giới thiệu thêm mấy người đến là tốt rồi...”. Trương Kỳ ghé vào tai khách hàng này: “Chị giới thiệu khách cho em, em sẽ trích phần trăm cho chị”.

“Biết rồi, biết rồi”. Khách hàng cười tít mắt cầm túi hàng. “Em có bạn đến, phải qua chào hỏi một chút”.

“Ai da, sao bây giờ mới đến? Có biết giờ này đông khách lắm không?”, Trương Kỳ nói với Lâm Gia Mộc.

“Tớ đến muộn có...”. Lâm Gia Mộc chỉ chiếc đồng hồ treo tường: “Chưa đến ba phút. Bạn nói mười giờ rảnh...”.

“Bây giờ là mười giờ ba phút rồi, có biết còn mười mấy người đang chờ không?”.

“Lắm lời quá đấy, đi thôi!”.

Lâm Gia Mộc đánh Trương Kỳ một cái, Trương Kỳ cũng đánh lại cô. “Tớ không chơi với cậu nữa, tớ chơi với em gái này”. Trương Kỳ đi tới kéo tay Tư An: “Em là bạn học của Gia Mộc à?”.

Tư An gật đầu.

“Cậu thấy chưa? Cùng tốt nghiệp đại học A, người ta thì nho nhã, vừa nhìn đã biết là người trí thức, còn bạn thì nhìn lại mình đi, như con điên ấy”.

“Bệnh điên của tớ cũng là lây từ cậu đấy”. Lâm Gia Mộc cười nói, sau khi ngồi xuống ghé liền chỉ một người thợ để tóc gần mặc đồ làm việc màu đen: “Tiểu Mễ đúng không? Em cắt cho chị nhé, chị thấy em cắt đẹp hơn bà chủ em nhiều. Trương Kỳ, cậu thiết kế một kiểu tóc mới cho An An được chứ?”.

“Ok, tớ cũng đang chán kiểu tóc cũ rích của cậu đây. Lấy chồng rồi mà không chịu thử để dài cho thực nữ, thật không biết sao Trịnh Đặc lại chịu đựng được cậu”.

Trương Kỳ nói xong liền kéo Tư An đến ngồi xuống một chiếc ghế khác, lại đưa tay vuốt tóc Diêu Diêu rồi chỉ một nhân viên nữ: “Tóc bạn nhỏ này mượt quá. Để chị kia tết tóc cho cháu được không?”.

“Được ạ”. Diêu Diêu cười tít mắt đi chơi với nhân viên đó.

Trương Kỳ xem tóc Tư An: “Chất tóc của em rất tốt, đã thử uốn bao giờ chưa? Năm nay kiểu tóc uốn cong rồi lại thẳng đang thịnh hành, bồng bênh tự nhiên, rất hợp với em”.

“Có cần phải cắt tóc không?”.

“Có, sẽ lộ nửa tai. Vành tai em rất dễ coi, để lộ ra cũng rất đẹp...”. “Được, vậy cắt đi”.

“Mái bằng à? Chị đề nghị em để mái chéo, nhìn sẽ dễ thương hơn”. “Vâng”.

“Đi gội đầu đi, chị chờ ở đây”.

Sinh vật gọi là phụ nữ khi tâm tình sa sút sẽ đánh giá bản thân rất thấp, cảm thấy mình vừa già vừa xấu, không có sức sống. Chuyện thích hợp nhất để làm mỗi lúc cảm thấy mình là một kẻ thất bại chính là đi làm đẹp, cắt tóc, mua sắm, trang điểm thật xinh đẹp. Khi nhìn chính mình hoàn toàn mới trong gương, phụ nữ sẽ tự tin hơn nhiều. Đó không phải là hư vinh, mà là bản tính của phụ nữ. Phụ nữ sinh ra là để trang điểm thật đẹp, thúc đẩy tiêu dùng, cũng làm đẹp cho trái đất.

Thế giới của trẻ con luôn rực rỡ sắc màu. Diêu Diêu không hiểu gì về chuyện của bố mẹ mình. Giá trị quan và thói quen của con người đều được tạo dựng trong cuộc sống hằng ngày. Nếu từ nhỏ bạn đã ăn cơm bằng chậu rửa mặt thì chậu rửa mặt chính là dùng để ăn cơm, trừ khi bạn phát hiện đại đa số mọi người đều ăn cơm bằng bát, bạn mới bắt đầu nghi ngờ về việc ăn cơm bằng chậu rửa mặt của mình.

Trong mắt Diêu Diêu, bố là chủ nhà có quyền uy tuyệt đối, tất cả mọi chuyện đều là bố đúng, tất cả mọi người đều sùng bái bố. Mặc dù Diêu Diêu quần quýt mẹ nhưng lại kính sợ bố theo bản năng. Đối với Diêu Diêu, bố là người uy quyền nhất, mọi lời nói của bố đều là khuôn vàng thước ngọc, cho nên khi cô bé nhìn thấy thợ làm tóc bôi thuốc uốn tóc lên đầu mẹ, miệng cô bé há to đủ nhét một quả quýt vào: “Mẹ! Bố nói phụ nữ xấu mới uốn tóc!”.

“Diêu Diêu!”. Tư An khó xử nhìn các khách hàng đồng loạt quay đầu nhìn về phía này.

“Diêu Diêu, bà nội cháu có uốn tóc không?”. Lâm Gia Mộc ra hiệu cho thợ cắt tóc tạm dừng lại.

Diêu Diêu nghĩ một lát rồi chần chừ gật đầu: “Bà nội có thể uốn tóc, bà ngoại có thể uốn tóc, bởi vì bà già rồi”.

“Thế bác gái cháu có uốn tóc không? Cô giáo ở trường mầm non có uốn tóc không?”.

Diêu Diêu mếu máo: “Bố nói...”.

“Bố nói chưa chắc đã đúng, người tốt và người xấu không thể phân biệt bằng việc có uốn tóc hay không được. Lòng của cừu xinh đẹp cũng xoắn mà, cừu xinh đẹp có tốt bụng không?”.

Diêu Diêu gật đầu rồi lại lắc đầu. Cô bé cảm thấy cô Lâm này quá lợi hại làm mình sợ: “Bố cháu là hiệu trưởng! Là giáo viên! Bố nói gì cũng đúng! Rất nhiều người đều nghe lời bố, có phải không mẹ?”.

Lâm Gia Mộc thoáng nhìn Tư An, Tư An khẽ ho một tiếng: “Người uốn tóc không phải người xấu. Cô Lâm nói đúng, bố con nói sai”.

Diêu Diêu òa khóc, Tư An vừa định đi tới bế Diêu Diêu thì bị Lâm Gia Mộc giữ lại: “Diêu Diêu, các cô và các chị ở đây đều uốn tóc, cháu cho rằng họ đều là người xấu à?”.

Lâm Gia Mộc nói xong lại cười áy náy với mấy “anh” cũng đến uốn tóc: “Cháu nói như vậy là không lễ phép”.

Diêu Diêu nheo mắt nhìn Lâm Gia Mộc: “Cô là người xấu!”.

Nói xong Diêu Diêu tụt xuống ghế định đi, nhân viên nữ đang tết tóc cho Diêu Diêu giữ cô bé lại: “Diêu Diêu đừng khóc. Diêu Diêu soi gương xem, Diêu Diêu còn chưa tết tóc xong mà...”

Diêu Diêu vẫn khóc, vừa vùng vẫy vừa nhìn về phía mẹ: “Mẹ, mẹ con mình đi tìm bố, mẹ con mình đi tìm bố...”.

Tư An lo lắng nhìn Lâm Gia Mộc. Lâm Gia Mộc buông tay ra, Tư An đi tới bế Diêu Diêu: “Diêu Diêu...”.

Cô ta muốn nói bố mẹ đã chia tay rồi, cả đời này mẹ không muốn nhìn thấy bố nữa, nhưng lời ra đến miệng lại không biết phải nói như thế nào.

“Diêu Diêu, em xem, tóc em cũng xoắn đấy, giống như cừu xinh đẹp”. Nhân viên nữ cầm gương tới. Nhìn thấy mái tóc đang tết dở lại rũ ra, trở nên cong cong, Diêu Diêu hoảng sợ quên cả khóc.

“Không được, cháu không muốn tóc xoắn!”.

“Tóc xoắn đẹp mà. Diêu Diêu, chị dẫn em đi xem hoạt hình nhé!”. “Mẹ, tóc con xoắn rồi...”.

“Không sao, Diêu Diêu vẫn là cô bé ngoan. Con xem, chị kia còn có mấy tính bảng kia!”, Tư An chỉ nhân viên đó.

Sức mê hoặc của mấy tính bảng và hoạt hình quá lớn đối với trẻ con. Diêu Diêu vừa rồi còn bắn khoản chuyện tóc xoắn lập tức bị phân tán sự chú ý, cùng nhân viên đó đi ra chỗ khác.

“Đúng là làm phiền chị quá”, Tư An xin lỗi Trương Kỳ.

“Không sao”. Trương Kỳ lắc đầu: “Có làm phiền cũng là Gia Mộc làm phiền, chứ ai lại chấp vặt trẻ con”.

Cô gái dẫn Diêu Diêu đi rất biết cách dỗ trẻ con, vừa cho Diêu Diêu xem hoạt hình vừa chải tóc cho Diêu Diêu theo nhân vật trong hoạt hình. Lúc Diêu Diêu đi ra thì Lâm Gia Mộc đã cắt tóc xong. Cô đi tới sờ tóc Diêu Diêu: “Cháu xem, tóc cháu cũng xoăn này!”.

“Cháu là chị Tiểu Lan! Chị Tiểu Lan là người tốt!”. “Thế người tóc xoăn có phải toàn là người xấu không?”.

Diêu Diêu suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, đột nhiên hạ thấp giọng: “Nhưng bố giận thì làm thế nào?”.

“Vì sao bố lại giận?”

“Bởi vì mẹ lải nhải, nấu cơm không ngon, không nhìn thẳng bố, vì cháu ồn ào...”.

“Bố giận thì sẽ thế nào?”.

Diêu Diêu nhìn quanh, nhỏ giọng nói với Lâm Gia Mộc: “Sẽ đánh mẹ”. “Có đánh cháu không?”.

Diêu Diêu lắc đầu rồi lại gật đầu. Cô bé không biết bố đánh mình như vậy có tính không.

“Thế cháu còn cho rằng bố cháu tốt không?”. “Bố cháu tốt!”, Diêu Diêu nói rất kiên định.

Có một số việc phải thay đổi từ từ. Lâm Gia Mộc nghĩ quả nhiên mình quá nóng lòng. Trong mắt trẻ con, bố luôn luôn đúng, đây là chân lý không bao giờ thay đổi. Chỉ có thời gian và giáo dục mới có thể làm Diêu Diêu hiểu được chuyện gì đang xảy ra bên cạnh mình

123. Q.16 - Chương 5: Kẻ Cuồng Khổng Chế

Trích lời Gia Mộc: Một người làm chuyện ác luôn có rất nhiều lý do, chuyện này không hề đáng buồn. Đáng buồn ở chỗ có người luôn sẵn sàng tin những lý do này.

Dương Thành ngắt cuộc gọi. Sau khi nghe nói hần không về nhà ăn tết ông Táo, mẹ hần bắt đầu liên tục gọi điện thoại yêu cầu giải thích. Bà ta là một phụ nữ hà khắc, thiếu giáo dục, không chịu chấp nhận người khác nói không với mình. Bố hần là một kẻ nhu nhược, không có nguyên tắc, dung túng cho vợ. Từ nhỏ đến lớn hần luôn phải sống trong sự khống chế của mẹ, từ thứ hai đến chủ nhật mỗi ngày phải mặc quần áo gì đều được bà ta chỉ định. Bất kể là kết quả thi cử hay mặt mũi đầu tóc đều phải đạt yêu cầu của bà ta. Đến tận lúc hần dậy thì, hần mới biết phản kháng. Nhưng cuộc chiến khống chế và phản kháng giữa hai mẹ con vẫn kéo dài đến năm hần học lớp mười hai, mẹ hần bị ốm không thể khống chế được hần nữa. Còn bố hần luôn là người đứng ngoài, chỉ hy vọng ngọn lửa chiến tranh giữa hai mẹ con đừng lan đến người mình, quấy rầy những ngày tháng yên bình được đánh đổi bằng sự nhân nhượng cầu toàn của ông ta.

Từ trước đến nay mẹ hần chưa bao giờ thích Tư An. Bà ta cho rằng Tư An quá yếu đuối, không phải kiểu phụ nữ mạnh mẽ mà bà ta thích. Người phụ nữ này ngoan cố đến mức có thể chiến thắng bệnh ung thư, mặc dù yếu ớt nhưng lại có ham muốn khống chế rất mạnh, cho rằng con trai cũng nên tìm một phụ nữ mạnh mẽ như mình. Nhưng bà ta không biết con trai đã nhìn thấu bà ta từ lâu, hần tuyệt đối không cho phép mình rơi vào hoàn cảnh thảm hại như bố mình.

Khi đó xem ra Tư An là một lựa chọn tốt, là đối tượng cuối cùng còn lại sau những lần thí nghiệm sàng lọc của hần. Người nhà không yêu thương, trầm lặng, hướng nội, ngoan ngoãn. Nếu Tư An vẫn giữ được những đặc tính này, gia đình hần sẽ mỹ mãn biết bao! Nhưng Tư An đã thay đổi. Mặc dù vẫn xấu hổ không muốn nói với người khác, trong lòng Dương Thành lại cho rằng Tư An đã bị một gã trai nào đó dụ dỗ. Một người hướng nội, nhát gan, chỉ lúc lên cơn thần kinh mới có một chút chủ kiến thì làm gì có gan lấy hết tiền trong nhà rồi dẫn con gái bỏ đi? Đúng rồi, tại sao cô ta biết nơi hần giấu thẻ ngân hàng và mặt khẩu?

Dương Thành mang ổ cứng máy tính bàn nhà mình và laptop tới một công ty máy tính thuê họ phục hồi dữ liệu. Mặc dù Tư An đã xóa vài thứ nhưng không xóa triệt để, người của công ty máy tính chỉ mất hai tiếng đã khôi phục lại toàn bộ mọi thứ.

Hần ngồi trong công ty máy tính xem dữ liệu trong ổ cứng và laptop. Ngoài chat chit, xem phim, Tư An không hoạt động nhiều trên mạng. Vấn đề duy nhất tương đối đáng chú ý là gần đây cô ta xem một số tin tức xã hội. Những tin tức này không có điểm gì chung ngoài địa điểm diễn ra đều ở thành phố A.

Hắn lại bắt đầu xem lịch sử trò chuyện của Tư An. Đối tượng trò chuyện của Tư An cũng không có người lạ, chỉ có một số bạn học còn giữ liên lạc. Sau tết Dương lịch, cô ta đột nhiên thường xuyên lên mạng trò chuyện với một số bạn học, đề tài chỉ có một: Lâm Gia Mộc!

Cuối cùng hắn cũng tìm được thứ cần tìm trong nội dung trò chuyện mấy ngày cuối. Một bạn học của Tư An nói Lâm Gia Mộc mở văn phòng tư vấn ở thành phố A, dạo này rất nổi tiếng, rất nhiều sự kiện nóng đều có liên quan với Lâm Gia Mộc...

Bạn học, sở trường các vụ án ly hôn... Tư An đi tìm người này sao?

Dương Thành lưu số điện thoại rồi gọi tới: “A lô! Chào cô, xin hỏi cô có phải Lâm Gia Mộc không?”.

Lâm Gia Mộc đang làm móng tay nhìn hai chữ Dương Thành hiển thị rõ ràng trên màn hình điện thoại nhưng vẫn giả vờ không biết: “Là tôi đây. Xin hỏi anh là ai vậy?”.

“Tôi là chồng của Tư An. Gần đây cô ấy bỏ nhà đi vì một số lý do...”. “Ai cơ?”.

“Tư An”.

“Xin lỗi, tôi đang làm móng tay, giờ phải đổi tay, anh chờ một chút...”.

Cô đổi tay: “Anh nói ai nhĩ?”.

“Bạn học cùng đại học A với cô, Tư An”.

“Trong số bạn học của tôi... A, có phải cô ấy học khoa kinh tế không? Chúng tôi không học cùng khoa”. “Cô ấy học quản trị kinh doanh”.

“À, tôi nhớ rồi. Dạo này tôi và cô ấy không liên lạc với nhau”. “Vậy nếu cô ấy có liên lạc thì cô thông báo cho tôi được không?”. “Được, được... Anh đã hỏi bạn học của cô ấy chưa?”.

“Tôi hỏi rồi, cô là người cuối cùng trong danh bạ”.

“Thật thế à? Tôi đã đổi số rồi mà... Xin lỗi, tôi phải hong tay, không nói chuyện được, tạm biệt!”.

Lâm Gia Mộc dừng điện thoại, biết mình và Dương Thành sớm muộn cũng phải xung đột chính diện.

“Chị Lâm, chị định bao giờ mới sinh con? Con của chị và anh Trịnh chắc chắn sẽ xinh lắm”. Thợ làm móng tay cũng quen biết Lâm Gia Mộc nhiều năm rồi.

“Còn chưa xác định bao giờ sinh”.

“Nếu có ý định thì nên sinh sớm một chút! Chị gái em cũng qua ba mươi tuổi mới tính chuyện sinh con, vất vả lắm!”.

“Cũng chưa biết có nên sinh con không”.

“Chị đừng nói như vậy. Gene di truyền của chị và anh Trịnh đều rất tốt, không sinh con thì tiếc quá. Chị Lâm, chị thích con trai hay con gái?”.

“Con trai”. Thế giới này quá tàn khốc với phụ nữ. Chỉ mới tưởng tượng con gái mình sẽ gặp đủ loại kỳ thị và hoàn cảnh khó khăn mà cô đã muốn nổi điên.

Dương Thành nhìn điện thoại của mình, cười lạnh lùng. Cho dù bây giờ Tư An chưa liên lạc với Lâm Gia Mộc thì cũng sẽ nhanh chóng liên lạc.

Xem thông tin trên mạng thì người phụ nữ này là loại người nhận tiền để giải quyết rắc rối cho người khác, nói đơn giản là tìm bằng chứng, tạo dư luận, bắt người chồng mất tiền, để những phụ nữ đó cầm tiền tiêu diêu tự tại. Người phụ nữ này... hiển nhiên cũng là một kẻ cuồng khổng chế giống như mẹ hắn, là cặn bã trong đám phụ nữ.

Thế giới này đúng là điên đảo trắng đen. Một phụ nữ như vậy mà còn có người nói là một nhân vật lợi hại, rõ ràng là một mụ phù thủy nên cho lên giàn hỏa thiêu. Bao giờ phụ nữ có thể quay lại truyền thống tam tông tứ đức thì xã hội Trung Quốc mới có hy vọng.

Ba giờ sáng.

Một tiếng động lớn phá tan sự yên lặng trong tiểu khu. Một chiếc xe hơi phát ra tiếng còi báo động chói tai. Chó trong tiểu khu đột nhiên bình tĩnh, không ngừng sủa âm ỉ. Gia Mộc trên giường ngồi bật dậy, đang ngỡ ngàng tìm công tắc đèn bàn thì Trịnh Đặc đã bật đèn trước. Bị ánh đèn làm chói mắt, Gia Mộc nhắm chặt mắt lại: “Có chuyện gì thế?”.

“Để anh đi xem”. Trịnh Đặc đứng dậy khoác một chiếc áo vào, xỏ dép lê đi tìm quần áo. Sau khi thích ứng với ánh sáng, Lâm Gia Mộc cũng xuống giường.

“Em đi xem Tư An”.

Buổi tối hôm nay Tư An ngủ khá ngon, là người đầu tiên giật mình bình tĩnh. Cô ta thậm chí không dám bật đèn, chỉ ôm đứa con gái đang hoảng sợ ngồi yên trong bóng tối.

“Tư An, bạn không sao chứ?”.

Nhận ra giọng Lâm Gia Mộc, Tư An thở phào nhẹ nhõm: “Tớ không sao”.

“Điều Điều đâu?”.

“Cô Lâm, cháu buồn ngủ”.

“Buồn ngủ thì Điều Điều ngủ tiếp đi”. “Vì sao bên ngoài ồn ào thế cô?”.

“Vì sắp tết rồi, chó bên ngoài chúc tết nhau ấy mà”.

“À”. Điều Điều nằm trong lòng mẹ, dụi mắt rồi ngáp một cái. Tư An bế Điều Điều nhẹ nhàng đứng đưa, về mặt vẫn rất lo lắng. Cô ta không phải trẻ con, cô ta biết chuyện xảy ra bên ngoài chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Một lát sau Trịnh Đặc mang theo hơi lạnh đi vào đứng giữa cửa phòng ngủ phụ: “Có người trèo từ sân thượng xuống tầng 12, vừa định cạy cửa sổ vào nhà thì bị một cô gái dậy đi vệ sinh phát hiện. Cô gái kêu một tiếng, người đó sợ quá tuột tay rơi xuống đúng nóc một chiếc xe đỗ dưới lầu. Bảo vệ đã báo cảnh sát, nghe nói từ những thứ rơi ra trên người nạn nhân thì người này đã ăn trộm mấy nhà rồi”.

Bây giờ đã sắp đến tết, biết là kẻ trộm cũng phải kiếm tiền về nhà ăn tết. Tuy nhiên tiểu khu này tương đối mới, bảo vệ và quản lý rất có trách nhiệm, mặc dù mọi người cũng chú ý đề phòng nhưng không ngờ lại có người to gan dám trèo từ sân thượng xuống cạy cửa vào nhà ăn trộm.

Nhớ đến những vụ thảm án chủ nhà phát hiện có trộm đột nhập rồi cả nhà bị giết, ngay cả Trịnh Đặc cũng cảm thấy sợ: “Anh đi kiểm tra cửa sổ, ngày mai lắp một bộ thiết bị chống trộm”.

“Vâng”. Lâm Gia Mộc gật đầu, quay sang nói với Tư An: “Vẫn còn sớm, bạn ru Điều Điều ngủ tiếp đi”.

Tư An gật đầu nhưng tim vẫn đập thình thịch. Cô ta lặng lẽ thò tay xuống dưới gối. Cảm giác chạm vào lưỡi dao găm lạnh như băng khiến cô ta yên tâm hơn một chút.

Uông Tư Điềm vào văn phòng, chưa cởi áo khoác ra đã hỏi Lâm Gia Mộc: “Chị Lâm, chị biết nhà tên trộm tối qua ngã chết ở ngay tiểu khu Yên Thảo cách đây hai con phố không?”.

“Thế à?”.

“Nghe nói từ nhỏ hần đã học kém, cậy ngoại hình tạm tạm đi lừa gái khắp nơi. Bố mẹ hần lại rất chiều hần, không cho phép người khác nói không với hần. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, con trai không thi đỗ đại học, bố mẹ nói con trai bị ốm vì căng thẳng trước khi thi, bỏ thi mất một môn nên mới không đỗ đại học. Sau đó bố mẹ hần lại chạy chọt cho hần đi lính, nói phải thi trường quân sự gì đó, nhưng đi lính chưa được nửa năm đã bị đuổi về vì vi phạm kỷ luật nghiêm trọng. Bố mẹ hần nói hần đi lính bị người ta bắt nạt, quân đội tối tăm sa đọa gì đó. Những người xung quanh đều nói một đứa quân đội cũng không dạy được thì sợ là đời này chẳng ra gì, bố mẹ hần không tin, cứ nuôi ở nhà. Năm ngoái hay năm kia gì đó, đột nhiên hần tiêu xài hoang phí, nói là làm thuê ột ông chủ lớn ở bên ngoài kiếm nhiều tiền, bố mẹ hần cũng vênh vào lắm. Hai mươi ba tháng Chạp hần về ăn tết, hai mươi lăm mò đến tiểu khu này, nghe nói định ăn trộm tiền cho bố mẹ sửa nhà”.

“Sao em biết rõ thế?”. Lâm Gia Mộc cười tủm tỉm rót một ly trà, nhìn Uông Tư Điềm đã thay áo xong.

“Bố mẹ hẳn đang làm âm ỉ dưới lầu, nói là người ở tầng 12 đã hại chết con trai họ, bắt nhà đó đền tiền. Đúng là không biết xấu hổ, thảo nào có thể nuôi được một thằng con trai ăn trộm quanh như vậy”. Ông Tư Diễm không quá ác cảm với trộm cắp, cô ta có mấy người bạn làm nghề ăn trộm rất giỏi, nhưng cô ta lại rất phỉ nhổ hành vi trộm cắp ngay hàng xóm láng giềng kiểu này: “Chị Lâm, chị bảo nhà đó có phải đền tiền không?”.

“Em nói xem”, Lâm Gia Mộc nhú mày.

“Nhà đó hình như rất giàu, nghe nói là làm ăn lớn. Bình thường chỉ có con gái họ ở nhà, hai vợ chồng đều đi làm bên ngoài, chỉ có tết mới về nhà... Chắc họ sẽ không muốn rắc rối...”.

“Em quen nhân viên vệ sinh ở đây mà sao lại không quen bạn cùng lứa tuổi nhỉ? Con gái nhà họ ít hơn em một tuổi, tuy còn nhỏ nhưng lại khá lợi hại. Tối qua chắc nó sợ lắm, tự nhiên bị giật mình, sau đó lại tận mắt nhìn một người ngã xuống, chắc chắn nó sẽ bị ảnh hưởng. Hai vợ chồng đó tuy có tiền nhưng luôn xem con gái như mạng sống, tuyệt đối sẽ không để yên chuyện này. Rồi em xem, khu nhà chúng ta chắc chắn sẽ náo nhiệt”.

“Chị Lâm”, Ông Tư Diễm ghé tới: “Sao chị biết chuyện này?”.

“Em chú ý đến quần thể yếu thế xung quanh, còn chị thì quan tâm đến những người trên đỉnh tháp”. Lâm Gia Mộc vỗ đầu Ông Tư Diễm: “Có thời gian thì chịu khó xem tài liệu, biết tình hình những người có tiền có quyền có thể này cũng không hại gì”.

“Chị Lâm, chị định cho em ra ngoài làm thật à?”.

“Thật. Nhưng sợ là em vẫn phải kiêng hậu cần một thời gian nữa”. “Không sao, không sao. Chị Lâm, vụ Tư An...”.

“Làm sao em biết?”.

“Em quan tâm đến quần thể yếu thế mà”.

“Ha ha...”. Lâm Gia Mộc cười nhạt, xoa đầu Ông Tư Diễm rồi bù: “Quan tâm đến cậu em một chút đi, cậu em đã thông qua cảnh sát Lưu liên lạc với chị mấy lần rồi, nghe nói em không nghe điện thoại của cậu em”.

“Em không nghe điện thoại của cậu là vì không muốn làm khó cậu mà. Mẹ em đã nói sau khi em ra trại không được đến nhà làm ảnh hưởng đến hai đứa con nhà cậu mẹ”.

“Em trở nên nghe lời như vậy từ bao giờ?”.

“Cậu em không giống người khác”. Lúc Ông Tư Diễm khó khăn nhất, ông cậu vẫn kiên định đứng về phía cháu mình. Sau khi mẹ Ông Tư Diễm xảy ra chuyện, cũng chính là cậu giúp mẹ lấy lại công bằng. Sau khi Ông Tư Diễm gây án, cậu cũng định giúp Ông Tư Diễm chạy chọt, nhưng Ông Tư Diễm không thể làm liên lụy cậu mình nữa.

“Bây giờ em không phải đến ở nhờ nhà cậu em mà. Chị đã nói với cậu em là em đang làm ở chỗ chị, lương tháng ba ngàn chưa kể phần trăm theo phi vụ, luôn biểu hiện tốt, làm việc chăm chỉ, đến tết sẽ mừng tuổi cho em...”.

Hai mắt đỏ hoe, Ông Tư Diễm cố gắng nuốt nước mắt vào: “Mừng tuổi?”.

Lâm Gia Mộc lấy một chiếc phong bì đỏ trong túi ra: “Cho em này”. Ông Tư Diễm cầm lấy, sờ sờ: “Chị Lâm, không dày...”.

“Hai ngàn còn không dày? Em không lấy thì trả chị”. “Làm gì có chuyện đã cho rồi còn đòi lại chứ?”.

“Cầm hai ngàn này đi mua quà gì đó cho cậu em, mừng tuổi mỗi đứa em họ năm trăm đồng cho cậu em nở mày nở mặt, cho ông ấy biết thương em không phí công vô ích, chị gái ông ấy sinh em ra cũng có ý nghĩa, cũng có thêm một chút sức nặng trước mặt mẹ em”.

“Em biết rồi”, Ông Tư Diễm cúi đầu, nói nhỏ.

Gia Mộc vỗ mông Ông Tư Diễm: “Cho em nghỉ một ngày đi làm chuyện này cho xong. Hôm qua chị đã hẹn với cậu em rồi”.

Uông Tư Diễm cầm tiền rời khỏi văn phòng, nghĩ lại cuộc sống gần nửa năm nay quả thật không khác gì một giấc mơ. Từ trại quân giáo trẻ vị thành niên đi ra, trên người đầy mùi tội lỗi, cảm thấy cả thế giới đều không cần mình nữa. Đến bây giờ đã có nhà, có sự nghiệp, cũng có gia đình của mình... Cô ta quay lại nhìn về phía cánh cửa văn phòng đang đóng chặt. Bất kể chị Lâm và anh Trịnh nghĩ thế nào, trong mắt cô ta, họ mới là gia đình của cô ta. Người thân là không thể lựa chọn, nhưng gia đình thì có thể lựa chọn.

Cô ta ra khỏi thang máy, vừa đến bên ngoài tiểu khu đã nhìn thấy một đám người tụ tập cười trộm. Đội khiêu vũ người cao tuổi đang bày trận, mở loa thật to, lời hát không ngừng lặp lại: “Hôm nay là một ngày tốt lành! Hôm nay là một ngày tốt lành!”. Hình ảnh này đối lập hoàn toàn với hai vợ chồng mặc áo xô ngồi ven đường cầm vòng hoa kéo biểu ngữ quyết đấu tiền giấy...

Nhìn thấy thế trận này, hai vợ chồng nọ kinh ngạc nhất thời không biết nên làm thế nào. Phải hai, ba phút sau mới phản ứng lại, lúc này bài hát vừa đến đoạn: “Vươn tới hưng thịnh, ta hướng thái bình...”.

“Các người không nhìn thấy ở đây có người chết hay sao mà còn đến đây hát? Có chút lòng thông cảm nào không?”. Bà già đứng lên mắng: “Khổ thân tôi người đầu bạc tiền người đầu xanh...”.

“Tôi nghe nói tối qua một thằng trộm rơi xuống, còn đập hỏng một chiếc xe của người ta nữa chứ. Các bà xem, thanh niên bây giờ có tay có chân mà không chịu lao động, suốt ngày nghĩ đến đường ngang ngõ tắt, thật không biết người lớn dạy dỗ chúng nó thế nào”.

“Đúng vậy, tôi mà có một thằng con không biết xấu hổ như vậy thì đã lẳng lặng nhặt xác nó về hỏa thiêu, rải tro xuống biển, làm như chưa bao giờ sinh ra nó...”.

“Ôi, con nhà tử tế chắc chắn không thể làm ra chuyện như vậy. Có thể nuôi dạy được một thằng con như thế không biết là loại người gì, còn không biết xấu hổ đến nhà người ta đòi tiền, da mặt đúng là dày hơn tường thành!”.

Các bác gái trong đội khiêu vũ Tịch Dương Hồng đâu phải dễ chọc? Hơn nữa mỗi người đều đã nhận được tiền mừng tuổi, tất cả đều bóng gió cạnh khoé, chỉ gà mắng chó. Hai vợ chồng nọ muốn cãi lại những người này, nhưng nhìn người nào cũng rất hăng hái khí thế nên chỉ dám nghĩ chứ không dám làm gì.

“Trời đất ơi, oan uổng quá! Tại sao không giúp đỡ người nghèo chúng tôi? Con trai tôi nó cũng bị dồn đến đường cùng... Nó cũng muốn lương thiện, nhưng xã hội này không cho nó lương thiện...”.

“Ồ cái bà này nói dối mà không chớp mắt kìa! Xã hội bây giờ thật tốt, chỉ cần không bệnh tật, đừng nói có tay có chân, kể cả là không có chân cũng sống tốt. Chẳng hạn như người mở cửa hàng đóng giày trước cửa tiểu khu chúng ta bị liệt từ nhỏ, lên xuống xe lăn phải có người bế, thế mà mỗi năm cũng kiếm được tám chục một trăm, nuôi vợ nuôi con”.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, xem ra hôm nay không làm ăn được gì rồi, thế là dứt khoát giậm chân chửi mắng: “Các người đừng cậy có tiền có thế mà bắt nạt người ta! Chúng tôi sẽ ra tòa kiện các người!”.

“Đúng, đi kiện các người!”.

Uông Tư Diễm nhin cười đi ra khỏi đám đông, vừa nghĩ xem nên mua cái gì vừa đi ra ngoài tiểu khu, đột nhiên nhìn thấy bà chủ quán trà đứng cách đó không xa đang vẫy tay với mình, xem ra cũng đến để xem náo nhiệt.

“Cô Trương, cháu đang định tìm cô đây. Năm nay có trà ngon không cô? Cháu mua đi biểu”.

“Có, có trà ngon, lại còn giảm giá... Nhà nước không cho quà cáp nữa, mấy thứ này đều hạ giá...”. Bà chủ nói xong lại lắc đầu: “Chết thật, quên cả chuyện tìm cháu làm gì”.

“Chuyện gì vậy cô?”.

“Cháu về nói với Gia Mộc là có một người đàn ông nhìn rất lịch sự đến quán trà tìm Gia Mộc, cô nói không biết nó, hần để lại một tấm danh thiếp, dặn nếu nhìn thấy Lâm Gia Mộc thì liên lạc với hần”. Bà chủ lấy ra một tấm danh thiếp.

Uông Tư Diễm nhìn cái tên trên danh thiếp, Dương Thành, thằng cha này tới nhanh thật.

“Cô đã gọi điện thoại cho chị Lâm chưa?”.

“Cô vừa ra ngoài định gọi điện thoại thì thấy cảnh này nên đến xem... Giờ định gọi thì nhìn thấy cháu”.

“Được, chuyện này cô cứ để cháu”.

124. Q.16 - Chương 6: Mặt Người Dạ Thú

Trích lời Gia Mộc: Không phải người phụ nữ nào cũng yếu đuối cần bảo vệ.

Từ khi vào nghề, Lâm Gia Mộc đã gặp những người tham lam, những người đê tiện, những người háms tiền, những người háo sắc, người làm sai dù ít dù nhiều cũng biết mình sai, chỉ có điều nghĩ rằng mình làm sai tương đối cao tay, người khác hoặc ngây thơ hoặc ngu ngốc hoặc yêu mình đến phát cuồng nên sẽ để mặc mình có cả tình lẫn tiền.

Nhưng người như Dương Thành rõ ràng đã làm sai lại cho rằng kẻ sai trái ngập trời là người khác, hùng hồn đuổi theo nói lý, trông chờ người ta “biết sai mà sửa”, thật sự là có một không hai.

Cô lên mạng xem thông tin về Dương Thành. Quan hệ xã hội của người này vừa phức tạp lại vừa đơn giản, lịch hẹn đi ăn nhậu thậm chí xếp kín đến tận ba mươi mùng một, Dương Thành từ chối hết với lý do phải ở nhà với gia đình, bận bịu đều trên hân sự vợ. Qua đó có thể thấy hân xây dựng hình tượng của mình trong mắt những người khác rất tốt.

Người nhà họ Tư gần như ngày nào cũng gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn cho hân, nội dung bao giờ cũng là hỏi hân có tìm được Tư An không, nhân tiện cung cấp các loại manh mối cho hân. Trước đây Tư An chỉ có mấy bạn học tương đối thân, họ đã hỏi tất cả những người này nhưng ai cũng không có tin tức gì của Tư An. Qua cách dùng từ và mật độ liên lạc có thể thấy người nhà họ Tư cực kỳ bộ đỡ Dương Thành.

Lạ ở chỗ rõ ràng đã sắp tết rồi mà người nhà họ Dương lại không liên lạc gì với Dương Thành, chỉ có một cuộc điện thoại dài ba phút vào ngày hôm qua, sau đó không còn gì nữa.

Không thể không nói đời sống riêng tư của Dương Thành tương đối trong sạch, rất khó tra ra hân có quan hệ qua lại với người phụ nữ khác.

Nói cách khác, không có người phụ nữ nào có thể cho hân sự phục tùng hân muốn như Tư An. Trong mắt hân, tất cả phụ nữ có dây dưa với đàn ông đã kết hôn đều là gái điếm.

Kết quả giám định đương nhiên có thể dùng làm bằng chứng bạo hành để khởi tố ly hôn. Nhưng với tính cách của Dương Thành, dù tòa phán quyết ly hôn thì hân cũng chưa chắc đã buông tha Tư An. Tư An dẫn con gái trốn tránh hân để làm lại từ đầu nhưng lại gặp phải đủ loại chướng ngại. Tình tiết vụ ủy thác lần này đen trắng rõ ràng, đơn giản nhưng lại cực kỳ phức tạp, chỉ sơ suất một chút là sẽ tai họa vô cùng.

Điện thoại đổ chuông, Lâm Gia Mộc thoáng nhìn số gọi đến... Đúng là vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, cô đang đau đầu vì chuyện của Dương Thành thì hân gọi điện thoại đến.

“A lô!”.

“Còn chưa chính thức giới thiệu một chút, tôi tên là Dương Thành, là chồng của Tư An. Tôi tin rằng Tư An đã tìm cô làm người đại diện. Tôi đang tìm các bằng chứng về những hoạt động phi pháp của văn phòng các cô, tôi tin pháp luật sẽ mang lại công bằng cho người bị hại là tôi. Người phá hoại gia đình êm đẹp của người khác để kiếm tiền sẽ không có kết cục tốt”.

“Ha ha, đàn ông đánh phụ nữ cũng sẽ không có kết cục tốt. Tôi không hiểu tại sao một người bại hoại nhân phẩm như anh lại có thể làm thầy người khác được...”.

“Quả nhiên mồm mép cô khéo lắm, không biết chồng cô là loại người gì? Cô mà là vợ tôi thì tôi đã dạy dỗ quy củ cho cô từ lâu rồi”.

“Ha ha, nếu tôi gặp phải loại người như anh thì bây giờ cở trên mộ anh cũng cao ngang người anh rồi”.

“Cô đe dọa tôi à?”.

“Chúng ta đang nói chuyện phiếm mà”. Lâm Gia Mộc đương nhiên đã phát hiện điện thoại của hân bật chế độ ghi âm: “Tư An ủy thác tôi toàn quyền xử lý việc ly hôn của cô ấy. Kết quả giám định thương tích và

đơn kiện sẽ được đưa tới tòa án tỉnh lỵ sau hai ngày làm việc nữa, anh làm ơn chú ý nhận trát gọi của tòa án”.

Lâm Gia Mộc nói xong liền dừng cuộc gọi. Cô nhìn màn hình một lát rồi tắt màn hình. Dương Thành quả nhiên nổi giận, bắt đầu điên cuồng gọi đến số cũ của Tư An, lại dùng tin nhắn không ngừng oanh tạc, tiếp theo nhắn lại những nội dung này vào QQ của Tư An. Nội dung chủ yếu không có gì khác ngoài hăm tước đoạt không đồng ý ly hôn, nếu bây giờ Tư An biết lỗi thì hãy sẵn sàng đón Tư An về nhà, bỏ qua những lỗi lầm trước đây. Nếu Tư An vẫn không biết hối cải, hẳn nhất định sẽ làm Tư An hối hận.

Ha ha, đừng nói có bằng chứng như kết quả giám định chứng minh Dương Thành có sai phạm lớn, kể cả Dương Thành không sai phạm gì, lần đầu tiên đâm đơn xin ly hôn tòa không phán ly hôn thì lần thứ hai đâm đơn chắc chắn sẽ phán quyết ly hôn. Dương Thành đã muốn làm to chuyện thì ngại gì mà không làm to hằm? Một hiệu trưởng trường cấp ba nổi tiếng bị khởi tố ly hôn vì nguyên nhân bạo hành gia đình, vợ ra tòa với vô số vết thương, tin tức này đã đủ nóng chưa?

Vốn cô còn không muốn ép Dương Thành đến đường cùng, với tính cách của hắn thì chắc chắn hắn sẽ trở nên cực đoan, khi đó mẹ con Tư An sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ xem ra từ khi bỏ hắn mà đi, Tư An đã không còn đường lui nữa.

Tư An ôm Diêu Diêu xem hoạt hình. Lúc đến quảng cáo, Diêu Diêu không ngồi được nữa, đứng dậy vừa hát vừa nhảy. Sau khi thoát khỏi Dương Thành, Diêu Diêu lại là một em bé bình thường. Dạo này Tư An có đọc vài quyển sách, kính sợ một người có khả năng làm hại mình như Dương Thành là bản năng của trẻ con ở tuổi này, thậm chí sau khi bị đánh có khi còn lấy lòng người đánh mình để có cảm giác an toàn.

“Diêu Diêu, con ngồi xem hoạt hình, mẹ đi dọn bếp được không?”. “Được ạ”, Diêu Diêu gật đầu.

Tư An đứng lên, lấy tạp dề trong tủ bếp ra. Trước khi hai mẹ con họ đến, phòng bếp của Lâm Gia Mộc cực kỳ sạch sẽ, nhìn chung là chưa bao giờ nổi lửa nấu bữa cơm nào. Mặc dù rất nhiều dụng cụ làm bếp có dấu vết đã sử dụng nhưng đều rất mới. Sau khi Tư An đến, mỗi ngày phải nấu ba bữa cơm, cộng thêm các loại đồ ăn vặt của Diêu Diêu nên phòng bếp hơi bẩn. Mặc dù Lâm Gia Mộc không nói gì nhưng Tư An vẫn cảm thấy áy náy, nhờ Ưông Tư Điềm mua đồ vệ sinh bếp và găng tay cao su để dọn bếp.

Lúc cô ta lau xong các dụng cụ đã dùng và chưa dùng, bắt đầu chuyển sang lau kệ bếp thì chuông cửa vang lên: “Diêu Diêu, ra xem có phải chị Tư Điềm đến rồi không?”.

Mấy hôm nay Ưông Tư Điềm chơi rất thân với Diêu Diêu.

“Vâng!”. Diêu Diêu nhanh nhẹn đi mở cửa. Tư An lại không nghe thấy tiếng hét vui vẻ của Diêu Diêu và Ưông Tư Điềm khi gặp nhau mà chỉ có một sự yên lặng kỳ lạ. Cô ta cầm khăn lau mở cửa phòng bếp, nhìn thấy bộ mặt tươi cười của Dương Thành: “Tư An, đã lâu không gặp”.

“Anh tới đây làm gì? Tại sao anh tìm được chỗ này?”.

“Chỗ này không khó tìm. Anh biết văn phòng của Lâm Gia Mộc ở toà nhà này, nói chuyện với bảo vệ và nhân viên vệ sinh khu nhà này là biết địa chỉ. Em biết đấy, anh rất giỏi thuyết phục người khác. Vì sao em muốn ly hôn mà không bàn bạc với anh? Chúng ta đến cục Dân chính làm thủ tục ly hôn chỉ mất mười phút, vậy mà em lại làm trò này khiến anh mất hết thể diện. Em có muốn ly hôn hay không?”.

“Được, bây giờ tôi và anh...”. Nói tới đây, Tư An cảm thấy cổ họng như nghẹn thứ gì đó, tai đã ù hơn nhiều lại bắt đầu đau, vết thương trên cổ cũng bắt đầu nóng rát: “Tôi muốn ly hôn!”.

“Ly hôn?”. Dương Thành cười gằn: “Muộn rồi. Em ngàn vạn lần không nên lấy trộm tiền của anh, lại lấy trộm con gái anh...”.

Tư An lùi từng bước một về phía sau: “Nếu tôi không đi, anh sẽ thỏa thuận ly hôn với tôi thật sao?”.

“Đương nhiên”. Dương Thành nói: “Mày tưởng mày là bảo bối gì đó chắc? Hoa tàn nhụy rữa từ lâu rồi, vừa đen vừa gầy vừa xấu. Lúc trẻ trang điểm vào còn có tí nhan sắc, bây giờ buổi tối đi ra công trường cũng không có thằng công nhân nào thèm cưỡng hiếp mày, tao đã chán ngấy mày từ lâu rồi”.

“Dương Thành! Diêu Diêu còn đang ở đây!”.

“Diêu Diêu? Mày còn có mặt mũi nhắc tới Diêu Diêu? Một con đàn bà thất nghiệp như mày có thể cho nó cuộc sống thế nào? Cứ coi như tất cả tiền tiết kiệm đều ày thì mày ở đâu? Mày có mua được một cái nhà vệ sinh ở tỉnh lỵ hoặc thành phố A không? Mày lấy cái gì mà sống? Lấy cái gì nuôi con? Mày có biết làm thế là cực kỳ vô trách nhiệm với con không?”.

“Tôi...”. Tư An có rất nhiều lời để nói nhưng lại không có sức chống đỡ trước đợt tấn công dồn dập như súng liên thanh của Dương Thành. Lúc không có Dương Thành bên cạnh, cô ta có thể cực kỳ kiên cường. Lúc hấn xuất hiện trước mặt cô ta, cô ta lại biến thành người phụ nữ mềm yếu bị hấn thao túng: “Tôi...”.

“Đi! Thu dọn đồ đạc! Bây giờ tao mang hai mẹ con mày về tỉnh lỵ!”.

Tư An bám chặt khung cửa nhà bếp. Cô ta sợ mình bỏ tay ra là sẽ nghe lời Dương Thành đi về theo hấn. Cô ta có một linh cảm, nếu cô ta đi theo hấn, cô ta sẽ vĩnh viễn không thoát ra được nữa...

“Diêu Diêu! Mau vào phòng dọn đồ của con đi!”.

“Vâng!”. Từ đầu đến giờ Diêu Diêu vẫn bám tay áo bố không buông. Nghe thấy bố sai mình đi dọn đồ, Diêu Diêu vội vã chạy đi: “Mẹ, mẹ con mình đi dọn đồ”.

Tư An ôm chặt Diêu Diêu: “Không! Mẹ con mình không đi!”.

Không! Không thể đi! Dù trong lòng có một giọng nói vẫn ra lệnh cho cô ta phục tùng, nhưng còn có một giọng nói khác bên tai vẫn nhắc nhở cô ta.

“Tư An! Mày đủ lòng đủ cánh rồi đúng không? Không ngờ tao nói mà mày dám không nghe!”.

Diêu Diêu hét lên một tiếng, giật ra khỏi vòng tay chợt trở nên mềm yếu của Tư An, mở cửa nhà vệ sinh chạy vào, bịt tai ngồi trong góc nhà vệ sinh chờ chuyện sắp diễn ra kết thúc.

Tư An nhắm mắt lại. Cái tát đầu tiên của Dương Thành, cô ta bị đánh bay từ cửa bếp vào trong bếp, va vào góc bàn.

“Tao bảo mày đi dọn hành lý! Có tiếng nào mày không hiểu không?”. Dương Thành vừa nói vừa đá vào bụng Tư An, tóm tóc Tư An lôi lên: “Tóc mày biến thành cái gì thế này? Mày xem mày còn giống người tử tế không?”.

Hấn cầm kéo trong bếp cắt tóc Tư An, có những lúc quá tay thậm chí còn làm da đầu Tư An bị thương. Tư An co rúm người, khóc cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ hy vọng chuyện này kết thúc sớm một chút... Ly hôn hay không không quan trọng, quan trọng là kết thúc sớm một chút...

“Anh giết tôi đi! Anh giết tôi đi!”, Tư An nức nở.

“Giết mày? Giết mày để tao ngồi tù à? Mày cho rằng mày đáng giá thế à?”. Dương Thành tì đầu gối vào ngực Tư An, tóm mở tóc còn sót lại kéo lên để Tư An nhìn hấn: “Mày chỉ là một con đàn bà hết ‘đất’ mà còn dám khởi tố tao? Đe dọa tao? Nhà họ Tư của mày là dân đen, nhưng nhà họ Dương tao không thể mất mặt được! Mày nhớ lấy! Mày vốn là vợ tao, lần này về mày là nô lệ của tao! Tao muốn đánh mày lúc nào thì đánh! Muốn chơi mày thế nào thì chơi! Mày không là cái rắm gì hết! Trước khi Diêu Diêu vào đại học, mày đứng hòng ra khỏi cửa!”.

Hấn hùng hổ nhổ một bãi nước bọt lên mặt Tư An: “Đứng lên! Đừng có giả chết! Thu dọn đồ đạc!”.

Tư An bị hấn kéo ra ngoài, đột nhiên phát hiện cửa nhà vệ sinh đã mở từ bao giờ. Diêu Diêu? Diêu Diêu đâu?

Đúng lúc này cửa chống trộm đang đóng bị đập tung ra, Lâm Gia Mộc sầm mặt xuất hiện giữa cửa.

Nhìn thấy Lâm Gia Mộc, Dương Thành cười hề hề: “Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, cô cũng là...”.

“A, anh là Dương Thành, chồng của Tư An đúng không?”. Không ngờ Lâm Gia Mộc lại cười, tay phải giấu sau lưng, mặt mày hớn hở đi vào, hình như hoàn toàn không nhìn thấy Tư An thương tích đầy người, vết máu và tóc đầy dưới đất.

“Đúng. Tôi đây. Mâu thuẫn giữa vợ chồng chúng tôi đã giải quyết rồi, cảm ơn cô đã giúp đỡ vợ tôi thời gian qua”. Dương Thành buông Tư An ra, chỉnh lại quần áo mình: “Cô ấy lúc nào cũng thế, thích bịa đặt, thường nổi điên. Cô xem, vừa rồi cô ấy nhìn thấy tôi lại nổi điên, tự cắt tóc mình thành thế này... Tôi cho cô ấy một cái bạt tai, cô ấy mới tỉnh táo lại”.

“Thế à?”. Lâm Gia Mộc càng ngày càng đến gần, chỉ còn cách hần một tầm tay. Đột nhiên cô đưa tay sau lưng ra, chiếc dùi cui đập thẳng vào đầu gối hần. Dương Thành hoàn toàn không ngờ một cô gái yếu đuối như Lâm Gia Mộc lại mang vũ khí, hơn nữa còn ra tay rất mạnh, vì thế lập tức bị đánh ngã xuống đất.

Lâm Gia Mộc hoàn toàn không cho hần cơ hội thở dốc, hung hăng đánh không ngừng vào tứ chi hần: “Dám đến địa bàn của bà đánh người! Mày tưởng bà là người chết à?”.

Dương Thành lăn mấy vòng dưới đất, cắn răng chịu đòn rồi bò dậy, nhưng còn chưa kịp đứng vững thì Lâm Gia Mộc đã đá thẳng vào chỗ hiểm làm hần lại ngã gục xuống.

“Mày...”. Dương Thành quỳ dưới đất chỉ Lâm Gia Mộc, còn chưa kịp nghĩ ra tính từ nào phù hợp thì Lâm Gia Mộc đã lấy một vũ khí khác từ trong túi ra dí thẳng vào cổ hần. Dòng điện cao áp năm ngàn Vôn chạy qua thân thể hần làm hần co giật như một con cá rời nước.

Tư An nằm dưới đất nhìn tất cả những gì xảy ra trước mắt, vừa muốn cười vừa muốn khóc... Thì ra Dương Thành bắt bại trong mắt cô ta cũng bị đánh tới tấp mặt mũi như một đứa trẻ con trước mặt người mạnh hơn.

Trịnh Đặc vội vã chạy lên cầu thang, lao vào nhà qua khung cửa mở rộng, nhìn thấy bà xã mình hiên ngang oai hùng giẫm bắt lên người Dương Thành bị điện giật hôn mê. Anh ta thở phào một hơi, nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

“Vì sao em... không đợi anh... về...”.

“Anh xử lý hần giúp em, em phải đưa Tư An đến bệnh viện”.

Thấy hần có dấu hiệu tỉnh dậy, Lâm Gia Mộc đá hần một cái làm hần ngất tiếp.

“Hần sẽ không chết chứ?”.

“Yên tâm, hần không chết được”. “Hần sẽ không kiện em chứ?”.

“Hần kiện cái gì? Đây là nhà em! Hần tự ý xông vào nhà dân! Em là phụ nữ liễu yếu đào tơ ở nhà một mình bị hần làm sợ chết khiếp nên mới dùng vũ khí trong tay tự vệ. Lúc nào cảnh sát đến em sẽ khóc cho họ xem”. Ngoài miệng nói như vậy nhưng Lâm Gia Mộc lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Trịnh Đặc xử lý chuyện này sạch sẽ.

Trịnh Đặc gật đầu, chuẩn bị “nói chuyện phải quấy” với Dương Thành. Xông vào nhà anh ta là đã chạm đến giới hạn đỏ của Trịnh Đặc. Những vụ khác là việc làm ăn, còn vụ này đã trở thành ân oán cá nhân.

“Điều Điều đâu?”.

“Đang ở chỗ Tư Diễm”. Lúc Điều Điều chạy xuống lầu tìm chị Tư Diễm cứu mạng, Lâm Gia Mộc cũng sợ tái mặt. Cô mặc quần áo ở nhà, chỉ thay bột rồi cầm hai món vũ khí chạy lên. Ông Tư Diễm cũng muốn lên cùng nhưng bị cô ngăn lại.

Tư An lắc lắc đầu: “Gia Mộc, tớ chóng mặt...”. Tâm trạng thay đổi đột ngột, lại bị người khác đánh đập tàn bạo mà lúc này Tư An mới ngất đi, đúng là kiên cường ngoài dự liệu của Lâm Gia Mộc.

125. Q.16 - Chương 7: Dùng Bạo Lực Chống Bạo Lực

Trích lời Gia Mộc: Người gây dựng mạng lưới quan hệ để bảo vệ mình thông thường cũng là người tin tưởng vào mạng lưới đó nhất.

Những ngày giáp tết, đường phố ở thành phố A trống trải ít nhất gấp ba bình thường. Trịnh Đặc giữ tốc độ xe ở tốc độ tối đa cho phép, lao như bay trên con đường rộng rãi. Dương Thành bị chụp một cái mũ lên đầu, đeo cặp kính đen, cài dây an toàn ngồi trên ghế lái phụ không ngừng lắc lư theo xe. Trịnh Đặc lái xe

chở hấn chạy được khoảng năm mươi phút, cuối cùng hấn rên rỉ một tiếng rồi tỉnh lại. Hấn sờ sờ cổ mình, có một chỗ tê liệt như không có bất cứ cảm giác nào nhưng chỉ khẽ chạm vào lại đau như kim đâm. Khớp xương cổ tay bầm tím, chân đau đến mức muốn cử động cũng khó khăn, mỗi lần hít thở lại cảm thấy xương sườn đau như có kim đâm...

“Cứu mạng...”.

Hấn kêu một tiếng, lại phát hiện giọng mình chỉ nhỏ như tiếng muỗi.

Xe dừng lại, có người đưa cho hấn một chai nước. Hấn dùng hai tay cầm chai nước, vừa uống được một ngụm lại bị người đó lấy mất.

“Tôi cần uống nước...”, hấn nói.

“Anh bị nội thương, uống quá nhiều nước sẽ mất mạng”. “Đưa tôi đến bệnh viện”.

“Bây giờ tôi đang trên đường đưa anh đến bệnh viện”.

Giọng người này bình tĩnh chín chắn, hoàn toàn đối lập với sự yếu ớt của Dương Thành lúc này.

“Anh là ai?”.

“Người qua đường”.

“Anh làm ơn báo cảnh sát giúp tôi...”. “Anh bị thương nặng đấy. Bị ai đánh vậy?”.

Dương Thành cảm thấy hai tai nóng lên. Bị phụ nữ đánh thành như vậy, không chỉ thân thể mà cả lòng tự tôn cũng bị tổn thương: “Một phụ nữ điên”.

“Phụ nữ điên? Thế thì khó rồi. Người có bệnh tâm thần giết người cũng không phải ngồi tù”.

“Cô ta không bị bệnh tâm thần, cô ta là đồ điên... Bà xã tôi làm khách ở nhà cô ta, tôi đến đón bà xã, cô ta đột nhiên nổi điên đánh tôi thế này”.

“Ở nhà?”. Người đàn ông đang lái xe quay mặt sang nhìn hấn một cái rồi cười: “Người anh em này, anh nên rèn luyện thân thể đi”.

“Cô ta dùng điện...”. Dương Thành đột nhiên bừng tỉnh: “Anh không phải là...”.

“Tôi là Trịnh Đạt”.

“Xuống xe! Cho tôi xuống xe!”. Hấn điên cuồng đẩy cửa xe. Trịnh Đạt nhíu mày, dứt khoát đưa tay bấm nút mở khoá.

Dương Thành nhìn cột đèn đường trôi vùn vụt về phía sau và những chiếc xe thỉnh thoảng chạy như bay qua, mấy lần hạ quyết tâm nhưng vẫn không dám tháo dây an toàn. Trịnh Đạt cười lạnh lùng, đưa tay bấm khoá lại.

“Tôi đã nói là sẽ đưa anh đến bệnh viện thì sẽ không nuốt lời”. “Đây không phải đường đến bệnh viện”.

“Anh biết đường ở thành phố A à?”.

“Tôi cho anh biết, tôi đã nói với mấy người bạn chuyện tôi đến tìm các anh. Nếu tôi xảy ra chuyện gì...”.

“Anh yên tâm, anh không xảy ra chuyện gì được đâu. Anh đã nói với bạn anh à? Có cần cho bạn anh xem cảnh anh bị người ta đánh để coi thế nào không?”.

Trịnh Đạt lấy điện thoại di động hươu hươu trước mắt Dương Thành. “Anh đã quay phim?”.

“Tôi làm nghề thám tử, anh cho rằng tôi không giám sát phòng khách nhà mình sao? Anh chạy đến nhà tôi đánh người lại bị bà xã tôi đánh, nếu đưa lên mạng thì chắc hot lắm, sẽ có rất nhiều học sinh và phụ huynh học sinh của anh được thấy sự oai hùng của anh”.

Hai môi Dương Thành run run, gần như quên hết đau đớn trên người, máu dồn lên trán: “Tôi... Anh... Anh không dám! Vợ anh đánh người phi pháp...”.

“Phi pháp cái gì? Dùi cui thường và dùi cui điện đều là tôi mua cho cô ấy phòng thân. Cô ấy phát hiện có người đánh người trong nhà tôi, nghĩ rằng mình cũng sẽ bị đánh nên ra tay tự vệ thì có gì sai? Cùng lắm là phạt tiền với tạm giữ mấy ngày chứ gì? Làm nghề này của chúng tôi, anh cũng biết đấy, hai bên đen trắng đều phải biết một số người. Tạm giữ chắc chỉ đến có mặt rồi về, phạt tiền thì cũng chẳng mấy đồng. Còn anh thì không biết có kết quả gì”.

“Anh đe dọa tôi à?”.

“Con người tôi rất ít khi đe dọa ai”, Trịnh Đạt cười. Lúc này xe chạy vào hầm tối tăm, hầm rỗng trắng đầy vẻ máu me hung tàn trong bóng đêm. Nói cho cùng thì Dương Thành vẫn là người “có học”, rất kiêng kỵ loại người cơ bắp mang sát khí rõ ràng như Trịnh Đạt.

“Rốt cuộc anh muốn dẫn tôi đi đâu?”. Xe chạy qua hầm chui, trên đường vắng hơn, thậm chí trên biển chỉ đường còn có dòng chữ “Thành phố A kính chào quý khách”.

“Đi gặp bác sĩ”. Trịnh Đạt rẽ và một con đường, biển chỉ đường ghi “Trại huấn luyện chó Bạn Lữ phía trước hai trăm mét”.

“Trại huấn luyện chó?”.

“Đúng vậy”. Trịnh Đạt lái xe đến trước một cánh cổng sắt, bấm còi năm tiếng theo một quy luật nào đó, cửa điện tử tự động mở ra, anh ta lái xe đi vào.

Đã gần tết, phía trước trại huấn luyện chó cực kỳ yên tĩnh, khu gửi nuôi chó phía sau lại tương đối nhộn nhịp. Trịnh Đạt đỗ xe trong sân sau, mở cửa kéo Dương Thành đang cố gắng chống cự vào “Khu làm việc” có hai tầng lầu.

Đại sảnh tầng một rất trống trải, chỉ có một ông già mắt nhắm mắt mở xem ti vi. Nhìn thấy Trịnh Đạt đến, ông già đưa tay ra, Trịnh Đạt lấy một bao thuốc Trung Hoa trong túi ra ném cho ông già, ông già cất vào túi rồi tiếp tục xem ti vi, làm như hoàn toàn không thấy Dương Thành trên người đầy vết thương.

Tầng hai lại khá náo nhiệt, mấy người ở một phòng nhỏ, bật máy lọc không khí, vừa hút thuốc vừa đánh mặt chược. Trịnh Đạt gõ cửa, người to cao nhất trong đám người đứng lên nhường chỗ ột phụ nữ vẫn đứng xem rồi vui vẻ đi ra: “Sao giờ cậu mới đến?”.

“Thì anh nói phải chơi hai ván mặt chược mà, em không dám đến sớm”.

“Hai ván cái gì, anh chơi được tám ván rồi, vừa rồi cầm bài cho vợ anh mấy ván”. Người đàn ông quan sát Dương Thành: “Người bị thương là hấn à?”.

“Đúng vậy”. “Đi nào!”.

“Không! Tôi phải đến bệnh viện! Tôi phải đến bệnh viện! Các anh giam giữ trái phép! Cứu tôi với!”. Dương Thành kêu to nhưng mấy người đánh mặt chược trong phòng lại làm như không hề nghe thấy... Không, bọn họ có nghe thấy nhưng chỉ bực mình vì tiếng ồn, người ngồi gần cửa nhất tiện tay đóng cửa lại.

Dương Thành sững sờ nhìn hai người giữ hai vai mình: “Các anh...”.

“Anh yên tâm, mọi người đều biết tất cả bác sĩ ở thành phố A cộng lại cũng không có tay nghề chữa ngoại thương bằng tôi, hơn nữa giá lại rẻ. Chẳng qua là tôi học nhầm khoa thôi”. Người đàn ông cao to đó vừa nói vừa dẫn hấn đi dọc hành lang, dừng lại ngoài cửa một gian phòng có tấm biển “Phòng phẫu thuật”, lấy chìa khóa mở cửa, bật đèn lên.

Trong phòng phẫu thuật cũng có đủ giường mổ và đèn mổ đèn vàng, chỉ có điều kích thước hơi nhỏ, trên tường treo đầy các loại hình giải phẫu chó, chính giữa còn có giấy chứng nhận bác sĩ thú y lấp lánh...

“Tôi muốn đến bệnh viện! Tôi muốn đến bệnh viện!”.

Trịnh Đạt liếc một cái, người đàn ông cao to lấy một ống xi lanh trong ngăn kéo ra tiêm rất nhanh, rất chuẩn vào bên cổ không bị thương của Dương Thành.

Không biết bao lâu sau, Dương Thành mơ màng tỉnh lại, phát hiện tay chân mình đều bị quán băng, Trịnh Đạt và người đàn ông đó đang đứng xây lưng về phía mình nói chuyện.

“Năm nay làm ăn thế nào?”

“Cũng tạm. Bây giờ người ta tiêu tiền cho chó còn hơn cho con cái. Bỏ mấy chục ngàn huấn luyện một con chó mà không hề xót tiền. Trong số bạn bè có một người có chó tốt, những người khác không ngồi yên được, người nọ giới thiệu người kia đưa chó đến chỗ anh huấn luyện...”

“Ha ha...”. Trịnh Đặc gượng cười mấy tiếng: “Dịp tết có không ít chó được gửi nuôi ở chỗ anh nhỉ”.

“Biết làm sao được, chủ yếu là các loại chó to lại đã được huấn luyện không ăn linh tinh, chủ nhân không có nhà thì chỉ chỗ anh mới cho chúng ăn được. Để ở nhà thì không yên tâm, mang theo xe lại khổ chó. Đúng rồi, nghe nói cậu lấy vợ rồi à? Sao không mời bọn anh?”

“Em và Gia Mộc đã yêu nhau bao nhiêu năm rồi? Các anh muốn em mời khách thì cứ nói...”

“Chính cậu nói đấy nhé...”. Người đàn ông cao to cười nói: “Đúng rồi, người này cậu định làm thế nào? Nếu chưa tính được thì cứ để tạm ở chỗ anh. Người ta gửi nuôi mấy con chó ngao Tây Tạng ở chỗ anh...”

“Chó ngao Tây Tạng mà anh cũng dám nhận huấn luyện, bọn nó ngu lắm”.

“Anh không huấn luyện, chỉ nuôi vài ngày thôi, sau tết người ta sẽ mang đi. Nói thật là anh bắt đầu hối hận rồi, mấy con chó đó ngoài anh thì ai cũng không dám cho ăn. Hôm qua anh ném mấy con gà sống vào, sau ba phút liền bị bọn chúng xé xác”. Người đàn ông cao to thoáng nhìn về phía sau: “Thằng này... năm phút”.

Trịnh Đặc cười: “Đừng đừng...”

“Sao thế? Cái loại cặn bã đánh phụ nữ, cho chó ăn sợ chúng cũng không tiêu hóa được. Mấy con chó ngao Tây Tạng đó chỉ xé xác thôi chứ cũng không ăn thật...”

Dương Thành kinh hoàng hồi lâu không dám nói lời nào. Hắn đúng là chưa xem xét kỹ. Qua những chuyện hắn biết về Lâm Gia Mộc và Trịnh Đặc thì Lâm Gia Mộc mới là người lợi hại, còn Trịnh Đặc thì giống như vệ sĩ. Bây giờ xem ra Trịnh Đặc mới là người nguy hiểm. Cũng đúng, không có một người đàn ông lợi hại bảo vệ, Lâm Gia Mộc dựa vào cái gì mà lặn lội đến bây giờ ở thành phố A xưa nay có tiếng hỗn loạn này?

Trịnh Đặc đột nhiên quay lại đập vào cánh tay quần băng của hắn: “Đừng giả vờ ngủ nữa. Thuốc tê đã tan lâu rồi. Anh không bị trọng thương gì, phim X-quang tôi giữ giúp anh, phần mềm bấm đập, nứt xương, bị thương nhẹ. Nếu anh không tin thì bây giờ tôi gọi xe cứu thương giúp anh, chúng ta đến bệnh viện”.

“Anh...”. Dương Thành trầm nghĩ, tại sao bây giờ Trịnh Đặc lại đồng ý đến bệnh viện?

Trịnh Đặc mỉm cười, vốn anh ta cảm thấy Lâm Gia Mộc không có kinh nghiệm thực chiến, cách dùng dùi cui thường và dùi cui điện đều là anh ta dạy cô lúc rảnh rỗi, sợ cô hạ thủ không có chừng mực làm Dương Thành trọng thương, nếu đến bệnh viện thì không tốt. Vì thế anh ta mới đưa đến chỗ mấy ông anh ở đây kiểm tra một chút, không ngờ chỉ “bị thương nhẹ”.

“Tôi muốn báo cảnh sát!”

“Ai cần báo cảnh sát đấy?”. Một người đàn ông không gõ cửa mà đi thẳng vào: “Trịnh Đặc! Sao cậu lại chạy đến đây hưởng thái bình?”

“Thế còn anh? Anh không ra phố tuần tra bảo vệ quần chúng nhân dân mà chạy đến đây làm gì?”

“Anh bị xếp lịch trực ba mươi tết, hôm nay đến lượt được nghỉ nên đưa con đến xem chó”. Cảnh sát Lưu cười nói: “Trịnh Đặc, cậu keo kiệt vừa thôi chứ. Tết nhất mà cũng không cho anh Văn được nghỉ ngơi, đưa người ta đến bệnh viện thì tốn kém lắm à?”

“Tôi phải báo cảnh sát...”

Trịnh Đặc vỗ vai cảnh sát Lưu: “Vị này là đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Anh hỏi anh ấy xem những tội của anh trong băng ghi hình sẽ bị xử thế nào”.

Trịnh Đặc đưa điện thoại cho cảnh sát Lưu, cảnh sát Lưu xem một lát đã nhú mày.

“Vợ chồng à?”

“Ờ”.

“Vợ chồng cãi nhau cũng không đánh người ta mạnh tay thế này. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ. Nếu vợ rút đơn kiện không truy cứu thì thôi, nếu kiện thì theo hướng dẫn mới nhất là phải bắt giữ rồi đưa ra tòa. Nếu không tàn tật mà bị thương nhẹ thì hình phạt sẽ không nặng. Nhưng nếu có chức vụ thì chắc chắn sẽ bị khai trừ vì phạm luật hình sự”.

“Lâm Gia Mộc đánh tôi thế này, cô ta phạm luật gì?”.

“Lâm Gia Mộc? Cô ấy? Cô ấy có thể đánh người sao? Còn đánh anh thành như vậy...”. Cảnh sát Lưu phá lên cười ha ha: “Anh đừng nói đùa nữa. Trịnh Đạc đánh anh đúng không?”.

“Lâm Gia Mộc đánh!”.

“Anh đừng bịa đặt... Đúng là Lâm Gia Mộc đánh à?”. “Chính là cô ta đánh! Còn anh ta thì không biết đến lúc nào”.

“Cho nên anh muốn báo cảnh sát là cô ấy đánh anh đúng không? Được rồi, hôm nay tôi không xem chó nữa, tôi dẫn anh về lấy lời khai... Ha ha ha... Lâm Gia Mộc đánh người... Ha ha ha ha...”.

Ánh mắt Dương Thành không ngừng di chuyển giữa ba người này. Hắn rất tin tưởng vào cái gọi là mạng lưới quan hệ. Gã cảnh sát Lưu này rõ ràng là một người quan trọng trong mạng lưới quan hệ của Trịnh Đạc. Bây giờ hắn luôn tỏ ra sẵn sàng giải quyết việc này, chẳng lẽ trong chuyện này mình thương tích đầy người mà lại không có lý lẽ? Hắn nhắm mắt nhớ lại những kiến thức phổ cập mà các anh em trên tỉnh lý nói với hắn. Nếu hắn đúng là chỉ bị thương nhẹ, địa điểm xảy ra chuyện lại ở trong nhà người khác, người đánh hắn lại là một phụ nữ... Trường hợp như thế quá ít... Nếu có thì cũng là đột nhập vào nhà ăn trộm, đa số là phòng vệ chính đáng... Hắn nghĩ đến mức sắp nổ tung đầu, tất cả mọi ý nghĩ cuối cùng tập trung lại một điểm: Cảnh sát Lưu là bạn của Trịnh Đạc, cảnh sát Lưu thân nhiên dẫn mình về đồn lấy lời khai, ở đây có bẫy!

“Không! Tôi không đi nữa!”.

“Anh xác định anh không báo cảnh sát?”. “Không báo cảnh sát! Tôi giải quyết cá nhân!”.

“Về lý thì anh đang bị thương, Trịnh Đạc nên đưa anh đến bệnh viện...”.

“Chính tôi đồng ý đến đây, bác sĩ này tay nghề giỏi, chi phí thấp, lại không cần xếp hàng. Hơn nữa tôi bị thương không hề nặng. Tôi đã mua vé xe ngày mai về tỉnh lý, bây giờ tôi phải về khách sạn trong thành phố để thu dọn hành lý”.

“Anh bị thương như vậy thì đi thế nào?”.

“Tôi bị thương không nặng, vốn là tự tôi tới đây... Nếu tôi bị trọng thương thật thì làm sao có thể...”.

“A, vậy chuyện này chỉ là hiểu lầm?”.

“Chỉ là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm. Chúng tôi là bạn bè trêu đùa nhau, đúng không cậu Trịnh?”.

“Xem ra anh không muốn truy cứu thật?”.

“Không truy cứu, không truy cứu”. Giữ được núi xanh sợ gì thiếu củ đụn. Rồi khỏi đây, hắn về tỉnh lý báo cảnh sát sau!

“Ha ha, vụ này anh không truy cứu nhưng vụ án của Tư An không thể không truy cứu. Vừa rồi tôi nhận được điện thoại, Tư An đã báo cảnh sát từ bệnh viện”, Trịnh Đạc cười lạnh lùng.

Cảnh sát Lưu đóng ảnh giám định vết thương vừa nhận được qua điện thoại, cũng tiện tay tắt ghi âm. Từ khi vào cửa anh ta vẫn bật ghi âm, hơn nữa trong phòng phẫu thuật có ba camera độ nét cao, chuyện này vô cùng rõ ràng. Trong tình huống hoàn toàn tự nguyện, Dương Thành từ bỏ truy cứu về thương tích của mình. Còn lúc đánh người, Trịnh Đạc không phải một người cuồng giám sát, đương nhiên sẽ không lắp cả camera trong phòng khách nhà mình. Nhưng tình hình của Tư An trong kết quả giám định thương tật thì rất thâm, mấy năm nay cảnh sát Lưu cũng hiếm khi nhìn thấy trường hợp nào bị thâm như vậy, có thể nói là không khác đối đãi với kẻ thù là bao... Anh ta lấy còng tay từ sau lưng ra sập vào cổ tay Dương Thành: “Dương Thành, anh đã bị bắt”.

Xe chậm rãi chạy trên đường về. Cảnh sát Lưu quá giang xe Trịnh Đạc, con trai anh ta được gửi lại trung tâm huấn luyện. Được chơi với rất nhiều chó, Lưu Triết hoàn toàn không để ý bỏ mình đi từ lúc nào.

Dương Thành ngồi trên ghế sau, chiếc còng làm cổ tay hắn ngứa ngáy. Hắn đã mắc lừa, bị hai người này gài bẫy. Bây giờ thậm chí hắn còn nghi ngờ những người này cố tình để hắn tìm được đến chỗ Tư An, chờ hắn động thủ. Hắn dùng cổ tay áo lau mồ hôi. Nếu ở tỉnh lý, hắn chỉ cần gọi vài cuộc điện thoại là có thể giải quyết được chuyện này. Vấn đề là bây giờ đang ở địa bàn của người khác, điện thoại của hắn...

“Cảnh sát Lưu, anh tốt nghiệp trường cảnh sát à? Anh có biết...”. “Tôi là bộ đội chuyển ngành”, cảnh sát Lưu trả lời lạnh nhạt.

“Bộ đội chuyển ngành à? Khởi điểm cao thật, thảo nào bây giờ còn trẻ mà đã là đội trưởng...”.

“Cảm ơn đã khen ngợi”.

“Tôi có mấy người anh em cũng làm cảnh sát ở tỉnh lý...”.

“Sao? Thật không? Anh nói tên xem, không chừng tôi biết thật. Dù sao cũng là đồng nghiệp trong tỉnh, thường xuyên qua lại”.

Dương Thành suy nghĩ một lát, đột nhiên không biết làm gì tiếp theo. Quan hệ giữa hắn và bọn họ có tốt hơn nữa cũng chưa tốt đến mức có thể bảo bọn họ tét nhất chạy đến thành phố A giúp hắn. Hơn nữa chuyện này...

“Tét mà các anh không được nghỉ à?”.

“Chúng tôi à? Người khác ăn tết thì chúng tôi càng bận. Viện kiểm sát và tòa án sắp nghỉ tết rồi, anh vào trại tạm giam cũng không cần vội, cứ từ từ liên lạc với bạn bè hay luật sư gì đó, vụ án này của anh chắc phải ra Giăng mới giải quyết”.

“Sao lại thế... Bạo hành gia đình rõ ràng là án dân sự...”.

“Đọc lại luật hôn nhân đi. Trường hợp này của anh thuộc về tình huống nghiêm trọng, cơ quan kiểm sát có thể đưa ra công tố. Vừa rồi tôi nhận được lệnh bắt do chính viện kiểm sát gửi xuống, bản điện tử. Về đến nơi chúng tôi sẽ có bản giấy... Chúng tôi cũng phải báo cho bố mẹ và cơ quan anh về hành tung của anh”.

“Đừng...”, Dương Thành bắt đầu sợ thật. Hắn hối hận vì đã đơn thương độc mã chạy đến thành phố A: “Đội trưởng Lưu... Anh Trịnh, chúng ta thương lượng một chút xem chuyện này nên giải quyết như thế nào. Dù sao... Quả thật tôi cũng hơi kích động một chút, nhưng mọi người đều là đàn ông, bà xã mang con mang tiền đi mà không nói câu nào, người đàn ông nào có thể chấp nhận được chứ? Tôi chỉ nhất thời kích động... Nhất thời kích động... Tôi không truy cứu vợ anh Trịnh đánh tôi, cũng không truy cứu chuyện anh Trịnh không đưa tôi đến bệnh viện mà đưa đến trại nuôi chó... Chuyện này chúng ta đều lùi một bước, giải quyết hòa bình, thế nào?”.

“Giải quyết hòa bình?”, cảnh sát Lưu thoáng nhìn Trịnh Đạc. “Chúng ta đều là đàn ông. Việc này nếu là chuyện của ba người chúng ta thì chắc chắn có thể giải quyết hòa bình. Dù sao cũng đều là đàn ông, mọi người có thể hiểu nhau, vì một phụ nữ mà mất sự nghiệp, hỏng thanh danh thì đúng là được không bằng mất. Bây giờ anh cũng là một người thành đạt, có câu đại trượng phu lo gì không có vợ, chỉ cần có tin anh lý hôn, không quá nửa tháng sẽ có bà mối giới thiệu gái trẻ hơn hai mươi tuổi cho anh. Nhưng vấn đề là bà xã tôi cứ kích động Tư An nhất định phải kiện, hai người họ còn bàn bạc tìm truyền thông. Tình hình bây giờ thì anh cũng biết rồi, một khi làm to chuyện lên, lại có sự tham dự của truyền thông, hơn nữa anh còn là một hiệu trưởng... Khó lắm!”, Trịnh Đạc nói.

Thấy Trịnh Đạc đột nhiên thay đổi thái độ, Dương Thành liền thấy giật mình. Không phải người này đang dọa mình chứ... Nhưng hắn cũng hiểu Trịnh Đạc nói thật, có một số việc hắn có thể thông cảm, đàn ông có thể thông cảm, nhưng một khi làm to chuyện thì không ai thông cảm được nữa. Nói cho cùng hắn vẫn quan tâm đến danh tiếng và sự nghiệp của mình hơn, hắn nói: “Tôi...”.

Cảnh sát Lưu vỗ vai Trịnh Đạc: “Ôi, anh không hiểu sự khó xử của Trịnh Đạc, chuyện của gia đình cậu ấy đều do vợ cậu ấy quyết, chẳng hạn như bắt cậu ấy đưa anh đến chỗ bác sĩ thú y để tiết kiệm tiền. Một người đàn ông làm sao có thể nghĩ đến những chuyện như vậy được? Trịnh Đạc, anh nói thật với cậu chứ”.

cậu giao lại hết việc làm ăn cho bà xã đi, tự mình ra ngoài làm với tôi. Tội gì để người ta không chế suốt ngày thế?”.

“Đúng vậy, đúng vậy, anh Lưu nói chí phải”.

“Hai anh cũng không cần khuyên tôi nữa. Hòa thuận là quan trọng nhất”, Trịnh Đạt nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Đúng vậy, hòa thuận là quan trọng nhất. Hay là thế này, hai người cùng lùi một bước. Tư An bị thương chắc chắn phải điều trị, nghe nói cô ấy mang tiền tiết kiệm trong nhà đi. Dương Thành, anh lùi một bước, bỏ thêm ít tiền cho cô ấy chữa bệnh. Anh cũng không chỉ có một căn hộ, chia cho cô ấy một căn, xin lỗi đảng hoàng, để cô ấy mang con gái đến đó ở. Cô ấy là phụ nữ, một mình cực nhọc nuôi con, sẽ có ngày cô ấy hối hận cầu xin anh. Đến lúc đó anh có muốn...”, cảnh sát Lưu nói.

“Đừng...”. Trịnh Đạt lắc đầu trước khi Dương Thành kịp nói gì: “Anh không cần bàn chuyện này. Bà xã em đã quyết định phải làm to chuyện, phải tạo thành vụ án bạo hành gia đình lớn nhất năm 2014. Anh đã hứa với em mà không giữ lời, sau này cô ấy làm ầm lên thì em sống thế nào được nữa?”.

Nghe cảnh sát Lưu nói như vậy, Dương Thành vốn hơi động lòng nhưng vẫn còn nghi ngờ, không phải là hai người này lại gài bẫy hấn chứ? Nhưng vừa nghe thấy chuyện làm thành vụ án bạo hành ầm ĩ nhất năm, da đầu hấn chột tê dại. Nếu làm to chuyện, Tư An trọc đầu, hấn lại là người có tóc...

“Đúng vậy, bên nhà mẹ vợ tôi cũng sẽ không đồng ý...”.

Nghĩ đến mẹ vợ, hấn lại dấy lên một tia hy vọng: “Người anh em, cho tôi mượn điện thoại dùng một lát được không? Tôi gọi điện thoại ẹ vợ báo một tiếng bình an. Hơn nữa Tư An ở bệnh viện cũng phải có người chăm sóc”.

“Bà xã tôi nói, Tư An đã gọi điện thoại thông báo ẹ vợ anh về chuyện của cô ấy”.

“Bọn họ nói thế nào...”.

“Bọn họ có thể nói thế nào nữa? Anh đánh con gái người ta như thế, ngay cả bác sĩ xử lý vết thương cũng phải bật khóc. Bây giờ bố vợ anh đã đồng ý ly hôn, mẹ vợ anh thì do dự. Chị vợ anh đang làm ầm cả bệnh viện lên kia kia”.

Dương Thành lại lau mồ hôi trán: “Bọn họ không đồng ý khởi tố làm to chuyện chứ?”.

“Chuyện này... Người già mà, không ai thích kiện cáo. Lại còn có Diêu Diêu, làm to chuyện sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với nó”.

“Đúng thế... Thôi thế này, các anh đưa tôi đến bệnh viện, tôi sẽ nói chuyện với Tư An. Nếu Tư An đồng ý ly hôn, ngày mai chúng tôi sẽ về tỉnh lý làm thủ tục”.

Bây giờ Dương Thành đã suy nghĩ xong xuôi. Cho dù chuyện này đúng là một cái bẫy thì ly hôn cũng trả giá ít hơn chuyện kiện cáo mà họ nói nhiều. Cái này gọi là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Cảnh sát Lưu nói đúng, một phụ nữ không có việc làm như Tư An mà nuôi con... Nhà họ Tư cũng không thể giúp cô ta, sớm muộn gì cũng có ngày cô ta phải cúi đầu. Hơn nữa tỉnh lý thuộc phạm vi thế lực của hấn, Tư An chuyển về tỉnh lý, sau khi chuyện này lắng xuống, tất cả còn không nằm trong tay hấn hay sao?

“Cậu Trịnh, cậu thấy chuyện này thế nào?”, cảnh sát Lưu hỏi. “Để em gọi điện cho Gia Mộc”.

“Cậu thật là...”.

126. Q.16 - Chương 8: Ly Hôn

Trích lời Gia Mộc: Lợi ích của thân chủ là cao nhất.

Hai ông bà nhà họ Tư ngơ ngác ngồi trong văn phòng bác sĩ nghe bác sĩ cầm phim X-quang nói những thuật ngữ y học khó hiểu. Người bạn của Tư An đã liên lạc với hai ông bà thì mỉm cười đứng ở cửa.

“Rốt cuộc Tư An bị người nào đánh thành như vậy? Có phải bị cướp đánh không? Diêu Diêu thế nào? Đã báo cảnh sát chưa?”.

“Đã báo cảnh sát, cảnh sát đã bắt được thủ phạm rồi”.

“Bắt được rồi thì tốt... Tư An nhà tôi... ngoan lắm...”, bà Tư bật khóc.

“Bác đừng khóc vội, để cháu nói cho bác về một bệnh khác của Tư An ngoài những vết thương này...”. Bác sĩ lại cầm một tấm phim khác lên: “Đây là não cô ấy...”.

Lâm Gia Mộc nhìn chiếc điện thoại đang rung trong tay, giơ tay ra hiệu rồi lặng lẽ ra khỏi phòng nghỉ ngơi của bác sĩ, đẩy chiếc xe vệ sinh đến cửa phòng nghỉ. Muốn tìm được một bác sĩ trong bệnh viện thông cảm với Tư An thì không khó, nhưng tìm một bác sĩ thông cảm mà lại có thời gian giúp cô diễn kịch thì không dễ chút nào, may mà có nhân viên vệ sinh rất am hiểu các thuật ngữ y học này, các thuật ngữ chuyên ngành không ngừng bắn ra, ngay cả Lâm Gia Mộc cũng suýt nữa tin vị “chuyên gia” này đúng là chuyên gia thật.

Cô chỉnh lại tóc, rút tay túi quần đi đón ba người đàn ông từ xa đi tới. Người đàn ông bị thương trong ba người này nhìn qua cửa sổ vào phòng nghỉ của bác sĩ, nhìn thấy bố mẹ vợ mình đang nghe bác sĩ nói với tâm tình kích động.

Có điều Lâm Gia Mộc đến gần khiến thần kinh hấn căng thẳng: “Lâm...”.

“Anh đừng gọi tôi”. Lâm Gia Mộc lạnh mặt: “Tư An quá mềm lòng. Tôi nói với cô ấy ý định của anh, bố mẹ cô ấy cũng khuyên cô ấy, bảo cô ấy tha được thì tha, anh là bố của Diêu Diêu, anh có sự nghiệp tốt đẹp, sau này Diêu Diêu mới có chỗ dựa... Cô ấy đã đồng ý gặp anh nhưng phải có tôi bên cạnh”.

“Được”. Quả nhiên... hấn quá hiểu tính Tư An, chỉ cần cái con họ Lâm này không thao túng, Tư An vẫn rất ngoan ngoãn lương thiện: “Thế còn bố mẹ vợ tôi...”.

“Họ đang nghe bác sĩ nói phương án trị liệu cho Tư An... Nói thật, họ không muốn gặp anh”.

Dương Thành không tin, lại nhìn vào phòng nghỉ của bác sĩ. Một người áo trắng đi qua, hấn nhất thời không thấy rõ dáng vẻ của bố mẹ vợ... Có điều trước đây hấn đánh Tư An, quả thật bố mẹ vợ cũng “day dỗ” hấn vài câu. Lần này có lẽ hấn tức giận nhất thời nên hơi quá tay? Thôi được, sau này từ từ lấy lòng họ sau... Về tình lý lại là thiên hạ của hấn...

Tư An nuốt nước miếng, tay nắm chặt ga trải giường dưới chân. Cô ta phải dùng hết sức mới khiến mình có thể thờ bình thường trước mặt Dương Thành mà không ngất xỉu, đến tận lúc Lâm Gia Mộc ngồi xuống bên cạnh cầm tay cô ta. Quả thật kiện tụng làm to chuyện có thể làm Dương Thành nhận được báo ứng, nhưng Tư An hoàn toàn không có khả năng đối mặt với trình tự pháp lý phức tạp dài dòng, với những tin đồn trong xã hội và những rủi ro tư pháp có thể xảy ra. Thỏa thuận ly hôn là kết quả họ đã tính toán rất lâu.

“Tư An...”, Dương Thành vừa vào phòng bệnh đã quỳ xuống. Nhưng vừa quỳ xuống, đầu gối đã đau như kim đâm, khuôn mặt hấn nhíu đau khổ. Nhìn dáng vẻ này của hấn, bàn tay nắm ga trải giường của Tư An buông lỏng dần. Gia Mộc nói đúng, hấn chẳng qua chỉ là một thằng hèn yếu đuối mà thôi...

“Tôi đồng ý ly hôn theo thỏa thuận. Đây là thỏa thuận tôi viết, anh xem có điểm nào không phù hợp không? Không thống nhất được thì chúng ta đi theo trình tự tư pháp”.

Dương Thành vịn tường đứng lên, đi từng bước một tới bên cạnh giường bệnh của Tư An cầm lấy thỏa thuận. Thỏa thuận viết rất rõ ràng, hai vợ chồng đồng ý ly hôn vì tình cảm rạn nứt. Con gái do Tư An nuôi dưỡng, Dương Thành mỗi tháng thanh toán phí nuôi dưỡng hai ngàn. Tất cả tiền tiết kiệm dưới tên hai người sẽ thuộc sở hữu của Tư An. Bất động sản dưới tên hai người thì mỗi người một nửa.

“Tư An, nhà... em cũng biết, có một phần là tiền bố mẹ anh bỏ ra, mỗi người một nửa thì họ không chịu nổi. Anh có một căn hộ nhỏ ở ngoại ô...”.

“Được”, Tư An hoàn toàn không hỏi hấn mua căn hộ đó từ bao giờ. Dương Thành định cầm bút nhưng không cầm được...

Lâm Gia Mộc giật cây bút trong tay hấn: “Anh nói địa chỉ, để tôi viết”.

Dương Thành nói địa chỉ. Mặc dù là căn hộ nhỏ ở ngoại ô nhưng vị trí ở khu vực đang phát triển, gần mấy trường đại học, khả năng tăng giá rất lớn. Mặc dù theo những thông tin Lâm Gia Mộc nắm được thì Dương

Thành không chỉ có căn hộ đang ở và căn hộ nhỏ này mà còn có mấy căn khác, nhưng cô không muốn giằng co vì chuyện này.

Sau khi chỉnh sửa thoả thuận xong, Dương Thành kiểm tra lại một lượt rồi ký tên. Tư An cũng ký tên mình vào. Lâm Gia Mộc đóng dấu luật sư, tìm một bác sĩ một y tá đến làm người chứng kiến.

“Được rồi, anh bị thương cũng không nhẹ, nhập viện đi”.

Dương Thành gật đầu, nhanh chóng được sắp xếp vào một phòng bệnh được chuẩn bị từ trước. Không đợi hẳn nói gì, y tá đã đưa thuốc giảm đau và thuốc mọc xương cho hẳn. Hẳn uống thuốc rồi nhanh chóng ngủ mất, lúc tỉnh lại thì đã ở trên đường cao tốc từ thành phố A về tỉnh lỵ.

Dịp tết kết hôn nhiều mà ly hôn ít, tết nhất ly hôn thì chỉ có trường hợp thù hận giữa hai vợ chồng đã rất sâu sắc. Tư An và hẳn mặc dù trên người đều đầy vết thương nhưng cũng không khiến mọi người quá chú ý, chỉ mười phút đã làm xong thủ tục ly hôn.

Dương Thành ngồi trên taxi mà vẫn còn ngỡ ngàng. Về đến nhà, hẳn nằm ngủ trên giường mười tiếng, lúc tỉnh lại thì trời đã tối hẳn... Tiếng pháo vang lên từ phía xa... Đúng rồi... Tết... Năm nay nội thành cấm đốt pháo... Hẳn... ly hôn rồi?

Hẳn đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng giấy chứng nhận ly hôn đỏ rực và một bản thoả thuận ly hôn vẫn nằm trong túi hẳn, hình như đang cười hẳn tưởng mình thông minh.

127. Q.16 - Chương 9: Rút Lui

Trích lời Gia Mộc: Một người thật sự thông minh là người biết rút lui đúng lúc.

Thời tiết mùa xuân năm nay rất lạ, lúc lạnh lúc nóng, áo xuân đã có thể mang ra mặc, áo đông lại chưa thể cất đi.

Ông Tư Diêm xem hồ sơ ứng tuyển, cố gắng tìm ra điều gì đặc biệt từ những trang giấy khô khan không có gì thú vị. Cô ta nhìn về phía Lâm Gia Mộc và Tư An đang ngồi nhàn nhã uống trà trong phòng khách như thể xin giúp đỡ. Tư An thông cảm định đứng dậy giúp Ông Tư Diêm nhưng bị Lâm Gia Mộc giữ lại.

“Giữa nhân viên với nhân viên muốn cộng tác tốt thì phải có một chút phản ứng hoá học với nhau. Cứ để nó tự tìm”.

“Ờ”. Tóc Tư An đã mọc được khá nhiều, bây giờ cắt rất ngắn, nhìn có vẻ có tinh thần hơn, gương mặt cũng đã có da có thịt. Cô ta cũng biết mình không giúp gì được Ông Tư Diêm, chỉ là cô ta không biết phải từ chối người khác thế nào: “Căn hộ bên kia tớ bán rồi, ngày mai về ký hợp đồng, có lẽ sẽ về muộn một chút. Bạn có thể đi đón Diêu Diêu giúp tớ không?”.

“Không thành vấn đề”.

“Tớ định vay tiền mua nhà ở khu trường học thành phố A”.

Người nhà họ Tư vẫn không từ bỏ ý định tìm cô ta. Sau khi xác định ly hôn là không thể cứu vãn, mẹ cô ta bóng gió nói cô ta có thể về nhà ở, còn căn hộ thì cho chị cả và anh rể đã mất quyền nhận thầu nhà ăn “mượn” coi như bồi thường. Tư An không đồng ý nhưng cũng không từ chối, lấy cớ còn có việc ra ngoài. Chuyện đầu tiên Tư An làm sau khi ra khỏi nhà họ Tư chính là tìm công ty môi giới bán căn hộ của mình. Ảo tưởng kéo dài bao năm qua của cô ta đã đến lúc chấm dứt. Từ trước đến nay bố mẹ chưa bao giờ quan tâm đến cô ta, cô ta có cố gắng hơn nữa chẳng qua cũng chỉ nâng cao được “giá trị lợi dụng” của mình mà thôi. Từ bây giờ trở đi, người thân của cô ta chỉ có Diêu Diêu.

Giá nhà ở tỉnh lỵ kỳ thực thấp hơn thành phố A một chút. Thành phố A là thành phố cảng, xưa nay vẫn phồn hoa hơn tỉnh lỵ. Người ngoài tỉnh có thể không biết tỉnh lỵ tỉnh X là thành phố nào nhưng lại biết đến thành phố A. Căn hộ của Tư An mặc dù gần trường đại học, sẽ còn tăng giá nhiều, nhưng sau khi bán đi cũng chỉ đủ để đóng tiền lần đầu và hoàn thiện ột căn hộ ở khu trường học thành phố A.

“Tớ đã tính toán xong rồi. Trừ chi tiêu, năm ngoái hai vợ chồng bạn tổng cộng thu về một triệu tám trăm chín mươi sáu ngàn nhân dân tệ”.

Công việc mới của Tư An ở thành phố A chính là tài vụ kiêm hậu cần ở văn phòng tư vấn Gia Mộc. Ông Tư Diễm và Trịnh Đặc làm việc bên ngoài, Lâm Gia Mộc thì đang bận lo việc bán nhà đổi địa chỉ, thay hình đổi dạng để khai trương công ty mới.

“Cũng như dự tính của tớ”, Lâm Gia Mộc cười nói. Cô quan sát văn phòng này, không ngờ mình lại phải bán đi sớm như vậy: “Căn hộ này cũng sắp bán rồi”.

“Vì sao phải bán?”. Tư An ngẩn ra: “Bây giờ văn phòng làm ăn rất tốt, năm sau vẫn còn rất nhiều nghiệp vụ... Chẳng phải bạn nói cần tuyển người sao? Chẳng lẽ là mở rộng quy mô?”.

“Tớ chuẩn bị giải thể văn phòng”.

Trước kia Lâm Gia Mộc đã tự đưa ra một giới hạn ình. Khi tất cả mọi người đều biết văn phòng tư vấn Gia Mộc làm việc gì thì sẽ giải nghệ. Làm nghề này dù sao cũng là đi ven rìa pháp luật, cây to thì gió mạnh, năm nay nghiệp vụ của văn phòng phát triển nhanh chóng, tiền kiếm được nhiều, người cũng dắc tội không ít. Ngay cả một người như dì Diêu cũng tìm tới cửa, nếu còn không rút lui thì sớm muộn gì cũng gặp chuyện.

“Cái gì?”.

“Cây càng to gió càng mạnh. Nếu không giải nghệ thì chắc sau này bạn sẽ phải vào tù thăm tớ”, Lâm Gia Mộc vuốt nếp gấp trên áo mình.

“Sao thế? Có phong thanh gì à?”.

“Đợi đến lúc có phong thanh thì đã muộn rồi, là trực giác thôi”.

“Thế bạn...”.

Tư An không lo mình sẽ thất nghiệp. Cô ta cũng biết một công ty nhỏ như vậy căn bản không cần kế toán chuyên môn, ngay cả công việc nội bộ cũng rất ít. Sau khi thương thế đã đỡ, Tư An bắt đầu nộp hồ sơ. Cô ta có kinh nghiệm làm việc, nếu không phải có lần bị thương quá nặng phải xin nghỉ thời gian dài, hơn nữa người ở công ty đoán được cô ta bị bạo hành thì bây giờ cô ta đã được thăng chức rồi. Hiện nay tìm công việc khác chắc cũng không khó, phụ nữ đã có chồng sinh con luôn “được chào đón”.

“Tớ chuẩn bị mở văn phòng luật sư của mình. Trịnh Đặc vốn không thích nghề này, anh ấy vì tớ nên mới tham gia...”.

“Vậy vì sao Tư Diễm còn phải tìm người?”.

“Tớ định dùng Tư Diễm và nhân viên mới làm điều tra viên”. Lâm Gia Mộc nhìn Tư An: “Nếu bạn không chê thì làm chủ nhiệm văn phòng giúp tớ. Tớ sẽ tuyển luật sư và thư ký pháp vụ. Văn phòng cần có bạn. Tiền lương cao hơn lương trung bình của vị trí này mười phần trăm. Bạn thấy thế nào?”.

Tư An uống một ngụm trà. Lâm Gia Mộc mở văn phòng luật sư chắc cũng chủ yếu giải quyết các vụ ly hôn. Với danh tiếng tích lũy mấy năm nay, việc làm ăn của văn phòng luật sư cũng sẽ không kém. Cô ta và con gái mới đến, làm chỗ mới đương nhiên không bằng làm chỗ quen: “Đương nhiên là tốt. Chỉ là tớ thấy hơi đáng tiếc...”.

Không ai rõ tình hình tài vụ của văn phòng hơn cô ta. Mở văn phòng luật sư nghe thì oai nhưng thực ra chưa chắc đã kiếm được nhiều tiền bằng văn phòng tư vấn.

“Không có bữa tiệc nào là không tàn”. “Đúng rồi, bạn đã định có con chưa?”.

“Thuận theo tự nhiên thôi. Có thì cũng hay. Mở văn phòng luật sư, tớ chính là bà chủ, thời gian làm việc thế nào cũng được”.

Ánh mắt Tư An lại có vẻ lo lắng. Mình là bà chủ có vẻ tự do nhưng thực ra lại phải gánh tất cả áp lực của văn phòng, đặc biệt là lúc vạn sự khởi đầu nan. Suy nghĩ của Lâm Gia Mộc hơi ngây thơ, nhưng Lâm Gia Mộc là Lâm Gia Mộc, một khi cô đã quyết định thì ai có thể thay đổi được?

“Đúng rồi, nếu bạn về ký hợp đồng bán nhà thì gửi cái này giúp tớ”.

Lâm Gia Mộc lấy ra một túi tài liệu dày. “Đây là cái gì?”.

“Đây là kết quả”, kết quả cuối cùng của vụ án Tư An.

Đúng như Trịnh Đặc và cảnh sát Lưu đã nói, sau khi trở thành người độc thân, Dương Thành không hề “đau buồn” lâu, nhanh chóng trở thành đối tượng nóng được săn đón. Sau khi nghe nói nguyên nhân hấn ly hôn là vợ ngoại tình dẫn con gái bỏ đi theo một ông chủ lớn, những người còn hơi bản khoăn cũng hết bản khoăn. Dù hấn không ngừng từ chối, nhiều lần nói tạm thời không muốn kết hôn nhưng vẫn có người giới thiệu cho hấn. Hấn rất bận rộn, cũng nhanh chóng lấy lại “tự tin”.

Con đàn bà ngu ngốc Tư An không biết tài sản thật sự của hấn. Một căn hộ con con thì đã là gì? Bất động sản của hấn ít nhất có năm căn hộ, một số cửa hàng, chưa nói đến các loại công trái. Dương Thành đứng trước gương chỉnh lại cổ áo. Đúng thế, trong nhà cần một người phụ nữ. Người giúp việc dù thế nào cũng không đạt được yêu cầu sạch sẽ của hấn. Hôm nay hấn phải đi gặp một cô nàng dân văn phòng ế chồng lớn tuổi, nghe nói là một người rất yêu sạch sẽ. Có lẽ hấn sẽ cho cô ta một cơ hội, dù sao người ta cũng ba mươi hai tuổi rồi, mấy khi gặp được một người tuyệt vời như hấn?

Trong lúc hấn đang dương dương tự đắc thì chuông cửa đột nhiên vang lên. Hấn vừa đóng cúc cổ tay áo vừa ra mở cửa. Một người đàn ông trung niên mặc Âu phục và hai người trẻ tuổi ăn mặc thoải mái đứng ngoài cửa.

“Các vị là...”.

“Chúng tôi đến từ ủy ban kỷ luật, muốn gặp anh nói chuyện”. Người đàn ông trung niên mỉm cười từ tốn, giọng nói hết sức ôn hòa, nhưng hai chân Dương Thành lại nhũn ra...

“Hiệu trưởng Dương, anh không được khỏe thì cứ ngồi đi, chúng tôi sẽ thu dọn quần áo cần thay giặt cho anh. Hy vọng anh có thể đến trả lời mấy câu hỏi quy định đúng giờ quy định tại địa điểm được quy định”.

Mấy năm nay các trường cấp ba ở tỉnh lỵ vẫn xây dựng rầm rộ để rút ngắn chênh lệch giữa trường bình thường và trường trọng điểm. Trường cấp ba X xây mới ký túc xá nữ, thư viện, cung thể thao, sửa lại sân vận động và vườn hoa, hoàn thiện giảng đường và ký túc xá nam. Dương Thành “làm hết trách nhiệm”, rút ruột gần bảy triệu từ số tiền đầu tư của nhà nước.

Mặc dù vụ án này chỉ là một khâu không có gì quan trọng trong phong trào đánh hổ đập ruồi trên toàn quốc nhưng những người ở tỉnh lỵ vẫn bàn tán rất lâu. Có người nói hấn đánh đập vợ nhiều năm, cuối cùng vợ hấn không thể chịu được nữa, sau khi ly hôn liền cắn lại hấn một miếng, tiết lộ toàn bộ những việc hấn đã làm mấy năm nay, vì thế hấn mới rơi vào tình cảnh này. Nếu không, nhiều ruồi như vậy, tại sao chỉ có mỗi mình hấn bị đập? Còn có người nói sau khi vào tù hấn biểu hiện “rất tốt”, đã cắn thêm không ít người để giảm tội ỉn...

Có lẽ là vì hấn quá mức “thanh cao”, có lẽ là vì nhiều người sợ bị hấn cắn nên mua chuộc đại ca trong tù “dạy dỗ” hấn. Trước mặt vợ luôn vô cùng oai phong, sau khi vào tù hấn mới được biết bạo lực thật sự là gì. Ba tháng sau khi vào tù, hấn chết một cách ly kỳ trong một vụ “ấu dâm”.

Sau khi nghe điện thoại, Tư An tháo chiếc cặp tóc màu hồng trên đầu giúp con gái: “Diêu Diêu, mẹ con mình đi thôi”.

“Đi đâu?”.

“Đi học”.

“Mẹ, nhưng con không đeo cặp tóc”. “Diêu Diêu không cặp tóc thì đẹp hơn”. “Thật không?”.

“Đương nhiên là thật”.

Tư An đang nhìn con gái đi vào trường thì điện thoại lại đổ chuông. Không nhiều người biết số điện thoại của cô ta, đều là người thân cả: “A lô!”.

“Tư An, chị cả đây”. “Chị cả... sao chị biết...”.

“Em nhần tâm thật, nói không liên lạc với gia đình nữa là không liên lạc thật à? Chị cho em biết, Dương Thành không phải người tốt, vào trong tù còn chơi đùa anh chị, nói anh chị dùng dầu cống và gạo biến chất lúc thần nhà ăn. Trời đất chứng giám, chị và anh rể em là hạng người như vậy sao? May mà tổ công tác

không tra ra chuyện gì, nếu không anh chị đúng là chết oan. Nhưng lần này anh rể em thật sự tức giận, đòi ly hôn chị, còn đánh chị nữa... Lần trước luật sư ly hôn của em là ai? Giới thiệu cho chị... chị phải...”.

“Chị đừng nói đùa, anh rể toàn tâm toàn ý với chị, luôn nhường nhịn chị, lại tốt tính, phúc hậu. Anh ấy nói ly hôn chắc chắn là bức quá thôi, hai vợ chồng cãi nhau nói gì cũng không chấp. Thôi ly hôn làm gì, còn tìm luật sư ly hôn thì ảnh hưởng đến tình cảm lắm. Chị nghe em, về nói chuyện tử tế với anh rể, không nề mặt ai thì cũng phải nghĩ cho con cái”.

Không đợi Tư Bình phản ứng lại, Tư An đã cúp điện thoại. Những lời này là chị cả khuyên cô ta khi cô ta đòi ly hôn, bây giờ cô ta trả lại không thiếu một câu, nhưng trong lòng lại không vui sướng gì. Có điều nghĩ cũng đúng, chị cả không giống cô ta mà luôn luôn mạnh mẽ. Nếu chị ấy bị đánh mười cái thì anh rể ít nhất cũng bị đánh tám cái. Ly hôn đâu dễ dàng như vậy? Nếu cô ta giúp chị cả tìm luật sư thật, sau này chị cả và anh rể làm lành, cô ta lại trở thành tiểu nhân không muốn thấy người khác hạnh phúc.

Tư An cười lạnh lùng, chặn số điện thoại của chị cả. Có lẽ rất lâu nữa cô ta sẽ tha thứ cho những người này, nhưng không phải là bây giờ.

Diêu Thiên Tư kiểm tra lại thiết bị ghi âm thu hình trên người, chào người đồng nghiệp đứng cạnh ngoài thang máy, khẽ ho một tiếng rồi đi tới trước cửa văn phòng thám tử tư tốt nhất thành phố theo thông tin cơ sở cung cấp, đưa tay bấm chuông cửa.

Họ đang làm một loạt chương trình điều tra về thị phi, đen trắng của thị trường thám tử tư thành phố A.

“Chào anh. Xin hỏi anh tìm ai?”. Một người phụ nữ đeo tạp dề ra mở cửa.

“Tôi... có việc muốn ủy thác...”.

“A, anh tìm dịch vụ giúp việc đúng không? Xin lỗi, chúng tôi còn chưa treo biển, khó tìm lắm đúng không?”.

“Sao?”.

“Có khách à?”. Một phụ nữ khác nói: “Tôi đã nói rồi mà, đăng quảng cáo là lập tức có người đến ngay...”.

“Nơi này của các chị là...”.

“Đây là công ty dịch vụ giúp việc Thái Thái Lạc! Anh có nhu cầu gì cần chúng tôi giúp không?”, người phụ nữ mở cửa cười nói.

“Không... không...”. Diêu Thiên Tư lùi lại mấy bước: “Văn phòng tư vấn Gia Mộc trước kia ở chỗ này...”.

“Văn phòng tư vấn? Không phải, trước ở đây là công ty môi giới...”. “Đúng vậy, công ty môi giới. Họ còn để lại cách thức liên lạc. Anh đợi chút để tôi tìm danh thiếp...”.

Diêu Thiên Tư đứng chờ người, vẻ mặt ngỡ ngàng. Thiết bị giám sát trên người bị mồ hôi thấm ướt rất ngứa ngáy.

Lâm Gia Mộc kéo tấm vải phủ biển hiệu văn phòng xuống, mấy chữ “Văn phòng luật sư Lâm Gia Mộc” hết sức bắt mắt. Cô quay lại, Trịnh Đạt đứng giữa đám đông mỉm cười với cô... Ánh nắng mùa xuân rực rỡ vô cùng...

Lời tác giả: Kể xong câu chuyện cuối cùng, đột nhiên tôi không biết nên nói gì nữa. Mong sao thế giới của con gái tôi sau này sẽ không tàn khốc với phụ nữ như thế giới bây giờ, mong sao những khó khăn mà con gái tôi gặp phải sẽ không cần một luật sư và một anh bộ đội đặc chủng đi bên rìa pháp luật mới có thể giải quyết được như những câu chuyện trong quyển sách này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-dan-xu-ly-rac-thai>